

Hoàng Đạo vương triều

Contents

Hoàng Đạo vương triều	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	3
2. Chương 1	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	19
11. Chương 10	21
12. Chương 11	24
13. Chương 12	25
14. Chương 13	28
15. Chương 14	30
16. Chương 15	33
17. Chương 16	36
18. Chương 17	40
19. Chương 18	42
20. Chương 19	47
21. Chương 20	50
22. Chương 21	53
23. Chương 22	56
24. Chương 23	58
25. Chương 24	61
26. Chương 25	64
27. Chương 26	67
28. Chương 27	70
29. Chương 28	74
30. Chương 29	76
31. Chương 30	79
32. Chương 31	82
33. Chương 32	85
34. Chương 33	88
35. Chương 34	90
36. Chương 35	92
37. Chương 36	95
38. Chương 37	97
39. Chương 38	100
40. Chương 39	102
41. Chương 40	106

42. Chương 41	109
43. Chương 42	113
44. Chương 43	116
45. Chương 44	120
46. Chương 45	124
47. Chương 46	128
48. Chương 47	131
49. Chương 48	134
50. Chương 49	139
51. Chương 50	144
52. Chương 51	148
53. Chương 52	154
54. Chương 53	157
55. Chương 54	161
56. Chương 55	166
57. Chương 56	171
58. Chương 57	175
59. Chương 58	178
60. Chương 59	184
61. Chương 60	189
62. Chương 61	193
63. Chương 62	198
64. Chương 63	202
65. Chương 64	206
66. Chương 65	212
67. Chương 66	217
68. Chương 67	221
69. Chương 68	227
70. Chương 69	232
71. Chương 70	237
72. Chương 71	242
73. Chương 72	248
74. Chương 73	252
75. Chương 74	256
76. Chương 75	260
77. Chương 76	266
78. Chương 77	270
79. Chương 78	274
80. Chương 79	279
81. Chương 80	284
82. Series Lời Chưa Nói	289

Hoàng Đạo vương triều

Giới thiệu

Hoàng Đạo vương triều là tác phẩm được hòa trộn giữa yếu tố lãng mạn, cổ trang kết hợp với tính cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-dao-vuong-trieu>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Bạch Dương - Đại vương gia: Là tướng quân dũng mãnh, chinh chiến sa trường quanh năm, ít khi về thành.

Sư Tử - Nhị vương gia: Tính cách bá đạo, nắm giữ trong tay chức Võ lâm Minh chủ, uy lực vô song.

Ma Kết - Tam vương gia: Tính tình trầm tĩnh, suy xét kỹ càng, giúp tháo gỡ không ít những việc rối ren trong triều.

Thiên Yết - Đương kim hoàng thượng: Tính cách lạnh lùng, cẩn trọng, khó gần, ít nói, và là một minh quân.

Song Tử - Ngũ vương gia: Trắng hoa, đam mê tử sắc, có tài nhưng không thích tham gia việc triều chính, ham chơi vô độ.

Nhân Mã - Lục vương gia: Hòa đồng, vui vẻ, thích náo nhiệt. Hay bị Ngũ vương gia ” cảm dỗ” tới những nơi không đúng đắn. Là một người võ nghệ tinh thông.

Song Ngư - Con gái quan tri phủ của một huyện nhỏ: Tài hoa nhưng mềm yếu, hiền lành, ủy mị.

Xử Nữ - Chị họ của Song Ngư: Đoan trang, hiền đức, thông minh, sắc sảo.

Kim Ngưu - Con gái của Tể tướng đương triều: Thích ăn, thích ngủ, có phần làm biếng.

Thiên Bình - Công chúa nước Thiên Quốc: Hòa nhã, nhan sắc ” hoa thường, nguyệt thẹn”.

Cự Giải - Con gái của cố Tể tướng, người từng có công với triều đình nhưng sớm đã quy tiên: Rất quan tâm, chăm sóc mọi người, ôn nhu, dễ mến.

Bảo Bình - Em gái của Song Ngư: Thông minh, hoạt bát, đáng yêu, hay có những ’ phát minh” quái dị.

Thiên Yết - một hoàng đế bất đắc dĩ, có giang sơn, có mỹ nhân, nhưng chỉ yêu một cô nhóc có phần lười biếng, khó đoán, khó chiều.

Sư Tử - một Minh chủ Võ lâm công trác tuyệt, ôm một mối tình đơn phương với một người vĩnh viễn không thể có.

Song Tử - một Vương gia phong lưu, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lạnh lùng, vô tâm, không hiểu chân tình.

.....
Tại Hoàng Đạo quốc, 12 con người rơi vào vòng xoáy của duyên phận. Người khao khát mà không thể có, người có được mà không thể giữ, hạnh phúc thực sự khó tìm thế nào?

2. Chương 1

Hoàng Đạo Hoàng triều năm thứ mười hai.

Sau khi Tiên đế băng hà, chiếu theo thánh chỉ, Thái tử Thiên Yết trở thành người kế vị ngai vàng, lấy niên hiệu là Thiên Vương, thay Tiên đế tiếp quản triều chính.

Các hoàng tử khác cũng được phong Vương, ban bổng lộc, đất đai.

Nửa năm sau - tại Ngự thư phòng

” Hoàng thượng, giờ đây người đã tiếp quản triều chính, đến lúc phải lập phi rồi!” - Một nam nhân mặc bạch y, tay cầm ly trà đưa lên miệng nhấp, dáng vẻ cao quý mà nhàn nhã nói.

” Tam ca, trẫm không phải đã nói qua rồi sao? Khi không có ai thì hãy xưng hô như trước!” - Nam nhân ngồi sau bàn, mắt nhìn đắm đắm vào tấu chương, không hề ngẩng đầu lên. Hắn một thân long bào rực rỡ, khí phách hơn người.

” Tứ đệ, ta cũng muốn là đệ sớm lo chuyện hậu cung. Đệ lên ngôi cũng đã được nửa năm, mà hậu cung vẫn chưa có chủ. Các quan trong triều cũng dâng không ít tấu chương tiến cử Tân Hoàng Hậu, còn có Cự Giải...” - Nói tới đây Ma Kết khựng lại.

Thiên Yết buông tấu chương sang một bên, con người khẽ động, không thể nhìn ra được biểu tình của hắn như thế nào. Cự Giải là một nữ nhi của Tể tướng quá cố, cũng sớm mồ côi mẹ từ nhỏ. Nàng dung nhan xinh đẹp, cầm - kỳ - thi - họa đều tinh thông, lại thi thư đạt lễ, hiền hậu ôn nhu. Tể tướng là ân sư của hắn, trước lúc lâm chung đã tha thiết mong hắn thay người quan tâm chăm sóc nàng.

” Ừm... có lẽ đã đến lúc!” - Thiên Yết hơi gật đầu, nhưng tạm thời không muốn đi sâu vào chuyện này, hắn đứng dậy, lên tiếng.

” Đến đây, chơi cờ với trẫm!”

Ma Kết theo Thiên Yết rời khỏi Ngự thư phòng, đến đình nghỉ chân tại hồ nước nhỏ. Hai nam nhân dung mạo khí chất đều hơn người, gạt bỏ nỗi buồn phiền, lo toan trong lòng, chìm đắm trong từng bước cờ tạo nên một khung cảnh yên bình mà ngỡ như không tồn tại chốn nhân gian.

Phủ Vinh Xuân - một huyện nhỏ gần kinh thành

” Song Ngư tỷ, chờ muội với!” - Một cô gái ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi gọi, không ngừng chạy theo nữ tử phía trước.

” Bảo Bảo ngốc, chân muội ngắn như vậy, sao mà theo kịp tỷ!” - Cô gái tên Song Ngư quay đầu lại nói, tay cầm sợi dây buộc con diều đang bay trên cao, vẫy vẫy tỏ ý trêu chọc.

Bảo Bình vấp chân, ngã nhào, khuôn mặt đáng yêu lấm lem đất, khóe mắt xinh đẹp ứa lệ.

” Huhuhu, Song Ngư tỷ, ăn hiếp muội, điều là do muội làm, tỷ thật quá đáng quá đi!!!” - Bảo Bình hai tay đâm bình bịch xuống đất, miệng gào to ăn vạ.

” Ấy ấy, muội còn khóc là tỷ lập tức khóc theo đó!” - Song Ngư chạy lại, không dỗi dành, không dỗi Tiểu Bảo đứng dậy mà ngược lại còn “ đe dọa”.

Bảo Bình lập tức ngậm chặt miệng. Thôi đi, nói về khóc ai bằng Song Ngư chứ, tỷ ấy khóc ba ngày ba đêm còn không biết “mệt” là gì, dù sao cũng chỉ là một con diều.

”Bỏ qua cho tỷ lần này!” - Bảo Bình bĩu môi nói, hai má phúng phính đáng yêu.

”Tiểu Bảo Bảo ngoan!” - Song Ngư cười, vẻ mặt đắc ý.

”Hai muội này, đều lớn cả rồi, sao cứ cư xử như con nít vậy?” - Một cô gái mặc bộ đồ màu lam đi tới, cử chỉ nho nhã, đoan trang, vừa nhìn đã biết nàng là con nhà gia giáo, có lẽ nghĩa.

“Xử Nữ, tỷ đến hồi nào vậy?” - Bảo Bình cười tít mắt chạy tới.

“Tỷ có việc ra ngoài, sẵn tiện ghé đây thăm hai muội” - Xử Nữ ôn nhu nhìn Bảo Bình, nhẹ nhàng đáp.

“Tỷ xem, con điều này là do Bảo Bảo làm đấy!” - Song Ngư chỉ con điều trên cao, giọng không dấu nổi tự hào.

“Bảo Bảo thật giỏi nha!” - Xử Nữ xoa đầu Bảo Bình khen ngợi.

Xử Nữ vốn là con một, mẹ nàng là chị em ruột với mẹ của Song Ngư và Bảo Bình, từ nhỏ các nàng vốn rất thân với nhau.

Ba tỷ muội cùng đùa nghịch với con điều, tiếng cười trong trẻo vang lên trên bãi cỏ.

.....
“Nhị ca, Ngũ ca, các huynh đừng ”cám dỗ” ta nữa!” - Tiếng kêu bi thống từ miệng một nam tử vang lên.

“Lục đệ, không phải đệ nói thích kiếm trò gì chơi sao? Chỗ này có nhiều trò hay lắm!” - Ngũ vương gia Song Tử lên tiếng đáp, nụ cười nửa miệng trên khuôn mặt anh tuấn trông “sở Khanh” vô cùng.

“Nói dối, ta mà tin huynh thế nào cũng bị Tam ca giáo huấn một trận!” - Lục vương gia Nhân Mã vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi ma trảo của hai vị ca ca.

“Đừng lo, có Nhị ca võ nghệ cao cường bảo vệ đệ đệ yêu quý đây!” - Nhị vương gia Sư Tử vỗ ngực tự tin nói.

Thế là bất chấp Nhân Mã kêu la gào thét, Song tử và Sư Tử mỗi người nắm lấy một tay hắn, lôi xềnh xệch vào Lạc Hồng Lâu. Thân ảnh ba người biến mất sau cánh cửa kỹ viện nổi tiếng nhất nhì kinh thành.

Hồng nương - Tú bà của Lạc Hồng Lâu, năm nay ước chừng bốn mươi tuổi, dạng người mập mạp, khuôn mặt phấn son quá độ, trắng bệch như bột sáp, tay phe phẩy chiếc quạt tròn, môi đỏ trót niềm nở ra tiếp đón ba vị “khách quý”.

“Ây da, đúng là ”rồng đến nhà tôm“, Lạc Hồng Lâu thật vinh hạnh đón tiếp ba vị Vương gia. Mời mời!... Hồng nương có dành sẵn phòng sang trọng nhất cho các ngài đó!”

Từ lúc ba người bước vào đại sảnh của Lạc Hồng Lâu, mọi con mắt đều đổ dồn về họ, ghen tị có, ngưỡng mộ cũng có. Ấy da, đẹp trai quá cũng là tội mà! Theo sự dẫn dắt của Hồng nương, hai người Song Tử và Sư Tử nhanh chóng lên lầu, không quên kéo theo Nhân Mã mặt mũi méo xẹo cùng ánh mắt hoang mang.

“Không xong rồi, Tam ca mà biết thì ta chết chắc! Lão Thiên à, ta đắc tội gì với người???” - Nhân Mã thàn than. Nhưng kể cả hắn có kêu to, lão Thiên còn chưa chắc đã nghe thấy, nữa là chỉ dám gào thét trong lòng! Thế nên các vị khách của Lạc Hồng Lâu được chứng kiến một màn hiềm thấy xưa nay, ba nam nhân diện mạo cao quý nhưng hành động lại có phần “thô bỉ” : hai người đi trước mỉm cười ám muội, kéo theo một công tử trẻ hơn đi sau nước mắt lưng tròng.

Phủ Khánh Vinh - phủ của Tể tướng đương triều

“Kim Ngưu tiểu thư, có Cự Giải tiểu thư tới thăm!” - Một tiểu nha hoàn chạy vào bẩm báo.

Nữ nhân tên Kim Ngưu ngồi cạnh bàn, một tay cầm điểm tâm, một tay nâng tách trà, trong miệng vẫn còn đang ngấu ngiến, hai má phúng phính.

“Hửm... ừm... ời àng ào!” (Mời nàng vào)

Một lát sau, từ bên ngoài, một nữ tử dung nhan dịu dàng, mặc áo lụa màu thiên thanh, miệng tươi cười bước vào.

“Ngưu muội!” - Nàng cất giọng nói nhẹ nhàng.

“Ừc, Cự Giải tỷ, tỷ đến thực đúng lúc, mau ngồi ăn đi!” - Kim Ngưu nuốt gọn số điểm tâm trong miệng, tay đập đập lên chiếc ghế bên cạnh, ý bảo Cự Giải an tọa.

Cự Giải thướt tha di chuyển tới gần, chậm rãi ngồi xuống.

“Tỷ có làm chút điểm tâm, nghĩ là muối sẽ thích, liền mang tới đây!” - Cự Giải lấy từ tay nha hoàn theo hầu một cái giỏ mây.

“Oa... điểm tâm Cự Giải tỷ làm là ngon nhất! Đa tạ tỷ!” - Kim Ngưu hai mắt sáng long lanh, vui mừng nói.

“Muối thích là được rồi”

Phụ thân Cự Giải trước đây là sư huynh của phụ thân Kim Ngưu, cho nên hai người cũng sớm quen biết từ nhỏ. Huống hồ bây giờ phụ thân Cự Giải đã quy tiên, nàng chỉ còn lại một mình, nên những lúc buồn chán thường làm các loại điểm tâm ngon lành, sau đó đem tới mời Kim Ngưu, các nàng cùng nhau trò chuyện, cười đùa. Kim Ngưu vốn không phải người đủ nhạy cảm để tâm sự với Cự Giải, nhưng lại say mê mỹ thực, thấy đồ ngon là không thể bỏ qua. Bởi thế hai nàng nhanh chóng thân thiết, tình thân như tỷ muội ruột thịt.

3. Chương 2

Vào ngày đầu thu tháng chín. Hoàng Thượng ra chiếu tuyển tú. Bất kì tiểu thư khuê các nhà nào có tên trong danh sách đều phải nhập cung.

Các tiểu thư có tên đều vui mừng phấn khởi, gấp rút chuẩn bị hành trang nhập cung. Trong đầu tưởng tượng đến ngày “chìm sẽ hóa thành phượng hoàng” nhưng các nàng đâu biết rằng, vào cung chính là tự đem mình nhốt vào một cái lồng nguy nga, tráng lệ, mà xung quanh là những nguy hiểm khó lường.

Phủ Vinh Xuân

“Ô ô ô, lão gia, Tiểu Ngưu của chúng ta phải nhập cung sao, nữ hài tử hãy còn quá nhỏ a~~!”- Một người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu than khóc.

“Aizz, phu nhân, lệnh vua khó cãi, huống hồ nha đầu Tiểu Ngưu cũng tới tuổi cập kê a~!”

“Lão gia, người không biết sao, cái này là nhập cung a~, là nhập cung, sao có thể so sánh với ở ngoài được, Tiểu Ngưu bản tính hiền lương, sao có thể chống đỡ nổi.”

“Nương!”- Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Tiểu Ngưu!”- Mẫu thân của Song Ngưu khước mắt đỏ hoe vì khóc ngẩng mặt lên nhìn nàng.

“Nương, mọi việc đã an bài, chúng ta không thể cãi được lệnh vua ban, huống hồ con không muốn vì hạnh phúc của riêng mình mà liên lụy tới cha và nương!”-Song Ngưu hấp hấp cái mũi nói, cố nén không rơi nước mắt.

Nói rồi, Song Ngưu chạy lại ôm lấy cha và nương, thương tâm mà dặn dò hai người trước khi đi.

“Hú oaaaaaaaaaaaaa”- Bảo Bình từ đâu xông ra, phá tan bầu không khí gia đình chia ly.

Cả ba người khuôn mặt bất mãn, ánh mắt sát khí liếc nhìn Bảo Bình.

“Tỷ tỷ, tỷ đi rồi ai sẽ làm thử nghiệm thuốc cho muối đây, ai sẽ làm thử nghiệm những trò chơi do muối sáng tạo.... Ô ô ô !!!!”- Bảo Bình nhào tới ôm Song Ngưu, dúi mặt vào người nàng, nước mắt nước mũi tèm lem, khuôn mặt cọ qua cọ lại, làm những thứ nước dính dính trên mặt Bảo Bình dính sang áo Song Ngưu.

Khuôn mặt Song Ngưu đen lại, khước môi khế co giật ‘Mai ta đi rồi, phải nhịn’ Song Ngưu nghĩ thầm trong đầu, khuôn mặt thoáng chốc lấy lại bình tĩnh, khước môi quyến rũ cười tươi.

“Hảo muối muối, ta đi rồi muối phải chăm sóc tốt nương và cha có biết hay không?”- Song Ngưu xoa đầu Bảo Bình. Nàng là em gái duy nhất của nàng, tính tình hoạt bát, đáng yêu, thích khám phá những thứ mới lạ, lại rất thông minh. Hai tỷ muội cùng lớn lên, cái gì cũng có nhau, nay phải tách ra, nói thẳng ra là không nỡ.

.....

Phủ Xương Huân – Nơi ở của Cự Giải.

“Kết ca, không ngờ huynh lại có thời gian ghé phủ thăm muội!”- Cự Giải trong bộ lam y mềm mại nói.

“Ha ha, ta tới là để chúc mừng muội thôi, chắc muội đã sớm nhận được thánh chỉ rồi?”- Ma Kết tay phe phẩy chiết phiến, cười tươi nói.

*chiết phiến : là cái quạt ấy ạ.

Cự Giải không đáp, hai má thoáng ửng hồng, nom rất đáng yêu. Ma Kết biết nàng hay mắc cỡ, thôi không trêu nàng.

“Muội đã chuẩn bị tốt mọi thứ chưa?”- Lảng sang chuyện khác, Ma Kết hỏi.

“ Vâng! Đã sớm chuẩn bị xong”- Cự Giải mỉm cười nói. Thật lòng cô rất chờ mong tới ngày mai.

“Ừ. . . thôi không còn sớm, ta về phủ đây”- Ma Kết đứng dậy, chào tạm biệt rồi xoay người rời khỏi.

.....

Trên đường về, Ma Kết ngồi bên trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng...

“Buông đệ ra, đệ còn muốn uống nữa!”

“Aizzz, cái tên tiểu tử này, khi không lại uống say như vậy!”

“Tại đệ chứ còn ai!”

Ma Kết mở mắt ra . . . ba thanh âm này. . . có điểm quen thuộc.Vén màn, liếc mắt nhìn ra phía ngoài, quả không sai. Ba cái tên trời đánh.

“Dừng xe”.

Chiếc kiệu chợt khựng lại. Ma Kết nhanh chóng bước xuống. Mắt sắc nhìn ba tên ham chơi, không màng triều chính trước mặt.

“Hơ . . . Hoàng huynh, huynh làm đệ hết hồn!”- Song Tử mặt cắt không còn giọt máu nói.

“Thôi xong rồi!”

Sư Tử bình thản nói. Trong sáu anh em, Bạch Dương tuy là Đại Hoàng Tử nhưng hấn từ nhỏ đam mê võ nghệ, một lòng muốn xông pha giết giặc nên không màng ngôi vị Hoàng đế, còn hấn là Nhị Hoàng tử nhưng vốn chán ghét cuộc sống trong cung, quanh năm suốt tháng nữ nhân chỉ biết đấu đá lẫn nhau, hại không ít người. Phải, hấn bá đạo, nhưng hấn không thích đọc sách, lại cùng có sở thích đam mê luyện võ như Đại hoàng tử, bảo hấn làm Hoàng đế, tức là hằng ngày phải bầu bạn cùng với tấu chương sao? Đẹp, đẹp ngay!!

“Hừm. . . Song Tử Vương gia, đệ có ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng đừng nên đem theo Mã đệ a~. Hấn chỉ là một hài tử mười sáu tuổi. Đệ không nên làm hư đệ ấy!”- Ma Kết đành mắt lại nói.

“Về phần Sư Tử. . .”- Ma Kết quay sang định nói thì không thấy bóng dáng Sư Tử đâu.

“Lại nhanh chân rồi, Sư huynh, huynh nỡ bỏ mặc đệ saoooo?”- Song Tử hướng mặt lên trời gào thét.

4. Chương 3

Sáng sớm hôm sau. Cả kinh thành náo nhiệt. Từng hàng kiệu dài nối đuôi nhau tiến về phía hoàng cung.Cỗ kiệu của Cự Giải được ưu tiên đi dẫn đầu. Người dân hai bên đường xếp thành hàng nép sang bên tránh đường cho kiệu lớn đi qua, ồn ào bàn tán.

Bên trong kiệu, Cự Giải tâm tình rạo rực, phần khởi chờ mong. Chiếc rèm kiệu chốc chốc lại lật bay trong gió, hé lộ ra dung nhan “nghiêng nước nghiêng thành”.

Theo sau là những cỗ kiệu của các tiểu thư khuê các khác. Ở phía xa xa, có một cỗ kiệu đơn giản, không xa hoa, lòe loẹt như những cỗ kiệu dẫn trước kia.

“Tiểu Ngư, tiến cung rồi con phải hảo cận thân, phải biết bảo vệ mình có biết không?”

“Phải, Tiểu Ngư, cha và nương không thể được ở gần bên con nữa rồi, con phải tự lo cho sức khỏe mình”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ bảo trọng a~”- Bảo Bình chu môi nói, mắt đỏ hoe vì khóc.

“Cha, nương, Bảo muội, mọi người về đi, con sẽ ổn thôi!”- Song Ngư vén màn kiệu lên, nhẹ cười nói. Chuyến đi lần này chẳng biết có cơ hội được quay trở về không?

Cả nhà còn lại ba người, đình chỉ cước bộ, lẳng lặng nhìn theo cỗ kiệu đi khuất dần.

Một lúc lâu sau, mới lơ mơ nhìn thấy cánh cổng hoàng cung cao ngất.

Người ta vẫn nói, đi vào cung tựa như con thiêu thân dấn thân vào biển lửa, đâu biết cái chết chờ đợi ở phía trước nhưng vẫn cứ lao vào.

Ngoài cửa cung, các cỗ kiệu đều đã dừng lại, âm thanh rộn ràng nhốn nháo vang lên. Cổng cung vẫn còn đứng yên, chưa có ý định mở. Đám tú nữ đều rụt rè ngồi yên bên trong, hình như hơi sốt ruột. Thỉnh thoảng lại vén màn hỏi chuyện nha hoàn tùy thân. Nói đến nha hoàn, trước khi Song Ngư rời đi, nương có cấp cho Tử Liên – nha hoàn thân thích của nàng đi theo nàng nhập cung.

Ước chừng khoảng một khắc sau, cánh cổng cao lớn kia chậm rãi mở ra. Tiếng mở cửa nặng nề, từ từ hé ra...Lập tức, một đoàn người đi từ bên trong ra.

Khê vén màn kiệu lên, dẫn đầu là một vị thái giám. Theo sau là một đoàn tiểu thái giám và cung tỳ, người nào người nấy mặt mày nghiêm lại, không có cảm xúc.

Lão thái giám cao giọng nói: “Thỉnh các vị tiểu thư theo chúng ta vào cung.”

Lời hăn vừa dứt, không khí phía dưới lập tức nóng lên, tiếng líu ríu vang lên không ngớt. Các nha hoàn nhanh nhẹn vén rèm cửa kiệu lên, các vị tiểu thư lần lượt bước ra.

Đám tú nữ vừa chui ra, tự giác đứng xếp thành hàng. Lão thái giám liếc mắt quét qua một lượt, rất vừa lòng. Lắc lắc phất trần trên tay, hăn nói: “Trong cung không thể so như quý phủ của các tiểu thư, chúng ta phải nhắc nhở các vị, không cần quá hiếu kỳ!”

Thái giám bắt đầu quay người bước đi, mọi người vội vàng đi theo. Nhóm tú nữ được bố trí ở Lan Uyển viện, ba ngày sau có thể chính thức bắt đầu tuyển tú.

Ba ngày nay, sẽ có các ma ma dạy dỗ nhóm tú nữ từng việc trong cung xem nên chú ý những gì. Ngôn ngữ cử chỉ, tôn ti trật tự, ai cũng không thể vi phạm quy củ của hoàng thất. Về phần sau này, kẻ nào có thể giành được ưu ái của hoàng thượng, kẻ đó phải tự dựa vào bản lĩnh của mình.

Trong đám tú nữ, có nhiều vị tiểu thư con nhà quan lớn trong triều, có gia thế, địa vị, cùng tiền tài, bọn họ cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với đám thái giám và mama. Hi vọng sau này có thể một bước “bay lên làm phượng hoàng”.

Về phần Cự Giải, tuy phụ thân là Cự Tể Tướng đã mất nhưng do có công với triều đình, thêm nữa là gia thế nàng hiển hách cả bên nội và ngoại. Hiển nhiên nàng được ưu đãi đặc biệt hơn, bọn thái giám, mama cũng sớm biết được mối quan hệ giữa nàng và Hoàng thượng, tất nhiên sẽ tranh thủ lấy lòng nàng, mai sau hăn là còn có người chống lưng cho bọn họ.

Tại nơi Biên cương cách xa kinh thành.

Đám binh lính xếp thành hàng ngay ngắn, tay cầm vũ khí, mắt hướng nhìn về phía trên đài cao. Trên đài cao, một vị tướng anh dũng, chiến bào sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, khuôn mặt cương nghị trung trực, nét anh tuấn rạng ngời. Ánh mắt sắc lẹm như dao.

“Tướng quân!!”-Một vị binh sĩ từ xa chạy tới.

Nam nhân khẽ quay đầu lại.

“Khởi bẩm Tướng quân, có thư từ hoàng cung gửi tới!” Vị binh sĩ quỳ xuống, tay dâng bức thư lên.

“Lui đi” Nam nhân cầm lấy bức thư, phát tay lệnh rời đi. Đọc xong, nét mặt hẩn kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng)

“Ha ha ha, Tứ đệ của ta cũng tới lúc lập phi rồi sao!!”

“Được rồi! Hôm nay tới đây thôi, mọi người nghỉ ngơi đi!”- Nói rồi, quay về phía binh lính, ban lệnh.

Hắn nhanh chân rời đài tiền về phía lều của mình. Một gia đình chạy tới hỏi.

“Vương gia, có chuyện gì thế, mọi lần giờ này ngài vẫn còn đang tập huấn cho binh lính mà”

“A Tử. Mau chuẩn bị, ngày mai chúng ta hồi thành!!”

“Hả???”- A Tử tròn mắt nhìn theo cái vị hẩn gọi là Vương gia. Lẽ nào kinh thành có biến. Về mặt hẩn nghiêm trọng thất thường. Nhanh tay lẹ chân chạy đi thu dọn hành lý.

Tại Thiên Quốc – Nước láng giềng của Hoàng Đạo - Ngự hoa viên.

Một mỹ nhân đang ngồi ở một cái đình nhỏ, bên cạnh là ao sen tĩnh tế. Nàng mặc một bộ y phục màu hồng phấn, dáng ngồi uyển chuyển. Từng cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý.

“Bình Nhi” Một giọng nói ồm ồm từ xa vọng lại.

“Vâng?”

“Con cũng tới tuổi cập kê rồi, mẹ con mất khi con sinh ra, ta đã luôn làm tròn bổn phận của mình với con.. . .”

“...”

“Nước láng giềng – Hoàng Đạo Hoàng triều. Có ý gửi lời cầu thân!”- Ông nuốt nước miếng, mắt nhìn thẳng Thiên Bình.

Thiên Bình hơi kinh hoảng. “Sao. . . sao lại có chuyện này được!! Phụ hoàng, hoàng nhi không muốn!”

“Ta cũng rất muốn từ chối cuộc hôn nhân này. Nhưng nước chúng ta là một nước nhỏ, không nhờ liên kết với Hoàng Đạo Hoàng triều, e là sớm bị đế quốc khác xâm lược. Đây là bất đắc dĩ . . . Phụ hoàng cũng đành buông xuôi!”- Ông ngậm ngùi nói.

“ . . . ”- “Thiên Bình không nói gì, mặt cúi gằm xuống. Nhắm mắt suy nghĩ.

“Hảo!! Vì nhân dân Thiên Quốc! Con là một công chúa, hi sinh hạnh phúc của mình là điều nên làm!”- Thiên Bình ngẩng mặt nói, ánh mắt quyết tâm.

“Hoàng nhi ngoan!!”- Người đàn ông nước mắt ngấn dài, ôm chặt đứa con bảo bối của mình vào lòng.

5. Chương 4

Phủ Khánh Vinh

“Ngưu nhi ơi là Ngưu nhi, đứa ngốc tử này, sao cả ngày chỉ biết ăn, ăn, ăn như vậy?”- Giọng nói của một nữ nhân trung niên vang lên.

“Hừ! Bà còn ở đây than khóc, Ngưu nhi như vậy cũng do bà cưng chiều nó, bây giờ thì không có cơ hội tiến cung rồi!”- Người đàn ông ngồi bên cạnh tức tối nói.

“Cha.. sao cha lại nói như vậy nga, cha không biết ăn cũng là một cái tài nghệ hay sao?”- Kim Ngưu phúng phính nói.

“Con. . . vậy con nói xem, tài nghệ chỗ nào????”- Người đàn ông liếc nhìn đứa con bảo bối của mình.

“Cha không biết đó thôi, nữ nhi của cha thật sự rất giỏi a~, mũi con rất thính này, có thể phân biệt mùi thức ăn, thậm chí còn nhìn ra đó là nguyên liệu nào. Hơn nữa, cảm nhận của con về ‘món ngon của lạ’ rất tốt a~!!”- Kim Ngưu hai mắt long lanh, chớp chớp nói.

*Tính để “ẩm thực” nhưng cổ đại thì làm gì có từ này. Dùng “Món ngon của lạ” đi.

“Con . . . Trời ơi! Tức chết ta mà!”- Người đàn ông run run chỉ ngón tay về phía Kim Ngưu, tức giận nói.

“Cha... con nói nhiều lần rồi! Lão Thiên lão ấy ở trên cao lắm, không nghe cha than được đâu!” -Kim Ngưu lắc đầu nói.

*Lão Thiên: là ông Trời ^^

Người đàn ông tức nghẹn họng, mắt trợn ngược lên, không nói thành lời, hùng hổ đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng của phụ thân mình khuất dần sau cánh cửa. Kim Ngưu bụm miệng cười híp mắt.

“Aizz, Ngưu nhi, chừng nào con mới chịu trưởng thành đây, con cũng mười bảy rồi còn gì!” -Nữ nhân ngồi cạnh nàng, tay cầm lấy tay nàng, xoa nhẹ trên mu bàn tay nói.

“Nương... con không muốn nhập cung đâu! Trong đó ăn nhiều đồ bổ quá, không khéo chết yếu cũng nên.”- Kim Ngưu bĩu môi nói.

Ngưu mẫu nhìn Kim Ngưu lắc đầu. . . là do nàng nuông chiều nữ nhi quá rồi.

*Ngưu mẫu: mẹ Ngưu, Ngưu phụ: cha Ngưu.

Tại Trà quán.

Ở phía hành lang tầng trên, có bốn nam nhân đang ngồi với nhau, mỗi người đều tỏa ra khí thế vương giả.

“Thật không ngờ, Yết huynh lại chịu lập phi a~, Kết huynh, huynh thuyết phục hẳn như thế nào vậy?”- Sư Tử chân vắt chéo, hai tay khoanh trước ngực, lưng tựa hẳn ra sao nói.

“Nói nhiều một chút, đệ ấy sẽ lọt tai thôi.”- Ma Kết cầm tách trà lên, một tay mở nắp trà ra, ngửi hương thơm tỏa ra từ tách trà.

“Aizzz, Song Tử đệ đây chẳng ham hố gì vụ lập thê, lập thiếp đâu a~. Trong rừng còn có nhiều hoa tươi, việc gì phải chung tình với một bông hoa.”- Song Tử nhếch mày nói, tay đùa giỡn với chiếc phiến mang theo bên mình.

“Đúng đúng, mặc dù đệ không hám sắc như huynh, nhưng đệ thích tự do hơn a~”- Nhân Mã khuôn mặt thỏa mãn, tay cầm tách trà, cười tít mắt nói.

Bỗng . . .

Tiếng xì xào ở bên dưới vang lên.

“Ai nha, tiểu thư nhà ai mà xinh đẹp vậy.”

“Đáng người thật đẹp”

“Đáng yêu quá.”

Bao nhiêu lời khen rầm rộ, chẳng mấy chốc không gian trong Trà quán nhộn nhịp cả lên.

Từ phía cầu thang, có hai mỹ nhân đang bước lên.

Một người mặc bộ đồ màu vàng, một người mặc bộ đồ màu hồng phấn.

“Đám đàn ông ở đây thật phi lễ, không biết giữ trật tự nơi đông người sao, làm ồn ào cả lên . . . bla ... bla ...”

“Xử tử, tử đằng như vậy, điểm tâm ở đây là nhất trong thành a~.”

“Hừ. . . nề mặt Bảo Bình đây, tử không muốn nói nhiều, thôi chúng ta lại bàn kia vậy.”

Hai mỹ nhân uyển chuyển bước tới bàn, ngồi xuống, tiểu nhị niềm nở tiếp đón, mắt sáng long lanh vì được phục vụ hai người đẹp.

Quay lại bàn của bốn vị Vương gia.

Sư Tử không hứng thú gì vẫn tiếp dùng bánh, uống trà.

Nhân Mã từ khi bắt gặp Bảo Bình, khuôn mặt đờ ra, miệng há hốc, mắt tròn tròn.

“Choang . . .”

Tiếng động “vỡ” của một vật vang lên. Tách trà trong tay Nhân Mã từ khi nào đã môi chạm môi với đất, vỡ tan tành. Nhân Mã như hóa đá, không mấy may để ý chuyện gì đang xảy ra.

“Thật là . . .” Ma Kết nói, quay sang chỗ Song Tử thì . . .

“Ai nha . . . Hai mỹ nhân . . . chẳng hai tại hạ có thể ngồi cùng hay không?”- Song Tử từ lúc nào đã xuất hiện ở bàn của Xử Nữ và Bảo Bình, khuôn mặt cười nham nhở.

Xử Nữ không vui, liếc mắt nhìn hắn.

“Hi hi . . . tiểu thư liếc mắt trông thật xinh đẹp.”- Miệng lưỡi nịnh hót của hắn trở tài.

“Hết chỗ rồi, mời thiếu gia đây tới bàn khác dùng cho.”- Bảo Bình chen ngang.

“Như thế nào lại hết chỗ, vẫn còn hai cái ghế đây a~.”- Song Tử không chịu thua nói.

“Ta nói hết chính là hết.”- Bảo Bình tức giận nói.

Ở phía xa, Nhân Mã nhìn thấy Bảo Bình tức giận, tim bỗng đập thành thịch. ‘Đáng yêu quá!’ Ánh mắt hắn lộ rõ hai hình trái tim.

Sư Tử, Ma Kết nghe thấy, rợn hết cả người, không tin vào mắt nhìn đệ đệ của mình.

Ở bên kia . . . hình như bắt đầu xảy ra chuyện lớn.

6. Chương 5

“Thiếu gia đây chắc cũng là người có học, nên cư xử cho phải phép, đừng để người khác chê cười.”- Xử Nữ nói, mắt thủy chung không thêm nhìn đối phương.

“Vậy chắc cô cũng là người có học đi, nên biết là khi nói chuyện với người khác thì phải nhìn vào mắt đối phương, như vậy mới là lịch sự nha!”- Song Tử mỉa mai nói.

“Anh xứng đáng để tôi nhìn tới hay sao.” Xử Nữ nhướn miệng cười.

“Cô .. .”

“Song Tử, dừng lại đi, đừng lỗ mãng như vậy nữa.”

“Tại hạ thay mặt đệ đệ của mình xin lỗi nhị vị cô nương.”- Ma Kết tiến lại nói, chắp tay xin lỗi.

“Xin lỗi là xong sao?”- Bảo Bình không vừa lòng nói.

“Được rồi, người ta cũng đã xin lỗi, coi như không có chuyện gì xảy ra đi. Dù sao nơi này cũng không phải phủ của riêng chúng ta. Không nên có thái độ như vậy.”- Xử Nữ nói.

“Đa tạ cô nương bỏ qua.”- Ma Kết mỉm cười nói, lời đệ đệ của mình về chỗ ngồi.

Xử Nữ nhìn theo Ma Kết, thật là một nam nhân anh tuấn, uyên bác a~.

“Xử tử, Xử tử” -Bảo Bình lấy tay hươu hươu trước mặt Xử Nữ.

“Hả . . . a ?? Không có gì.”- Xử Nữ giật mình hoàn hồn lại, lúng túng nói.

“Song Tử, đệ bỏ cái thói thấy mỹ nhân là xấp tới ngay đi.”- Ma Kết nghiêm túc nói.

“Hừm . . . nữ nhân bình thường được đệ để mắt tới đều lấy làm vinh hạnh. Đâu như hai nữ nhân này. Thật khó ưa.” -Song Tử chống cằm, bĩu môi nói.

“Đệ cứ như vậy, không khéo ta cùng Ma Kết sẽ tâu với Yết đệ, tống đệ ra ngoài biên ải cùng Bạch Dương đấy.”- Sư Tử nói, anh không đồng tình với Song Tử tý nào, thật mất mặt Hoàng huynh ta đây a~.

“Ấy . . . ấy . . . Đừng mà.”- Song Tử khua tay liên hồi.

“Hừ . . . !!!”- Sư Tử cùng Ma Kết hừ lạnh.

Đột nhiên nhớ tới cái gì . . .

Chột! Chột!

“Mã đệ, Mã đệ!!”- Sư Tử lay lay Nhân Mã.

“Không xong, hóa đá rồi.”- Ma Kết nói.

“Trời, phải Mã đệ đây không? Xưa nay chỉ biết chơi là chính, có biết để mắt tới nữ nhân đâu a~.”- Song Tử không tin vào mắt nói.

Đột nhiên Sư Tử nghĩ ra kế gì đó, mặt cười gian, tiến tới gần Nhân Mã, ghé sát tai hắn nói.

Khuôn mặt Nhân Mã từ đơ ra trở nên đỏ au.

“H . . . u . . . yn . . . h . . . n . . . nói . . . thậ . . . t . . . s . . . ao????”

Nhân Mã giọng run run đứt quãng nói.

Sư Tử gian manh gật đầu.

Nhân Mã khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhìn xa xăm, khóe môi cười toe. Tâm như còn đang lơ lửng đâu đó.

“Nhân lúc này, rình đệ ấy đi thôi.”- Sư Tử nói bèn vác Nhân Mã hồn còn đang “tung tăng” nơi nào lên.

Ma Kết tính tiền, sau đó cùng Song Tử rời theo sau.

Hoàng cung.

“Cự Giải tiểu thư. Đây là nơi ở tạm thời của tiểu thư.” -Một mama lên tiếng, vẻ mặt nịnh hót.

Nhìn sơ qua căn phòng, mọi thứ được quét dọn, lau chùi sạch sẽ, đồ dùng hoàn toàn mới. Cự Giải vừa lòng gật đầu. Thúy Vân – Nha hoàn của nàng nhanh nhẹn lấy từ trong vạt áo ra một thỏi bạc giao cho mama.

Mama được thưởng bạc, mừng rỡ rời đi.

Cự Giải bước vào trong phòng, chưa kịp ngồi xuống ghế đã nghe từ phía xa, có một giọng nói the thé vang lên.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Từ phía xa, Thiên Yết uy nghiêm bước tới, hai tay chấp ở đằng sau, khuôn mặt không cảm xúc. Theo sau là Hỉ công công – thái giám thân cận của hắn và một hàng dài tiểu thái giám cùng nha hoàn.

Tất cả các tú nữ ở trong viện ban đầu còn hơi sững sốt, lát sau mới lục đục rời khỏi phòng chạy ra ngoài hành lễ.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng!” -Tất cả cùng đồng thanh.

Thiên Yết quét mắt qua một vòng, chậm rãi nói.

“Miễn lễ! Tất cả về phòng của mình đi!”

Sau đó, hướng về phía phòng của Cự Giải đi đến.

Cự Giải thấy Thiên Yết đang hướng về phía mình, tim hơi đập nhanh, khuôn mặt ửng đỏ. Thiên Yết lách qua người nàng, tiến vào bên trong, tùy tiện chọn một cái ghế mà ngồi xuống.

“Nàng tới, ngồi xuống đi!”- Thiên Yết ngẩng mặt lên nói.

“À . . . vâng !”- Cự Giải e thẹn tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh Thiên Yết.
Thiên Yết phát tay cho đám hạ nhân lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại hai người.
Ở bên ngoài kia, đám tú nữ thấy Hoàng thượng vào phòng của Cự Giải, không khỏi nổi cơn ganh tị.

7. Chương 6

“Thật ngại quá, hiện tại không có trà để mời Hoàng thượng!”- Cự Giải đỏ mặt nói.
“Không sao! Mọi thứ ở đây có tốt không? Có gì không thích không?” -Thiên Yết khuôn mặt trầm tĩnh nói.
“Ừm . . . rất tốt!”- Cự Giải đáp lời.
“ . . . “
Không gian đột nhiên im lặng, khiến người khác cảm thấy thật ngọt ngào.
“À . . . Hoàng thượng tới đây có việc gì không?”- Cự Giải chợt nhớ ra, hỏi.
“Không có gì! Tiện đường ghé sang đây thôi, sẵn tiện hỏi thăm nàng.”
“Thôi không còn sớm, nàng hảo nghỉ ngơi, trẫm đi trước” -Thiên Yết nói xong, đứng dậy rời đi. Để lại Cự Giải mắt vẫn nhìn theo cho tới khi thân ảnh hắt mất dần.

.....

Trong lúc đó.

“Aizzz, thật là chán!!”- Song Ngự hai tay chống cằm, thở dài nói.
“Tiểu thư, mới như vậy đã than chán rồi sao?”- Ở phía giường, Tử Liên đang sửa soạn lại chăn, gối.
“Àn . . . ở đây không có ai thân thích. Ngoại trừ người. Thật chán chết ta!”- Song Ngự bĩu môi nói. Nàng nhớ nương, cha và cả Bảo Bảo nữa. Chạnh lòng, khóe mắt rưng rưng nước, hấp hấp cái mũi, Song Ngự nén lại không khóc.
“Thôi . . . ta ra ngoài dạo một chút.”- Song Ngự đứng dậy, nếu cứ ngồi nghĩ ngợi lung tung không khéo sẽ khóc tới mức khô quắt mắt.
“Tiểu thư nhớ về dùng bữa” -Tử Liên nói lớn.

.....

Trên con đường hồi Long Ngâm điện. Thiên Yết chậm rãi bước đi. Theo sau là đám hạ nhân.
“Các người lui xuống hết đi. Tự trẫm sẽ trở về sau!”- Thiên Yết khoác tay.
“Dạ!”- Đám hạ nhân đồng thanh rồi kéo nhau lui xuống.
Thiên Yết không vội hồi cung, rẽ bước sang Ngự hoa viên. Đang vừa đi vừa suy nghĩ chuyện triều chính, bỗng bắt gặp một cục gì đó màu hồng phấn, đang loay hoay ở gần một cái bụi rậm.
Tò mò, hần tới gần, cái cục đó lay động a
~“Tiểu bạch thỏ . . . ngoan ngoan, mau tới đây a~ , ta không hại người đâu!”- Một giọng nói trong veo cất lên.
Hơi giật mình, hóa ra là một ‘cục thịt người’.
“Người ở đây là đang làm cái gì?”- Thiên Yết nhíu mày, rớt cuộc cũng mở miệng hỏi.

Biết được có người đang ở sau mình, Song Ngự hơi giật mình, tim đập hoảng loạn, không xong rồi, lúc học quy củ trong cung, các mama có dặn qua là khi chưa kết thúc tuyển tú, không được phép đi lung tung trong cung. Hồng, hồng thật rồi, cha a, nương a, Bảo Bảo a, Tiểu Ngự phải bỏ mạng nơi hoàng cung rồi a. Song Ngự khóc thầm trong lòng.

“Nè! Người điếc rồi sao?” -Thiên Yết không kiên nhẫn nói.

Biết là không thể trốn được, Song Ngự run run xoay người lại, đứng dậy đối mặt với người vừa hỏi. Sau khi đã thấy người trước mặt, thấy hắc không mặc đồ thái giám nàng mới thở nhẹ ra. May thật, không phải người trong cung. Sau khi bình tâm lại, mới để ý thấy trước mặt là một soái ca. Song Ngự “ực” nuốt nước miếng xuống, thật là đẹp trai a

~!

Chợt nhớ ra gì đó, Song Ngự đáp bay tính “háo sắc” của mình. Hoàn hồn nói.

“Di, người là ai a~?”

Nữ nhân này, không nhận ra ta sao???? Thiên Yết tức tối. Chợt nhìn lại bản thân, hiện tại hắc không mặc long bào, thảo nào nàng nhìn không ra. Nhưng mà hắc vẫn để bụng.

“Người trước trả lời ta, người ở đây làm cái gì?”- Thiên Yết liếc mắt sắc nhìn nàng, tra hỏi.

”Ồ, a . . có một cái tiểu bạch thỏ, ta chỉ là muốn sờ nó một chút a~”- Song Ngự hơi rụt rè, lo sợ trước ánh mắt đó.

Sợ hắc không tin, Song Ngự liền chỉ tay về phía bụi rậm ‘Ồ trong đó nha!’

Thiên Yết nghi hoặc nhìn nàng, nhưng vẫn là tiến về phía bụi rậm, dò xét một hồi. Túm ra được một con thỏ thật.

“Oa . . .dễ thương quá, đưa ta, đưa ta!”- Song Ngự hai mắt sáng lên.

Thiên Yết không nói gì, quăng tiểu bạch thỏ cho nàng. Song Ngự đỡ lấy, vuốt ve nó, miệng cười không ngớt.

Chỉ là một con thỏ, có cần hào hứng như vậy không. Bất quá nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, còn có hai cái lúm đồng tiền trên má. Bất giác khóe miệng hắc hơi cong lên.

Cả hai ra cái đình trong Ngự hoa viên ngồi.

“Người tên gì?”

“Hửm, Song Ngự”

“Tên gì mà nghe “tanh” vậy?”- Thiên Yết nhú mày nói.

“Cái gì? Người chê tên của ta???”- Song Ngự tức giận, từ trước tới nay chưa có ai dám xúc phạm tới tên của nàng, khuôn mặt chốc lát đỏ bừng vì giận.

Trông thấy khuôn mặt của Song Ngự, Thiên Yết nhin không được bật cười lớn.

“Ha ha ha . . .người xem, khuôn mặt người hiện giờ thật giống ‘bàn tọa’ của khỉ a~”

“Người . . . người. . . “- Song Ngự tức không nói nên lời . . . khuôn mặt mếu máo, nàng sắp tung tuyệt chiêu nha.

“OAAA”- Cái miệng nhỏ nhắn của nàng mở tới cực đại.

Thiên Yết giật mình, nín cười. Nhìn người trước mặt.

“Nè . . . ta chỉ đùa một chút . . . có cần khóc rống lên vậy không?”

“Ta không biết, người xúc phạm ta!”- Song Ngự không nghe, oán giận nói.

Thiên Yết luống cuống tay chân “Thật là, mau nín đi!” Không hiểu sao hắc cảm thấy đau lòng khi nàng khóc.

“Xin lỗi đi”- Song Ngự hai tay che mặt, nói.

Xin lỗi? Hắn đường đường là vua một nước, chỉ có người ta hướng hắn tạ lỗi, có bao giờ hắn phải xin lỗi ai đâu. Thấy hắn chần chừ, Song Ngự che mặt khóc bạo hơn nữa.

“Được rồi được rồi, ta thua ngươi rồi, xin lỗi ngươi, được chưa?”- Thiên Yết đầu hàng nói.

“Ha ha ha ha . . . ngươi bị ta lừa rồi!! Plè”- Song Ngự lè lưỡi trêu chọc hắn.

“Ngươi . . .”- Thiên Yết vốn muốn tức giận, thấy khuôn mặt nhí nhố của nàng, buồn cười bỏ qua.

“Phải rồi, ngươi tên gì?”- Song Ngự tay vuốt ve con thỏ, hỏi.

“ . . . Gọi ta Yết” Hắn phun ra ba chữ.

“Ừm . . . Tiểu Yết”- Song Ngự gật gật.

“Là Yết”- Hắn sửa lại.

“Tiểu Yết”

“Y . . . ế . . . t”- Hắn gần từng tiếng.

“T i ể u Y ế t”- Nàng bắt chước lại.

“Tùy ngươi” Thiên Yết mặc kệ nàng.

Song Ngự lém lỉnh cười. . .

“Ta đi lâu rồi, phải quay trở về thôi, cảm ơn ngươi vì tiểu bạch thỏ này” -Nói đoạn, nàng ôm tiểu bạch thỏ trong lòng rồi đi.

Nhìn theo hình dáng tinh nghịch của nàng, khóe môi hắn cong lên.

8. Chương 7

Tối giờ dùng bữa tối. Đám tú nữ theo sự chỉ dẫn của các nô tì trong cung mà tới phòng ăn. Tất cả yên vị tại chỗ ngồi của mình. Đồ ăn đã được dọn sẵn lên. Mọi người trò chuyện làm quen với nhau.

“Ta là Thùy Dung, cha làm Thượng thư”

“Ta là Ngọc Hiền, cha làm đô đốc”

“Ta là . . . “

Từng người từng người một xưng tên. Đối với những người có gia thế hiển hách thì vênh mặt khoe mẽ. Còn những người gia thế bình thường thì chỉ im lặng không nói gì. Bữa tối trôi qua nhanh chóng. Xong bữa ai nấy đều quay về chỗ ở của mình.

.....

“Tiểu thư, người nên hảo hảo nghỉ sớm thôi. Ngày mai sẽ tiếp tục học quy củ a~.” -Thúy Vân đang chuẩn bị giường ngủ cho Cự Giải.

Cự Giải đang ngồi ở trước gương đồng, nàng sớm đã thay đồ ngủ, tay cầm lược chải tóc.

“Ừm . . . muội cũng nghỉ ngơi đi”

.....

“Tiểu thư, tiểu bạch thỏ này người đem từ đâu về vậy” -Tử Liên hỏi, sau khi tiểu thư về liền đi dùng bữa, nàng vẫn chưa có cơ hội để biết.

“Ta tình cờ tìm thấy thôi. Thật đáng yêu”- Song Ngư ôm con thỏ trong lòng, cười nói.

“Được rồi, mau lên giường ngủ đi, đừng thức khuya” -Tử Liên ân cần nói, nàng rời khỏi phòng, nhẹ đóng cửa lại.

.....

“Vương gia. Mau dùng bữa a~.” -A Tử - gia đình thân cận của Bạch Dương lên tiếng.

“Ừ . . . người chuẩn bị xong hết chưa?”- Bạch Dương tiến tới bàn ăn ngồi xuống.

“Sớm đã xong rồi, ngày mai sẽ xuất phát”- A Tử tay cầm bát cơm, miệng sớm đã tổng một họng thức ăn, nhai nhai nói.

“Tốt . . .ăn xong nghỉ sớm đi.”- Bạch Dương gật đầu hài lòng nói.

.....

“Nhân Mã thế nào rồi?”- Sư Tử hỏi.

“Vẫn như cũ, chống cằm nhìn về nơi xa xăm, cái mặt đệ ấy nhìn rợn người không chịu nổi.”- Ma Kết trả lời, mắt nhìn về phía cái tên đang ngồi ở trước cửa sổ kia mà lắc đầu chán nản.

“Đệ ấy cũng lớn rồi, nhưng mà thích ai không thích, lại thích ngay con nhỏ đánh đá đó.”- Song Tử ngồi tại bàn tức giận nói, tay cầm đĩa dưa hấu thức ăn vào miệng, ăn cho bỏ cục tức trong lòng.

“À . . . Thiên Yết cũng sắp lập phi rồi. Sắp tới các đệ nhớ hồi cung một chuyến. Ta đã cho người báo tin cho Bạch huynh rồi, huynh ấy trong vòng ba ngày sẽ về tới kinh thành.”

“Thật tốt quá, phải cùng huynh ấy tỉ thí mới được. Nhưng mà một người võ nghệ cao cường như đệ đây, cần gì tỉ thí cũng biết đệ thắng chắc rồi”

Sư Tử vỗ ngực “bộp, bộp” nói, “Khụ khụ”

“Cho chưa, ai bảo vừa ăn vừa nói”- Song Tử nhếch miệng châm tròng.

“Bình” Sư Tử dùng hết sức “bình sinh” cú Song Tử một cái.

“Được rồi, mau ăn đi.”- Ma Kết lên tiếng.

.....

“Cái tên hồi chiều, thật khó ưa mà, người đâu mà ‘Sở Khanh’ thấy ghê”- Bảo Bình tay cầm bát, tay quơ quơ dưa nói.

“Muội đó, vừa ăn vừa nói như vậy có biết là mất hình tượng lắm không, tư thế ngồi cũng thật kỳ cục, muội cứ như vậy ai sẽ rước muội đây hã, hã????”- Xử Nữ xoắn ra một tràng giáo huấn, tiện tay sửa lại tư thế của Bảo Bình.

“ . . . Không biết Song Ngư tỷ như thế nào rồi”- Bảo Bình buông dưa nói.

Xử Nữ đành chỉ động tác, ‘Mong cho muội ấy không việc gì’ Khẽ thở dài nói.

.....

Thiên Quốc.

“Công chúa, người không dùng bữa sao?”- Một nha hoàn lên tiếng.

“Ta không đói.”- Thiên Bình chán nản dựa vào thành giường, mắt nhìn ra vầng trăng ngoài cửa sổ.

“Ngày mai phải xuất phát đi Hoàng Đạo Hoàng triều rồi, người không ăn sao có sức?”- Nha hoàn lại gần, lo lắng nói.

“Lục Nhi, ta không muốn xa phụ hoàng, xa Thiên Quốc đâu.” -Thiên Bình nức nở òa khóc.

“Công chúa, đừng như vậy, phải cứng rắn a~, không chừng người sẽ thích Hoàng thượng của Hoàng Đạo thì sao?”- Lục Nhi trấn an Thiên Bình.

“Hừm . . . chưa biết trước được. Ta nghe nói hắc lạnh lùng, tàn ác lắm, không hợp với ta.” -Thiên Bình cau mày nói.

“Chúng ta đã đồng ý hòa thân. Không thể rút lời được.” -Lục Nhi nói.

Thiên Bình nghe vậy, lại càng khóc to.

.....

Long Ngâm điện.

“Hoàng thượng. Hoàng thượng” -Hỉ công công gọi.

Thiên Yết như không nghe thấy. Khuôn mặt vẫn nghĩ ngợi xa xôi. Khóe môi lâu lâu lại cong lên.

Kì lạ! Không lẽ dạo một vòng Ngự hoa viên nhiễm bệnh rồi. Hỉ công công nghĩ thầm.

“HOÀNG THUỢNG”

“Hả ???? Có chuyện gì?”- Thiên Yết giật mình, túm hờn mình về lại xác, khi không lại nghĩ tới nữ nhân gốc ấy, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ tới ‘xuất hồn’.

“Thỉnh Hoàng thượng dùng bữa.”- Hỉ công công cung kính nói.

“Ừ” -Thiên Yết đáp một tiếng, cầm bát đưa lên dùng bữa. Không nhận được lâu lâu lại khẽ cười.

.....

“Ngưu tiểu thư, đừng ăn nữa a~”

“Ừ . . . ta đói mà” -Kim Ngưu nhong nhèo nói.

“Không được. Mới vừa dùng bữa xong mà. Nhanh như vậy đã đói rồi sao???”- Nha hoàn giắt lấy bánh trong tay Kim Ngưu, bắt măn nói.

“Viên Viên, thực sự ta còn đói mà.”- Kim Ngưu mè nheo nói.

“Tiểu thư, người xem, người ăn riết trở nên mập hơn trước rồi nha” -Viên Viên kiên quyết nói. Nhìn xem hai cái má phúng phính của tiểu thư, như vậy đủ để chứng minh tiểu thư đang lên cân. Phải kiêng ăn gấp.

Kết thúc một ngày. Ba ngày sau sẽ bắt đầu tuyển tú. Rồi vận mệnh của hai người Song Ngư và Cự Giải sẽ thế nào? Và cả nhân duyên của các nàng sao khác??

9. Chương 8

Trong khoảng thời gian học quy củ hoàng thất. Đám tú nữ ai ai đều cũng cố gắng không để vi phạm gì. Có những kẻ lại lợi dụng tiền bạc để đút lót, mong các mama nói lỏng ra cho họ. Cự Giải hiền lương, thực đức, lại chăm chỉ, chẳng mấy chốc đã nắm rõ mọi quy củ trong cung, nhưng có vẻ nàng thích nghi với nơi ở mới khá chậm, mỗi đêm nàng phải mất hơn một canh giờ mới có thể chợp mắt.

*Một canh = Hai tiếng đồng hồ.

Song Ngư thì có vẻ thích nghi khá nhanh, đêm nàng không mất ngủ vì lạ chỗ, thay vào đó là do mơ mộng lung tung nên thành ra cũng mất xấp xỉ một canh giờ mới chịu chợp mắt. Nhờ vậy mà sáng nào nàng cũng bị phạt vì tội dậy trễ.

“Ta không thích học. . . ta còn muốn ngủ.”-Song Ngư dụi mắt nói.

“Tiểu thư, đừng ham ngủ nữa, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, cố gắng nốt hôm nay thôi.”- Tử Liên dỗ dành nàng.

“Phải, nốt hôm nay!”-Nói rồi, Song Ngư bật dậy, rời khỏi giường, rửa mặt và thay y phục

.....
“Tiểu thư, người dậy thực sớm.”- Thúy Vân từ bên ngoài vào, tay bê chậu rửa mặt.

“Ừm . . . hôm nay là kết thúc rồi.”- Cự Giải tươi cười nói, thật lòng nàng cũng khá chán việc ngày nào cũng phải nghe ‘ca’ như thế này.

Thúy Vân đặt chậu rửa mặt xuống, lấy chiếc khăn đang treo trên giá, vò nước rồi đưa cho Cự Giải. Xong xuôi công đoạn rửa mặt, nàng thay Cự Giải chải tóc và thay y phục.

“Tiểu thư, người thật xinh đẹp!”- Thúy Vân nhìn Cự Giải trong gương đồng, cảm thán khen ngợi.

“Muội đang trêu ta sao?”- Cự Giải đỏ mặt, cười cười.

“Muội nói thật lòng mà. Ngôi vị Hoàng hậu sẽ thuộc về tiểu thư a”- Thúy Vân ngay thẳng nói.

“Ách, muội đừng nói vậy, không khéo người ta sẽ hiểu sai ý”- Cự Giải lúng túng nói.

“Vâng. Muội biết rồi.”- Thúy Vân cười nói.

.....
Tại phủ của Tam Vương gia.

“Sớm như vậy, huynh đã cho người gọi đệ đến là có việc gì?”- Song Tử ngáp dài nói, đêm qua vui chơi tới tận khuya, hiện tại vẫn còn buồn ngủ mà.

“Đệ cũng biết lựa thời điểm thích hợp ghê. Sáng nay huynh đã phải bỏ huấn luyện cho đám ‘lính’ trong sơn trang mà xuống núi gặp đệ đấy.”- Sư Tử bất mãn nói, hần hiện tại là Vô lâm minh chủ, rất bận rộn a.

“Hai huynh thật là, sao có thể vô tâm như vậy, hôm nay Bạch huynh hồi thành nga” -Nhân Mã từ ngoài cửa bước vào nói.

“Sao . . . nhanh như vậy đã tới nơi???”- Cả hai đồng thanh nói.

“Khoan đã, đệ trở lại bình thường từ lúc nào vậy?”- Song Tử chợt nhớ ra điều gì bèn hỏi.

“À . . . là do ta đã bày khá nhiều trò vui, mới khiến đệ ấy trở về trạng thái cũ, thật công hiệu.”- Ma Kết gật gù nói.

“Đệ thật khâm phục tài trí của huynh nga”- Song Tử làm bộ chấp tay cúi đầu nói.

“Không phải lúc để giỡn, giờ này chắc huynh ấy sắp tới cổng thành rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.”- Ma Kết cắt ngang.

“Phải, nên đi rồi.”- Sư Tử đứng dậy, đi dẫn đầu, hần rất háo hức được gặp Đại hoàng huynh. Từ nhỏ hai người họ rất thân thiết, cùng nhau luyện võ, cùng nhau nghiên cứu trận pháp, từ lúc huynh ấy tỏ ý muốn làm một tướng quân, dùng một cái huynh ấy đã ra tận biên ải đóng quân. Qua mấy năm không biết huynh ấy giờ như thế nào rồi?

.....
Cách kinh thành không xa.

“Vương gia, còn bao lâu nữa thì tới a~, A Tử ê mông quá.”- A Tử nhăn nhó nói, ngồi ngựa suốt mấy ngày trời, đi liên tục, chỉ nghỉ ngơi vào ban đêm, sao hần chịu nổi.

“Sắp rồi, người rót cuộc có phải là một đấng nam nhi hay không? Từ lúc xuất phát tới giờ người than thở không biết bao nhiêu lần rồi”- Bạch Dương liếc mắt nói, đúng là phải tập luyện thêm cho tên gia đình này.

“Nô tài bất quá cũng là con người bình thường a, người nói vậy thật xúc phạm”- A Tử khuôn mặt thê thảm nói.

“Nhiều lời thật.”- Bạch Dương không thèm đếm xỉa tới hần nữa, quay mặt tiếp tục nhìn phía trước. Chợt đồng tử giãn ra, từ phía xa, có bốn nam nhân đang cưỡi ngựa đến, khói bay mù mịt.

Trông thấy rõ bốn người đó, Bạch Dương vui mừng

“Là nhị đệ, tam đệ, ngũ đệ cùng lục đệ.”

“Hoàng huynh!!!”- Cả bốn người đồng thanh, ai nấy đều mang một khuôn mặt tươi cười.

Tất cả mọi người đều thẳng ngựa lại, đồng loạt leo xuống, chạy tới ‘tay bắt mặt mừng’, vui mừng khôn tả.

Nhìn nam nhân trước mặt mình, không còn giống với Đại hoàng huynh trước khi ra biên ải nữa.

“Huynh xem huynh kìa, hình như đen hơn.”- Song Tử nói.

“Thân thể cường tráng hơn nhỉ, nhưng mà vẫn thua đệ, ha ha ha!!”-Sư Tử nói, không chứa tình bá đạo của mình.

“Trông chừng chặc, anh dũng hơn trước, khí phách ngất trời.”- Ma Kết cũng kiềm không được buông ra lời cảm thán.

“Hoàng huynh, Mã Mã thật nhớ huynh!!”- Nhân Mã từ đâu chen vô, ôm chầm lấy Bạch Dương.

“Ha ha ha!! Lục đệ cao hơn trước rồi.”- Bạch Dương cười to.

“Cũng đã lâu rồi, không được nhìn thấy các đệ.”- Bạch Dương bỗng nghẹn ngào nói, hấn sau khi quyết tâm làm một đại tướng quân, liền như vậy dẫn quân ra biên ải, thám thoắt cũng hơn bốn năm. Lần về duy nhất là khi Tiên Hoàng băng hà. Nhưng ngay lập tức phải trở về quân doanh vì tình hình biên ải đang có biến.

“Được rồi, tạm gác lại đã, chúng ta nên hồi cung thôi.”- Ma Kết nói.

“Ừ . . . Huynh nghĩ ta nên đi bộ.”- Bạch Dương đề xuất ý kiến.

“Cái gì. . . Huynh đi đường say nắng, nhiễm bệnh rồi phải không, đôi chân ngọc ngà của đệ như vậy mà đi bộ sao?”- Sư Tử rống. Mặc dù hoàng cung cũng không còn xa lắm, nhưng mà hấn không thích đi bộ, như vậy mất đi uy phong của hấn lắm.

“Chỉ là lâu rồi không về đây, ta muốn đi xem kinh thành có khác trước không thôi.”- Bạch Dương vỗ vỗ vai Sư Tử nói, rồi lôi Sư Tử đi luôn, không cho hấn kịp phản bác.

10. Chương 9

”Xử tử, mới sáng sớm, tử gọi muội dậy chỉ vì muốn dạo phố thôi sao?”- Bảo Bình uể oải, vừa ngáp vừa nói.

“Bảo Bảo, muội không được ngáp ở nơi đông người như vậy, một mình cũng không được phép, muội đừng có những hành động không được dịu dàng, nét na như thế nữa. Muội cứ như vậy sẽ ế dài dài, tới lúc muội già rồi sẽ không ai thèm để mắt tới a, cha và nương muội sẽ đau lòng, sẽ thương tâm nga”- Xử Nữ nói một tràng làm Bảo Bình tỉnh ngủ.

“Xử tử . . . muội sẽ không như vậy nữa, tử thôi giáo huấn muội được không?”- Bảo Bình u ám nói, nàng thật xui xẻo mà.

“Muội đó, là nữ nhi thì không nên ham ngủ như vậy. Ngủ nhiều mặt sẽ ngơ ra a~” -Xử Nữ vẫn tiếp tục nói.

“Ách, muội sợ tử rồi, tử làm ơn buông tha muội.” -Bảo Bình chấp tay năn nỉ.

.....

“Bạch huynh, dạo nhiều đây đủ rồi a~, đệ mỏi quá.”- Giọng nói oán than của Song Tử vang lên.

“Hơ . . . tử tử, thanh âm này . . .nghe quen quen.”- Bảo Bình giật mình giật tay áo Xử Nữ.

“Ừ . . . Quả thực rất quen.”- Xử Nữ nhú mày suy nghĩ.

Hai tử muội vừa quay đầu lại nhìn xem, thoáng chốc mắt của hai nàng trợn tròn.

“Không phải chứ, lại gặp hấn????” -Bảo Bính dụi dụi mắt nói.

“Hừ . . . mặc kệ hần đi.”- Xử Nữ quay mặt đi, bất giác phát hiện Ma Kết cũng đi cùng, không nhìn được mà liếc nhìn chàng.

“Ấy ấy . . . Hai cô nương kia nom quen quá . . .”- Song Tử nói lớn.

“Cái tên trời đánh, chúng ta đã lơ hần đi rồi mà.”-Bảo Bình nheo mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhị vị công nương, hôm nay trời đẹp có hứng thú đi dạo a~”-Song Tử dường như quên bèn mất chuyện xảy ra vài hôm trước, bon chen tới chỗ hai tỷ muội đang đứng.

Chợt khựng lại, Song Tử cảm thấy như có ai đang nín áo mình, ngoài đầu lại thì thấy khuôn mặt sát khí của Ma Kết.

“Huynh . . . huynh làm gì vậy?”- Song Tử thắc mắc hỏi.

“Đệ quên việc đệ thất lễ với họ mấy hôm trước sao, còn mặt dày tới gần nữa, đệ làm như vậy người ta nhìn vào sẽ nói huynh giáo dục đệ đệ mình không tốt a” -Sư Tử nói.

“Xì . . . huynh không nhắc đệ cũng sớm quên. Mà phải rồi Nhân Mã . . .”

Ba huynh đệ không hẹn mà quay sang Nhân Mã . . . thấy chàng ta vẫn bình thản nhắm nháp cây kẹo hồ lô, khuôn mặt hạnh phúc.Ba huynh đệ lắc đầu . . . đệ đệ của bọn họ vốn tính ham chơi, nhớ cái này thì sớm đã quên cái kia, nhanh nhẩu đoảng, thái độ đệ ấy bây giờ cũng không có gì là quá xa lạ.

“Thế thì cũng tốt, thích nhỏ đánh đá đó. Không khéo đệ ấy bị ăn hiếp mất.”- Song Tử vuốt cằm, gật đầu, cố ý nói lớn.

“Nè, huynh nói ai đánh đá.”- Bảo Bình nghe thấy, tức giận nói.

“Ta có nói cô sao? Chột dạ a???”- Song Tử quay mặt, làm lơ nói.

“Hừ !!”- Bảo Bình hừ lạnh.

“Bảo Bảo, mặc kệ họ.”- Xử Nữ lên tiếng. Nói rồi dắt tay Xử Nữ đi ngang qua họ không quên để lại một câu. “Thỉnh công tử đây nên biết lịch sự, nếu cứ thấy nữ nhân là mắt sáng long lanh như cầu đào được xương, không khéo có ngày bị ăn ‘tát’ của họ.”

“Cô nói vậy là ý gì?”- Song Tử chau mày, tức giận nói.

“Ta nói gì, tự khắc công tử sẽ hiểu, cần gì ta phải giải thích”- Xử Nữ khẽ liếc mắt, sau đó cùng Bảo Bình nhanh chóng rời khỏi.

“Đúng là ngang ngược.”- Song Tử bực bội nói, dám so sánh Ngũ Vương gia hần với ‘cầu’. To gan thật,tội này đáng bị trừng trị.

Đoán biết được ý định của Song Tử, Ma Kết vội ngăn lại.

“Song đệ, không được lạm quyền.”

Song Tử nghe thấy, mới hạ hỏa, nếu hần lạm quyền lực của một Vương gia, sẽ bị Thiên Yết trách phạt, việc hần ăn chơi tiêu xài phung phí, Thiên Yết đã nhắm mắt bỏ qua. Tốt nhất là nên biết điều một tí vậy.

“Trong khoảng thời gian ta không ở đây, xem ra đệ không được yêu thích mấy nhỉ?” Bạch Dương tò mò hỏi.

“Huynh xem thường đệ sao??? Chẳng qua hai nữ nhân đó không có mắt thẩm mỹ thôi.” Song Tử biện minh.

“Được rồi, hồi cung thôi.” Sư Tử nói, đi bộ này giờ, hần cũng thấy mệt lắm rồi.

Ba huynh đệ nhanh chóng hồi cung, Sư Tử không quên kéo theo Nhân Mã.

Hoàng Cung.

“Bạch Dương huynh, đã lâu không gặp!” -Thiên Yết cười nói.

“Tham kiến Hoàng Thượng!”- Bạch Dương hành lễ.

Thiên Yết thấy vậy, vội vàng bước tới nâng Bạch Dương dậy.

“Đều là huynh đệ với nhau, huynh đừng làm như vậy. Biên cương nhờ có huynh đóng giữ, đất nước mới được yên bình. Công của huynh quả thực rất lớn, làm trẫm không cách nào đền đáp cho xứng. Để mừng ngày hôm nay huynh trở về, tối nay trẫm sẽ cho người tổ chức tiệc thiết đãi huynh.”

“Đa tạ hoàng thượng”- Bạch Dương tính hành lễ nhưng chợt khựng lại. Thiên Yết thấy vậy hài lòng cười.

“Ha ha ha , thật tốt, vậy là sáu huynh đệ chúng ta lại được như trước.”- Nhân Mã mừng rỡ nói.

“Hi công công” Thiên Yết truyền lệnh.

Hỉ công công từ ngoài cửa bước vào, khom lưng “Dạ, hoàng thượng có gì sai bảo?”

“Truyền lệnh trẫm, tối nay tổ chức yến tiệc, mời văn võ bá quan tham gia, có thể đặc cách mang theo người nhà tới chung vui. Còn các tú nữ, cũng được cho phép tham gia.”- Thiên Yết ra lệnh.

“Dạ, nô tài cáo lui.” -Hỉ công công cúi người hành lễ, rời đi.

11. Chương 10

“Tiểu thư, tiểu thư . . . “- Thúy Vân từ ngoài chạy vào.

“Thúy Vân, có việc gì gấp gáp vậy?”- Cự Giải đang ngồi thêu khăn, ngẩng đầu lên hỏi.

“Đại Vương gia trở về, Hoàng thượng cho mở tiệc thiết đãi, các tú nữ đều được tham gia.”- Thúy Vân vui mừng nói, rồi chạy ngay tới tủ đồ của Cự Giải, lựa chọn bộ đẹp nhất cho tiểu thư nàng mặc đêm nay. Cự Giải nghe vậy, cũng háo hức trong lòng. Trong lúc không để ý kim đâm phải tay.

“Ai da.”

“Tiểu thư, người không sao chứ?”- Thúy Vân chạy tới, lo lắng hỏi.

“Không sao, chưa chảy máu, ta vô ý quá.”- Cự Giải xấu hổ cười.

Tiểu thư nhà nàng rất cẩn thận sao có thể mắc phải một sai lầm nhỏ chứ. Thúy Vân nghĩ vậy bèn cười thầm.

“Muội cười cái gì?”-Cự Giải nhú mày hỏi.

“Không có gì. . . chỉ là có người quá háo hức buổi yến tiệc đêm nay mà đâm kim phải tay . . .”- Thúy Vân bùm miệng cười.

“Muội . . .”- Cự Giải đỏ mặt nói.

“Ha ha ha . . . thôi để muội chọn xiêm y đẹp nhất cho tiểu thư.”- Thúy Vân thôi trêu nàng, tiến tới tủ đồ để tiếp tục công việc tìm kiếm.

.....

“Tiểu Thư!!!!!!!!!!!!!!” -Tử Liên hốt hoảng xông vào.

“Hử?”- Song Ngư đang nằm dài trên giường, tư thế hình chữ Đại trông thật khó coi.

“Tiểu thư, người là khuê nữ, sao có thể nằm tư thế xấu hổ này, Xử Nữ tiểu thư mà biết được, sẽ ‘ca’ cho tiểu thư sáng mắt ra.”- Tử Liên ý kiến.

“Mặc kệ ta. Có chuyện gì?”= Song Ngư làm lơ hỏi.

“Hoàng thượng tổ chức yến tiệc mừng Đại Vương gia trở về, các tú nữ cũng được tham dự nữa đó tiểu thư, còn có các vị quan lớn trong triều nữa a.”- Tử Liên tường thuật lại.

“Quan lớn . . .? Cha ta chỉ là một tiểu quan. Đâu có được tham dự a.”-Song Ngư bĩu môi nói.

“Không đi.”

“Không được đâu tiểu thư, đây là lời mời của hoàng thượng mà.”- Tử Liên nói.

“Hắn có mời đích danh của ta đâu chứ. Huống hồ có quá nhiều tú nữ, làm sao hắn nhớ là thiếu mất ai?”- Song Ngư tiếp tục khép mắt lại nghỉ ngơi. Sáng giờ bị các mama ‘quạt’ một trận cũng đủ rồi, giờ nàng phải hảo nghỉ dưỡng mới được.

“Muội sợ tiểu thư rồi. Các tú nữ khác ai ai cũng phấn khởi, sao tiểu thư lại . . . “- Tử Liên mặt méo xẹo nói.

“Đơn giản là ta lười. Thiên hạ đệ nhất lười là ta.”- Song Ngư đắc chí nói.

“Lười mà cũng lấy làm tự hào sao?” -Tử Liên trợn mắt nói.

“Không được. Tiểu thư phải đi, nhất định phải đi, cho dù phải ‘léch’ tới đó.”

“Hừ.” -Song Ngư không nói gì, xoay người đi, để cái lưng nàng đối thoại với Tử Liên.

Tử Liên thấy vậy lắc đầu ngán ngẩm. Tiểu thư nhà nàng thật là hết thuốc chữa.

.....

Phủ Tể Tướng.

“Ngư nhi, Ngư nhi??”

“Nương, con ở đây.”- Kim Ngư thò đầu ra từ bụi rậm, nói lớn.

“Ngư nhi, con ở đây là đang làm cái gì?”- Ngư mẫu thấy lạ hỏi.

Khi tới gần mới nhận ra, nữ nhi của nàng đang tổ chức ‘tiệc ngoài trời’, Ngư mẫu nhìn không được trợn mắt, ngón trở run run chỉ tay về con cá bị một cái cây dài xiên ngang, đang nằm trên đồng lửa, trông thật tội nghiệp.

“Ngư nhiiiiiiiiiiiiiiii, cái nha đầu này, sao con có thể đem nướng con cá chép mà phụ thân con ‘ói’ cả khối tiền ra mua về hả?????????”- Ngư mẫu tức giận nói, bà lấy tay nhéo tai xách Kim Ngư lên.

“Ái ái . . .Đau con . . .” -Kim Ngư đau tới chảy nước mắt nói.

Sau khi lôi Kim Ngư vào trong phòng. Ngư mẫu ban tặng cho nàng một tràng giáo huấn. Kim Ngư thê thảm, không thể phản kháng, chỉ có thể ngậm ngùi nước mắt ngắn dài mà ngồi nghe.

“Được rồi, về chuyện con cá, tạm bỏ qua một bên, Đại Vương gia đã hồi thành, đêm nay Hoàng thượng sẽ thiết tiệc mời các quan trong triều tham gia, được đặc cách mang theo người nhà. Ngư nhi, con hãy chuẩn bị thật tốt.”- Ngư mẫu lấy lại nét hiền dịu ngày thường nói.

“Sao, được đi ăn tiệc sao???”- Kim Ngư mắt sáng long lanh nói.

“Nha đầu nguoi, nghe ăn là sáng mắt,”- Ngư mẫu lắc đầu nhìn nữ nhi của nàng.

“Hi hi . . . được ăn tiệc trong cung, ai mà không thích hả Nương?”- Kim Ngư lè lưỡi nói.

“Không phải con nói ăn nhiều đồ bổ quá sẽ chết yếu sao?”- Ngư mẫu nhếch mắt nhìn nàng.

“Cái đó là ăn mỗi ngày, khác với lâu lâu mới được ăn mà.”- Kim Ngư biện hộ.

“Nha đầu ngốc.” -Ngư mẫu chịu thua, đứng dậy rời khỏi phòng nàng.

“Hí hí . . . được ăn tiệc rồi. Tạm thời nhịn ăn để tối nay ăn cho đã mới được.”- Kim Ngư hai mắt lóe sáng nói. Nàng thật mong chờ tối nay nga.

.....

Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, ngày mai sẽ bắt đầu tuyển tú, về phần bài thi . . . “- Ma Kết từ tốn nói.

“Tùy huynh, đệ không có tâm trí lo cho việc đó.”- Thiên Yết lại tiếp tục ‘bầu bạn’ cùng đám tấu chương yêu thích của mình.

“Được, huynh biết rồi. Vậy huynh đi xử lý những việc khác.”- Ma Kết gật đầu nói, xoay người rời đi.

“Còn nữa, đừng quên yến tiệc tối nay”

“Đệ biết rồi.” -Thiên Yết ngẩng mặt lên nói. Hắn chưa già tới mức lú lẫn đâu.

.....

Ma Kết rời Hoàng cung, trở về phủ của mình. Vừa vào tới sảnh chính, đã nghe tới tiếng cười râm rộ. Bước vào, một cảnh tượng “không ưa mắt” lọt vào mắt hắn. Ma Kết nhú mày.

“E hèm.”

Đường như lời của hắn không có trọng lượng, đám người ở trong phòng vẫn tiếp tục vui chơi như cũ.

“Nhân Mã, đệ tử lượng kém quá, mới uống chút đã say sao?”- Song Tử gian trá cười.

“Làm gì có, đệ vẫn còn uống được nữa nha.”- Nhân Mã không chịu thua, quả quyết nói.

“Bạch Dương, bấy lâu chinh chiến sa trường, cảm giác thắng trận chắc là ‘sung sướng’ lắm nhỉ?”- Sư Tử quàng vai Bạch Dương nói.

“Ha ha . . . Còn đệ, làm võ lâm minh chủ, chắc cũng được người ta ca tụng hết lời”- Bạch Dương ‘hùa’ theo nói.

“Các người . . . Các người coi phủ tôi là tửu lâu hay sao?????????????????”- Ma Kết điên tiết nói.

Cả bốn người giật mình, quay qua phía cửa nhìn, khuôn mặt Ma Kết tức giận, đỏ tận mang tai. Cả đám chột dạ, im thin thít, ngồi ngay ngắn như trẻ lên ba. Ma Kết bước vòng quanh bốn người, ánh mắt dò xét.

“Hừ! Việc triều chính thì không thèm ngó tới, suốt ngày ‘ăn nhậu’, Bạch Dương huynh vừa hồi thành, chưa gì đã bị hai người rủ rê như thế này, còn Nhân Mã đệ ấy vẫn còn nhỏ, sao hai người không chịu suy nghĩ đứng đắn hơn hả?”- Ma Kết gằn giọng nói.

“Nhân Mã đệ ấy cũng rất nhiệt tình tham gia mà a, huynh nói vậy oan quá.”- Song Tử nhăn mặt nói, cũng đâu hẳn là lỗi của hắn.

“Đệ còn cãi bướng?”- Ma Kết lớn tiếng. Chợt hắn nghĩ ra được một chuyện gì đó, hai mắt sáng lên.

“Ma Kết, đừng làm khó đệ ấy, đệ ấy chỉ là muốn ta vui vẻ thôi mà.”- Bạch Dương lên tiếng.

“Phải, Kết đệ, đừng quá nghiêm khắc như vậy, mau già đấy!!” -Sư Tử cười châm chọc.

“Hai huynh đừng nói giúp hắn, đệ có ý này.”- Ma Kết giả hoạt nói.

“Song Tử, sáng mai đệ hãy đi đón Thiên Bình công chúa, của Thiên Quốc, nàng ấy tới đây là để hòa thân. Lần này huynh cho đệ có cơ hội lập công, đừng phí phạm.”- Ma Kết hạ giọng nói.

“Cái gì??? Đệ không rãnh như vậy đâu”- Song Tử không đồng tình nói.

“Không rãnh cũng phải rãnh, hay đệ muốn việc nặng hơn?” -Ma Kết cố ý nhận mạnh từ ‘nặng’.

“Không, đệ rãnh, đệ làm được.”- Song Tử cuống quýt nói. Hắn không thích tham gia việc triều chính đâu.

“Tốt. . . bốn người nghỉ ngơi đi. Tối nay còn tham dự yến tiệc.”.

Kim Ngưu cũng thấy hứng thú, liền cầm bút lên viết.

“Ta viết xong rồi!”

“Ta cũng vậy a.”

“Chúng ta đi thả thôi.”- Bạch Dương cùng Kim Ngưu tay cầm đèn bước tới bờ sông, mọi người ở đây đứng đông nghịt, ai nấy cũng đều lần lượt thả đèn của mình xuống.

Kim Ngưu và Bạch Dương cũng tự tay đặt chiếc đèn của mình xuống mặt

12. Chương 11

Chẳng mấy chốc màn đêm cũng buông xuống. Trong hoàng cung tràn ngập không khí nhộn nhịp, rộn ràng. Đám nô tỳ và thái giám cứ đi tới đi lui để chuẩn bị cho yến tiệc. Ở Lan Uyển viện, đám tú nữ cũng háo hức không kém, họ vận y phục thật lộng lẫy, trang điểm thật xinh đẹp mong được lọt vào mắt Hoàng thượng.

“Thúy Vân, muội xem ta như thế này đã được chưa? Có khó coi lắm hay không?”- Cự Giải tâm trạng bồn chồn, háo hức hỏi.

“Tiểu thư, người đã hỏi em câu đó năm lần rồi.” -Thúy Vân chán nản nói.

“Ách. Thật vậy sao? Sao ta không biết nhỉ”- Cự Giải bối rối, tim nàng đang đập liên hồi a. Aiz, khi nào mới bắt đầu yến tiệc đây???

.....

“Tiểu thư, coi như em năn nỉ người đi, người dậy thay y phục có được không, nửa canh giờ nữa yến tiệc sẽ bắt đầu nga.”- Tử Liên bằng chất giọng nài nỉ, van xin ‘tên đáng ghét’ đang nằm thanh thoi trên giường.

“Không đi, nhất định không đi”- Song Ngư bịt tai lại, cương quyết nói.

“Tiểu thư, người không đi sẽ không được ăn cơm tối đâu”

“Cái gì? Tại sao chứ?”- Song Ngư thoáng nghe được, bật dậy hỏi.

“Vì các tú nữ đều tham gia yến tiệc, nên đầu bếp của viện tối nay đều qua bếp chính làm phụ.”- Tử Liên giải thích.

Song Ngư nghe xong, mặt ngơ ra, cúi đầu nhìn xuống cái bụng đang kêu gào biểu tình đòi ăn của mình. Song Ngư chép miệng, bắt đầu đi rời khỏi giường.

“Tử Liên, giúp ta thay y phục.”

Tử Liên chỉ còn chờ có nhiều đó, lập tức lôi Song Ngư đi ‘làm đẹp’ ngay.

.....

Tại cổng Hoàng cung.

Những cỗ kiệu của các quan lớn xếp thành hàng dài, họ đi cùng người nhà của mình, theo sự chỉ dẫn của các thái giám mà tiến tới nơi sẽ tổ chức yến tiệc. Ai nấy đều nói cười rôm rả, bên cạnh là nha hoàn mang theo lễ vật tặng cho Đại Vương gia nhân ngày Ngài ấy hồi thành.

“Ngư nhi, con đừng ngổ ngáo như vậy, thức ăn có chạy mất đi đâu mà sợ.”- Ngư mẫu nhìn nữ nhi ‘ham hố’ dòm dông ngó tây của nàng, bắt đầu dĩ lắc đầu, đem theo nàng vào cung là sai lầm lớn.

“Nương, dù sao cũng là lần đầu còn vào cung, phải xem thật kĩ, đâu biết lần nào lại có cơ hội được vào a~. Mong là được gặp Cự Giải tỷ tỷ.”- Kim Ngư mắt dáo dác nói, nơi này thật tráng lệ a, khắp nơi đều được dát vàng, sáng lấp lánh, là cả một khối gia tài nha. Nếu có thể lấy đi một miếng vàng nhỏ dát trên cây cột đằng kia, chắc cũng kiếm được ‘ôi’ tiền. Kim Ngư hai mắt sáng long lanh, miệng lẩm bẫm tính toán

“Ngư nhi, mau theo sát, đừng để bị lạc.”- Ngư mẫu dặn dò.

“Vâng. . . con biết rồi.” -Nói rồi, Kim Ngư thôi dòm ngó, mà lẻo đẻo theo sau Ngư mẫu và Ngư phụ.

Địa điểm tổ chức yến tiệc là khu vườn lớn phía Tây hoàng cung. Tên gọi là Dạ Lan viên. Khắp nơi ở đây đều được thắp nến sáng trưng. Bàn ghế được xếp làm hai hàng, để chừa ra một lối đi ở giữa, vị trí trên cao ở giữa được đặt một cái ghế làm bằng vàng ròng, trên đó được trạm chỗ hình con rồng trông rất sinh động. Các quan lớn cùng gia đình đã đến đông đủ, và yên vị chỗ ngồi theo thứ bậc. Phía bên phải là dành cho các quan, phía bên trái là dành cho các tú nữ. Cũng được xếp theo thứ bậc.

Từ đằng xa, đám tú nữ thướt tha đi tới, ai ai cũng đều vận xiêm y lộng lẫy, màu sắc sắc sỡ, ai cũng xinh đẹp. Bọn họ khi thấy người thân cũng đến dự, lập tức tiến tới, nét mặt mừng rỡ, Cự Giải cũng hướng về phía Kim Ngưu mà đi tới, khuôn mặt tươi cười. Song Ngư cùng một số tú nữ khác, do phụ thân không phải quan lớn trong triều, chỉ có thể im lặng mà ngồi vào chỗ dành cho mình. Trên nét mặt họ không hề hiện lên một tia vui vẻ nào.

“Hoàng Thượng giá lâm!!”

Giọng nói the thé của Hỉ công công vang lên. Đánh vỡ bầu không khí nhộn nhịp, ồn ào. Ai nấy đều quay trở về chỗ ngồi của mình, đứng ngay ngắn. Thiên Yết từ xa bước tới, trên người khoác long bào, vẻ mặt nghiêm nghị, theo sau là năm vị Vương gia, mỗi người khoác lên mình một bộ trường bào màu sắc khác nhau.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”- Tất cả đồng loạt quỳ xuống hô.

Thiên Yết tiến về vị trí chủ tọa, các Vương gia cũng tiến tới chỗ dành riêng cho mình, Thiên Yết xoay người lại, hai tay nâng lên.

“Chư vị ái khanh bình thân.”- Bằng chất giọng lạnh băng, Thiên Yết nói.

“Tạ ơn Hoàng thượng.”- Đám người phía dưới lục đục đứng dậy, ngồi xuống.

“Hôm nay để mừng ngày Đại Vương gia Bạch Dương hồi cung. Trẫm đặc biệt tổ chức yến tiệc này, chư vị ái khanh hãy cứ tự nhiên, không cần câu nệ lễ tiết.”

-Lời được ban xuống, bên dưới vội tạ ơn và bắt đầu nhón nháo.

“Vương gia Bạch Dương, nhờ công lao của ngài, biên cương mới được yên ổn, người dân Hoàng Đạo mới có thể mặc ấm ăn no, hôm nay có chút lòng thành, coi như là thay mặt bá tánh đa tạ ngài!”- Tể Tướng – Ngưu phụ đứng dậy, chấp tay cung kính nói, sau đó lấy món lễ vật từ tay gia đình dâng lên cho Bạch Dương.

“Tể Tướng đừng khách sáo như vậy, việc nên làm!”- Bạch Dương đứng dậy, tươi cười tiếp nhận lễ vật.

Đám quan kia cũng nháo nháo, lần lượt đem lễ vật lên tặng. Bạch Dương vẫn giữ đẹp hình tượng, mỉm cười tiếp nhận.

Ở phía xa, Song Ngư đang ngồi ăn những món ‘cao lương mỹ vị’ nàng chưa từng được nếm qua, khuôn mặt thỏa mãn. Lúc Thiên Yết tiến vào, nàng khi ấy quỳ xuống hành lễ, nên chưa nhận ra, và do thứ bậc thấp nên chỉ có thể ngồi cách xa ngài vàng. Nàng dường như cũng không quan tâm lắm, chỉ chuyên tâm chăm sóc cái dạ dày của mình.

13. Chương 12

Yến tiệc diễn ra linh đình. Những quan đại thần chức tước lớn không ngừng nịnh bợ Hoàng thượng mong con gái mình có cơ hội được sắc phong Phi, thậm chí là Hoàng hậu. Cự Giải được ưu tiên ngồi gần với Hoàng thượng cùng các Vương gia, lại còn được Hoàng thượng thỉnh thoảng nói chuyện cùng, khiến đám tú nữ sinh lòng ganh ghét, đem nàng trở thành cái gai trong mắt.

“Cự Giải, những món ăn này có hợp khẩu vị hay không?”- Ma Kết quan tâm hỏi han.

” Vâng. . . rất vừa miệng.”- Cự Giải mỉm cười nói.

“Cự Giải tỷ, trong viện có ai dám bắt nạt tỷ hay không?”- Nhân Mã miệng vừa nhai vừa nói.

“Mã Ngốc. . . đệ đừng vừa ăn vừa nói như vậy, phun hết tất cả vào mặt của huynh rồi.”- Song Tử chau mày nói. Cự Giải thấy vậy, che miệng cười.

“Không có ai bắt nạt tỷ đâu.”

“Ha ha ha , muối hiền lành, thiện lương như vậy, ai nỡ bắt nạt muối. Nhưng muối cũng không nên giữ mãi tính cách đó, không chừng bị ‘người khác’ cướp mất nha” -Bạch Dương nói đùa.

Cự Giải toàn thân cứng ngắc, nàng chưa nghĩ tới chuyện này a, đợt tuyển tú nữ này, quả thực có quá nhiều mỹ nhân, tâm Cự Giải có hơi lo lắng một chút.

“Được rồi, đừng trêu chọc nàng nữa”- Thiên Yết từ nãy giờ im lặng, nay lại mở lời.

Bọn họ vẫn tiếp tục trò chuyện với nhau, nhưng Cự Giải không để ý rằng, phía đối diện nàng, có một ánh mắt luôn hướng tới nàng, từng cử chỉ, từng hành động của nàng hần đều thu vào tầm mắt, ánh mắt vừa yêu lại vừa hận, nhưng thương cảm cũng không ít.

“Ngưu nhi, đừng ăn nhiều như vậy?”- Ngưu mẫu sắc mặt lúng túng nói. Thật là nữ nhi ngốc a.

Kim Ngưu dường như làm lơ, không thèm để vào tai, tiếp tục ‘chén’.Bạch Dương ngồi gần đó, thấy tình cảnh này, không khỏi bật cười.

“Ha ha ha, nữ nhi của Tể Tướng thật hảo ăn.”

“Để Vương gia chê cười rồi.”- Ngưu phụ xấu hổ nói.

“Vì sao lại phải chê cười, những tiểu thư khác ăn uống e lệ, cứng nhắc, không bằng tiểu thư của ngài đây, ăn uống sang khoái, khiến người khác chưa nếm qua cũng biết món đó ngon a”.

Bạch Dương tươi cười nói, hần là một tướng quân, hần không thích thú gì mấy một nữ nhân chỉ biết quy củ, những nữ nhân ấy chỉ hợp với những công tử thích ngâm thơ, thưởng trà, hưởng hồ hần lại là một quan võ.

“Cha thấy không? Ngay cả người khác cũng hiểu biết hơn cha và nương nhiều?” -Kim Ngưu nghe vậy, gật gật đầu nói.

“Ngưu nhi, không được vô lễ.”- Ngưu mẫu cốc đầu nàng.

“Nàng tên là gì?”- Bạch Dương nhin cười vì hành động của hai mẹ con nhà Tể Tướng, hỏi.

“Kim Ngưu a”- Kim Ngưu trả lời.

“Nha đầu người, không biết lễ nghi là gì sao?”- Ngưu mẫu nói bên tai Kim Ngưu, giọng nói mang vẻ tức giận.

Bạch Dương bật cười ‘một cái tên khỏe mạnh.’ Chàng cười khiến cho khóe mắt cong lại thành một hình vòng cung, khuôn mặt trở nên anh tuấn, gần gũi hơn.

Kim Ngưu chợt sững người ra, nam nhân trước mắt cười thật đẹp, không như những công tử khác, có cười cũng chỉ cười mím môi, nhìn rất gượng, không giống chàng, cười sang khoái, thật thân thiết. Kim Ngưu cảm thán.

“Ngưu nhi, Ngưu nhi . . .” -Ngưu mẫu lay lay Kim Ngưu đang ‘mê ngất’ mỹ nam”.

“Hả? Dạ?”- Kim Ngưu định thần lại, tiếp tục ăn uống, lâu lâu lại liếc nhìn về phía nam nhân có nụ cười tỏa nắng ấy, bất giác cười.

Bữa tiệc diễn ra một lúc lâu, đám quan lại đã ngà ngà say, nhưng không ai dám cáo từ về trước, trừ khi Hoàng Thượng rời khỏi bữa tiệc. Thiên Yết biết được điều này, liền đứng dậy.

“Trẫm hơi mệt, các khanh cứ tiếp tục yến tiệc.”

Nghe vậy, bọn họ tính đứng dậy hành lễ, nhưng Thiên Yết đã ngăn lại.

“Không cần đa lễ.”

Nói rồi, nhanh chóng rời đi theo hướng khác, hần không muốn lại phải đi qua đám tố nữ, cảm giác rất khó chịu khi bị hàng trăm con mắt dò xét. Các vị Vương gia cũng đã thấm mệt, liền rời đi, về phủ của mình. Đám quan đại thần thấy vậy, cũng lần lượt cáo từ mà rời đi. Còn lại đám tú nữ tiếc nuối vì không được Hoàng thượng để mắt tới. Cự Giải cũng nhanh chóng đứng dậy, nàng ngồi lâu, cũng thấy khá mỏi người, liền đưa tay để Thúy Vân dìu nàng về phòng.

Đám tú nữ cũng đứng dậy, bây giờ cũng không còn sớm, ngày mai đã bắt đầu cuộc thi tuyển tú, các nàng phải hảo hảo nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, chúng ta về thôi”- Tử Liên lại gần Song Ngự nói.

Song Ngự ánh mắt nghỉ ngơi miên man, dường như không nghe thấy, mãi cho đến khi Tử Liên lay lay vai nàng, nàng mới định thần mà đáp.

“Hửm . . . ừ về thôi.”- Song Ngự đứng dậy, vươn vai, ngồi dậy giờ, thật sự rất khó chịu.

Đi về Lan Uyển viện, phải đi ngang qua Ngự hoa viên. Song Ngự cảm thấy vẫn chưa buồn ngủ, bèn nói với Tử Liên để nàng về phòng trước, nàng muốn đi dạo một lát. Bước vào Ngự hoa viên, cảnh sắc nơi đây về đêm thật đẹp, chỉ có ánh trăng sáng chiếu rọi xuống, khung cảnh mờ ảo, yên bình. Song Ngự rảo bước chậm rãi, nhẹ hít thật sâu, hương thơm thoang thoảng của trăm loài hoa như hòa làm một, thật dễ chịu. Tới gần cái hồ giữa ngự hoa viên, chợt thấy thân ảnh khá là quen thuộc.

.....

Trước đó, tại Long Ngâm điện.

Sau khi đã cởi long bào, đặt mình xuống long sà, nhưng Thiên Yết không tài nào ngủ được. Cảm giác rất khó chịu. Hấn chán nản, đứng dậy, khoác lên mình bộ thường phục, thẳng tiến ra khỏi điện.

“Hoàng thượng . . . người . . .”- Hỉ công công thấy vậy vội hỏi.

“Không cần theo trẫm” Thiên Yết khoác tay nói. Thẳng tiến tới Ngự hoa viên.

*long sà: giường vua.

.....

“Tiểu Yết”- Song Ngự kinh ngạc nói.

Thiên Yết đang đứng trước hồ, mắt hướng lên cao ‘thường trăng’, hai tay chắp ở sau lưng, không khoác long bào nhưng vẫn mang khí thế cao ngạo, uy nghiêm.

Nghe thấy có kẻ to gan dám gọi ‘tục danh’ của hắn. Khuôn mặt tức giận, xoay người lại nhìn xem kẻ nào ăn gan trời dám gọi hắn như vậy. Đôi mắt sắc bén của Thiên Yết sau khi đã nhìn thấy người trước mắt, chợt giãn ra. Thì ra là tên ngốc hôm đó. Song Ngự vui vẻ chạy lại gần, miệng tính mở ra thì đã sớm bị kẻ khác cướp lời.

“Người tới đây làm cái gì?”- Thiên Yết hỏi.

“Ăn vận xinh đẹp nhỉ? Không phải là đi hẹn hò với tên thái giám nào chứ?”

“Người . . . người nói ai đi hẹn hò với thái giám hả?”- Song Ngự tức giận nói, dùng chân đạp một cái thật mạnh lên chân Thiên Yết.

“Ai . . . người . . . to gan thật”- Thiên Yết cúi xuống ôm chân nói.

“Hử! Ai bảo dám nói sai sự thật.”- Song Ngự đắc ý nói.

“Người! Tới đây làm gì hả?”- Song Ngự hỏi ngược lại.

“Trẫm . . . à không . . . Ta đi đâu mặc kệ ta.”- Thiên Yết đứng dậy nói, hướng cái đình gần hồ mà đi tới. Song Ngự leo đèo theo sau.

“Đêm hôm không ngủ, ra đây hẹn hò với cung nữ nào phải hay không?”- Song Ngự như một người đàn bà bắt quả tang phu quân mình ngoại tình, tra hỏi.

“Hử . . . ta không rảnh như người.”- Thiên Yết quay mặt đi nói.

“Tiểu Yết!”- Song Ngự lên tiếng.

“ . . . ”

“Tiểu Yết”

“ . . . “

“Tiểu Yết, Tiểu Yết, Tiểu Yết, Tiểu Yết . . . “

“Chuyện gì?”- Thiên Yết bực tức nói.

“Người rót cuộc là ai?”- Song Ngư hỏi.

“Vậy người là ai?”- Thiên Yết không trả lời, hỏi ngược lại.

“Ta hỏi người trước mà.”

“Người trả lời vấn đề của ta đi rồi ta sẽ trả lời lại vấn đề của người”- Thiên Yết khoanh tay trước ngực nói.

“Người trả lời trước rồi ta sẽ trả lời lại người.” Song Ngư không chịu thua.

“Người . . .” Thiên Yết tức giận.

“Hừ”.

“Người, người, người cái gì mà người. . . mặc kệ người, ta đi đây”- Song Ngư không cho Thiên Yết có cơ hội nói tiếp. Nói rồi, xoay người nhanh chóng rời khỏi Ngự hoa viên.

Thiên Yết ngồi đó, tức giận trong lòng đã giảm, nhưng hấn vẫn thật tò mò, rốt cuộc.

“Nàng là ai?”

*tục danh: tên riêng ý. Tên riêng của hoàng thượng không thể gọi tùy tiện được.

14. Chương 13

“Tiểu thư, người đi lâu quá vậy?”- Tử Liên hỏi.

“Chỉ là muốn thư giãn một tí thôi, mai bắt đầu thi rồi, ta phải nghỉ sớm, muội cũng đi nghỉ đi.”- Song Ngư ngồi lên giường, vừa cởi hài vừa nói.

“Vâng .. . tiểu thư hảo nghỉ ngơi”- Tử Liên không hỏi gì thêm, rời khỏi phòng.Đặt mình xuống giường, Song Ngư lẩm bẩm.

“Rốt cuộc hấn là ai?”- Suy nghĩ một hồi, nàng dần thiếp đi.

.....

Long Ngâm điện.

“Hoàng thượng . . . người đã đi đâu vậy?”- Hỉ công công từ xa chạy lại.

“Chỉ là đi dạo chút thôi, trầm mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”- Thiên Yết trả lời qua loa, bước vào tắm cung, Hỉ công công giúp hấn cởi thường phục. Sau đó lui ra.

“Phải rồi, người tìm cho ta, trong cung có cung nữ nào tên Song Ngư hay không?” -Thiên Yết dặn dò.

“Dạ”- Hỉ công công khom người.

Thiên Yết tiến tới long sàn, nặng nề nằm xuống, hấn cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Aizzz, một ngày mệt mỏi.

.....

Sáng hôm sau. Hoàng cung có phần nhộn nhịp hơn thường ngày. Hôm nay chính thức bắt đầu tuyển tú nữ.Ma Kết từ sớm đã vào cung, vừa tới Lan Uyển viện đã thấy đám tú nữ đã đứng ngay ngắn thẳng hàng từ lâu, những người đứng trên cùng đều là các tiểu thư có xuất thân cao quý, cha là quan lớn trong triều đình.

“Mọi người cũng biết, hôm nay sẽ bắt đầu tuyển tú. Tất cả sẽ qua bốn vòng thi: Cầm, kỳ, thi, họa. Cầm, thi, họa là để thể hiện tài năng, riêng kỳ là để thể hiện mưu trí của các nàng. Ai trải qua được bốn vòng thi trên, mới đủ tư cách làm phi tử của Hoàng thượng.”- Ma Kết đồng dạ phổ biến.

“Hôm nay chính thức bắt đầu vòng thi ‘Cầm’, ta sẽ cho các nàng thời gian một canh giờ để chuẩn bị, sau một canh giờ, vòng thi sẽ diễn ra.”

Đám tú nữ ai nấy về phòng riêng của mình, tự suy nghĩ sẽ biểu diễn bài nhạc nào, ai nấy đều hồi hộp, lo lắng.

“Tiểu thư, người sẽ biểu diễn cái gì?”- Thúy Vân tò mò hỏi. Cự Giải mỉm cười.

“Phượng cầu Hoàng”- Đây là bài sở trường của nàng, nó chứa đựng tâm tư của nàng gửi tới hân.

“Tiểu thư, người đã nghĩ ra sẽ biểu diễn bài nào chưa?”- Tử Liên nhìn Song Ngư đang ngồi trầm ngâm, mắt khẽ nhắm hờ, dáng vẻ thư thái.

“... Còn chưa biết.”- Song Ngư vẫn thủy chung khép mắt, trả lời.

“Cái gì? Sao còn chưa biết? Tiểu thư, người có tính thi hay không đây?”- Tử Liên sưng sốt.

“Thi, tất nhiên phải thi, nhưng có quá nhiều tú nữ, chắc chắn họ sẽ biểu diễn những bài nhạc nổi tiếng, ta không muốn giống như họ.”- Song Ngư rút cuộc chịu mở mắt, ngữ khí bình thản nói.

“Vậy, người sẽ biểu diễn cái gì đây?”

“Lúc đó rồi tính.”- Song Ngư cười nhẹ, tiếp tục nhắm mắt chờ đợi.

Trải qua một canh giờ. Đám tú nữ có vẻ tự tin hơn hẳn. Nhưng kẻ có tài thực sự chưa biết trước được. Sân của Lan Uyển viện đã được cung nữ xếp đàn ngay ngắn, còn đang chờ người sử dụng tốt chúng. Vì số lượng tú nữ quá nhiều, nên chia làm nhiều tốp biểu diễn, mỗi tốp khoảng hai mươi người.

Cự Giải cùng các vị tiểu thư có cha làm quan nhất, nhị phẩm biểu diễn đầu tiên. Vì là bài sở trường, Cự Giải dường như thể hiện rất tốt bài thi của mình, tiếng đàn của nàng dường như lấn át những tiếng đàn khác, nhưng tiếng đàn khiến cho người nghe một tâm trạng ưu thương, nặng nề, như là tiếng nói của một người con gái gửi tình yêu tới một chàng trai, mong sao chàng trai có thể đáp trả tấm lòng của mình. Tốp đầu tiên chỉ có tám người được chọn.

Lần lượt từng tốp sau tiếp tục lên biểu diễn. Rất nhanh đã đến lượt của tốp cuối, mà Song Ngư là người thuộc tốp ấy.

Vừa ngồi xuống cạnh đàn, rất nhanh đã có tiếng đàn vang lên, đủ loại cảm xúc trên đời, nhưng Song Ngư vẫn chưa chịu chạm vào đàn, chỉ khép hờ mắt như đang suy nghĩ điều gì đó. Ma Kết vừa cảm thấy kì lạ vừa cảm thấy thích thú.

Một lúc sau, tay Song Ngư mới chạm vào đàn, tiếng đàn êm dịu vang lên. Khi thì trầm bổng, cô độc, khi thì hoan hỉ, có lúc lại miên man, khi thì hùng hồn như một bản nhạc ra trận, có lúc lại đong đầy nỗi đau. Một bản nhạc đủ bốn sắc thái hỉ, nộ, ái, ố, khiến cho người nghe có cảm giác thật mới lạ, đám tú nữ cùng tốp với nàng sau khi nghe tiếng đàn ấy, chợt sững người, mắt tròn to nhìn nàng đang say mê đánh đàn, quên cả bài thi của mình. Cự Giải đứng một bên cũng hết lòng cảm thán nhìn nữ nhân trước mắt.

“Thật là một kì nữ”- Ma Kết kinh ngạc thốt lên. Mama cùng thái giám đứng ở bên cạnh cũng giật mình bởi lời khen ấy.

Tiếng đàn vừa dứt. Ma Kết không nhịn được mà đứng dậy, vừa tiến xuống phía Song Ngư vừa vỗ tay.

“Hay, hay lắm!”

Sau đó chàng nâng Song Ngư đứng dậy.

“Bốn Vương chưa từng nghe qua bản nhạc này, không biết nó có tên là gì?”

“Chỉ là một bản nhạc do nô tì tự mình nghĩ ra, vốn không có tên.”- Song Ngư cúi mặt nói.

“Vì sao nàng dám dùng bản nhạc này để biểu diễn, nàng không sợ mình không lọt vào vòng sau sao?”

“Sợ! Nhưng là những bài nhạc hay nhất nhất định đã có tiểu thư khác biểu diễn, chỉ sợ không đến lượt nô tì, hơn nữa nô tì không muốn biểu diễn giống với người khác.”- Song Ngự thẳng thắn nói.

“Tốt lắm. Bản nhạc này không có tên. Vậy bốn Vương có vinh hạnh được ban tên cho nó không?”- Ma Kết tươi cười nói.

“Vâng, nhờ Vương gia ban tên.”

“Vậy gọi ‘Hỉ nộ vô thường’ đi”- Ma Kết suy ngẫm, rồi bật nói ra.

“Đa tạ Vương gia.”- Song Ngự cúi người hành lễ.

“Ha ha ha . . . vậy lần này, người cuối cùng lọt vào vòng sau là nàng. Cuộc thi hôm nay kết thúc, những tú nữ không được chọn có thể rời đi, trong hôm nay hoặc ngày mai.” -Ma Kết nói, cùng đám thái giám và mama rời khỏi Lan Uyển viện.

Đám tú nữ không được chọn hết sức thất vọng, khuôn mặt u ám trở về phòng dọn hành lý. Song Ngự cũng không lưu lại, mà hướng phòng mình đi tới. Bỏ lại những ánh mắt ghen tức ở phía sau. Đám tiểu thư được chọn sớm đã đem nàng trở thành gai trong mắt phải tận lực nhỏ đi thì mới có thể an tâm. Về phần Cự Giải, nàng không ghen tị ngược lại còn rất ngưỡng mộ. Nếu có dịp mong được trò chuyện cùng với nàng ta. Cự Giải mỉm cười thầm nghĩ.

“Tiểu thư, người thật giỏi a”- Tử Liên mặt như nở hoa, cười tươi rói nói. Làm thân nha hoàn, chủ tử của mình xuất sắc như vậy, tất nhiên là nàng rất hãnh diện rồi.

“Muội quá lời rồi.”- Song Ngự đỏ mặt nói.

”Tiểu thư ngồi nghỉ đi, em đi pha trà cho người.” Tử Liên sốt sắng nói.

Song Ngự ngồi xuống, miệng lẩm bầm cái tên ‘Hỉ nộ vô thường’ do Ma Kết đặt.

“Một cái tên hay”- Khê mỉm cười, nàng nói.

15. Chương 14

Ngự thư phòng.

Sau khi thiết triều xong, Thiên Yết vẫn như thường lệ ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương. Không gian yên tĩnh không một tiếng động. Bỗng từ bên ngoài, Hỉ công công bước vào hành lễ.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có Tam Vương gia cầu kiến.”-Thiên Yết ngẩng đầu lên.

“Cho huynh ấy vào.”- Sau đó đặt bút xuống, đứng dậy rời khỏi ngự án, tiến tới bàn trà, tự tay rót sẵn hai tách trà. Ma Kết từ bên ngoài bước vào, tính hành lễ đã bị Thiên Yết ngăn lại.

“Miễn lễ.”

Ma Kết khuôn mặt tươi cười, ngồi xuống nhâm nhi tách trà.

”Là trà Long Tĩnh. Mùi thật thơm.”-Thiên Yết cười.

“Huynh bình thường chỉ thích uống trà Bích La Xuân, sao hôm nay lại đổi vị vậy. Nhất định là có chuyện gì vui?”

“Ha ha ha . . . Đệ vẫn là người hiểu huynh nhất, chả là hôm nay bắt đầu phần thi ‘Cầm’, có một tiểu thư vô cùng xuất sắc, quả là một kỳ nữ”- Ma Kết không tiếc lời nói.

“Thật tò mò, không biết là vị tiểu thư nhà nào?”- Thiên Yết nhếch mày hỏi.

“Là . . . ” Ma Kết dừng một chút, sau đó gãi đầu.

“Là ai nhi????”

“Nè, huynh có phải Ma Kết hay không? Sơ suất tới mức đó hay sao?”

“Huynh chỉ ghi nhớ những tiểu thư là nữ nhi của các quan nhất, nhị, tam, tứ phẩm, quả thực lúc đó vì quá hưng phấn mà quên mất hỏi tên nàng.”- Ma Kết nói.

“Mà thôi, lần này đã loại bớt tú nữ rồi, những tú nữ đã được chọn vốn vẹn chỉ có khoảng hơn 300 người.”- Ma Kết cười nói.

“Ít thật.”- Thiên Yết nhấp trà, nói.

“Qua ba vòng nữa, sẽ loại bớt thôi. Không còn chuyện gì nữa, huynh về phủ đây. Hôm nay Sư huynh muốn đưa Bạch Dương huynh đi nếm thử những món đặc sắc của Kinh thành, huynh cũng phải tham gia. Thế nhé.”- Ma Kết nói xong, đứng dậy rời đi liền.

Thiên Yết nhìn hần vui vẻ như vậy, trong lòng phiền muộn.

“Nếu ta không là Hoàng thượng . . . có lẽ sáu huynh đệ sẽ vẫn như trước kia?”

Thật sự, Thiên Yết cũng mong, nếu có thể sẽ được thoát ra khỏi cái lồng này, được tận hưởng cuộc sống tự do tự tại. Nhưng đó là điều không thể, vốn dĩ hần không phải người bình thường. Buông tách trà, Thiên Yết lại ngồi trước ngự án, tiếp tục phê duyệt tấu chương, một công việc nhàm chán?

.....

Phủ Tam Vương gia.

“Aizz, sao huynh trẻ như vậy mới hỏi phủ????”- Song Tử ngán ngẩm nói.

“Đệ không biết thông cảm cho ta sao? Có hàng trăm tú nữ, bảo ta lựa ra cũng là một vấn đề, dù sao ta về cũng vừa kịp giờ dùng bữa trưa mà.”- Ma Kết sau khi đã thay thường phục, bước ra khỏi phòng nói.

“Sao huynh không bảo Hoàng thượng ca ca cùng tham dự?”- Nhân Mã đang chơi đùa với con chim sẻ, hỏi.

“Hoàng thượng ca ca của đệ vẫn còn đang bận với đồng tấu chương, không nên rủ rê hần.”- Sư Tử ngồi chống cằm nói. Bọn hần tới đây từ sớm, không ngờ là cuộc thi diễn ra lâu vậy, báo hại bọn hần phải chờ dài cổ, tâm tình đi chơi cũng theo đó mà giảm xuống.

“Được rồi, Ma Kết cũng là vì công việc mới về muộn, bây giờ đi cũng vừa lúc dùng bữa trưa. Không nên ở đây than thở nữa.”- Bạch Dương vẫn cười tươi như thường.

“Hảo. . . đi thôi. Đệ đói rồi.”- Nhân Mã hứng chí nói, đem cái lồng chim đặt về chỗ cũ.

Năm huynh đệ bọn họ, hiện tại tuy là mặc thường phục, nhưng vẫn mang khí chất vương giả khác người, ai ai cũng là những ‘xuất chúng’ nam nhân, đám nữ nhân bên đường khi trông thấy bọn họ, đều ngưỡng mộ, còn đám nam nhân thì ghét cay ghét đắng. Bọn họ quyết định không dùng xe ngựa, thay vào đó là đi bộ, điều này làm cho Sư Tử cùng Song Tử cau có không chịu, nhưng vẫn bị Ma Kết ép buộc làm theo. Dùng chân tại một quán ăn có tên là ‘Ngon khủng khiếp’. Cả đám hơi chờ người ra vì cái tên này, nhưng Nhân Mã khá thích những thứ mới lạ, nên xung phong đi vào trước tiên, kéo theo đó là bốn tên hoàng huynh còn đang ngơ mặt ra. Họ chọn bàn lớn nhất, tên tiểu nhị mặt tươi rói chạy lại hỏi.

“Khách quan đây muốn dùng gì?”

“Cứ đem những món ngon nhất của quán ra đây.”- Sư Tử không thèm hỏi thực đơn, lập tức nói luôn. Đã đi ăn là phải ăn cho hoành tráng chứ.

“Vâng. Xin đợi một chút.”- Nhìn ra bọn họ là những kẻ có tiền, tiểu nhị hơn hớn nói.

Trong khi chờ đợi món ăn lên, tất cả cùng tám chuyện trên trời dưới đất, Ma Kết thì không có chút gì gọi là hứng thú, đưa mắt đảo một vòng xung quanh, chợt mắt hần mở to ra nhìn bàn ở trong góc, mắt hần nheo lại.

“Không phải chứ? Trông giống thật. . . ” -Ma Kết bất chợt nói.

Bốn người kia còn đang nói, sau khi nghe Ma Kết lên tiếng, tính hỏi thì đã thấy Ma Kết bước về phía cái bàn ấy.

“Song huynh, có phải hay không Kết huynh bắt đầu có hứng thú với nữ sắc rồi?”- Nhân Mã nhin không được hỏi.

“Nam nhân là phải vậy thôi.”- Song Tử cười nham nhở nói.

“Thật không ngờ, đệ ấy cũng có ngày hôm nay.”- Bạch Dương gật đầu đồng ý.

“Nhưng hai vị tiểu thư kia, trông thật quen.”- Sư Tử nhíu mày.

Tại bàn kia.

“Xin phép nhị vị tiểu thư đây, tại hạ có thể hỏi hai người một ít chuyện?”- Ma Kết nói.

Hai vị tiểu thư đó không ai khác chính là Bảo Bình và Xử Nữ. Bảo Bình tỏ vẻ không thích lắm, nhưng Xử Nữ vẫn giữ phép lịch sự, nhẹ nói.

“Vâng, công tử cứ hỏi.”

“Tại hạ có thể . . .?” -Ma Kết đưa tay về phía ghế, nói.

“Mời”- Xử Nữ dùng cử chỉ mời.

Ma Kết ngồi xuống, tập trung vô chủ đề chính.

“Vị tiểu thư này, không biết còn có thêm tỷ tỷ nào hay không?” -Hương về phía Bảo Bình, hần hỏi.

“Sao, sao người biết?”- Bảo Bình hơi ngạc nhiên.

“Vậy là tại hạ đoán đúng rồi.”- Ma Kết cười nói.

“Xin hỏi, công tử đây vì sao biết được, muội muội ta còn một vị tỷ tỷ?”- Xử Nữ tò mò hỏi.

“Chẳng là trong đợt tuyển tú nữ, ta có nhìn thấy một vị tiểu thư có nét khá giống vị tiểu thư đây. Liên đoán rằng hai người có quan hệ.”- Ma Kết giải thích.

“Ách, đúng rồi. Tỷ tỷ ta được tuyển chọn làm tú nữ. Nhưng sao người biết?”- Bảo Bình hỏi.

“Tại hạ tên Ma Kết.”- Ma Kết nói.

“Ma Kết là ai?” -Bảo Bình nhăn mày nói, tên này thật không có phép lịch sự, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Là Tam Vương gia đây tiểu thư ạ.”- Song Tử từ đâu chen vô nói. Bên cạnh là ba người còn lại.

“Nè, sao đệ lại qua đây.”- Ma Kết nói.

Không cần sự cho phép, bốn người bọn họ tranh nhau ngồi vào bàn, mà bàn này có vẻ hơi nhỏ, đâm ra ghế cũng nhỏ theo, bọn hắn ngồi rất không thoải mái.

“Huynh đi làm quen với mỹ nhân, đệ tất nhiên là phải theo kèm cặp rồi.”- Song Tử nói.

“Ma Kết đệ, huynh vẫn nghĩ đệ là một người đứng đắn, thật không ngờ. . .”- Bạch Dương làm bộ đau đớn nói.

Sư Tử giả vờ an ủi, vỗ vai Bạch Dương.

“Biết làm sao được, tam đệ đã lớn rồi.”

“Ma Kết huynh, ai trong hai người sẽ là tẩu tẩu của đệ?”- Nhân Mã ngây thơ hỏi.

“Nè . . .”- Ma Kết tính lên tiếng bào chữa nhưng đã có người khác nhanh miệng hơn.

“Mọi người hiểu lầm rồi. Tam Vương gia đây chỉ là hỏi một chút chuyện.”- Xử Nữ nói.

“Vương gia. Vậy các người là . . .”- Bảo Bình tròn mắt, tay chỉ về phía bọn họ.

“Bảo Bảo, không được vô lễ.”- Xử Nữ nhắc nhở.

“Vậy ra tiểu thư đây tên Bảo Bảo, vậy còn . . .”- Ma Kết hướng về phía Xử Nữ hỏi.

“Dân nữ tên Xử Nữ, Bảo Bảo là tên thường gọi, tên thật của muội muội nhà dân nữ là Bảo Bình.”- Xử Nữ nói.

“Thế còn tỷ tỷ của Bảo Bình?”- Ma Kết tiện thể hỏi luôn.

“Là Song Ngư a.” -Bảo Bình cướp lời.

“Ma Kết, Song Ngư là ai?”- Cả bốn người cùng hỏi.

“Là một tú nữ, sáng nay nàng ta thể hiện rất tốt phần thi ‘Cầm’, một bản nhạc ta chưa từng nghe qua.”- Ma Kết nhớ lại giai điệu đó.

“Tài năng thiên phú của tỷ tỷ ta đương nhiên dư sức tự mình nghĩ ra một bản nhạc rồi.”- Bảo Bình tự hào nói.

“Một kỳ nữ như vậy, sao ta chưa từng nghe qua?”- Song Tử khó hiểu hỏi, những tiểu thư có danh tiếng trong kinh thành hẳn đều biết qua a.

“Vì Song Ngư khép mình, chỉ thích ở trong phủ.”- Xử Nữ giải thích.

Tất cả cùng gật đầu như tán thành ý này. Sau đó Sư Tử lên tiếng.

“Này, đổi sang bàn của chúng ta được không, bàn này chật quá.”

“Chật thật, một ghế chứa tới ba người.”- Bạch Dương nhìn lại, nói.

“Nhị vị tiểu thư đây có thể . . . ?”- Ma Kết khách khí nói.

“Vâng. Đa tạ thiện ý của Vương gia.”

16. Chương 15

Nói rồi cả đám kéo sang bàn bự nhất trong quán. Đường như đã gỡ bỏ được cái khó ưa ban đầu gặp. Mọi người trò chuyện thân thiết hơn.

“Chuyện lần trước, xin tiểu thư đây bỏ qua cho.”- Song Tử ngại ngùng nói.

“Không sao, chuyện đã qua rồi.”- Xử Nữ nói.

“Dân nữ nghe danh ngũ vị Vương gia đã lâu, giờ được diện kiến, thật rất vinh hạnh.”

“Nàng biết về chúng ta sao?”- Sư Tử ngạc nhiên hỏi.

“Cũng phải thôi, danh tiếng ta nổi quá mà.”-Xử Nữ cười nhẹ, mở miệng nói.

“Bạch Dương Vương gia đây là một đại tướng quân, anh dũng vô song, bách chiến bách thắng, nhờ công của Ngài, thu phục được không ít các quốc gia khác, hơn nữa được mọi người xưng là ‘Chiến thần’!”- Xử Nữ ngưỡng mộ, nhìn Bạch Dương nói.

Nghe người khác nói về mình, Bạch Dương hơi ngại ngùng, gãi gãi đầu, cái tên ‘Chiến thần’ quả thực rất oai. Xử Nữ hướng mắt tới Sư Tử.

“Nhị Vương gia Sư Tử, tuổi còn trẻ đã làm võ lâm minh chủ, thu phục được cả bên chính và tà, khiến họ vâng phục triều đình, công lao rất lớn.”

Sư Tử như nở mũi, hếch mặt lên nói.

“Ha ha ha, Sư Tử ta mà lì, đây chỉ là một chuyện cón con thôi.”

“Còn Tam Vương gia, Ma Kết, là một người tài trí, là một trợ thủ đắc lực, là cánh tay phải của Hoàng thượng, dân nữ thực sự ngưỡng mộ.”- Xử Nữ kiên định nói.

Ma Kết nghe vậy, cũng sướng cái lỗ tai lắm, nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh.

“Song Tử -Ngũ Vương gia, tuy mang tiếng là một tay ăn chơi, phong lưu công tử, nhưng nhờ sự hiểu biết của người về hải quân, đã giúp cho việc giao thương qua đường biển với các nước khác thuận lợi hơn, lại còn là người đã từng đi khắp các nơi, hiểu biết văn hóa của nhiều nước khác. Dù không hiểu tại sao ngài lại không tham gia vào việc triều chính, nhưng dân nữ vẫn rất khâm phục ngài.”-Song Tử nghe vậy, hơi xấu hổ, hắn có tài, nhưng không thích những công việc triều chính, dù sao việc vận hành giao thương đường biển đã theo đường lối đưa ra, đâu cần hắn phải nhúng tay vào.

“Xử Nữ tỷ, còn đệ?”- Nhân Mã háo hức hỏi.

“Ách, dân nữ không dám nhận làm tỷ tỷ của Lục Vương gia đâu.”- Xử Nữ nói.

“Đừng khách sáo, chúng ta hiện tại không mang danh nghĩa Vương gia, cứ cư xử bình thường là tốt rồi.”- Bạch Dương mỉm cười nói.

Xử Nữ cảm thấy thật thân thiết.

“Lục Vương gia, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng võ nghệ cũng không thua kém hai vị hoàng huynh của mình.”

Nhân Mã nghe người khác khen như vậy, vui vui vẻ vẻ cười ra mắt.

“Hừ. . . thật là con nít, mới được khen đã như vậy.”- Bảo Bình bĩu môi nói.

“Mặc kệ ta, người ganh tị sao?”- Nhân Mã hất hàm.

“Ta thèm ấy”- Bảo Bình lè lưỡi nói.

“Bảo Bình, muội thua Nhân Mã một tuổi, nên kêu bằng huynh mới đúng.” -Xử Nữ nói.

“Muội không chịu.” -Bảo Bình nói.

“Tiểu thư, chúng ta tới quán khác được không?”

“Muội đi một mình đi, ta muốn ăn ở đây.”

Nghe giọng nói của hai nữ nhân, cả bàn hướng về phía cửa.Kim Ngưu cùng vị nha hoàn Viên Viên bước vào, nàng vận bộ y phục mực cam bắt mắt.

“Trâu Vàng!” -Bạch Dương nói lớn.

“Hử? Trâu Vàng? Nghe như đang nói mình.”- Kim Ngưu nghe thấy, suy nghĩ.

Đưa mắt nhìn về phía người vừa cất tiếng, Kim Ngưu hơi đỏ mặt.

“Bạch Dương Vương gia.”

Bạch Dương đứng dậy, tiến về phía Kim Ngưu. Kim Ngưu thấy trống ngực mình đập thành thịch, vẫn nụ cười tỏa nắng ấy, vẫn khuôn mặt anh tuấn ấy.

“Nàng hôm nay ra ngoài ăn sao?”

“À . . . Vâng . . . ”- Kim Ngưu lúng túng nói.

“Vây đi qua đây, ngồi cùng chúng ta đi!”- Bạch Dương nắm lấy cổ tay Kim Ngưu, kéo nàng về phía bàn của hắn.

“Là Kim Ngưu tiểu thư, nữ nhi của Tể Tướng”- Ma Kết nhận ra.

“Bạch huynh, sao huynh lại gọi tỷ ấy là Trâu Vàng.”- Nhân Mã hỏi.

“Thì Ngưu là Trâu, Kim là Vàng.”- Sư Tử giải thích cho đệ đệ gốc của mình.

“Bạch huynh, không nên gọi tiểu thư bằng cái tên như vậy chứ?”- Song Tử nhắc nhở.

“Ta thấy cái tên này khỏe mạnh mà.”- Bạch Dương ngồi xuống cạnh Kim Ngưu, nói.

“Muội cũng thấy vậy.” Kim Ngưu nói.

“Có người bình huynh kìa. Ha ha ha”- Cả bọn cùng cười lớn.

Hai người Bạch Dương cùng Kim Ngưu đỏ mặt.

“Thôi được rồi, mọi người dùng bữa đi, các món ăn đã được đem lên rồi.”- Xử Nữ gỡ rối không khí hiện tại, lên tiếng chữa cháy.

Nhân Mã cùng Bảo Bình liên tục tranh nhau, cả hai người cùng đấu võ ‘đũa’. Thỉnh thoảng lại bị Xử Nữ nhắc nhở, nhưng không thèm để tâm. Bạch Dương sáng khoái, gấp thức ăn cho Kim Ngưu, Kim Ngưu vui vẻ ăn bằng hết. Ma Kết cùng Song Tử chỉ từ tốn mà ăn. Nói nhiều phí sức lắm.

.....

Hoàng cung. Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, người muốn dùng bữa chưa?”- Hỉ công công từ ngoài đi vào nói.

“Bây giờ là giờ nào?”- Thiên Yết ngẩng đầu hỏi.

“Giờ Ngọ ạ!”

“Truyền Ngọ thiện đi.”- Thiên Yết gật đầu nói.

*ngọ thiện: bữa trưa.

Thiên Yết tới bàn, ngồi xuống. Rất nhanh ngọ thiện đã được đem lên. Thiên Yết cầm đũa, dùng bữa. Chợt nghĩ tới năm huynh đệ của mình ‘Chắc giờ họ đang dùng bữa vui vẻ lắm.’ Khẽ thở dài. Hiện tại chỉ có một mình, thật sự là ăn không vô. Chán nản buông đũa, đứng dậy rời khỏi Ngự thư phòng. Hỉ công công ngạc nhiên.

“Hoàng thượng, người không dùng bữa hay sao?”

“Hiện tại thì không. Trẫm muốn đi dạo, người không cần đi theo.”

Nói là đi dạo, nhưng bản thân hắn cũng không biết là đi đâu nữa. Cứ cầm cúi mà đi, vừa đi vừa suy nghĩ, đã đi tới Lan Uyển viện. Do là buổi trưa, hiện tại ai cũng đang dùng bữa. Hắn bước vào, một mảnh không gian yên tĩnh. Nhớ rõ vị trí phòng Cự Giải, hắn bước vào. Cự Giải đang dùng bữa, thấy hắn bước vào, hơi ngần người ra, một lúc sau mới hoàn hồn, đứng dậy định thỉnh an thì Thiên Yết đã đỡ nàng dậy.

“Không cần đa lễ. Trẫm qua đây là muốn dùng bữa với nàng.”- Thiên Yết ngồi xuống bàn. Thúy Vân lạnh lợi lấy thêm một bộ đồ ăn cho Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, mời người.” Cự Giải nói.

“Ừ!”- Thiên Yết gật đầu nói.

“Hôm nay nàng thi như thế nào?”

“Rất tốt ạ! Chỉ là nô tì cảm thấy chỉ có một người thật xuất sắc!”- Cự Giải nói.

“Vậy sao? Trẫm cứ nghĩ nàng sẽ là người xuất sắc nhất.”- Thiên Yết cười nói.

“Hoàng thượng quá lời rồi. Nhưng hôm nay, vị tiểu thư ấy thật sự rất xuất sắc, bản nhạc nàng ấy đàn, nô tì chưa nghe qua bao giờ.”- Cự Giải thật lòng nói.

“Ma Kết huynh cũng không tiếc lời khen nàng ta. Trẫm quả thật muốn gặp qua nàng ta.”- Thiên Yết tò mò nói.

“Vâng.”

Hai người tiếp tục dùng bữa, trò chuyện với nhau.

.....

“Tiểu thư, người ăn có vừa miệng không?” - Tử Liên hỏi.

“Cũng được”- Song Ngự gật gù nói

“Tiểu thư ăn nhiều nhiều tý a! Phải lấy sức chuẩn bị cho cuộc thi tiếp theo.”

“Đã biết! Đã biết!”- Song Ngự trả lời. Thật tình, rốt cuộc là nàng thi hay Tử Liên thi đây.

17. Chương 16

Quay trở lại với ‘Ngon khủng khiếp’. Tất cả đã sớm dùng xong bữa, ai nấy đều thỏa mãn với cái bụng no đầy của mình.

“Song Tử! Khoảng giờ Dậu đoàn xe của Thiên Bình công chúa sẽ tới đây, đệ nhớ nghênh đón đúng lúc, đừng làm mất mặt Hoàng Đạo!” -Ma Kết dặn dò.

*giờ Dậu: khoảng 5h

“Chỉ là công chúa của một nước nhỏ. Có cần đích thân đệ đi đón không” -Song Tử bất mãn.

“Dù sao cũng nên giữ mặt mũi cho nàng ta.” -Bạch Dương tiếp lời.

“Cũng đã tới lúc về thôi.” -Xử Nữ lên tiếng.

“Ừ. Mọi người cũng nên về nghỉ rồi. Ta cũng buồn ngủ quá” -Sư Tử ngáp dài một cái.

“Trâu Vàng. Ta đưa nàng về” -Bạch Dương tươi cười đề nghị.

“Vậy làm phiền Cừu Trắng Vương gia.” -Kim Ngưu hai má hồng hồng nói.

“Hai người đừng gọi nhau như vậy nữa. Bọn ta sẽ tổng chố thức ăn trong bụng ra mất” -Cả đám đồng thanh.

“Mặc kệ các người. Chúng ta đi thôi.” -Bạch Dương làm lơ, đứng dậy nâng Kim Ngưu lên, nhanh chóng rời khỏi.

“Vậy Xử Nữ và Bảo Bình, ta đưa hai người về” -Ma Kết nói.

“Vâng”

“Cho đệ đi nhờ với a” Nhân Mã du theo.Bốn người đứng dậy đi khỏi.

“Huynh về sơn trang đây.” Sư Tử uể oải nói, thoát cái đã biến mất.

“Hừ. Bỏ lại mình ta, quá đáng” Chợt nhớ ra điều gì, mặt Song Tử tái mét ”Lũ các người quên chưa tính tiền a

~~~~~”

Nhìn chén đĩa chất cao,

“Bọn họ là người hay ‘trư’ đây?”

Tính tiền xong, Song Tử thở dài bước ra khỏi quán, nắng trưa nay gắt thật.

“Haiz, về phủ thôi.” -Nói rồi, Song Tử dùng khinh công phi thân rời đi.

.....

Trên đường về phủ Vinh Xuân.

“Hai người ở chung sao?” -Ma Kết thắc mắc.

“Ban đầu thì không, sau khi Song Ngự tiến cung, Bảo Bảo cả ngày buồn chán, nên ta mới qua ở cùng” -Xử Nữ giải thích.

“Ngự tử đi rồi, đâu ai thử thuốc cho muội a” -Bảo Bình tiếc nuối nói.

“Muội còn than thở? Tỷ sợ số thuốc của muội lảm rồi” -Xử Nữ lắc đầu ngao ngán.

“Bảo Bảo hứng thú với y dược sao?” -Nhân Mã hỏi.

“Ai cho người gọi ta là Bảo Bảo?” -Bảo Bình bĩu môi.

“Xử tử gọi được, ta cũng gọi được”

“Đừng gây nhau nữa. Tới nơi rồi, Vương gia có muốn vào dùng chút trà?” -Xử Nữ khách sáo nói.

“Để bữa . . .” -Chưa kịp nói xong, Ma Kết đã thấy Nhân Mã nhảy xuống xe.

“Thật ngại quá” -Ma Kết xấu hổ nói.

Xử Nữ nhin cười, cùng Bảo Bình xuống xe. Vừa vào phủ, Nhân Mã đã buông lời ‘khen ngợi’.

“Phủ Vinh Xuân chỉ bằng một phần tư phủ của Kết huynh a~”

“Vậy thì người vác xác về phủ của huynh người đi.” -Bảo Bình khó chịu nói, tới nhà người ta mà còn chê bai. Thật khó ưa.

“Bây giờ ta chưa muốn về.” -Nhân Mã liếc Bảo Bình, tự nhiên như nhà của mình mà đi vào.

Hai bên đường đi trồng khá nhiều hoa, ở phía xa còn có một đám thực vật xanh ngắt. Ma Kết thấy lạ, liền hỏi.

“Mọi người trồng rau trong nhà để ăn luôn sao?”

“Không có. Là dược thảo của Bảo Bảo, đa số đều là loài quý hiếm.” -Xử Nữ nhìn về phía thực vật xanh tươi nói. Ma Kết gật gật đầu.

“Ra vậy, xem ra Bảo Bảo rất thích y dược a~”

“Vâng, đúng vậy, muội đã đọc qua nhiều sách, cũng bỏ không ít công sức để tìm kiếm các loài thuốc quý hiếm, nhờ công Xử tử mà có thể đem chúng về phủ trồng.” -Bảo Bình tự hào với đám y dược của mình, oanh oanh nói.

“Hừ! Bốc phét” Nhân Mã mỉa mai.

“Bốc phét cái đầu nhà ngươi! Những thảo dược này, sợ là trong cung cũng không có đâu nga!” -Bảo Bình tức giận.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!” -Xử Nữ nghiêm giọng.

Mọi người hiện tại đã vô sản chính. Xử Nữ đã nhanh chóng đi pha trà.

“Trong phủ yên ắng quá vậy Xử tử?” -Nhân Mã tò mò hỏi.

“Cha Bảo Bảo chắc đi câu cá, còn nương chắc đi tắm với các phu nhân khác rồi. Ở phủ này rất ít hạ nhân, dù sao người ở đây cũng không thích ồn ào, Bảo Bảo cả ngày cũng chỉ loay hoay trong phòng cùng đồng thảo dược, tỷ thì cả ngày làm bạn với sách.” -Xử Nữ tay bưng trà từ bên ngoài bước vào. Thành thực rót trà, đưa tới trước mặt Nhân Mã và Ma Kết .

“Mời nhị vị Vương gia.”

Ma Kết cầm tách trà lên, ngửi nhẹ mùi hương của trà.

“Là Bích La Xuân”

“Vương gia thật hiểu biết.” -Xử Nữ trả lời.

“Không có gì, chỉ là đây là loại trà ta thích nhất.” -Ma Kết cười nhẹ, nhấp trà.

“Nga. Xử tử cũng thích loại trà này.” -Bảo Bình ngây thơ nói.

Tay Ma Kết cầm tách trà khẽ khựng lại, đưa mắt nhìn Xử Nữ, ‘Thật trùng hợp’ về bất ngờ thoáng chốc giấu đi, khuôn mặt trở lại điềm tĩnh như ban đầu.

Xử Nữ không nói gì, tay cầm tách trà, khẽ cong môi.

.....

Trên đường về phủ Tế Tước.

“Trâu Vàng. Vì sao nàng không tiến cung?” -Bạch Dương bất ngờ hỏi.

“Hở? Vì ta không đủ điều kiện. . . hì hì . . . nhưng ta thích thế giới bên ngoài này hơn, thoải mái, tự do tự tại, được làm những gì mình thích.” -Kim Ngưu cười nói.

Bạch Dương không tự chủ được, đưa tay tới gần mặt nàng, nhéo vào cái má phúng phính của nàng.

“Ha ha ha. Thật thích.” -Bạch Dương bật cười. Nói rồi, chàng đưa tay bên kia nhéo luôn má còn lại.

“Mềm mềm a” -Bạch Dương thích chí nói.

“Vương gia, đau a.” -Kim Ngưu đau khổ nói.

“A! Thật xin lỗi, nàng có sao không?” -Bạch Dương giật mình, không nhéo nữa, thay vào đó là xoa xoa hai má đã bị nhéo đỏ hồng của nàng.

Kim Ngưu nhìn cử chỉ của nam nhân trước mặt, tim đập thành thịch, hai má càng đỏ hơn.

“Nàng sốt sao?” -Bạch Dương hỏi, không đợi câu trả lời từ Kim Ngưu, trực tiếp đưa trán mình áp vào trán nàng.

Kim Ngưu bị hành động đó dọa, xiu ngay tại chỗ, khuôn mặt đỏ bừng.

“Ấy, Trâu Vàng, nàng làm sao vậy???” -Bạch Dương tròn mắt, lay lay.

Bên trong xe ngựa nhốn nháo cả lên. Chiếc xe vẫn bình thản hướng về phía trước.

.....

Tại Sơn trang.

“Sư Tử, ngài đã về.” -Một tên gia đình từ đầu chạy ra, mặt hớn hở.

“Ừ! Mọi thứ trong Sơn trang vẫn ổn chứ? Bọn họ vẫn siêng tập khi không có ta chứ?” -Sư Tử uể oải bước vào trong phòng.

“Vâng. Có ai dám làm sai lời ngài đâu”

“Tốt. Tạm thời ta muốn nghỉ ngơi.”

Bước vào trong phòng, buông mình xuống giường, mí mắt nặng trĩu, nặng nề nhắm mắt lại. Khuôn mặt ấy lại hiện ra trong tâm trí chàng, nụ cười hiền lành, ôn nhu, đôi mắt long lanh, như chứa cả ngân hà bên trong, dáng vẻ thướt tha, dịu dàng, giọng nói êm tai như một bản nhạc buồn, nhẹ nhàng đưa chàng chìm sâu trong giấc mộng, một giấc mộng mà nơi ấy hai người có thể thuộc về nhau, khoe môi chàng khẽ mỉm cười, cơ mặt giãn dần ra, thật bình thản . . .

.....

“Sư Tử ca ca, muội muốn chơi cười ngựa.” -Một giọng nói trong trẻo của con nít vang lên.

Nhìn về hướng nữ hài tử, Sư Tử cười tươi, khoe mắt cong lại thành hình vòng cung, trên mặt tràn ngập hạnh phúc.

“Giải nhi, lại đây, ca ca làm ngựa cho muội cười.” -Chàng dịu dàng bế nữ hài tử lên vai.

“Ha ha ha . . . Giải nhi thích Sư Tử ca ca nhất.” -Nữ hài tử tí mắt cười, hai tay nắm chặt lấy tay Sư Tử.

Trong tâm trí chàng, đoạn kí ức này chính là vô giá, là những gì chàng trân trọng nhất, người con gái ấy chính là tâm can của chàng, là thứ duy nhất mà chàng khao khát có được ở đời này . . .

.....

Lan Uyển viện.

“Cự Giải tiểu thư, người không nghỉ trưa sao?” -Thúy Vân quan tâm hỏi.

“Ta không thấy mệt mỏi, muội có biết vị tiểu thư ban sáng biểu diễn khúc nhạc kì lạ đó không?” -Cự Giải nói.

“Muội cũng không rõ, nhưng muội biết nha hoàn của nàng ta, là Tử Liên, nhưng không thân thiết gì với cô ấy lắm a” -Thúy Vân suy nghĩ rồi nói.

“Vậy nàng ta ở phòng nào trong viện?” -Cự Giải hỏi.

“Cái đó em biết.”

“Vậy dẫn ta tới đó.” -Cự Giải mừng rỡ, đứng dậy yêu cầu.

Cự Giải cùng Thúy Vân tới phòng của Song Ngư.

“Không biết giờ này tới đây có làm phiền nàng ấy không?” -Cự Giải lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, mau nghỉ trưa đi, đừng chơi với tiểu bạch thỏ nữa.” -Từ bên trong phòng, giọng nói của Tử Liên vọng ra.

“Không thích, muội đi nghỉ trước đi.” -Tiếp đó là giọng của Song Ngư đáp lại.

Thấy vậy, Cự Giải mừng rỡ gõ cửa.

“Cốc! Cốc”

“Ai tới giờ này nhỉ?” -Tử Liên lấy làm lạ, tự hỏi, liền nhanh chân đi ra mở cửa.

“Vị tiểu thư này . . . ”

“Thật xin lỗi, ta là Cự Giải, vì ngưỡng mộ tiếng đàn của tiểu thư nhà nàng, nên muốn gặp qua nàng ấy, không biết có được hay không?” -Cự Giải cười tươi nói.

“Mời tiểu thư vào.” -Tử Liên nhích người, để Cự Giải cùng Thúy Vân tiến vào.

Song Ngư còn đang đùa với tiểu bạch thỏ, thấy có người bước vào phòng, bèn ngẩng mặt lên.

“Xin hỏi . . . ”

“Tiểu thư, đây là Cự Giải tiểu thư, nàng ấy ngưỡng mộ tiếng đàn của người nên có ý qua đây gặp.” -Tử Liên giải thích.

“À . . .mời tiểu thư ngồi.” -Song Ngư hiểu ra, tươi cười chào khách.

“Đa tạ.” -Cự Giải ngồi xuống “Không biết ta tới lúc này có làm phiền tiểu thư không?”

“Không sao.” -Song Ngư xua tay nói.

“Sáng nay khúc nhạc của tiểu thư thật rất đặc sắc, khiến ta vô cùng ngưỡng mộ, không biết tiểu thư đây tên là gì?”

“Ta là Song Ngư. Cha ta chỉ là một quan nhỏ, chắc tiểu thư không biết đến đâu.” -Song Ngư nói.

“Ta là Cự Giải, cha ta đã sớm qua đời.” -Cự Giải niềm nở nói.

“Thật đáng buồn a”

”Không sao. Cũng đã lâu rồi. Ta cùng tiểu thư bàn về âm luật có được hay không?”

“Hảo! Tất nhiên là được.”

Hai người cứ thế trò chuyện say sưa, quên mất cả thời gian, họ nói chuyện cứ như là bằng hữu đã quen biết từ lâu, thoáng chốc đã trở nên thân thiết.

18. Chương 17

Lại nói đến Song Tử. Sau khi về phủ, liền đánh một giấc dài. Hắn ngủ rất say, có lẽ vì mệt. Mãi cho đến khi hạ nhân thúc giục.

“Vương gia, sắp tới giờ Dậu rồi, người đừng ngủ nữa.”

“Azzzz, để ta ngủ, chút!” -Song Tử nhú mày, mắt vẫn nhắm nói.

“Vương gia, ngài không phải đi đón Thiên Bình công chúa sao?”

“Mặc kệ cô ta.” -Song Tử vô trách nhiệm nói.

“Thế ngài tính mặc kệ Ma Kết Vương gia sao?”

Nghe tới tên Ma Kết, hai mắt Song Tử mở ra.

“Khốn kiếp! Mau giúp ta chuẩn bị”

Bật dậy, Song Tử khó chịu ra lệnh. Gấp rút tắm rửa, thay y phục, sử dụng con tuấn mã nhanh nhất của mình phóng tới cổng thành, rốt cuộc hắn cũng tới kịp giờ.

“Cái cô Thiên Bình này, bộ bỏ tới đây hay sao mà còn chưa thấy bóng dáng đâu?” -Song Tử không vui nói, báo hại hắn mất giấc ngủ, đáng chết mà.

Từ xa, đoàn xe của Thiên Bình tiến tới, dẫn đầu là một vị tướng quân cưỡi con bạch mã, theo sau là một toán quân, tiếp đó là chiếc kiệu xa hoa, có lá cờ của Thiên Quốc, cuối cùng là xe chở hành lý của nàng mang theo.

“Công chúa, đã tới cổng thành rồi.”

Thiên Bình mệt mỏi đáp.

“Hừ, sao tận bây giờ mới lếch tới a, Lục Nhi, mau giúp ta chỉnh trang lại.”

“Lần hòa thân này là vì lợi ích quốc gia, Công chúa hãy có biểu hiện thật tốt nga.” -Lục Nhi cẩn thận nói.

“Biết biết, mau nhanh tay.” -Thiên Bình ngán ngẩm nói.

Đoàn xe tới cổng thành thì dừng lại.

“Thiên Bình công chúa, thỉnh xuống xe.” -Song Tử trầm giọng nói.

Lục Nhi từ bên trong bước xuống, sau đó dìu Thiên Bình bước ra, nàng một thân tử y đẹp đẽ, kiêu sa, làn da trắng như bạch ngọc, môi đỏ thắm, đôi mắt to tròn, ngây thơ. Song Tử như ngẩn ra trước vẻ đẹp của nữ nhân trước mặt.

“Lão Thiên a~ trên đời này còn có người đẹp như thế này sao?” -Không ngăn được tim đập thành thịch, Song Tử tay run run cầm cương ngựa, mắt thủy chung nhìn đắm đắm Thiên Bình.

“Vương gia, Vương gia”

“Hả? À . . a mời Thiên Bình công chúa vào xe ngựa, tạm thời công chúa sẽ ở tại phủ của Bốn Vương, hai ngày sau sẽ tiếp kiến Hoàng thượng, hành lý nàng sẽ để cho lính của ta đem về phủ, còn những kẻ khác, không được tiến vào thành.” -Song Tử hoàn hồn nói.

“Vậy còn nha hoàn của ta?” -Thiên Bình cất giọng nói.

“À . . . có thể mang theo.”

Thiên Bình không đáp lại, lặng lẽ lên xe ngựa đã được chuẩn bị cho nàng. Song Tử dõi theo nàng cho tới khi thân ảnh ấy khuất sau màn lụa của xe ngựa. Chiếc xe lăn bánh, Song Tử giục ngựa chạy theo. Lâu lâu chiếc màn vén lại bị gió lật lên, chàng khẽ đưa mắt nhìn nữ nhân xinh đẹp như tiên bên trong, nhìn đến say mê ...

.....

Qua ngày hôm sau. . . . Cuộc thi tuyển tú lại được tiếp tục. Phần thi ‘Thi’

Ma Kết cố ý tới sớm, khiến cho đám tú nữ lục đục cả lên, nhưng rất nhanh đã sửa soạn xong, đứng xếp thành hàng ngay ngắn.

Đưa mắt tìm vị tiểu thư hôm đó, sau khi đã xác định vị trí, Ma Kết lập tức hướng Song Ngư đi đến.

“Tiểu thư Song Ngư.”

“Hả? Sao Vương gia biết . . .” -Song Ngư đứng cuối hàng, hơi bất ngờ vì hành động của Ma Kết.

”

Ha ha ha, hôm qua bốn Vương có gặp qua Bảo Bảo cùng Xử Nữ, nói chuyện qua mới biết tên của nàng.”

“Sao? Người gặp hai người họ sao? Bọn họ có khỏe không? Bảo Bảo vẫn ổn chứ? Người có gặp cha và nương nò thì không?” -Song Ngư kích động, nắm lấy tay áo Ma Kết.

“Vẫn khỏe, bốn Vương chưa có gặp qua cha và nương của nàng, nhưng theo như lời Xử Nữ, họ rất tốt.”

“Thật tốt quá.”- Song Ngư mắt rưng rưng nước nói, miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền đáng yêu.

Ma Kết nhìn nữ nhân trước mắt, không nhịn được mà xoa đầu nàng.

“Vậy thì lần thi này, cũng nên cố gắng nga”- Song Ngư gật gật, lấy vạt áo lau đi nước mắt.

Ma Kết bước về vị trí cũ của mình. Đồng dạc nói.

“Hôm nay sẽ thi ‘Thi’, bốn Vương ra câu đó, các nàng đối lại, đơn giản vậy thôi.”

“Bách kế bất như nhân đức thiện” -Ma Kết lạnh giọng ngâm lên.

“Cự Giải, xin mời tiểu thư”

Cự Giải suy nghĩ một chút, liền đối lại.

“Thiên kim mạc nhược tử tôn hiền.”- Ma Kết tươi cười.

“Tốt, nàng qua!”

*Bách kế bất như nhân đức thiện,

Thiên kim mạc nhược tử tôn hiền.

Dịch nghĩa:

Trăm mưu kế không bằng cái nhân, cái đức, cái thiện,

Nghìn vàng chẳng quý bằng con cháu thảo hiền.

Tiếp theo đó, Ma Kết lần lượt ra câu đối, quả thực vòng thi này quá dễ, nhưng mà không phải chỉ cần đối qua loa là có thể qua, dần dần, số lượng tú nữ bị loại càng tăng. Tới lượt Song Ngư. Ma Kết có chút kì vọng ở nàng.

“Tửu phùng tri kỉ thiên bôi thiếu” -Ma Kết ra đề.

“Thoại bất đầu cơ bán cú đa.” -Song Ngư thản nhiên đáp lại, từng lời nói ra đều dứt khoát.

“Ha ha ha . . .hay! Song Ngư tiểu thư, mời!” -Ma Kết khen ngợi, sau đó đưa tay về phía các tú nữ được chọn.

“Các vị tú nữ được chọn hôm nay rất xuất sắc, hi vọng phần thi ‘Họa’ sẽ thể hiện tốt hơn nữa. Mọi người có thể về phòng nghỉ ngơi.” -Ma Kết tuyên bố kết thúc phần thi ngày hôm nay.

*Tửu phùng tri kỉ thiên bôi thiếu,

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dịch nghĩa:

Cuộc rượu với người tri kỷ thì nghìn chén cũng còn ít,
Còn chuyện trò mà không hợp “gu” thì nửa câu cũng là nhiều.

“Song Ngự, cô thật có tài.” -Cự Giải lại gần Song Ngự.

“Cự Giải nói quá rồi, cô cũng đối đáp rất hay.” -Song Ngự khách sáo nói.

Sau đó hai người cùng nhau tách ra khỏi đám tú nữ, bước về vườn hoa trong viện, cùng nhau đi dạo và trò chuyện. Đám tú nữ còn lại ánh mắt ghen tức nhìn về phía hai nữ nhân đang rời đi, tay nắm lại.

“Hừ! Không thể thua hai ả đó được!” -Thùy Dung nói.

“Đúng! Chẳng qua chỉ là những kẻ bình thường, sao có tư cách làm phi tử Hoàng đế” -Ngọc Hiền chua ngoa nói.

.....

Ma Kết không vội rời cung, đi thẳng một mạch tới Ngự thư phòng.

“Hi công công, Hoàng thượng có ở trong hay không?”

“Bẩm Vương gia, Hoàng thượng sau khi tan triều, đã cùng với Tể Tướng và các quan khác bàn luận việc quốc sự tại phòng phía Bắc rồi.” -Hi công công khom người nói.

“Vậy sao? Để khi khác vậy.” -Ma Kết không hỏi gì thêm. Xoay người đi khỏi.

Tại Bắc phòng.

“Hoàng thượng, xin người nghỉ lại, chỉ cần chọn vị tiểu thư có gia thế, có dung mạo phong làm phi, cần gì phải tổ chức thi tuyển tú a?” -Một giọng nói của vị quan nào đó vang lên.

“Phải phải, như vậy có thể kìm lại những kẻ có mưu đồ phản quốc.”

“Hoàng thượng, thỉnh người suy xét lại.” -Đám quan nhao nhao cả lên.

“Câm mồm!” -Thiên Yết ngồi ở giữa, tức giận quát.

Đám quan giật mình, im bật, không khí như ngưng đọng. Quét ánh mắt sắc bén về phía đám quan đang ngồi hai bên tả hữu, Thiên Yết nghiêm giọng.

“Việc lựa chọn người thích hợp tiến cung, không đến phiên các người lo, nữ nhân có gia thế, có dung mạo mà không có tài, trầm nuôi trong hậu cung để trưng bày hay sao? Điều này truyền ra ngoài, không phải sẽ làm mất mặt triều đây?”

“Chuyện này kết thúc tại đây, nếu có ai dám kháng lệnh, đừng trách trẫm không báo trước.”

Thiên Yết đứng dậy, ly khai khỏi Bắc phòng. Hấn chán ghét lũ quan lại cả ngày chỉ biết nịnh hót này. Khởi nói cũng biết, bọn họ bị bọn quan lớn mua chuộc, nên vào đây để thêm mắm thêm muối, giúp cho đám nữ nhi của bọn quan lớn có cơ hội được làm Phi mà thôi.

19. Chương 18

Mang theo tâm trạng buồn bực trở về Long Ngâm điện, Thiên Yết cau mày.

“Hừ, còn một đống việc chưa xử lý xong, bọn họ ở không như vậy sao không giúp trẫm một tay để điều hành đất nước chứ?” -Thiên Yết lầm bầm.

Hi công công đang đứng trước Ngự thư phòng, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Hoàng thượng, liền chạy tới hành lễ.

“Khởi bẩm Hoàng thượng. . .”

“Chuyện gì?” -Thiên Yết bực mình gắt lên.

“Dạ . . . dạ ban này có Tam Vương gia tới tìm a” -Hỉ công công thoáng run run, đổ mồ hôi đáp.

“Có việc quan trọng sao?”

“Nô tài không biết. Vương gia bảo để khi khác a”

“Ừ, người lui đi”- Hỉ công công hành lễ, định xoay người.

“À mà, chuyện ta giao cho người, người đã tra ra chưa?”

Hỉ công công dừng bước, quay mặt đối diện Thiên Yết.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài đã ra sức tìm kiếm, nhưng không có cung nữ nào tên Song Ngự.”

“Vô dụng!!!” -Thiên Yết quát.

Hỉ công công run sợ, tay chân bủn rủn, vội vàng quỳ xuống.

“Hoàng thượng tha tội!”

“Cút!!!”

Hỉ công công run rẩy đứng dậy, chuồn lẹ khỏi Ngự thư phòng.

Thiên Yết mệt mỏi ngồi trước ngự án, nhìn đồng tấu chương chất cao như núi, làm mãi số lượng cũng không hề giảm đi. Vì sao Tiên hoàng lại chọn hắn?? Ma Kết thích hợp cho việc này hơn a. Thở dài, mọi việc không thể vãn hồi nữa, hắn hiện tại nên làm tốt nhiệm vụ của một Hoàng đế . . .

PhủVươnggia.

“Kết huynh, cùng đệ ra ngoài chơi đi” -Nhân Mã ngồi đối diện với Ma Kết, chống cằm nói.

“Mã Mã, huynh còn phải suy nghĩ cho đề thi ngày mai, không rảnh đi chơi với đệ đâu.”

Aizz, Mã Mã buồn bực đứng dậy, Kết huynh của hắn chỉ chăm chú vào quyển sách trước mặt, thật là một con người khô khan. Nhân Mã quyết định đến tìm Sư Tử để rủ đi chơi.

Sơntrang.

Sư Tử đang chỉ huy huấn luyện cho đám đệ tử trong sơn trang, hắn ăn mặc tuy đơn giản, nhưng khoác lên mình tấm áo da hổ làm tăng sự dũng mãnh của hắn.

“Sư huynhhh” -Nhân Mã chạy tới.

“Mã đệ, vì sao lại tới đây?” -Sư Tử bắt ngờ.

“Đệ lên đây tìm huynh a, hai huynh đệ chúng ta cùng đi chơi đi” -Nhân Mã năn nỉ.

“Không được, hiện tại huynh rất bận” -Sư Tử dứt khoát.

Nhân Mã thất vọng, tiu nghỉu rời khỏi sơn trang. Bây giờ rủ rê ai đây? Bạch Dương? Không được, sáng nay qua tìm huynh ấy, hạ nhân bảo huynh ấy đã rời phủ từ sớm. Còn Song Tử . . . đẹp đi, huynh ấy chỉ thích tới kỹ viện. Chợt có một ý tưởng lóe ra trong đầu, khừ khừ, ta biết phải tới đâu rồi.

.....

“Trâu Vàng. Nàng hiểu biết về món ăn ở đây thật.”

“Tất nhiên rồi nga. Món ăn ngon trong kinh thành, không có món nào mà muội chưa nếm qua nga.” -Kim Ngưu tự hào nói.

“Ha ha ha . . . đúng là món ăn rất phong phú. Nghĩ lại khi ta cùng binh lính hành quân đáng giặc, việc ăn uống rất hạn chế, đáng giặc lại cần nhiều sức, đâm ra việc vận chuyển lương thảo là điều tất yếu. Nhưng biên ải lại xa kinh thành, mỗi khi lương thảo trong quân doanh sắp cạn, tinh thần binh sĩ sẽ bị kéo xuống theo, sẽ ảnh hưởng tới việc đánh giặc. Quả thực đó là những ngày tháng khổ cực. Hiện tại Hoàng Đạo đã là một cường quốc, không một quốc gia nào dám dẫn quân xâm lược.”

“Đều nhờ công của Vương gia a.” -Kim Ngưu nghe Bạch Dương kể vậy, trong lòng nổi lên một trận thương cảm, những binh sĩ phải xa gia đình, ra biên ải xa xôi để bảo vệ đất nước, đây là một sự hi sinh đáng quý. Hơn thế nữa, nàng cảm thấy thật khâm phục nam nhân trước mặt, chàng là người kiên cường, dũng cảm, lạc quan, chính nụ cười “tỏa nắng” của chàng đã làm nàng cảm nhận được điều đó.

“Ha ha. . . Nàng quá lời rồi” -Bạch Dương ngượng ngùng, gãi đầu đáp.

“Là Vương gia quá khiêm tốn a, Vương gia kể thêm cho muội chuyện chinh chiến trên sa trường được hay không?” -Kim Ngưu tràn đầy hứng thú đề nghị.

“Hảo! Nếu nàng muốn nghe như vậy, ta đây không thể chối từ rồi” -Bạch Dương cười khanh khách nói.

Hai người tiếp tục vừa ăn vừa trò chuyện, khoảng cách giữa cả hai ngày càng được thu hẹp lại . . .

.....

PhủNgũVươnggia.

Song Tử hưng phấn vì được ở gần mỹ nhân. Hắn luôn tìm cơ để được gặp nàng. Thiên Bình cùng Lục Nhi - nha hoàn của nàng đi dạo trong vườn. Nàng vẫn như cũ, chung thủy với màu tím yêu thích, nét mặt uể oải hôm qua đã biến mất, thay vào đó là sự tươi tắn, vui vẻ. Nàng là người yêu thích cái đẹp, tất nhiên sẽ không cho phép bản thân buông xuôi nhan sắc của mình. Đưa mắt nhìn chung quanh, đập vào mắt nàng là Song Tử đang hí hửng bước tới. Về mặt cười toe toét của hắn thật nhức mắt. Nàng nghĩ thầm trong đầu nhưng vẫn trưng ra bộ mặt tươi cười quyến rũ. Song Tử nhận được nụ cười của mỹ nhân, tim ngất ngây hạnh phúc.

“Thiên Bình công chúa, nàng dậy thật sớm” -Song Tử cười nói.

“Cũng sắp giờ Ngọ, như thế nào lại bảo sớm?” -Thiên Bình nhếch mi hỏi. Song Tử chữa ngượng.

“Ta nói bù cho sáng nay thôi, nàng đã dùng cơm trưa chưa?”

“Đã” -Thiên Bình kiệm lời nói.

“Vậy nàng nghỉ ngơi đi, đến chiều ta đưa nàng đi tham quan Kinh thành nơi đây” -Song Tử có ý mời, cười nói.

“Thật sao?” -Thiên Bình mừng rỡ, nắm tay Song Tử lay lay.

Bị hành động thân mật của nàng tấn công, Song Tử khuôn mặt nóng bừng, hạnh phúc nói.

“Tất nhiên rồi. Vậy chiều ta lại qua đây.” -Song Tử chạy thẳng về phòng mình, tìm đập ‘bịch, bịch’ liên hồi. Được nhìn kĩ dung mạo nàng, quả thực là tiên giáng trần. Hắn cứ ngồi trong phòng nghĩ ngợi miên man về Thiên Bình, trong lòng mong cho mau tới chiều.

Nhân Mã dựa theo trí nhớ của mình, đi đến Vinh Xuân phủ. Gõ cửa ‘rầm rầm’ trước phủ của người ta, lại còn luôn mồm nói.

“Mau ra nghênh đón Nhân Mã Vương gia nga~”

Cánh cửa cuối cùng mở ra, từ bên trong một vị quản gia già bước ra.

“Xin hỏi công tử đây tìm ai?”

“Ta tìm Xử tử và Bảo Bảo, họ có nhà không?”

“Ra là tìm nhị vị tiểu thư, mời công tử vào” -Lão quản gia nghiêng người để Nhân Mã bước vào, sau đó nhanh nhẹn khép cửa lại.

“Công tử, mời đi lối này”

Nhân Mã không nói gì thêm, ngoan ngoãn đi theo ông ta. Đi đến khu vườn phía sau phủ, Nhân Mã đã nghe thấy tiếng nói của Bảo Bình.

“Xử tử hôm nay vinh hạnh lắm mới được thấy phát minh của muội đó nga”

“Muội đừng nhiều lời nữa, mau chứng minh a” -Xử Nữ ngồi ở cái ghế đá gần đó, che miệng ngáp.

“Đây là cái gì nha?” -Nhân Mã đã tới gần, tò mò hỏi vật đang đứng cạnh Bảo Bình.

“Người từ đâu chui ra đây?” -Khuôn mặt Bảo Bình hơi nhăn lại, khó hiểu hỏi.

“Vị công tử đây đến tìm nhị vị tiểu thư, nên lão nô đã dẫn cậu ấy vào đây” -Lão quản gia giải thích.

“Cảm ơn bác, phiền bác quá” -Xử Nữ mỉm cười đứng dậy, đi về phía Nhân Mã và Bảo Bình.

“Vậy lão nô cáo lui trước” -Lão quản gia thoáng cái đã đi mất hút.

“Đệ đến đây một mình sao?” -Xử Nữ thân thiết dùng từ ‘đệ’, nàng sớm xem Nhân Mã như đệ đệ ruột thịt của mình.

“Luyện võ mãi cũng chán, nên đệ mới ”mò” tới đây a” -Nhân Mã đáp.

“Đệ đi một mình sao?” -Xử Nữ tò mò hỏi, bình thường năm huynh đệ bọn họ vẫn thường đi chung với nhau.

“Bach huynh không ở phủ, Sư huynh bận việc ở sơn trang, Kết huynh thì lo cho cuộc thi tuyển tú, Song huynh thì . . . haiz, không nên rủ huynh ấy làm gì.”

“Phủ một phần tư này không xứng tiếp Nhân Mã Vương gia đây đâu a. Mau rời khỏi đây đi. Hứ!!!” -Bảo Bình châm chọc.

“Ta thích nơi đây là được”

“Hừ. Đồ mặt dày” -Bảo Bình hừ lạnh.

“Đa tạ người đã khen. Thứ này là cái gì?” - Nhân Mã di chuyển sự chú ý về đồ vật kì lạ sau lưng Bảo Bình.

“Bộ đùi hay sao? Là cung tên a”

“Trông thật lạ, không giống cung tên bình thường” -Nhân Mã nhú mày quan sát vật lạ.

“Đây là phát minh mới của Bảo Bảo, thoát nhìn giống cung tên, nhưng đã được làm khác đi, cấu tạo cũng phức tạp hơn so với cung tên bình thường” -Xử Nữ chăm chú giải thích vật lạ đang đứng một bên kia.

“Phần trên hoàn toàn giống cung tên bình thường, cái cung ấy được gắn vào phần dưới là cái giá ba chân. Có thể di chuyển hướng bắn lên xuống, trái phải.”

Nhân Mã ‘ồ’ lên một tiếng.

“Vậy dùng như thế nào?”

“Để bốn tiểu thư đây sẽ giúp người sáng mắt ra bởi uy lực của nó” -Bảo Bình đắc ý nói.

“Có ba hoa quá không?” -Nhân Mã nghi ngờ.

“Xem rồi biết. Cầm lấy” -Bảo Bình ném cho Nhân Mã một cung tên thường.

“Đưa ta thứ này làm gì?”

“Người biết dùng chứ?”

“Tất nhiên”

“Vậy hãy bắn vào tấm bia phía xa kia, phải trúng vào hồng tâm nga” -Bảo Bình đưa tay chỉ về tấm bia đã được dựng sẵn.

“Chuyện nhỏ” -Nhân Mã tràn ngập tự tin đáp.

Xử Nữ tiến về cái ghế đá lúc nãy, ngồi xuống xem uy lực của vật đó có đúng như Bảo Bình nói không. Nhân Mã mũi tên lấy từ giỏ đựng tên ra. Điều chỉnh lại tư thế, giương cung tên, nhắm một bên mắt để ngắm bắn. Sau khi đã xác định được đường đi của mũi tên, Nhân Mã kéo căng dây cung, tay cầm đuôi tên buông ra. Mũi tên lao vun vút, trúng ngay chính giữa hồng tâm.

“Thấy thế nào?” -Nhân Mã hí hửng cười, bắn tên vốn là nghề của ‘chàng’ mà.

“Xoàng thôi, né ra một bên, xem ta đây” -Bảo Bình thản nhiên nói.

Nàng lấy mũi tên ra, lắp vào cung tên của nàng, cài chốt lại, sau đó nàng điều chỉnh hướng bắn, ngón trở bóp cò.

“Vút” “Roẹt” “Phập”.

Mũi tên của nàng như xé toạc cả gió, chẻ mũi tên của Nhân Mã ra làm hai, chính xác nằm yên ở chính giữa tấm bia.

Nhân Mã kinh ngạc, mắt tròn xoe, miệng há hốc, không thốt nên lời. Ở một bên, Xử Nữ sau khi được xem uy lực của vật lạ ấy, khâm phục vô cùng. Với món đồ này, không cần dùng nhiều sức lực, một kẻ chưa qua tập luyện cũng có thể bắn trúng hồng tâm.

“Thật tuyệt diệu. Bảo Bảo, tỷ thật khâm phục muội, muội tính gọi nó là gì?” -Xử Nữ hỏi.

“Vật này bắn ra thì nhất định Bách phát bách trúng, gọi Thiện xạ đi” -Bảo Bình đáp sau đó quay qua nhìn Nhân Mã vẫn còn đang kinh ngạc tột độ.

“Sao hả?”

“Thật uy lực a” -Nhân Mã cảm thán.

“Hà hà còn chờ người khen sao, vốn nó là như vậy mà”

“Thử nghiệm xong rồi, mau vào ăn cơm thôi” -Xử Nữ lên tiếng.

“Đệ muốn dùng chung với chúng ta không?”

“Sẵn lòng a” -Nhân Mã cười nói.

Nhân Mã ở lại Vinh Xuân tới xế chiều, chơi hết món đồ này tới món đồ kia của Bảo Bình, làm loạn khiến cô nàng tức giận xách chổi rượt khắp nhà.

.....

Thoắt cái đã tới chiều, y như lời, Song Tử cấp tốc chạy sang chỗ của Thiên Bình. Thiên Bình đứng chờ hẵn từ rất sớm.

“Chúng ta đi thôi” -Song Tử ăn mặc đẹp đẽ, chải chuốt kĩ càng, phấn khởi nói.

” Vâng”- Thiên Bình đáp. Nàng đi song song với Song Tử, theo sau là Lục Nhi.

“Kinh thành ở đây nóng nực” -Thiên Bình đảo mắt nhìn khắp nơi.

“Ha ha ha . . . Nàng muốn đi đâu?”

“Ừm . . . tới tiệm trang sức được không? Sau đó tới tiệm vải, rồi tới tiệm bán đồ trang điểm . . .” -Thiên Bình mắt sáng long lanh, liệt kê những nơi mà nàng muốn đến.

“Hảo. Ta đưa nàng đi”

Hai người hòa vào dòng người qua lại, trên đường đi trò chuyện rất nhiều, Lục Nhi vất vả ôm đồ của Thiên Bình theo sau.

.....

Sư Tử vất vả nguyên ngày để xử lý chuyện trong sơn trang. Ma Kết vận động não để nghĩ bài thi rồi cuộc cũng ra. Nhân Mã sau khi quây thỏa thuê ở Vinh Xuân phủ thì trở về đánh một giấc dài. Bạch Dương dành cả ngày đi chơi cùng Kim Ngưu, tới giờ đã thấm mệt. Thiên Yết bận tới mất vì chuyện quốc sự, tới cuối ngày vẫn chưa giải quyết xong. Song Ngưu và Cự Giải sau khi dùng cơm xong thì về phòng nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần cho vòng thi Họa.

20. Chương 19

Mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang, rực rỡ. Chỉ còn hôm nay và ngày mai nữa là kết thúc thi tuyển tú, số phận của mỗi tú nữ sẽ ra sao? Ai sẽ là kẻ có được trái tim của bậc Đế vương?

“Tiểu thư . . . người đã dậy chưa?” -Tử Liên đẩy cửa phòng bước vào, trên tay bưng chậu nước. Nhìn nữ nhân còn đang nằm trên giường mà lắc đầu, tiểu thư nhà nàng thích nhất là ngủ.

“Tiểu thư, mau dậy đi, sắp tới giờ rồi a!” -Tử Liên lay lay Song Ngự.

“Hừ . . .cho ta ngủ một chút nữa thôi.” -Song Ngự cầu nhàu nói.

“Không được!!!!!!!!!!!!” -Tử Liên dùng hết sức lôi Song Ngự dậy. Sau đó lấy khăn vò nước lau sạch khuôn mặt hây còn ngái ngủ của Song Ngự. Song Ngự sau khi tỉnh táo hơn, mới ưỡn người vươn vai, đứng dậy để cho Tử Liên giúp mình thay y phục.

“Tiểu thư hôm nay cũng phải cố gắng hết sức mình nga” -Tử Liên vừa mặc y phục cho Song Ngự vừa nói.

“Vâng. Không cần người nhắc đâu.” -Song Ngự đáp.

“Hảo. Bây giờ tới phòng ăn sáng. Khoảng nửa canh giờ sau, Vương gia sẽ tới.”

Song Ngự ung dung đi vào phòng ăn, các tú nữ đã sớm có mặt đầy đủ, đang dùng bữa, không khí im lặng, dường như ai cũng xem đối phương là tình địch của mình, không ai thềm nói với nhau câu nào.

“Song Ngự, sớm a” -Cự Giải cũng đi vào phòng ăn, mỉm cười chào hỏi Song Ngự.

“Vâng. Cự Giải cũng vừa mới dậy thôi sao?” -Song Ngự cùng Cự Giải lại một chỗ trống, cùng nhau ngồi xuống.

“Tại ta hồi hộp quá, cả đêm không ngủ được.” -Cự Giải xấu hổ nói.

“Ha ha ha . . .cứ thư giãn, phải để cho tâm tình thật thoải mái nga.” -Song Ngự cười nói.

“Vâng. Ăn thôi.”

Sau khi ăn xong, cũng là lúc Ma Kết tới Lan Uyển viện. Các tú nữ ngay ngắn xếp thành hàng.

“Các vị tiểu thư, hôm nay bỗng Vương có một chuyện muốn báo.”

Đám tú nữ vẫn chuyên tâm lắng nghe, tò mò không biết là chuyện gì.

“Phần thi Họa theo dự định sẽ diễn ra vào sáng nay, và phần thi Kỳ sẽ diễn ra vào buổi chiều cùng ngày.”

Tức thì, bên dưới đám tú nữ liền xôn xao cả lên. Sao lại thay đổi bất chợt như vậy nga.

“Lẽ nào các vị tiểu thư đây không tin vào năng lực của mình? Nếu thật sự có suy nghĩ như vậy, bỗng Vương sẵn sàng để các vị rời khỏi cuộc thi.” -Ma Kết lên tiếng thách thức.

Tiếng xôn xao lập tức im bật. Ma Kết nhướn miệng cười, thực ra mọi thứ đều do hấn sắp đặt ra cả. Đánh vào tâm lý bọn họ, điều này sẽ giúp hấn nhìn ra, ai mới là kẻ bản lĩnh thực sự.

“Được rồi. Bắt đầu thôi.”

Ma Kết tuyên bố. Sau đó một đám nha hoàn đem bàn ghế ra xếp thành hàng ngay ngắn, bên trên để sẵn một tờ giấy Tuyên Thành lớn, trắng tinh. Đám tú nữ nhanh chóng ngồi vào chỗ, theo y như vị trí mà bọn họ xếp hàng.

Sau khi nhìn tất cả đã ổn định tại chỗ ngồi. Ma Kết mới nói.

“Bỗng Vương sẽ ra đề, mọi người muốn hiểu sao thì hiểu, sau đó dùng những gì hiểu được, vẽ ra, thật đơn giản, có phải hay không? Có ai có ý kiến gì khác không?”

Bên dưới không có ai lên tiếng, Ma Kết gật gật đầu, phát tay. Tên thái giám hiểu ý, đem cuộn giấy của Vương gia treo lên giá, sau đó tháo sợi dây buộc cuộn giấy ra, cuộn giấy mở ra nhanh chóng. Bên trên giấy có đề. . . .

”Thanh trúc, bạch mai, cùng một chốn.

Người đi, mai rụng, trúc tương tư. . . ”

Tiếp theo đó, đám cung nữ mỗi người bê màu vẽ và bút ra, đặt lên bàn của từng người.

“Các vị tiểu thư, các vị có thời gian là hai canh giờ. . . Mời!”- Ma Kết cười nói, sau đó an tĩnh ngồi xuống ghế, nhắm nháp trà.

Nhìn vào hai câu đề trên cuộn giấy, lập tức nhìn ra chủ đề mà Ma Kết đưa ra, mai và trúc. Rất nhanh, tất cả đã cầm bút lên, bắt đầu vẽ. Song Ngư cũng cầm bút, khi nhìn mực vẽ mới nhận ra, hình như . . . màu xanh lá của nàng quá ít, mà màu vàng lại quá nhiều. . . như vậy làm sao vẽ cả mai và trúc???? Khuôn mặt nàng hơi nhăn lại. Ở trên, Ma Kết nhìn thấy được, nhưng không hành động gì, hẳn muốn biết nàng sẽ đối phó thế nào, đây chỉ là cuộc thi Họa, mà đã có kẻ giả trò, nếu không ứng phó được vậy làm sao có thể sống được trong hậu cung?

Thùy Dung ngồi phía trên, thỉnh thoảng liếc mắt xuống nhìn Song Ngư, miệng cười thâm hiểm ‘Hừ! Ta đã mua chuộc cung nữ, sau khi biết đề, cô ta sẽ đem màu khác làm khó ả ta. Như vậy có thể loại ra một đối thủ.’ Thùy Dung thầm nghĩ, không thèm nhìn kẻ thua cuộc nữa, nàng tập trung vào bức tranh của mình.

Song Ngư nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ một hồi . . . Nàng chậm rãi mở mắt ra, cầm bút trong tay, nàng bắt đầu vẽ những nét đầu tiên.

Cự Giải ở trên xem ra không bị giả trò, dù sở trường của nàng là thêu, nhưng kĩ năng vẽ của nàng cũng không tồi, từng nét vẽ đều uyển chuyển, mềm mại, bức tranh dần hiện ra.

Ma Kết quan sát tình hình, mỉm cười.

“Xem ra nàng ta đã có cách ứng phó.”

Hai canh giờ thấm thoát trôi qua. Sau khi hạ lệnh dừng bút, các tú nữ đứng lên, nha hoàn của mỗi người chạy lại, cầm bức tranh của từng người lên. Ma Kết ung dung bước xuống, liếc mắt nhìn qua các bức họa, sau đó tới gần để nhận xét. Ai cũng vẽ mai và trúc, màu xanh và màu vàng tươi tắn hòa quyện nhau, tạo nên những bức tranh đẹp đẽ, nhưng hình như điều giống nhau này đã khiến hần nhàm chán. Tới gần chỗ Song Ngư, hần kinh ngạc nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt.

“Nàng . . .đây là vẽ mai và trúc????” -Ma Kết nhíu mày.

“Thưa Vương gia, đúng là như vậy” -Song Ngư cúi người nói.

Nhìn bức tranh của nàng, hần rất tò mò, vì sao nàng lại vẽ như vậy.

“Nhưng mai và trúc trong này, đã . . . . héo úa . . .”

Thật kỳ lạ, ai ai cũng vẽ những bức tranh rực rỡ, tươi tắn, trúc xanh, mai trắng đều thể hiện rõ ràng, còn nàng . . .

“Thưa Vương gia, theo như đề Vương gia ra, ‘Thanh trúc, bạch mai, cùng một chốn. Người đi, mai rụng, trúc tương tư’, trong hai câu này đâu chỉ có hình ảnh, còn chứa đựng cả một tâm tình, một nỗi tương tư, nghe qua đã cảm thấy buồn, việc vẽ mai trắng, trúc xanh, xem ra không hợp. Tranh của nô tì không chứa cảnh, mà chứa tâm tình.”

Ma Kết hiểu ra . . . ánh mắt thán phục nhìn nàng.

“Có thể tặng bốn Vương bức họa này.”

“Nếu Vương gia không chê.”

Ma Kết để bức họa xuống bàn, cầm bút lên, đề chữ vào tranh

”Mai sớm tàn, trúc kém xanh

Chân tình còn mãi, biết dành cho ai?”

Song Ngư nhìn hai câu thơ của Ma Kết, trong lòng thầm ngưỡng mộ người Vương gia này.

“Bổn Vương đa tạ nàng.” -Ma Kết đặt bút xuống, chấp hai tay nói.

Song Ngư ngạc nhiên.

“Xin Vương gia đừng nói vậy, nô tì không dám nhận.”

Ma Kết cười sáng lạn, bước về vị trí trên đài, đọc tên những người được chọn ở vòng này. Tất nhiên tên Song Ngư, Cự Giải cũng được đọc lên.

.....

Ma Kết hồi phủ của mình, tâm tình vui vẻ, miệng cười tươi bước vào sảnh chính.

“Nga. . . hoàng huynh, có chuyện gì vui sao???” -Nhân Mã đang ngồi cùng Bạch Dương, Sư Tử, Song Tử, thấy Ma Kết bước vào, mặt tươi cười, ngạc nhiên hỏi.

“Tay đệ cầm cái gì vậy nha.” -Song Tử tò mò, chạy lại giật cuộn giấy trong tay Ma Kết.

“Ấy . . .ấy, coi chừng rách nha.” -Ma Kết lo lắng nói.

“Cái gì mà quan trọng như vậy?” -Sư Tử và Bạch Dương không nhận được, tới gần Song Tử đang mở cuộn giấy ra.

“Là một bức họa.”

Bức tranh hiện ra trước những ánh mắt tò mò . . . Xời . . . tưởng gì, hóa ra lại là một bức tranh. Song Tử mặt mắt hứng, ném bức tranh, cùng Nhân Mã, Bạch Dương, Sư Tử về vị trí cũ uống trà, xơi điểm tâm. Ma Kết nhanh tay chụp được bức họa.

“Hừ Các người thật không biết thưởng tranh gì hết.”

“Thưởng mỹ nhân thì được, thưởng tranh đệ không ham.” -Song Tử nói.

”

Ý. Thiên Bình công chúa, đệ đón tiếp nàng ta tốt chứ?” -Ma Kết nhớ ra hỏi.

“Hả . . . à rất tốt.”

“Mai nhớ đưa nàng ta tiến cung.” -Ma Kết dặn dò.

“Vâng.”- Song Tử thở dài, nhanh như vậy đã phải xa người đẹp rồi sao? Hắn không muốn đâu nha. Chỉ còn hôm nay được ở cạnh nào thôi sao? Nghĩ tới đó, Song Tử bật dậy.

“Đệ còn có việc, đệ đi trước đây.” -Song Tử ba chân bốn cẳng phóng về phủ thăm người đẹp.

“Cái tên ấy, bộ có việc quan trọng lắm sao?” -Sư Tử liếc mắt nhìn thân ảnh của Song Tử đã sớm đi xa.

“Chắc là có hẹn với tiểu thư nhà ai thôi.” -Bạch Dương nói.

“Sở thích của huynh ấy đấy.” -Nhân Mã thêm vào.

“Mặc kệ đệ ấy đi. Mọi người ở đây đi nga, đệ vào thư phòng đây, chiều nay sẽ thi phần thi cuối cùng. Chắc Nhân Mã cũng sắp có hoàng tẩu rồi.”- Ma Kết cuộn bức tranh lại, thông thả đi khỏi sảnh chính.

“Hoàng thượng ca ca sắp có phi tử a! Bạch huynh, Sư huynh, hai huynh thì khi nào có?” -Nhân Mã hỏi.

“Không hứng thú.” -Sư Tử bình thản nói.

“Ừm . . . sẽ nhanh thôi.” -Bạch Dương đáp, trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt đáng yêu của Kim Ngưu.

21. Chương 20

PhủNgũVươnggia.

“Thiên Bình!!!”- Song Tử học tốc chạy vào nơi ở của Thiên Bình.

“Vương gia, có việc gì gấp sao?” -Thiên Bình đang ngồi uống trà, thấy Song Tử mồ hôi đầm đìa, nhể nhại chạy vào, hơi ngạc nhiên nói.

“Không có gì. Ha ha.” -Song Tử thở hồng hộc nhưng miệng vẫn cười tươi. Hắn ngồi xuống cái ghế bên cạnh Thiên Bình.

“Cho nàng!” -Từ trong bọc vải màu đỏ, Song Tử lấy ra một chiếc trâm ngọc.

“Cho . . . cho ta sao?” -Thiên Bình ngạc nhiên nói.

“Phải! Ta để ý thấy nàng thích làm đẹp, nên đã đặt người làm chiếc trâm này, nàng không chê chứ?” -Song Tử ngượng ngùng nói.

Trong lòng Thiên Bình dâng lên một cảm xúc khó tả, cảm động nhìn cái trâm cài được làm tinh xảo, nhưng là nàng có nên nhận nó hay không? Nhận? Không nhận? Hay là nhận nhỉ? Song Tử thấy nàng phân vân, bèn đứng dậy, tới gần, cài trâm ngọc lên đầu nàng.

“Nàng xem, rất hợp với nàng nga.” -Song Tử cười cười.

Thiên Bình đứng dậy, lại gần gương đồng ở bàn trang điểm.

“Đúng là rất hợp!” -Thiên Bình thích thú nói.

“Cảm ơn Vương gia.”

“Nàng thích là được rồi. À, hoàng huynh ta có dặn ngày mai đưa nàng nhập cung, nàng nhớ hảo hảo chuẩn bị trước.” -Song Tử tiếc nuối nói, vẻ mặt buồn thảm rời khỏi phòng Thiên Bình.

Đưa tay rút trâm ngọc trên đầu ra, ngắm nhìn nó thật kỹ, sờ vào từng đường nét trên trâm cài, quả thật rất tinh xảo, Thiên Bình bi thương cười.

‘Có duyên nhưng phải chăng không có nợ?’

.....

PhủKhánhVinh.

“Kim Ngưu tiểu thư, có Bạch Dương Vương gia tới tìm.” -Một nha hoàn chạy vào bẩm báo.

Kim Ngưu đang nửa nằm trên giường, tay cầm bánh ăn luôn miệng, bên cạnh là Viên Viên đang lì hực quạt mát cho nàng. Trông nàng thật sung sướng, quả là người biết hưởng thụ.

“Hả? Huynh ấy tới làm gì nhỉ? Đưa huynh ấy tới sảnh chính, ta sẽ ra ngay.” -Kim Ngưu bất ngờ, cố gắng ăn bằng hết số bánh, sau đó phải tay đứng dậy, vừa đi tới sảnh chính vừa nhồm nhoàm nhai số bánh trong miệng.

Bạch Dương hôm nay mặc một bộ xiêm y màu trắng, tóc vẫn buộc cao như mọi khi, khuôn mặt cương trực, thẳng thắn.

“Vương gia hạ cố tới phủ, thật vinh hạnh quá.” -Ngưu phụ ngồi bên hữu cười xum xuê nói.

“Vương gia, mời dùng trà đi a.” -Ngưu mẫu ngồi bên tả, tay cầm tách trà đưa cho Bạch Dương.

“Đa tạ Ngưu mẫu.” -Bạch Dương tươi cười nói, nhận lấy tách trà từ tay Ngưu mẫu.

“Cừu Trắng, huynh tới đây làm gì vậy nga?” -Kim Ngưu bước vào sảnh chính.

“Ngưu nhi, con cư xử lễ phép hơn có được hay không nga?” -Ngưu phụ nhắc nhở.

“Không sao! Không cần phải khách sáo với ta!” -Bạch Dương ôn hòa nói.

Kim Ngưu tiến lại gần, ngồi bên cạnh Ngưu mẫu, mặt phụng phịu.

“Cha và nương thật khó tính!”

“Ngưu nhi, con lại ăn nữa rồi sao?” -Ngưu mẫu phát hiện những vụn bánh còn dính lại trên khóe môi Kim Ngưu, nghiêm giọng nói.

“Có một chút thôi mà.” -Kim Ngưu vẽ mặt giả nai nói.

“Hừ . . .con xem con kia, hình như tăng cân rồi, mập lên thì ai mà dám vác mặt tới cười hời con chứ?” -Ngưu mẫu trách mắng.

“Thì con ở vậy luôn với cha và nương.” -Kim Ngưu tỉnh queo nói.

“Con . . . ”

“Ha ha ha . . . hai vị đây đừng lo, nếu không ai chịu thú Trâu Vàng về làm nương tử, thì thôi để bổn Vương ”rước” nàng vậy.” -Bạch Dương sáng khoái cười to.

Ngưu mẫu, Ngưu phụ, Ngưu tử một nhà ba người sáu mắt nhìn Bạch Dương. Nhận thức được mình hơi quá đà.

“E hèm!! Thật xin lỗi! Bổn Vương không cố ý!” -Bạch Dương nén cười, giả giọng nghiêm túc nói.

“Vương gia, Ngưu nhi thật có phước mới được Vương gia để mắt tới nga.” -Ngưu phụ cảm động nói.

“Vương gia, Ngưu nhi sau này nhờ cả vào ngài.” -Ngưu mẫu phụ họa.

Bạch Dương không nói nên lời, chỉ đành để cho bọn họ được nước đẩy thuyền. Dù sao thì hần cũng không ý kiến gì nhiều. Kim Ngưu mặt đơ ra, tim đập thành thịch.

‘Mình không nghe nhầm chứ, huynh ấy muốn thú mình sao?’

*thú: cưới.

Thấy Kim Ngưu ngẩn ngơ, Bạch Dương hươ tay trước mặt nàng.

“Trâu Vàng, nàng làm sao vậy? Có phải rất thích hay không?”

“Haha, Ngưu nhi mừng quá hóa đá rồi.” -Ngưu mẫu cười gian nói.

Chợt hoàng hôn, Kim Ngưu bối rối nói.

“Ai . . .ai . . . hóa đá chứ? Con không thèm!”.

Thế rồi nàng ta ngượng ngịu, đứng phắt dậy, chạy một mạch rời khỏi sảnh chính. Bạch Dương như bị sét đánh ngang tai, bất động tại chỗ.

“Không thèm? Không thèm? Vậy là không thèm ta sao? Ta ngon như thế này mà không thèm sao? Đáng giận!!!!” -Bạch Dương tức giận, chau mày, tay nắm lại thành hình nắm đấm.

“Rầm!” -Cái bàn bị gãy làm đôi, nhưng dường như không trút được cơn giận trong lòng hần.

“Vương gia, đừng để ý, Ngưu nhi do quá xấu hổ nên mới nói vậy.” -Ngưu mẫu nói.

“Phải phải, người người giận đi a.”

“Hừ!!!” -Bạch Dương hừ lạnh, phất áo rời khỏi Khánh Vinh phủ.

“Ngưu nhi gây họa rồi, được Vương gia cao quý ngỏ lời, như thế nào lại từ chối chứ.” -Ngưu mẫu chán nản vô cùng.

.....

Phủ Tam Vương gia.

“Aizzz, hai huynh ấy đi theo tiếng gọi tình yêu rồi a” -Nhân Mã chán nản nói.

“Đệ cũng nên tìm tình yêu để theo đi.”

“Sư huynh, còn huynh thì sao? Huynh không có ý trung nhân sao?” -Nhân Mã hơi tò mò hỏi.

“Không có.” -Sư Tử bình thản nói.

“Nga. Mỹ nhân nhiều như vậy, bộ không có ai lọt vào mắt xanh của huynh sao?”

“Mỹ nhân nhiều như mây, nhưng . . . người trong lòng ta chỉ có một.” -Sư Tử cup mắt, nhẹ giọng nói, trong thâm tâm chợt nhói đau, như bị ai bóp nghẹt.

Ngạc nhiên trước câu nói của Đại hoàng huynh, Nhân Mã hỏi tới tấp.

“Là ai a? Tiểu thư nhà nào? Huynh mau nói a, đệ sẽ giúp huynh thỉnh cầu Hoàng thượng ca ca tác thành cho.”

-Sư Tử cười nhạt.

“Chỉ sợ ngay cả Hoàng thượng cũng không thể giúp được.”

Mã khó hiểu nhìn nam nhân trước mặt mình, huynh ấy đã thay đổi . . . thay đổi rất nhiều, và hắn cũng hiểu được lý do vì sao . . .

Mười năm về trước . . .Hắn khi ấy chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi, phụ hoàng bận trăm công ngàn việc, muốn gặp cũng thật khó, mẫu hậu đã sớm qua đời từ lâu. Ma Kết huynh khi ấy chỉ thích đọc sách, ngâm thơ, Song Tử thì nay đây mai đó, sở thích của hắn là du ngoạn tứ phương, Thiên Yết thì lạnh lùng, khó gần, huynh ấy phải nhận sự giáo dục của một thái tử, dường như không có thời gian cho riêng mình, Bạch Dương thì cả ngày chỉ chú ý vào binh pháp. Vậy nên, trong các huynh đệ, hắn thân nhất chính là Sư Tử.

“Sư huynh, chơi với đệ a.”

“Nhân Mã, đệ vì sao không chịu học mà lại chạy ra đây?” -Một thiếu niên độ chừng mười lăm, trên người chỉ có mỗi quần và giày, mồ hôi nhễ nhại thấm đầy cơ thể hắn, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cơ thể hắn đã rất cường tráng.

“Các người lui đi.” -Sư Tử ra lệnh cho các hạ nhân lui xuống. Hắn vứt cây kiếm trong tay, lại gần tiểu đệ của mình, dặt hắn tới bàn đá gần đó ngồi.

“Sư huynh thật chăm chỉ tập luyện, Mã Mã cũng muốn học võ.” -Nhân Mã thích thú nói.

“Vì sao lại muốn học?” -Sư Tử xoa đầu đệ đệ nói.

“Đệ không thích đọc sách cũng không thích ngâm thơ.” -Nhân Mã trề môi nói, bộ dáng của một tiểu hài tử thật đáng yêu.

“Ha ha ha. . . đệ thật giống huynh nga. Hảo, vậy ta sẽ dạy võ cho đệ.” -Sư Tử cười sảng khoái nói.

Thế là từ hôm đó, hắn nhận sự dạy dỗ của Sư Tử, rất nhanh lĩnh ngộ được bài học, trở thành một cao thủ như hoàng huynh của mình.

.....

Hai năm sau đó. . .

“Sư huynh, cùng đệ . . .” -Nhân Mã vui vẻ, chạy vào cung của Sư Tử.

Sư Tử đang đứng ở sân cùng với một nữ oa nhi, chơi đùa rất vui.

“Sư huynh, nhóc này là ai?” -Nhân Mã hỏi.

“Mã đệ, tới rồi sao? Mau lại làm quen đi, đây là Cự Giải, nữ nhi của Tể Tướng.” -Sư Tử cười nói.

Nữ oa nhi nhìn thấy người lạ, hơi rụt rè, núp sau lưng Sư Tử.

“Ha ha . . .đừng sợ, đây là đệ đệ của ta -Nhân Mã, mau chào hỏi đi.”-Nữ oa nhi tiến lại gần Nhân Mã.

“Tiểu Mã, hảo a!” -Nữ oa nhi khuôn mặt phấn hồng đáng yêu, đôi mắt to tròn, long lanh nhìn Nhân Mã.

“Thật đáng yêu! Tiểu Giải, ngươi cũng hảo!” -Nhân Mã tinh nghịch nói.

“Hai đứa cũng xấp xỉ tuổi nhau, cứ xưng tên là được rồi.” -Sư Tử vui vẻ nói.

Ba người bọn họ vui đùa suốt cả ngày hôm đó.

.....

Thời gian cứ thế trôi qua . . . . Rồi cũng sẽ tới ngày Cự Giải lột xác, không còn là nữ oa nhi non nớt nữa, nàng đã thành một thiếu nữ thật sự. Năm ấy nàng mười sáu, trong một lần tình cờ đã gặp mặt với Thiên Yết và nảy sinh tình cảm, Thiên Yết theo Tể Tướng học hỏi nên lúc nào cũng ra vào phủ Tể Tướng, nàng vẫn luôn len lén ngắm nhìn hắn từ phía xa. Sư Tử biết được điều này, chỉ lẳng lặng quan sát nàng, đau khổ vì ánh mắt nàng luôn mơ màng về một người khác, nụ cười nàng chỉ rực rỡ khi cùng người khác . . . Dần dần hắn trở nên trầm hơn, xa cách hơn.

Hắn - Nhân Mã, là kẻ ngoài cuộc, đã nhìn thấu điều ấy . . .

.....

“Sư huynh, có những thứ . . . cần phải buông tay.” -Nhân Mã lên tiếng.

Sư Tử ngẩng mặt lên nhìn tiểu đệ của mình, hắn đã lớn rồi a! Đã hiểu biết hơn trước . . . Nhoẻn miệng cười, hắn nói “Mã Mã, cũng có những thứ . . . vĩnh viễn không muốn xa rời. Một lúc nào đó, có lẽ đệ sẽ hiểu.” Sư Tử đứng dậy, xoa đầu Nhân Mã, cười hiền rồi rời khỏi.

Nhân Mã không biết nói gì hơn, khẽ thở dài.

“Hồi thế gian . . . tình là cái quái gì nhỉ?”

22. Chương 21

Trời về chiều, cuộc thi tuyển tú đã sắp đi đến đích. Trong lòng đám tú nữ nhộn nhào cả lên. Ma Kết rất nhanh đã có mặt trong cung, bản thân hắn cũng rất mong chờ kết quả lần này.

“Cuộc thi ‘Kỳ’ sẽ không diễn ra ngoài sân như những lần trước nữa, bốn Vương sẽ không bắt các nàng chơi cờ cùng bốn Vương, thay vào đó, lần lượt từng người vào phòng chính, bốn Vương bày ra một thế cờ, người nào có thể phá giải thế cờ ấy thì được chọn, khá là đơn giản, nhưng phải xem mưu trí của các vị tiểu thư đây đến đâu!”

Dứt lời, Ma Kết tiến về phòng chính, yên tĩnh ngồi bên trong, các tú nữ cũng từng người bước vào, lúc bước ra thì có kẻ mặt mày sáng lạn, kẻ lại ủ ê chán chường - chiếm số đông hơn hết, điều này làm cho các tú nữ chưa vào thoáng chốc thiếu tự tin hơn.

Cự Giải trước đây vẫn cùng cha nàng đánh cờ, hiển nhiên nàng rất sành sỏi về các thế cờ, chỉ bằng một nước cờ nàng đã phá được vòng vây, khiến cho Ma Kết sinh lòng khâm phục.

“Cự Giải, muội thật rất có tài nga.” -Ma Kết cười tươi nói.

“Huynh đừng nói vậy, nhờ công của cha muội thôi.” -Cự Giải e thẹn nói, nàng đã vượt qua được rồi, nàng sắp được đường đường chính chính trở thành thê tử của Thiên Yết. Trong lòng vui sướng không thôi, khoe miệng lúc nào cũng cong thành hình vòng cung.

Tới lượt Song Ngư.

“Tiểu thư, lại được gặp lại nàng.”

Song Ngư không đáp lời, chỉ cúi người chào, rất nhanh tiến gần đến bàn cờ, nàng hôm nay cơ thể không khỏe, thật muốn kết thúc mau kỳ thi này. Đầu óc lúc này không minh mẫn, mới đầu nàng đã đi những nước cờ rất bất lợi cho nàng, khiến cho Ma Kết hơi ngạc nhiên, liệu đây có phải là Song Ngư tài hoa lúc trước? Hắn không lên tiếng, chỉ im lặng quan sát nàng, nàng cần tập trung cao độ để phá thế cờ này. Không giống Cự Giải, Song Ngư không am hiểu về cờ, nhưng cũng đã học qua, trí nhớ nàng lại tốt, tuy hơi mất thời gian

nhưng vẫn phá được thế cờ. Xong việc Song Ngư rời đi ngay, sắc mặt nàng không được tốt, Ma Kết tính lên tiếng nhưng không kịp, nàng đã ra khỏi cửa.

“Nàng ta hôm nay thật lạ.” -Ma Kết nói.

“Thôi. Bỗng Vương đi gặp Hoàng thượng, người ở đây quán xuyến mọi việc, tú nữ nào trượt thì mau chóng đưa ra cung đi, lễ sắc phong phi sẽ diễn ra trong nay mai thôi.”

Ma Kết phân phó xong, phất áo rời đi, bước nhanh tới Long Ngâm điện. Vừa tới đã thấy Hỉ công công.

“Hỉ công công, Hoàng thượng đang ở đâu?”

“Bẩm Vương gia, Hoàng thượng đang ở đình thưởng trà.” -Hỉ công công cúi người hành lễ nói.

Ma Kết gật đầu, đi về phía đình ở sau điện. Thiên Yết mặc thường phục màu tím, trầm ngâm ngồi.

“Hôm nay, đệ không phê duyệt tấu chương sao?” -Ma Kết ung dung tới ngồi đối diện.

Thiên Yết ngẩng đầu lên, nhìn đối phương.

“Huynh ganh tị sao?”

“Ta thèm ganh với đệ ấy.” -Ma Kết nhếch mày nói, tay tự châm cho mình một tách trà.

“Ha ha ha . . . hôm nay Trẫm muốn nghỉ ngơi một chút! Huynh tới đây có chuyện gì sao?” -Thiên Yết bật cười.

“Thi tuyển tú đã xong, đây là danh sách các tú nữ trúng tuyển.” -Ma Kết lấy ra một cuộn danh sách.

“Thôi, Trẫm không hứng thú, huynh cứ sắp xếp theo thứ bậc của từng người.” -Thiên Yết xua tay nói.

“Đệ thật vô tâm.” -Ma Kết lắc đầu, cuộn danh sách tính mở ra thì đành phải cuộn lại như cũ.

“Huynh biết tính Trẫm mà, hôm nay ở lại dùng cơm với trẫm đi.”

“Ừ. . . cũng được.”

.....

“Tiểu thư . . . người không sao chứ?” -Tử Liên lo lắng hỏi.

“Không sao” Song Ngư nằm trên giường, khuôn mặt nhợt nhạt, người nóng phừng phừng, mồ hôi nhễ nhại, tóc xơ tung.

“Song Ngư!” -Giọng nói nhẹ nhàng của Cự Giải vang lên.

“Tiểu thư Cự Giải” -Tử Liên ngạc nhiên.

“Song Ngư sao cô không tới phòng ăn dùng cơm.” -Cự Giải đã bước vào trong.

“Song Ngư cô không sao chứ?” -Cự Giải hốt hoảng, chạy lại gần giường, đưa tay lên trán của Song Ngư để xem tình trạng của bệnh.

“Tử Liên, Song Ngư phát sốt bao lâu rồi?”

“Dạ từ lúc chiều, trước khi thi ‘Kỳ’ .” -Tử Liên thật tình đáp.

“Sao không báo cho các mama?”

“Đã có báo rồi a, nhưng bọn họ chỉ ậm ừ cho qua.”

“Cự Giải, ta không sao, cô không cần lo lắng.” -Song Ngư yếu ớt nói.

“Cô ngốc này, sốt như vậy còn bảo không sao” -Cự Giải trách móc.

Song Ngư không nói gì, chỉ cười trừ. Cự Giải phân phó.

“Tử Liên, đi nấu một canh trà gừng, Thúy Vân mau chuẩn bị nước ấm cho ta.”

“Vâng!” -Hai nha hoàn đồng thanh, nối đuôi nhau rời khỏi phòng.

“Cự Giải, làm phiền cô quá.”

“Đừng khách sao.” -Cự Giải dịu dàng nói.

“Cũng tại tôi chỉ là nữ nhi của một tiểu quan, xem ra họ không để tôi ở trong mắt, phải rồi, cô giúp tôi chăm sóc cho tiểu bạch thảo nữa nga.” -Song Ngự một mình nói.

“Bọn họ thật quá đáng.” -Cự Giải bất bình.

“Tiểu thư, nước ấm đây.” -Thúy Vân bê chậu nước ấm vào, lấy khăn đưa cho Cự Giải. Cự Giải vò ướt khăn, vắt ráo, rồi đắp lên trán của Song Ngự.

“Tiểu thư Cự Giải, có canh gừng rồi đây.” -Tử Liên hai tay bưng chén canh còn bốc hơi nóng vào.

“Đưa ta.” -Cự Giải đỡ lấy chén canh từ tay Tử Liên.

“Song Ngự, cô cố uống hết bát canh này đi.”

Tử Liên nhanh nhẹn lại gần giường, đỡ Song Ngự ngồi dậy, sờ vào thân thể nóng ran của Song Ngự, Tử Liên hơi hốt hoảng. Cự Giải thổi nguội bát canh, từng múng từng múng dứt cho Song Ngự. Sau khi uống cạn bát canh, Tử Liên nhẹ nhàng đặt Song Ngự nằm xuống.

“Em chịu khó chăm sóc cho Song Ngự, ta phải về phòng đây.” -Cự Giải dặn dò.

“Àn. Em biết rồi. Đa tạ tiểu thư chiếu cố.”

Tử Liên đưa Cự Giải ra tới cửa, sau đó khép cửa lại, quay trở lại giường tiếp tục chăm sóc cho Song Ngự.

.....

Ma Kết sau khi dùng cơm xong, lên kiệu trở về phủ của mình. Vừa về tới hân đã vào thư phòng. Mở danh sách các tú nữ trúng tuyển ra, hân bắt đầu đọc kỹ lưỡng . . . Thiên Yết bảo cứ theo thứ bậc mà sắc phong, vậy là một số tú nữ xuất sắc sẽ phải chịu ủy khuất rồi. Ma Kết thầm nghĩ nhưng cũng không thể giải quyết được gì, hân đâu phải Hoàng Đế.

Cầm bút lên, hân theo đó mà thay Thiên Yết ghi thánh chỉ. Đến tên Song Ngự, hân thoáng khựng lại, gia thế không hiển hách, cha chỉ là tiểu quan . . . haizz, có tài nhưng xem ra . . .Hân lắc đầu, tiếp tục ghi. Phải hoàn thành sớm, sáng mai đưa cho Thiên Yết đóng ấn.

Sáng hôm sau. Như thường lệ, Ma Kết lại vào cung, hân luôn là người quy củ đúng giờ.

Ngựthưphòng.

“Hoàng thượng, thánh chỉ đã chuẩn bị xong, người đóng ấn là có thể công bố.” -Ma Kết dâng lên thánh chỉ.

Thiên Yết gật đầu, nhận lấy, không thèm liếc mắt đọc qua, lấy ấn ký đóng vào, giao lại cho Ma Kết.

“Nhờ vào huynh.”

“Vâng.”

Từ bên ngoài, tiếng Hỉ công công the thé vang lên.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có Ngũ Vương gia và Thiên Bình công chúa cầu kiến.”

“Cho vào.” -Thiên Yết trầm giọng nói.

Song Tử cùng Thiên Bình bước vào hành lễ. Thiên Yết phất tay bình thân, mau chóng kết thúc thủ tục rườm rà. Hân khách sáo nói.

“Thiên Bình công chúa ở tại Vương phủ tốt chứ?”

“Vâng. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm.” -Thiên Bình đáp, nàng lên nhìn vị Hoàng đế trước mặt nàng, khuôn mặt hân anh tuấn, nam tính, khiến cho bao nữ nhân say mê, nhưng là . . .nàng cảm thấy hân thật lạnh lùng, không có cảm giác thân thiện.

“Vậy chuyện hòa thân . . . ”

“À . . . Thiên Bình công chúa ở lại Vương phủ mãi cũng không tiện, tốt nhất hãy dọn vào cung sống cho quen trước nga.” -Ma Kết cắt lời Thiên Yết.

“Hả? Nhưng ở Vương phủ . . .” -Thiên Bình ngạc nhiên, nhanh như vậy đã phải vào cung sao.

“Không tiện đâu, công chúa tạm thời cứ vào cung sống.” -Ma Kết lại lần nữa cắt lời.

“Huynh sao lại hấp tấp như vậy?” -Song Tử oán giận nói, huynh ấy rõ ràng muốn chia rẽ ta và Thiên Bình đây mà.

Thiên Yết tính mở miệng nói điều gì thì . . .

“Ái .. .” -Thiên Yết hơi nhăn mày lại.

“Hoàng thượng, huynh làm sao vậy?” -Song Tử thấy lạ hỏi.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Ma Kết, Thiên Yết điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

“Khụ! Không có gì, Thiên Bình công chúa tạm thời ở lại Mai Thu viện vậy.”

“Vậy, để ta đưa nàng tới đó.” -Song Tử đề nghị.

“Vâng, phiền Vương gia.” -Thiên Bình cùng Song Tử đứng dậy hành lễ cáo từ.

“Huynh, vì sao néo Trầm a.” -Thiên Yết ánh mắt sắc lạnh nói.

“Suýt nữa là đệ phá hư kế hoạch của huynh rồi.”

“Kế hoạch gì? Mà còn nữa, Thiên Bình công chúa sẽ gả cho Song Tử đệ, vì cái gì cho nàng ta vào cung sống?” -Thiên Yết nhíu mày, thắc mắc hỏi.

“Cái tên Song Tử này, đệ biết tính hẩn rồi mà, trăng hoa vô cùng, chúng ta đã lựa chọn kĩ càng mới lọc ra được Thiên Bình công chúa, người thích hợp nhất để thâm tóm tâm hẩn nga, nhưng cả hai chỉ mới quen biết, chưa biểu lộ tình cảm rõ ràng đâu. Tạm thử chia cách bằng cách này xem sao đã.” -Ma Kết liến thoắng nói.

“Huynh suy nghĩ sâu xa quá.” -Thiên Yết lắc đầu nói.

“Khử khử, cứ chờ xem.” -Ma Kết cười nham nhở, thích thú với kế hoạch của mình nói.

23. Chương 22

Lan Uyển viện.

”Qua kỳ thi tuyển tú, các tiểu thư đã thể hiện rất tốt năng lực của mình, trở thành người xứng đáng để thành phi tử của Trầm, nay Trầm ưu ái sắc phong . . .

Cự Giải đức độ khiêm nhường, sắc nước hương trời, ban chữ Đức, phong làm Đức phi, ban cho Giải Thu cung.

Thùy Dung dung mạo xuất chúng, phong làm Dung phi, ban cho Dung Hạ cung.

Ngọc Hiền hiền lương, tài sắc vẹn toàn, phong làm Hiền phi, ban cho Ngọc Xuân cung.

Liễu Thục phong làm Thục phi, ban cho Liễu Đông cung.

.....

Song Ngư tài năng thiên phú, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, phong làm Ngư Mỹ nhân, ban cho Lam Dương viện. Khâm thử.”

Ma Kết một hơi đọc hết tên các tú nữ.

“Chúc mừng các nương nương.”

Đám tú nữ sau khi nghe sắc phong, mặt mày hớn hở, cười toét cả miệng ra, Song Ngự không nói gì, chỉ lẳng lặng trở về phòng của mình, cơ thể nàng còn chưa khỏe mạnh lại. Ma Kết để ý thấy, liền lách khỏi đám tú nữ, tới phòng nàng.

“Cốc! Cốc!”

Tử Liên ra mở cửa, hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Vương gia.

“Tham kiến Vương gia.”

“Miễn lễ, Song Ngự nương nương đang ở trong sao?”

“Vâng, mời Vương gia vào.” -Tử Liên tránh đường để Ma Kết tiến vào.

Song Ngự uể oải ngồi trên giường, sắc mặt không kém hôm qua là mấy.

“Nương nương, không khỏe sao?” -Ma Kết lại gần.

“Vương gia, vì sao lại tới đây?” -Song Ngự ngạc nhiên.

“Chỉ là thấy sắc mặt nương nương không được vui nga, thế nào? Có phải là thấy không công bằng?”

“Không có, nô tì sao dám nghĩ vậy, chỉ là thân thể không được khỏe, không thể đứng lâu.” -Song Ngự đáp.

“Bây giờ tiểu thư đã được sắc phong làm Mỹ nhân, đừng xưng nô tì nữa.” -Ma Kết nói.

“Mỹ nhân thì sao? Chẳng qua chỉ là một cái tên gọi.” -Song Ngự mắt xa xăm nói.

“Cô đang bắt măn?” -Ma Kết nhú mày.

“Nô tì nói không chính là không.” -Song Ngự không kiên nhẫn đáp.

Ma Kết biết tâm tình cô hiện đang như thế nào, không nói thêm nữa.

“Vậy, cô hãy mau chóng sắp xếp sang Lam Dương viện ở. Cáo từ.” - Ma Kết xoay lưng bước đi.

“Việc sắc phong này rõ ràng là không công bằng mà. Tiểu thư là người xuất sắc nhất nga, vì sao chỉ được phong Mỹ nhân?” -Tử Liên cũng thấy bất mãn vô cùng.

“Xuất sắc nhất thì sẽ được gì? Vốn dĩ đây chỉ là hình thức để che mắt thiên hạ, những ai có gia thế cùng địa vị, hiển nhiên sẽ được phong cao hơn thôi. Chúng ta chỉ là may mắn mới được ở lại trong này. Chẳng biết là phước hay họa.” -Song Ngự trầm ngâm nói.

“Em đi thu xếp lại đồ đạc, chúng ta phải chuyển sang Lam Dương viện thôi, dù sao mọi thứ bây giờ cũng đã khác.”

“Nhớ mang theo tiểu bạch thỏ.” -Song Ngự nhắm mắt dưỡng thần, thanh âm nhỏ nhẹ nói.

“Vâng. Tiểu thư cứ nghỉ ngơi đi.” -Tử Liên đáp.

.....

“Đức phi nương nương, người đã thu xếp xong chưa?” -Một mama mặt cười tươi rói bước vào.

“Đã xong hết rồi.” Cự Giải gật đầu.

“Vậy thỉnh nương nương lên kiệu.”

“Ừm. Khoan, ta muốn sang bên Song Ngự một lát.”

“Thời gian không kịp đâu. Xin mời nương nương.” -Mama vẫn giữ nét mặt tươi cười nói.

Cự Giải hơi chần chừ, nơi ở của nàng và Song Ngự quá cách xa nhau, sau này muốn gặp cũng thật bất tiện, bị mama hối thúc, Cự Giải đành ngậm ngùi lên kiệu. Kiệu lăn bánh hướng về Giải Thu cung- nơi ở mới của nàng.

Vào đêm nay, Hoàng cung sẽ tổ chức tiệc mừng Hoàng thượng nạp phi. Sẽ chỉ là một yến tiệc đơn giản, không rườm rà. Tuy là Hoàng đế, có thể nạp muôn vạn cung tần mỹ nữ, nhưng cũng như bao người khác -

chỉ lấy một chính thê, hay nói cách khác là Hoàng Hậu. Đại lễ thành hôn của Hoàng đế chỉ diễn ra một lần duy nhất.

.....

PhủVinhXuân.

“Phu nhân, bà xem, Tiểu Ngư đã được phong làm Mỹ nhân rồi a.” -Ngư phụ mừng rỡ, cầm giấy báo chạy vào phòng.

Ngư mẫu đang ngồi cùng Xử Nữ và Bảo Bình nói chuyện phiếm, nghe tin ấy, giật mình đánh rơi chén trà.

“Thật sao, ông nói thật sao?” -Ngư mẫu mắt rưng rưng hỏi.

“Là thật a. Bà có thể tự xem.”

“Để con.” -Xử Nữ tiếp lời, cầm lấy tờ thông báo đọc.

“Là thật rồi. Tiểu Ngư đã trở thành phi tử của Hoàng đế.” -Xử Nữ vui mừng nói.

“Nga. Thật sao? Ngư tỷ thật lợi hại.” -Bảo Bình mừng rỡ nói.

Ngư mẫu nghe vậy, xúc động rơi nước mắt không ngừng. Nữ nhi của bà, rốt cuộc cũng đã đi lấy chồng rồi.

“Nương, người phải cười chứ, đừng khóc nữa a.” -Bảo Bình lau nước mắt cho nương.

“Nha đầu ấy, rốt cuộc cũng đã gả đi a. Nhưng là chịu chút ủy khuất, không được như người ta, khuê chiên múa trống cho cả huyện biết, chỉ có thể lặng lẽ mà gả đi.” -Ngư mẫu đau lòng nói.

“Cũng đã gả đi rồi. Bà đừng buồn nữa.” -Ngư phụ an ủi Ngư mẫu.

Bảo Bình cùng Xử Nữ không nói gì, lặng lẽ dắt nhau rời khỏi phòng, sau khi khép cửa lại, Xử Nữ mới lên tiếng.

“Tiểu Ngư thật sự đã gả đi rồi sao?”

“Xử tỷ, tỷ buồn sao?” -Bảo Bình ngây thơ hỏi.

“Bảo Bảo ngọc, tỷ ruột của muội phải gả đi, không có cơ hội được về nhà, muội không buồn sao?”

“Gả đi là một chuyện tốt, buồn cái gì a.” -Bảo Bình khó hiểu.

“Muội vẫn còn nhỏ lắm.” -Xử Nữ xoa đầu Bảo Bảo nói.

“Tỷ với muội chơi trò chơi đi nga.” -Bảo Bình nói.

“Muội thật là . . . ” -Xử Nữ bật cười, Bảo Bảo . . . Vẫn còn trẻ con lắm.

24. Chương 23

Đêm nay, chính là thời khắc quan trọng của các vị nương nương. Bọn họ đua nhau vận xiêm y thật lộng lẫy, thật xinh đẹp, khuôn mặt tô son trát phấn dày cộm, trông rất mất tự nhiên. Cự Giải một thân áo xanh nhạt, thướt tha, mềm mại, tóc búi lên. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, vốn dĩ nàng đã rất xinh đẹp, đôi mắt ôn nhu, cử chỉ hòa nhã, khiến cho bất kỳ nam nhân nào trông thấy đều yêu thích vô cùng.

Nàng tới từ sớm, an vị tại chỗ ngồi của mình. Dung phi, Thục phi, Hiền phi kéo nhau cùng tới, bọn họ ngoài mặt thân thiện nhưng trong lòng thì trái ngược hoàn toàn, trông nụ cười bọn họ giả tạo, nhếch nhếch vô cùng. Bọn họ tới gần Cự Giải.

“Đức phi, cô tới thật sớm nga.” -Dung phi mở đầu.

“Cũng vừa vặn giờ rồi còn gì.” -Cự Giải không mấy thiện cảm với đám nữ nhân này.

Dung phi vẫn giữ nét mặt tươi cười.

“Trong cung ai mà không biết cô và Hoàng thượng đều có giao tình khá lâu, mọi người thật ganh tị với cô nha.”

”

Phải phải, cô xinh đẹp như thế này mà.” -Thục phi phụ họa.

“Chúng ta cũng đều là phi tử của Hoàng thượng rồi, cũng nên hòa thuận với nhau, cái gì cũng nên chia sẻ công bằng.” -Hiền phi đệm lời.

“Vậy sao? Cái đó còn tùy thuộc vào mỗi người, sống trong hoàng cung này mà đòi hỏi sự công bằng sao? Các cô có phải là đang ngậy thơ quá mức hay không?” -Cự Giải ngữ khí không hòa nhã nói.

Dung phi nhú mày, mắt liếc nhìn Cự Giải.

“Hừ! Bọn ta cố ý chào hỏi, mong là sẽ cùng cô kết duyên bạn bè, nhưng nếu thái độ cô như vậy, thì thôi!!!”

Nói rồi, Dung phi xoay người rời khỏi chỗ Cự Giải, tiến về bàn của mình, Thục phi cùng Hiền phi không nói gì, lặng lặng về chỗ.

Cự Giải thấy bọn họ rời đi, trong lòng nhẹ thở ra .

“Tốt nhất là không nên kết giao gì với bọn họ. Thật khó ưa! Phải rồi, Thúy Vân, Song Ngư đã tới chưa?”

“Bẩm nương nương, Ngư Mỹ nhân vẫn chưa xuất hiện.” -Thúy Vân đáp lời.

Cự Giải gật gật, không nói gì thêm.

.....

“Nương nương, sao người không mặc xiêm y giành cho Mỹ nhân?” -Tử Liên thắc mắc.

“Quá lõe loét, ta không thích. Còn nữa, đừng gọi nương nương, nghe già quá.”

“Ách, vậy sao được.”

“Ta nói được là được.” -Song Ngư liếc nhìn Tử Liên.

“Vâng. Vậy tiểu thư, thân thể cô mới khỏe lại, đi dự yến tiệc có được hay không a?”

“Không sao, ta hiện tại rất ổn. Với lại, bây giờ mang thân phận khác, không thể có bất kỳ hành vi không cẩn thận được, sẽ bị kẻ khác lấy ra mà chỉ trích, phê phán.” -Song Ngư khoác lên mình xiêm y màu trắng, ở trên có thêu hoa sen hồng, trông nàng không khác gì tiên tử.

“Ăn mặc đơn điệu quá, sẽ thua kém bọn họ a.” -Tử Liên nuối tiếc nhìn đồng quần áo sặc sỡ.

“Ta mặc cho bọn họ ngắm sao?” -Song Ngư không vui nói.

“Hảo hảo, em không nói nữa. Chúng ta đi thôi.”

.....

LongNgâmđiện.

“Hoàng thượng ca ca, chúc mừng huynh nga.” -Nhân Mã nhốn nháo nói.

“Hửm? Chúc mừng cái gì?” -Thiên Yết đang thay long bào, nhếch mày hỏi.

“Đệ còn giả ngây, một lúc hốt một đồng mỹ nữ về hậu cung, thật có phúc nga.” -Bạch Dương cười gian nói.

“Hừ. Chẳng qua chỉ là nạp phi, không can hệ!!” -Thiên Yết lạnh giọng nói.

“Phải rồi! Người ta chỉ nạp có vài trăm cung tần mỹ nữ chứ có bao nhiêu đâu a.” -Song Tử trêu chọc nói.

“Được rồi! Mọi người tính ở đây đàm chọt nhau tới bao giờ? Sắp bắt đầu tiệc rồi, nên đi thôi.” -Ma Kết đề nghị.

“Hào!”

Sáu huynh đệ cùng nhau rời khỏi Long Ngâm điện, trên đường đi ai nấy cười đùa với nhau, riêng Sư Tử chỉ im lặng đi sau cùng. . . Trong lòng mang tâm sự nặng nề.

.....

Song Ngư đã đến chỗ tổ chức yến tiệc, xiêm y trắng thướt tha, đơn giản, nhưng thu hút không ít sự chú ý của người khác. Dung nhan diễm lệ, đôi mày thanh mảnh, mắt phượng thu hút ánh nhìn, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ hồng. Khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp lạ thường.

“Cự Giải ngồi tí ở kia sao?” -Song Ngư tiếu nuối nói.

“Vâng, tiểu thư người đừng gọi thẳng tên ra như vậy nha, tiểu thư Cự Giải bây giờ là Đức phi rồi!” -Tử Liên thận trọng nhắc nhở.

“Rườm rà vậy sao?” -Song Ngư nhú mày.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!!!!!!!!!!!” -Tiếng nói eo éo của Hỉ công công vang lên, thu hút sự chú ý của nhiều người đang ở đây.

Các phi tần nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Tới khi Thiên Yết cùng năm Vương gia bước vào, tất cả đồng loạt hô:

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Bình thân hết đi.”- Thiên Yết ban lệnh, sau đó nhanh chân tới vị trí ngồi của mình.

Song Ngư sau khi nghe giọng nói này, cảm thấy quen quen, nhưng chưa kịp nhìn xem khuôn mặt Hoàng đế dài ngắn, mập béo như thế nào, thì hần đã về tới chỗ ngồi của mình. Nàng chỉ là một Mỹ nhân nhỏ bé, có tư cách ngồi gần cái người gọi là Hoàng thượng đấy sao? Nhưng nàng vẫn thắc mắc không thôi, rốt cuộc là giọng nói của ai?

Sau khi an tọa, Thiên Yết mới ra lệnh.

“Có thể bắt đầu!” -Hần thật là kẻ kiêu lời a.

“Hoàng thượng! Thiếp xin được hiến vũ” -Dung phi giọng nói nhào nhẹt nói.

*Hiển vũ: Múa cho hần xem

“Hoàng thượng! Vậy để thiếp đệm đàn cho Dung phi.” -Thục phi cũng bon chen nói.

Thiên Yết không thềm lên tiếng, chỉ phất tay cho phép, mắt không thềm liếc nhìn bọn họ. Dung phi và Thục phi hơi bất mãn vì không được Hoàng thượng chú ý, nhưng chỉ có thể im lặng, không dám hó hé nửa lời. Thục phi nhận đàn từ cung nữ đem tới, Dung phi ra giữa để chuẩn bị múa.

Tiếng đàn của Thục phi rất hay, truyền cảm, êm dịu, ngân vang. Dung phi dáng người thướt tha, yếu điệu, từng động tác múa đều hoa mỹ, quyến rũ.

“Đây là ai?”- Nhân Mã lên tiếng hỏi.

“Là Dung phi, cha là kẻ có thế lực lớn trong triều.” -Ma Kết đáp.

“Hừ, điệu múa không bằng các kĩ nữ ở Lạc Hồng Lâu a.” -Song Tử nhàm chán nói.

“Tiếng đàn của Thục phi không bằng Song Ngư a.” -Ma Kết bất giác nói.

“Huynh vừa nói gì?” -Thiên Yết chợt nghe thấy, nhưng không chắc chắn nên hỏi lại.

“Nga, Song Ngư là tên nữ nhân hôm bữa huynh nói đấy sao?” -Nhân Mã nhớ ra nói.

“Kết đệ, phải chăng là ý chung nhân trong lòng đệ” -Bạch Dương cười gian nói.

“Kết huynh, rốt cuộc huynh cũng xứng đáng với danh nghĩa của một đại trượng phu rồi a.” -Song Tử xúc động nói.

“Người trong lòng sao? Gì chứ? Nàng ta sao phải là ý chung nhân của Ma Kết huynh chứ?” -Thiên Yết nhú mày, suy nghĩ lung tung.

“Thiên Yết, đệ quen nữ nhân đó sao?” -Sư Tử nhận ra được biểu cảm của Thiên Yết, ngay lập tức tò mò, Thiên Yết rất ít khi để lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

“Không có, sao lại quen chứ.” -Thiên Yết bối rối nói.

“Sao mà không quen được, nàng ta chẳng phải là phi tử của đệ sao?” -Ma Kết thản nhiên nói.

“CÁI GÌ???” -Thiên Yết ngạc nhiên.

“Ày da, Hoàng thượng ca ca, huynh đừng nói ngay cả phi tử của mình huynh cũng không biết nha.” -Nhân Mã nói.

“Xem cái khuôn mặt ngẩn tò te như vậy là đủ biết rồi.” -Song Tử lắc đầu nói.

“Yết đệ, huynh không ngờ đệ đó nha.” -Bạch Dương tiếp lời.

“Cũng phải thôi, đệ ấy có thèm xem danh sách các phi tử đâu” -Ma Kết đệm thêm.

“Trầm . . . trầm . . . Chẳng qua Trầm bận lo quốc sự, sao có thời gian chứ” -Thiên Yết hơi xấu hổ nói, nàng là phi tử của ta sao? Phải không đây?

Cả đám được dịp, tiếp tục trêu chọc Thiên Yết. Sư Tử không nói gì, hần nhận ra được, nữ nhân Song Ngư đó có ảnh hưởng lớn tới Thiên Yết, nhưng như vậy không được, còn Giải nhi thì sao? Không thể, nữ nhân đó không được phép giành lấy những gì của Giải nhi!!! KHÔNG THỂ!!!!!!!!!!!!!!

25. Chương 24

Kết thúc yến tiệc, đám phi tần hơi thất vọng trong lòng vì không được Hoàng thượng để mắt tới, nhưng bọn họ vẫn nuôi hi vọng, vì đêm nay Hoàng thượng sẽ thị tẩm một phi tần, ai trong số họ sẽ là người may mắn ấy?

*thị tẩm: đại khái là kiểu như Động phòng

Song Ngư rảo bước về viện của mình, tâm tình phức tạp, giọng nói đó quả thật rất quen a.

“Tử Liên, em về viện trước đi, ta muốn đi dạo một lát.”

“Vâng, tiểu thư nhớ về sớm nha.” -Tử Liên gật đầu.

Song Ngư cũng chẳng biết nên đi đâu, đành bước về phía Ngự hoa viên, nơi này có lẽ là nơi nàng cảm thấy quen thuộc nhất.

.....

“Hoàng thượng ca ca, Mã đệ về phủ nga.” -Nhân Mã nói.

“Ta cũng về Sơn trang đây.”

“Đệ hảo hảo chiếu cố các phi tần nha.” -Ma Kết tinh ranh.

“Không biết có kiếm hết được đám phi tần đó không a.” -Song Tử nói.

“Được rồi, các người về đi.” -Thiên Yết không kiên nhẫn nói, bọn họ chọc trầm suốt cả buổi tiệc bộ không đã sao.

“Chưa gì đã đuổi bọn ta rồi sao?” -Bạch Dương hỏi.

“Aizzz, mọi người không thích về, vậy cứ ở lại trong cung đi.” -Thiên Yết nói, phất áo rời đi.

Thiên Yết bước chậm trên đường hồi điện, bỗng nhiên đôi chân hẫng lại tự ý rẽ vào Ngự hoa viên.

“Hoàng thượng, người không về Long Ngâm điện sao?” -Hỉ công công tò mò hỏi.

“Đi dạo một chút vậy.”

Vừa vào giữa ngự hoa viên, đã thấy thân ảnh quen thuộc.

“Là nàng ta sao?” -Thiên Yết nói, nàng vận y phục trắng tinh, đứng bên bờ hồ, khuôn mặt mông lung suy nghĩ, ánh mắt xa xăm, như đang tìm kiếm thứ gì trên bầu trời . . .Ánh trăng mờ nhạt, soi lên khuôn mặt diễm lệ của nàng. Bất giác hẫng nhận ra.

‘Nàng thật đẹp.’

Hỉ công công cũng nhìn thấy người, định lên tiếng hô câu khẩu hiệu quen thuộc, chưa kịp cất lời đã bị Thiên Yết lạnh giọng.

“Người mà nói ra tiếng nào, Trẫm liền thanh toán cái lưỡi người cho cầu xơi.”

Hỉ công công mặt tái nhợt, không dám hó hé nửa lời.

“Cởi áo ngoài ra.” -Thiên Yết không đầu không đuôi nói.

“Hả? Dạ . . ??”

“Mau cởi ra.” Thiên Yết tức giận nói.

Hỉ công công lật đật cởi áo ngoài ra, Thiên Yết cũng cởi long bào, vứt cho Hỉ công công, sau đó hẫng lấy áo ngoài của Hỉ công công khoác lên người.

Hỉ công công tròn mắt nhìn hành động của Hoàng thượng đáng kính.

“Cầm về Long Ngâm điện đi, lát nữa Trẫm sẽ về.” -Thiên Yết tỉnh bơ ra lệnh.

“Dạ . .” -Hỉ công công không ý kiến gì nhiều, cứ theo lời Thiên Yết mà làm.

Sau khi chờ Hỉ công công rời đi, hẫng mới quay lại nhìn nữ nhân kia. Sửa soạn lại quần áo, hẫng mới tiến gần đến nàng.

“Song Ngư, lại là người sao?” -Thiên Yết giả vờ bất ngờ lên tiếng.

Song Ngư nghe người gọi tên mình, quay đầu lại nhìn xem đó là ai. Sau khi xác định đối phương, Song Ngư bĩu môi nói

“Không là ta chẳng lẽ ma.”

“Nga, cũng phải, người toàn thân trắng toát như thế này mà.”

“Người muốn gì.” Song Ngư liếc mắt.

“Ày da, người là thái giám sao?” -Chợt nhận ra quần áo của Thiên Yết, Song Ngư cười gian nói.

“Ai là thái giám chứ.” -Thiên Yết bất mãn, hẫng còn chưa muốn cho nàng biết sự thật.

“Người không phải xấu hổ, ta sẽ không trêu chọc người đâu.” -Song Ngư che miệng cười.

“Hừ.” -Thiên Yết hừ lạnh.

“Ấy, sao người mặc quần màu vàng, như vậy không hay đâu.”

*P/s: Y phục Hoàng đế ngoài cái long bào được thêu rồng, còn có quần và giày cũng đều màu vàng.

“Vì ta được Hoàng thượng ưu ái, nên ban tặng quần này.”

“Vậy sao?” -Song Ngư gật gật đầu. “Phải rồi, ban này trong yến tiệc, giọng nói của Hoàng thượng thật giống với giọng của người.”

“Không là giọng của ta chứ của ai.” -Thiên Yết nghĩ thầm.

“Ha ha, người làm rồi a.” -Sau đó cười nói.

“Cũng phải, người là thái giám a. Sao có thể là Hoàng thượng.” -Song Ngư gật gù.

Thiên Yết bất mãn vô cùng khi nàng cứ nhắc đi nhắc lại từ thái giám, hẳn là bất đắc dĩ mới phải mặc áo của Hỉ công công thôi. Song Ngư không nói gì, yên lặng ngắm trăng.

Nhìn được nàng rõ ràng có tâm sự, hắn lên tiếng hỏi.

“Người có tâm sự gì sao?”

“Người biết không . . . hôm nay ta đã trở thành phi tử của Hoàng đế . . .”

“Thì sao đâu? Như thế rất tốt.”

“Tốt cái đầu người ý.” -Song Ngư liếc nhìn kẻ bên cạnh nàng.

“Người không thích làm phi tử của Hoàng đế sao?”

“Làm phi tử của Hoàng đế có lẽ là điều mà bao nữ nhân ao ước, nhưng ta thì không.”

“Vì sao?” -Thiên Yết khó chịu vì câu trả lời của nàng, nhưng kiềm nén hỏi tiếp.

“Bậc đế vương đều là kẻ bạc tình. Ta thà lấy một dân thường, nhưng hẳn sẽ chỉ là trượng phu của một mình ta, không như Hoàng đế, có muôn vàn cung tần mỹ nữ, hẳn liệu để ta trong mắt sao?” -Song Ngư than thở nói.

Thiên Yết không nói gì, rơi vào trầm lặng.

“Ta từ nhỏ, luôn mơ ước, một ngày nào đó, một nửa của ta xuất hiện, chúng ta sẽ tổ chức một hôn lễ thật tưng bừng, náo nhiệt, hẳn sẽ là của riêng mình ta không chia sẻ cho ai hết.” -Song Ngư mơ màng nói, khoe miệng cong thành một đường, nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ, quên mất kẻ đang đứng cạnh nàng.

*Trượng phu = Tướng công = Chồng.

Thiên Yết lặng lẽ nhìn nàng, cất tiếng nói.

“Đâu phải bậc đế Vương nào cũng như nhau.”

“Ha ha, người không cần nói đỡ cho Hoàng thượng của người đâu.” -Song Ngư cười đáp.

“Ta khẳng định với người.” -Thiên Yết thần sắc nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

Song Ngư hơi giật mình vì cái nhìn ấy, cười gượng.

“Dù là vậy thì sao? Hẳn không phải là của một mình ta.”

Thiên Yết không nói nữa, nhưng thầm tự hứa trong lòng. Một lúc nào đó, khi giang sơn thu về tay trẫm, trẫm sẽ đem mọi thứ tốt đẹp nhất hết thảy tặng cho nàng. . . Khi đó, hậu cung này sẽ chỉ có mình nàng, với trẫm, như vậy là đủ.

Hai người rơi vào suy nghĩ của riêng mình, lặng lẽ đứng ngắm nhìn trăng trên cao. Tết trung thu, sắp đến rồi a.

.....

Sơn trang.

Sư Tử đang nằm trên mái nhà, mắt nhìn trăng xa xôi. Hình ảnh người con gái ấy lại hiện ra.

“Giải nhi, nàng rốt cuộc cũng được như ý nguyện.” -Sư Tử đau lòng nói.

“Nàng nhất định phải hạnh phúc có biết hay không? Bất kỳ ai làm tổn thương nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua.” -Ánh mắt Sư Tử bỗng dưng trở nên sắc bén hơn bao giờ hết.

.....

Đám phi tần cứ tưởng rằng Hoàng thượng sẽ triệu một phi tần thị tẩm, nhưng chờ mòn mỏi cũng không thấy có thông báo gì. Đã khuya như vậy, có lẽ nên đi nghỉ thôi, Hoàng thượng đêm nay sẽ không tới a.

“Nương nương, Hoàng thượng có lẽ đã đi nghỉ rồi. Đừng chờ nữa a.” -Thúy Vân nói.

“Em cứ đi nghỉ trước đi.” -Cự Giải nói.

“Nương nương . . . ”

“Được rồi mà, ta sẽ sớm đi nghỉ. Em không cần lo lắng”

“Vâng.” -Thúy Vân lui ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Nàng không phải đợi Thiên Yết, chỉ là nàng đang rất hạnh phúc tới mức không ngủ được, trở thành phi tử của Thiên Yết, chính là mong ước cả đời của nàng. Nàng biết Thiên Yết hôm nay nhất định rất mệt mỏi, sẽ không tới, nàng hiểu điều đó. Nàng lúc nào cũng là người biết nhìn xa trông rộng, nhưng đôi khi . . . lại quá mù quáng vì tình?

26. Chương 25

PhủLụcVươnggia.

Nhân Mã vẫn thường thức dậy từ sớm, hẳn là một Vương gia nhưng chẳng qua chỉ là cái chức vị. Vì tuổi còn nhỏ, các huynh lớn không để cho hắn tham gia quốc sự, hắn trở thành một kẻ cả ngày ăn không ngồi rồi, thích dạo chơi đó đây, nhưng sâu trong tâm hồn hắn, vẫn khao khát được làm nên việc lớn a.

“Chán quá chán quá...” -Nhân Mã nằm vắt vẻo trên cái võng giữa sân, đung đưa qua lại.

“Vương gia, hay chúng ta chơi trò gì nha.” -Gia đình thân cận của Nhân Mã nói.

“Không thích, chơi hoài chán rồi.” -Nhân Mã nhàm chán nói. Chợt lại nhớ ra điều gì, hai mắt hắn sáng hẳn lên.

“A Phước, ta ra ngoài phủ một chuyến, người ở nhà ngoan nha.” -Sau đó Nhân Mã lập tức bật dậy, chạy vào chuồng ngựa của phủ lấy ra con tuấn mã hắn yêu thích nhất.

.....

PhủKhánhVinh.

Kim Ngưu nằm ườn trên giường đã mấy ngày nay, ăn uống hay làm gì cũng đều ở trên giường.

“Ngưu nhi, con dạo này sao vậy?” -Ngưu mẫu bước vào phòng, lắc đầu nhìn Kim Ngưu.

Kim Ngưu giận dữ, không thèm đáp lời.

“Con giận gì ta hay sao nha.” -Ngưu mẫu lại gần, ngồi bên mép giường.

“Không thèm.” -Kim Ngưu bĩu môi.

“Có phải vì chuyện của Bạch Dương Vương gia?”

“Ồ . . . con . . . làm gì có chuyện đó chứ.” -Kim Ngưu mặt ửng đỏ nói.

“Nha đầu này, còn dám giấu ta sao? Nói mau, con có thích Đại Vương gia hay không?”

“ . . . ”

“Không trả lời tức là có thích sao?” -Ngưu mẫu cười gian nói.

Kim Ngưu mặt đã đỏ nay còn đỏ thêm.

“Nương đừng chọc con nữa a.”

“Người cũng thật là, thích thì cứ nói là thích, việc gì phải như vậy”

“Phận nữ nhi sao có thể tùy hứng mà nói thích là thích được a. Thật mất giá trị của con nga.” -Kim Ngưu lý sự nói.

“Ái . . . ” -Ngưu mẩu tức giận, cốc đầu Kim Ngưu.

“Vương gia đã có ý hỏi cưới con, không phải sao?”

“Đấy là nếu con không có ai lấy, chứ hần đâu có nói là thích con đâu.”

“Con thật là lảm chuyện nha.”

“Con không biết, không biết . . . trừ khi hần nói thích con, bằng không . . . ” -Kim Ngưu phụng phịu nói.

“Bằng không thì thế nào?”

“Bằng không con ở vậy luôn với cha và nương.”

“Thật thua con luôn.” -Ngưu mẩu lắc đầu nhìn nữ nhi của mình.

.....

Sontrang - Taisanh tiếpkhách.

“Mới sáng huynh đã có nhã hứng lên đây sao?” -Sư Tử mặt còn buồn ngủ ra tiếp.

“Sao đệ giờ mới dậy, ta lên đây từ một canh giờ trước rồi.” -Bạch Dương nhíu mày nói.

“Hôm nay không đi gặp tình yêu của lòng huynh sao?” -Sư Tử tới gần, ngồi xuống bên cạnh Bạch Dương.

“Hừ, có ý tốt, thú nàng ta, vậy mà nàng ta còn kiêu ngạo, nhất quyết không chịu. Đệ xem, ta có thua kém bất kỳ nam nhân nào đâu nga.”

“Nha? Huynh tính cưới vợ sao?” -Sư Tử ngạc nhiên.

“Giờ thì ta không thèm.”

“Chắc chắc . . . bày đặt giận dỗi nữa.” -Sư Tử cười nham hiểm.

“Đừng chọc huynh, huynh hiện tại thật khó chịu trong lòng.” -Bạch Dương thở dài nói.

“Mà huynh không tính về biên cương sao?”

“Thiên Yết có nói qua, ta tạm không cần phải ra biên cương trấn ải nữa, cứ ở đây nghỉ ngơi dài hạn, chừng nào có chiến sự thì đi thôi. Nhưng ở đây mãi cũng thật nhàm chán.” -Bạch Dương chống cằm, than thở.

“Vì sao nhàm chán a.”

“Chính là rảnh rỗi quá không có việc gì làm”

“Vậy huynh đệ chúng ta tỷ thí một phen xem sao.” -Sư Tử đề nghị.

“Ý kiến hay.” -Bạch Dương tinh thần phấn chấn, đồng ý ngay.

.....

Hoàng cung.

Song Tử dậy từ rất sớm, lập tức vào cung gặp người đẹp trong lòng hần. Bước đi trên con đường tới Mai Thu viện, thỉnh thoảng lại xuất hiện vài cung nữ cố ý tình cờ đi ngang để được liếc mắt đưa tình với Song Tử. Song Tử đào hoa, gặp ai cũng đáp lại nụ cười thật tươi, khiến bao nhiêu cung nữ ôm mộng si tình.

“Lục Nhi, Thiên Bình công chúa đã dậy hay chưa?”

”

Bẩm Vương gia, đã dậy rồi a.” -Lục Nhi hành lễ nói.

“Vậy người giúp ta thông báo với nàng là ta đến thăm.”

“Vâng.”- Lục Nhi đáp lời sau đó bước vào trong phòng, một lát sau đi ra.

“Mời Vương gia.”

Song Tử tươi cười bước vào đã thấy Thiên Bình đang ngồi trước bàn trang điểm chải tóc. Thiên Bình đặt lược xuống, đứng dậy xoay người ngồi vào bàn, rót trà cho Song Tử.

“Nàng dậy thật sớm.” -Song Tử tươi cười.

“Vương gia cũng vậy.” -Thiên Bình đáp, mắt không nhìn thẳng Song Tử, cứ như là đang trốn tránh điều gì.

“Nàng sao vậy, không khỏe sao?” -Song Tử quan tâm hỏi.

“Không có.”

“.. . .”

“Phải rồi, cây trầm ta tặng nào đâu. Sao không cài?”

“À, cái đó không hợp với ta.”

“Sao lần trước nàng nói . . .”

“Song Tử Vương gia, thỉnh Vương gia hãy giữ khoảng cách, ta là đến đây để hòa thân, không thể có quan hệ thân mật với Vương gia được, mời Vương gia đi cho.” -Thiên Bình sau mấy lần bắn khoả, rốt cuộc cũng đề nghị tiễn khách.

Song Tử nhìn nữ nhân trước mặt, không tin vào mắt mình, nàng ta bình thường đâu như vậy, không phải trước đây rất vui vẻ khi gặp hần sao?

“Vậy, không làm phiền công chúa.” -Song Tử nói, giọng man mác buồn.

Sau khi Song Tử rời đi, Lục Nhi mới bước vào phòng.

“Công chúa, người làm vậy có quá nhẫn tâm không?”

“Ta cũng là bất đắc dĩ, dù sao tương lai cũng gả cho Hoàng thượng, nếu cứ qua lại với Vương gia như vậy, e người ta sẽ đàm tiếu, sẽ buông lời thị phi a.” -Thiên Bình than thở nói.

“Công chúa, nô tì đi chuẩn bị bữa sáng cho người.”- Lục Nhi gật gật đầu.

Thiên Bình không buồn đáp, chỉ gật đầu đồng ý. Sau khi Lục Nhi khép cửa lại. Thiên Bình đứng dậy, tới gần bàn trang điểm, cầm lấy một cái hộp gỗ điều khắc tinh xảo mở ra, bên trong là cây trầm mà Song Tử tặng lần trước, nàng rất thích cây trầm này, cũng như thích kẻ tặng cây trầm. . .

“Thiên Bình ơi Thiên Bình . . . người cũng có lúc vì tình mà buồn bã không thềm làm đẹp hay sao a~?”

.....

Nhân Mã cười con tuần mã chạy thẳng tới Vinh Xuân phủ. Lão quản gia ra tiếp hần, không cần nói nhiều trực tiếp đưa hần tới phòng của Bảo Bình.

“Bảo Bảo . . .” -Nhân Mã khuôn mặt đậm ý cười mở tung cánh cửa ra.

Bảo Bình giật mình, đánh rơi lọ thuốc trong tay.

“Choang”- thuốc nước bên trong đổ ra ngoài hết, Bảo Bình mặt tái đi vì tức giận . .

“Cô hồn nhà ngươi . . . tới lúc nào không tới, lại tới ngay lúc này, ngươi mau đèn lọ thuốc ấy cho taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.” -Bảo Bình rống giận nói.

“Uy uy . . . ta. . . ta đâu có cố ý, tại ngươi cầm không chắc, sao lại đổ thừa ta nga.”

“Ngươi câm miệng, không tại ngươi thì tại ai hả? Hả? Hả?” -Bảo Bình liếc mắt nhìn tên ôn thần phá hoại thành quả của nàng.

“Ta . . . ta . . .”

“Hừ, hôm nay không rảnh chơi với người, cút về đi.”

“Người không rảnh, vậy Xử Nữ tỷ rảnh a.”

“Uy . . không được, Xử tỷ khoảng giờ này chỉ chuyên tâm đọc sách, không được làm phiền đâu.” -Bảo Bình cảnh cáo.

Dứt lời, mặc kệ người bên cạnh, Bảo Bình đeo cái giỏ lên vai, sau đó rời đi.

“Bảo Bảo, người đi đâu?” -Nhân Mã chạy theo hỏi.

“Người nói nhiều quá, cút về đi.”

“Người không nói, ta không về.”

“Hừ . . đi hái thuốc, được chưa?? Giờ thì cút đi.” -Bảo Bình giọng hậm hực nói, nhờ hấn mà đi tong lọ thuốc, bây giờ phải đi hái lá thuốc về chế lại, thật là mệt nhọc.

“Ta đi với người.”

“Đi? Không phải người bảo sẽ về sao?”

“Ta bảo sẽ về khi nào?” -Nhân Mã giả lơ nói.

“Người . . tùy người!!!” -Bảo Bình không muốn phí hơi sức với hấn, nhanh chân hướng về phía núi mà đi.

27. Chương 26

Cả hai đã lên tới núi, Bảo Bình mồ hôi nhễ nhại, Nhân Mã thì mặt tươi roi rói, người không có một tí mồ hôi nào.

“Quái . . . hấn ăn gì mà khỏe thế nhỉ?” -Bảo Bình thắc mắc. Nhưng sau khi đã thấy được thảo dược nàng muốn kiếm, lập tức chạy đến, tháo giỏ trên vai xuống, hai tay nhanh nhẹn hái thảo dược. Nhân Mã cũng ngồi xuống, giúp nàng một tay.

“Người ngày nào cũng lên đây hái thảo dược sao?”

“Không có, cần thì đi thôi. Ở đây cũng không có nhiều, ở những ngọn núi phía Tây thì khá khảm hơn, thậm chí nếu may mắn có thể gặp được thảo dược quý hiếm, tiếc là ta không có điều kiện tới đó.” -Bảo Bình vừa hái vừa trả lời.

“Đi một mình không sợ sao?”

“Sợ gì mà sợ, bình thường có làm sao đâu. Người nói nhiều quá, mau hái lệ đi.”

Hai người nhanh tay hái đầy giỏ, sau đó lập tức xuống núi. Bỗng . . . từ đâu xuất hiện khá nhiều tên mặt mũi bặm trợn, tay cầm kiếm to, thoạt nhìn có thể nhận ra đó là . . .

“Sơn tặc!!!!” -Bảo Bình hốt hoảng.

“Lạ thật, đáng lẽ phải cướp vào tầm tối tối chứ nhỉ? Ban ngày ban mặt mà hỏ báo vậy?” -Nhân Mã nhíu mày.

“Đường này là do ta trồng, cây này là do ta mở, muốn bình an rời khỏi đây thì mau nộp lộ phí.” -Tên đầu sỏ to tiếng.

.....

Không gian rơi vào khoảng lặng . . .

“Này Mã Mã, theo ta nhớ thì là . . . Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng mới đúng nha.” -Bảo Bình vuốt cằm suy nghĩ.

“Đúng là như vậy a.” -Nhân Mã gật gù.

Hai người đưa mắt nhìn tên đầu sỏ. . .

“MUAHAHAHAHAHA” -Cả hai bò lăn ra đất mà cười . . .”

Cái tên sơn tặc này thật là thiếu học nha nha.” -Bảo Bình vừa cười vừa nói.

“Phải a. Ngưu không chịu được.” -Nhân Mã đệm theo.

Tên đầu sỏ mặt tái đi.

“Trại chủ, bọn nó nói đúng a.” -Một tên tiểu sơn tặc nói nhỏ.

Tên đầu sỏ nhất thời xấu hổ.

“Các người im hết cho ta, ai cho các người cười hả?”

“Im cái đầu người. Ha ha ha” -Bảo Bình quên mất tình trạng đang nguy hiểm của mình, buộc miệng nói.

Tên đầu sỏ tức giận, rống lên.

“Anh em đâu, xông lên!!!!!!”

Đám tiểu sơn tặc tay cầm kiếm xông vào hai người. Bảo Bình hoảng sợ, nhận ra sự nguy hiểm đang ồ ạt xông tới, tim đập thình thịch.

“Kì này không xong rồi.”

Một tên tiểu sơn tặc vung kiếm hướng về phía Bảo Bình đánh tới. Bảo Bình sợ hãi, nhắm chặt mắt chờ lãnh nhất kiếm chí mạng.

.....

“Ồ . . . sao không đau nhỉ?” -Bảo Bình cảm thấy lạ, mở mắt ra thì thấy thân ảnh của Nhân Mã đang đưa lưng về phía mình trông hẩn lúc này thật giống ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ a.

“Hừ!! Các người chết chắc rồi!!” -Nhân Mã loại đi nét tinh nghịch, khuôn mặt tươi cười hằng ngày, thay vào đó là khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén.

Lập tức, đám tiểu sơn tặc có chút run sợ, không dám ra tay. Tới khi tên đầu sỏ lên tiếng.

“Còn không mau tấn công.” -Bọn chúng mới định thần lại và xông lên.

Nhân Mã thân thủ nhanh nhẹn, bảo hộ Bảo Bình ở phía sau, tay không đối đầu với đám sơn tặc ước chừng hơn mười người. Hắn xông vào giữa đám sơn tặc, thi triển khinh công để né đòn, một cước đá văng bọn chúng.

Bảo Bình đứng ở xa, nhìn Nhân Mã đang giữa vòng vây, hẩn lúc này anh dũng, khí thế bất phàm. Một mình hạ được cả bọn chúng, mà không hề hạ sát tên nào, chỉ làm bọn họ bị thương nặng, không gãy tay cũng gãy chân. Chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang tập trung cao độ kia.

“Hắn thật ra cũng là một mỹ nam nhỉ”

Đám tiểu sơn tặc ngã rạp, nằm lăn quay ra đất, Nhân Mã mất liếc về phía tên đầu sỏ.

“Thế nào? Có muốn thử không?”

“Anh em . . .rút !!!” -Tên đầu sỏ hoảng loạn, ra lệnh cho đồng bọn sau đó lo chạy thoát thân trước, đám tiểu sơn tặc cũng lò mò gượng dậy, chạy theo sau.

“Người có sao không?” -Nhân Mã tới gần Bảo Bình, cười nói.

“Hả? Không sao, không sao.” -Bảo Bình đỏ mặt nói.

“Người sao vậy? Sao mặt đỏ bừng như vậy?”

“Không có, người tránh ra, phải về thôi, Xử tử sẽ lo” -Bảo Bình luống cuống nói.

“Ừ . . . thì về.”

Trên đường về, lâu lâu Bảo Bình lại liếc nhìn tiểu mỹ nam ở bên cạnh, bắt giác mặt lại đỏ thêm. . .

.....

Hoàng cung - Tại Chính điện.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thỉnh người hãy mau chóng lập Hậu, Hậu cung cần có người quản lý.” Một tên quan nói.

“Thần tán thành với ý kiến của Ngọc Đại nhân”.

Đám quan khác cũng phụ họa theo, phút chốc phía dưới ồn ào tiếng xôn xao.

“Im lặng.” - Thiên Yết ngồi trên ngai vàng, mình khoác long bào, lạnh giọng ra lệnh.

Đám quan lập tức cầm miệng, bên dưới không còn chút tiếng động nào.

“Về việc lập Hậu, Trẫm sẽ tự suy xét và quyết định ai là người phù hợp. Nếu không có việc gì khởi tấu, vậy bãi triều.”

“Hoàng thượng . . .” - Một tên quan lên tiếng.

Thiên Yết không thèm để vào tai, đứng dậy phất áo rời khỏi chính điện. Hỉ công công hô một tiếng .

“Bãi triều!!!” - sau đó lật đật chạy theo Thiên Yết.

Thiên Yết nhàn nhã dạo khắp Hoàng cung. Hỉ công công không nhận được hỏi.

“Hoàng thượng không về Long Ngâm điện phê duyệt tấu chương hay sao?”

“Bỏ đó đi, từ từ làm.”

Hỉ công công dạ một tiếng, rồi lại yên lặng đi theo sau Thiên Yết.

“Người có biết Ngư Mỹ nhân ở đâu không?”

“Hả? Ngư Mỹ nhân? Hình như là Lam Dương viện.” - Hỉ công công suy nghĩ nói.

“Ấy, có phải là người tên Song Ngư lần trước Hoàng thượng muốn tìm không?”

Thiên Yết liếc mắt nhìn Hỉ công công, Hỉ công công biết mình vừa rồi quá vô lễ, liền cúi người nói.

“Nô tài có tội.”

“Từ nay nên biết cách xưng hô trên dưới một chút.”

“Dạ” - Hỉ công công đáp, vị Ngư Mỹ nhân ấy, xem ra được Hoàng thượng để ý rồi.

Thiên Yết quay trở về Long Ngâm điện, thay long bào ra, khoác lên mình bộ thường phục.

“Hỉ công công, người ở đây, trẫm đi dạo một lát.”

Dần dò xong, Thiên Yết dùng khinh công tới Lam Dương điện.

.....

“Chán quá, chán quá, chán quá . . .” - Song Ngư nằm trên giường, lăn qua lăn lại.

“Tiểu thư, người đã than đi than lại câu này mấy lần rồi đó nha.” - Tử Liên chống cằm nhìn tiểu thư của mình đang lăn diên đại trên giường.

“Song Ngư!!!!” - Thiên Yết tự nhiên như nơi ở của mình, mở tung cửa ra.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Thiên Yết khóe miệng giật giật.

“Song Ngư!!! Người phát diên rồi sao????”

Song Ngư đành chỉ lăn lăn, nhìn kẻ dám phát ngôn tầm bậy về nàng.

“Điên cái đầu nhà ngươi!!!!”

Thiên Yết sấn lại gần giường, không thềm để ý Tử Liên đang ngồi gần đó.

“Làm gì có người điên nào biết mình bị điên bao giờ. Để ta mời thái y đến khám.”

“Ai da....” -Song Ngư tức giận, cốc vào đầu Thiên Yết “Ta đâu có điên, đồ vu khống!!!!”

Thiên Yết ôm đầu, oán giận.

“Ta có lòng tốt, ngươi còn dùng vũ lực với ta???”

“Ta thềm!!!” -Song Ngư bắt mẫn.

“Ngươi là ai? Sao dám xông vào phòng của nương nương???” -Tử Liên lên tiếng.

“Không tới lượt ngươi hỏi.” -Thiên Yết lạnh giọng, liếc nhìn Tử Liên. Tử Liên ngay lập tức im bặt.

“Em đừng lo, hần chỉ là một tên thái giám, không nguy hại gì đâu.” -Song Ngư nói.

Tử Liên hơi sững sốt, mỹ nam trước mặt, anh tuấn như vậy mà là thái giám sao???? Uống ghê nha.

“Ta không phải.”

“Ngươi đừng mắc cỡ a” -Song Ngư cười gian.

“Ngươi . . .” -Thiên Yết tức giận, thật ủy khuất mà, đường đường là vua một nước, lại bị phi tử của mình gọi là thái giám.

“Ngươi tới đây là gì nha.” -Song Ngư hỏi, đứng dậy tới bàn ngồi.

Thiên Yết cũng ngồi xuống.

“Qua ngó xem ngươi sắp chết rục xương ở đây hay chưa.”

Song Ngư liếc Thiên Yết.

“Tử Liên, tiễn khách a.”

“Ấy, có ý tốt tới thăm, ngươi lại đuổi khách sao?”

“Ta đâu có đuổi, ta tiễn mà.” -Song Ngư nói.

“Hừ!!! Không cần tiễn, ta đi!!!” -Thiên Yết nói.

“Lần sau lại tới thăm ngươi!!!” -Bỏ lại một câu nói, thân ảnh hần đã sớm biến mất.

“Đẹp trai như vậy mà là thái giám sao?” -Tử Liên tiếc nuối nói.

“Em đó, đừng thấy vẻ bề ngoài hần thì mê nha.”

“Biết biết!!!”

28. Chương 27

Quay trở lại với Bảo Bình và Nhân Mã. Cả hai đang thông dong xuống núi, Nhân Mã miệng huýt sáo đi trước, Bảo Bình vai mang giỏ, lạch bạch theo sau, mồ hôi thấm đầy mặt, chốc chốc Bảo Bình lại đưa tay lau mồ hôi.

“Cái tên ngựa này, sao đi nhanh vậy?”

“Ái ...”

Nhân Mã nghe thấy, quay đầu lại xem có chuyện gì, thì thấy Bảo Bình đang nằm dài dưới đất.

“Người mệt sao? Muốn dừng chân à?”

“Dừng chân gì ở đây, ta bị ngã, không thấy sao hả?” -Bảo Bình ngẩng mặt lên quát.

“Thật là, sao hậu đậu vậy.” -Nhân Mã tiến tới, đỡ Bảo Bình dậy.

“Ui da.”

“Làm sao vậy?”

“Hình như bị trặc chân rồi.” -Bảo Bình xoa xoa cổ chân nói.

Nhân Mã đỡ Bảo Bình ngồi xuống, cầm lấy chân nàng.

“Người tính làm gì?” -Bảo Bình nhú mày.

“Ê! Có rồng bay trên trời kia.” -Nhân Mã chỉ lên bầu trời, Bảo Bình theo hướng tay của hắn nhìn theo. Nhân Mã thừa cơ, bẻ lại khớp xương cho Bảo Bình.

“Rắc!!”

“Á .....” -Bảo Bình nước mũi nước mắt tèm lem, thống khổ kêu lên.

“Người muốn hại chết ta sao hả?????”

“Hết đau chưa?”

Bảo Bình cử động bàn chân.

“Đỡ hơn rồi. Nhưng làm sao xuống núi bây giờ.”

“Leo lên.” -Nhân Mã cúi người ngồi xuống.

Bảo Bình sững người . . .Bảo ta leo lên lưng hắn sao, không có được đầu nha, Xử tử nói nam nữ thụ thụ bất thân nha.

“Mau leo lên.” -Nhân Mã nhú mày ra lệnh.

“Hay cô muốn ta bế???”

“Không, để ta leo lên.” -Bảo Bình gượng dậy, trèo lên lưng Nhân Mã.

Dù vác thêm một người trên lưng, nhưng xem ra Nhân Mã không hề hấn gì, vẫn thanh thoi đi như thường. Bảo Bình ở phía sau, lí nhí nói . . . .

“Tiểu Mã, cảm ơn!!”

“Người nói gì?” -Nhân Mã làm bộ không nghe thấy.

“Cám ơn.” -Bảo Bình nói to hơn một chút.

“Vẫn không nghe a.” -Nhân Mã cố tình làm khó nàng.

Bảo Bình tức giận, hít một hơi, thét to vào tai Nhân Mã.

“C . . Á . . M . . Ó . . N”

Nhân Mã điếng người.

“Người dám hét vào tai ta??? Có tin ta ném người xuống không hả.”

“Hứ, ngon thì ném đi.” -Bảo Bình bĩu môi.

Vì thương cho cái chân của Bảo Bình, Nhân Mã nén giận, không nói gì, tiếp tục cõng Bảo Bình đi tiếp.

.....

Nắng trưa thật gay gắt, chói chang. Ngoài đường ít người đi lại hơn, trong các quán nhón nháo tiếng người cười nói. Kim Ngưu hôm nay nổi hứng, ra ngoài ăn trưa. Tới một quán ăn có tiếng trong kinh thành, nàng và Viên Viên cùng bước vào, những nam nhân trong quán nhìn thấy nàng hơi ngẩn người ra. Nói nàng là

mỹ nhân, có lẽ không hợp, nàng xinh xắn theo kiểu đáng yêu hơn, kết hợp với hai má phúng phính, khiến người khác nhéo vào cảm thấy rất thích, khuôn mặt nàng lúc nào cũng ửng hồng tự nhiên, thật giống với một tiểu oa nhi.

*tiểu oa nhi: baby á

Vừa ngồi vào bàn, đã bắt gặp thân ảnh quen thuộc và người đó cũng đưa mắt nhìn nàng.

“Cừ . . . Cừu . . . Trắng . . .” -Kim Ngưu lấp bắp.

Bạch Dương trông thấy Kim Ngưu, nhưng quay mặt đi, coi như người không quen biết.

Kim Ngưu hơi ngớ người ra . . .

“Giận rồi sao?”

“Tiểu thư, Vương gia không thích người nữa rồi.” -Viên Viên buộc miệng nói.

Kim Ngưu nghe từ ‘không thích’ như sét đánh ngang tai, hai mắt kinh ngạc nhìn Bạch Dương.

“Không thích nữa sao? Không thèm để ý tới ta sao?” -Kim Ngưu lẩm bẩm, nàng không muốn vậy đâu nha. Phút chốc mắt Kim Ngưu ngấn nước, khuôn mặt ửng đỏ, òa khóc ngay tại quán đông người.

“Hu oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.” -Kim Ngưu khóc lớn.

Bạch Dương nghe thấy tiếng khóc của Kim Ngưu, quay mặt lại nhìn nàng. Thấy nàng khóc lóc, trong lòng hần nổi lên một trận đau lòng. Tính quay mặt đi nhưng không hiểu sao lại không thể hành động theo ý nghĩ của mình được. Hần đầu tranh tư tưởng rất cuộc cũng bị tình cảm đánh bại lí trí.

“Vì sao lại khóc?”

Nghe tiếng Bạch Dương, Kim Ngưu khóc bạo hơn nữa.

“Đừng khóc, ngoan, đừng khóc.” -Bạch Dương dỗ dành Kim Ngưu.

“Bổn Vương mua kẹo hồ lô cho nàng, chịu không?”

Kim Ngưu lắc lắc đầu.

“Không thèm.”

“Vậy bánh bao thiệt bự?”

“Không thèm.”

“Vậy ăn bánh hỉ chịu không?”

Kim Ngưu thôi khóc, hỏi Bạch Dương.

“Có ngon không?”

“Rất ngon a.” -Bạch Dương lém lỉnh cười.

“Có vị gì?”

“Có ngọt, có chua, có cay, có đắng, nhưng nếu được cả hai người đồng tâm làm ra, ăn vào sẽ thấy hạnh phúc.” -Bạch Dương mỉm cười.

“Huynh sẽ làm cho muội ăn nha. Còn nữa, muội còn muốn ăn thật nhiều thật nhiều món lạ trên đời.” -Kim Ngưu thút thút nói.

“Ha ha ha . . . Món ngon của lạ trên đời . . . khó có thể sánh được với chân tình của ta.” -Bạch Dương ánh mắt dịu dàng, nắm tay, nhìn thẳng vào Kim Ngưu nói, đó là những lời xuất phát từ tâm hần, nửa câu cũng là thật.

Mọi người trong quán thấy được cảnh này, nhất thời hô hào, sôi nổi cả lên. Nhiều người còn tới chúc phúc cho cả hai, Bạch Dương cười rạng rỡ, cảm ơn từng người. Kim Ngưu thẹn đỏ cả mặt, rúc vào trong ngực Bạch Dương. Nhìn nữ nhân ở trong lòng mình, trong tâm hần bỗng dâng tràn một cổ hạnh phúc.

.....
Vừa công Bảo Bình về tới nhà thì đã bắt gặp Xử Nữ đang tìm Bảo Bình ở khắp nơi.

“Bảo Bảo, muội làm sao vậy?” -Xử tử lo lắng hỏi.

Nhân Mã đỡ Bảo Bình ngồi xuống mới lên tiếng.

“Đi hái thuốc bị té, trặc chân tí ấy mà.”

“Vậy sao Mã đệ biết mà đưa về?”

“Đệ đi cùng Bảo Bảo a.”

Xử Nữ nghe vậy, tức giận.

“Đệ . . . đệ thân là một đấng nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, đã đi cùng Bảo Bảo tại sao lại không hảo hảo bảo hộ muội ấy, lỡ muội xảy ra chuyện gì thì sao??? Hôm nay có thể là trặc chân, còn khi khác sẽ là gì??? Song Ngư đã vào cung rồi, bá mẫu và bá phụ chỉ còn lại mình Bảo Bảo, nếu Bảo Bảo xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ đau lòng chết mất.”

Nhân Mã nghe Xử Nữ tận tâm giáo huấn, hai tai hấn ong ong, mắt hơi hoa lên.

“Xử tử hiền diệu, ôn nhu đâu mất rồi a?”

“Xử tử, là do muội a.” -Bảo Bình nói đỡ.

“Còn muội, thân là nữ nhi, sao có thể tùy ý lên núi như vậy, nếu được diện kiến sơn tặc thì sao?? Muội liệu có thể toàn mạng trở về hay không?”

“Có a, Nhân Mã đã đánh bọn sơn tặc ấy bầy nhầy nát bấy luôn.”

“CÁI GÌ???? Tỷ đã nói bao nhiêu lần rồi, hôm nay may mà có Nhân Mã, từ này cấm muội lên núi hái thảo dược, cấm đi đâu quá xa. CẤM, CẤM TẮT!!!!”

Nhân Mã và Bảo Bình bịt hai tai lại để bảo vệ màng nhĩ của mình.

“Thôi, đệ đi trước nga. Hai tỷ muội cứ thoải mái hàn huyên tâm sự a.” -Nhân Mã chạy trước.

“Người dám bỏ lại ta một mình sao???” -Bảo Bình tức giận.

Nhân Mã đã chạy mất xác từ lâu.

“Đợi đó, ta sẽ trả thù.”

“Bảo Bảo, muội không còn nhỏ nữa, nên biết suy nghĩ hơn. Đừng để chuyện này lặp lại lần nữa.” -Xử Nữ hạ giọng.

“Vâng. Muội biết.”

“Chốc nữa ta sẽ đem bữa trưa đến cho muội, chân muội như thế này, không thể vận động nhiều được.” -Xử Nữ toan bước ra khỏi phòng.

“Xử tử . . .” -Bảo Bình gọi lại.

“Có chuyện gì?”

“Xử tử vẫn nuôi ý định đó sao?” -Bảo Bình cụp mắt hỏi.

” . . . ”

“Dù là phận nữ nhi, có gì là không thể?” -Xử Nữ mỉm cười, đáp lời.

“Nhưng . . .” -Bảo Bình còn muốn nói gì đó, nhưng Xử Nữ đã rời khỏi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh . . . đám mây trôi bồng bềnh, bất giác nàng mỉm cười . . .Ước mơ, hi vọng của nàng, nhất định nàng sẽ làm được. Quyết tâm!!

29. Chương 28

Hoàng cung.

Sư Tử nhận lệnh của Thiên Yết, nhập cung để nhận công việc Thiên Yết giao phó. Bây giờ cũng tầm giờ Dậu. . .

*Giờ Dậu: khoảng 5h đến 7h

Tình cờ đi ngang qua Giải Thu cung, hắc tò mò không biết nàng hiện tại sống thế nào, có tốt không. Chân hắc không tự chủ được mà bước vào.

Cự Giải đang ngồi uống trà ở trong sân, vừa bước vào là có thể thấy.

“Sư huynh, lâu không gặp a.” -Cự Giải tươi cười.

“Ừ . . .lâu không gặp qua.”

“Huynh ngồi xuống đi.” -Cự Giải nói, tự tay châm trà cho Sư Tử.

“Sư huynh vào cung là có chuyện gì sao? Bình thường huynh vẫn ở Sơn trang mà.”

“Ừm . . . Thiên Yết giao cho huynh một số việc. Đang định rời cung thì đi ngang qua đây, sẵn tiện ghé thăm muội. Muội thế nào, gần đây có khỏe không?”

“Vâng. Muội rất tốt, ở đây thứ gì cũng đầy đủ.” -Cự Giải cười hạnh phúc nói.

Nhìn thấy khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc của nàng, Sư Tử đau lòng đến nghẹt thở, nhưng không biểu hiện ra ngoài. . .

“Vậy .. Thiên Yết có hay tới thăm muội không?”

Cự Giải hơi ngẩn người ra. . . Từ lúc làm phi, hình như Thiên Yết chưa tới đây bao giờ a. . . Cự Giải trong lòng hơi bồn chồn, bối rối nhưng vẫn cố giữ vững “Chẳng qua, Hoàng thượng bận lo quốc sự, sao có thời gian tới thăm muội đây?”

Sư Tử nhìn thấy nét buồn trong mắt nàng, nhưng không cố gượng ép gì nàng, nếu nàng nghĩ vậy, thôi thì chính là như vậy, hắc không muốn làm nàng đau lòng khi biết sự thật rằng Thiên Yết chỉ xem nàng như nghĩa vụ mà nạp làm phi, cho nàng ăn sung mặc sướng, hưởng đủ đặc quyền, nhưng . . . hắc không thể cho nàng cái gọi là ‘hạnh phúc’.

“Thôi. Thời gian không còn sớm, huynh về đây, muội nhớ giữ gìn sức khỏe.” -Sư Tử đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi, nếu cứ ở đây thêm nữa, có lẽ hắc sẽ không tự chủ được mà ôm nàng vào lòng.

Cự Giải đắm chìm trong suy nghĩ của mình tới nỗi không nhận ra rằng Sư Tử sớm đã rời khỏi. . .

“Nhất định là Thiên Yết bận rộn, không thể tới thăm mình được, nhất định là vậy.”

.....

Ban đêm trước.

Trong một căn phòng rộng lớn, một người đàn ông râu tóc bạc phơ, đang nằm trên giường, cơ thể suy yếu.

“Cha . . .cha đừng bỏ Giải nhi ở lại a.”

“Giải nhi . . . ngoan, đừng khóc, ta không thể trụ được nữa rồi.” -Người đàn ông cười hiền, vuốt ve tóc nàng.

Cự Giải nước mắt lăn dài trên má, cầm chặt tay của cha mình mà khóc nức thành tiếng.

“Thái tử .. xin hãy thay lão phu . . . chăm sóc cho Giải nhi.” -Người đàn ông đưa mắt nhìn chàng trai với mái tóc đen dài, đôi mắt sắc lạnh đứng gần đó.

“Được.” -Chàng trai chỉ đáp lại một câu.

Người đàn ông hài lòng mỉm cười, nhắm mắt trút hơi thở . . .

“Chaaaaaaaaa.....” -Cự Giải đau lòng khóc lớn, ôm lấy cha của mình.

Chàng trai im lặng, khuôn mặt không biểu cảm, đến gần Cự Giải, đặt tay lên vai nàng.

“Đừng khóc.”- Hấn tiết kiệm . . . chỉ nói hai từ.

Nhưng hai từ này đã làm Cự Giải ghi nhớ suốt đời. . . Chính khoảnh khắc ấy, Cự Giải cảm thấy sự mất mát trong lòng mình đã được lấp đầy, khuôn mặt anh tuấn của chàng trai ấy đã choáng hết chỗ trong tâm trí nàng, từ giây phút ấy . . .nàng đã tình nguyện trở thành người của hắn.

Kể từ hôm ấy, Thiên Yết vẫn luôn làm tròn nhiệm vụ được giao, thường xuyên tới thăm, an ủi nàng, nói với nàng vài câu chuyện, ăn với nàng ít bữa cơm .. . dần dần tình cảm trong lòng Cự Giải ngày càng lớn . . . khiến nàng không thể thôi được việc nhưng nhớ, mong mỗi hắn. . . .

. . .

“Thiên Yết . . . chàng . . .có hay không yêu thiếp . . . ?” -Cự Giải thần thờ nói.

.....

PhủTamVươnggia.

Năm huynh đệ đang ngồi trong sân ăn uống.

“Chúc mừng Bạch Dương huynh, sắp có nương tử rồi nha.” -Ma Kết cười nói, tay nâng ly rượu chúc mừng Bạch Dương.

“Ha ha ha . . . đa tạ đệ.” -Bạch Dương cũng cầm lấy ly rượu, cả hai cùng một cái rồi uống cạn.

“Huynh tính chừng nào tổ chức hôn lễ?” -Sư Tử hỏi.

“Còn phải chọn ngày lành tháng tốt nữa, không nên gấp gáp.” -Ma Kết nói.

“Song huynh, đại hoàng huynh sắp thú nương tử, sao huynh mặt mày ê chề vậy?” -Nhân Mã để ý hỏi.

Song Tử ngồi chống cằm một bên, cứ chốc lát lại thở dài . . .

“Đệ không hiểu được đâu.”

“Hay là đệ thích nữ nhi của Tể Tướng?” -Sư Tử lên tiếng.

“Không có được đâu nha.” -Nhân Mã ngạc nhiên.

“Đệ mà có ý đó, huynh không tha đâu.” -Bạch Dương dùng nắm đấm uy hiếp.

“Đừng đừng, mọi người đừng manh động. Thật ra là . . .” -Song Tử xua tay nói, oan ức cho hắn quá.

“Người Song Tử để ý là Thiên Bình công chúa a.” -Ma Kết vừa gấp thức ăn vừa thần nhiên nói.

“Ồ . . . sao huynh biết.”- Song Tử ngạc nhiên, không xong rồi, không thích nữ nhân của Bạch Dương thì không sao, đằng này lại thích nữ nhân của Thiên Yết.

“Đoán.” -Ma Kết cười, hé hé hé, kế hoạch của hắn sắp thành công.

“Song huynh, như vậy sao được? Huynh phải dừng lại ngay đi.” -Nhân Mã khuyên.

“Phải đó, đừng để huynh đệ tương tàn chỉ vì một nữ nhân.” -Sư Tử gật đầu.

“Song đệ, bên ngoài vẫn còn nhiều mỹ nhân cho đệ thích mà.” -Bạch Dương nói.

Thấy mọi người không đồng tình, thông cảm, lại còn bắt hắn phải từ bỏ Thiên Bình, nét mặt Song Tử không vui, hai chân mày cau lại, vẻ mặt nhăn nhó, đứng dậy lớn tiếng.

“Thích ai là quyền của đệ, các huynh không ủng hộ thì cũng đừng nói những lời như vậy!!!” -Song Tử đập đống ghế đang ngồi, chạy mất dạng.

“Chúng ta chỉ muốn tốt cho đệ ấy thôi.” -Bạch Dương nhìn theo thân ảnh của Song Tử đang khuất dần.

“Ta không thích một Song Tử si tình vậy đâu.” -Sư Tử không để tâm, tiếp tục gấp đồ ăn.

“Kết huynh, huynh từ nãy tới giờ cười cái gì a. Mặt huynh nham hiểm quá.” -Nhân Mã hoảng sợ nói.

Ma Kết từ nãy tới giờ tự kỉ ngồi cười một mình, trông hắc hắc khác hắc hắc với dáng vẻ thư sinh hàng ngày.

“Khụ!! Ừm . . không có gì”

“Kết đệ, ta thấy đệ hôm nay không bình thường đâu, có phải làm nhiều việc quá nên nổi khùng rồi không?”
-Sư Tử hỏi han.

“Khùng cái gì mà khùng, đệ rất bình thường.”

“Chắc chắc, đệ sẽ nói với Hoàng thượng ca ca giảm bớt công việc cho huynh.” -Nhân Mã ánh mắt thương hại nói.

“Phải, đừng làm quá sức, có một đệ đệ khùng ta thật lòng không muốn đâu.” -Bạch Dương phụ họa.

“Các người . . . .ĐỆ KHÔNG CÓ KHÙNG!!!!” -Ma Kết rống.

“Ha ha ha ha . . . .”

“Các người chọc ta sao???” -Ma Kết lấy tay chỉ đám người đang ôm bụng cười nghiêng ngả.

“Từ nay đừng lách xác tới phủ của ta nữa nha.” -Tứ giận dùm dùm bỏ đi.

30. Chương 29

“Một người chỉ chăm lo giúp đỡ việc quốc sự cho Thiên Yết như hắc, không biết bao giờ mới để mắt tới nữ nhân đây.” -Bạch Dương trầm ngâm.

“Trong các huynh đệ, chỉ có hắc là hứng thú với việc triều chính, nhưng Tiên hoàng lại không chọn hắc.”
-Sư Tử nói.

“Bởi vì hắc quá đam mê làm việc, nên Tiên hoàng mới không chọn hắc.”

“Bạch huynh, huynh biết lý do sao?” -Nhân Mã thắc mắc.

Bạch Dương gật gật.

“Tiên hoàng từng triệu ta vào tẩm cung, hỏi về ý định lên ngôi . . . .”

.....

Một khoảng thời gian dài trước đây . . . khi Tiên hoàng có ý định chọn người kế vị. Ông đã cho triệu tập từng vị Hoàng tử có khả năng tới gặp ông ở tẩm cung . . .

“Phụ Hoàng . . . người cho gọi thần nhi?” -Bạch Dương khi ấy vẫn còn là một thiếu niên, nhưng vẻ uy nghi,凛冽, tài năng của hắc lại không đợi tuổi, là một kẻ có chí lớn.

“Dương nhi, mau lại đây.”

Bạch Dương ngồi xuống bên cạnh.

“Trẫm hỏi con, con có muốn làm Hoàng đế.” -Phụ hoàng hắc cười hiền, nhìn hắc nói.

“Khởi bẩm Phụ hoàng . . . thần nhi không thích hợp.”

“Vì sao lại không thích hợp?” -Phụ hoàng hắc nhíu mày.

“Thần nhi nuôi chí lớn, quyết tâm trở thành một đại tướng quân, bảo vệ đất nước Hoàng Đạo, muốn được xông pha sa trường giết giặc.” -Bạch Dương rời khỏi ghế, quỳ xuống chấp tay nói, ngữ khí của hắn thẳng thắn, dứt khoát thể hiện sự quyết tâm cao độ.

Phụ hoàng ngạc nhiên nhìn hắn, sau đó nâng hắn dậy, gật đầu cười.

“Vậy con hãy chứng minh trẫm xem.”

Ngay lúc đó, Hoàng đế liền ban cho hắn năm vạn binh, trực tiếp ra sa trường giết giặc để thể hiện bản lĩnh.

“Dương nhi, con nghĩ ai thích hợp làm Hoàng đế?”

“Thần nhi thiết nghĩ, không thể nhìn bằng mắt mà chọn ra, phải nhìn thành quả họ làm nên.”

“Con nói rất đúng, nhưng tạm thời hãy nhìn xem, ai là thích hợp? Sư Tử thì sao?”

“Sư Tử . . chính là không hợp, đệ ấy không thích đọc sách, lại thích thú với võ nghệ, ước mơ của đệ ấy là trở thành kẻ mạnh vô song trong thiên hạ, không ai địch lại.”

*vô song = vô đối.

Phụ hoàng hắn gật đầu.

“Vậy Ma Kết?”

“Ma Kết tất nhiên làm được, nhưng đệ ấy quá ham mê vào công việc nhưng vậy sẽ làm hại hắn hơn thôi, có lần thần nhi thấy hắn chuyên tâm đọc sách tới mức ba ngày trời không ăn uống, không ngủ nghỉ.”

Phụ hoàng hắn vuốt cằm.

“Quả thật là như vậy, vậy con nói xem, con ưng ý nhất là ai?”

“Song Tử thì không được rồi, hắn ham mê du ngoạn tứ phương, hiện tại hắn ở đâu còn không xác định được, còn Nhân Mã quá nhỏ, không thể gánh trọng trách lớn lao như vậy được . . . Người thích hợp nhất chính là Thiên Yết.” -Bạch Dương kiên định nói.

Phụ hoàng hắn rút cuộc cũng có câu trả lời, hài lòng cười.

“Ha ha ha . . . Dương nhi, con rất biết nghĩ cho toàn cục. Hảo, vậy theo ý con.”

Ba ngày sau đó, Hoàng đế hạ chỉ sắc phong Hoàng tử Thiên Yết làm thái tử. . . Tới nay .. hắn đã tại vị tại ngôi vị Hoàng đế.

.....

“Ra là vậy.” -Sư Tử và Nhân Mã gật đầu.

“Các đệ không ganh tị vì huynh chỉ định Thiên Yết chứ?”

“Thật ra người chịu nhiều ủy khuất chính là Thiên Yết, hắn bỗng nhiên trở thành Thái tử, dọn về Đông cung ở, ngày nào cũng phải học tập để trở thành Hoàng đế, chịu rất nhiều áp lực . . . trong khi chúng ta . . . ” -Sư Tử nói.

“Đệ biết nghĩ vậy cũng tốt rồi, thôi ta về phủ trước, trễ rồi.” -Bạch Dương vỗ vai Sư Tử, sau đó về phủ của mình.

Còn lại Nhân Mã và Sư Tử vẫn ngồi đó. Nhân Mã cất tiếng. . .

“Nếu huynh là Hoàng đế, sẽ có được Cự Giải trong tay.”

Sư Tử nhìn đệ đệ của mình.

“Đệ nói đúng nhưng thích một người không chỉ đơn giản là có được người đó đâu . . . liệu người ta có hạnh phúc khi ở cạnh một người mà họ không yêu?”

Nhân Mã nhìn vẻ mặt bi thương của Sư Tử, thôi không dám nói gì thêm . . .Sư huynh, huynh thật vĩ đại.

.....

PhủVinhXuân.

Chân của Bảo Bình cũng đã đỡ hơn nhiều, có thể đi lại . . . nàng hôm nay khá mệt mỏi, không đùa nghịch với những thứ thảo dược như mọi ngày . . . Đi ngang qua phòng của Xử Nữ nhưng tìm không thấy người đâu, đoán biết được Xử Nữ đang ở đâu, Bảo Bình liền đi tiếp.

Thưphòng.

“Cạch!” -Tiếng mở cửa vang lên, Bảo Bình từ bên ngoài bước vào.

Xử Nữ đang ngồi ở bàn, tay cầm quyển sách, chăm chú tới nỗi không để ý là có người vào.

“Xử tử, dùng cơm thôi, đừng đọc sách nữa.”- Bảo Bình lên tiếng.

Xử Nữ rời mắt khỏi quyển sách, ngẩng mặt nhìn Bảo Bình.

“Bảo Bảo, muội cứ ăn trước, không cần lo cho ta.”

Bảo Bình nhú mày, đi đến cạnh bàn, giựt lấy quyển sách của Xử Nữ.

“Đừng đọc nữa, tử là nữ nhân, dù đọc thế nào cũng đâu giúp ích được gì? Tử cũng hãy bỏ mộng tham gia việc triều chính đi.”

Xử Nữ tức giận, giựt lại quyển sách.

“Muội không cần phải giáo huấn tử, tử muốn làm gì muội không có quyền ngăn cản.”

“Tử . . tử làm ơn tỉnh ngộ ra đi. Xưa nay việc triều chính cho phép nữ nhân tham dự vào sao???? Tử đừng cố chấp như vậy”

“Đúng vậy, ta cố chấp, thì đã sao? Ai cũng có ước muốn, lẽ nào ta không được phép có? Ta hận vì sinh ra không phải là nam nhân, nhưng ta sẽ không chối bỏ sự thật này, ta nhất định sẽ làm thay đổi tất cả, ai nói nữ nhân không thể tham gia triều chính?? Tử sẽ là người ĐẦU TIÊN!!!!” -Xử Nữ tức giận nói.

Nhìn tử tử cứng đầu của mình, Bảo Bình chỉ biết lắc đầu.

“Tùy tử.” -Nàng giận dỗi rời đi, thật không hiểu nổi, còn nhiều nơi để tử ấy thể hiện tài năng, sao cứ phải là làm quan chứ??

Xử Nữ ổn định lại tinh thần, buông quyển sách trong tay.

“Bảo Bảo, rồi muội sẽ thấy, thế với trời đất. Ta - Xử Nữ sẽ làm nên nghiệp lớn!!!!” -Xử Nữ lộ rõ ánh mắt quyết tâm, tay nắm thành nắm.

.....

Hoàngcung- LongNgâmđiện.

Sau khi Thiên Yết dùng bữa xong, Hỉ công công cho người thu dọn mọi thứ. Tự tay châm tách trà cho Thiên Yết, hần nhẹ giọng nói

“Bẩm Hoàng thượng, đêm nay người muốn tới tẩm cung của vị nương nương nào?”

” . . . Lam . . Mà thôi, đi Giải Thu cung đi.” -Thiên Yết mở miệng nói.

Hỉ công công vâng một tiếng, sau đó lui ra, phân phó cho tiểu thái giám khác tới Giải Thu cung thông báo.

.....

GiảiThucung.

Cự Giải nhận được thông báo, lòng khắp khỏi vui mừng không thôi, Thúy Vân cũng vui vẻ, chúc mừng nàng.

“Nương nương, rốt cuộc Hoàng thượng cũng tới đây a.”

“Vâng. Mấy hôm nay Hoàng thượng chắc bận chuyện quốc sự” -Cự Giải gật gật đầu, tươi cười nói, nàng đã nghĩ đúng a.

Nàng vui vẻ chuẩn bị mọi thứ để tiếp đãi Thiên Yết, hồi hộp chờ mong.

.....

LamDươngviện.

“Tiểu thư . . . chúng ta sẽ ở đây cho tới cuối đời sao?” -Tử Liên buồn bã nói.

“Sao em lại hỏi vậy?” -Song Ngự đang ngồi lột vỏ quýt, hỏi Tử Liên.

“Phi tử mà không được Hoàng thượng sủng ái, đều có kết cục không tốt a.”

“Thế thì đã sao? Cứ nhàn nhã sống qua ngày, có người nuôi ta ăn một ngày đủ ba bữa, không cần phải làm gì nhiều, chán thì bày trò chơi, đi dạo thong dong, hưởng thụ cuộc đời. . . .” -Song Ngự đưa miếng quýt lên miệng, ưm . . . thật ngọt.

Tử Liên chán nản nhìn tiểu thư . . . Haizzz trách làm sao được, tiểu thư nhà nàng vốn không thích nuôi chí lớn đâu.

31. Chương 30

Thiên Yết lên kiệu, di giá tới Giải Thu cung.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Cự Giải và các cung nữ, tiểu thái giám đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến Hoàng thượng!”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!” -Cự Giải ngẩng khí nhẹ nhàng nói.

Thiên Yết đi tới, nâng nàng đứng dậy.

“Không cần đa lễ.”

Sau đó phát tay cho đám cung nữ và thái giám lui xuống. Thiên Yết giang hai tay ra, Cự Giải hiểu ý liền tới giúp Thiên Yết cởi áo ngoài rồi thay hần cởi giày ra.

“Hoàng thượng, thần thiếp rửa chân cho người.”

“Không cần.”

“Vậy châm trà . . .”

“Không cần đâu.”

Cự Giải không biết nói gì, mặt ngượng tới mức ửng đỏ, tìm đập thành thịch, hai tay đan vào nhau, lâu lâu lại đưa mắt nhìn nam nhân nàng yêu . . . trong lòng hạnh phúc.

Thấy nàng đứng im không nhúc nhích, Thiên Yết mới nhẹ giọng nói.

“Đi nghỉ thôi.”

“Hà? Đi . . . đi . . . nghỉ sao?” -Cự Giải bối rối . . .

“Chứ nàng còn muốn làm gì nữa?”

“Ồ . . ừm . . . muốn . . . muốn gì nhỉ?” -Cự Giải mặt đỏ bừng nói.

Thiên Yết đứng dậy, áp sát nàng, hơi thở hắt phả lên khuôn mặt của nàng, giọng nói ám muội.

“Muốn chơi trò phu thê sao??”

Cự Giải ngại ngừng, chân tay bủn rủn, tim như chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực. Tưởng chừng nàng muốn ngất xỉu tới nơi rồi. Thiên Yết nhoẻn miệng cười, quay trở lại giường, nằm xuống.

“Ngủ thôi! Còn đứng đó làm gì?”

Cự Giải bưng tỉnh . . .Nàng thật muốn tự vả vào mặt mình mà . . . Cự Giải luồn cuốn thối tắt bớt nển, sau đó nhẹ nhàng vào phía bên trong giường nằm xuống. Không gian yên tĩnh, một màn tối om. Cự Giải nằm yên, nghe tiếng thở của Thiên Yết đều đều, nàng khẽ xoay người qua, nhìn kỹ khuôn mặt của nam nhân ấy ...

“Ngủ rồi sao?” -Cự Giải khẽ nói, nàng đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt Thiên Yết nhưng không hiểu vì sao lại rút tay về, đối với nàng, ngắm nhìn thôi. . . là được rồi.

.....

DungHạcung.

“Người nói sao? Hoàng thượng ở tại Giải Thu cung????” -Dung phi tức giận.

“Vâng, nô tì đi tìm hiểu mới biết được tin này.” -Cung nữ cúi người nói.

“Hừ!!! Từ lúc làm phi, Hoàng thượng chưa bao giờ tới đây, vì cái gì hôm nay lại tới Giải Thu cung??? Đức phi, xem ra người cũng có bản lĩnh.” -Dung phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nếu không giành được sự sủng ái của Hoàng thượng, cuộc sống trong cung về sau sẽ bị xem thường .. Bằng mọi giá. . . ta phải chiếm được tâm Hoàng thượng.

.....

MaiThuviện.

“Công chúa . . .người không đi ngủ sao?” -Lục Nhi nhìn Thiên Bình còn đang ngồi trầm tư suy nghĩ.

“Em đi ngủ trước đi.” -Thiên Bình lười biếng đáp lại.

“Không ngủ sớm sẽ làm giảm sắc đẹp đó nha.”

Thiên Bình không phản ứng gì . . vẫn ngồi trầm tư.

“Công chúa . . . người tương tư rồi sao???” -Lục Nhi lắc đầu, yên lặng rời khỏi.

Thiên Bình khẽ thở dài . . .

“Làm sao đây . . . Song Tử . . .ta không muốn làm phi tử Hoàng đế, nhưng nếu không làm . . .sẽ ảnh hưởng tới hòa khí hai nước, nhưng như vậy sẽ không được lấy người mình thật sự yêu thương . . .Khó nghĩ quá!! AAAA”

.....

Song Tử không về phủ của mình, mà đi lang thang . . .Haizz . . .xem ra hấn và Thiên Bình thật sự không có duyên a.

Cả đời ta . . .nữ nhân ai ai cũng đều sùng bái, ngưỡng mộ, mê mẩn, hô một tiếng là biết bao mỹ nhân xếp hàng . . .giờ để ý tới một nữ nhân, mà lại không thể có được nàng.

“Là Ngũ Vương gia a.” -Giọng nói của một nữ nhân vang lên.

Song Tử nghe thấy người gọi, nhìn về phía đó . . .

“Đã đi tới Lạc Hồng Lâu rồi sao?”

“Vương gia, lâu lắm rồi không thấy Vương gia ghé đây nha.” -Một kĩ nữ ông ọ tới gần.

“Vương gia, người càng ngày càng anh tuấn nha.”

Một đám kĩ nữ vây quanh Song Tử, như lấy lại được tinh thần, hấn liền tung nụ cười đào hoa của hấn.

“Hoa Hoa, Bách Hợp, lâu lắm không gặp các nàng nha.” -Song Tử khoác hai tay lên vai hai kĩ nữ, cùng nhau bước vào Lạc Hồng Lâu.

“Vương gia không tới, Vân Lan lúc nào cũng trông ngóng hết a.” -Mụ tú bà nói.

“Vậy sao? Đưa ta lên phòng nàng” -Song Tử cười xởi lởi. Vân Lan là hoa khôi của Lạc Hồng Lâu, hơn nữa còn là nữ nhân mà Song Tử yêu thích nhất khi tới đây.

Hắn cứ thế ăn chơi suốt đêm ở Lạc Hồng Lâu . . .

.....

Sáng hôm sau, trong cung truyền tin tức việc Hoàng thượng tới Giải Thu cung, điều này khiến các phi tần khác ganh ghét, tức giận, ai cũng dùng ánh mắt ghen tị nhìn Cự Giải. Cự Giải cũng không để trong lòng, đêm qua Thiên Yết tới Giải Thu cung chỉ là ngủ qua một đêm, sáng sớm liền rời đi.

Song Ngự cũng nghe được tin này, nhưng hình như nàng ta chẳng có biểu hiện gì.

“Như vậy cũng tốt, được sủng ái tương đương với giữ vững chỗ đứng ở hậu cung này...”

Về phía Cự Giải, xong khi dùng bữa sáng, nàng lên kiệu tới Lam Dương viện thăm Song Ngự.

“Cự . . . à không Đức phi!!!” -Song Ngự ngạc nhiên, tính hành lễ.

*Vì Cự Giải dù sao cũng hơn bậc Song Ngự, nên Song Ngự phải hành lễ.

“Không cần phải khách sáo như vậy, đều là người quen cả mà.” -Cự Giải vui vẻ.

Song Ngự mỉm cười mời Cự Giải vào trong, Tử Liên rót trà cho cả hai. Cự Giải hỏi thăm.

“Cô sống tốt chứ?”

“Vâng. Rất tốt. Còn cô?”

“Mọi thứ vẫn ổn a. Phải rồi cô bao nhiêu tuổi nha?”

“Mười sáu.”

“Vậy là tôi hơn cô hai tuổi rồi, chúng ta xưng tỷ muội có được không?” -Cự Giải niềm nở đề nghị.

“Vâng. Tỷ tỷ” -Song Ngự cười tươi, nàng rất cuộc cũng có được một người bạn thật sự ở nơi hoàng cung này rồi.

“Dùng điểm tâm đi, tự tay tỷ làm đó nha.” -Cự Giải mời Song Ngự điểm tâm mà nàng mang theo.

Cả hai vui vẻ trò chuyện, chốc chốc lại cười rộ cả lên.

.....

Thiên Yết vừa thiết triều xong, bỗng nhớ tới Song Ngự. Liền về cung thay đồ và tới Lam Dương điện. Vừa vào tới sân đã nghe tiếng cười của Song Ngự.

“Vui vẻ nhỉ?”

“Tên thái giám, lại tới đây sao?” -Tử Liên đứng ngoài, lên tiếng nói.

“Ngươi to gan, dám nói ta là thái giám??” -Thiên Yết gằn giọng.

“Thì là như vậy a” -Tử Liên cảm thấy sợ người trước mặt.

Vì hiện tại không mang danh nghĩa Hoàng đế tới đây, với lại kẻ không biết thì không có tội, nên Thiên Yết mới bỏ qua.

“Tránh ra, ta muốn vào.” -Thiên Yết tính đẩy cửa thì nghe tiếng.

“Song Ngự, cô thật có khiếu hài hước.”

Chợt khựng lại . . . tiếng này nghe quen quen . . . Không xong, là Cự Giải, Thiên Yết không mở cửa nữa quay sang nói với Tử Liên “Ta chợt nhớ có việc . . . đi trước, hôm khác tới.” Nói rồi, hần chuẩn lẹ khỏi Lam Dương viện.

“Phù, hú hồn, không là lộ rồi.”

Song Ngư từ trong gọi ra.

“Tử Liên, có ai tới sao?” -Tử Liên bước vào.

“Tiểu thư, là tên thái giám đó a.”

“Là hần à, tên này cũng rãnh rồi thật.”

“Thái giám muối nói là ai vậy?”

“Hình như tên Tiểu Yết.” -Song Ngư vuốt cằm.

Cự Giải hơi ngạc nhiên. Song Ngư nhận ra, hỏi.

“Tỷ biết hần sao?”

“Không có!” -Cự Giải cười trừ, chắc là giống mỗi chữ Yết thôi a.

32. Chương 31

Ngự thư phòng.

“Thiên Yết, sắp tới Tết trung thu rồi, cũng nên gửi thiệp mời thôi.” -Tiếng nói của Ma Kết vang lên.

” . . . Còn bao lâu?”

“Ba ngày a”

“Không tổ chức có được hay không?” -Thiên Yết hỏi.

“Sao lại không tổ chức?? Tết trung thu còn gọi là Tết đoàn viên, là lúc gia đình sum họp, nay các phi tần của đệ phải vào cung, phải tổ chức tiệc để người nhà của họ vào thăm chứ????” -Ma Kết nói.

” . . .Thì cho bọn họ xuất cung thăm nhà.” -Thiên Yết cứng đầu, không chịu đồng ý.

“Không thể tùy tiện xuất cung được.” -Ma Kết kiên quyết.

“Được rồi, được rồi, vậy thì tổ chức tiệc, không còn gì thì huynh lui đi, đệ còn phải xử lý công việc.” -Thiên Yết đầu hàng nói.

Ma Kết gạt đầu hài lòng, cúi mình hành lễ và ra khỏi Ngự thư phòng.

“Không lẽ đã tới lúc để lộ mọi thứ rồi sao? Haizzz. . . thật không thú vị chút nào hết.” -Thiên Yết thở dài, trầm tư.

Ma Kết sau khi rời cung, liền cho người đi phát thiệp mời. Cầm một thiệp mời, bên trên có đề ‘Vinh Xuân phủ’. Hần vuốt cằm suy nghĩ.

“Người đâu!!”

“Dạ, Vương gia cho gọi!” -Một gia nhân bước vào.

“Triệu các Vương gia tới đây cho ta.”

“Dạ.” -Gia nhân cúi người, lui ra ngoài.

.....

GiảiThucung.

Cự Giải nho nhã ngồi, thưởng thức tách trà trong tay.

“Nương nương, ba ngày nữa là tới Tết trung thu rồi a.” -Thúy Vân đứng một bên hầu hạ nói.

“Ừm.” -Cự Giải chỉ gật gật đầu, nhẹ đáp.

“Nương nương không vui sao?”

“Tết đoàn viên . . . nhưng ta làm gì còn người thân nào mà gặp mặt.” -Cự Giải nén bi thương nói.

“Nương nương, em xin lỗi.”

“Vì sao phải xin lỗi?” -Cự Giải cười nhẹ hỏi.

“Khi không lại nhắc tới chuyện này . . . ”

“Không sao đâu. Cũng đã quen rồi.”

.....

LamDươngviện.

Song Ngư đang ngồi trong sân, tà áo khẽ lay động theo gió, khuôn mặt nàng ta mơ màng, ánh mắt xa xăm . . .

“Tiểu thư . . . người lại đang mơ mộng cái gì đó?” -Tử Liên tay bưng bánh ngọt tiến tới gần.

“Chỉ là đang nghĩ tới cha và nương . . còn có Bảo Bảo và Xử tỷ nữa.” -Song Ngư định thần, nhìn Tử Liên nói.

“Sắp trung thu rồi, người sẽ mau chóng gặp họ thôi.” -Tử Liên cười nói.

“Phải a. Thế mà ta quên mất nha.” -Song Ngư mắt sáng lên, cười nói.

“Được rồi, người dùng đi.” -Tử Liên đưa bánh tới cho Song Ngư.

“Em cũng ăn đi, rất ngon!” -Song Ngư cầm một cái bánh đưa cho Tử Liên.

“Đa tạ tiểu thư.”

.....

PhủTamVươnggia.

“Huynh cho gọi có việc gì gấp sao?” -Song Tử sau một đêm vui chơi thỏa thích, uể oải bước vào sảnh chính nói.

“Sao bây giờ đệ mới tới.” -Sư Tử chau mày.

“Đệ có chút chuyện mà.”

“Hừ!! Đệ thì bận chuyện gì?? Chẳng qua bận vui chơi quá độ mà thôi.” -Sư Tử trách móc.

“Có liên quan tới huynh hay sao??? Đệ làm gì mắc kệ đệ!!!” -Song Tử có chút tức giận.

“Nè, đừng cãi nhau, Song Tử, mau ngồi xuống đi.” -Bạch Dương gỡ hòa.

Song Tử hậm hực ngồi xuống. Ma Kết lúc này mới lên tiếng.

“Ba hôm nữa là Tết đoàn viên, như thường lệ sẽ tổ chức tiệc, mọi người nhớ tham dự, nhất là Song Tử.”

“Chuyện nhỏ như vậy mà huynh cũng cho gọi đệ tới đây sao?” -Song Tử tức giận nói.

“Đệ im ngay đi.” -Sư Tử gằn giọng.

“Im hay không là quyền của đệ, đệ cũng hai mươi rồi, không cần huynh giáo huấn!!!”

Bốp !!!

Sư Tử tay nắm thành đấm, thở hồng hộc nhìn Song Tử ngã xuống đất, từ khoe môi máu đã chảy ra.

“Huỳnh . . . đánh đệ???”

Song Tử toan trả đòn, nhưng Bạch Dương đã kịp thời ngăn lại.

“Buông đệ ra.”

“Đệ im đi!!!” -Ma Kết lúc này thật sự đã tức giận, hấn ghét nhất là huỳnh đệ không đồng lòng như vậy.

Thấy Ma Kết đột nhiên tức giận, cả đám hơi ngại ra.

“Kết huỳnh . . .huỳnh giận sao?” -Nhân Mã hỏi.

“Song Tử, đệ đã hai mươi, nhưng đệ làm được gì cho đất nước??? Đệ từ bé thích ngao du tứ phương, có ai cản đệ?? Đệ luôn làm những gì mình thích, có khi nào đệ nghĩ cho Thiên Yết, hấn đang ngày đêm một mình gánh trên vai trọng trách lớn lao, hấn có bao giờ than vãn nửa lời, còn đệ, đệ suốt ngày lêu lổng, là một kẻ vô trách nhiệm. Những tưởng, cầu thân với Thiên Bình công chúa, đem nàng ta gả cho đệ, mong đệ có ý thức trưởng thành hơn, xem ra phí công rồi!!!”

Ma Kết nói tới đây, chợt dừng lại . . .

“Hình như ta nói hổ rồi. . . ” -Đưa mắt nhìn tên Song Tử mặt đang ngơ ra.

“Huỳnh . . . huỳnh nói thật . . là thật sao ????” -Song Tử lắp bắp nói.

“Hừ . . . rồi hơi ở đó lừa đệ”

“Sao đệ không nói sớm làm bọn ta hiểu lầm đệ ấy!” -Bạch Dương nói.

“Phải a, Kết huỳnh thật quá đánh nga.”

“Đệ thật là . . . Song Tử, huỳnh xin lỗi vì cú đánh lúc nãy!” -Sư Tử hạ giọng.

“Ha . . . . ha ha ha ha ha !!” -Song Tử bật cười điên dại.

“Đánh một cú điên luôn rồi sao?” -Sư Tử hoảng hốt.

“Thiên Bình . . .Thiên Bình, đệ phải đi gặp nàng ta!!” -Song Tử nói, toan đứng dậy chạy đi.

Ma Kết nhanh tay chụp hấn lại.

“Không được, giờ còn sớm, đợi hôm trung thu rồi thông báo luôn một thể.”

“Đệ không đợi được a.” -Song Tử mặt đáng thương, meo máo nói.

“Không được cũng phải được.” -Sư Tử đồng ý.

“À . . . hôm ấy, ta không tham gia được đâu.” -Bạch Dương gãi đầu, cười nói.

“Tại sao???” -Cả bốn huỳnh đệ đồng thanh.

“Ta . . . ta có hẹn với Kim Ngưu rồi.”

“Mê sắc bỏ huỳnh đệ a.” -Nhân Mã lắc đầu.

“Ta có đâu a.” -Bạch Dương xua tay.

“Người ta đang yêu mà, được rồi, vậy huỳnh đi chơi với nàng ta vui vẻ.” -Ma Kết không ngăn cản.

“Đệ hiểu ta nhất.” -Bạch Dương cười tinh ranh, khoác vai Ma Kết nói.

“Mau mau rước nàng ta đi, để lâu không ổn đâu.” -Ma Kết nhìn Bạch Dương, nhếch mày nói.

“Sư Tử huỳnh sẽ tham gia chứ?” -Nhân Mã hỏi.

“Tất nhiên rồi.”

“Tốt, vậy giải tán!! Nhân Mã đệ ở lại.” -Ma Kết nói.

Cả ba huynh đệ lần lượt rời khỏi sảnh chính.

“Huynh giữ đệ lại làm gì?” -Nhân Mã tò mò, kéo tay áo Ma Kết hỏi.

“Đi với huynh tới Vinh Xuân phủ.” Ma Kết giựt lại tay áo.

“Thiệt tình, bộ mới của huynh đây, hàng thượng phẩm, đừng làm hỏng nó a.”

“Xi!!”

“Đi thôi.” -Ma Kết kéo Nhân Mã lên xe ngựa.

33. Chương 32

Ngự thư phòng.

Thiên Yết ngồi phê duyệt tấu chương, nhưng tâm trạng không thoải mái, cứ bồn chồn khiến hần cảm thấy thật khó chịu. Đập bàn đứng dậy, hần vứt tấu chương sang một bên, phi thân tới Lam Dương viện. Từ xa, hần đã thấy Song Ngự ngồi ở ngoài sân, đang nhấm nháp bánh ngọt.

“Song Ngự.”

Song Ngự nghe người gọi tên mình, quay đầu lại.

“Hửm? Lại là người?”

“Là ta thì sao?” -Thiên Yết nói, ngồi xuống bên cạnh Song Ngự.

“Người rảnh rồi lắm sao mà tới đây, không lo làm việc đi, còn nữa, ai cho người ngồi.”

“Ta thích ngồi đây, người thật nhiều lời.” -Thiên Yết liếc nhìn Song Ngự nói.

“Hừ!!” -Song Ngự không thềm để ý tới hần, ăn tiếp.

“Ta hỏi người . . nếu có kẻ lừa dối người, người sẽ như thế nào?” -Thiên Yết vào chủ đề chính.

“Đương nhiên sẽ không thềm nhìn mặt hần nữa, căm ghét hần đời đời kiếp kiếp luôn!” -Song Ngự trừng mắt nói.

“Người hỏi làm gì, có phải lừa dối ta điều gì không?”

Thiên Yết chột dạ.

“L . . làm . . gì có . . .”

Song Ngự hơi nghi ngờ nhìn hần.

“Nhưng nếu người ta không phải cố ý lừa dối, người sẽ bỏ qua chứ?” -Thiên Yết lại hỏi tiếp.

“. . .” -Song Ngự không đáp.

“Người mau nói đi.” -Thiên Yết lay lay Song Ngự.

“Bốp!”

“Ta đang nhai, làm sao trả lời người!”

“Nhưng người cũng đâu cần phải đánh ta.” -Thiên Yết lạnh giọng.

“Nếu mà là vậy, có thể sẽ bỏ qua.” -Song Ngự trả lời câu hỏi của Thiên Yết.

“Thật sao? Không thù oán gì sao?” -Thiên Yết khước môi hơi nhếch lên, có được câu trả lời hần đứng dậy rời khỏi Lam Dương viện.

“Ta nói có thể thôi.” -Song Ngự đỉnh chính lại, nhưng hấn đã đi mất tiêu từ lâu. “Haizz, thái giám ngốc!!” Song Ngự lắc đầu.

.....

PhủVinhXuân.

“Thật vinh hạnh quá, được hai vị Vương gia ghé thăm như thế này.” -Ngự phụ tươi cười nói.

“Không cần khách sáo vậy đâu.” -Ma Kết cười.

“Vương gia tới đây là có việc gì sao?” -Xử Nữ lên tiếng.

“À . . là ”

“Là tới gửi thiệp mời nha.” -Nhân Mã chen vào.

“Đệ lịch sự tí được không?”

“Người quen cả mà.” -Nhân Mã nói.

“Ai thèm quen với người đâu.” -Bảo Bình nói.

“Nói vậy là sao? Uống công ta công cô về.”

Nhắc tới chuyện đó, Bảo Bình tự dưng đỏ mặt, bối rối nói.

“Ta bắt người công sao?”

“Được rồi, hai người đừng so đo với nhau nữa.” -Xử Nữ hòa giải.

“Ba hôm sau là Tết trung thu, hoàng cung có tổ chức tiệc, người nhà của các phi tần sẽ được mời tham dự, mong mọi người hãy tới.” -Ma Kết nói.

“Thật sao? Chúng ta được gặp Tiểu Ngự rồi a.” -Ngự mẫu xúc động nói.

“Phải, phải, chúng tôi nhất định sẽ đến.” -Ngự phụ mắt cũng hơi ngấn nước, cười nói.

Ma Kết gạt đầu cười, xem ra họ nhất nhớ nữ nhi của họ.

“Vậy chúng ta đi đây. Không cần tiễn đâu.”

“Đa tạ Vương gia.” -Ngự mẫu và Ngự phụ nói.

Nhân Mã và Ma Kết đứng dậy, Xử Nữ và Bảo Bình cũng rời đi theo.

“Lần này phiên Vương gia đích thân tới đây, thật ngại quá.” -Xử Nữ khách sáo nói.

“Không có gì, là ta cố ý tới.”

Xử Nữ hơi ngấn người . . .

“Là để Nhân Mã gặp Bảo Bảo đó mà.” -Ma Kết bù vào.

“Vương gia ca ca, lần sau đừng dắt theo hấn nữa.” -Bảo Bảo bĩu môi.

“Người nói vậy là có ý gì.” -Nhân Mã liếc.

“Hứ!!! Khó ưa.” -Bảo Bình hất hàm nói.

“Vậy chúng ta đi đây, gặp lại sau.” -Ma Kết cười nói.

“Vâng.” -Xử Nữ cúi người chào.

Ma Kết và Nhân Mã lên xe ngựa, xe bắt đầu lăn bánh.

“Mã Mã, đệ lớn rồi, đừng so đo với nữ nhi nữa.” -Ma Kết nhắc nhở.

“Là Bảo Bảo gây chuyện trước mà.”

“Dù là vậy, đệ cũng không nên có cách xử sự như vậy a.”

“Đệ đã biết.” -Nhân Mã bắt đầu đi gặt đầu.

.....

MaiThưviện.

“Khởi bẩm công chúa, sắp tới hoàng thượng tổ chức tiệc mừng tết trung thu, mời công chúa tới dự.” -Tiếng nói the thé của một công công vang lên.

“Vậy sao? Bẩm công chúa đã biết, nhất định sẽ tới.” -Thiên Bình gật gật đầu.

Công công sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cúi người hành lễ.

“Vậy nô tài cáo lui.”

Thiên Bình gật đầu, phát phát tay.

“Thật lạ . . . công chúa ở Mai Thu viện đã lâu, sao Hoàng thượng không dá động gì tới việc hòa thân nhỉ?”
-Lục Nhi tay rót tách trà cho Thiên Bình, nói.

“Ta cũng không biết nữa.” -Thiên Bình nói.

“Haizzz, tết trung thu sao? Không biết có được gặp Song Tử không nhỉ?”

.....

Kinhthành.

Kim Ngưu đang dạo phố cùng Ngưu mẫu, nàng muốn mua sắm chút đồ để hôm trung thu đi chơi với Bạch Dương a.

“Ngưu nhi, con xem, cái trâm này thật đẹp a.” -Ngưu mẫu cầm một cái trâm trong tay xem.

“Vâng. Ông chủ cái này bao nhiêu a.”

“Đạ, năm lượng bạc a.”

“Mắc quá, bớt xuống đi.” -Kim Ngưu mặc cả.

“Giá gốc rồi a.” -Ông chủ hơi nhăn mặt nói.

“Bây giờ có bớt hay không?” -Kim Ngưu trừng mắt nhìn lão chủ.

“Không thể mà.”

“Hừ!! Ta sẽ nói với cha ngày mai cho người tới san bằng cửa tiệm này.” -Kim Ngưu nhếch mi nói.

“Người là ai mà dám san bằng bốn tiệm.” -Ông chủ tức giận quát.

“Vô lễ, nữ nhi của Tể Tướng mà người dám làm loạn?” -Viên Viên cao giọng.

“Hả?? Nữ nhi . . . của . . .” -Ông chủ giật mình, lắp bắp nói.

“Vậy bây giờ có giảm hay không?” -Kim Ngưu đắc chí cười gian.

“Ồ ơ . . . cái trâm này xin tặng tiểu thư, hạ nhân không dám lấy tiền đâu.” -Ông chủ nói, mặt cười nịnh bợ.

“Càng tốt. Nương, chúng ta đi tiếp a” -Kim Ngưu khoác tay Ngưu mẫu bước ra khỏi tiệm.

“Ngưu nhi, con làm vậy là không hay chút nào.” -Ngưu mẫu nói.

“Có gì không hay? Quả thực là hần bán giá cắt cổ quá mà, con chỉ lấy có một cây trâm chứ nhiều.” -Kim Ngưu thần nhiên nói.

“Dù vậy cũng không nên, con cũng bỏ tính đó đi, sắp lấy Vương gia, con sẽ làm Vương phi nga, không được để người ta có cớ mà nói con này nọ.”

“Vâng. Con biết.” -Kim Ngưu gật đầu, nương nàng nói phải a.

34. Chương 33

Đêm trung thu, bên ngoài thành đèn thấp lung linh, sáng rực. Những cái lồng đèn treo, bị gió thổi đung đưa, từng sập hàng rộ tiếng cười nói.

.....

Hoàng cung- Nơi tổ chức tiệc.

Các phi tần tới sớm để có thể gặp gỡ người nhà và trò chuyện với họ nhiều hơn.

“Cha, nương, Xử tử, Bảo Bảo.” -Song Ngự mừng rỡ, chạy lại nơi mà gia đình nàng đang đứng.

“Tiểu Ngự, cẩn thận.” -Ngự mẫu nhắc nhở, khuôn mặt bà cười tươi rói khi được gặp nữ nhi của mình.

“Lại đây, để nương xem.” -Ngự mẫu ôm lấy Song Ngự, hai tay xoa nắn khuôn mặt nàng.

“Hình như con gầy đi a.” -Ngự mẫu đau lòng nói.

“Tiểu thư nhớ nhà nên thường ít ăn.” -Tử Liên nói.

“Nữ nhi ngọc, dù vậy cũng phải ráng mà ăn, nếu không làm sao có sức khỏe.” -Ngự phụ trách móc.

“Tiểu Ngự, muối sống ở đây có được không? Có kẻ nào làm khó muối không?” -Xử Nữ hỏi.

“Không có, mọi thứ vẫn rất tốt.” -Song Ngự mắt ướt nước, cười nói.

“Bây giờ thì vẫn tốt, nhưng sau này, ngộ nhỡ . . .” -Xử Nữ nói, vẻ mặt lo lắng.

“Xử tử đừng lo, muối có đem vài món đồ cho Ngự tử này, dùng để đổi phước bọn họ.” -Bảo Bảo tay cầm một túi lớn, cười nói.

“Bảo Bảo, cảm ơn muối, tử tử thật nhớ muối.” -Song Ngự ôm lấy Bảo Bình, giọng nói nghẹn ngào.

“Bảo Bảo cũng nhớ tử.” -Bảo Bình khước mắt đã ướt, nước mắt trực trào ra.

“Bảo Bảo . . . !!!!!” -Một giọng nói tinh nghịch vang lên.

“Giọng này . . . .” -Bảo Bình thắc mắc, nhìn về phía phát ra giọng nói đó.

“Tiểu Mã . . .”

Từ xa, Nhân Mã cùng ba hoàng huynh của hắn tới gần. Ai nấy đều ăn mặc cao quý, hơn nữa bọn họ đều là những soái ca, quả là nhân trung chi long.

*nhân trung chi long: rồng trong loài người.

“Tham kiến các Vương gia!” -Cả nhà Song Ngự hành lễ.

“Đừng nga, không cần phải khách sáo như vậy.” -Nhân Mã lên tiếng.

“Ừ, đều là người quen mà.” -Ma Kết nói.

“Sẵn tiện giới thiệu, đây là Song Ngự, người mà ta từng kể với mọi người.” -Ma Kết cầm tay Song Ngự, cười nói.

“Cô là Song Ngự, thật rất xinh đẹp.” -Song Tử vui vẻ nói.

“Rốt cuộc bây giờ cũng được tận mắt nhìn thấy Hoàng tử Song Ngự nga.” -Nhân Mã lém lỉnh.

Song Ngự then thùng, chỉ biết tươi cười. Sư Tử đứng một bên nhìn nàng, ánh mắt không hài lòng.

“Nơi đây thật nhộn nhịp nha.” -Cự Giải từ xa đi tới, một thân xiêm y rực rỡ, từng bước đi đều uyển chuyển, nhẹ nhàng.

“Cự Giải, cô tới trễ a.” -Song Ngự cười, tới bên Cự Giải, khoác tay nàng.

“Cha, nương, Xử tử, Bảo Bảo, đây là Cự Giải, bạn của con.”

“Cô quá phận rồi, Cự Giải là Đức phi, há để cho cô tùy tiện gọi tên sao?” -Sư Tử giọng không vui nói.

“Sư huynh, sao huynh lại chấp nhặt như vậy.” -Song Tử nhú mày, huynh ấy lạ thật.

“Dù gì họ cũng là người quen, có cái gì quá phận đâu?” -Ma Kết cũng bình tĩnh.

“Huynh khó tính quá.” -Nhân Mã lắc đầu.

“Không, là do ta thất lễ. Tham kiến Đức phi nương nương.” -Song Ngự nói sau đó hành lễ với Cự Giải.

Người nhà Song Ngự thấy vậy, cũng hành lễ theo nàng.

“Được rồi.” -Cự Giải tươi cười, đỡ Song Ngự dậy.

Sư Tử thấy vậy, nhất thời càng thêm căm ghét nữ nhân tên Song Ngự.

“Sao giờ này không thấy Hoàng thượng ca ca tới nhỉ?” -Nhân Mã thắc mắc, đưa mắt nhìn xung quanh...

Trong lúc đó . . .

“Hoàng thượng, sao ngài lại núp ở đây làm gì.” -Hỉ công công nói, Hoàng thượng thật lạ nha, đến từ sớm nhưng không chịu xuất hiện, chỉ trốn trong lùm cây.

“Người im miệng đi, muốn bị phát hiện sao?” -Thiên Yết liếc Hỉ công công, hắn đang rất phân vân .. nên ra . . . hay không??? Aizzz, khó nghĩ quá.

“Hoàng thượng, ra đi a.” -Hỉ công công lì lợm.

“Người thích thì ra đi, trẫm không ra.”

Thiên Yết tranh chấp với Hỉ công công, khiến cái lùm cây nhộn nhạo cả lên.

Từ xa .. Nhân Mã tinh mắt bắt gặp được, sau lùm cây là cái màu vàng quen thuộc . . .

“Hoàng thượng ca ca.” -Nhân Mã kêu lên, chạy tới lùm cây, bắt gặp bị Thiên Yết xua đuổi, hắn nhất quyết lôi Thiên Yết ra và kéo tới chỗ mọi người đang đứng.

“Nhân Mã, đệ hại chết trẫm rồi!” -Thiên Yết đau khổ nói, một tay bị Nhân Mã cầm lôi đi, tay kia đưa lên che mặt.

Song Ngự tò mò muốn xem mặt Hoàng thượng, nhưng tiếc là hắn cứ che mặt lại, làm nàng không tài nào nhận ra được.

Tất cả mọi người ở đó, đều cùng hành lễ, Thiên Yết không nói gì, chỉ phát tay bình thân.

“Hoàng thượng ca ca, huynh sao vậy, sao lại che mặt???” -Nhân Mã hỏi.

“Chắc là trên mặt có vấn đề gì rồi nha.” -Song Tử gian manh nói.

“Mở tay hắn ra xem sao?” -Ma Kết hòa theo.

Thiên Yết tức giận, rửa thầm trong lòng.

“Ôn thần các người, quá đáng thật. Kỳ này không thoát khỏi rồi.”

Ba huynh đệ cố gắng đem cái tay của Thiên Yết đang che mặt xuống.

“Ừa, đâu có bị gì đâu.” -Ma Kết nói, hắn nhún vai, rời khỏi vị trí đứng đối diện với Thiên Yết.

Song Ngự ngay lập tức nhận ra . . . Đó là ai . . .

Cự Giải tươi cười, tới gần Thiên Yết.

“Hoàng thượng, người tới trễ a.”

“À . . . ừ . . . Trẫm có chút chuyện.” -Thiên Yết ậm ừ nói, đưa mắt dò xét biểu cảm của Song Ngự.

“Sao huynh lại núp làm gì?” -Nhân Mã hỏi.

“Trẫm kiểm đồ ấy mà.”

“Song Ngư, Song Ngư . . .” -Ma Kết lay lay Song Ngư đang đứng yên bất động.

Song Ngư giật mình, định thần lại.

“À . . . vâng, có gì sao?”

“Sao lại ngây người thế kia? Mọi bệnh rồi sao?” -Xử Nữ hỏi, đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán Song Ngư.

“Kì lạ, đâu có sốt.”

“Tỷ làm sao vậy, sắc mặt không tốt chút nào?” -Bảo Bảo lên tiếng.

“Không sao, ta ổn.” -Song Ngư nói, trong lòng nàng hiện tại hơi bối rối, hắn, sao lại dám lừa dối nàng, cả đời nàng ghét nhất chính là bị lừa dối.

Thiên Yết mặt bất an nhìn Song Ngư, chuyện này sớm muộn không thể giấu lâu được . . .

35. Chương 34

Ở một nơi nào đó trong Kinh thành.

“Trâu Vàng, hôm nay nàng ăn mặc thật đẹp nga.” -Bạch Dương cười hớn hở nói.

Kim Ngưu được khen, khuôn mặt ửng đỏ, chỉ khẽ mỉm cười. Bạch Dương cầm tay nàng, cả hai cùng song song bước đi.

Hai bên đường, những gian hàng đồ ăn, đồ chơi rất nhiều, đông nghịt khách, những đôi nam nữ dắt tay nhau dạo phố, những đứa trẻ tay cầm lồng đèn, miệng cười tươi rói.

“Đêm nay thật nhộn nhịp a.” -Kim Ngưu cảm thán.

“Trâu Vàng, có muốn ăn hay không?” -Bạch Dương đưa tay chỉ về một gian hàng bán thức ăn, hỏi nàng.

“Muốn muốn.” -Kim Ngưu gật đầu lia lịa, hai mắt sáng quắc.

Nhìn thấy khuôn mặt nàng hào hứng như vậy, Bạch Dương bất giác cười thành tiếng.

“Ha ha ha . . . nào, ta mua cho nàng.”

“Ông chủ, cái này giá bao nhiêu?” -Bạch Dương chọn mua mấy cái bánh ngọt, hỏi giá ông chủ.

“Hai bạc một cái.” -Ông chủ nét mặt tươi cười, tay gói bánh đưa cho Bạch Dương.

Bạch Dương tươi cười đưa tiền thanh toán, sau đó cầm gói bánh đưa cho Kim Ngưu.

“Cho nàng.”

Kim Ngưu như bị thất thần bởi nụ cười của chàng, người hơi ngây ra.

“Không muốn ăn sao?”

“Ồ, có, đương nhiên là phải ăn rồi.” -Kim Ngưu hoàn hồn, cầm lấy gói bánh mở ra, hương thơm ngào ngạt bốc lên, cầm lấy một cái bánh cắn một cái, bánh như tan ra trong miệng, vị ngọt lan tỏa.

“Ngon a.” -Kim Ngưu vừa ăn vừa cười.

“Ngon là được rồi.” -Bạch Dương cười, nắm tay Kim Ngưu rảo bước tiếp.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có vài nữ nhân đưa mắt nhìn Bạch Dương, che miệng thì thầm điều gì đó, có người để lộ ra ánh mắt si mê, có người thì bĩu môi nhìn nữ nhân đi bên cạnh Bạch Dương. Kim Ngưu để ý thấy được, liền nhất thời không vui.

“Thật là vô duyên.”

“Nàng nói ai vô duyên?” -Bạch Dương quay mặt nhìn Kim Ngưu, hỏi.

Kim Ngưu chuyển ánh mắt sang nhìn Bạch Dương, hai chân mày cau lại.

“Cũng tại chàng, sao lại anh tuấn quá như vậy a, đôi chân mày này, đôi mắt này, cái mũi . . .cả cái miệng nữa, sao phải hoàn hảo như vậy.”

“Ồ . . .đâu phải tại ta đâu!” -Bạch Dương bất ngờ trước câu nói của Kim Ngưu, liền đưa tay sờ sờ khuôn mặt mình.

“Từ nay ra đường, hảo hảo che cái mặt chàng lại.” -Kim Ngưu ra lệnh.

“Không được, như vậy nhìn đáng nghi lắm.” -Bạch Dương lắc đầu.

“Vậy thì cấm không cho ra đường.”

“Vậy không được qua thăm nàng sao?”

“Ngồi kiệu qua là được mà.”

“Thật thua nàng rồi.”

“Ngoan a.” -Kim Ngưu hài lòng, cười tươi, kéo tay Bạch Dương cùng đi tiếp.

.....

Hoàng cung.

“Song Ngự, sao muội không ăn?” -Xử Nữ ngồi bên cạnh Song Ngự, thấy Song Ngự thất thần, tay không đụng đũa, bèn hỏi.

“Muội ăn không vô.” -Song Ngự đáp.

“Món ăn rất ngon mà, tỷ tỷ không khỏe sao?” -Bảo Bình vừa ăn vừa nói.

“Bảo Bảo, tỷ đã dặn bao nhiêu lần rồi?” -Xử Nữ ánh mắt đe dọa nhìn Bảo Bình.

“Muội biết a.” -Bảo Bình cười trừ, phải cẩn thận mới được.

“Song Ngự, hay dùng canh đi.” -Cự Giải nói, tay cầm bát canh đưa cho Song Ngự.

Song Ngự đưa tay nhận bát canh.

“Cảm ơn, Đức phi.”

Cự Giải cười hiền.

“Mau dùng đi.”

“Thiên Yết, đệ không ăn gì sao?” -Ma Kết hỏi.

“Hả? À .. ờ . . .không hợp khẩu vị a.” -Thiên Yết giật mình, này giờ hắn vẫn đang đắm chiêu suy nghĩ, tìm cách giải thích với Song Ngự, nhưng xem ra là vô phương rồi.

Cự Giải thấy vậy, liền gấp thức ăn bỏ vào chén của Thiên Yết, Thiên Yết bất ngờ, ngẩng mặt nhìn Cự Giải.

Cự Giải giữ nét mặt tươi cười.

“Hoàng thượng dùng đi, là món Hoàng thượng thích mà.”

“Ừm, cảm ơn nàng.” -Thiên Yết gật gật, cầm chén đũa lên, bắt đầu dùng.

Song Ngự nhìn thấy vậy, có hơi khó chịu trong lòng . . .

“Tình cảm thật”

“Muội nói gì vậy?” -Xử Nữ thoáng nghe thấy, liền hỏi.

“Không có, muội nói nhảm vậy thôi.” -Song Ngự lắc đầu.

Bất giác, nàng cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn về phía này. Ngẩng mặt nhìn xung quanh mới nhận ra, quả thực tầm nhìn của người nào người nấy đều đổ dồn vào phía nàng ngồi.

Cũng phải thôi, ai bảo chỗ này có Hoàng thượng cùng các vị Vương gia ngồi chung a.

Thoáng cảm thấy không tự nhiên, nàng không dùng nữa, đặt chén xuống bàn.

“Hoàng tẩu, không dùng nữa sao?” -Nhân Mã quan tâm hỏi.

“Không muốn ăn, hay là uống đi.” -Song Tử vẻ mặt cười gian, cầm lấy bình bình rượu rót vào ly, đưa tới trước mặt Song Ngự.

Song Ngự không nghĩ nhiều, cầm lấy uống một hơi.

“Oa . . . Ngự tỷ không được phép uống rượu đâu nha.” -Bảo Bình giật mình.

“Vì sao?” -Ma Kết hỏi.

“Ngự tỷ uống một ly thôi sẽ say tới mức không nhận ra trời ở dưới hay đất ở trên nữa đó nha.”

” . . . Song Tử ơi là Song Tử . . . ”

“Nè, muội ổn chứ?” -Xử Nữ vỗ vỗ mặt Song Ngự.

“Hửm!! Ổn a.” -Song Ngự mặt thản nhiên nói. Nhưng kỳ thực, trong người nàng đã bắt đầu nóng lên.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, ổn là tốt rồi. Tiếp tục ăn thôi. Hý hý.

Cự Giải nhìn sang Sư Tử, thấy hấn trầm ngâm.

“Sư huynh, huynh cũng không khỏe sao? Hay không hợp khẩu vị?”

Sư Tử nghe giọng nói quen thuộc của Cự Giải, tâm hơi nhộn nhạo lên.

“À không, rất vừa miệng.” -Nói rồi hấn gấp thức ăn cho Cự Giải.

“Món muội thích, nếu ta nhớ không lầm?” -Sư Tử cười nói.

Cự Giải ngẩn người, không đáp, thầm nghĩ “Quả thực, đây là món nàng thích nhất.’ Nhìn thấy nụ cười của Sư Tử, vừa ấm áp, ôn nhu, vừa bi thương, buồn khổ . . . Hấn cười . . .thật đẹp.

.....

“Thiên Bình, sao chưa tới nha? Đệ hồi hộp quá” -Song Tử nói, vẻ mặt nôn nóng.

“Lạ thật. Hay nàng ta không tới?” -Ma Kết nói.

Vừa dứt lời, Thiên Bình đã xuất hiện, nàng khoác lên mình bộ y phục truyền thống của nước nàng, trông nàng xinh đẹp như tiên giáng trần, khuôn mặt trang điểm nhẹ, hai má phấn hồng, môi đỏ son, mím lại thật đáng yêu. Tất cả mọi người ở đây, dường như choáng ngợp trước vẻ đẹp của nàng.

36. Chương 35

“Nàng ta thật đẹp” -Xử Nữ bất ngờ, buộc miệng nói.

“Đúng là như vậy.” -Song Ngự và Bảo Bình gật đầu tán thành.

” . . . ”

Cự Giải không nói gì, Thiên Bình công chúa? Chẳng phải tới đây hòa thân sao? Vậy là sẽ thành phi tử của Thiên Yết? Nàng ta xinh đẹp như vậy . . . sớm muộn sẽ có được tâm của Thiên Yết mất thôi! Cự Giải lo lắng, nghĩ thầm trong lòng, hai tay đan vào nhau, vẻ mặt không được tự nhiên.

“Muội vẫn là đẹp nhất mà.” -Sư Tử vỗ nhẹ tay nàng, mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

Cự Giải nhìn Sư Tử, nhất thời ngẩn ngơ . . . Trong mắt hắn . . . Nàng là đẹp nhất sao? Một cảm xúc khó tả dâng trào trong lòng Cự Giải. Không được, sao mình có thể cảm động vì lời nói ấy? Thiên Bình bước tới chỗ Thiên Yết, cúi người hành lễ.

“Thiên Bình tham kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ!” -Thiên Yết phát tay nói.

“Thiên Bình, nàng tới trễ a” -Song Tử rời khỏi chỗ, tới gần Thiên Bình.

Thiên Bình hơi ngạc nhiên vì hành động của Song Tử, không phải nàng đã nói trước với hắn rồi sao? Nàng lùi một tý, giữ một khoảng cách xác định với Song Tử, sau đó chậm rãi nói.

“Thiên Bình chưa quen với Hoàng cung, đi lại không tiện.”

”

Vậy sao? Không cần phải quen đâu!” -Ma Kết lên tiếng.

Thiên Bình ngạc nhiên.

“Vì sao lại không cần . . . chẳng phải . . .”

“Nàng sẽ gả cho ta, không phải cho Hoàng thượng.” -Song Tử hào hứng nói, hắn chờ thời cơ này lâu lắm rồi nha.

“Sao???” -Thiên Bình giật mình, ngạc nhiên nói.

Cự Giải nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

“Hóa ra là vậy, thật tốt a.”

Sư Tử bên cạnh nghe thấy được, lấy tay vỗ nhẹ vai nàng. Cự Giải chỉ cười nhẹ với Sư Tử, không phải gả cho Thiên Yết là được rồi a.

“Trẫm thay mặt bọn họ xin lỗi công chúa đây, là do bọn họ nhất quyết không chịu nói thẳng, cứ thích vòng vo đợi tới hôm nay, công chúa sẽ không để tâm chứ?”

“Không, không đâu.” -Thiên Bình mừng rỡ trong lòng, xua tay nói.

Song Tử tươi cười, tự nhiên nắm tay nàng dắt vào chỗ ngồi bên cạnh hắn.

“Ngồi đi.”

Thiên Bình cười tươi, vui vẻ ngồi bên cạnh Song Tử.

“Công chúa, cô bao nhiêu tuổi rồi?” -Song Ngự thích thú, mở miệng làm quen.

“Ta năm nay mười bảy rồi.” -Thiên Bình cười đáp.

“Vậy là lớn hơn tỷ rồi nha.” -Bảo Bình huých tay Song Ngự.

Song Ngự bĩu môi, rốt cuộc nàng vẫn là nhỏ hơn người khác sao?

“Ý. Da cô thật trắng nha. Ta sờ được không?” -Thiên Bình nhìn Song Ngự hỏi.

“Cứ tự nhiên.” -Song Ngự gật đầu.

Thiên Bình không khách sáo nữa, trực tiếp đưa tay lên sờ vào làn da của Song Ngự.

“Thật mềm mại. Cô làm thế nào mà được như vậy?”

“Từ bé đã như thế rồi.” -Song Ngự ngượng ngùng đáp.

“Oa . . . .thật may mắn.” -Thiên Bình cảm thán.

“Thiên Bình công chúa cũng có làn da thật trắng mà.” -Cự Giải cũng nhập hội.

“Ý, vòng tay này đẹp thật, cô mua ở đâu vậy?” -Thiên Bình cầm tay Cự Giải, nhìn chăm chú vào cái vòng đang đeo trên tay.

“Là phụ thân đặt làm riêng, cô thích sao? Ta sẽ giới thiệu cho cô một chỗ.” -Cự Giải nhiệt tình nói.

“Thật tốt quá. Chúng ta đừng xưng hô khách sáo như vậy, hay là dựa vào tuổi mà xưng hô đi. Vị cô nương này, cô tên gì nha, bao nhiêu tuổi rồi?” -Thiên Bình nhìn Xử Nữ.

“Dân nữ là Xử Nữ, mười tám tuổi.” -Xử Nữ mỉm cười, nàng công chúa này thật hòa đồng.

“Vậy nên gọi là Xử tử, còn cô bé này?” -Thiên Bình di chuyển mắt sang nhìn Bảo Bình.

“Muội là Bảo Bình, mười lăm tuổi.” -Bảo Bình tinh nghịch đáp.

“Ta là Cự Giải, mười tám.”

“Ta là Song Ngư, mười sáu.”

“Xử tử, Giải tử, muội muội xin được ra mắt hai tử” -Thiên Bình chấp tay, giả vờ nghiêm giọng nói.

“Ha ha ha . . .” -Cả đám cười rộ cả lên.

“Uy uy . . . .nàng lo tám với họ, quên mất ta rồi.” -Song Tử ủy khuất nói.

“Nào có đâu.” -Thiên Bình e thẹn nhìn Song Tử.

“Vậy hai người khi nào tổ chức hôn lễ?” -Cự Giải tò mò hỏi.

“Đợi Bạch Dương huynh thành thân, sau đó mới tới lượt Song Tử.” -Ma Kết nói.

“Vậy phải nói họ nhanh chóng thành thân mới được nha.” -Song Tử vuốt cằm.

“Bạch huynh sẽ thành thân sao? Với ai vậy?” -Cự Giải bất ngờ trước tin này.

“Là với Kim Ngưu, nữ nhi của Tể Tướng.” -Nhân Mã giải đáp.

“Oa . . . là Ngưu muội, thật ngạc nhiên nha.” -Cự Giải càng bất ngờ hơn trước nữ nhân sẽ thành thân với Bạch Dương.

“Vậy là có quen biết sao?” -Sư Tử hỏi.

“Vâng. Là muội muội tốt của muội.” -Cự Giải gật đầu.

“Hình như phong trào thành thân đang lan rộng nha, đầu tiên là Hoàng thượng ca ca, sau đó là Bạch huynh, giờ thì là Song Tử, Kết huynh, huynh nhắm khi nào thành thân đây?” -Nhân Mã nói một tràng dài.

“Huynh không hứng thú.” -Ma Kết lắc đầu, nhún vai nói.

“Huynh thật chán ngắt.” -Nhân Mã thở dài.

Xử Nữ nghe Ma Kết nói vậy, trong lòng hơi hụt hẫng, vậy nàng không có cơ hội rồi?

“Sao đệ không hỏi Sư huynh?” -Ma Kết cần nhẫn.

“Huynh ấy không cần thiết phải hỏi tới đâu.” -Nhân Mã biết được Sư Tử nghĩ gì, nên không muốn đá động việc thành thân với hắn ta.

“Mọi người dùng bữa xong rồi, hay chúng ta dạo Ngự hoa viên ngắm trăng đi.” -Ma Kết đứng dậy đề nghị.

“Được, đi thôi.” -Thiên Yết cũng nhất trí, hẳn thật ăn không vô nữa.

Thế là đoàn người thi nhau nối đuôi đi sau Thiên Yết dạo Ngự hoa viên, bọn họ đi thành từng nhóm một, tiếng nói rì rào tránh làm kinh động tới Thiên Yết.

“Hừ, Cự Giải, Song Ngư, thật không ngờ hai người lại thâm hiểm như vậy.” -Dung phi liếc mắt nhìn Cự Giải và Song Ngư, miệng chua ngoa nói.

“Nhanh như vậy đã lấy được lòng Hoàng thượng cùng các Vương gia.” -Thục phi cũng tức giận không kém.

“Nhan sắc cũng bình thường a.” -Hiền phi chế giễu. Cho dù nhan sắc nàng ta không bằng hai người nhưng nàng ta nhất quyết không công nhận điều đó, thật là cổ chấp.

“Dung nhi, con hãy mau chiếm được lòng của Hoàng thượng, phải giúp cho Thù gia chúng ta củng cố thế lực trong triều.” -Dung phụ nói, ánh mắt chứa đầy tham vọng.

“Nữ nhi biết a, nhất định nữ nhi sẽ làm được.”

Dung phụ hài lòng nhìn nữ nhi của mình, hẳn phải thu tóm triều chính trong tay, hẳn phải lật đổ ngôi vị Hoàng đế của Thiên Yết.

37. Chương 36

Cự Giải đi sát bên Thiên Yết, chốc chốc lại cùng hắn trò chuyện, cười nói có vẻ như ý hợp tâm đầu.

“Hôm nay nàng cảm thấy thế nào?” -Thiên Yết hỏi.

“Là sao a?” -Cự Giải không hiểu ý tứ trong lời nói của Thiên Yết, liền hỏi.

“Hôm nay là Tết đoàn viên, không phải tâm trạng nàng lúc này thường không vui sao?”

“Tuy cũng còn đau buồn nhưng mà hiện tại, Hoàng thượng cũng là người thân của thiếp, như vậy thiếp không còn cô đơn nữa rồi.” -Cự Giải mỉm cười hạnh phúc.

Thiên Yết khuôn mặt hơi cứng lại, người thân sao? Nhưng người thân trong suy nghĩ nàng ta nghĩa là gì? Một phu quân sao?

“Hoàng thượng, sao người lại ngây người ra như vậy?” -Cự Giải thấy sắc mặt không tự nhiên của Thiên Yết, lay lay hắn hỏi.

“Không! Không có gì đâu!” -Thiên Yết xua tay nói.

Cự Giải gật đầu tiếp tục ngắm hoa, thưởng trăng bên cạnh hắn. Ma Kết, Nhân Mã, Sư Tử đi phía sau. Ma Kết thì hứng thú lắm, chốc chốc lại ngắm trăng xuất khẩu thành thơ.

”Trăng ngọc màu duyên tỏa bóng ngà

Đêm thu xinh đẹp dáng Hằng Nga

Rạng ngời lấp lánh cùng nơi đến

Chiều sáng lung linh khắp cõi xa.”

“Huynh thật tình, ngắm được rồi, đâu cần phải ngâm thơ.” -Nhân Mã nổi da gà nói.

”Hương mộng ngọt ngào thương thắm tới

Sắc mơ tươi tắn nhớ ngày qua

Cho đời nét thắm không phai nhạt

Trăng ngọc màu duyên tỏa bóng ngà!”

Tiếng ngâm nhẹ nhàng, thanh thoát ở phía sau Nhân Mã vang lên, hắn hơi bất ngờ vì có người cùng chung sở thích với Kết huynh của hắn nha. Là Xử Nữ a. Ma Kết cũng lấy làm ngạc nhiên, bèn nhoẻn miệng cười.

“Ha ha ha . . . ngâm hay lắm.”

Xử Nữ bất ngờ trước lời khen của Ma Kết, khuôn mặt ửng đỏ.

“Vương gia quá lời.”

Vừa lúc đó, ở bên cạnh Xử Nữ cũng có một giọng trong trẻo vang lên.

”Trời đỏ trời quê trăng cũng quê

Mà nước thì xa, xa đến xa

Nhìn ra cửa sổ trông trăng mọc

Lòng những nôn nao nhớ bóng nhà.”

Thật sự là một giọng ngâm nhẹ nhàng, cô đơn, buồn tủi. Mọi người liền đổ dồn ánh mắt về nữ nhân đang đứng bên cạnh Song Tử.

“Thiên Bình công chúa, cô ngâm thật hay.” -Cự Giải khen ngợi.

“Giọng ngâm hơi mang mác buồn nhỉ?” -Ma Kết vuốt cằm, gật gật.

Nhìn vẻ mặt bi thương, ánh mắt cô đơn của Thiên Bình, Song Tử cảm thấy thật đau lòng.

“Đừng buồn, có dịp ta sẽ đưa nàng về thăm phụ hoàng của nàng, có được hay không?”

Thiên Bình khước mắt ướt nước, nhìn Song Tử, ánh mắt cảm kích.

“Cười lên, nàng cười rất đẹp.” -Song Tử lau đi nước mắt của nàng, mỉm cười nói.

Thiên Bình nghe vậy, đôi môi anh đào cong lên, dưới ánh trăng, nụ cười của nàng càng thêm mê hoặc lòng người.

Song Tử nhất thời mê mẩn nụ cười ấy, tim hần đập thành thịch, hần cảm thấy mình thật may mắn khi có được nữ nhân này. Hần nhất định sẽ hảo hảo khóa chặt nàng bên cạnh hần. Cự Giải thấy không khí vui vẻ như vậy, nhất thời nhin không được mà cao giọng ngâm

”Bao đời bóng nhuộm côi người

Non già cũng vẫn ông cười trẻ thơ

Cô đơn cung Quảng mộng mơ

Cho bao thi sĩ ngẩn ngơ dáng Hằng.”

*Ông ở đây chỉ Ông Trăng nhé.

“Muội ngâm rất hay.” -Sư Tử mở miệng khen. Từ nãy tới giờ hần chỉ đều im lặng đi phía sau Cự Giải, đưa mọi cử chỉ của nàng thu vào tầm mắt, hần quả thực yêu thích nàng tới tận xương tủy.

“Mọi người trở tài đủ rồi a, tới lượt ta nga.” -Một giọng nói say khướt vang lên.

Chặc chặc, có công dụng rồi a.

“Song Ngư, muội đừng làm loạn nha.” -Xử Nữ trán đổ mồ hôi nói.

Song Ngư mặt ửng đỏ vì rượu, bước đi xiêu vẹo. Xử Nữ giữ nàng ta lại nhưng cơ thể nàng ta cứ mềm èo, dễ dàng thoát ra khỏi tay của Xử Nữ. Song Ngư liếc xiềng bước lên phía trước, lướt qua Thiên Yết. Hần hơi sững sờ nhìn hành động của nàng.

“Xử tử, phiên tử đàn một khúc.” -Song Ngư nói.

Tử Liên nhanh chân đi lấy cho Xử Nữ một cái đàn, đưa tới trước mặt nàng. Xử Nữ nhận đàn, kiểm một nơi nào đó ngồi xuống, đặt tay gảy âm điệu đầu tiên. Tiếng nhạc vang lên, tài đàn của Xử Nữ quả thực rất xuất chúng, Song Ngư được nàng chỉ dạy nên mới có thể được như ngày hôm nay. Song Ngư tiến lên phía trước, nơi mà chỉ còn có mình nàng, những người khác thì vây xung quanh, nhưng vẫn chừa một khoảng đủ rộng. Ánh mắt nàng phủ một màn sương mỏng, mơ hồ, long lanh, hai má ửng hồng. Môi đào hé mở, tiếng hát như suối rót vào tai, êm dịu, du dương, hòa lẫn với tiếng đàn thanh thoát. Từng cái nhấc tay, từng cái

xoay mình, váy áo tung bay lên, thoát trông như tiên nữ giáng trần. Bóng của nàng trải dài, thân thể linh động uyển chuyển. Trong vườn hoa muôn màu muôn vẻ đua sắc thắm hồng, giờ đây chỉ để làm nền để tôn lên nét đẹp tựa tiên của nàng.

Thiên Yết ngây người nhìn nàng, hai mắt hấn sáng lên, chìm vào si mê, không thể nào dời ánh mắt khỏi nàng. Ma Kết cũng vui vẻ trong lòng, cho người mang đàn của hấn đến, ngồi bên cạnh Xử Nữ gảy đàn. Xử Nữ cảm thấy thích thú vô cùng. Hai tiếng đàn hòa vào nhau, tạo nên một âm điệu tuyệt diệu, thấm vào từng người xung quanh đó, phút chốc, mọi thứ dường như không thuộc về nhân gian nữa mà tựa như cảnh chúng tiên quay quần ca múa hơn.

Kết thúc điệu múa, không gian chìm vào tĩnh lặng. Song Ngư vẫn đứng đó, ánh mắt mơ hồ, không thấy rõ người xung quanh.

“Đau đầu quá a.” -Than nhẹ một tiếng, đôi mắt nàng dần nhú chặt lại, thân thể như không xương, nhẹ nhàng ngã xuống.

Thiên Yết nhanh chân tới gần, đỡ được nàng, ôm chặt nàng trong tay, hấn ngây dại nhìn nữ nhân đang say ngủ trong lòng.

“Hôm nay kết thúc tại đây.” -Bé nàng lên, hấn trầm giọng nói. Sau đó hồi Long Ngâm điện. Hỉ công công cùng các cung nữ cũng chạy theo.

Đám người bị bỏ lại hơi thẫn thờ. Cự Giải mắt nhìn theo bóng dáng của Thiên Yết dần biến mất. Trong tâm nàng đột nhiên còn cào, nổi lo lắng, bất an chiếm lấy tâm trí nàng, tay đan chặt vào nhau, nàng cắn môi.

“Cự Giải, muội không sao chứ?” -Sư Tử quan tâm hỏi, đưa tay tính chạm vào vai nàng.

Cự Giải không ngó ngang gì đến lời của Sư Tử, xoay người hồi cung. Trên mặt hiện rõ vẻ bất an, Sư Tử tay dừng lại giữa không trung, Cự Giải của hấn, xem ra không vui rồi.

38. Chương 37

Trở lại với Kim Ngưu - Bạch Dương.

“Trâu Vàng, nàng ăn nhiều như vậy, có sao không đó?” -Bạch Dương lo lắng hỏi. Từ nãy tới giờ Kim Ngưu đã ăn qua không biết bao nhiêu món.

“Không sao, bụng ta rất tốt mà” -Kim Ngưu vỗ vỗ cái bụng của nàng nói.

“Nàng thật là . . . cẩn thận coi chừng tăng ký đó nha.” -Bạch Dương chột chột cái má phúng phính của Kim Ngưu.

“Ta không quan tâm, ta mập lên chàng sẽ chê sao?” -Kim Ngưu bĩu môi nói.

“Ha ha ha . . . Nàng béo tốt như vậy, ta mới thích a.” -Bạch Dương bật cười.

Kim Ngưu phụng phịu nói.

“Hứ!!! Ta bắt quá chỉ là tròn tròn chứ nào có mập đâu?”

“Được rồi, nàng tròn.” -Bạch Dương nói.

“Chúng ta đi thả đèn đi.”

Không cần biết Kim Ngưu có trả lời hay không, Bạch Dương liền cầm tay nàng kéo tới gần bờ sông. Tới một sạp hàng nhỏ gần đó “Ông chủ, tôi lấy hai cái đèn này.” Bạch Dương nói.

“Được, của công tử đây.” -Ông chủ cười, đưa hai cái đèn cho Bạch Dương.

“Công tử hãy đến bên kia, chỗ ấy có giấy bút, công tử hãy viết ước nguyện của mình lên giấy sau đó bỏ vào đèn rồi thả xuống sông.”

“Cảm ơn. Chúng ta đi thôi.” -Bạch Dương cười cảm tạ, đưa một cái cho Kim Ngưu, sau đó tiếp tục cầm tay nàng đi tiếp.

Tới nơi, một nam nhân trông rất thư sinh liền đưa giấy và bút cho họ. Bạch Dương nhận lấy, phần khởi viết ước nguyện của mình vào trong. Kim Ngưu cũng thấy hứng thú, liền cầm bút lên viết.

“Ta viết xong rồi!”

“Ta cũng vậy a.”

“Chúng ta đi thả thôi.” -Bạch Dương cùng Kim Ngưu tay cầm đèn bước tới bờ sông, mọi người ở đây đứng đông nghịt, ai nấy cũng đều lần lượt thả đèn của mình xuống.

Kim Ngưu và Bạch Dương cũng tự tay đặt chiếc đèn của mình xuống mặt nước, hai cái đèn được dòng nước đưa đẩy, trôi ra xa, ánh nến trong đèn sáng lấp lánh, hàng ngàn chiếc đèn đang trôi lơ lửng giữa sông, sáng lấp lánh cả một vùng đó, cảnh vật trở nên lung linh lạ thường.

“Đẹp quá.” -Kim Ngưu cảm thán, hai mắt nàng sáng long lanh.

“Đúng vậy.” -Bạch Dương mỉm cười, nhìn những cái đèn đang trôi ở xa.

“Chàng ước nguyện cái gì vậy?” -Kim Ngưu tò mò hỏi.

“Thiên hạ thái bình” -Bạch Dương nét mặt nghiêm lại, giọng vững vàng nói.

“Chàng thật là người yêu nước nha.” -Kim Ngưu bất ngờ.

“Phụ hoàng trước khi băng hà, đã giao phó cho ta một sứ mệnh, đó là bảo vệ giang sơn bờ cõi Hoàng Đạo, tuyệt không cho bất kỳ kẻ nào đến xâm phạm.” -Bạch Dương nói, trong mắt hần ánh lên một tia quyết tâm, hần đã và đang thực hiện tốt nhiệm vụ đó.

“Thật ngưỡng mộ chàng nha.”

“Còn nàng? Nàng ước gì?” -Bạch Dương quay mặt đối diện với Kim Ngưu, hỏi.

“Ừm . . . được nếm qua tất cả món ngon của lạ trên đời.” -Kim Ngưu mơ mộng nói.

“Ha ha ha ăn được ngủ được là tiên a.” -Bạch Dương cười.

“Chàng thật hiểu biết nha.”-Kim Ngưu lém lỉnh nói.

“Cũng muộn rồi, ta đưa nàng về.” -Bạch Dương đề nghị.

Kim Ngưu đứng dậy, vươn vai.

“Oáp . . . Về thôi! Ta buồn ngủ rồi.”

Bạch Dương nắm tay Kim Ngưu, cả hai cùng nhau rảo bước trên đường, không khí tối nay thật nhộn nhịp . . .

.....

Hoàng cung.

“Mọi người về cẩn thận.” -Tiếng nói của Ma Kết vang lên.

“Đa tạ Vương gia quan tâm.” -Ngư mẫu Ngư phụ nói sau đó bước lên xe ngựa.

“Tiểu Mã, bốn cô nương đi về nha.” -Bảo Bình nói.

“Được, khi khác ghé thăm cô. Đi cẩn thận.” -Nhân Mã cười, gật đầu nói, sau đó hần đích thân đỡ Bảo Bình lên xe ngựa.

“Vậy . . . xin cáo từ.” -Xử Nữ có chút tiếc nuối, nhanh như vậy đã phải về rồi sao?

“Ừm . . . Khi khác lại cùng cô đàn.” -Ma Kết mỉm cười, hẳn có vẻ hứng thú với nữ nhân này rồi nha, tài đàn của nàng ta còn hơn cả Song Ngư.

Xử Nữ nghe vậy, như mở cờ trong lòng, cười tươi đáp.

“Vâng. Hẹn khi khác.” -Sau đó xoay người chuẩn bị lên xe.

“Để ta.” -Ma Kết nói, tới gần đỡ Xử Nữ lên xe.

Xử Nữ khuôn mặt ửng đỏ, lí nhí nói.

“Cảm ơn . . . Vương gia”

Xe bắt đầu rời khỏi Hoàng cung, Ma Kết và Nhân Mã đứng nhìn cho tới khi xe đi khuất hẳn.

“Chúng ta về thôi.” -Ma Kết nói.

“Ừ. Đệ thấy mệt rồi.” -Nhân Mã uể oải, lủi thủi cùng Ma Kết lên xe đi về.

.....

MaiThuviện.

“Đưa ta tới đây thôi. Chàng về đi.” -Thiên Bình nói.

“Ừm, nàng ở lại đây một thời gian, đợi Bạch Dương huynh thành thân, sau đó ta sẽ rước nàng về phủ.” -Song Tử tươi cười nói, hẳn thật mong chờ ngày đó.

“Chàng háo hức vậy sao?” -Thiên Bình ánh mắt tò mò nhìn hẳn.

“Tất nhiên rồi. Lần đầu gặp nàng, ta đã thấy thích a.” -Song Tử thẳng thắn nói.

“Vậy sao? Vì sao thích ta?”

“Vì nàng xinh đẹp.” -Song Tử nhún vai nói.

” . . . Ừm . . . vậy chàng về đi, ta mệt rồi.” -Thiên Bình nói.

“Được, nàng nghỉ ngơi đi, ta về đây.” -Song Tử nói, sau đó đi khỏi Mai Thu viện.

Thiên Bình đứng tại đó, hơi hụt hẫng.

“Nếu ta không xinh đẹp. . . liệu chàng có để tâm?”

“Công chúa, nên đi nghỉ thôi.” -Lục Nhi lên tiếng nhắc.

“Được.” -Thiên Bình đưa tay cho Lục Nhi, Lục Nhi nhanh nhẹn dìu Thiên Bình vào phòng.

.....

GiảiThucung.

“Cự Giải, muội vẫn ổn chứ?” -Giọng nói trầm thấp của Sư Tử vang lên.

“Muội ổn.” -Cự Giải đang ngồi, tay chống lên trán suy nghĩ, vẻ mặt không vui.

“Đừng nói dối huynh.” -Sư Tử gần giọng.

Cự Giải bất giác ngẩng mặt lên đối diện với Sư Tử.

“Chỉ là muội thấy bất an mà thôi.”

“Sống trong thâm cung này, muội không nên đặt niềm tin vào ai, phải cảnh giác, dù cho bọn họ là bằng hữu của muội đi chăng nữa.”

“Huynh nói vậy có ý gì?”

“Muội hãy tự mình suy nghĩ, huynh về đây.” -Sư Tử không trả lời câu hỏi của Cự Giải, lẳng lặng đứng lên, bước khỏi phòng.

“Không tin ai . . . ?” -Cự Giải lẩm bẩm.
Nàng đã bắt đầu cảm thấy bất an vì cuộc sống ở đây. . . .

39. Chương 38

DungHạ cung.

“Xoảng!”

“Hừ!!! Ả Song Ngư đó thật cáo già mà!” -Dung phi tức giận, hất chén trà xuống đất.

“Dung phi tỷ, bình tĩnh a.” -Hiền phi vuốt vuốt lưng Dung phi, mong nàng ta hạ hỏa.

“Cô ta rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc Hoàng thượng vậy chứ?” -Thục phi tay nắm lại, nhấn mạnh nói.

“Chẳng qua là múa một điệu, như vậy đã lọt vào mắt Hoàng thượng? Ta không phục!!!!” -Dung phi hét lớn.

“Không thể dễ như vậy được.” -Hiền phi nói.

“Đúng vậy, phải diệt trừ cô ta ngay khi còn có thể, hiện tại chỉ là Chiêu Nghi, chúng ta thừa sức đối phó.”
-Dung phi giọng nói ngập tràn ganh ghét.

“Có trách phải trách cô ta thôi, không chịu an phận thủ thường, tranh giành với chúng ta làm gì???” -Thục phi ánh mắt gian ác nói.

“Tạm thời bây giờ hai muội về cung nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ đối phó với ả ta sau.” -Dung phi nói.

“Được, vậy muội cáo từ.” -Thục phi và Hiền phi đứng dậy đi khỏi Dung Hạ cung.

“Hừ!!! Song Ngư!! Cô được lắm” -Dung phi tay nắm thành nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

.....

LongNgâm điện.

Nhẹ nhàng đặt Song Ngư nằm xuống, Thiên Yết ngồi xuống mép giường, lẳng lặng nhìn nàng.

“Nữ nhân này, khi say thật không đứng đắn a, sao có thể múa may quay cuồng như thế.” -Thiên Yết giọng có chút không vui nói.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng, hai má đỏ hồng đáng yêu. Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt lên khuôn mặt nàng, khiến nét đẹp mờ ảo, quyến rũ bao người. Khẽ đưa tay chạm lên làn môi của nàng.

“Mềm thật” -Thiên Yết thì thào nói. Hắn từ từ cúi người, áp mặt mình sát khuôn mặt nàng.

Môi hắn khẽ chạm nhẹ vào đôi môi anh đào của nàng, chỉ mới lướt qua hắn đã giật bắn người.

“Giống như bị sét đánh vậy?” -Thiên Yết sờ sờ môi mình, lẩm bẩm.

Hắn đưa tay chạm lên khuôn mặt nàng, sờ vào làn da mát rượi, hắn cảm thấy thích thú không muốn dừng lại.

“Nàng múa rất đẹp, ca cũng thật hay” -Thiên Yết trầm giọng nói, ánh mắt đắm chiêu nhìn nàng.

“Ưm .. . Tử Liên, để cho ta ngủ a.” -Song Ngư nhú mày, trở mình, miệng lẩm nhảm nói.

Thiên Yết rút tay lại, hắn không muốn đánh thức nàng dậy.

“Ngoan, ngủ đi.”

Hắn quay mặt nhìn ‘độc giả.’

“Nhìn gì nữa? Hết cảnh nóng rồi a! Chúc các người trung thu vui vẻ!”

Thiên Yết giọng nói uể oải, rời khỏi tấm cung. Đêm nay không được ngủ trong phòng mình rồi a. Haizzzz.

.....

“Trâu Vàng, nàng ngủ ngon.” -Bạch Dương đưa Kim Ngưu về tới Khánh Vinh phủ.

“Vâng Chàng cũng vậy.” -Kim Ngưu cười.

“Lại gần đây, muốn nói chàng nghe cái này.”

Bạch Dương tiến tới, đứng gần sát Kim Ngưu. Kim Ngưu nhân cơ hội, nhón chân lên, hôn nhẹ vào má Bạch Dương. Bạch Dương tròn mắt, bất động.

“Tạm biệt” -Kim Ngưu lém lỉnh cười, bước vào phủ.

Bạch Dương đưa tay sờ sờ nơi Kim Ngưu vừa hôn, hấn nhoẻn miệng cười.

“Ha ha ha . . . nữ nhân đáng yêu.”

Hấn thở nhẹ, rảo bước trên đường.

Đường có vẻ vắng người hơn, các sạp hàng cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đóng cửa. Nhìn những cái lồng đèn đã sớm tắt nến. Hấn bất giác mỉm cười.

“Tết đoàn viên?” Bạch Dương lẩm bẩm.

“Phụ hoàng, người đón tết đoàn viên với mẫu hậu có vui hay không?”- Ngẩng đầu nhìn lên trời, hấn nói.

Bầu trời đêm nay thật đẹp, mặt trăng tròn vành vạnh, những ngôi sao sáng lấp lánh. Khung cảnh thật yên bình.

Hít một hơi thật sâu . . .

“A! Sắp sang đông rồi!” -Bạch Dương nói, khí trời bây giờ đã hơi se lạnh.

Hấn quay mặt nhìn đối diện ‘độc giả.’

“Hi!!! Các bạn, trung thu các bạn có dự định gì không nha? Đêm nay trăng rất đẹp, hãy ra đường để tận hưởng không khí này nha, rất vui đó, đừng trốn ở trong nhà ủ nầm a. Sắp sang đông rồi, nhớ giữ ấm. Tiếp tục ủng hộ cho Holy nhá. Ha ha ha . . . Bồn Vương về phủ đây!!”

Bạch Dương để lại một nụ cười sáng khoái, sau đó dùng khinh công phi thân rời đi.

.....l

Sư Tử đã trở về Sơn trang.

Hấn không vội về phòng nghỉ ngơi, liền bay lên nóc nhà nằm trên ấy.

“Trăng đêm nay đẹp lắm! Bồn Vương dù trong lòng hiện tại không vui, nhưng cũng chúc mọi người có một đêm trung thu vui nhé!”

Hấn cười nửa miệng liếc mắt nhìn độc giả, sau đó lại tiếp tục ngắm trăng.

.....

Ma Kết và Nhân Mã ngồi trong xe ngựa.

Bất giác . . .

“Dừng xe!” -Ma Kết ra lệnh.

Xe dừng lại hai người bước xuống, chấp tay chào độc giả.

“Mừng tết trung thu, mong cho đất Việt chúng ta mãi mãi an bình, mong nhà nhà rộn rã tiếng cười.” -Ma Kết mở lời.

“Chúc các bạn có một đêm trung thu vui vẻ bên bạn thân, và cả người ý nhaaaa!” -Nhân Mã giọng nói tình nghịch.

.....

PhủVinhXuân.

“Không biết chúc gì cả. Thôi hát tặng mọi người nhé.” -Xử Nữ tươi cười.

”Chiếcđènôngsaosonămcánhhtươi

Cáncâyrátdài, cáncáoquađầu

Emcầmđensaoemhátvangvang

Đensaotươi màucủademrầmliênhoan...”

“Mọigười cònnhớbàinàynhông? ThậtkhuyếnBáoBảonhớvềtuổithơnhà.”

40. Chương 39

LongNgâmđiện.

Sáu tuần lãng nam nhân đang tề tựu về một phương. Khung cảnh hiện tại thật đẹp a. Ai nấy đều có vẻ đẹp ‘nghiêng thùng đổ nước’, thật khiến bao người ganh ghét.

“Bạch huynh, huynh dự định khi nào thì thành thân?” -Song Tử nôn nao hỏi.

“Huynh nhờ người xem ngày rồi, phải vào giữa tháng sau a.” -Bạch Dương thở dài, chán nản nói.

“Hiện tại đã sang tháng mười, vậy là phải chờ thêm một tháng rưỡi nữa sao??” -Ma Kết vuốt cằm nói.

“Mặc kệ đi, cứ tổ chức a.” -Nhân Mã nói.

“Sao có thể qua loa như vậy được” -Thiên Yết nhấp một ngụm trà, bây giờ mới lên tiếng.

“Huynh cũng nghĩ vậy, phải chọn ngày lành tháng tốt, sau đó khua chiên gõ trống cho cả đất nước biết, phải tổ chức thật linh đình nga, tiệc sẽ kéo dài ba ngày ba đêm mới được!!” -Sư Tử gật đầu nói.

“Huynh có cần khoa trương thế không?” -Nhân Mã bĩu môi nói.

“Ta thấy cũng được đó nga.” -Song Tử thích thú, phải để cho tất cả người trong thiên hạ biết chứ.

“Aizzz, biết làm sao được, đành phải chờ tiếp thôi.” -Bạch Dương chống cằm, thở dài.

“Đệ nghĩ như vậy cũng tốt, sắp tới đây sẽ tổ chức cuộc thi tuyển chọn hiền tài a. Nhất định sẽ rất bận rộn, đợi qua một tháng khi mọi việc êm xuôi, thì hẳn tổ chức lễ thành thân. Mọi người thấy thế nào?” -Ma Kết phát biểu ý kiến của mình.

Mọi người nghe xong, gật gật đầu đồng tình, dù sao người vất vả là hai người đó a.

“Được, quyết định vậy đi. Còn nữa, tất cả mọi người phải tham gia coi thi, không được để tình trạng gian lận xảy ra.” -Thiên Yết đánh mắt, nhìn bọn họ, ý cười tà ác, phải bắt các người chịu khó một tí a.

“Cái gì?????” -Nhân Mã ngạc nhiên.

“Thôi thôi, đệ không ham đâu.” -Song Tử xua tay, đứng dậy tính bỏ trốn.

Bạch Dương kịp túm hần lại, ép hần ngồi lại vị trí cũ.

“Đệ làm vậy mà được à? Chỉ là coi thi, đâu có khó gì đâu.”

“Huynh không tham gia được, sắp tới huynh phải đi họp mặt các bang chủ, thủ lĩnh của các bang phái trong giang hồ rồi” -Sư Tử ‘giơ’ tay nói.

“Vâng. Không sao, huynh trước giờ cũng giúp nhiều rồi, chuyện này huynh không cần tham gia cũng được.” -Thiên Yết gật đầu.

“Vâng, huynh xin phép cáo từ trước.” -Sư Tử đứng dậy, chấp tay cúi chào, sau đó đi khỏi.

“Được rồi, đây là nhiệm vụ của mọi người. Bạch Dương, huynh thống lĩnh bọn lính lác, bảo vệ chắc chắn đề thi, và nhất là không được để bất kỳ kẻ lạ mặt nào lọt vào hội trường thi. Nhân Mã, Song Tử, hai đệ công việc nhẹ nhàng lắm, kiểm tra xem họ có mang ‘tài liệu’ hay không, nếu có, đuổi hẳn ra, vĩnh viễn không cho phép tham gia bất kỳ khoa thi nào nữa!!” -Ma Kết giọng nghiêm túc nói.

“Đã là thi cử thì phải công bằng, mọi người hãy cố gắng làm tốt công việc của mình.” -Thiên Yết nói.

“Đệ hiểu rồi” -Nhân Mã và Song Tử nói, công việc cũng nhẹ nhàng a, làm một tí cũng có sao.

Bạch Dương cũng gật đầu.

“Chuyện này không khó, ta nhất định làm được”

“Tốt. Mọi người lui ra đi” -Thiên Yết phất phất tay.

Sau khi mọi người đã lui ra hết, Ma Kết mới lên tiếng, vẻ mặt cười gian gian.

“Đêm qua sao rồi a??”

“Sao là sao?” -Thiên Yết dừng dừng đáp.

“Đệ đừng mắc cỡ a, nói ra đi”

“Thì nàng ta chiếm hết cái long sán của trẫm, còn trẫm phải vào ngự thư phòng ở chứ thế nào nữa?” -Thiên Yết nói.

“Cái gì???? Trời ơi cái đầu đệ có vấn đề rồi phải hay không? Một đêm xuân đáng giá ngàn vàng a, sao đệ lại mỗi người một nơi như vậy???” -Ma Kết ngạc nhiên nói.

“Huynh hạ thấp giọng xuống, thật tình, trẫm là người ngay thẳng a, sao có thể lợi dụng nữ nhân lúc say rượu mà làm càn? Rất mất mặt!!”

“Hừ! Thật chán đệ quá, huynh đi đây. Theo dự tính, năm ngày sau sẽ tổ chức hội thi” -Ma Kết đứng dậy, nói vài câu rồi đi mất dạng.

Thiên Yết vẫn ngồi đó, chống cằm, suy nghĩ miên man về điều gì đó, bất giác hẳn lại bật cười.

.....

LamDươngviện.

“Tiểu thư, từ lúc trở về đây, em thấy tiểu thư hơi lạ đó nha.” -Tử Liên nói.

“Đâu có đâu!” -Song Ngư mặt đỏ bừng nói.

“Đừng xạo nha. Đêm qua tiểu thư ở lại tẩm cung của Hoàng thượng, chuyện này sớm lan truyền trong Hoàng cung rồi a.”

“Sao?? Khắp cung đều biết á? Không xong rồi.” -Song Ngư ngạc nhiên đứng dậy sau đó lại ngồi xuống ôm đầu.

“Như vậy tốt mà, được Hoàng thượng để mắt tới, rất vinh hạnh nha” -Tử Liên ngây thơ nói.

“Em không hiểu chuyện đấy thôi, ta chỉ là một Chiêu Nghi nhỏ bé, nên biết an phận thủ thường, không bao giờ có ý nghĩ tranh chấp trong Hậu cung, hơn nữa ta không muốn rước họa vào thân đâu” -Song Ngư chán nản nói.

“Khó khăn vậy sao?” -Tử Liên khó hiểu, nhíu mày.

“Không phải ai cũng khao khát được vua sủng ái sao?”

“Haizz.. . . hiện tại em chưa hiểu hết được đâu.”

“Nhưng mà tiểu thư nha, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?” -Tử Liên ánh mắt tò mò nhìn Song Ngư.

Bị hỏi vậy, Song Ngư mặt càng thêm đỏ . . . . sáng nay . . . .

.....

Sáng sớm, nắng chói chang chiếu vào phòng, làm Song Ngư đang ngủ ngon bị đánh thức.

“Mặt trời chết tiệt, để ta ngủ a.” -Song Ngư cầu nhàu nói, mắt thủy chung vẫn nhắm.

“Mau dậy đi!!” -Một giọng nam trầm thấp vang lên.

“Hả?? Giọng Tử Liên sao lạ vậy?” -Song Ngư đang nằm xoay người, cái lưng của nàng đối diện với nam nhân ấy.

“Trẫm không phải Tử Liên”

Song Ngư giật mình, mở to mắt, từ từ xoay người lại, sau khi nhìn rõ khuôn mặt đối phương, nàng méo mào

“Hoàng . . . . .hoàng thượng!!”

Thiên Yết đang nằm nghiêng, tay chống đầu nhìn nàng, nhếch mép cười, hần nói.

“Người chiếm hết long sán của trẫm, báo hại trẫm một đêm không ngủ ngon, người đền bù như thế nào đây?”

-Song Ngư hoảng hốt, bò xuống khỏi long sán, quỳ xuống đất.

“Nô tỳ biết tội”

Thiên Yết ngồi dậy, nhìn nàng ở dưới mặt đất.

“Đứng dậy đi, nền rất lạnh”

Song Ngư im thin thít, không dám đứng dậy, Thiên Yết đành phải đỡ nàng đứng lên.

“Người xem, tay lạnh ngắt rồi” -Thiên Yết cầm tay nàng nói.

Song Ngư giật mình, rút tay về, nhưng tay đã bị Thiên Yết giữ chặt, hần hơi dùng lực, nàng ngã vào lòng hần. Đặt nàng ngồi ngay ngắn trên đùi, hần lên tiếng.

“Còn giận trẫm không?”

“Nô tỳ nào dám có ý giận Hoàng thượng” -Song Ngư mắt nhìn sang hướng khác, không trực tiếp nhìn vào mắt hần đáp.

“Nhìn trẫm!!” -Thiên Yết lạnh giọng ra lệnh.

Song Ngư cứng đầu.

“Hoàng thượng, thỉnh buông nô tỳ ra”

“Không cho phép tự xưng nô tỳ” -Thiên Yết tay mạnh mẽ, gắt gao giữ chặt nàng, Song Ngư cứ giãy giụa, cố gắng thoát ra khỏi hần.

“Nô tỳ thân phận thấp kém, không xưng nô tỳ thì phải xưng gì đây?” -Song Ngư nói.

“Xưng thiếp đi” -Thiên Yết nhìn nàng nói, nàng là phi tử của hần, xưng vậy cũng được mà

Song Ngư nhú mày.

“Nô tỳ không xứng”

“Nàng . . .” -Thiên Yết tức giận.

Bên ngoài truyền vào tiếng của Hỉ công công .

“Hoàng thượng, đã tới giờ thiết triều!!!!”

Thiên Yết đang muốn hảo hảo giáo huấn Song Ngư, nhưng quốc sự làm trọng, hần buông nàng ra.

“Đêm nay trẩm sẽ tới” -Sau đó phất áo rời đi.

Song Ngư cảm thấy thật không có cảm tình với hần tỳ nào, dám lừa dối nàng, xem nàng như một món đồ chơi sao???

.....

Ban đầu nghĩ về chuyện sáng nay, nàng có hơi đỏ mặt, nhưng ở khúc cuối thì khuôn mặt nàng tỏ vẻ bực tức vô cùng.

“Hần nói tới nay đến? Haizzz, ta không muốn, một chút cũng không!!” -Song Ngư uể oải nói.

.....

VinhXuânphủ.

“Xử tỳ . . . !!” -Bảo Bình đẩy cửa phòng Xử Nữ, ung dung bước vào.

Xử Nữ đang ngồi trước bàn, tay đang cầm bút viết gì đó.

“Xử tỳ, tỳ đang làm gì?” -Bảo Bình tiến tới hỏi.

“Lần sau hãy gõ cửa trước rồi vào” -Xử Nữ mắt chăm chú vào tờ giấy nằm ngay ngắn trên bàn, tay cầm bút chậm rãi viết.

“Tỳ tỳ, đừng nói tỳ chuẩn bị cho cuộc thi nha” -Bảo Bình trợn mắt.

“Đúng vậy a!!” -Xử Nữ thật tình nói, nàng chờ ngày này lâu rồi a. Bây giờ chính là thời cơ.

“Tỳ điên rồi sao? -Nữ nhi làm sao có thể vào trường thi?”

“Không sao, ta sẽ cải trang thành nam, như vậy có thể thi rồi” -Xử Nữ bình thản đáp.

“Tỳ ơi là tỳ . . . nếu lỡ bị phát hiện thì sao? Sẽ bị phạt nặng a” -Bảo Bình meo máo nói, Xử tỳ quả thực rất cứng đầu.

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải đi thi” -Xử Nữ ánh mắt kiên quyết nhìn Bảo Bình.

“Được, muội sẽ giúp tỳ!”

“Giúp cái gì a?” -Xử Nữ khó hiểu hỏi.

“Hóa trang” -Bảo Bình cười gian manh đáp.

“Ừ! Đừng biến tỳ thành quái vật là được rồi a” -Xử Nữ gật gù đáp.

Sắp rồi, còn năm ngày nữa thôi, thật chờ mong a.

.....

Sơntrang.

Trong một căn phòng lớn, Sư Tử ngồi chễm chệ ở chính giữa, ghế của hắn được bọc bằng da thú trông thật oai. Hắn tư thế ngồi bá đạo, ngã người dựa ra sau, tay chống cằm nhìn tất cả những kẻ đang có mặt tại đây.

“Minh chủ, người tọa vị tại đây đã hơn hai năm, thiết nghĩ đã đến lúc đổi khác?” -Một tên mặt mũi hung dữ lên tiếng, trên người hắn vác theo cây đao rất to.

Mọi người xung quanh xem ra có vẻ đồng tình, liền gật đầu xì xào bàn tán.

“Trật tự” -Sư Tử giọng lạnh lẽo nói, ánh mắt sắc như dao liếc nhìn đám người phía dưới.

“Vẫn như thường lệ, sẽ tổ chức cuộc thi giành chức Vô lâm minh chủ, nhưng lần này sẽ khác, kẻ đánh bại tất cả mọi người trước khi muốn làm Vô lâm minh chủ phải chiến thắng được ta!!”

“Ngài có vẻ quá tự tin đi?” -Tên mặt mũi hung tợn nói.

“Cứ cho là vậy, nếu không vừa lòng, vậy thì đừng tham gia” -Sư Tử ánh mắt khinh thường nhìn hắn.

“Ta tự hỏi một Vương gia như ngài sao lại thích lặn lội giang hồ như vậy? Phải chăng nên ở phủ của mình ăn chơi cho qua ngày tháng a?” -Giọng điệu của hắn mỉa mai.

“Ồ! Người cho là ta nên làm như thế sao? Vậy ta nói cho người hay, một khi ta vẫn còn ở đây, người đừng hòng ngồi vào vị trí Võ lâm minh chủ” -Sư Tử giọng nói chắc như đinh đóng cột.

“Người !!!!” -Hắn lộ rõ vẻ tức giận.

“Hừ!! Bấy ngày nữa sẽ tổ chức cuộc thi!” -Sư Tử nói sau đó bước khỏi căn phòng ấy, trở về phòng của mình. Muốn giành những gì vốn thuộc về hắn? Không dễ đâu! Sư Tử ta chính là thiên hạ vô địch.

41. Chương 40

Năm ngày . . . quả thực rất nhanh. Xử Nữ dậy sớm, chuẩn bị tốt mọi thứ, sau đó ngồi yên để Bảo Bình hóa trang, buộc tóc cao giúp mình. Khoác lên mình bộ y phục nam nhân, Xử Nữ hài lòng nhìn mình trong gương.

“Tốt rồi!”

“Chúng ta đi thôi” -Bảo Bình nói.

“Được!” -Xử Nữ tâm trạng hồi hộp, phấn khởi, bước ra khỏi phủ.

Hôm nay trời thật đẹp . . . .

.....

Hội trường thi.

Nhân Mã và Song Tử đang đứng trước cửa, trên người mặc bộ Vương phục dành riêng cho Vương gia.

“Oáp . . . Công việc này quá nhàm chán a” -Nhân Mã ngáp dài nói.

“Đúng vậy, nhưng đã nhận rồi, phải làm thôi” -Song Tử khoanh tay trước ngực, mắt chăm chú nhìn đám thí sinh đang đăng ký và bước vào trường thi.

“Hai đệ đang than thở cái gì đó?” -Bạch Dương cũng mặc bộ y phục giống Nhân Mã và Song Tử, vui vẻ tiến tới.

“Huynh không đi làm nhiệm vụ của mình sao?” -Song Tử hỏi.

“Yên tâm đi, huynh cho người kiểm tra rồi, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì” -Bạch Dương đáp.

“Vậy thì tốt” -Song Tử gật đầu.

“Song huynh, huynh xem, hai người kia thật quen” -Nhân Mã lay lay Song Tử, đưa tay chỉ vào hai người đang đi tới.

“Không phải là Bảo Bình sao?” -Song Tử nhận ra.

“Phải a. Thế còn người đi bên cạnh?” -Nhân Mã nhú mày.

“Không biết, trông có nét quen lắm. Tới xem thử”

Bạch Dương tuy không biết hai người đang nói tới ai, nhưng cũng nhiều chuyện bu theo.

“Bảo Bảo!!” -Nhân Mã kêu tên Bảo Bình.

Bảo Bình giật bắn người khi nhìn thấy Nhân Mã. . .

“Tiểu Mã, sao ngươi lại ở đây?”

“Ta phụ trách giám sát thí sinh mà” -Nhân Mã trả lời.

“Bảo Bảo, người bên cạnh muội là ai vậy?” -Song Tử vào vấn đề.

“Trông rất quen” -Nhân Mã nhìn chăm chăm vào người đứng bên cạnh Bảo Bình.

“À . . . là là người quen thôi” -Bảo Bình lấp bắp nói. Cầu trời đừng để bị phát hiện nha.

“Xạo a. Rõ ràng là Xử tử” -Nhân Mã tinh mắt nhận ra.

Xử Nữ bị dọa một phen hết hồn, run rẩy nói.

“Ta . . .ta . . .”

“Xử Nữ, sao cô lại hóa trang như vậy?” -Song Tử hỏi, hắn rất muốn biết lý do.

“Ta muốn tham gia thi” -Xử Nữ nuốt nước miếng, liều mạng nói.

“Cái gì?” -Ba huynh đệ họ ngạc nhiên.

“Xử tử, tử thật gan cùng mình nha” -Nhân Mã nói.

“Thật khâm phục nhưng xem ra bọn ta không thể để cho cô vào rồi” -Song Tử tuy cảm thán trước quyết định của Xử Nữ song hắn vẫn phải công ra công, tư ra tư.

“Không được, ta muốn thi” -Xử Nữ lắc đầu, nàng chờ ngày này đã từ lâu rồi a.

“Được!! Bổng Vương giúp vị cô nương đây” -Bạch Dương bây giờ mới lên tiếng.

Xử Nữ kinh ngạc nhìn Bạch Dương, hắn nói giúp nàng sao? Là thật sao?

“Huynh điên rồi!!! Ma Kết mà biết, sẽ không xong đâu” -Song Tử cao giọng.

“Có sao đâu, ta rất khâm phục ý chí của vị cô nương này, dù sao trước giờ cũng không có nữ nhân làm quan, bây giờ đổi mới thử xem sao?” -Bạch Dương nói.

“Tạ ơn Vương gia đã giúp đỡ” -Xử Nữ cảm kích, tính quỳ xuống để cảm tạ.

“Ấy ấy, đừng vậy, xem ra cô cũng là người quen của đệ đệ ta cho nên không cần khách sáo” -Bạch Dương nhanh tay đỡ lấy Xử Nữ, tránh cho nàng quỳ xuống.

“Được rồi, đệ sẽ giúp tử”

“Ta sẽ sắp xếp cho cô chỗ ngồi cách xa Ma Kết, như vậy hắn sẽ không nhận ra” -Song Tử cũng quyết định giúp đỡ.

“Cảm ơn . . . cảm ơn mọi người” -Xử Nữ khước mắt đã ứa nước, sụt sịt nói.

“Đi thôi”

“Tỷ tỷ, cố gắng lên nha” -Bảo Bình nói. Nàng chỉ có thể đưa Xử Nữ tới cửa, không thể bước vào trong.

“Được, muội về trước đi” -Xử Nữ gật đầu, thân ảnh nàng biến mất vào đám người trong hội trường thi.

“Bảo Bảo, lâu lắm không gặp cô” -Nhân Mã không vào trong, mà đứng ngoài nói chuyện với Bảo Bình.

“Vâng. Cũng khá lâu thôi. Ngươi dạo này thế nào?”

“Bình thường thôi. Sống một cuộc sống nhàm chán a” -Nhân Mã than thở.

“Rảnh rồi vậy sao?” -Bảo Bình hai mắt lóe tinh quang.

” Vâng” -Nhân Mã gật đầu.

“Vậy hôm nào ngươi cùng ta đi thu thập thảo dược đi” -Bảo Bình đề nghị.

“Cũng được. Nhưng sắp tới hai Hoàng huynh ta sẽ thành thân . . ”

“Không vội, người hứa đi cùng ta là được” -Bảo Bình nói.

“Được, Quyết định vậy đi”

“Vậy ta về đây”

“Tạm biệt” -Nhân Mã vẫy tay.

.....

“Xử Nữ, chỗ này là khuất nhất rồi, cô hãy hảo hảo cẩn thận, đừng bao giờ ngẩng mặt lên, cứ cắm cúi làm bài là được” -Song Tử dặn dò.

“Được, đa tạ Vương gia” -Xử Nữ cười đáp.

“Không cần khách sáo” -Song Tử cười.

“Ta ra với Mã đệ đây” -Xử Nữ gật gật đầu. Đã thuận lợi vào trường thi rồi, hy vọng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp.

.....

Hoàng cung.

“Tử Liên, em biết đường đến Giải Thu cung không?” -Song Ngự hỏi.

“Vâng, biết a! Tiểu thư muốn thăm Đức phi sao?”

“Dẫn ta đi”

.....

GiảiThucung.

“Tham kiến Ngự Chiêu Nghi” -Thúy Vân hành lễ.

“Được rồi, Đức phi hiện tại có thể gặp ta không?” -Song Ngự mở lời.

“Thật xin lỗi, Đức phi hiện tại thân thể không được khỏe, không thể tiếp Ngự Chiêu Nghi được”

“À . . . vậy sao? Vậy khi khác ta đến”

“Vâng” -Thúy Vân cúi người.

“Tử Liên, đi thôi” -Song Ngự bước ra khỏi Giải thu cung.

Sau khi thấy chủ tử hai người đi khỏi, Thúy Vân mới mở cửa phòng bước vào.

“Họ đã đi chưa?” -Cự Giải đang ngồi thêu khăn, mở miệng hỏi.

“Bẩm nương nương, họ đã rời khỏi” -Thúy Vân cung kính đáp.

“Ừ”

“Sao nương nương không muốn gặp Ngự Chiêu nghi? Không phải bình thường rất thân thiết sao?” -Thúy Vân khó hiểu.

“Hiện tại ta cảm thấy, không thể gần gũi với nàng ta được” -Cự Giải buông chiếc khăn cùng kim chỉ trên tay xuống, day day huyệt thái dương. Nàng rất khó xử, Song Ngự vốn là bằng hữu tốt, nhưng . . . có cái gì đó ngăn cách, khiến Cự Giải không muốn tiếp xúc cùng Song Ngự.

.....

“Tử Liên, hay chúng ta tới chỗ Thiên Bình công chúa đi”

“Vâng” -Tử Liên gật gật đầu, tiểu thư ở trong viện hoài sẽ sinh nhàm chán, đi thế này cũng tốt a.

“Cự Giải không biết thân thể có làm sao không a? Thật đáng lo” -Song Ngự vừa đi vừa nói.

“Đức phi là phi tử Hoàng thượng sủng ái, nhất định sẽ được Thái y tài giỏi chữa bệnh, tiểu thư không cần phải để tâm đâu” -Tử Liên thẳng thắn nói.

” . . . Ừ . . được sủng ái nhất mà” -Song Ngư cười cười . . .. Được Hoàng thượng sủng ái sao? Nàng ta . . .coi như may mắn đi.

.....

Dung phi đang đi dạo ở ngự hoa viên. Bất gặp Song Ngư đi ngang, bèn kêu lại.

“Thấy bồn cung vì sao không hành lễ?” -Dung phi cao giọng nói.

Song Ngư và Tử Liên lúc này mới nhận ra là có người, vội quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ tham kiến Dung phi”

“Thần thiếp tham kiến Dung Phi” -Song Ngư nhún nhục, cúi người hành lễ.

“Tốt! Nghe nói mấy ngày trước, Ngư Chiêu nghi được hoàng thượng sủng ái, lại còn được lưu lại Long Ngâm điện một đêm. Quả thực may mắn a”

“Chỉ là lời đồn, Hoàng thượng nào có sủng ái thần thiếp” -Song Ngư cúi mặt nói.

“Ha ha ha . . . Ngư Chiêu nghi không cần phải khiêm tốn, chuyện này trong cung ai mà không biết a?” -Dung phi cười rộ lên, tiến tới gần Song Ngư.

“Bồn cung cảnh cáo người, tốt nhất là an phận làm một Chiêu nghi, đừng mơ mộng có ngày bay lên làm phượng hoàng, không có cửa đâu” -Dung phi giọng nói tràn đầy ý đe dọa.

“Dung phi nương nương, hình như nương nương nghĩ xa quá rồi?” -Song Ngư ánh mắt chán ghét nhìn Dung phi.

“Chát!!”

Trên mặt Song Ngư hiện rõ năm dấu tay đỏ ửng.

“Người dám dùng ánh mắt đó với bồn cung? Hừ, hôm nay chỉ là một cái tát cảnh cáo, nếu người còn thích làm càn, bồn cung sẽ cho người phải hối hận vì điều này! Đi!” -Dung phi giận dữ nói, sau đó tức tốc rời khỏi ngự hoa viên.

Song Ngư tay nắm thành quyền, môi mím chặt tới bật máu.

“Tiểu thư, người có sao không?” -Tử Liên lo lắng, xoa xoa má của nàng.

“Ta không sao” -Song Ngư giọng đầy uất hận nói. Dung phi, cái tát này ta sẽ ghi nhớ.

42. Chương 41

Cuộc thi theo đúng giờ quy định đã diễn ra. Các thí sinh ngồi ngay ngắn, im phăng phắc không tiếng động. Ma Kết khoác bộ Vương phục màu xanh rêu, khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc đảo qua một vòng sau đó mới ngồi xuống vị trí của mình. Một vị quan ngồi bên cạnh cất tiếng.

“Cuộc thi bắt đầu, thời gian để làm bài là một nén nhang”

Tên lính lác sau khi nghe xong thông báo, liền châm đốt cây nhang cỡ bự, cao khoảng một nửa chiều cao của hần. Nhang bén lửa, từ từ đỏ rực ở đầu. Các thí sinh nhanh nhẹn mở đề thi trong một phong bao đã được xếp sẵn trên bàn. Bọn họ đọc qua một lượt liền cầm bút chấm vào nghiên mực, bắt đầu viết bài thi của mình. Xử Nữ ngồi ở góc khuất, sau khi đọc đề thì mừng ra mặt. Hưng phấn cầm bút mà hi hoáy viết, một chút cũng không dám ngẩng đầu lên vì sợ bị phát hiện. Ma Kết xem ra chỉ thích ngồi yên nhấm nháp trà Bích La Xuân mà hần yêu thích nhất, chốc chốc mới nhìn xem phía dưới như thế nào. Hần rất tin tưởng

vào Nhân Mã và Song Tử, cùng với sự bảo vệ nghiêm ngặt của Bạch Dương, muốn gian lận? Xem ra khó hơn lên trời!!

Nhìn thấy những kẻ vì đề thi quá khó mà vô đầu bức tóc, kẻ thì không biết làm thế nào chỉ biết chống cằm nhìn trời xanh mây trắng, kẻ thì viết khí thế lắm nhưng không biết chất lượng ra sao, Ma Kết bỗng nhoen miệng cười.

“Đề thi dễ như vậy, mà không thể làm được sao?”- Những tên quan ngồi cạnh hắn mà toát mồ hôi, bọn họ đã xem qua đề, xem xong thì ai nấy đều tái mặt, cái đề này chắc chỉ có Tam Vương gia làm được a.

Dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán, bọn quan lại đưa mắt nhìn Tam Vương gia đang cười gian mà thầm cảm thán trong lòng .. . Vương gia, ngài quả thực nguy hiểm!!

.....

Ngự thư phòng.

Thiên Yết ngồi trước ngự án, tay cầm tấu chương, lúc thì hần nhíu mày, lúc thì miệng lầm bầm cái gì đó, lúc thì thở dài lắc đầu, biểu cảm của hắn thật đa dạng.

“Hoàng thượng, mời người dùng canh nhân sâm a”-Hỉ công công tay bưng khay đựng canh tiến vào.

“Để đó đi”- Thiên Yết chán nản nói.

“Hoàng thượng, người đã phê duyệt tấu chương suốt năm ngày nay rồi, hay là nghỉ ngơi một chút”- Hỉ công công quan tâm hỏi.

“Người nghỉ trăm không muốn nghỉ ngơi hay sao? Cũng tại đám quan đó, cả ngày dâng tấu sớ, chưa giải quyết xong việc này thì đã nhảy sang bàn việc khác, tấu chương chất cao như núi, người nói bây giờ trăm không làm thì ai làm????”- Thiên Yết mắt tóe lửa nói, hần quả thực, quả thực, quả thực BỰC MÌNH mà.

“Sao người không nhờ Tam Vương gia a”- Hỉ công công run sợ nhìn Thiên Yết đang tức giận.

“Huynh ấy bận lo cho kì thi, không nên làm phiền nhiều”- Thiên Yết nói.

“Hơn nữa cũng sắp xong rồi, tối nay trăm có thể thanh thoi tới . . “- Nói đến đây hần dừng lại.

“Tới đâu a?”- Hỉ công công vênh tai nghe Thiên Yết nói câu tiếp theo.

“Người nhiều lời quá, lui xuống!”- Thiên Yết phất tay xua đuổi Hỉ công công lui ra.

“Vâng! Nô tài cáo lui!”- Hỉ công công hành lễ, sau đó bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Thiên Yết bưng bát canh lên, thổi nhẹ nhẹ, nhấp một ngụm.

“Tiếp tục thôi”

Hần quả là một vị Hoàng đế yêu nước a . . . .

.....

Mai Thu viện.

“Khởi bẩm công chúa, có Ngư Mỹ nhân cầu kiến”- Lục Nhi tiến vào phòng thông báo.

Thiên Bình đang ngồi trước bàn, tay cầm bút, vẽ vẽ cái gì đó.

“Ngư Mỹ nhân? . . . . A! Là Song Ngư a, mời nàng vào!” -Thiên Bình ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng nhớ ra.

Lục Nhi gật đầu bước ra mời Song Ngư vào.

“Nương nương, mời người tiến vào”

“Cảm ơn người”- Song Ngư mỉm cười, sau đó lướt qua Lục Nhi mà đi vào trong.

“Thiên Bình, tỷ đang làm gì vậy?” -Song Ngư nhìn Thiên Bình đang chăm chú vẽ cái gì đó, cất tiếng hỏi.

“Tỷ đang vẽ hỉ phục a” -Thiên Bình thích thú đáp.

“Hỉ phục?”- Song Ngư bước lại gần nhìn vào bức vẽ đang nằm trên bàn.

“Trông thật lạ”

“Đương nhiên rồi, là hí phục do tỷ tự nghĩ ra”- Thiên Bình đặt bút xuống, hài lòng nhìn bức vẽ.

*hỉ phục: áo cười.

“Tỷ tỷ thật tài giỏi!”- Song Ngư mắt chăm chú dán vào bức vẽ nói. Nàng cũng rất thích bộ hí phục này nha.

“Muội nếu thích, ta sẽ nghĩ ra một bộ khác tặng muội” -Thiên Bình nhìn thấy sự thích thú trong mắt Song Ngư, bèn đề nghị.

“Có được không? Như vậy phiền tỷ quá”- Song Ngư bất ngờ.

“Không sao. Đây là sở thích của tỷ mà” -Thiên Bình xua tay nói, sao có thể phiền được khi làm việc mà mình yêu thích?

Song Ngư vẻ mặt tươi cười nhưng lát sau lại buồn hiu. Thiên Bình thấy lạ liền hỏi.

“Sao thế? Không thích sao?”

“Không phải, chỉ là muội không có cơ hội được mặc hí phục đâu . . .” - Song Ngư đưa tay chạm vào bức vẽ, luyến tiếc nói.

Thiên Bình im lặng, nàng hiểu được vì sao Song Ngư lại nói vậy.

“Không sao, không vẽ hí phục vậy vẽ y phục bình thường a”

Song Ngư như lấy lại được tinh thần.

“Đúng a, nhờ hết nơi tỷ nha”

“Yên tâm đi. Chúng ta lại kia ngồi”- Thiên Bình đứng dậy di chuyển tới bàn nhỏ đặt giữa phòng.

Tự mình rót trà cho Song Ngư, nàng nhẹ nhàng nói.

“Loại trà này là cực phẩm trà ở nước ta, muội dùng xem”

Song Ngư gật đầu, cầm tách trà lên thổi qua, sau đó nhấp một ngụm.

“Trà ngon”

“Tất nhiên rồi”- Thiên Bình mỉm cười tự hào, chợt . . .

“Mặt muội làm sao vậy???”- Nàng đặt tách trà xuống, sờ vào má của Song Ngư.

Song Ngư bối rối.

“Không có gì đâu, chỉ là không cẩn thận”

“Đừng nói dối, đây rõ ràng là vết tát. Mau nói, là ai dám ra tay với muội???” -Thiên Bình giận dữ nói.

“Tỷ đừng như vậy, chỉ là chuyện nhỏ”- Song Ngư nhỏ nhẹ nói, nàng không muốn làm lớn chuyện.

“Hừ!! Nhất định là các phi tử của Hoàng thượng, đúng không??”

“Chuyện qua rồi mà, tỷ tỷ, muội không sao!”

“Bọn họ thật quá đáng mà”- Thiên Bình mang một bụng tức giận nói.

“Muội vốn không thể địch lại họ, gia thế, danh phận đều không bằng . . .” - Song Ngư mắt mang nét buồn, khẽ nói.

Thiên Bình cũng đau lòng thay cho cô, để ta sức thuốc giúp muội.

“Đa tạ tỷ”- Song Ngư mỉm cười.

“Đừng khách sáo”- Thiên Bình nói, sau đó đứng dậy đi lấy thuốc.

Nhìn theo Thiên Bình, Song Ngư nghĩ thầm.

‘Ít ra . . . vẫn còn có người thật lòng tốt với mình.’

.....

Khánh Vinh phủ.

“Ngưu nhi, con xem bộ này thật đẹp nha” -Ngưu mẫu tay cầm một bộ hỉ phục màu đỏ đẹp mắt nói.

“Đúng vậy a”- Kim Ngưu gật đầu, chạm vào bộ hỉ phục.

“Chất liệu vải thượng hạng, thật mềm mại, màu sắc cũng đẹp”

“Ấy da . . . Ngưu nhi, tay con mới cầm bánh xong, sao lại chạm vào hỉ phục, sẽ bẩn mất thôi”- Ngưu mẫu đánh tay Kim Ngưu.

Kim Ngưu rút tay về, dùng tay còn lại xoa xoa mu bàn tay bị Ngưu mẫu đánh, bĩu môi nói.

“Con gái mà không bằng một bộ hỉ phục hay sao?”

“Hừ! Con đó, sắp lên kiệu hoa rồi, trưởng thành chút đi”- Ngưu mẫu nói.

“Nương, người nhắc đi nhắc lại hoài câu đó, con thuộc lòng rồi”- Kim Ngưu chống cằm nhìn Ngưu mẫu đang vui vẻ xem bộ hỉ phục nói.

“Chỉ còn một tháng rưỡi nữa thôi a”- Ngưu mẫu nói . . .

“Con sắp xa Khánh Vinh phủ này rồi”

“Nương, người khóc sao?”- Kim Ngưu hỏi, khóe mắt của nương ứa nước rồi a.

“Ta nào khóc, nha đầu ngốc, lấy chồng rồi, phải biết nghe lời chút, đừng nghịch ngợm có biết hay không”- Ngưu mẫu lấy vạt áo lau đi nước nơi khóe mắt.

“Ngưu nhi biết rồi, có thời gian sẽ về thăm cha và nương”- Kim Ngưu nói, nàng thật sự không muốn rời xa nơi này . . . .

.....

Sau khi nén nhang cháy hết. Lập tức có người đánh trống.

“Tùng! Tùng!”

Các thí sinh nghe trống lệnh, liền đặt bút xuống sau đó đứng dậy rời khỏi hội trường thi. Bọn họ ồn ào, xì xào bàn tán về đề thi, có người bước ra mặt vui vẻ, người thì xụ một đồng.

“Đã thu đủ hết chưa?”- Ma Kết lên tiếng.

“Bẩm Vương gia, đã thu xong”

“Được, đem về phủ cho ta”- Ma Kết gật đầu hài lòng nói.

“Kết đệ, mọi thứ ổn chứ?” -Bạch Dương bây giờ mới vào hội trường thi.

“Tốt cả!!” Ma Kết đáp.

“Phải rồi, tạm thời huynh tới phủ của đệ trông coi bài thi có được không?”

“Được! Không thành vấn đề”- Bạch Dương hào sảng nói.

“Đi thôi, ngồi mãi, đệ thấy thật ê ẩm cái hông”- Ma Kết giọng mệt mỏi.

.....

Xử Nữ bước ra khỏi hội trường, tâm trạng phấn khởi, hít một hơi sâu, nàng mỉm cười bước xuống bậc tam cấp.

“Xử tử, thi tốt chứ?”- Nhân Mã chạy lại hỏi.

“Ừm. Tỷ nghĩ là tỷ đã làm được” -Xử Nữ gật đầu, cười nói.

“Cố gắng đậu trạng nguyên, đừng phụ công tam huynh đệ chúng ta giúp đỡ cô nha”- Song Tử nói.

“Vâng. Thật sự cảm ơn mọi người nhiều lắm.”- Xử Nữ tâm vẫn còn cảm kích nói.

“Được rồi, về đi”

“Được, hẹn gặp lại”- Xử Nữ gật đầu, nàng phải về để cho Bảo Bình yên tâm a.

“Chúng ta cũng về thôi, hôm nay đứng nhiều, mệt người quá” Song Tử vươn vai nói.

43. Chương 42

Màn đêm buông xuống, đám cung nữ thái giám trong cung tất bật chuẩn bị bữa tối cho chủ tử của mình. Thân làm nô tài như bọn họ thật đáng thương, làm cả ngày tất bật không được nghỉ ngơi, bây giờ dù bụng đói meo nhưng vẫn phải phục vụ cho người khác trước.

“Hoàng thượng, nô tài cho người dọn bữa lên được hay chưa?” -Hỉ công công cung kính nói, Hoàng thượng đã ngồi trước ngự án suốt cả ngày hôm nay rồi.

Thiên Yết không đáp, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Không cần, bãi giá Giải Thu cung!” -Thiên Yết mở lời, đứng dậy bước đi.

Hỉ công công cũng đi theo sau, chuẩn bị kiệu cho Thiên Yết.

.....

GiảiThucung.

“Nương nương, nô tỳ chuẩn bị bữa ăn cho người nha” -Thúy Vân nói.

“Ta không muốn ăn”

Cự Giải lắc đầu, nàng đang ngồi trước cửa sổ, đưa mắt nhìn những chậu hoa trong sân. Tâm trạng hiện tại của nàng rất không tốt, lo lắng xen lẫn bất an. Nàng luôn tin tưởng rằng, Thiên Yết sẽ vĩnh viễn yêu thương nàng, trước đây hẳn vẫn luôn tới phủ thăm hỏi, cái gì nàng muốn hẳn cũng đều đáp ứng, điều này làm nàng phụ thuộc vào hắn hơn . . . .dần dà không thể thoát ra được.

“Hoàng thượng giá lâm!” -Tiếng nói nữ tính của Hỉ công công vang lên, lời tâm trí của Cự Giải đang lơ đãng nơi nào trở lại.

“Cái gì? Hoàng thượng đến đây?” -Cự Giải bất ngờ xen lẫn vui mừng, vội vội vàng vàng đứng dậy nghênh đón, thật không may là giẫm phải gấu váy, thân hình nàng chao đảo, hơi hốt hoảng, nàng không biết làm gì chỉ biết đưa hai tay che lấy mặt.

“Ít ra cũng không bị hồng nhan sắc a”.

Khi nàng đang nghĩ bản thân sẽ bị ngã một trận thật đau, nhưng sao không có cảm giác gì hết . . . .Mở chậm mắt ra, nàng thấy màu vàng sáng quen thuộc và hơn nữa bên trên còn có thêu hình rồng . . . .Khoan đã? Hình rồng sao?

“Hoàng . . . . hoàng thượng . . . ” -Cự Giải run rẩy kêu lên.

Nàng đang được Thiên Yết đỡ lấy, ôm nhẹ trong lòng.

“Nàng không sao chứ?” -Thiên Yết ánh mắt vẫn lạnh lẽo như thường nhìn nàng.

“A . . . đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp không sao” -Cự Giải trống ngực đập thình thịch, ngượng ngùng nói.

“Lần sau hãy cẩn thận hơn” -Thiên Yết gật đầu, nhẹ nhàng buông nàng ra.

“Chưa dùng bữa sao?”

“Dạ, vẫn chưa” -Cự Giải trả lời.

“Hi công công, mau truyền ngự thiện” -Thiên Yết phân phó sau đó tự mình ngồi xuống bàn.

Cự Giải chỉnh trang lại y phục, bước gần tới Thiên Yết nhưng nàng chỉ e dè đứng đó.

“Làm sao vậy? Mau ngồi đi”- Thiên Yết nhìn nàng nói.

“Vâng” Cự Giải nhẹ nhàng ngồi xuống, đối diện với ánh mắt của Thiên Yết. Nàng luôn cảm thấy run rẩy, đồng thời ngây ngất vì ánh mắt lạnh của hắn.

“Sắc mặt nàng không tốt, có gì không vui sao?” -Thiên Yết với tay lấy tách trà.

Cự Giải nhanh nhẹn cầm lấy ấm trà, rót vào tách cho Thiên Yết.

“Chỉ là không khỏe trong người, Hoàng thượng đừng bận tâm”

“Cũng sắp sang đông, nên giữ ấm hơn” -Thiên Yết gật đầu.

Từ bên ngoài, một đám cung nhân tay bưng đồ ăn tiến vào. Chẳng mấy chốc, những món cao lương mỹ vị đều được dọn ra đầy trên bàn. Thiên Yết cầm đũa.

“Ăn đi”

Cự Giải mỉm cười, cũng dùng bữa, nàng bây giờ cảm thấy đói rồi nha.

“Nàng . . . Quen với Song Ngư sao?” -Rốt cuộc hắn cũng vào vấn đề.

Cự Giải hơi khựng lại, người cứng đờ, Hoàng thượng đến đây là để hỏi điều này?

“Dạ, có biết qua trong lần thi tuyển tú”

Thiên Yết gật đầu.

“Trẫm muốn nhờ nàng một việc”

“Hoàng thượng cứ nói, nếu làm được thần thiếp sẽ dốc hết sức mình”

“Thay trẫm chiếu cố nàng ta” -Thiên Yết nói ngắn gọn.

Đương nhiên nàng hiểu, ‘nàng ta’ trong lời hắn là đang ám chỉ ai. . . .

“Tại sao vậy?” -Cự Giải nhin không được tò mò, liền hỏi.

“Nàng ta chỉ là một mỹ nhân, gia thế lại bình thường, việc trẫm tiếp xúc với nàng ta sẽ làm cho các phi tần khác ganh ghét, đố kỵ, nhất định sẽ gây khó dễ với nàng ta. Hiện tại trẫm không thể ra mặt để bảo vệ nàng ta được, chỉ có thể nhờ tới nàng”

Thiên Yết nhìn Cự Giải nói. Hắn quả thực lo lắng . . . nhưng không thể làm gì hơn, thế lực của gia đình họ trong triều quả thực rất lớn, một khi hắn chưa thu tóm lại quyền lực về tay mình, thì hắn vẫn phải đề phòng bọn người đó.

“Thần thiếp hiểu được” -Cự Giải cúi mặt, giọng hơi buồn đáp.

“Trẫm nhất định sẽ đền đáp xứng đáng với nàng” -Thiên Yết hài lòng nói.

Cự Giải im lặng, cả hai tiếp tục dùng cơm. Cho tới khi xong xuôi, Thiên Yết liền rời đi, nàng nghe loáng thoáng được, hắn nói.

“Bãi giá tới Lam Dương viện”

Tim Cự Giải chợt đau thắt lại, sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Trước đây không phải giữa nàng và hắn rất tâm đầu ý hợp sao? Chẳng phải họ là thanh mai trúc mã sao?mTất cả . . . đều lỗi tại Song Ngư.

“Song Ngư, Song Ngư . . . Vì sao lại là SONG NGƯ?????” -Cự Giải hoảng loạn, tức giận nói, nàng điên cuồng hươ mọi chén đĩa đang nằm trên bàn xuống.

Tiếng “loảng, xoảng” vang lên không dứt. Bên ngoài Thúy Vân nghe được, liền chạy vào. Hoảng hốt khi thấy Cự Giải đang ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, xung quanh là những mảnh vỡ sắc nhọn.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Thúy Vân lo lắng chạy tới.

“Nương nương, sao người lại khóc”

Thúy Vân lấy khăn lau đi nước mắt của Cự Giải.

“Bổn cung không cần người lo”

Cự Giải hất tay của Thúy Vân ra. Loạng choạng đứng dậy, nước mắt lăn dài trên má. Hai tay nàng nắm chặt lại, móng tay bầu vào da thịt tới bật máu. Ánh mắt nàng cô đơn, đau buồn xen lẫn oán giận.

“Bổn cung nhất định sẽ giành lại tất cả!!!!!!!!!!!!” -Cự Giải nói, giọng chứa đầy sự tức giận. Sau đó nàng bật cười chua xót.

“HA HA HA HA HA!!!!” Nàng cười tới điên dại.

Thúy Vân hoảng sợ nhìn Cự Giải, đây có phải là tiểu thư hiền lành, dịu dàng ngày trước không?

.....

TamVươngphủ.

“Ma Kết, đệ sao vậy? Không muốn ăn sao?” -Tiếng của Sư Tử trầm ồm vang lên.

“Từ nãy giờ huynh ấy cứ đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó a” -Nhân Mã vừa ăn vừa nói.

“Tương tự tiểu thư nhà nào rồi sao?” -Bạch Dương nhếch mày hỏi.

“Chắc chắc . . . mau nói ra để đệ đi làm mai cho” -Song Tử huých người Ma Kết.

“Xùy . . . mọi người suy diễn lung tung quá, làm gì tương tự ai đâu” -Ma Kết lườm bọn họ.

“Chứ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nha???” -Cả đám đồng thanh nói.

“Chỉ là suy nghĩ tới bài thi thôi . . . ”

“Bài thi có vấn đề gì sao?”

“Chỉ là . . . đệ cố tình ra đề khó, đa phần đều thi không tốt, nhưng có một người vượt trội, xuất sắc hơn cả, tên là . . . Xử Nam???” -Ma Kết ánh mắt khó hiểu.

Lập tức Bạch Dương, Nhân Mã cùng Song Tử chột dạ.

“Wey!! Ba người làm sao thế, đang giấu diếm điều gì phải không?” -Sư Tử tỉnh mắt nhận ra.

“Giấu cái gì cơ chứ?” -Nhân Mã tỉnh bơ nói dối.

“Phải a, có gì đâu mà giấu” -Bạch Dương và Song Tử nhún vai nói.

“Xem ra trạng nguyên năm nay đã xuất hiện, đệ rất háo hức được gặp người có thể giải đề của đệ” -Ma Kết hứng thú, cầm lấy chén cơm, bắt đầu dùng bữa.

Ba huynh đệ bọn họ không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt hiện lên một chữ ‘KHÔNG XONG RỒI’.

.....

LamDươngviện.

Song Ngư đã thay y phục chuẩn bị đi ngủ. Nàng đang ngồi trước gương chải mái tóc dài mượt mà của nàng. Mái tóc này chính là niềm tự hào của nàng a, thật vất vả để nuôi dưỡng nó. Tử Liên đang loay hoay dọn giường ngủ cho Song Ngư, nàng thật là một người tận tâm với chủ của mình.

“Tử Liên, được rồi a! Em mau về phòng nghỉ ngơi đi” -Song Ngư nhìn Tử Liên đang tất bật ở trong gương, mỉm cười nhẹ nói.

“Tiểu thư, em đã chuẩn bị tốt rồi, tiểu thư ngủ ngon” -Tử Liên lấy tay lau lau đi mồ hôi, cười nhe răng nhìn Song Ngư.

“Ừ, cảm ơn em” -Song Ngư gạt đầu, Tử Liên năm nay chỉ mới mười bốn, nàng ấy theo Song Ngư từ bé, chủ tử hai người rất hòa hợp.

Tử Liên bước ra khỏi phòng, nhẹ khép cửa lại. Song Ngư buông chiếc lược gỗ trên tay xuống, đứng dậy tiến tới gần cái đèn thối tắt nến. Nàng cẩn thận từng bước từng bước tiến về cái giường. Vừa định nằm xuống thì . . .

“Hoàng thượng giá lâm!” -Hỉ công công rống to ở bên ngoài.

Song Ngư giật mình.

“Gi? Sao . . . sao lại tới đây giờ này. . .”

Hơi bất ngờ và không biết nên làm sao. Cửa phòng mở ra, áo bào màu vàng sáng chói lập tức xuất hiện. Song Ngư trong bóng tối dường như không thể định hướng rõ ràng, quờ quạng bước đi.

“Ái da. . . .” -Ui! Cái chân của nàng .. .

Trong bóng tối, nàng ngã vào lồng ngực ấm áp của một người. Song Ngư cứ dựa mặt vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim đập bình ổn của hắn. Tư thế này cứ bất động suốt, khiến nàng cảm thấy hơi lạ . . .

“Hoàng thượng . . .” -Tĩnh vùng thoát ra khỏi vòng tay hắn, nhưng xem ra là vô phương rồi.

“Đừng nhiều loạn! Một chút thôi .. . để trẫm ôm nàng một chút” -Thiên Yết đe dọa bằng chất giọng mềm mỏng.

Song Ngư không nói gì nữa, yên lặng để hắn ôm. Thiên Yết nhắm mắt, vùi mặt vào hõm vai của nàng, tham lam hít lấy mùi hương trên tóc nàng. lát sau, hắn mới hơi nới lỏng tay, để mặt nàng đối diện với hắn, ánh trăng bên ngoài hắt vào cửa sổ khiến ánh sáng cứ lập lòe, người trước mặt lúc ẩn lúc hiện, mơ hồ ảo ảo. Mắt hắn cứ nhìn đắm đắm vào nàng.

Nàng không tránh né, nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt đen láy, dài hẹp, sắc bén, khiến người nhìn vào hoảng sợ không thôi.

Thiên Yết di chuyển tay lên mặt nàng, vuốt ve một bên má, Song Ngư cảm thấy khuôn mặt hắn dường như thật gần . . . thật gần. Trong phút chốc, nàng đã có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở của hắn phả vào mặt. Khuôn mặt nàng nóng lên, thân thể cứng đờ. Mối hận . . . dường như không chịu yên phận . . . .nhẹ nhàng tiến tới gần đôi môi anh đào của nàng . . . .

44. Chương 43

Nắng sớm rực rỡ, mang chút không khí lạnh, trời cũng sắp vào Đông. Đường phố từ sớm đã có người qua lại, những gian hàng bày bán đã dọn ra sẵn sàng. Tiếng người chào nhau, tiếng nói chuyện rôm rả.

.....

Hoàng cung.

Nơi đây vĩnh viễn là một mảnh yên tĩnh, nhưng chất chứa bên trong nó là những mối nguy hiểm khôn lường, bọn cung nhân luôn phải thức dậy từ sớm, lật đật hối hả chuẩn bị tốt mọi thứ cho chủ tử của mình.

.....

Giải Thục.

Thúy Vân lo lắng nhìn người trước mặt nàng. Cự Giải đang ngồi trên giường, tư thế lưng ngã hết ra sau, dựa vào thành giường, ánh mắt nàng khép hờ, nơi khóe mắt đỏ au, trên má còn lưu lại những giọt nước mắt chưa kịp khô, đôi bàn tay nõn nà của nàng bị đầy những vết cắt, nhịp thở nàng bình ổn nhưng không đoán ra được tâm tình nàng như thế nào.

“Nương nương . . . .” -Thúy Vân chỉ dám đứng một bên, mỗi lần chạm vào Cự Giải là bị Cự Giải la hét, xua đuổi.

Cự Giải trầm tư, không biểu hiện gì nhưng hai tay nàng đang dần nắm lại. Nàng đứng lên, đôi mắt phượng mở ra, khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt giao hoạt khiến Thúy Vân tột cùng lo sợ.

“Nương . . . .”

“Mau chuẩn bị, ta phải rửa mặt, cho người dọn bữa sáng lên luôn đi” -Cự Giải giọng khàn khàn, có lẽ do đêm qua nàng đã gào khóc quá nhiều.

“Vâng” -Thúy Vân vội chạy ra ngoài chuẩn bị cho nàng ta.

Cự Giải bước tới gần bàn trang điểm, ngồi xuống và nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Tay nàng bất giác sờ vào khuôn mặt chỉ sau một đêm đã thành ra cái dạng này.

“Không!! Đây không phải ta! Ta không thể như thế này được” -Cự Giải hoảng hốt, ôm lấy mặt mình.

“Nương nương, nước rửa mặt đã đem tới” -Thúy Vân bưng chậu rửa mặt bước vào.

Cự Giải xoay người qua, để mặc cho Thúy Vân giúp mình rửa mặt. Sau khi xong, nàng bắt đầu lấy lược chải lại mái tóc dài, kẻ mày, thoa son . . . chỉ vài động tác đã khiến nàng trở nên xinh đẹp như trước, nhưng dường như lớp phấn trên mặt quá dày khiến cho khuôn mặt nàng thiếu tự nhiên đi.

“Dọn bữa sáng” -Cự Giải ra lệnh.

Thúy Vân không dám nói gì, lẳng lặng lui ra phục lệnh. Cự Giải lúc này rất cần bồi dưỡng lại, nét mặt trắng bệch trong gương đã khiến nàng vô cùng hoảng hốt và lo sợ. Với khuôn mặt đó Thiên Yết sẽ không để ý tới nàng đâu, không thể để điều đó xảy ra được.

.....

LamDươngviện.

Nơi đây vẫn yên tĩnh, cung nhân cứ túc trực trước cửa phòng, chờ người bên trong sai khiến.

“Hoàng thượng! Đã tới giờ thiết triều!” -Hỉ công công vẫn cung kính như trước, cúi mình với cánh cửa nói.

Bên trong không có động tĩnh Hỉ công công đánh hít một hơi tính lặp lại thêm lần nữa.

“Hoàng . . . .”

“Biết rồi!!” -Bên trong lập tức có tiếng trả lời, ngăn cho Hỉ công công hô thêm lần nữa.

Hỉ công công liền gật đầu với đám cung nhân, sau đó tự mình đẩy cửa, né sang một bên để bọn họ đem long bào mới cùng chậu rửa mặt vào. Thiên Yết đã mặc lại quần áo ngồi ngay ngắn trên giường.

Bọn cung nhân tính tiến gần nhưng đã bị Thiên Yết ngăn lại.

“Không cần tiến vào, trầm tự ra” -Sau đó đứng dậy bước tới cái ghế rồi ngồi xuống cho bọn họ hầu hạ.

“Ngư mỹ . . . .” -Hỉ công công tính nói gì đó . . .

“Được rồi! Cứ để nàng ấy ngủ.” -Thiên Yết lên tiếng ngăn lại, hần thừa biết nàng không hề ngủ, đưa mắt nhìn người đang trùm kín chăn trên giường hần nhovn miệng cười.

Hỉ công công không nhiều chuyện nữa, tập trung sửa soạn cho Thiên Yết. Hần đứng dậy để Hỉ công công khoác long bào vào, tóc hần đã được chải gọn gàng.

“Truyền ngự . . . .” -Hỉ công công lại rống.

“Không cần! Trầm không đói!” -Thiên Yết tiếp tục cắt lời của Hỉ công công, sau đó bước ra ngoài.

Hỉ công công trẻ môi bất mãn, Hoàng thượng ba lần bảy lượt không cho hần nói hết câu đã vội cắt ngang, thật không vui tý nào a. Suy nghĩ vậy thôi nhưng hần cũng lật đật chạy theo sau Thiên Yết. Đoàn người Thiên Yết kéo dài sau đó biến mất khỏi Lam Dương viện. Tử Liên chỉ biết trở mắt đứng nhìn . . .Thật không ngờ tên thái giám mà tiểu thư nhà nàng nói lại là một hoàng thượng a!

“Chết rồi! Tiểu thư . . .” -Tử Liên sực nhớ ra điều gì, mở cửa chạy vào phòng trong.

“Tiểu thư, người dậy chưa?” -Tử Liên tới gần giường hỏi.

Song Ngự đang trùm kín chăn, cuộn tròn một góc “Hắn đi chưa?”

“Hắn? A . . . Hoàng thượng đã đi rồi a” -Tử Liên đáp.

“Em . . . mau lấy y phục cho ta . . .” -Song Ngự xấu hổ lí nhí nói.

Tử Liên lúc này mới cẩn thận nhìn một lượt, bắt gặp y phục của Song Ngự đang nằm dưới đất . . . Mặt Tử Liên bỗng đứng ửng đỏ, nàng bối rối đi lấy y phục cho Song Ngự.

“Em giúp ta chuẩn bị nước tắm” -Song Ngự mệt mỏi nói, người nàng hiện tại đang đau nhức a.

“Vâng” -Tử Liên gật đầu, nhanh nhẹn đi làm.

Song Ngự ngồi yên, nhắm hờ mắt . . . .Lại nghĩ đến đêm qua, khuôn mặt nàng đỏ bừng, nóng ran cả lên . . .

“Ô ô ô nương ơi . . . con bị sói nó xơi sạch rồi a, bây giờ còn mặt mũi nào mà nhìn nương đây. Con thật hổ thẹn với tổ tông nhà mình mà” -Song Ngự mếu máo nói.

“Bây giờ cái quý giá cũng không còn, sau này ai mà thêm yêu đây??” -Song Ngự chán nản nói.

“Cũng tại hắn a . . . . tên khó ưa ấy, lừa dối ta hết lần này đến lần khác, chỉ tại khuôn mặt tà mị của hắn, khiến ‘háo sắc’ tính bộc phát, vì quá mê mẩn ‘long nhan’ của hắn mà bị ăn sạch lúc nào không hay”

*long nhan: mặt rồng.

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong rồi a, để em giúp người” -Tử Liên nói.

“Không cần, em đi chuẩn bị bữa sáng đi, ta tự mình tắm được” -Song Ngự xua tay nói.

“Vâng”

.....

LongNgâmđiện- Ngựthưphòng.

Sau khi thiết triều xong, Thiên Yết cùng năm huynh đệ của hắn đều ngồi quây quần với nhau.

“Kết huynh, thi khoa như thế nào rồi?” -Thiên Yết trầm giọng.

“Đã chọn ra được trạng nguyên, ngày mai sẽ dán thông báo toàn quốc!” -Ma Kết đáp.

Ba huynh đệ Bạch Dương, Song Tử, Nhân Mã nghe vậy đã sớm đoán ra đó là ai, trong lòng vừa mừng vừa lo lắng cho cô nàng Xử Nữ.

“Được, còn huynh, Sư Tử, tình hình bên huynh hiện tại như thế nào?” -Thiên Yết chuyển sang hỏi Sư Tử.

“Hai ngày nữa sẽ tổ chức, địa điểm là ở Côn Luân Sơn trang. Chiều nay huynh sẽ xuất phát tới đó” -Sư Tử giọng đều đều nói.

“Huynh đi cùng được không?” -Bạch Dương ánh mắt háo hức.

“Đệ cũng muốn đi a” -Nhân Mã giơ tay.

“Các người đi hết sao? Đệ cũng muốn đi” -Song Tử đương nhiên là kẻ ham vui rồi.

“Được, vậy các người cùng nhau đi đi” -Thiên Yết đồng ý, dù sao đi nhiều người sẽ tiện hơn.

“Nhưng phải lo hoàn thành chính sự rồi hắn nghĩ tới việc chơi, Võ lâm minh chủ mà để lọt vào tay kẻ khác thì không xong với trăm đầu!”

“Chuyện nhỏ a, đệ nghĩ huynh là ai nha” -Sư Tử hất hàm.

“Nói ít làm nhiều. Lần này đi nhớ cẩn thận chút” -Ma Kết nhắc nhở.

“Bọn ta rõ mà”

“Thú thật trăm cũng rất muốn đi cùng” -Thiên Yết nói, hẳn cũng là một người luyện võ, hơn nữa võ công của hẳn cũng không hẳn là thua kém các huynh đệ của hẳn.

“Vậy thì cùng đi luôn a” -Nhân Mã đề nghị.

“Đệ điên à” -Ma Kết mắng Nhân Mã.

“Nào có đâu, suốt ngày cứ ở đây hoài, không khéo dễ nổi điên hơn đệ” -Nhân Mã nói, đây là sự thật a.

Nghe Nhân Mã nói vậy, Ma Kết hơi trầm xuống, quay mặt nhìn Thiên Yết đệ đệ của hẳn, hẳn thấy hơi đau lòng.

“Diễn ra trong bao lâu?”

“Khoảng bảy ngày” -Sư Tử nhẩm tính.

“Được, Thiên Yết đệ hãy đi cùng bọn họ đi, mọi việc ở đây cứ giao cho huynh” -Ma Kết gật đầu, nhìn Thiên Yết nói.

“Dù là vậy, nếu bọn quan mà biết, sẽ kịch liệt phản đối a” -Thiên Yết chán nản.

“Cứ bảo là huynh lâm trọng bệnh, phải nghỉ dưỡng dài ngày, mọi thứ giao cho Ma Kết tiếp quản” -Song Tử lạnh lẽo đề xuất ý kiến.

“Đệ thật thông minh đột xuất a” -Bạch Dương cười nói.

“Được, vậy quyết định thế đi! Chiều nay xuất phát” -Nhân Mã hào hứng đứng bật dậy, chống nạnh nói.

“Chúng ta về thu xếp thôi” -Sư Tử đứng dậy, khoác vai Nhân Mã.

“Vậy Thiên Yết, chiều nay chúng ta sẽ ở cửa cung chờ đệ” -Bạch Dương cũng đứng dậy.

Thiên Yết không nói gì chỉ gật đầu, sau khi bọn họ đã đi hết hẳn mới nhìn Ma Kết.

“Đa tạ huynh”

“Đa tạ cái gì đâu?” -Ma Kết mỉm cười.

“Đệ vất vả vì giang sơn này đã lâu, cũng nên đi ra ngoài khuây khỏa, thư giãn một tí”

“Ừm, vậy trăm cũng nên đi chuẩn bị thôi” -Thiên Yết vẫn nét mặt nghiêm nói, sau đó đứng dậy ra khỏi Ngự thư phòng, bạc môi mỏng của hẳn cong lại thành hình vòng cung, hẳn thật rất hưng phấn nha.

.....

Ngựhoa viên.

Sau khi dùng bữa sáng, Song Ngự cùng Tử Liên tới Ngự hoa viên đi dạo một chút.

“Ồ, không phải là Ngự mỹ nhân đấy sao?” -Một giọng nói đánh đá vang lên ở phía sau Song Ngự.

Song Ngự cùng Tử Liên quay lại, hành lễ.

“Tham kiến Dung phi nương nương”

Dung phi tiến lại gần, nhìn Song Ngự một lượt từ trên xuống dưới.

“Miễn lễ!”

Song Ngự và Tử Liên đứng thẳng người trở lại.

“Dung phi nương nương hôm nay cũng có nhã hứng đi dạo Ngự hoa viên sao?”

“Trời đẹp thế này, ở trong cung thì thật phí. Ồ! Ngự mỹ nhân quả là một mỹ nhân a.” -Dung phi bây giờ mới nhìn kĩ dung mạo của Song Ngự, nàng quả thực ghét khuôn mặt này a.

Chợt nảy ra ý nghĩ gì đó, ánh mắt của Dung phi hiện lên một tia giảo hoạt.

“Ngư mỹ nhân được lòng Hoàng thượng, lại nhận được thánh sủng, khiến người khác ganh tị không thôi, nhập cung đã lâu nhưng chúng ta vẫn chưa nói chuyện qua, hôm nay có chút quà tặng muội, muội không chê chứ?” -Dung phi rút cây trâm ngọc trên tóc xuống, đưa tới gần Song Ngư.

Song Ngư lúng túng.

“Dung phi nương nương, món quà này thần thiếp không dám nhận”

“Tức là muội đang chê cây trâm ngọc này của ta hay sao?” -Dung phi mỉa mai.

“Thần thiếp không có ý đó”

“Vậy nên nhận đi thôi”

Song Ngư nhìn Dung phi, sau đó đưa hai tay lên nhận.

“Keng”

Tay Song Ngư vừa tới gần thì lập tức cây trâm ngọc trong tay Dung phi rơi xuống đất, gãy làm đôi. Song Ngư ngạc nhiên nhìn cây trâm không còn nguyên vẹn dưới đất.

“Ngư mỹ nhân, cô thật to gan!!!!” -Dung phi giọng tức giận, hahaha trúng kế của ta rồi.

“Thần thiếp không có” -Song Ngư bối rối, lắc đầu, ánh mắt hoang mang lo sợ.

“Hừ, còn không chịu nhận tội?” -Dung phi gằn giọng.

“Thần thiếp quả thực không có” -Song Ngư nước mắt đã lăn trên má, hoảng hốt quỳ xuống.

“Nhất quyết không nhận? Người đâu, tát ả cho ta, tới khi nào ả nhận tội thì thôi!!!!” -Dung phi chớp lấy thời cơ, độc ác ra lệnh.

Lập tức có hai cung nữ tiến về phía sau Song Ngư, giữ lấy người nàng. Một cung nữ khác đứng trước mặt, giơ tay hạ thủ.

“Chát!”

”Chát!”

Tiếng tát vang lên liên tục, cung nữ tát Song Ngư miệng cười độc ác, ra sức tát.

“Vân Tú, tát mạnh hơn cho ta” -Dung phi độc ác nói.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?” -Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

45. Chương 44

Bây giờ hai đệ về phủ sao?”- Bạch Dương hỏi.

“Ừ có lẽ vậy!”- Ma Kết gật đầu, sắp tới hần phải gánh vác mọi công việc triều chính bây giờ tranh thủ nghỉ ngơi vậy. Sau đó hần lên kiệu, về phủ.

“Đệ cũng về đây, phải phân phó một chút việc ở Sơn trang”- Sư Tử nói, rồi nhanh nhẹn leo lên ngựa.

“Này . . . chúng ta đi gặp Xử Nữ đi”- Nhân Mã ngơ ngác nhìn bóng dáng Sư Tử đã đi xa.

“Được đó. Nhưng huynh có biết cô ta ở đâu đâu”- Song Tử gật đầu.

“Đệ biết. Đi thôi! Bạch Dương, huynh muốn đi cùng không?”- Nhân Mã cười nói.

“Huynh phải đi gặp Kim Ngưu rồi”- Bạch Dương gãi đầu cười trừ.

“Xi!! Mau mau đi gặp người trong mộng đi!” -Song Tử xua xua tay, đuổi Bạch Dương.

“Chúng ta đi thôi”- Nhân Mã lôi kéo Song Tử lên ngựa.

“Sao không đi kiệu?”

“Nam nhi ai đòi lại đi kiệu!!”- Nhân Mã cố ý nói to.

Bạch Dương gần đó đang loay hoay lên kiệu, nghe Nhân Mã nói vậy mặt hơi biến sắc

“Nam nhi sắp lấy nương tử phải đi kiệu có biết hay không!!!!”

“Ha ha ha ha!!!”- Nhân Mã và Song Tử bật cười, hoàng huynh của hắn thật biết giữ mình a.

“Các đệ . . .”- Bạch Dương cúi tiết nói.

“Huynh mau đi gặp nương tử tương lai đi!”- Bọn họ dùng roi quất vào ngựa, ngựa hí một tràng dài . . . phi nước đại chạy mất dạng.

Bạch Dương nhìn hai đệ đệ út của mình, mỉm cười.

“Đúng là tuổi trẻ! Khởi kiệu tới Khánh Vinh phủ!”

.....

“Đã xảy ra chuyện gì?”- Dung phi nghe thấy giọng nói, quay lại nhìn người đã cất tiếng.

“Hóa ra là Đức phi!”

Cự Giải bước tới gần hơn, đám cung nữ cúi người hành lễ.

“Tham kiến Đức phi nương nương!”

Cự Giải phát tay ý bảo miễn lễ. Sau đó di chuyển ánh mắt nhìn sang Song Ngự, hai má của Song Ngự lúc này đã sưng đỏ. Song Ngự nhìn Cự Giải với ánh mắt khẩn cầu.

“Đức phi nương nương, mau giúp ta a.”

Cự Giải nghe vậy, nhếch mồm nhìn Song Ngự sau đó quay sang nhìn Dung phi.

“Ngự mỹ nhân đã làm chuyện gì đắc tội với Dung phi đây sao?”

“Bổn cung có lòng tốt tặng ả cây trâm ngọc, ả không nhận thì thôi, lại cố ý làm gãy nó, tội này khó bỏ qua!!”- Dung phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta không có!!!”- Song Ngự gào lên.

“Ồ! Ngự Ngự . . . nàng đã phạm tội lại còn không chịu nhận, như vậy tội thêm tội a”- Cự Giải mặt không cảm xúc nói.

“Cự . . . Cự Giải”-Song Ngự bàng hoàng nhìn Cự Giải, tỷ ấy mới nói gì . . . ?

“Chát!”

Một cái tát giáng lên má phải Song Ngự, khóe miệng nàng máu đã chảy ra, Song Ngự vẫn còn ngạc nhiên vì mọi chuyện đang diễn ra.

“Vô lễ! Cả gan gọi thẳng tên bổn cung????”- Cự Giải giọng giận dữ vô cùng.

Dung phi đứng một bên cũng khá ngạc nhiên, Đức phi bình thường không phải rất hiền lành, thù mị hay sao? A khê nhếch môi, rút cuộc vào đây rồi, con người cũng sẽ phải thay đổi thôi a. Song Ngự tròn mắt nhìn Cự Giải đang đứng trước mặt nàng, nàng ta cao quý, uy nghiêm, vẻ đẹp sắc sảo, khuôn mặt đanh lại.

“Bổn cung không có hứng đi dạo nữa, việc trừng phạt Ngự mỹ nhân, Dung phi cứ tiếp tục”- Cự Giải bình thản nói, mắt không nhìn vào Song Ngự, nàng lả lướt rời khỏi Ngự hoa viên, trên mặt hiện nụ cười thỏa mãn.

“Còn đứng nhìn cái gì? Mau đánh tiếp!”- Dung phi to tiếng.

Bọn cung nữ nghe vậy, lập tức tiếp tục ‘công việc’ của mình. Tử Liên đứng đó, không thể làm gì được, chỉ biết lo lắng, hoảng sợ nhìn chủ tử của nàng bị đánh đến ngất xỉu.

.....

Long Ngâm điện.

“Hoàng thượng, sao người lại thu xếp đồ đạc như vậy?” -Hỉ công công ngạc nhiên nhìn Thiên Yết đang loay hoay xếp đồ vô bực vải.

“Trẫm sẽ xuất cung vài ngày”

“Cái gì? Hoàng thượng không thể nha, ngài là thiên tử sao có thể xuất hiện ở dân gian được, như vậy không hay đâu. Nếu lỡ có người có ý định sát hại người thì sao đây?”- Hỉ công công hoảng hốt trước quyết định của Thiên Yết.

“Người cảm phiền đi! Trẫm sẽ đi trong vòng bảy ngày, chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài được, tạm thời sẽ lập nên màn kịch trẫm lâm trọng bệnh, không thể thiết triều, mọi thứ giao cho Tam Vương gia, người nghe rõ chưa?” -Thiên Yết gần giọng, mắt liếc nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Hỉ công công.

Hỉ công công rùng mình trước cái liếc nhìn ấy, bèn cúi người.

“Nô tài đã biết a, Hoàng thượng nhớ cẩn thận”

Thiên Yết gạt đầu hài lòng nhìn hẩn. Tên Hỉ công công này năm nay chỉ mới hai bốn, theo hầu hạ hẩn từ khi hẩn làm Thái tử, hẩn là một kẻ trung thành và rất đáng tin, lại biết mình biết ta, không bao giờ quá phận, hẩn rất thích tên nô tài này.

“Trẫm sẽ mua quà về cho người”- Thiên Yết nói.

Hỉ công công ngẩng mặt lên, vui sướng ra mặt.

“Đa tạ Hoàng thượng”

“Được rồi, chiều trẫm sẽ xuất cung, bây giờ tranh thủ làm xong tấu chương hôm nay đã!”- Thiên Yết xếp gọn lại những thứ cần mang theo, sau đó sang Ngự thư phòng làm việc.

Hỉ công công nhìn theo áo bào màu vàng . . .

“Hoàng thượng . . . người nhất định phải cẩn thận!”

.....

Khánh Vinh phủ.

“Đại Vương gia, đã lâu không gặp người!”- Ngưu phụ niềm nở ra tận cửa đón chào Bạch Dương.

“Ngưu phụ đừng khách sáo, cùng là người một nhà”- Bạch Dương cười tươi rồi đáp.

“Đại Vương gia, mời!”- Ngưu phụ mời Bạch Dương vào phòng khách.

“Viên Viên, mau bảo tiểu thư ra đây, có Đại Vương gia tới phủ”

Viên Viên đáp “Vâng” rồi chạy đi tìm Kim Ngưu.

.....

Phòng bếp.

“Bùm!!!”

“Khụ !! Khụ . . . “- Hai nữ nhân ở trong phòng bếp đẩy cửa bước ra, khói đen từ bên trong tràn ra ngoài.

“Khụ Khụ!!Ngưu nhi, sao con hậu đậu như vậy!”- Ngưu mẩu vuốt vuốt ngực.

“Khụ Khụ!! Con nào biết a”- Kim Ngưu lấy tay xua đi khói đen. Nàng chỉ lỡ tay làm sai công thức một tí một tí thôi mà.

“Tiểu thư .. tiểu thư !!! Có Đại Vương gia tới!!!”- Viên Viên chạy lại thông báo.

“Sao? Bạch Dương tới sao?”- Kim Ngưu mừng rỡ, định bụng chạy luôn ra phòng khách.

“Con đứng lại đó, tính ra đó với bộ dạng như thế này sao?”

“Ồ .. chứ thế nào ạ?”- Kim Ngưu ngây thơ hỏi.

“Cái mặt lem luốc như thế kia, người ta nhìn vào lại tưởng ăn xin! Đi theo nương!”- Ngưu mẩu lắc đầu nắm tay Kim Ngưu lôi đi.

.....

“Nương. . . con không thích đánh phấn quá dày đâu . . . “- Kim Ngưu phụng phịu nói.

“Nương . . . đừng tô môi con đỏ chét như vậy”- Kim Ngưu lấy tay quệt đi son trên môi.

“Trời ơi! Ngưu nhi, con đừng loạn nữa được không?”- Ngưu mẩu đau đầu vì nàng luôn ầy.

“Nương a. . . nữ nhân không phải đẹp nhờ bề ngoài. . . dù khuôn mặt có đẹp tới đâu theo thời gian cũng già đi thôi . . . còn vẻ đẹp tâm hồn . . . vĩnh viễn sẽ trường tồn cùng thời gian a”- Kim Ngưu ra vẻ ‘trí thức’ nói.

“Hừ! Con chỉ được cái lẻo mép”- Ngưu mẩu chỉ chỉ cái trán nàng.

“Hi hi . . . như vậy tốt rồi. Chúng ta ra ngoài thôi” -Kim Ngưu cười trừ.

.....

“Bạch Dương . . . Lâu rồi chàng không tới đây nha”- Kim Ngưu ra vẻ giận dỗi nói.

“Ta bận việc coi thi giúp Kết đệ, nên không có thời gian rảnh rỗi ghé phủ”- Bạch Dương dịu dàng nói.

“Hừ! Nói dối là giỏi”- Kim Ngưu chu môi nói.

“Vương gia nói sự thật đó, kì thi vừa diễn ra xong” -Ngưu phụ lên tiếng.

“Thật á?”- Kim Ngưu nhìn Ngưu phụ sau đó chuyển ánh mắt lên người Bạch Dương.

“Thật xin lỗi chàng a”

“Không sao. Hôm nay ta tới báo với nàng là chiều nay ta sẽ đi cùng Sư Tử xuống phía Nam tham gia Đại hội Võ lâm”

“Ta đi nữa”- Kim Ngưu mắt sáng lên.

“Ngưu nhi”- Ngưu mẩu ánh mắt cảnh cáo.

“Nàng thích sao? Vậy thì đi cùng cũng tốt!”- Bạch Dương nói.

“Nhưng Vương gia . . . e là . . . “- Ngưu mẩu tính ngăn cản ý định điên rồ này.

“Có làm sao đâu . . . ta sẽ chăm sóc nữ nhi của Ngưu mẩu tốt mà. Đừng quá lo lắng”- Bạch Dương nhìn Ngưu mẩu nói.

“Vậy . . .”- Ngưu mẩu còn phân vân, không biết nên cho Kim Ngưu đi hay không.

“Được được, vậy phiền Vương gia quá”- Ngưu phụ vui vẻ đồng ý.

“Tốt . . . chiều ta sẽ qua đón nàng . . . nhớ thu thập tốt hành lý đi”- Bạch Dương nói.

“Vâng.”- Kim Ngưu vui vẻ đáp, nàng thật hứng thú nha, được đi chơi xa ai mà không thích.

46. Chương 45

Vinh Xuân phủ.

“Thật sao???”- Một giọng nói tràn đầy kích động vang lên.

“Tin tình báo do chính miệng Ma Kết huynh nói đó nga” -Nhân Mã lẻo mép nói.

“Xử tử, chúc mừng tử!”- Bảo Bình cười tươi, mắt cong thành một hình vòng cung, híp cả lại, không thấy trông đen đâu.

Xử Nữ dùng hai tay che miệng lại, đôi mắt tròn xoe, hơi đỏ hoe. Xúc động nói.

“Tử không mơ đấy chứ?”

“Là thật, không có mơ đâu mà”- Bảo Bình bụm miệng cười.

“Có cần bốn Vương đá một phát để kiểm tra không?”- Song Tử giả vờ xắn hai tay áo lên, dùng tay xách hai ống quần, vào tư thế chuẩn bị đá.

“Thôi thôi, không cần đâu”- Xử Nữ giật mình, xua tay nói.

“Chiều nay đệ và các huynh khác sẽ xuống phía Nam, Ma Kết huynh sẽ ở lại, mà ngày mai sẽ công bố trạng nguyên, có khi tử sẽ bị triệu kiến cũng nên.”- Nhân Mã giọng đều đều nói.

Xử Nữ vừa nãy tâm tình đang vui vẻ bây giờ thì cứ như bị đá xuống hố sâu.

“Triệu . . . triệu kiến á?”- Xử Nữ lắp bắp nói.

“Lần này thì không tránh được rồi”- Bảo Bình nói.

Xử Nữ mặt mếu máo nhìn qua ba người.

“Làm sao bây giờ?”

“Đệ không giúp được đâu nga”- Nhân Mã nói, hắn không muốn bị Ma Kết giáo huấn đâu.

“Ma Kết mà biết bọn ta cũng không thoát được đâu”- Song Tử nhún vai nói, dù sao chuyện này tội mình cũng nhẹ mà.

“Các người sao vô lương tâm quá vậy?”- Xử Nữ nói, giúp người thì giúp cho trót chứ.

“Chịu thôi, ngày mai bọn tôi đâu còn ở trong kinh thành nữa a”- Cả hai người đồng thanh.

“Này! Cho tôi đi chung được không?”- Bảo Bình hào hứng, nắm tay áo Nhân Mã.

“Không được, vướng víu lắm”- Nhân Mã xua xua tay.

“Bọn ta chính là đi làm việc, kéo nữ nhi đi theo làm gì?”- Song Tử cũng lắc đầu.

“Có ta đi, các huynh có mệnh hệ gì, sẽ có ta chữa trị cho a”- Bảo Bình vỗ vỗ ngực nói.

“Cô ta nói cũng có lý”- Nhân Mã vuốt cằm suy nghĩ.

“Chúng ta đi tham dự lần này, nhất định sẽ có kẻ dùng thủ đoạn để chiến thắng, chúng ta có thể là một trong số người bị hại a”- Song Tử thì thầm bên tai Nhân Mã.

“Y thuật của cô cao tay không?” -Nhân Mã hỏi, hắn muốn chắc chắn rằng đem theo cô ta sẽ không cản trở công việc của bọn hắn.

“Câu này đệ hỏi thừa rồi”- Xử Nữ nói.

“Tài y thuật của Bảo Bình phải nói là đệ nhất thiên hạ, có điều ít khi ra tay cứu người lắm, hại người thì nhiều thôi, sở thích muội ấy đa phần là nghiên cứu thảo dược”

Song Tử nghe Xử Nữ nói, tay vuốt cằm, mắt đắm chiêu suy nghĩ.

“Quả thực . . . lần đi này khá nguy hiểm, hơn nữa còn có Hoàng . . . ưm ưm !!!”

Song Tử chưa nói dứt câu đã bị Nhân Mã dùng tay bịt miệng y lại, Nhân Mã hân giọng nói vào tai y.

“Huynh đừng nói năng xằng bậy, đây là ngoài cung!! Nên cẩn thận vẫn hơn”

Song Tử hiểu ý, Nhân Mã lúc này mới buông tay ra. Song Tử mỉm cười nhìn khuôn mặt khó hiểu của hai nữ nhân trước mắt.

“Không có gì, nếu cô nương không bận, hay là đi cùng cũng được”

“Thật á? Tốt quá” Bảo Bình mắt sáng rực, vỗ tay nói.

“Không được!”- Xử Nữ nghiêm giọng liếc mắt nhìn Bảo Bình.

Bảo Bình xụ mặt, nín thở của Xử Nữ lắc lắc.

“Tỷ tỷ, cho Bảo Bình đi đi mà, năn nỉ tỷ luôn ấy!”

“Muội là nữ nhi mà, hơn nữa còn chưa lấy chồng nha, đi xa như vậy mà lại đi với nam nhân, như vậy người ngoài nhìn vào sẽ đàm tiếu”- Xử Nữ nói.

“Xử tỷ đừng như vậy, bọn tôi đều là đệ đệ của Ma Kết mà, bọn này không dám làm gì Bảo Bình đâu, nếu có chuyện gì xảy ra người xử tội hai huynh đệ bọn ta chính là Ma Kết a”- Song Tử liền thoáng nói, lời hăn nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

“Chuyện này . . . .”- Xử Nữ hơi đắn đo suy nghĩ, bắt gặp ánh mắt long lanh tựa như cún con của Bảo Bình, bèn mềm lòng.

“Được rồi, muội đi nhớ cẩn thận, tốt nhất mang ít độc dược, phòng khi có kẻ ‘dâm tặc’ dở trò nga”

Bảo Bình được cho phép, mừng rỡ cảm ơn Xử Nữ rồi rít, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về phòng thu xếp hành lý.

“Còn nữa, nhớ bảo với cha và nương muội một tiếng”- Xử Nữ nói như lấy lệ, đơn giản nàng biết, hai người Ngự phụ và Ngự mẫu vốn là những người vô lo, vô nghĩ, ở huyện Vinh Xuân này luôn luôn yên bình, thành ra Ngự phụ cả ngày nhàn hạ, không phải xử lý việc gì, không đi câu cá thì đánh cờ tướng cùng bằng hữu quen biết, Ngự mẫu thì đi tán dóc với các phu nhân khác.

“Vậy huynh đệ bọn ta cũng về đây”- Song Tử chấp tay chào.

Nhân Mã cũng làm động tác tương tự ‘Cáo từ.’ Xử Nữ gật đầu, tiễn bọn họ ra khỏi cửa, sức nhớ ra điều gì.

“Các người đi rồi, còn ta thì sao đây?????????????”

Xử Nữ giậm chân tức tối, bọn họ thanh thản đi du ngoạn, còn ta thì sao chứ? Ngày mai phải đối mặt với Ma Kết rồi, chỉ hi vọng hăn không nhận ra ta sau lớp hóa trang, bằng không cái mạng này xem ra khó mà giữ rồi, nhưng mà vì quốc gia xã tắc ta quyết không chùn bước a. Xử Nữ, cố lên nhaaaa!!!!

.....

Hoàng cung.

Thiên Yết gấp rút xử lý xong công việc của mình, sau khi đã an bài thỏa đáng, hăn thở mạnh ra, đứng dậy rời khỏi ngự án.

“Phải rồi, cũng nên đi thăm Ngự nhi một chút”

Dứt lời hăn đã bước ra khỏi cửa Ngự thư phòng, Hỉ công công đang đứng ở bên ngoài túc trực, thấy hăn bước ra bèn chạy lại gần.

“Hoàng thượng, người xong việc rồi sao?”

Thiên Yết không buồn đáp, nhắc chân bước tiếp về phía trước, Hỉ công công cũng biết điều chỉ im lặng theo sau.

.....

“Tiểu thư, người có làm sao không?”- Tử Liên lo lắng nhìn hai má sưng đỏ của Song Ngự. Mặc dù đã cho mời thái y tới, y bảo chỉ cần thoa chút thuốc mỡ, vài ngày sau sẽ khỏi, không có gì đáng lo ngại, nhưng xem vết sưng này, nhất định là rất đau a.

“Không sao”- Song Ngự giọng yếu ớt nói, nếu khi ấy không phải do nàng không chịu đựng được nữa mà ngắt đi, e là sẽ còn bị đánh tới ‘hủy dung’ mất.

*hủy dung: là hồng nhan sắc ý.

“VẬY . . .”- Tử Liên còn muốn nói gì đó, đã bị Song Ngự ngắt lời.

“Em đi ra đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát”

“Vâng.” -Tử Liên không làm phiền Song Ngự thêm nữa, nhẹ nhàng lui ra ngoài. Sau khi khép cửa lại, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lẽo tới rợn người.

“Tránh ra”

Tử Liên giật mình xoay người lại, trên mặt lộ ra nét hoảng sợ vô cùng, nàng run rẩy quỳ xuống.

“Th . . .Tham kiến Hoàng thượng . . . !!”- Đôi tay nàng chống dưới đất run rẩy không ngừng, mồ hôi trên mặt vã ra, miệng lắp bắp nói. Hắn khẽ hừ lạnh, đưa tay muốn mở cửa.

“Khoan đã, nương nương vừa mới ngủ . . .” -Tử Liên buột miệng nói, mới nhận ra mình sơ ý, thật là muốn tự vả vào mặt mà.

“To gan, người dám ngăn cản Hoàng thượng”- Hỉ công công lớn giọng quát, phát trần trong tay hắn chỉ vào Tử Liên đang quỳ dưới đất.

“Nô tỳ . . . nô tỳ không có gan đó a”- Tử Liên hoảng sợ, vội vã dập đầu.

“Truyền lời ta, tạm thời ta bận việc, sẽ không qua thăm nàng được, người hảo hảo chăm sóc chủ tử của mình đi”- Thiên Yết nói, mắt hắn không thèm liếc nhìn người đang quỳ dưới đất, bước xuống bậc tam cấp, hắn rời đi. Hỉ công công nói.

“Lần này may mắn cho người!”- Sau đó chạy theo Hoàng thượng.

Tử Liên thở phào, đưa tay vuốt vuốt ngực, tìm nàng hiện tại vẫn còn đập liên hồi a.

“Thật may mắn!”

Hỉ công công vừa đuổi kịp Thiên Yết, thở hổn hển.

“Nếu Đức phi có tìm thăm, người biết xử trí thế nào rồi chứ?”

Hỉ công công ngăn người, nhưng rất nhanh đã đáp lại.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài biết”

Thiên Yết gật đầu, nhìn bầu trời lúc này . . . xem ra sắp tới giờ rồi, hắn nhoẻn miệng, chân càng bước nhanh hơn về Long Ngâm điện.

.....

Ánh mặt trời cũng tà tà sắp xuống núi. Huynh đệ bọn họ rất nhanh đã tụ tập tại Cửa cung phía Bắc.

“Người ở cửa cung phía Bắc huynh sớm lấy cớ đi một lát rồi, lần xuất cung này nhất định không được tiết lộ ra ngoài”- Ma Kết giọng đều đều nói, hắn thật lo lắng cho chuyến đi này.

“Được, huynh biết mà” -Sư Tử nói.

“Lạ thật, tới giờ rồi, sao bọn họ vẫn còn chưa tới?”- Ma Kết gật đầu, nhìn xung quanh mới nhận ra chỉ mới có hai người bọn họ.

“Đây đây, để hai đệ chờ lâu rồi”- Bạch Dương đang điều khiển một cỗ kiệu đi tới.

Sư Tử và Ma Kết nhú mào, bộ tính mang kiệu theo để có chỗ ngủ sao?

“Cổ kiệu này . . .” - Sư Tử tính hỏi thì Bạch Dương đã trả lời luôn.

“Là kiệu của Kim Ngưu, nàng ấy lần này sẽ đi cùng chúng ta”

“Sao??? Huynh sợ đi xa sẽ nhớ mỹ nhân nên đem nàng ta theo luôn à???” -Ma Kết trợn mắt nhìn đại hoàng huynh vẻ mặt vẫn đang tươi cười, xem ra huynh ấy không có nghĩ nhiều mà cứ làm theo những gì mình thích nữa rồi.

Kim Ngưu từ trong kiệu bước ra, nhẹ giọng nói.

“Tam Vương gia đừng bực mình, tiểu nữ chỉ là chưa bao giờ xuống phía Nam, nên lần này mới . . .”

Ma Kết nhìn Kim Ngưu ánh mắt buồn bã, hai tay cứ chọt chọt vào nhau, vẻ mặt nhìn như con nít mới phạm lỗi.

“Thôi thôi, nương tử của huynh, tự huynh lo”

Bạch Dương cười xòa, ôm lấy mỹ nhân.

“Yên tâm a”

“Các huynh tới đủ rồi sao?”- Giọng của Song Tử từ xa vang lên.

Đám người Sư Tử nhìn qua phía phát ra giọng nói, rồi lại đưa mắt nhìn nữ nhân đang ngồi trên ngựa của Nhân Mã.

“Đệ cũng mang theo nữ nhân sao?”- Ma Kết lần này nhin không được, giọng hơn lớn tiếng.

“Bảo Bảo tinh thông y thuật, mang theo nàng ta cũng có lợi mà”- Nhân Mã tươi cười đáp.

“Hay quá, ta có bạn rồi a”- Kim Ngưu mừng rỡ nói, đi một mình với một đám nam nhân thì sẽ chán lắm.

Bảo Bình thấy vị tiểu thư trông quen mắt nhưng cũng không nhớ rõ là ai.

“Hay Bảo Bảo ngồi kiệu với Kim Ngưu đi” -Bạch Dương lên tiếng.

“Liệu có phiền tỷ tỷ đây không?”- Bảo Bình hơi e dè.

“Không sao, ngồi chung cho vui a”- Kim Ngưu mỉm cười thân thiện khiến Bảo Bình cũng thấy an tâm hơn.

“Thiên Yết chưa ra sao?”- Sư Tử ngó một lượt cất tiếng hỏi.

“Trẫm . . . à . . . Đệ ra rồi!” -Thiên Yết mặc thường phục, tay cầm chiết phiến, theo sau là Hỉ công công đang mang hành lý giúp hấn.

“Ồ . . . đông người vậy sao?”- Lúc này Thiên Yết mới có dịp nhìn kỹ, hóa ra chuyến đi này xôm tụ đến thế, biết vậy hấn cũng dẫn theo một mỹ nhân đi cùng a.

“Mọi thứ chuẩn bị tốt rồi, mọi người xuất phát đi”- Ma Kết dắt ra một con tuần mã màu lông đen tuyền, đưa dây cương giao cho Thiên Yết.

Thiên Yết nhận lấy dây cương, tâm tình rạo rực vô cùng, rất lâu rồi hấn chưa cưỡi ngựa a. Mọi người đều đã an vị tại chỗ của mình, đồng loạt nhìn về phía Ma Kết.

“Huynh ở lại bảo trọng!!”

Ma Kết mỉm cười, chỉ gật đầu ý bảo hấn sẽ quản tốt mọi chuyện. Tức thì ngựa hí vang, bắt đầu xuất phát. Bọn họ đã đi xa, chỉ còn khói bụi mịt mù ở lại, Ma Kết nhìn theo bọn họ.

‘Mong mọi người hãy bảo trọng’ Ánh mắt hấn kiên định vô cùng.

“Sư Tử, Bạch Dương, Thiên Yết nhờ hai huynh bảo hộ vậy!”

47. Chương 46

Trời xế chiều, mặt trời lấp ló sau khe núi, ngoài đường ít người qua lại hơn, đoàn người ngựa lặng lẽ đi trên đường, tiếng vó ngựa “lộp cộp” vang lên không dứt.

“Sư huynh, sao phải đi vào lúc này a?” -Nhân Mã ngồi vắt vẻo trên lưng ngựa, quay đầu hỏi Sư Tử. Sư Tử đi phía sau, ngay bên cạnh Thiên Yết.

“Đi vào tầm giờ này sẽ an toàn hơn, việc Thiên Yết xuất cung sẽ khó bị phát hiện. Hơn nữa đi giờ này thì khoảng giờ Mùi sẽ tới, như vậy sẽ có chút thời gian dạo chơi ở đó, đệ không thích sao?”

*giờ Mùi: khoảng 1h trưa tới 3h chiều

Nhân Mã nghe xong, mắt sáng rực.

“Hảo a, đệ thích lắm nga”

“Đệ chỉ được cái chơi là giỏi” -Song Tử đi song song với Nhân Mã lắc đầu nhìn tiểu đệ đệ của mình.

“Còn như Song đệ, chắc cũng đã đi qua vùng phía Nam rồi” -Bạch Dương đánh xe ngựa, cười nói.

“Tất nhiên là đi qua rồi a, trong và ngoài nước, có chỗ nào mà đệ không sành sỏi đâu” -Song Tử tự hào nói, ngay từ khi hấn mười hai tuổi đã có hứng thú phiêu lưu, mặc kệ sự ngăn cản của Phụ hoàng, hấn đã muốn làm điều gì thì sẽ quyết làm bằng được.

Thiên Yết vốn kiệm lời, trên đường đi rất ít nói, hấn lặng lẽ nhìn vẻ mặt vui sướng và tự hào của Ngũ đệ, trong lòng thầm ganh tị. Ta cũng thật muốn được như đệ ấy, tự do làm điều mình thích.

“Hoàng thượng ca . . . ” -Nhân Mã lên tiếng gọi.

Nhân Mã bị Thiên Yết dùng chiết phiết gõ một cái ngay đầu, bĩu môi ủy khuất nói. gọi.

“Ui da! Sao huynh đánh đệ?”

“Đánh là đáng!” -Song Tử nhếch môi cười.

“Ta đã xuất cung, không phải lấy danh nghĩa như trước, đừng tùy tiện gọi như vậy nữa, gọi Tứ gia được rồi” -Thiên Yết trầm giọng nói, hấn không muốn chỉ vì đệ đệ vô tư của mình mà thân phận hấn bị lộ.

“Thật xin lỗi! Đệ sớm quên mất” - Nhân Mã cười xòa nói.

“Bây giờ hãy chú ý một chút, Thiên Yết sẽ là người quen của chúng ta thôi, tránh để bị kẻ khác phát hiện ra” -Sư Tử nhắc nhở mọi người.

Bên trong xe ngựa.

“Ngưu tỹ, người mặc y phục vàng, cưỡi con ngựa ô rốt cuộc là ai vậy?” -Bảo Bình ngồi bên trong cùng Kim Ngưu, tò mò hỏi, lâu lâu lại vén màn cửa sổ xe ngựa lên để nhìn nam nhân đó.

“Ồ, muội không biết sao?” -Kim Ngưu nói, cũng phải thôi a, nàng là thường dân mà.

“Trông rất quen mặt, nhưng nhất thời muội không nhớ ra đó là ai” -Bảo Bình nhíu mày suy tư, rõ ràng rất quen.

“Đó là Tứ gia, chắc là muội nhìn nhầm với người khác đấy” -Kim Ngưu nói, nàng biết người đó là ai, nhưng hiện tại không phải ở trong kinh thành, không thể tùy tiện nói ra thân phận thật được. Bảo Bình gật gật đầu ra vẻ hiểu rồi.

“Ra vậy, chắc là muội đã nhầm”

Kim Ngưu mỉm cười nhìn Bảo Bình rồi chợt nhớ ra điều gì, liền vén màn xe lên.

“Bạch Dương, tối nay chúng ta sẽ nghỉ ở đâu đây?”

Bạch Dương xoay người lại đáp.

“Cái này, ta không biết nữa” -Sau đó chuyển ánh mắt sang nhìn Sư Tử.

“Bây giờ chúng ta đã ra khỏi thành, e là không có khách điểm để nghỉ ngơi đâu” -Sư Tư nói, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, toàn là cây cối, chỉ có duy nhất một con đường dài ngoằn ngoèo.

*khách điểm: hotel đây.

“Như vậy không ổn đâu, sự an nguy của Tứ gia là trên hết” -Bạch Dương thần sắc nghiêm trọng nói.

“Cái này . . .” -Sư Tử mở miệng thì đã bị chất giọng lạnh lẽo của Thiên Yết ngăn lại.

“Không sao, cứ tiếp tục đi, nếu mọi người mệt thì dừng chân nghỉ ngơi cũng được”

“Tứ gia thân thể ngàn vàng, sao có thể . . .” -Song Tử cũng cảm thấy không ổn nên lên tiếng.

“Ta nói không sao” -Thiên Yết hần giọng nói, hần không muốn bọn họ đối xử với hần đặc biệt như vậy.

Bọn họ nhận ra sự tức giận của Thiên Yết nên ai nấy đều giữ mồm giữ miệng, không nói thêm tiếng nào, nếu Hoàng thượng đã muốn thế thì cứ như thế vậy.

“Mọi người đừng như vậy, đã có Sư huynh cùng Bạch huynh, còn sợ không bảo vệ được Tứ gia hay sao? Hơn nữa, Lục đệ đây cũng tài năng không kém đâu” -Nhân Mã nói, khuôn mặt vẫn giữ nét tinh nghịch như trước, y muốn làm vui bớt không khí khó chịu hiện tại.

“Vậy còn ta thì sao? Đệ bỏ mặc à?” -Song Tử liếc nhìn Nhân Mã, giận dữ nói.

“Ấy da . . . Song huynh, đệ sai rồi” -Nhân Mã ánh mắt chớp chớp nhìn Song Tử, đưa tay vuốt vuốt cánh tay Song Tử khiến cho Song Tử rợn người cả lên.

“Được rồi, ghê quá đi!!”

“Ha ha ha ha!!!!” -Bọn họ nhìn xem cảnh tượng này, liền bật cười. Không khí dường như vui hơn trước, tâm trạng mọi người dường như nhẹ nhõm hơn.

.....

Hoàngcung- GiảiThụcung.

“Song Ngự như thế nào rồi?” -Cự Giải vẽ mặt bình thản, tay cầm tách trà nhẹ thổi.

“Dạ, Ngự mỹ nhân bị cung nữ của Dung phi đánh tới ngất xỉu, đã tỉnh thái y qua nhưng tình hình hiện tại như thế nào thì nô tỳ không biết” -Thúy Vân giọng đều đều nói, tiểu thư của nàng hôm nay quả thực rất khác so với mọi ngày. Cự Giải nhíu mày, ngữ khí bình thản.

“Còn sống là tốt rồi”

Thúy Vân thấy hơi lạnh sống lưng vì câu nói đó của Cự Giải, nhưng chỉ im lặng đứng ở bên cạnh, hai tay nàng trong tay áo đã run rẩy nắm chặt.

“Hoàng thượng hiện tại đang làm gì?”

“Dạ . . .Hỉ công công có báo qua, bảo Hoàng thượng lâm trọng bệnh, hiện tại đang tịnh dưỡng ở Long Ngâm điện”

“Vậy sao? Mau bảo ngự thiện phòng chuẩn bị canh nhân sâm” -Cự Giải ngạc nhiên, buông tách trà trong tay xuống, vẻ mặt lo lắng ra lệnh cho Thúy Vân.

“Vâng, nô tỳ đi ngay” -Thúy Vân cúi người, sau đó bước ra khỏi phòng.

Cự Giải ngồi trong phòng bồn chồn không yên . . . Khoảng một canh giờ sau.

“Nương nương, canh nhân sâm đã xong ạ” -Thúy Vân bước vào bẩm báo.

“Được, đem canh nhân sâm cùng bản cung tới Long Ngâm điện.”

.....

LamDươngviện.

Song Ngự vô lực nằm trên giường, nàng đã ngủ được một lúc, hai bên má vẫn còn sưng nhưng đã bớt đau rát, đưa tay chạm vào vết sưng, nàng nhú mày, ánh mắt phẫn hận (phẫn nộ + thù hận), nghiến răng lẩm bẩm.

“Dung phi, thù này ta nhất định phải trả!!”

“Tiểu thư, người đã dậy chưa?” -Tử Liên mở cửa bước vào, tiến tới giường của Song Ngự.

“Bây giờ là giờ nào?” -Song Ngự hỏi, đưa tay cho Tử Liên đỡ mình ngồi dậy.

“Giờ Dậu a. À mà Hỉ công công có thông báo, Hoàng thượng lâm bệnh nặng, em nghĩ chắc sắp tới Hoàng thượng không tới đây. Ban nãy em có thấy Đức phi cùng cung nữ của nàng ta đang trên đường tới Long Ngâm điện”

“Vậy sao? Phải tranh thủ lấy lòng hán chứ nhỉ?” -Song Ngự nhếch miệng cười, Cự Giải hôm nay quả thực làm nàng ta cảm thấy quá xa lạ.

“Đức phi hôm nay . . . thật sự rất đáng sợ!” Tử Liên dè dặt nói.

“Ta không biết tại sao nàng ta lại như vậy . . .Ta đã mạo phạm gì nàng sao?” -Song Ngự thở dài nói.

“Tiểu thư, người bớt đau chưa?”

“Bớt rồi” -Song Ngự cười nhẹ, nàng không muốn Tử Liên phải lo lắng.

“Em đi chuẩn bị bữa tối cho tiểu thư”

“Được”

.....

Cự Giải đang đi về phía Long Ngâm điện, từ xa đã thấy thân ảnh của Thục phi.

“Đức phi tỷ tỷ, tỷ cũng tới thăm Hoàng thượng sao?”

“Hừm! Thế thì sao?” -Cự Giải liếc nhìn Thục phi.

“Muội khuyên tỷ tỷ nên về đi thôi, Hoàng thượng không gặp bất kỳ ai đâu” -Thục phi giọng giễu cợt nói.

“Hoàng thượng không gặp Thục phi đâu có nghĩa là không gặp ta?”

Thục phi vẻ mặt đang tươi cười, bỗng nhiên cau lại.

“Các phi tần khác cũng đã tới nhưng Hoàng thượng không gặp . . .xem ra Đức phi tỷ thật tự tin quá đi?”

Cự Giải không thèm để ý tới Thục phi nữa, nhắc chân bước lên thềm. Hỉ công công đang đứng trước cửa tẩm cung, thấy Cự Giải liền bước lên ngăn lại.

“Tham kiến Đức phi nương nương!”

“Hoàng thượng sao rồi?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng đột nhiên ngã bệnh, đã cho Thái y tới bắt mạch, hiện tại đang nghỉ ngơi bên trong”

Hỉ công công cung kính cúi người nói.

“Mau vào bẩm báo với Hoàng thượng là ta đến thăm” -Cự Giải phát tay ra lệnh.

“Chuyện này . . . thứ cho nô tài thất lễ, Hoàng thượng long thể bất an, đã ra lệnh cho nô tài không được để ai tiến vào quấy nhiễu”

Cự Giải không vui . . . nhưng cũng không muốn quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi.

“Vậy phiền công công đem chén canh nhân sâm này cho Hoàng thượng.”- Hỉ công công nhận lấy, sau đó cúi người chào Cự Giải.

Cự Giải gật đầu sau đó bước ra khỏi Long Ngâm điện, liền bắt gặp ánh mắt khinh khỉnh cùng nụ cười chế nhạo của Thục phi, nàng không khỏi tức giận, nhưng không muốn để tâm liền bước lên loan kiệu về Giải Thu cung.

48. Chương 47

Đúng vào hôm sau, khắp kinh thành đều dán đầy tờ thông báo trạng nguyên năm nay. Ai nấy trong kinh thành đều nhốn nháo, chen chúc để xem xem tên mình có được ghi danh bằng vàng hay không.

Vinh Xuân phủ. Xử Nữ tâm trạng thấp thỏm, lo lắng không yên. Ở phía nhà mẹ ruột nàng đã nhận được thông báo triệu kiến của Ma Kết, y muốn trạng nguyên tới Vương phủ để xem mặt. Khi đăng ký thi, Xử Nữ không có ghi nơi ở là Vinh Xuân phủ mà là nhà của mẹ ruột nàng, tránh để bị Ma Kết phát hiện. Đã sắp tới giờ . . . nàng không thể không đi được, Vương gia là dựa vào danh nghĩa của Hoàng thượng triệu kiến, không đi chính là bất kính với Hoàng đế.

“Đâm lao thì phải theo lao!”- Xử Nữ ánh mắt kiên định, tay nắm lại, xem ra nàng đã thực sự quyết tâm đổi mặt.

Tự thay y phục nam nhân, ngồi trước bàn trang điểm, nàng cố gắng hóa trang cho mình trông khác đi. Khoảng nửa canh giờ sau, nhìn vào người trong gương, Xử Nữ gật đầu hài lòng.

“Đi thôi!”

.....

Đoàn người Thiên Yết đi cả ngày đêm rốt cuộc cũng tới trấn phía Nam. Bây giờ đã qua giờ Ngọ, bụng mọi người cũng bắt đầu cồn cào.

“Mọi người chắc đã đói rồi, hay ghé quán ăn nào dùng cơm nhé”- Sư Tử nói, ở nơi này hẳn khá thông thạo.

“Được a”- Nhân Mã và Song Tử ủng hộ ý kiến này.

Sau khi đã gửi ngựa và xe ngựa xong, đám người nhanh chân đi tìm một quán ăn để chăm sóc cho da dầy của mình.

“Hay là quán này đi”- Kim Ngưu chỉ tay vào một quán ăn, cất tiếng nói.

Mọi người đành chỉ cước bộ, đưa mắt hướng lên trên nhìn tên quán ăn, bảng hiệu quán ăn đề ba chữ ‘Gon chết người’. Nét mặt mọi người sững sờ, đơ ra . . không nói nên lời . . .

“Hay là đi chỗ khác đi!” -Thiên Yết lên tiếng đầu tiên.

“Phải, tốt nhất là nên như vậy”- Bạch Dương cùng Song Tử gật đầu đồng ý.

Sư Tử vuốt cằm, bình thản nói.

“Thử một chút cũng được mà”

“Đúng, đi vào thôi!!”- Nhân Mã và Bảo Bình hứng thú, phấn khởi nói.

“Không được!!”- Cả đám đồng thanh, trừ Sư Tử và Kim Ngưu.

“Thử tý thôi!”- Lập tức bọn họ bị ba người Nhân Mã, Bảo Bình, Sư Tử lôi vào bên trong quán, Kim Ngưu vui vẻ đi theo sau, quán này ngon tới mức chết người a, nhất định là món ăn ở đây rất chất lượng. Sau khi tất cả đã đặt mông ngồi xuống ghế, một tên tiểu nhị niềm nở tới.

“Khách quan, xin hỏi khách quan muốn dùng gì?”

“Ở đây món gì ngon nhất?”- Bạch Dương hỏi.

“Khách quan chắc là người ở xa tới nên không biết, quán của chúng tôi nổi tiếng nhất vùng phía Nam này a. Món nào món nấy cũng đều là ngon nhất nga” -Tiểu nhị léo mép nói.

“Ồ . . . nhìn khách ở đây đông như vậy là cũng đủ biết rồi a”- Song Tử mắt nhìn xung quanh nói, khách ở đây ra vào nườm nượp, thậm chí là không còn chỗ để ngồi.

“Vậy xin hỏi . . . khách quan muốn dùng gì đây?”

“Tất cả đều đem ra đi”- Kim Ngưu nói, nàng muốn thử hết tất cả các món ăn ở đây, để xem có đúng như lời tiểu nhị này nói hay không.

“Hảo, đem hết ra luôn”- Nhân Mã và Bảo Bình đồng thanh nói.

“Các người xài sang nhỉ?” Sư Tử khoanh tay nhìn bọn họ, ăn xong ai sẽ thanh toán đây? Ma Kết huynh làm gì có ở đây a.

(Ma Kết: Nhắc tới ta làm gì? Ta đâu phải túi tiền của các người a)

“Lâu lâu mới có dịp tới đây mà, ăn thỏa thích một bữa đi”- Song Tử đồng tình nói.

“Nói vậy là đệ sẽ thanh toán hết sao?”- Thiên Yết nói.

“Nào có a, đệ đâu có dư giả vậy”- Song Tử né ánh mắt sang hướng khác, hắn đâu có dại a.

“Vậy rốt cuộc ai sẽ trả đây?”- Bạch Dương chống cằm nhìn mọi người hỏi.

“Bảo Bảo làm gì có ngân lượng để trả đây!”- Bảo Bình làm vẻ mặt đáng thương nói.

“Ngưu nhi cũng không có mang theo nhiều ngân lượng đâu”- Kim Ngưu ánh mắt long lanh nhìn Bạch Dương.

“Đệ cũng không có nhiều đâu”- Nhân Mã nói, cười gian nhìn Bạch Dương.

“Ta lúc nào cũng ở Sơn trang, có làm gì ra ngân lượng đâu mà trả”- Sư Tử huýt sáo nói.

“Bữa ăn này, để ta trả”- Thiên Yết nói, trước giờ cũng đâu có mời họ được bữa nào.

“Oa!!! Đa tạ Tứ gia nhaaaaa!”- Cả đám đồng thanh nói.

Thiên Yết nhìn bọn họ, nhin không được nhếch mép cười.

.....

Tam Vương phủ.

“Khởi bẩm Vương gia, có một người tự xưng là Xử Nam muốn gặp Vương gia”- Một hạ nhân nói.

Ma Kết đang ung dung ngồi trên ghế đọc sách, bên cạnh là ấm trà Bích La Xuân mà hắn luôn yêu thích. Ngẩng mặt lên, hắn gật đầu.

“Cho hắn vào! Bẩm Vương sẽ ra đại sảnh tiếp hắn!”

Hạ nhân cúi đầu “vâng” một tiếng, sau đó lui ra ngoài. Ma Kết buông sách xuống bàn, đứng dậy vươn vai, hắn đọc sách cũng khá lâu rồi a. Quay mặt nhìn đồng hồ chương đang nằm ngay ngắn trên văn án, hắn không nhin được mà thở dài.

“Mời công tử đi hướng này” Hạ nhân dùng cử chỉ mời Xử Nữ bước vào bên trong.

Xử Nữ gật đầu, bước theo hạ nhân đi vào sảnh chính.

“Công tử, phiền người chờ một chút, Vương gia sẽ tới ngay”- Hạ nhân nói, sau đó lui ra.

Xử Nữ vẫn đứng yên như vậy chờ đợi, một lúc sau bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Tim Xử Nữ nhảy tót lên như muốn vọt ra ngoài.

“Đã để công tử phải đợi lâu!”- Ma Kết bước vào, hôm nay hắn mặc bộ trường bào màu trắng, đây luôn là màu mà hắn yêu thích nhất. Xử Nữ cúi người, chấp tay chào theo kiểu của nam nhân.

“Thảo dân tham kiến Vương gia”

Ma Kết phát tay.

“Đừng đa lễ! Mau ngồi đi!”- Hấn bước tới vị trí ghế của chủ nhà, ngồi xuống. Ở bên ngoài, một nha hoàn bưng khay trà lên, đặt tách trà trước mặt Ma Kết và Xử Nữ, sau đó thành thực rót trà.

“Lui ra đi!”

Sau khi nha hoàn đã rời đi, Ma Kết mới lên tiếng.

“Bổn Vương đã xem bài thi của công tử, quả thực rất xuất sắc”

“Vương gia quá khen rồi!”- Xử Nữ cúi mặt nói, nàng không muốn bị Ma Kết phát hiện ra, nên cố gắng nói với giọng khàn khàn.

“Công tử, sao cứ cúi mặt như vậy?”- Ma Kết để ý thấy Xử Nữ luôn luôn cúi mặt xuống, không chịu ngẩng lên đối mặt với hấn.

“À .. thảo dân đã quen rồi!”- Xử Nữ đành vờ đại một lý do để nói.

Ma Kết cũng không có ý kiến gì về thói quen của Xử Nữ liền tiếp tục.

“Hiện tại Hoàng thượng long thể bất an, nên hôm nay bổn Vương thay mặt người gặp công tử, còn về việc phong chức, hấn là phải đợi Hoàng thượng khỏi hấn”

Xử Nữ gật đầu.

“Chuyện phong chức không gấp đâu ạ”

“Trong thời gian này, bổn Vương phải thay Hoàng thượng giải quyết mọi chuyện, cũng cần có một trợ thủ ở bên cạnh. Việc này Bổn Vương muốn nhờ công tử đây, liệu công tử có thể . . . ?”

“Hả. . . thảo dân sao???”- Xử Nữ ngạc nhiên ngẩng mặt lên.

Ma Kết tròn mắt nhìn người trước mặt . . . Người này . . . .trông . . . .

.....

‘Ngon chết người’

Sau khi đã chén no nê, mọi người xem ra đã cảm thấy buồn ngủ. Đi suốt đêm như vậy . . không buồn ngủ kể cũng lạ đi.

“Về Côn Luân sơn trang thôi”- Sư Tử đứng dậy.

Mọi người cũng lật đật đứng lên. Thiên Yết đặt lên bàn hai đỉnh vàng, sau đó cũng cất bước đi khỏi. Tên tiểu nhị mừng rỡ cầm lấy hai đỉnh vàng, chạy ra tiễn bọn họ.

“Lần sau lại ghé a”

“Côn Luân sơn trang cách đây có xa không?” -Thiên Yết hỏi.

“Cũng không xa lắm đâu, đi khoảng hai khắc là tới”- Sư Tử đáp.

*một khắc: khoảng 15p

“Đi thôi, đệ buồn ngủ lắm rồi”- Song Tử uể oải nói.

“Được, chúng ta đi lấy ngựa”- Bạch Dương gật đầu.

“Nàng nhớ đi theo sát ta, không khéo bị lạc!”- Quay sang nhìn người đang đi bên cạnh, Bạch Dương căn dặn. Kim Ngưu về mặt buồn ngủ, không nói gì chỉ nắm tay Bạch Dương, gật đầu.

“Bảo Bảo, cô có mệt lắm không?”- Nhân Mã đi bên cạnh Bảo Bình, hỏi nàng ta.

“Có một chút a”- Bảo Bình đáp, sau đó ngáp một cái thật dài.

“Nữ nhi mà ngáp như vậy sao? Còn là trước mặt nam nhân”- Nhân Mã buồn cười nhìn bộ dạng của Bảo Bình.

“Có làm sao đâu, chúng ta cũng đâu phải người xa lạ”- Bảo Bình nhún vai nói, sau đó kéo ống tay áo hấn.

“Đi mau thôi, ta không chịu được nữa rồi, buồn ngủ quá!”

Cả đám tới nơi lấy ngựa, Bạch Dương đỡ Kim Ngưu và Bảo Bình ngồi vào trong xe ngựa, sau đó nhảy lên, hô một tiếng, xe ngựa bắt đầu lăn bánh.

49. Chương 48

Trông người.... Ma Kết vẻ mặt kỳ lạ nhìn Xử Nữ khiến nàng ta nhất thời cảm thấy sợ hãi, hai tay không biết từ lúc nào đã bắt chặt vào y phục, nàng đang run rẩy.

“Trông người dữ tợn quá!”

Hả??? Xử Nữ tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đối diện. Hả không nhận ra sao? Bất giác nàng đưa tay sờ sờ mặt mình, kỹ thuật hóa trang của mình quả là không tệ a!

“Ha ha . . . Thảo dân từ khi sinh ra mặt mũi đã như thế này rồi”- Xử Nữ cười trừ nói.

“Vậy sao?”- Ma Kết vượt cằm nhìn Xử Nữ, nàng hóa trang xem ra rất công phu, bên má phải nàng có một vết sẹo dài từ khóe mắt tới gần miệng, lại còn dán thêm một miếng râu giả trên mép, thoạt nhìn trông hơi dữ tợn.

“Bổn Vương vẫn thấy . . . người thật quen”- Ma Kết nhăn mày nói, ánh mắt đó thật sự rất quen nhưng hẳn lại không đoán ra được đó là ai.

“Vươ . . . Vương gia nhằm lẫn thảo dân với ai rồi”- Xử Nữ trên trán đã li ti những giọt mồ hôi, lắp bắp nói.

“Chắc là vậy rồi! Thôi bây giờ người về đi, ngày mai tới đây giúp bổn Vương xử lý công việc”- Ma Kết nói.

“Vâng”- Xử Nữ thở phào đứng dậy. Một hạ nhân tiến vào đưa Xử Nữ rời khỏi phủ.

.....

Côn Luân sơn trang.

“Không nghĩ đến ở đây rộng lớn thật”- Nhân Mã tròn mắt nhìn sơn trang đồ sộ trước mặt, có khi rộng hơn phủ của hắn không chừng a.

“Nơi tổ chức đại hội Vô lâm đương nhiên là phải hoành tráng rồi”- Sư Tử cười khà khà nói.

Từ xa, một người mặc y phục bụi bặm, nhìn rất giang hồ bước tới.

“Tham kiến Vương gia”- Hắn chấp tay cúi người chào Sư Tử.

“A Phong. Không cần phải như vậy đâu, gọi ta là Minh chủ được rồi”- Sư Tử xua tay nói.

A Phong đứng thẳng người mỉm cười nhìn Sư Tử.

“Minh chủ lần này đi mang theo nhiều thuộc hạ thật”

Sư Tử nhìn những người đứng ở phía sau mình, cười xòa nói.

“Là bằng hữu của ta thôi”

“Mọi người đi đường xa chắc đã thấm mệt, mời theo tại hạ vào trong nghỉ ngơi”- A Phong niềm nở tiếp khách, nếu là bằng hữu của Sư Tử cư nhiên cũng là bằng hữu của hắn rồi.

“Bảo Bảo, đi thôi”- Kim Ngưu cầm tay Bảo Bình, dắt nàng đi theo.

“Ngưu tỷ rất giống với tỷ tỷ của Bảo Bảo”- Bảo Bình nhìn Kim Ngưu, khẽ nói.

“Ồ . . . vậy sao? Tỷ rất muốn thấy tỷ tỷ của Bảo Bảo một lần đấy”- Kim Ngưu ngạc nhiên, cười hiền nhìn Bảo Bình.

“E là khó lắm a. Tỷ tỷ bây giờ không thể ra ngoài được”- Bảo Bình nói, vẻ mặt u buồn.

“ . . . Vì sao vậy?”- Kim Ngưu nhú mi hỏi, nói như vậy chẳng khác nào bị giam cầm.

Giọng của A Phong trầm trầm cất lên.

“Hai vị tiểu thư, đây là phòng của hai vị”- Hắc đưa tay chỉ vào một căn phòng, cười nói.

“Hai người cũng mệt rồi, vào trong nghỉ ngơi đi”- Bạch Dương nói, sau đó tự mình đẩy cửa ra để hai người vào.

“Bảo Bảo, nếu có xảy ra chuyện gì . . . hãy kêu to, có biết không?” -Nhân Mã thần sắc nghiêm nghị nhìn Bảo Bình. Bảo Bình giật mình trước một Nhân Mã nghiêm túc như vậy.

“Ừm. Được rồi, người đừng lo”

Còn lại năm huynh đệ bọn họ tập trung tại một căn phòng.

“Huynh nghĩ lần này đi có bị phát hiện không?”- Song Tử bỏ đi về hời hợt thường ngày, nói.

“Hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì . . .”- Thiên Yết trầm mặc nói, lần này hắc thật liều lĩnh khi xuất cung xuống phía nam.

“Bọn chó săn Thùy gia rất nhanh nhạy, chỉ sợ trong vài ngày tới sẽ phát hiện ra thôi”- Sư Tử vẫn tư thế ngồi bá đạo, bất cần đời nói.

“Việc trước mắt vẫn là phòng vệ, sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào” -Bạch Dương nói, với kinh nghiệm chinh chiến lâu năm, hắc luôn bình tĩnh trước mọi nguy hiểm.

“Đệ đã dùng bồ câu đưa thư về cho Ma Kết huynh rồi, huynh ấy là một người đa mưu túc trí, nhất định sẽ không để bọn Thùy gia nhân cơ hội huynh vắng mặt để làm càn đâu”- Nhân Mã từ bên ngoài bước vào, khẽ khép cửa nói.

“Hy vọng là vậy”- Thiên Yết nói, dù hắc rất hứng thú vì chuyến đi này, nhưng mà tình hình quốc sự hắc vẫn thật rất lo lắng.

.....

Ở một nơi nào đó.

“Bẩm Thùy gia, đã nhận được tin mật, Hoàng thượng đã xuất cung cùng bốn vị Vương gia, hiện tại đang ở phía Nam”

“Sao? Xuất cung? Hoàng thượng thật lỗ mãng quá”- Giọng khàn khàn của một nam nhân vang lên.

“Vậy ngài tính như thế nào?”

“Khà khà . . .”- Nam nhân vuốt vuốt chòm râu của mình.

“Lệnh cho thích khách hành thích Hoàng thượng!”

“Vâng. Thuộc hạ đã rõ!”

Sau khi tên áo đen đã lui ra, nam nhân đó mới lên giọng nói.

“Hoàng thượng ơi Hoàng thượng . . . có trách thì trách người không an phận, khi không lại muốn xuất cung. Hahahahahahaha!!!!”

.....

Trải qua một ngày . . . vẫn còn sáu ngày nữa .. . trong vòng sáu ngày này liệu có những chuyển biến gì xảy ra?

“Tiểu thư . . .sao người lại ra ngoài? Bên ngoài trời gió lắm a”- Tử Liên giọng lo lắng nói.

“Không sao, ở trong phòng chán lắm”- Song Ngư nói, ánh mắt nàng nhìn mông lung.

“Em vào lấy áo khoác cho tiểu thư” -Tử Liên nói rồi chạy vào trong phòng đem ra một chiếc áo bông.

“Hoàng thượng sao rồi?”- Đột nhiên Song Ngư hỏi.

“Dạ? Em cũng không rõ lắm, nghe nói Hoàng thượng tạm thời không thiết triều. Xem ra là lâm bệnh nặng rồi”

“Ừ .. có lẽ nên tới thăm . . . “

“Tiểu thư đừng đi làm gì cho phí công a. Các phi tần kể cả Đức phi, Dung phi, Thục phi, Hiền phi tới tận nơi nhưng vẫn bị từ chối không cho gặp, đành phải ngậm ngùi quay trở về” -Tử Liên nói.

“Thật kỳ lạ . . . “

“Tiểu thư . . .em làm chút điểm tâm cho người”- Tử Liên cười nói.

Song Ngư gật đầu ý bảo nàng cứ làm đi. Đến bên cạnh ghế đá, nàng ngồi xuống, đưa tay chạm vào ghế đá lạnh băng ...

“Ồ ... sắp sang đông rồi”

Đưa mắt nhìn về phía xa . . . bỗng dừng lại nhớ tới khuôn mặt anh tuấn của hần ...

‘Ngư nhi thật nhớ người . . . ’

Nàng nhớ rất rõ đêm đó . . . hần luôn miệng gọi tên nàng, thật thân thiết, thật gần gũi.

“Ngư nhi . . .Ngư nhi . . . “- Giọng hần khàn khàn, trầm đục, ánh mắt hần khi đó rất ảm áp, mê người.

Nàng chán nản, đứng dậy bước vào trong phòng, tới gần một chiếc lồng, bên trong là một con thỏ trắng.

“Tiểu bạch thỏ . . . người thật nhân nhã a”- Nàng nhìn tiểu bạch thỏ đang ngấu nghiến củ cà rốt, bất giác cười, tiểu bạch thỏ là do hần tự tay bắt cho nàng.

.....

Đại hội Võ lâm đã chính thức bắt đầu. Không khí rất sôi nổi, náo nhiệt. Cuộc thi đấu đầu tiên sẽ diễn ra vào giờ Mùi.

*giờ Mùi ở đây sẽ chính xác là 3h trưa nhé.

Sư Tử ngồi ở vị trí cao quý nhất, vị trí của Võ lâm minh chủ, hần vẫn ăn mặc bụi bặm như mọi hôm, áo hần cũng chỉ khoác hờ, để lộ ra cơ thể cường tráng, lồng ngực phập phồng theo từng hơi thở, cơ bụng sáu múi mê người.

Thiên Yết ngồi bên hữu còn Bạch Dương ngồi bên tả, tiếp đó là Kim Ngưu, Song Tử, Nhân Mã và Bảo Bình.

“Bọn ta tham gia được không?”- Cả đám đồng thanh nhìn Sư Tử.

Sư Tử hơi giật mình vì Thiên Yết cũng có ý muốn tham gia.

“Nhưng . . . “- Hần hơi do dự khi quyết định.

“Thi đấu một chút thôi, huynh rất hứng thú”- Bạch Dương năn nỉ.

“Đệ cũng muốn độ sức”- Nhân Mã nhao nhao nói.

“Ừm .. ta cũng .. “- Thiên Yết nói.

Nhìn ánh mắt nài nỉ của bọn họ . . . thật sự Sư Tử không thể nhịn được, ai bảo hần là người tốt làm chi?

“Được rồi .. nhưng tạm thời hãy đợi qua vòng loại đi, loại bớt kẻ vô dụng rồi khi đó mọi người hần tham gia, mà ta nói trước, tham gia với tư cách giao lưu thôi nhé”

“Đa tạ Minh chủ a

~”- Cả đám hớn hờ.

“Song đệ, không tham gia sao?”- Sư Tử quay sang nhìn Song Tử.

“Huynh cố ý chọc đệ sao? Đệ đâu có biết võ công”- Song Tử ủy khuất nói.

“Ha ha ha . . . đệ chỉ dùng được đầu óc thôi”

“Bạch Dương, chàng nhớ cẩn thận a”- Kim Ngưu lo lắng kéo áo Bạch Dương.

“Đừng lo lắng”- Bạch Dương ôn nhu cười, vỗ nhẹ bàn tay Kim Ngưu.

“Tiểu Mã .. .Người nhất định phải hạ gục được hết bọn họ nga”- Bảo Bình giơ tay lên, nắm lại thành nắm, ánh mắt quyết tâm.

“Nghề của chàng mà”- Nhân Mã hất hàm nói, hẳn luyện võ bao lâu .. . nay mới có dịp trở tài a.

Cuộc thi vòng loại nhằm chán diễn ra . . . Đa số đều là những kẻ võ công tầm thường chỉ cần vài chiêu là nằm đo ván. Huynh đệ bọn họ ngồi một bên xem, không hện mà cùng nhau ngáp dài.

“Nếu thấy chán thì không cần ngồi đây đâu”- Sư Tử chống cằm, mắt nhìn hai người đang thi đấu trên đài nói.

“Không được . . .mọi người phải luôn luôn ở cùng nhau, đừng tùy tiện tách riêng”- Bạch Dương nói, hẳn không muốn bất kỳ ai xảy ra chuyện gì.

“Dương huynh nói phải”- Thiên Yết cũng gật đầu đồng ý.

-.....

Hai ngày trôi qua . . .Vết sưng trên má của Song Ngưu cũng đã bớt, không còn đỏ ửng như trước nữa. Trong hai ngày này . . cũng không có người nào tới làm phiền nàng nữa.

“Tử Liên . . .em có thấy tiểu bạch thỏ đâu không?”- Song Ngưu ánh mắt đảo dác tìm kiếm tiểu bạch thỏ trong phòng.

“Không có a, không phải sáng nay còn ở trong lồng hay sao?”- Tử Liên trả lời.

“Ta không thấy, em xem, cửa lồng bị hỏng rồi .. .chắc là đi lạc đâu đó mất rồi”- Song Ngưu lo lắng.

“Hay chúng ta đi tìm xem sao”- Tử Liên đề nghị.

“Ừm” Song Ngưu gật đầu, cùng Tử Liên tìm trong viện nhưng không thấy đâu, chắc là đi lạc ra ngoài rồi.

.....

Cự Giải cùng Hiền phi đang đi dạo trong cung.

“Hôm nay Hiền phi lại có hứng đi dạo với bốn cung sao?”- Cự Giải vừa đi vừa nói, nàng vận y phục màu cam bắt mắt, trên đầu cài những cây trâm vàng tinh xảo.

“Sao tỷ tỷ nói vậy a, chỉ là gần đây trong cung quá yên tĩnh đi, khiến muội muội thật cảm thấy nhàm chán”- Hiền phi xởi lời nói.

Cự Giải chỉ nhếch miệng cười, trong đầu thầm nghĩ.

‘Ả Hiền phi này thật giả tạo.’

“Chẳng phải kia là Ngưu mỹ nhân sao?”- Hiền phi nâng tay chỉ về phía trước, những chiếc vòng đeo trên tay nàng ta chạm vào nhau kêu ‘leng keng’ vì hành động đó.

Cự Giải đưa mắt nhìn về phía Hiền phi chỉ. Loàng thoáng nghe được từ phía xa truyền đến.

“Tiểu bạch thỏ! Tiểu bạch thỏ!!!”

Tiểu bạch thỏ? Cự Giải ngẫm nghĩ . . .

“Bọn họ đang tìm cái gì kia?”- Hiền phi tò mò cất tiếng hỏi.

“À . . . là tiểu bạch thỏ của Ngự mỹ nhân . . .” - Cự Giải chậm rãi nói, sau đó còn cố thêm vào.

“Do Hoàng thượng tặng nàng ta . . .!” - Điều này là nàng tự ý nghĩ ra, nên bản thân cũng không biết rõ con thỏ ấy là do ai đem đưa cho Song Ngự.

Cự Giải quan sát biểu hiện của Hiền phi, quả nhiên như nàng dự đoán . . .

“Cái gì? Hoàng thượng tặng?” - Hiền phi tức giận, liếc mắt nhìn Song Ngự.

“Chuyện bình thường thôi, ai bảo nàng ta được Hoàng thượng để mắt tới” - Cự Giải ngữ khí bình thản nói.

“Bổn cung mệt rồi, phải hồi cung đây, Hiền phi cứ đi dạo thông thả” - Cự Giải bỏ lại một câu . . . sau đó để cho Thúy Vân dìu mình về cung.

Hiền phi đứng đó, vẻ mặt cực kỳ khó chịu nhìn Song Ngự. Nhưng rất nhanh nàng đã điều chỉnh lại cảm xúc, bước tới gần nơi Song Ngự và Tử Liên đang đứng.

“Ngự mỹ nhân đang làm gì đây?”

“A . . . Tham kiến Hiền phi nương nương” - Tử Liên giật mình, vội hành lễ.

Song Ngự hơi ngẩn ra, một lúc sau mới hành lễ.

“Tham kiến Hiền phi”

“Miễn lễ đi . . . Người đang tìm cái gì?” - Hiền phi nhìn Song Ngự nói.

“Chỉ là tiểu bạch thỏ của thần thiếp đi lạc đâu mất, nên mới đi tìm” - Song Ngự thành thực trả lời.

“Bổn cung nghĩ . . . chắc tiểu bạch thỏ của người xảy ra chuyện gì rồi a, không cần phải đi tìm nữa đâu” - Hiền phi nhoẻn miệng cười nham hiểm.

Song Ngự hoảng hốt nhìn Hiền phi, ý nàng ta là gì??

“Bổn cung hồi cung đây, người cứ tìm tiếp!” - Hiền phi xoay người bỏ đi, mặc cho Song Ngự vẻ mặt khó hiểu nhìn theo.

.....

Côn Luân sơn trang.

“Qua hai ngày thi đấu, đã lựa ra được những kẻ có năng lực giành lấy ngôi vị Vô lâm minh chủ” - Sư Tử giọng đều đều nói.

“Vậy chừng nào bọn ta mới được ra tỷ thí đây???” - Bạch Dương háo hức.

“Là ngày mai” - Sư Tử cười nửa miệng nói, bọn họ hứng thú tới vậy sao.

“Thật háo hức a” - Nhân Mã nhảy dựng cả lên. Thiên Yết không kiềm được phần khởi trong lòng, cũng mỉm cười tủm tỉm.

“Mọi người mau dùng cơm thôi” - Kim Ngưu và Bảo Bình bước vào, tươi cười nói.

Mọi người cùng nhau đứng dậy.

“Ăn cơm!!!”

“Đệ không đi sao?” - Bạch Dương thấy Thiên Yết vẫn ngồi yên không cử động.

“Huynh đi trước đi, chốc nữa đệ sẽ tới” - Thiên Yết nói. Bạch Dương gật đầu.

Mọi người đã tới phòng ăn. Trong phòng chỉ còn lại mình Thiên Yết, không hiểu sao hắn cảm thấy rất lo lắng, bất an trong lòng. Hậu cung hiện tại không có ai quản, chỉ sợ bọn phi tần, nhất là Dung phi sẽ thừa cơ lộng hành. Còn có....

“Ngự nhi, không biết nàng ta sao rồi?” - Hắn thật thấy nhớ nàng, nhớ mùi hương quen thuộc, nhớ nụ cười, nhớ cái má lúm đồng tiền của nàng . . . Hi vọng Cự Giải sẽ thay ta bảo vệ nàng. . .

.....
Song Ngư không tìm thấy được tiểu bạch thỏ, buồn bã khóc lóc trong phòng, hai mắt nàng đỏ hoe.

“Tiểu thư, dùng cơm đi”

“Không muốn”- Song Ngư lắc đầu nguầy nguậy.

“Chúng ta tìm khắp nơi, rõ ràng là không thấy . . .” -Tử Liên nói.

“Ta mặc kệ, ngày mai sẽ đi tìm tiếp”

“Được rồi, vậy cũng nên ăn một chút mới có sức đi tìm chứ, có được không?”- Tử Liên nhẹ nhàng khuyên.

Song Ngư cũng nín khóc, để Tử Liên dìu mình vào bàn ăn.

.....
Ngọc Xuân cung.

“Sao lại có tiểu bạch thỏ ở đây nhỉ?”- Một cung nữ nói.

“Đáng yêu quá”

Bọn họ xôn xao ở ngoài khiến Hiền phi khó chịu, bèn cho cung nữ bên cạnh ra xem xét.

“Khởi bẩm nương nương, có một tiểu bạch thỏ lạc vào đây . . .”

“Tiểu bạch thỏ?”- Hiền phi lặp lại .. . bỗng nhiên trong đầu nàng lóe lên một ý đồ . . .

“Mau bắt tiểu bạch thỏ đó vào đây”- Hiền phi ra lệnh, trên miệng nàng lộ ra một nụ cười nham hiểm.

.....
Giải Thu cung.

“Nương nương, nô tì đã làm theo lời nương nương, thả tiểu bạch thỏ vào Ngọc Xuân cung”- Thúy Vân cúi người nói.

“Người làm tốt lắm. Lui ra đi”- Cự Giải đang nằm nghỉ ngơi trên giường, mắt nhắm hờ nói. Thúy Vân hành lễ rồi lui ra ngoài. Cự Giải chậm rãi mở mắt, nàng cười nhẹ.

“Sắp có trò vui rồi . . .”- Sau đó nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

50. Chương 49

Xử Nữ hằng ngày vẫn tới Tam Vương phủ để giúp đỡ Ma Kết những công việc triều chính, công việc cũng khá đơn giản chỉ là đưa ra đề xuất giải quyết để ứng phó những bản tấu chương dài dòng của đám quan lại.

“Tam Vương gia! Trà của ngài đã chuẩn bị xong rồi đây!”- Xử Nữ bưng ấm trà vào trong thư phòng.

Ma Kết đang chuyên tâm đọc tấu chương, con người trong mắt hắn lay động qua lại. Hắn không đáp lại nàng. Xử Nữ vừa bưng ấm trà vừa bước vào, nâng mắt nhìn người đang ngồi, lén lút đánh giá hắn. So với các huynh đệ khác, nét đẹp của hắn khá đặc biệt, cái mũi thẳng cao cao, đôi mày kiếm rậm, ánh mắt hắn nghiêm nghị, mỗi lần nhìn thẳng vào mắt hắn khiến bản thân không tự chủ được mà bị cuốn hút vào, làn môi của hắn mang một màu đỏ tự nhiên, có khi lại đẹp hơn cả môi của nữ nhi a. Mãi miết nhìn hắn, nàng không may vấp ngã vào chân bàn.

“A!”

Ma Kết giật mình, nhanh nhẹn buông tấu chương, vội đỡ lấy nàng. Ấm trà trên tay nàng rơi xuống.

“Choang!”

Nàng hiện tại đang được hắn bảo hộ trong lòng, không hề bị tí xay xát gì. Nàng có thể nghe rất rõ nhịp tim của hắn, mặt nàng ửng đỏ cả lên vội giãy ra.

“Thật xin lỗi, làm vỡ ấm trà của Vương gia rồi, thảo dân sẽ đi pha lại”- Xử Nữ lúng túng, cúi mặt nói, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, vội chạy ra khỏi thư phòng.

Ma Kết vẫn đứng yên đó . . . tay hắn vẫn giữ nguyên giữa không khí. Mới đây thôi người còn ở trong lòng hắn . . .hắn vẫn có thể cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ của nàng, còn có cả mùi thơm của trà Bích Loa Xuân mà hắn vẫn thích uống. Hắn còn nhớ cảm giác khi ôm lấy nàng, rất mềm mại khiến hắn không muốn buông.

“Không ổn rồi, không lẽ ta lại đi thích nam nhân sao??? Biết bao tiểu thư đài các nhờ bà mai tới tận nhà cầu thân ta, ta còn không chịu. Sao bây giờ lại có cảm giác với nam nhân như này???? Phụ hoàng . . . hoàng nhi có lỗi với người!!!” -Ma Kết thống khổ ôm đầu lẩm bẩm.

“Không được, phải loại bỏ cảm giác này đi thôi”- Ma Kết bất ngờ đập tay vào bàn, ánh mắt quyết tâm.

Xử Nữ vội vã chạy ra khỏi thư phòng, hiện tại nàng đang ngồi trên ghế đá ở vườn hoa của Vương phủ, hai má nàng đỏ hồng, tim đập thình thịch . . . một phần vì do chạy nhanh, một phần vì khi nãy bất ngờ bị hắn ôm lấy.

Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt, xoa xoa hai bên má, vẫn còn cảm giác nóng rực . . .

“Mình thích Tam Vương sao? Dù là vậy, mình có tư cách gì mà đứng bên cạnh hắn đây?”- Xử Nữ vẻ mặt buồn rầu, ngữ khí nhỏ nhẹ như chỉ để mình nàng nghe thấy.

.....

Tại Côn Luân sơn trang, âm ỉ tiếng người cổ vũ, hô hào, người người đứng chen chúc chật ních cả khoảng sân rộng, rất nhiều lá cờ biểu tượng của các hệ phái bay phấp phới trong gió.

“Chúc mừng các đại anh hào đã đi vào được tới đây! Tại hạ rất nể phục tài nghệ của các huynh đài! Vòng tiếp theo sẽ bắt đầu theo luật mà tại hạ định, các vị có ý kiến gì không?”- Sư Tử ngồi hiên ngang, chân vắt chéo, rung đùi cười cợt nói.

“Ngài đây đang nuốt lời sao?”- Một người ăn mặc trông có vẻ là thư sinh, phẩy phẩy chiết phiến trong tay nói.

“Không phải ngài bảo đích thân ngài sẽ đấu với chúng tôi, kẻ nào thắng cuộc sẽ làm Võ lâm minh chủ hay sao?”- Một người khác lên tiếng, vẻ mặt giận dữ.

“Mọi người bình tĩnh đi nào! Lẽ nào mọi người không tự tin vào năng lực của mình hay sao? Nếu không đồng ý với quyết định của ta, xem ra nên mời các vị rời khỏi cuộc thi này rồi”- Sư Tử chơi chiêu khích tướng, nét mặt vẫn tươi cười nhưng sát khí trong mắt hắn tỏa ra làm những kẻ định lên tiếng phản đối nhất thời im bặt, không dám cất tiếng nào. Thấy bọn họ đã chịu im lặng, dù vẻ mặt bọn họ không phục nhưng Sư Tử cũng mặc kệ.

“Được rồi, lần này mọi người hãy đấu với các vị bằng hữu của ta đang ngồi đây, thắng thì chính thức đấu với ta, thua thì bị loại!”

“Sư huynh, đệ tình nguyện ra trận đầu tiên”- Nhân Mã vẻ mặt hào hứng, đứng dậy nhìn Sư Tử nói.

Sư Tử chỉ cười gật đầu ý bảo cho phép. Nhân Mã hiểu được lập tức cầm lấy thanh kiếm hắn vẫn thường hay mang bên người, dùng khinh công bay lên võ đài.

“Ai sẽ là người tiếp chiêu đây?”- Nhân Mã cao giọng.

“Đề ta”- Một tên đầu trọc, râu ria xồm xoàm lên tiếng, vũ khí của hắn là một cái chùy sắt to tướng, thân hình hắn to gấp đôi Nhân Mã.

Nhân Mã không hề hoảng sợ, mỉm cười tự tin, tay hắn rút kiếm từ trong vỏ ra, ánh mặt trời chiếu vào làm cây kiếm lóe lên thứ ánh sáng chói mắt. Tên đầu trọc ra tay trước, hắn dùng chùy sắt nhắm hướng Nhân Mã đứng mà tấn công.

“Rầm!!!!!!”- Võ đài bị lung một lỗ to tướng, uy lực của cái chùy đó quả thực đáng sợ.

Mọi người đứng bên dưới giật mình trước cú đánh ấy, nếu mà bị ‘phang’ cho một phát, chắc bẹp dí mất.

“Chỉ nhiều đó thôi sao?”- Nhân Mã từ lúc nào đã đứng phía sau tên đầu trọc, cười trêu chọc hần.

Tên đầu trọc tức giận vì cú đánh của hần không trúng đích, lập tức nâng chùy lên, hần hô to một tiếng.

“Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”- Lại dùng chiêu cũ nâng cao chùy rồi nện xuống đối phương.

Nhân Mã cười khẩy, hần nhún người bay lên, né khỏi cú đòn ấy, kiếm trong tay hần lóe sáng.

“Xoẹt!”- Cái chùy của hần bị chẻ ra làm đôi trước bao con mắt kinh ngạc của mọi người.

Tên đầu trọc tròn mắt, miệng há to nhìn vũ khí bảo bối của mình nằm ngay đơ dưới sàn, không có khả năng sử dụng được nữa. Nhân lúc hần còn đang thất thần, Nhân Mã dùng kiếm kề lên cổ hần.

“Người thua!”- Ánh mắt Nhân Mã sắc lém, nhìn thẳng đối phương, bức đối phương phải đầu hàng. Trận này, Nhân Mã thắng.

“Ha ha ha, tiểu đệ chúng ta thật giỏi nga”- Bạch Dương cười to khen ngợi. Nhân Mã mặt bí xị về chỗ.

“Không cần huynh khen đâu, hần quá vô dụng, đệ thắng cũng không vinh quang gì mấy”

“Tiểu Mã, là do võ công người quá cao cường nên hần không thể đánh lại thôi”- Bảo Bình nịnh hót Nhân Mã. Nhân Mã mắt sáng rực.

“Người nói võ công ta cao cường sao?”

“Phải a, đệ là giỏi nhất”- Kim Ngưu cũng phụ họa theo.

Nhân Mã được hai mỹ nhân nịnh bợ, cười hề hề.

“Chuyện! Nhân Mã mà lì!”

Song Tử đang ngồi bên cạnh Thiên Yết, nhỏ giọng nói.

“Tên tiểu tử ấy chỉ được cái đại gái, khen một cái là tin liền”- Thiên Yết cười cười.

“Cũng thật ngạc nhiên, trình độ của đệ ấy đã cao đến vậy rồi, thân thủ nhanh nhẹn, ra đòn dứt khoát, biết chớp lấy thời cơ”- Sư Tử cũng gật đầu, hần đồng ý với ý kiến của Thiên Yết nha.

“Trận tiếp theo của ta nha”- Bạch Dương mở lời.

“Được, có ai ngăn được huynh đây”- Sư Tử cười lớn.

Bạch Dương nhún người một cái, nhẹ nhàng bay lên võ đài, tà áo hần lất phất bay, vẻ mặt tự tin, hiểu thắng, bao nhiêu năm chinh chiến, thắng lợi đối với hần là điều tất nhiên.

“Chàng không dùng vũ khí sao?”- Kim Ngưu lo lắng, ánh mắt không rời khỏi Bạch Dương.

“Muội đừng lo, hần là ai chứ?”- Sư Tử xem ra thấy rất bình thường vì sao Bạch Dương không dùng tới vũ khí.

“Nhưng mà muội . . .”- Kim Ngưu xem ra vẫn không yên tâm.

“Đừng lo, ăn bánh đi”- Song Tử lộ mặt ra nói. Kim Ngưu gật gật, đưa tay cầm bánh, miệng nhai ngấu nghiến nhưng ánh mắt vẫn hiện lên tia lo lắng.

“Để tại hạ so tài cùng người”- Một thanh niên trẻ nói, hần cũng không dùng vũ khí.

“Mời”- Bạch Dương hào sảng nói.

Thanh niên trẻ bước lên võ đài, hai người đối diện nhau, Bạch Dương không cười nữa, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn xoáy vào đối thủ bất ngờ ra chiêu. Thanh niên trẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh đã đáp lại chiêu của Bạch Dương. Hai người tay không đấu qua đấu lại, Bạch Dương đang ở thế tấn công, hần tấn công liên tiếp, dồn dập, không ngừng nghỉ, dường như không để cho đối thủ có cơ hội ra chiêu. Thanh niên trẻ thở gấp gấp, trên mặt đã vã mồ hôi, ánh mắt đảo nhanh quan sát chiêu thức của Bạch Dương, trong đầu y hiện lên một câu.

‘Không xong rồi!’

Bạch Dương biết đối thủ không thể trụ vững được nữa, miệng mỉm cười, ra đòn cuối cùng, hấn dồn hết nội lực vào bàn tay phải, nhắm lồng ngực đối thủ mà xuất chiêu.

“Hự!!”- Thanh niên trẻ bị đánh văng rớt ra khỏi võ đài, nằm bất động.

“Chết chưa?”- Xung quanh bắt đầu huyền ảo.

“Chết không nổi đâu”- Bạch Dương nói, sau đó về lại chỗ của mình.

“Không ngờ chàng lại tài giỏi như vậy a”- Kim Ngưu cảm thán, nhìn vị hôn phu tương lai của mình nói.

“Hồi giờ mà!”- Bạch Dương ngông nghênh nói, cười hà hà ngồi xuống bên cạnh Kim Ngưu.

“Huynh chỉ được cái nói quá”- Song Tử bĩu môi nói.

“Không phải nói quá mà là sự thật nha”- Kim Ngưu cao giọng, nàng rất tự hào khi có một vị hôn phu tài giỏi như Bạch Dương.

“Hoàng tẩu bệnh vực huynh ghê nha”- Nhân Mã cười gian manh.

Kim Ngưu nghe vậy, mặt đỏ lựng.

“Ai là hoàng tẩu của đệ đâu”

“Đừng chọc Ngưu nhi nữa”- Bạch Dương cốc đầu Nhân Mã.

“Huynh trọng nương tử khinh huynh đệ nha”- Nhân Mã bĩu môi.

“Trật tự đi! Thiên Yết, tới phiên đệ rồi”- Sư Tử cao giọng, sau đó quay sang Thiên Yết.

Thiên Yết gật đầu nhìn Sư Tử, sau đó phất áo đứng dậy, hấn tuy là xuất cung nhưng vẫn ưa chuộng mặc y phục màu vàng nhạt. Từng bước chân của Thiên Yết vững chắc bước lên võ đài, hấn không như hai huynh đệ của mình dùng khinh công bay lên cho nó ‘oai’, có lẽ hấn thích đi như thế này hơn. Ở trong đám đông, một tên mặt mũi gian manh, hấn dùng khăn bịt lấy một nửa mặt, ánh mắt lộ ra sát khí, hấn chen chúc giữa đám người, bước lên võ đài.

“Vị huynh đệ đây không dùng vũ khí sao? Nhưng tại hạ sẽ dùng đến, không biết có phiền không?”- Tên gian manh nói.

“Tất nhiên là có vũ khí, còn nữa, ta không phải huynh đệ với ngươi”- Thiên Yết lạnh giọng nói.

Tên gian manh liếc nhìn chiết phiến trên tay Thiên Yết, thầm hiểu ra đó là vũ khí của hấn.

“Bắt đầu thôi”

Tên gian manh ra đòn trước tiên, từng nhát chém xuống của hấn đều mang tính sát thương cao. Thiên Yết vẫn ung dung, tự tại như chẳng có gì quan trọng xảy ra, hấn lách người né từng đường kiếm sắc đang lia tới hấn, đồng thời dùng chiết phiến chặn lại những nhát chém ấy. Chiết phiến của hấn được làm từ một loại nguyên liệu đặc biệt do Song Tử đem từ Tây phương về, muốn chém đứt e hơi khó. Không giống như Bạch Dương hùng hổ tấn công, Thiên Yết lại chọn cách luân lách, rồi tận dụng cơ hội đối phương sơ hở để tấn công. Người ngoài nhìn vào tưởng như hấn chỉ đang biểu diễn múa quạt. Tên gian manh xem ra mất hết kiên nhẫn, lập tức để lộ một con dao nhỏ khác ở dưới lòng bàn tay hấn, mắt hấn ánh lên tia sát khí, như muốn đoạt lấy mạng sống của Thiên Yết. Thiên Yết mắt mở to, cảm nhận được biểu hiện lạ thường của đối thủ, hấn thôi không đùa giỡn nữa.

“Hoàng đế, ngươi phải chết!!!!”- Tên gian manh hấn giọng, nhưng thanh âm của hấn đã bị lấn át bởi tiếng hô hào của đoàn người bên dưới, thành ra câu nói này chỉ có mỗi mình Thiên Yết nghe được. Thiên Yết mặt biến sắc cố gắng tránh né những đòn tấn công chí mạng của tên gian manh.

“Hình như xảy ra chuyện rồi”- Bạch Dương bật dậy, ánh mắt lo lắng nhưng hấn vẫn chưa vội hành động.

Thiên Yết rất nhanh không chế được những đòn của tên gian manh. Bất ngờ hấn cảm nhận được một luồng khí đang hướng về phía mình. Một ám khí từ phía đám đông bất ngờ xuất hiện, bay thẳng về phía Thiên Yết. Thiên Yết vẫn phải lo đối phó với tên gian manh kia, không thể tránh né được ám khí ấy, thầm nghĩ ‘Sẽ không thoát được sao?’. Khi ám khí đang bay tới gần hấn thì bỗng có một bóng màu lam xuất hiện. Cái

bóng ấy đã đỡ ám khí cho hắn, sau đó ngã nhào xuống đất, bất động. Bạch Dương cũng bay lên hỗ trợ, rất nhanh đã kết liễu mạng sống của tên gian manh. Còn Sư Tử cũng lập tức đuổi theo tên thích khách còn lại.

“Mã đệ!!!!”- Thiên Yết cao giọng, nhìn thanh niên đang nằm bất động dưới sàn.

Nhân Mã đã cứu lấy cho Thiên Yết một mạng, từ bên vai trái của hắn, máu không ngừng chảy ra, vẻ mặt hắn trắng bệch, môi tím tái, ánh mắt mơ hồ.

“Hoàng thượng ca ca, huynh không sao chứ?”- Giọng hắn thều thào, nói không ra hơi.

“Không sao, huynh không sao, đệ đừng lo, đại phu sẽ mau đến thôi”- Thiên Yết ngồi xuống bên cạnh Nhân Mã, tay hắn run run cầm lấy tay tiểu đệ của mình, trong lòng hắn nhói lên.

“Tránh ra, mau tránh ra”- Giọng Bảo Bình hốt hoảng, gấp gáp, chen vào giữa đám người đang vây quanh võ đài, theo sau là Kim Ngưu và Song Tử vẻ mặt lo lắng không kém.

Bảo Bình quỳ xuống bên cạnh Nhân Mã, đưa tay bắt mạch cho hắn, thần sắc nàng trở nên nghiêm trọng “Trúng độc rồi!” Sau đó nàng nâng mắt nhìn Bạch Dương.

“Dương huynh, mau phong tỏa các huyết đạo lại, tránh cho chất độc lan tới tim”

Bạch Dương gật đầu, tính ngồi xuống nhưng Thiên Yết đã ngăn lại.

“Để ta”- Thiên Yết nhanh nhẹn điểm vài huyết trên người Nhân Mã.

“Đệ ấy sẽ không sao chứ?”- Kim Ngưu mắt rưng rưng nước, nhìn vào Nhân Mã đang suy yếu.

“Sẽ không sao đâu”- Bạch Dương ôm lấy Kim Ngưu, vỗ nhẹ vai nàng, tay hắn cũng bắt đầu run rẩy, tim đập mạnh.

“Mau công huynh ấy về phòng, muội sẽ chữa trị cho huynh ấy”- Bảo Bình nói.

“Để ta”- Thiên Yết nói, nâng lấy người Nhân Mã.

“Không được, huynh thân thể ngàn . . .”- Song Tử chen vào.

Thiên Yết giơ tay cắt ngang lời Song Tử, hắn đỡ lấy Nhân Mã lên vai mình, công Nhân Mã về phòng.

.....

Sư Tử dùng khinh công với tốc độ nhanh chóng mặt, rượt đuổi tên thích khách còn lại.

“Bịch!”

Tiếng chân Sư Tử đáp xuống, chắn trước mặt tên thích khách. Chàng vẫn dáng vẻ cao cao tự đại ấy, khoanh tay trước ngực, mày kiếm cau lại tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đường cùng rồi, đừng mong chạy thoát. Nói! Là ai sai khiến ngươi!!!”

Tên thích khách cười vang, trong khu rừng vọng lại tiếng cười điên dại của hắn. Sư Tử bị chọc giận với tiếng cười ấy, xông lên đánh tên thích khách tới tấp, lột miếng vải đen che nửa mặt của tên thích khách ra, chàng nắm lấy búi tóc của hắn, ép hắn đối diện với mình, gằn giọng.

“Nói!!!”

Tên thích khách vẫn cười, từ môi hắn máu chảy ra, hơi thở tắt dần.

“Khốn kiếp!”- Sư Tử chửi rủa, ném xác tên thích khách sang một bên, nhún người bay về lại Côn Luân, hắn rất lo lắng cho tiểu đệ của mình.

.....

“Nhân Mã sao rồi?”- Sư Tử vẻ mặt ngập tràn lo lắng, bước vào phòng nói.

“Nhân Mã đã bị trúng độc của cây Mộc thông, cũng may là độc chưa lan ra khắp cơ thể, muội sẽ châm cứu để giải trừ độc được cho Nhân Mã”- Bảo Bình nói, ngữ khí rất bình tĩnh nhưng trong mắt nàng hiện lên một tia lo lắng.

“Mọi người tốt nhất hãy ra ngoài để Bảo Bình chuyên tâm chữa trị cho Nhân Mã”- Kim Ngưu đề nghị.

Mọi người cũng lưu luyến, không nỡ rời xa Nhân Mã trong lúc này, nhìn tiểu đệ duy nhất đang bị chất độc hành hạ, thân làm huynh cũng thấy đau xót vô cùng. Bạch Dương, Song Tử, Sư Tử đều đã nhẹ chân bước ra, Thiên Yết vẫn còn đứng yên đó, hắn rất lo sợ, nếu vì hắn mà Nhân Mã có mệnh hệ gì, e là hắn sẽ tự trách mình cả đời . . .

“Đi thôi”- Sư Tử quay trở lại, kéo Thiên Yết ra ngoài.

Kim Ngưu ở lại trợ giúp cho Bảo Bình. Bảo Bình mặt thấm đầy mồ hôi, lấy từng cây kim châm lên các huyệt trên người Nhân Mã, nàng tử mị, thần sắc nghiêm túc, môi mím chặt.

“Tiểu Mã, ngươi không được phép chết!!! Không được phép!!!!!!”

51. Chương 50

Song Ngưu cùng Tử Liên đã cùng nhau tìm kiếm cả buổi mà vẫn không thấy tiểu bạch thỏ đâu. Song Ngưu rơi vào vô vọng, từ lúc trở về phòng là khóc không ngừng, nàng khóc tới mức cả khuôn mặt đều chuyển sang màu đỏ, nước mắt rơi giàn dụa trên khuôn mặt nàng.

“Tiểu thư đừng khóc nữa” -Tử Liên ở bên cạnh dỗ dành, nhưng hình như là không có kết quả.

Song Ngưu không đáp, trái lại còn khóc bạo hơn. Tử Liên lắc đầu, biết là bản thân không thể khuyên được tiểu thư nên chỉ lặng lẽ ra ngoài.

Một lát sau . . .

“ÁÁÁÁ!!!!!!” -Tử Liên kêu lên thất thanh.

Song Ngưu ở trong phòng giật mình khi nghe tiếng kêu ấy, nàng lau vội nước mắt, vội vã chạy ra xem. Tử Liên đang đứng ở một góc trong sân viện, Song Ngưu mơ hồ nhìn thấy được hai vai nàng ta đang run rẩy.

“Tử Liên, có chuyện gì vậy?”- Tử Liên quay phắt người lại, vẻ mặt kinh hoàng.

“Tiểu thư, người đừng lại đây”

“Em nói vậy là sao?” -Song Ngưu nhíu mày khó hiểu, chân nàng cứ bước tới, không hề có ý định dừng lại.

“Tiểu thư . . . ” -Tử Liên thều thào.

Song Ngưu khẽ đẩy người Tử Liên sang một bên, nhìn vào một góc vườn... Khuôn mặt nàng biến dị, kinh sợ nhìn vật ở trước mặt, một con vật đã bị lột sạch da, máu vẫn còn chảy ra ướt cả một khoảng, đỏ lôm, con vật nằm im không nhúc nhích, rõ ràng đã không còn sống, nhìn hình dáng của con vật đó, Song Ngưu nhận ra được đó là tiểu bạch thỏ của nàng.

Hai mắt nàng mở to, khóe mắt còn vương lại những giọt nước mắt, miệng nàng lắp bắp, đôi tay run rẩy, nàng vô lực ngã xuống. Tử Liên nhanh tay kịp đỡ lấy nàng.

“Tiểu thư, đừng nhìn nữa, chúng ta vào trong, em sẽ xử lý chuyện này” -Tử Liên nói.

Song Ngưu được Tử Liên dìu vào phòng, nhưng nàng vẫn ngoái đầu lại nhìn tiểu bạch thỏ đã chết, nàng đau đớn.

“Việc này nhất định là do người làm”

Đỡ Song Ngưu ngồi lại trên giường, Tử Liên nói vài câu rồi ra ngoài. Song Ngưu đỡ đầu, đôi tay vẫn run rẩy, nàng sụt sùi.

“Tham kiến Hiền phi nương nương!” -Giọng Tử Liên từ bên ngoài truyền vào.

Nước mắt định chảy xuống ngay lập tức bị Song Ngư nuốt ngược trở lại, nàng đã thấy thấp thoáng bóng dáng của Hiền phi đang tiến vào bên trong.

“Tham kiến Hiền phi” -Song Ngư hành lễ.

“Muội muội không cần đa lễ” -Hiền phi cười, đỡ lấy Song Ngư.

Sau khi cả hai ngồi lại trước bàn, Tử Liên đã dâng trà, Hiền phi mới cất tiếng nói.

“Hôm nay nhìn sắc mặt muội không tốt nha”

“Chỉ là có chút khó chịu trong người”- Song Ngư không nhìn Hiền phi, cúi gằm mặt đáp. Hiền phi nhếch miệng cười.

“Hôm nay ta sang đây là có quà cho muội . . .”

Song Ngư nghe tới chữ ‘quà’ lập tức co người lại, hai má đã đỏ từ lâu nhưng lúc này nàng lại cảm nhận được cơn đau đang kéo tới.

Hiền phi xảo trá cười, đưa tay lấy một vật từ cung nữ của nàng, đặt lên trên bàn, ngay trước mặt Song Ngư.

Song Ngư nâng mắt lên, nhìn cái túi da màu trắng, được may rất tinh tế, hai mắt nàng tròn to, bàn tay run rẩy chạm vào. Đây là . . . da của tiểu bạch thỏ . . . nàng cảm nhận được rất rõ cảm giác khi sờ vào nó.

“Ngươi!!! Chính ngươi đã giết hại tiểu bạch thỏ!!!!” -Song Ngư ánh mắt tức giận, đứng bật dậy, lấy tay chỉ thẳng mặt Hiền phi.

“Ồ . . . ra là tiểu bạch thỏ của muội sao? Tỷ tỷ không hề hay biết a” -Hiền phi giả vờ nói.

“Ngươi im miệng!!!!!!” -Song Ngư gào lên, bổ nhào tới nắm lấy tóc của Hiền phi, ra sức tát vào mặt nàng ta.

Hiền phi vẻ mặt tự đắc khi nãy đã không còn, bây giờ nàng ta đang run sợ trước Song Ngư.

“Buông lỏng cung ra!!!” -Hiền phi gào thét.

Song Ngư điên cuồng cào lấy mặt Hiền phi, nước mắt Song Ngư cứ chảy ra, không ngừng.

“Tiểu thư . . .” -Tử Liên hoảng sợ, vội can ra, giữ chặt lấy Song Ngư đang thở hồng hộc, ánh mắt tóe lửa như muốn ăn tươi nuốt sống Hiền phi.

“Ngươi dám vô lễ với bổn cung, ngươi được lắm!!!!” -Hiền phi tóc tai bù xù, vẻ mặt đầy vết thương, tức giận nói, sau đó cùng cung nữ ra khỏi Lam Dương viện.

Đang khi ra khỏi Lam Dương viện, Hiền phi vô cớ đụng phải một người, nàng tính cao giọng mắng, nhưng nhìn thấy mặt đối phương thì nàng ta đành câm miệng lại, tức tối rời đi.

“Người đó là ai?”

“Dạ thưa công chúa, nô tỳ cũng không rõ, nhìn y phục trên người, có thể khẳng định đó là phi tử của Hoàng thượng”

- Thiên Bình gật gù đầu, sau đó cất bước vào bên trong.

“Tiểu Ngư . . .Tiểu Ngư . . .” -Giọng nàng nhẹ nhàng cất lên.

Bước vào bên trong, một mớ hỗn độn hiện ra, bàn ghế bị xô lệch, khăn trải bàn thì bị vò lại, ấm tách cũng bị hất xuống đất, vỡ cả, nàng nhìn một nữ nhân đang vui mặt vào hai lòng bàn tay, đôi vai run rẩy, từ phía nữ nhân đó bật ra những tiếng thút thút nhỏ.

“Tiểu Ngư, muội làm sao vậy???” -Thiên Bình tròn to mắt, bước lại gần, đặt tay lên vai Song Ngư.

Song Ngư ngẩng mặt, khuôn mặt nàng lúc này tràn ngập bi thương, không nhận được mà ôm chặt lấy Thiên Bình mà khóc. Thiên Bình không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng yên, vỗ vỗ nhẹ vào vai Song Ngư.

.....

GiảiThucung.

“Mọi chuyện như thế nào rồi?” -Cự Giải đang ngồi thêu khăn, cất giọng hỏi.

“Bầm nướng nướng . . .” -Thúy Vân lúng túng, không biết là nên nói hay không.

“Mau nói đi”

“Hiền phi đã cho người lột da tiểu bạch thỏ, sau đó vứt xác vào Lam Dương viện, còn nữa, lúc này Hiền phi có tới đó, em nhìn thấy cung nữ ở bên cạnh nàng ta cầm một cái túi da màu trắng . . .” -Thúy Vân nói tới đây, không nhịn được run rẩy. Cự Giải giật mình, buông khăn thêu xuống.

“Có chắc không?”- Thúy Vân gật gật đầu.

Cự Giải cũng thoáng hơi run rẩy, nàng đưa tay day day huyệt thái dương.

“Thật không ngờ, ả Hiền phi này lại độc ác tới vậy . . ta chỉ tưởng nàng ta sẽ đem tiểu bạch thỏ ra dọa Song Ngư . . . không ngờ...”

“Song Ngư hiện tại sao rồi? Có động tĩnh gì không?” -Cự Giải nhìn Thúy Vân hỏi.

“Dạ, em cũng không rõ, chỉ thấy lúc Hiền phi đi ra, y phục xộc xệch, tóc tai bù xù, trên mặt còn có vết thương . . .”

-Cự Giải bỗng cất tiếng cười.

“Ha ha ha . . . bỗn cung thật muốn xem bộ dạng nàng ta như thế nào? Em cho người đi bắt một tiểu bạch thỏ khác về đây, sau đó thay ta đem tặng cho Song Ngư” -Câu sau, Cự Giải đã không còn cười nữa, mà là vẻ mặt xót xa nói.

Thúy Vân tròn mắt nhìn tiểu thư của mình, vội vâng dạ rồi lui ra ngoài. Cự Giải cười nhẹ, cầm lấy khăn tay, tiếp tục thêu.

“Song Ngư à, sống ở nơi đây là phải tranh đấu . . .”

.....

TamVươngphủ.

Ma Kết gần đây không ăn không ngủ, chuyên tâm chăm lo việc triều chính. Dù dành hầu hết thời gian cho việc phê duyệt tấu chương, nhưng hần khê liếc nhìn đồng tấu chương ở trên bàn vẫn không hề suy giảm, nhất thời lắc đầu chán nản.

Xử Nữ vẫn làm tốt công việc của mình, là một trợ thủ đắc lực của hần, nàng luôn ngồi một bên, giúp hần xử lý những việc con con, thỉnh thoảng được dịp nàng lại liếc mắt ngắm hần một cái, môi cười cười.

“Tam Vương, có gì phiền não sao?” -Thấy sắc mặt hần cau có, không vui, nàng buộc miệng hỏi.

“Người cũng biết đó, đã vào tháng lũ, ở các địa phương gần sông hồ hay ven biển đã bị ngập lụt. Vấn đề này mấy năm ròng đều xảy ra, triều đình cũng cho người đi sửa lại đê nhưng mà vẫn không có tiến triển tốt . . . bốn Vương thật đau đầu vì chuyện này” -Ma Kết vút tấu chương, thở dài nói.

“Chuyện này có gì khó đâu . . .cứ cho người đào một hồ lớn, sau đó khoét đường nối với con sông nào đó, độ sâu phải vừa đủ nga, khi nước lũ không kịp rút thì có thể theo con đường đó chảy qua cái hồ lớn, như vậy vừa có nước cho nhân dân dùng để tưới tiêu, vừa trừ được nguy cơ ngập lụt gây nguy hiểm tới tính mạng con người” -Xử Nữ nói một tràng dài.

Ma Kết như đang rơi xuống hố sâu mà được người cứu lên. Mắt hần mở to, kinh ngạc nhìn người trước mặt, mặt mũi bặm trợn thế kia, mà đầu óc lại khôn ngoan đến vậy.

“Người thật thông minh!” -Ma Kết buông lời cảm thán. Xử Nữ đỏ mặt, ấp úng nói.

“Chuyện nhỏ thôi mà . . .”

“Hay là thôi đi, đừng làm quan phủ nữa, cứ ở cạnh ta, làm tay phải đắc lực cho ta, cùng trợ giúp Hoàng thượng a” -Ma Kết lên tiếng đề nghị.

Xử Nữ nghe vậy, ở bên cạnh hần ư? Vậy là mỗi ngày đều được nhìn thấy hần sao? Trong lòng nàng náo loạn không thôi, có nên đồng ý hay không?

“Không cần suy nghĩ đâu, cứ quyết định như vậy đi” -Ma Kết nói, hần phải giữ tên này lại a.

“Ồ . . . vậy . . . cứ theo ý Vương gia!” -Xử Nữ ngẩn ngơ, sao hần có thể tùy tiện quyết định như vậy?

Ma Kết nhìn đắm đắm vào Xử Nữ . . . ánh mắt không có ý dời đi. Xử Nữ hơi khó xử trước ánh mắt ấy, không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

“Ta vẫn thấy người thực quen đi”- Xử Nữ lúng túng.

“Trà nguội rồi, thảo dân đi lấy ấm trà khác” -Nàng bịa đại ra một cớ, bỏ trốn khỏi phòng.

Ma Kết nhìn theo bóng nàng khuất sau cánh cửa.

“Ánh mắt đó, thấy ở đâu rồi mà . . . .”

“Ý!! Cơ mà đâu có được . . . sao cứ nghĩ về tên ấy thế!!! Lão Thiên a, ta đường đường là một nam nhân mà . . . . sao lại đi để ý nam nhân đây????? Chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ lưu danh vào sách sử, người người biết đến a” -Ma Kết vò đầu bứt tóc nói.

“Vương gia, người làm sao vậy?” -Xử Nữ đã quay trở lại, trên tay là một ấm trà mới.

“Người về rồi sao? Đặt trà xuống đi, còn nữa, tránh xa ta ra, càng xa càng tốt a” -Ma Kết xua tay nói.

Xử Nữ ngạc nhiên, nhưng không để lộ biểu cảm, đặt ấm trà xuống, bước ra ngoài. Nàng khẽ đặt tay lên ngực, có cái gì đó nhói đau . . . . Hần không thích ta lại gần hần sao?

.....

Sau khi nghe Tử Liên kể lại sự tình, Thiên Bình nổi giận đùng đùng, đòi đi tính sổ với đám người kia.

“Bình tỷ, đừng như vậy, mọi chuyện này muội sẽ tự mình xử lý tốt” -Song Ngư đã dừng khóc, khóe mắt sưng, cái mũi cũng đỏ như trái cà chua.

“Muội sẽ như thế nào? Nhấn nhện sao? Chấp nhận bị bọn họ ra tay làm hại sao????” -Thiên Bình giọng nói hơi gắt lên.

Song Ngư nhìn Thiên Bình, nàng biết nàng không thể đối phó được bọn họ.

“Không nhấn nhện, vậy thì phải làm sao đây? Ở nơi đây, ai sẽ đứng về phía muội????”

Thiên Bình nhắm mắt lại, lát sau mở ra, nét mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt Song Ngư, ánh mắt nàng kiên định, nàng nắm chặt tay Song Ngư.

“Còn có một người . . .” - Song Ngư nhíu mi, khó hiểu nhìn Thiên Bình.

“Là ai?”

“Hoàng đế!” -Thiên Bình nói vồn vện hai chữ.

Song Ngư bất ngờ trước câu trả lời của Thiên Bình, nhưng dường như nàng không tin vào điều đó, sắc mặt âm trầm

“Bọn họ có thể lực quá lớn, làm sao muội có thể . . .”

“Đừng nghĩ đến thân phận, tỷ từ nhỏ sống trong hoàng cung, phụ hoàng có biết bao phi tần mỹ nữ, nhưng người duy nhất ông ấy yêu lại chính là mẫu hậu, muội có biết vì sao?” -Thiên Bình chậm rãi nói.

Song Ngư lắc đầu, nàng không hiểu Thiên Bình đang muốn nói tới điều gì.

“Vì mẫu hậu đã nắm được tâm của phụ hoàng. Sống ở hậu cung, điều không thể tránh khỏi đó chính là tranh đấu”

“Vậy muội phải làm sao?”

“Bằng mọi giá phải nắm lấy tâm Hoàng đế, phải làm cho hắn vĩnh viễn thuộc về muội, phải dựa vào hắn mà bước lên đỉnh cao của quyền lợi, danh vọng, phải chiếm giữ lòng tin của hắn, và trên hết . . . phải biết TRIỆT TIÊU đối thủ” -Thiên Bình gần từng chữ một.

Song Ngư như tỉnh ngộ, mắt tròn xoe nhìn Thiên Bình. Thiên Bình mỉm cười nhẹ, vỗ vỗ lên bàn tay Song Ngư.

“Tỷ phải về thôi”

Song Ngư đứng dậy tiễn Thiên Bình nhưng khi ra tới cửa Thiên Bình đã vội ngăn lại.

“Tôi đây thôi, muội vào trong hảo hảo nghỉ ngơi đi”

Thiên Bình bước từng bước xuống bậc tam cấp, tà áo nàng khẽ lay động, nàng xoay mặt lại, lưng vẫn hướng về phía Song Ngư, nhẹ giọng nói.

“Hãy nhớ . . . Hoàng cung . . . vĩnh viễn không tồn tại thứ gọi là chân tình và lòng tin . . cũng tuyệt đối không thể”-Thiên Bình cất bước, rời khỏi Lam Dương viện.

Song Ngư thần thờ nhìn Thiên Bình đã đi khuất, tay nàng nhẹ nắm lại.

“Chân tình . . ?”

.....

Đêm, trời đầy sao, lấp lánh cả một vùng trời.

Tại Côn Luân Sơn trang.

“Tình hình Nhân Mã sao rồi?” -Thiên Yết sốt ruột hỏi.

Kim Ngưu đẩy cửa bước ra, rồi lại khép cửa lại, cố ý không để ai bước vào.

“Nhân Mã đã qua tình trạng nguy kịch, nhưng độc tố trong người chưa trừ hết, Bảo Bình không mang theo nhiều thảo dược, cần phải hồi thành gấp” -Sắc mặt Kim Ngưu lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Hiện tại bọn chúng đã biết Yết huynh ở đây, hồi thành e là . . .” -Song Tử khó xử nói.

“Bây giờ đi có lẽ quá nguy hiểm, trên đường về Kinh thành, nhất định sẽ bị mai phục” -Bạch Dương cũng gật đầu.

“Vậy bây giờ. . .” -Sư Tử cũng bối rối, không biết phải giải quyết ra sao. Hắn thật sai lầm khi để bọn họ cùng xuống phía nam.

“Không sao, muội đã có cách” -Kim Ngưu mỉm cười, giọng nói đầy chắc chắn.

52. Chương 51

“Muội có cách a”

“Thật sao? Mau nói ra đi” -Sư Tử nghe được một câu của Kim Ngưu, lòng như mở cờ.

“Ở những nơi như thế này, chắc chắn phải có đường hầm thông ra ngoài chứ” -Kim Ngưu chưa vội nói mưu kế của mình, nhìn Sư Tử hỏi.

“Chính xác là như vậy” -Một giọng nói từ xa vang lên.

Sư Tử chưa kịp trả lời, liền ngoái đầu lại nhìn kẻ phát ra thanh âm ấy.

“A Phong! Đệ tới đây làm gì?”

A Phong sắc mặt âm trầm, Thiên Yết nhìn A Phong bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

“Huynh còn muốn giấu sao? Vị bằng hữu này của huynh rất cuộc là ai mà lại bị thích khách ám toán?” -A Phong hất mặt về phía Thiên Yết nói.

“Chuyện này . . .” -Sư Tử ngập ngừng, có nên tiết lộ hay không?

“A Phong còn là người xa lạ hay sao?” -Bạch Dương lên tiếng.

“Vậy A Phong này có quan hệ mật thiết với Sư huynh sao?” -Song Tử tò mò.

“Tại hạ là đồng môn của Sư Tử” -A Phong đã trả lời cho sự thắc mắc của Song Tử. Mọi người gật đầu.

“Vậy rốt cuộc vị này thân phận thật sự là gì?” -A Phong tiếp tục truy vấn.

“Đương kim Hoàng đế của Hoàng Đạo Thiên triều, Thiên Vương!” -Sư Tử nhìn thẳng vào mắt A Phong, từng lời chắc chắn như đinh đóng cột.

A Phong nghe vậy trợn mắt ngạc nhiên nhìn sang Thiên Yết, một lúc sau hắn mới hoàn hồn, quỳ một chân xuống hành lễ.

“Tham kiến Hoàng thượng!”

“Bình thân!” -Thiên Yết đáp ngắn gọn.

“Việc thích khách đến ‘thăm’ lần này quả thực nằm ngoài dự đoán của ta” -Bạch Dương vuốt cằm, ảo não nói.

“Vậy Ngưu hoàng tẩu, rốt cuộc kế sách của hoàng tẩu là gì?” -Song Tử trở lại vấn đề chính.

“Là như vậy, đại hội võ lâm vẫn sẽ tiếp tục diễn ra vào ngày mai, phiên Hoàng thượng hãy chịu khó có mặt lúc ấy” -Kim Ngưu nói.

“Nàng liều lĩnh quá, tính mạng Hoàng thượng không thể đem ra đùa giỡn” -Bạch Dương cau mày.

“Ta đang rất nghiêm túc nha” -Kim Ngưu bực mình, giậm chân nói.

“Được rồi, cứ để Kim Ngưu nói đi” -Thiên Yết lên tiếng.

“Là thế này, đang giữa cuộc thi, hoàng thượng hãy giả vờ ngất hay không khỏe ở chỗ nào đó, tiếp đó cứ nhờ người đưa vào trong nghỉ ngơi, hiện tại bọn thích khách còn chưa dám manh động đâu, người cứ theo đường hầm thông ra bên ngoài, cùng Nhân Mã lên xe ngựa trở về Kinh thành trước. Còn về phần Sư huynh sau khi kết thúc đại hội hãy nhanh chóng theo hồi kinh luân” -Kim Ngưu rành mạch nói ra cao kiến của mình.

“Cách này không tệ đâu Hoàng tẩu, nhưng vấn đề là ai sẽ đi theo Nhân Mã cùng Hoàng thượng? Họ cần có người bảo vệ a” -Song Tử suy tư nói.

“Nhưng đi nhiều quá sẽ sinh nghi” -Sư Tử hơi khó nghĩ, hắn nên giải quyết như thế nào cho phải đây?

“Nếu cần, hãy để đệ trợ giúp” -A Phong nói.

“Như vậy rất tốt, đệ còn có ý này, ngày mai Bạch huynh sẽ là người đỡ Hoàng thượng vào trong trước mắt bọn họ, sau đó sẽ cùng Hoàng thượng, Nhân Mã, ba người hồi kinh trước. Tới lúc Sư huynh xuất phát, phiên A Phong hãy giả trang làm Bạch huynh, và thêm một vài người nữa giả trang những người còn lại để tránh bọn sát thủ sinh nghi” -Song Tử nói, hắn đã tính toán rất kỹ, nếu không có biến cố xảy ra thì mọi người sẽ an toàn hồi kinh.

“Ý kiến này không tệ, quyết định như vậy đi, A Phong, lần này thật phiền huynh rồi” -Sư Tử vỗ vai A Phong, cười nói.

“Vậy cứ thế nhé, đệ về phòng trước đây” -Song Tử uể oải vươn vai, cất bước về phòng.

“Ngưu nhi, chăm sóc cho Nhân Mã chắc mệt rồi, có muốn dùng gì không?” -Bạch Dương nghịch nghịch mái tóc dài của Kim Ngưu, mỉm cười ôn nhu nói.

“Không muốn” -Kim Ngưu lắc đầu, trên khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi.

“Lạ nha, phải nàng không đó???” -Bạch Dương tròn mắt ngạc nhiên.

“Đi dạo một chút đi”- Kim Ngưu yếu ớt cười.

Cả khoảng sân chỉ còn lại Sư Tử và Thiên Yết, A Phong đã rời đi từ lâu.

“Đang lo lắng sao?”- Thiên Yết trầm mặc, hai tay chấp phía sau, khẽ lắc đầu.

“Chỉ là bận tâm việc triều chính thôi”

“Đệ nghĩ ai là kẻ đứng sau?”

“Còn ai đây? Chắc chắn là Thùy gia rồi, bọn họ kết bè kết cánh, tung hoành trong triều, nghĩ rằng trăm không biết hay sao? Nhất định trăm sẽ thu mọi quyền về tay mình” -Thiên Yết nghiêng rằng nói, hần không xưng ‘đệ’ mà trực tiếp xưng ‘trăm’ cho dù hiện tại không phải ở trong cung.

“Trước mắt chỉ hi vọng là ngày mai có thể bình yên trở về” -Sư Tử thở dài.

“Không còn sớm, nên đi nghỉ thôi”

.....

Hai người Bạch Dương và Kim Ngưu cước bộ chậm rãi, bầu trời một màu đen kịt, xa xa những đốm sáng lấp lánh ở trên cao, trăng khuyết bị mây che phủ.

“Lần này đi xa, thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy . . . ” -Kim Ngưu nói, giọng mang chút chán nản, những tưởng sẽ được đi chơi thích thú nào ngờ . . .

“Bọn chúng thật to gan, dám hành thích người giữa ban ngày ban mặt như vậy lại còn dả thương đệ đệ của ta!” -Bạch Dương mắt hần lên tia máu, tay nắm chặt nói.

“Chuyện này chúng ta không lường trước được” -Kim Ngưu cười nhẹ, cầm lấy bàn tay đang nắm chặt của Bạch Dương, nhẹ nhàng đem nó duỗi thẳng ra.

“Ta là đại hoàng huynh, nhiệm vụ của ta chính là bảo vệ tốt bọn họ, để xảy ra chuyện như vậy, ta thật đáng trách...”

Bạch Dương vẽ mặt đau đớn, nhớ lại khuôn mặt tái nhợt của Nhân Mã, lòng hần chột quặn lại, Nhân Mã chính là ruột thịt của hần a. Nhưng hần không thể tùy tiện rống giận, gào thét lên được, chỉ có thể âm thầm nhịn trong lòng, vì hần là đại hoàng huynh.

“Đừng như vậy, Nhân Mã sẽ không sao” -Kim Ngưu cười nói.

Bạch Dương cũng nhẹ lòng hơn, xoa đầu nàng.

“Bây giờ đã đói chưa?”- Kim Ngưu gật đầu, cười phá lên.

“Ha ha ha, đói, đương nhiên đói rồi”

.....

Trong phòng, không gian yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng có thể dễ dàng nghe thấy. Bảo Bình lặng lẽ ngồi bên cạnh giường, ánh mắt tiêu tụy nhìn người đang nằm, nàng nhú mi, đau lòng nói.

“Tiểu Mã, có phải hay không rất đau?”

Người trên giường vẫn nằm yên bất động, sắc mặt tái nhợt, bạc môi không có sức sống, hơi thở yếu ớt.

“Đau thì phải kêu lên đi chứ? Sao lại nằm im như vậy??” -Giọng Bảo Bình có chút nghẹn ngào.

Giờ khắc thấy Nhân Mã lao ra giữa vô đài, nàng như cảm nhận một tia mất mát. Giờ khắc thấy Nhân Mã ngã xuống, nàng như rơi xuống vực sâu thẳm. Nâng bàn tay hần còn run rẩy lên, Bảo Bình khẽ đụng chạm vào khuôn mặt hần, vừa chạm đến da thịt lạnh ngắt, bất giác nàng rụt tay lại, nàng sợ phải cảm nhận được cái sự sống đang yếu ớt dần của Nhân Mã.

“Chờ khi về kinh thành, ta nhất định sẽ cứu được người!!!”

.....

Sáng hôm sau, Thúy Vân theo lời dặn của Cự Giải, đem một tiểu bạch thỏ tới tặng cho Song Ngư.

“Nương nương, xin người hãy nhận cho” -Thúy Vân ôn tồn nói sau đó đặt chiếc lồng xuống bàn, lập tức đi khỏi Lam Dương viện.

Song Ngư vẻ mặt không còn chút huyết sắc, đuôi mắt tiều tụy, ánh mắt vô thần nhìn tiểu bạch thỏ ở trong lồng, nàng nhếch miệng cười.

“Vừa đánh vừa xoa sao?”

“Tiểu thư, tiểu bạch thỏ này . . . tính sao đây?” -Tử Liên khó xử nhìn biểu hiện của Song Ngư.

“Ta không cần!!!” -Song Ngư tức giận, gằn từng tiếng.

Song Ngư đứng phắc dậy, bước tới cửa, nàng quay đầu nói.

“Mang theo thứ đó, cùng ta tới Giải Thu cung”

.....

GiảiThucung.

“Nương nương, em đã làm xong lời nương nương căn dặn” -Thúy Vân trở về nói. Cự Giải gật đầu.

“Vất vả cho em rồi, lui xuống đi”- Bỗng một tiếng nói từ bên ngoài truyền đến.

“Tham kiến Ngư mỹ nhân”

“Đức phi hiện tại có thể tiếp ta không?”- Cung nữ bên ngoài chỉ nói vài câu sau đó mở cửa bước vào phòng Cự Giải, hành lễ nói.

“Nương nương, có Ngư mỹ nhân cầu kiến”

“Cho nàng ta vào” -Cự Giải phất phất tay.

Song Ngư tiến vào, theo sau là Tử Liên đang cầm cái lồng.

“Thần thiếp tham kiến Đức phi”

“Nô tỳ tham kiến Đức phi”

Cự Giải ngồi trên ghế, nhìn chủ tử bọn họ tới đây, nàng đã đoán ra được vài phần lý do là gì.

“Miễn lễ, Ngư muội, mau ngồi đi”

“Thật không dám phiền Đức phi, thần thiếp tới đây là để trả lại vật này” -Song Ngư khéo léo từ chối, đưa tay hướng về phía chiếc lồng.

Cự Giải nhìn theo hướng tay Song Ngư, cười nhẹ.

“Bổn cung đã biết chuyện của Ngư muội, có ý tặng lại một con khác, Ngư muội không thích sao?”

“Không phải là việc thích hay không, chỉ là thần thiếp không dám nhận” -Song Ngư mặt lạnh tanh, nàng tự tay cầm lấy chiếc lồng, bước lên đặt nó trên bàn bên cạnh Cự Giải.

“Thần thiếp xin được phép cáo lui” -Song Ngư hành lễ lần nữa, xoay người rời khỏi.

Cự Giải nhìn theo tà áo Song Ngư, tâm trạng phức tạp.

“Ngư muội . . . chỉ mong muội có thể vượt qua ải này”

.....

“Vương gia, tấu chương lại được đem đến a” -Xử Nữ bê một đồng tấu chương tiến vào thư phòng, trên người nàng đầy mồ hôi.

Đặt tấu chương xuống bàn, Xử Nữ lấy vạt áo chấm chấm mồ hôi trên mặt, khi về nàng phải tắm rửa thật kỹ mới được a.

“Phiền người rồi”

Ma Kết ngẩng mặt nói, bất ngờ đồng tử hấn giãn ra, trong mắt kinh ngạc không ít, mày kiếm của hấn cau lại, vẻ mặt cực kỳ không vui. Xử Nữ ngạc nhiên nhìn biểu hiện kỳ lạ của Ma Kết.

“Vương gia làm sao vậy?”

“Nói!!! Người rốt cuộc là ai??” -Ma Kết lớn tiếng, trừng mắt nhìn Xử Nữ.

Xử Nữ bị giọng nói của hấn làm cho giật mình, nàng ngẩn ngơ nhìn hấn, tim đập nhanh, hồi hộp lo sợ.

“Vương gia . . . thảo dân là Xử Nữ đây a”

Ma Kết đưa tay, ngay lập tức giựt lấy râu giả đang nằm méo xẹo trên mặt Xử Nữ. Xử Nữ kinh hoàng, hoảng sợ nhìn râu giả bị cướp mất, nàng bất giác lấy tay che mặt.

“Vương . . .”

“Còn không nói?????” -Ma Kết tức giận vô cùng. Xử Nữ run rẩy, không nói được từ nào.

“Được, không nói phải không? Người đâu?????”

.....

Côn Luân sơn trang.

Cuộc thi vẫn diễn ra như bình thường, dường như bọn họ không để ý tới chuyện xảy ra hôm qua mà để ý nhiều hơn tới ngôi vị mình chủ võ lâm. Cuộc thi hôm qua cũng chỉ mới đấu có một nửa đã bị hoãn, bây giờ lại tiếp tục diễn ra.

Sư Tử ngồi yên chờ tới lượt mình. Song Tử ngồi cạnh Thiên Yết, nháy mắt ra hiệu. Thế nhưng Thiên Yết vẫn chưa chịu hành động, Song Tử có hơi hồi hộp, nhịn không được bèn âm thầm đưa tay nhéo vào bên hông Thiên Yết.

“Ai da!!!!” -Thiên Yết nhăn mặt, kêu lên một tiếng, quay sang trừng mắt Song Tử.

Song Tử làm lơ ánh mắt của hấn, ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh huyết sáo.

“Làm sao vậy?” -Bạch Dương cũng phối hợp diễn.

“Đệ thấy khó chịu trong người quá” -Thiên Yết giả vờ nói.

“Không chừng trúng thực rồi nga” -Song Tử phụ họa theo.

“Mau đưa đệ ấy vào trong nghỉ ngơi đi” -Sư Tử lên tiếng.

Bạch Dương đỡ lấy Thiên Yết, A Phong cũng đứng dậy theo sau bọn họ, đưa bọn họ về phòng. Kim Ngưu nhìn theo bóng lưng Bạch Dương, âm thầm cầu mong hấn có thể bình yên về trước.

.....

Trên đường trở về Lam Dương viện, Song Ngư bất gặp phải Thục phi. Do tâm trạng buồn bực thành ra nàng không chú ý tới sự xuất hiện của Thục phi, cắm đầu đi thẳng về phía trước.

“Ngư mỹ nhân, thấy bốn cung sao lại không hành lễ?” -Thục phi giọng không vui.

Song Ngư lúc này mới biết được sự xuất hiện ấy.

“Thật xin lỗi, thần thiếp do mải suy nghĩ, không thấy Thục phi, thần thiếp tham kiến Thục phi” -Song Ngư khụy gối như người một cái, không đợi Thục phi nói ‘miễn lễ’ mà trực tiếp đứng thẳng người cất bước đi tiếp. Thục phi tức giận vì thái độ không coi ai ra gì của Song Ngư, khi Song Ngư vừa đi lướt qua ả, ả liền giả vờ ngã xuống.

“Ai ya!!!!” -Ả đau đớn kêu lên.

Song Ngư ngạc nhiên, định chỉ cước bộ, xoay người nhìn Thục phi ngã trên nền đất. Hai cung nữ nhanh nhẹn đỡ Thục phi đứng dậy, Thục phi bèn nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào mặt Song Ngư.

“Người thật to gan, dám xô ngã bốn cung?”

Song Ngự như hiểu ra . . .

“Thần thiếp còn chưa chạm qua nương nương”

“Người còn ở đó già mòn? Người xô ngã bốn cung, làm vỡ cái vòng ngọc, người còn không nhận tội?” -Thục phi chưa ngoa nói, tay chỉ về cái vòng đang vỡ nằm dưới đất kia.

Tình cảnh này, sao giống ngày hôm đó vậy? Song Ngự cười, không nói gì. Thục phi thấy Song Ngự cười, càng thêm tức giận.

“Người thừa nhận?” -Song Ngự nhìn thẳng vào Thục phi, vẻ mặt thản nhiên.

“Là ta làm, thì đã sao???”- Thục phi nhìn vẻ ngông nghênh của nàng, hét lên.

“Hành lễ!!!! Xin bốn cung tha tội!!!!”-Song Ngự cắn răng, cúi người nói.

“Là thần thiếp mạo phạm, mong Thục phi thứ lỗi”- Thục phi được nước càng lấn tới.

“Muốn bốn cung tha tội, nên hành đại lễ a”

*Chú thích: Hành lễ thông thường thì chỉ cần khụy người xuống, cúi mình một chút thôi. Còn hành đại lễ là quỳ xuống, hai tay chạm vào đất, đầu cũng cúi xuống, sát mặt đất.

Song Ngự đỡ người, bắt nàng hành đại lễ??? Nàng dù không muốn nhưng cũng không muốn chuốc thêm họa vào thân.

Song Ngự quỳ xuống, nhưng nàng không xấp mình, chỉ cúi nhẹ người.

“Xin Thục phi thứ lỗi”

“Xem ra người không hiểu được, hành đại lễ là như nào” -Thục phi cười, vẻ mặt ả độc ác vô cùng.

“Vân Y, mau chỉ ả cách hành đại lễ”

Cung nữ tên Vân Y vâng lệnh, tới gần Song Ngự, hắng giọng nói.

“Thấp xuống chút nữa”- Song Ngự nhắc nhục, cúi gập người một ít.

“Vẫn chưa đủ”

“Thấp nữa, thấp nữa”

Song Ngự oán giận, nhìn thoáng qua cung nữ Vân Y, ả vẫn nhìn Song Ngự đầy khiêu khích như cũ, ngón tay chỉ chỉ, còn muốn Song Ngự quỳ thấp xuống nữa. Khóe miệng Thục phi nở một nụ cười, ả như đang hưởng thụ thú vui tra tấn Song Ngự. Mặt mày dần dần rạng rỡ lên. Cung nữ Vân Y không hài lòng với cách quỳ của Song Ngự, ả liền dùng sức, đưa tay đè lên vai Song Ngự, ấn mạnh nàng xuống. Mà Song Ngự, cuối cùng không thể giữ được ‘Bịch’ một tiếng, cả người Song Ngự như dán hẳn trên nền đất lạnh lẽo. Cung nữ kia cười cười, xoay người nhìn Thục phi.

“Nương nương, xem ra Ngự mỹ nhân rất thành tâm nhận lỗi a, hành lễ lớn như vậy”-Thục phi cười.

“Ha ha ha ha ha. Thì ra người không có tự trọng như vậy nha, cho người hành lễ nhẹ nhàng thì không làm, sao phải hành đại lễ? Cũng được, sau này gặp ta, người cứ quỳ lạy với ta như vậy là được”- Song Ngự nén giận trong lòng.

Quỳ lâu quá, cơn đau từ chỗ đầu gối truyền tới, Song Ngự nhúu nhẹ mày. Thục phi xem ra đã hả dạ.

“Được rồi, bốn cung niệm tình thứ lỗi cho người lần này. Chúng ta hồi cung”

Sau khi tiếng bước chân của Thục phi đi xa, Song Ngự lúc này vẫn còn quỳ trên mặt đất lạnh, Tử Liên vội vã đỡ nàng dậy, nhưng nàng vẫn bất động như cũ, trên nền đất, ướt đầm nước mắt nàng, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, Song Ngự mím môi, không để cho mình khóc thành tiếng, hai tay trên mặt đất nắm lại, thân hình nàng run lên.

“Nhất định, ta sẽ trả lại cho các người những gì ta phải chịu đựng ngày hôm nay”

53. Chương 52

Một toán gia đình kéo nhau âm âm tới thư phòng sau khi nghe tiếng la thất thanh của Tam Vương.

“Người đâu???? Người đâu??? Khốn kiếp, các người nghỉ thở hết rồi sao????” -Ma Kết la làng la xóm.

“Dạ dạ, Vương gia cho gọi” -Bọn họ thở hồng hộc chạy vào.

“Kêu từ lúc nào mà bây giờ mới tới???” -Ma Kết trừng mắt nhìn bọn họ.

“Vương gia tha tội, chẳng qua vướng một chút việc thôi a” -Một tên cầm đầu nói.

“Hừ!!! Tưởng ta không biết?? Các người nhân lúc ta bận bịu, tụ tập đá gà, đá đẽ, còn ra thể thống gì nữa??”

“Chỉ là thú vui tao nhã thôi mà. Ở mà Vương gia cho gọi có việc gì nha?” -Một tên đánh trống lảng.

“Suýt thì quên, mau lôi tên này ra đánh” -Ma Kết sực nhớ ra, chỉ chỉ vào Xử Nữ đang bủn rủn ngồi trên mặt đất.

Xử Nữ nghe tới từ ‘đánh’ giật mình hoảng sợ nhìn Ma Kết.

“Vương gia . . . xin nghe tôi giải thích”

Ma Kết không thèm nhìn Xử Nữ lấy một cái, hắng giọng với đám gia đình.

“Còn không làm????”

Bọn gia đình vâng dạ rồi tiến lại gần Xử Nữ. Xử Nữ cắn môi, bây giờ không nói ra, e là bị đánh sưng mông nga.

“Vương gia, xin đừng đánh, ta là . . . .” - Xử Nữ ngập ngừng, nửa muốn nói, nửa lại thôi.

Ma Kết im lặng, chờ nghe đáp án từ Xử Nữ.

“Xử Nữ” -Xử Nữ nhắm chặt mắt, phun ra hai chữ.

Ma Kết xoay người lại Xử Nữ, mắt hấn mở to nhìn nữ nhân giả nam đang quỳ, ngón tay run run chỉ về phía nàng.

“Cô . . cô . . cô . . .”

“Vương gia bị cà lăm rồi a?” -Một tên gia đình nhiều lời.

“Bốp!!!”

“Bổn Vương như thế nào lại bị cà lăm??? Mau cút ra ngoài” -Ma Kết “cốc” đầu tên gia đình, lớn giọng nói.

Trong thư phòng chỉ còn lại hai người, một người chau mày khó xử, một người quỳ dưới đất run rẩy không ngừng.

“ . . .”

“Vì sao phải làm vậy?” -Ma Kết rút cuộc là người mở lời trước.

“ . . . Dân nữ . . . . muốn chứng minh . . .” -Xử Nữ lí nhí nói. Ma Kết giọng lạnh lẽo.

“Chứng minh cái gì?”

“Nữ nhân không hề thua nam nhân”

Ma Kết sững người, nhìn chằm chằm vào Xử Nữ vẫn thủy chung cúi mặt.

“Nhưng đây là điều cấm, cô có biết nếu bị phát hiện sẽ phải chịu phạt không?”

“Hiện tại đã bị phát hiện, còn có cái gì phải sợ?” -Xử Nữ ngẩng mặt, cười trừ.

Ma Kết không nói gì, nhú mày nhìn nữ nhân quật cường kia, ý chí của nàng quả thực rất mạnh mẽ.

“Bổn Vương công nhận, cô nương là một kẻ đầu óc khôn ngoan”

“Vương . . .” -Xử Nữ hơi mừng trong lòng.

“Nhưng quốc có quốc pháp, cô nương đã cố tình phạm vào, bổn Vương không thể giúp được gì . . . .đợi Hoàng thượng trở về rồi định đoạt sau” -Ma Kết dùng tay xoa xoa huyệt thái dương.

Khóe môi đang cong của Xử Nữ bỗng dưng cứng đờ, sẽ bị xử phạt sao???

“Bây giờ cô nương tạm thời sẽ bị giam lỏng . . .bổn Vương cũng không nỡ nhốt cô trong thiên lao, thôi thì cô nương chịu khó ở đây vậy. Người đâu???”

Một nha hoàn bước vào.

“Vương gia cho gọi?”

“Chuẩn bị một phòng cho cô nương đây” -Ma Kết chỉ về phía Xử Nữ.

Xử Nữ cùng nha hoàn đó ra khỏi thư phòng. Ma Kết chợt cất tiếng bổ sung.

“Thay y phục khác đi, cô nương không hợp với y phục nam nhân này đâu”

Xử Nữ ngẩn người, khi xoay người lại nhìn hắt thì hắt đã cầm cúi vào tấu chương trên bàn rồi. Xử Nữ khẽ cười, hắt không nhốt nàng xem ra đã là quá may mắn.

.....

“Hoàng thượng, hãy cẩn thận”

A Phong cầm đuốc, dẫn đường đi trước. Thiên Yết chỉ im lặng đi theo A Phong. Bạch Dương công Nhân Mã đang bất tỉnh trên lưng, dựa vào ánh sáng của ngọn đuốc mà đi tới. Bảo Bình cũng vội vã theo sau. Chẳng mấy chốc, ở phía trước đã thấy le lói ánh sáng, bên ngoài là một cỗ xe đã được chuẩn bị sẵn. A Phong giúp Bạch Dương đỡ Nhân Mã lên vào trong xe, đợi khi Bảo Bình đã vào trong thì Thiên Yết mới loay hoay bước lên xe.

“A Phong, lần này thật cảm tạ huynh đã giúp đỡ” -Bạch Dương cười nói.

“Chuyện nên làm, đi cẩn thận”

Bạch Dương gật đầu, nhảy lên xe, cầm lấy dây cương, hô một tiếng, ngựa bắt đầu cước bộ đi về phía trước.

“A Phong, phiền huynh chăm sóc cho Ngưu nhi” -Bạch Dương nói với lại.

A Phong nhìn xe đi một đoạn xa rồi mới yên tâm quay về nơi đang diễn ra đại hội.

.....

A Phong trở về bên cạnh Sư Tử, nói nhỏ vào tai hắt cái gì đó. Sư Tử chỉ gật đầu. Song Tử cũng thấp thoáng nghe được, cũng an tâm trong lòng. Sư Tử đứng dậy, lớn giọng.

“Thời khắc đã đến, nên chọn ra một võ lâm minh chủ mới thôi”

Bọn người phía dưới hô hào, tay cầm vũ khí giơ lên giờ xuống. Sư Tử nhếch miệng cười, mới sao? Ha ha ha . . . .ngôi vị này vĩnh viễn là của ta a. Hắt đứng uy nghiêm, cao ngạo ở giữa võ đài, áo choàng hắt phấp phới bay trong gió, một màu đỏ chói mắt. Một tên định bước lên võ đài, Sư Tử vội nói.

“Chỉ có một người thôi sao?”

Tên đó ngẩn ra, không phải một người thì là bao nhiêu???

Sư Tử mắt hí lại, nhìn một lượt đám người đang mong được đánh với hắt để giành lấy vị trí đứng đầu hai phe Tà - Chính.

“Tất cả cùng lên đi”

Bên dưới ồn ào, nhốn nháo cả lên vì câu nói ấy của hắn. Một vài kẻ rất bất mãn trước vẻ tự tin của hắn, miệng lầm bầm chửi rủa.

“Không dám sao? Lũ vô dụng???” -Sư Tử cười nửa miệng, ánh mắt khiêu khích.

Đồng loạt, một đám người bị hắn chọc tức bay lên vô đài, vây xung quanh hắn, tổng cộng có tám người tất cả. Sư Tử tháo sợi dây cột áo choàng, ném áo choàng ra xa. Chín người hô lên một tiếng dài, nhào vào Sư Tử, liên tục ra chiêu.

Sư Tử chỉ mỉm cười, hình như mấy chiêu này không ảnh hưởng gì tới hắn cả.

“Đang giải ngựa sao??”

Chín người mặt mày đỏ bừng, tức giận vô cùng. Một tên cầm kiếm chìa thẳng vào Sư Tử. Con người Sư Tử lay động, nhìn rõ huyệt kiếm, hai ngón tay hắn chính xác kẹp chặt mũi kiếm. Tên cầm kiếm kinh ngạc, mồm há hốc, cổ sức giật mũi kiếm ra mà không tài nào làm được.

“Rắc!”

Cây kiếm bị Sư Tử tay không bẻ gãy, trên nét mặt hắn không hề có sự khó khăn nào khi bẻ nó. Tên cầm kiếm nuốt nước miếng, quăng kiếm bỏ chạy. Tám tên kia mặt thất sắc nhưng vẫn còn sung sức lắm, lại tiếp tục nhào vào tấn công Sư Tử. Sư Tử đoạt lấy kiếm trong tay một tên, xoẹt xoẹt mấy đường quần áo của bốn tên kia bị rách nát, vụn vãi theo gió bay mất.

“Hơ . . .sao mát mát. . . ”

“Á Á Á Á Á”

Tiếp đó là tiếng la hét, bốn tên không quần áo loạn choạng chạy khỏi vô đài. Đám người bên dưới cười ngặt nghẽo, nhìn theo bộ dạng thê thảm của bốn tên đó. Trên vô đài chỉ còn lại ba người, ba người có năng lực nhất trong đám tạp nham.

“Nhị Vương, xin thất lễ” -Một tên giả vờ khách khí nói, dùng kiếm tấn công Sư Tử.

Sư Tử không đùa cợt nữa mà thần thái nghiêm túc, trực tiếp đón nhận đòn từ ba tên còn lại.

“Bộ ‘thèm’ chức mình chủ lắm sao?” -Sư Tử vừa đánh vừa nói.

“Hừ!!!” -Đường như bọn họ không muốn phí lời với hắn.

“Xem ra không được đâu, bốn Vương đã quyết định nắm giữ chức vị này vô thời hạn rồi” -Sư Tử nhún nhún vai nói, vẻ mặt thản nhiên.

Ba tên đó mặt mày méo xẹo, khó chịu nhìn kẻ tự tin thái quá trước mặt.

“Bọn ta không phục”

Sư Tử ngữ khí bình thản.

“Không phục cũng phải phục”

Sư Tử tung người lên không trung, tới khi đáp xuống lại thì một mũi kiếm của hắn đã chìa vào cổ một tên, một tên bị đâm thương, nằm sải lai dưới sàn, miệng sùi bọt mép, kiếm của hắn đã sớm bị Sư Tử đoạt lấy, chìa vào tên còn lại.

“Phục hay không phục???” -Sư Tử cao giọng.

Xung quanh hắn, tiếng reo hò, tiếng tung hô vang lên.

“Sư minh chủ, đệ nhất thiên hạ!!!!!!”

Sư Tử nhìn đám người bị mình quy phục, vẻ mặt hắn rạng ngời, cất tiếng cười vang.

“Ha ha ha ha ha . . . hiển nhiên là vậy rồi”

.....

Song Tử, Sư Tử cùng Kim Ngưu vội vàng chuẩn bị mọi thứ để hồi thành. A Phong cùng một vài thuộc hạ thân cận giả trang Bạch Dương, Nhân Mã, Bảo Bình. Bọn họ chui hết vào xe ngựa, tăng tốc hướng về phía Kinh Thành.

.....

Song Ngư liên tục bị hành hạ, đánh đập. Dù nàng cố gắng không hề bước ra khỏi Lam Dương viện, nhưng bọn họ cứ liên tục tìm đến tận nơi để trừng trị nàng. Cự Giải biết được, liền tìm tới hỏi thăm.

“Song Ngư đâu?”

“Dạ . . . tiểu thư . . . tiểu thư . . .” - Tử Liên khóc lóc, nói không nên lời. Cự Giải nhíu mi.

“Không lẽ đã xảy ra cái gì rồi?”

Nàng bước tiến vào phòng trong, tiến lại gần đặt tay lên vai Song Ngư đang vô thần ngồi trước cửa sổ.

“Ngư muội . . .”

Song Ngư cảm nhận được bị đụng chạm, giật bắn người, run rẩy nhìn Cự Giải.

“Đừng , đừng đánh tôi nữa”

Dường như Song Ngư nghe được tiếng cười man rợ, sáng khoái của bọn họ, nàng che hai tai, lắc đầu không ngừng

“Đừng . . . tha cho tôi, tha cho tôi đi!!”

Cự Giải mặt tái đi, nhìn Song Ngư đang điên cuồng múa máy loạn xạ, lẩn tránh nàng.

“Ngư muội . . .” -Cự Giải tiến gần hơn.

Song Ngư hoảng sợ, hét lớn.

“ĐỪNG!!!!!!!!!!!!!!”

54. Chương 53

Kinhthành.

Ma Kết nhận được tin, nhưng sợ bị phát hiện chỉ có thể lẳng lặng đợi trước cửa cung phía Bắc. Từ xa, đoàn xe của Bạch Dương tiến tới gần. Ma Kết mừng rỡ, không chờ xe tới đã chạy vội tới tận nơi.

“Thiên Yết, Thiên Yết . . .”

“Đệ đây” -Thiên Yết vén màn cửa, bước xuống, thần sắc mệt mỏi.

“Đệ vẫn ổn chứ” -Ma Kết sờ soạng khắp người Thiên Yết.

“Yết đệ vẫn ổn, nhưng Mã đệ xảy ra chuyện rồi” -Bạch Dương cõng Nhân Mã ra khỏi xe. Ma Kết ngạc nhiên.

“Làm sao lại ra nông nỗi này . . .”

“Không phải thời gian để hỏi thăm đâu, mau chóng đưa Tiểu Mã vào trong chữa trị đi” -Bảo Bình ngắt lời Ma Kết, vẻ mặt nàng lo lắng.

“Bảo Bảo . . .?”

“Bạch huynh đưa Mã đệ về tiểu viện đi, còn Ma Kết, huynh đưa Bảo Bình đi lấy thảo dược” -Thiên Yết phân phó.

“Được, theo ta” -Ma Kết gật đầu, ra hiệu cho Bảo Bình đi theo.

Thiên Yết tuy mệt mỏi, nhưng vẫn dùng khinh công bay về phía Lam Dương viện.

.....

LamDươngviện.

“Cạch!” -Tiếng mở cửa vang lên.

Thiên Yết bước vào bên trong, khung cảnh hỗn độn vô cùng, bàn ghế nằm nghiêng ngả, âm tách đều đã bị vỡ. Thiên Yết có chút dự cảm không tốt, từng bước cẩn thận bước vào bên trong.

“Đánh ả cho ta” -Tiếng của Thục phi đánh đá vang lên.

Tiếp đó là tiếng văng dạ của đám cung nữ, Song Ngư kêu gào không dứt.

“Đừng đánh nữa”

Thiên Yết hiểu ra mọi chuyện, xông thẳng vào phòng trong. Hắn tiến tới, bắt lấy tay của Thục phi đang giơ lên định đánh Song Ngư, dùng lực vứt nàng ngã sòng xoài trên mặt đất. Thục phi tính mở miệng chửi rửa kẻ nào to gan mạo phạm nàng, nhưng liền bắt gặp thấy ánh mắt đầy sát khí của Thiên Yết, lời chưa nói đã vội nuốt vào.

“Hoàng . . .”

“Tiện nhân!!!!!!” -Thiên Yết gần giọng.

Đám cung nữ giật mình, hoảng sợ quỳ mọp xuống đất, run rẩy không dám ngẩng mặt lên.

“Cút ra ngoài!!”

Thục phi cùng đám cung nữ giật mình bởi tiếng hét của Thiên Yết, run rẩy đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài. Song Ngư co người vào một góc giường, mặt vùi vào hai đầu gối, hai vai nàng run rẩy, tiếng thút thít nhỏ nhỏ bật ra. Thiên Yết đau lòng nhìn nữ nhân đang co ro ấy. Hắn tiến gần hơn, đưa tay chạm vào vai Song Ngư. Song Ngư càng co mình.

“Làm ơn, tha cho ta”

Thiên Yết dùng hai tay, nâng khuôn mặt nàng lên, đối diện với hắn. Khuôn mặt hồng hào trước đây không còn, nàng dường như gầy hơn trước, tóc tai nàng rối tung, trên mặt và khắp người đầy vết thương, hai gò má giàn dụa nước mắt, ánh mắt nàng thất thần. Khóe mắt Thiên Yết ánh lên vẻ bi thương, môi hắn mím chặt, ngồi xuống ôm nàng vào trong lòng. Song Ngư giãy dụa, đánh ‘bình bịch’ vào lồng ngực của Thiên Yết.

“Buông ra, đừng đánh ta nữa”

Thiên Yết bắt lấy hai tay của nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt đầm nước mắt.

“Là trẫm, Tiểu Yết của nàng đây . . .” -Hắn nghẹn giọng nói.

Song Ngư ngẩn người, nhìn thật kỹ nam nhân trước mặt, nàng hít lấy mùi Long Tiên hương quen thuộc nơi hắn, hai tay run rẩy chạm vào khuôn mặt của nam nhân ấy, vuốt ve lông mày, hàng mi đen, cùng bạc môi mỏng của hắn.

“Tiểu Yết . . .Tiểu Yết”- Song Ngư lắp bắp.

“Phải, Tiểu Yết” -Thiên Yết cười đau đớn, ôm lấy nàng vào lòng.

Song Ngư vẫn cứ lắp bắp, cho tới khi tiếng nói nàng tắt dần.Thiên Yết bế thốc nàng lên, ôm nàng thật chặt, rồi cất bước về Long Ngâm điện.

.....

LongNgâmđiện.

Hỉ công công từ xa thấy Hoàng thượng yêu quý của hắn đã trở về, mừng rỡ chạy lại chào đón. Nhưng vừa tới gần đã thấy nét mặt không vui của Hoàng thượng, liền im miệng lặng lẽ theo sau Thiên Yết. Đặt nàng

nằm xuống long sà, hần mới xoay người bước ra. Hỉ công công đang đứng trước cửa, thấy Hoàng thượng vội hành lễ.

“Mau truyền thái y”- Hỉ công công vâng dạ, chạy đi tìm thái y.

Ma Kết sau khi lo xong cho Nhân Mã thì vội quay trở về Long Ngâm điện để nói chút chuyện quan trọng với Thiên Yết. Hần vừa bước vào đã thấy Thiên Yết trầm ngâm ngồi cạnh long sà, bên cạnh là một thái y đang bắt mạch cho một nữ nhân đang nằm.

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương khắp người đều là vết thương, mới có cũ có, hơn nữa mấy ngày nay trời trở lạnh nên đã bị nhiễm phong hàn, thần sẽ đi kê thuốc cho nương nương”- Thiên Yết gật đầu, phất tay cho thái y lui ra.

Ma Kết lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy??” -Đưa mắt nhìn Song Ngư tiểu tụy nằm trên long sà, Ma Kết thầm hiểu ra vấn đề.

Thiên Yết yên lặng một lúc, sau đó mới mở miệng.

“Truyền lệnh trầm, Ngư mỹ nhân sắc đẹp vẹn toàn, tài năng xuất chúng, rất được lòng trầm. Nay sắc phong làm quý phi, ban cho chữ Duyên, đồng thời ban cho Phượng Nghi cung”

Ma Kết tròn mắt.

“Hoàng thượng . . . chuyện này . . .”

Thiên Yết mắt đành lại, Ma Kết cũng không dám nói nhiều nữa, đành lui ra ngoài.

“Hỉ công công!”

Hỉ công nghe Hoàng thượng gọi mình, vội chạy vào.

“Tối Liều Đông cung, truyền ý trầm, từ nay trở về sau, Thục phi sẽ trở thành cung nữ, vĩnh viễn cả đời phải ở trong cung làm trâu làm ngựa!!!” -Thiên Yết gằn giọng, ánh mắt hằn lên tia máu. Hỉ công công lập tức vâng lệnh. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Thiên Yết thở hắt ra.

“Ngư nhi, trầm không để cho bất kỳ ai làm hại nàng”

.....

Sau khi Thục phi nhận được ý chỉ của Hoàng thượng, ngất xỉu ngay tại chỗ, bình thường ả đánh đá hay đánh đập cung nữ, nay bọn cung nữ được dịp liền thẳng tay trừng trị ả ta. Về phía Dung phi và Hiền phi, hai người bọn họ cũng tái mặt khi nghe tin này. Dung phi vẫn ung dung như cũ, nàng ta tự tin vào gia thế của gia đình mình, nhất định Hoàng thượng không dám làm gì ả. Còn Hiền phi thì suốt ngày lo lắng không thôi, sợ rằng Song Ngư sẽ trả thù nàng.

.....

GiảiThụcung.

“Hoàng thượng khỏi bệnh liền sắc phong cho Song Ngư??”

“Vâng, thưa nương nương, chuyện này trong cung ai cũng biết” -Thúy Vân nói.

“Lại còn ban cho Phượng Nghi cung???” -Cự Giải thê lương cười.

“Nơi đó vốn dành cho Hoàng Hậu, vì cái gì mà lại ban cho nàng ta???”

Thúy Vân như muốn nói gì đó, Cự Giải chỉ phất phất tay cho nàng lui xuống. Cự Giải tâm tình rất phức tạp, việc Hoàng thượng ban Phượng Nghi cung cho Song Ngư như muốn ám chỉ việc Song Ngư sẽ lên ngôi Hoàng Hậu, trở thành chân chính thê tử của Hoàng đế. Còn nàng thì sao? Từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã với Thiên Yết, thế nhưng bây giờ nàng có được chẳng qua là ngôi vị của một phi tử.

*Chú thích: Thê tử = Vợ chính, phi tử = Vợ bé.

Nước mắt từ khóe mi tràn ra, tâm nàng đau đớn không thôi, nàng quả thực rất yêu nam nhân này, nàng chờ đợi hắn đã bao nhiêu năm? Mỗi ngày đều mong có thể gặp được hắn dù chỉ là thoáng qua. Giọt lệ yên chí nhẹ rơi vào khóe miệng.

Trầm ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau. Quá khứ chỉ còn hoa trước mộng, tháng này nàng bên hắn vĩnh viễn chỉ là một đoạn ký ức đẹp. Nàng cô đơn về uyên ương ngóng đợi, là tự nàng vẫn đa tình . . . .

“Thiên Yết, Giải nhi yêu chàng, chỉ là kiếp này . . . không thể có được chàng . . .”

.....

Trong tiểu viện tĩnh mịch. Bảo Bình sau khi chạy chữa cho Nhân Mã, rốt cuộc nhìn thấy sắc mặt dần có sức sống của Nhân Mã, Bảo Bình thở phào một hơi. Nàng cong cong khóe miệng.

“Tiểu Mã, người nợ ta một mạng”

Từ lúc lên xe trở về kinh thành, nàng vẫn không hề có cơ hội chớp mắt, nàng sợ khi nàng chớp mắt rồi, Nhân Mã sẽ rời nàng mà đi. Cũng không biết tự lúc nào, trong thâm tâm nàng vẫn luôn tồn tại hình ảnh hắn, kể từ ngày được hắn công tử từ trên núi về. Hơi ấm của hắn lan tỏa khắp người nàng, tấm lưng rộng, bờ vai vững chắc khiến nàng rất yên tâm khi tựa vào. Đây là lần đầu tiên, nàng dùng y thuật của mình để cứu người, nàng không hề tự tin chút nào, nhưng không biết động lực từ đâu ra đã thúc đẩy nàng, nhất định phải cứu lấy mạng sống của Nhân Mã. Mí mắt nàng nặng trĩu, chậm rãi khép lại, tay nàng vẫn nắm chặt tay Nhân Mã.

.....

Đoàn người Sư Tử cũng rất nhanh đã về tới, theo như lời Song Tử, bọn họ rất an toàn trở về.

“Đương nhiên rồi, có ta ở đây, thử hỏi có ai dám cả gan động vào chúng ta??” -Sư Tử vỗ vỗ ngực.

“Ngươi nhi, nàng có thấy không chỗ nào không?” -Bạch Dương phớt lờ Sư Tử, chạy lên bên cạnh người thương.

“Còn phải hỏi sao? Ta đã bình an trở về đây” -Kim Ngưu mỉm cười, khóe mắt đã ứa nước.

Nàng thật rất lo, hầu như là không ngủ, trên đường đi nàng liên tục nhìn ra bên ngoài quan sát xem đã về kinh thành chưa.

“Đừng làm như chia ly xa cách lâu ngày được không? Sắp tới hai người cũng thành thân mà” -Song Tử bĩu môi.

“Ồ, nói đến thành thân, không phải mình cũng sắp thành thân sao? Oaaaa, Bình nhiiiiiiii!!!” -Song Tử giật vội con ngựa của Bạch Dương, cấp tốc hướng về phía Hoàng cung.

“À phải rồi, trong cung xảy ra chuyện gì ấy, nghe nói Yết đệ vừa về đã sắc phong cho một phi tần, hình như là quý phi, còn ban cho Phượng Nghi cung a” -Bạch Dương nói.

Sư Tử cau mày, Phượng Nghi cung là tẩm cung của Hoàng Hậu kia mà.

“Huynh có biết đó là phi tần nào không?”

“Không để ý lắm” -Bạch Dương lắc đầu.

“Ngươi nhi, ta đưa nàng về phủ, chắc cha và nương nàng lo lắm, còn nữa trên đường chắc cũng không được ăn ngon có phải không?”

“Phải a, chàng xem, bụng ta xẹp lép nga”- Kim Ngưu phụng phịu, làm như ủy khuất nói.

Hai người tình tình tứ tứ dắt nhau về Khánh Vinh phủ. Còn lại Sư Tử đứng yên đó, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ . . . .

55. Chương 54

MaiThuviện.

Song Tử hồi hải chạy vào bên trong viện, đưa mắt đảo dáo tìm thân ảnh quen thuộc. Hắn nghe được tiếng đàn từ bên ngoài sân vọng lại, kèm theo là tiếng hát ngọt ngào, trong trẻo của người hắn hằng mong nhớ.

”Ngọt ngào, nụ cười của chàng thật ngọt ngào

Thật giống như bông hoa đang nở trong gió xuân

Hoa nở trong gió xuân

Đã gặp chàng ở đâu ở đâu

Nét mặt tươi cười của chàng quen thuộc thế này

Thiếp nhất thời không nghĩ ra . . . ”

Song Tử dựa theo nơi phát ra tiếng hát mà lần mò tới. Thiên Bình đang ngồi trong một cái đình bên cạnh hồ nhỏ, lưng nàng đang đối diện với hắn, bên cạnh là Lục Nhi đang đứng, nàng vận một bộ y phục màu xanh lam, mái tóc nàng dài tới thắt lưng, đen óng, mềm mại tựa như suối. Thiên Bình đàn một đoạn nữa rồi mới ngưng tiếng hát. Song Tử định tiến lên, nhưng chợt khựng lại khi nàng nhắc đến tên mình.

“Lục Nhi, có tin tức gì của Song Tử không?”

“Em cũng có đi hỏi qua các cung nữ khác, bọn họ chưa hề thấy Ngũ Vương vào cung lần nào. . .” -Lục Nhi đáp.

” . . . ” -Thiên Bình trầm mặc, không nói gì, ánh mắt hướng về phía xa.

“Có phải chàng sớm quên mất ta rồi không??”

Song Tử ánh mắt yêu thương nhìn nữ nhân đang ngồi thẩn thờ ấy, hắn thật trách mình, đi mà cũng không nói một tiếng với nàng. Song Tử nhấc bước, Lục Nhi đã nhìn thấy hắn, tính lên tiếng nhưng đã bị hắn ra hiệu im lặng.

“Công chúa, em đi pha trà cho công chúa nga” -Lục Nhi nói, sau đó chạy vội vào pha trà.

Thiên Bình không đáp lời. Bất giác, một vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau. Nàng giật mình hoảng hốt, tính trừng trị tên nào dám to gan thất lễ với nàng như vậy, miệng vừa hé mở nhưng đã im bặt.

“Song . . Song Tử . . .” -Thiên Bình lắp bắp.

Song Tử vẫn ôm nàng như vậy, cầm dựa vào vai nàng, ánh mắt nhắm nghiền.

“Để ta ôm một chút!” -Hắn lười nhác nói.

Khoảng một khắc sau, hắn mới lưu luyến buông người đẹp ra, ngồi đối diện với nàng.

“Bình nhi, ta thật xin lỗi”-Thiên Bình khó hiểu.

“Chàng xin lỗi vì điều gì??”

“Mấy ngày nay ta cùng các huynh xuống phía nam làm chút việc, tới bây giờ mới trở về”- Thiên Bình hiểu ra, cười tươi nói.

“Vậy mà ta tưởng chàng quên mất ta rồi”

Song Tử ôm lấy nàng, mắng yêu.

“Đồ ngốc, sao có thể quên nàng đây, cũng sắp tới ngày rồi, nàng sẽ mau chóng thành thê tử của ta nga”

Thiên Bình mỉm cười, tựa vào lòng hắn. Chỉ còn vài ngày nữa thôi . . .

.....

GiảiThucung.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!” -Tiếng nói quen thuộc của Hỉ công công vang vọng khắp Giải Thu cung.

Cự Giải nhất thời chấn động, ngạc nhiên vì sao Hoàng thượng lại bãi giá đến đây, nhưng nàng rất nhanh trấn chỉnh lại tinh thần, cúi người hành lễ.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thiên Yết đi tới, đưa tay đỡ nàng đứng thẳng người lại.

“Đức phi không cần phải đa lễ!”

Thúy Vân dâng trà lên sau đó cùng Hỉ công công lui ra bên ngoài. Thiên Yết và Cự Giải ngồi ở cái bàn tròn, trầm mặc . . .

“Trong thời gian trầm dưỡng bệnh . . . rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” -Ngữ khí của hẩn không vui, lạnh lẽo nói.

Cự Giải mím môi, không biết nên nói với hẩn như thế nào cho phải.

“Trẫm đã hỏi qua cung nữ bên cạnh Ngự nhi sự tình, nhưng là . . . vẫn nên qua đây hỏi nàng xem sao??”
-Thiên Yết nhíu mày, mắt nhắm thẳng vào Cự Giải.

Cự Giải cố gắng trưng ra một nụ cười yếu ớt, nhìn hẩn nói.

“Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng đã biết được sự tình thì thần thiếp có thể nói được cái gì đây? Thần thiếp bất quá cũng chỉ là một Đức phi, không có đủ năng lực để bảo vệ nàng ta được”

” . . . ”

Phải một lúc sau, Thiên Yết mới cất tiếng nói.

“Chuyện trẫm nhờ nàng, xem ra quá khó? Từ nay trở về sau, trẫm không hi vọng ‘hành động đó’ của nàng lại tiếp diễn thêm một lần nữa!” -Thiên Yết nói, trong lời nói không hề biểu lộ sự thân thiết, hẩn đứng dậy, phất áo xoay người...Cự Giải chột đứng dậy.

“Hoàng thượng . . . ”

Thiên Yết đình chỉ cước bộ nhưng không xoay người lại đối diện với nàng.

“Chuyện gì?”

Cự Giải nhìn thái độ xa lạ của hẩn, lời muốn nói ra bỗng dưng nghẹn ở cổ.

“Cung tiền Hoàng thượng!”

Thiên Yết thở hắt ra, nhắc bước rời khỏi Giải Thu cung. Trong phòng chỉ còn lại Cự Giải, lạnh lẽo . . .

“Ngự nhi? Vì sao Hoàng thượng chưa một lần gọi thiếp như vậy???” -Cự Giải u buồn nói, trong mắt chất chứa ưu thương, nơi khóe mắt còn vương lại chút tiều tụy ...

Nàng nâng gót tiến về phía chiếc đàn cầm mà nàng mang theo vào cung, ngồi xuống bên cạnh nó, nàng khẽ chạm vào dây đàn, từ đôi tay mềm mại, những tiếng nhạc đầu tiên bắt đầu ngân vang.

”Phượng hề, phượng hề quy cố hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

Hữu diệm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sâu ngã trường.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường”

*Dịch nghĩa:

”Phượng quay về chốn cố hương
Chân trời góc bể bốn phương tìm Hoàng
Bóng chim tăm cá, lỡ làng
Bồng đầu lạc bước thênh thang chốn này
Giai nhân gác ngọc lầu mây
Khiến người quân tử đêm ngày tương tư
Thầm mong chỉ thắm se tơ
Uyên ương liền cánh ước mơ tung trời”

*Bài này có nhạc, các hạ nào thích thì đi thỉnh an google ca ca nha. Tên là “Phượng cầu Hoàng”

Giọng hát nàng mang nặng nỗi đau thương, oán trách, ánh mắt nàng nhìn xa xăm. Những giọt nước mắt tựa châu ngọc quý báu, long lanh nơi khóe mi, lưu luyến không rơi xuống. Cũng như tình yêu của nàng, dù biết không thể vẫn hồi được như trước đây . . . nhưng là nàng lưu luyến, không nỡ buông tay.. . .

.....

LongNgâmđiện.

“Mau báo với các triều thần, ngày mai trẫm sẽ thiết triều” -Thiên Yết dặn dò Hỉ công công.

Hỉ công công cúi người vâng dạ, sau đó lật đật chạy đi làm việc Hoàng thượng giao. Thiên Yết đưa tay đẩy cánh cửa tẩm cung, đặt chân bước vào trong. Tử Liên vẫn luôn ở bên cạnh túc trực cho Song Ngư, nghe tiếng mở cửa giật mình quay lại, chưa kịp nhìn tới mặt của người đối diện đã vội quỳ xuống.

“Tham kiến ..”

Thiên Yết nhỏ giọng lên tiếng.

“Đừng làm ồn. Lui ra đi”

Tử Liên đứng dậy, nhanh chân bước ra khỏi phòng, khẽ khép cửa lại. Thiên Yết hết sức nhẹ chân, tiến lại gần bên long sán của hần. Song Ngư được thái y cấp cho chút thuốc an thần, hiện tại vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ. Nhìn khuôn mặt thanh thản, yên bình của nàng, hần chợt thấy nhẹ nhõm hơn. Ngồi xuống ở bên cạnh, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mấy hôm không gặp mà đã gầy gò yếu ớt đi không ít.

.....

Ánh mặt trời đã lên cao, từng tia nắng xuyên qua khe cửa rơi vào bên trong căn phòng ở tiểu viện, tiếng chim chóc bên ngoài hót líu lo, tiếng xào xạc của lá cây, trong không khí có chút hơi lạnh của mùa đông. Bảo Bình đang nửa nằm nửa ngồi ở bên mép giường, vẻ mặt nàng khi ngủ thật y đúc tiểu oa nhi. Nhân Mã ở trên giường từ từ mở mắt.

“Đây là đâu?”

Hần khẽ cử động người nhưng liền bị vết thương chưa khỏi hần làm đau, hần nhúu mày, bất giác hần cảm nhận được tay đụng phải thứ gì đó rất mềm, rất mượt. Đưa mắt nhìn, hần mới nhận ra là tóc của Bảo Bình. Hần nhăn mày khó hiểu, tại sao Bảo Bình lại ở đây?

Nhân Mã dần hồi tưởng cảnh tượng hôm đó, chính là hần đang ngồi an phận ở trên đài cùng với các hoàng huynh, trong chớp lát cảm nhận được ám khí đang bay đến Hoàng thượng ca ca trên võ đài, hần không suy nghĩ nhiều lập tức xả thân cứu giá. Khi hần vô lực ngã xuống, hần cảm thấy tứ chi tê đau, không thể cử động được nữa, trước lúc lâm vào hôn mê hần nhớ rất rõ đã thấy vẻ mặt Bảo Bình lo lắng đến mức nào.

Nhân Mã cố gắng ngồi dậy, mặc kệ vết thương đang rên rỉ đau. Hần đưa bàn tay chạm vào khuôn mặt Bảo Bình đang say ngủ, nhìn dáng vẻ tiêu tụy mệt mỏi của nàng, hần cảm thấy thật có lỗi vô cùng. Bảo Bình từ trong cơn mộng tỉnh dậy, dụi dụi mắt, bộ dạng thật giống mèo con.

“Tĩnh?” -Giọng nói Nhân Mã trầm trầm vang lên.

Bảo Bình nghe thấy giọng nói quen thuộc, nâng mắt nhìn người đối diện, không giấu được vẻ mừng rỡ.

“Người tĩnh rồi sao???”

Nàng ngồi thẳng dậy, bắt lấy cánh tay của Nhân Mã bắt mạch. Sau khi xác định được tình trạng hiện tại của Nhân Mã, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật vất vả cho cô quá . . . ” -Nhân Mã không biết nói gì hơn.

“Đừng khách sáo, người là bệnh nhân đầu tiên của bồn cô nương ta đây nga” -Bảo Bình cười xòa.

“Cái gì???? Vậy ta khác nào chuột bạch????” -Nhân Mã trợn mắt, bị người không có kinh nghiệm chữa bệnh an toàn sống lại xem ra là hần quá may mắn rồi.

“Thái độ của người là sao đây? Hối hận sao?” -Bảo Bình liếc mắt nhìn Nhân Mã, giọng cảnh cáo.

“Chi bằng để ta hạ độc người trở lại như cũ nha”

Nhân Mã xua tay, vội nói.

“Bảo Bảo đáng yêu . . ai lại nỡ làm thế nga, mạng này cô vất vả mới cứu được mà”- Bảo Bình ánh mắt lém lỉnh, miệng cười gian.

“Phải a, mạng là do ta cứu, vậy từ nay mạng của người là của ta”

“Đâu ra cái triết lý đó vậy????” -Nhân Mã phản đối.

“Bây giờ muốn đổi ý sao?” -Bảo Bình chống nạnh, hăm hực nhìn Nhân Mã.

Thôi thì tùy theo ý Bảo Bình vậy, nhưng trước tiên . . .

“Được rồi, mọi thứ do cô quyết. Nhưng mà ta đói quá, có thể giúp ta. . . ” -Nhân Mã vẻ mặt đáng thương.

“Cái này phải kêu cung nữ làm a, để ta đi kiếm” -Bảo Bình đứng dậy chạy ra ngoài tìm cung nữ.

Nhân Mã ngồi trên giường vẻ mặt chán nản.

“Tĩnh nói cô ấy làm món gì mà. . .sao bây giờ lại thành cung nữ đây”

Nhân Mã thở dài, đợi Bảo Bình kiếm ra cung nữ thì chắc tới trưa, đành phải đánh một giấc nữa vậy.

.....

TamVươngphủ.

Kiếp của Ma Kết đã được chuẩn bị sẵn, đang đứng đợi trước cửa phủ.

“Vương gia . . nhất định không thể bỏ qua sao?” -Xử Nữ theo sau hần ra cửa phủ, lí nhí nói.

Ma Kết đang bước đi, chợt dừng lại. Xử Nữ không kịp dừng, tiện đà bước, mặt của nàng tiếp xúc với tấm lưng của hần.

“Ui da .. ” -Xử Nữ kêu lên, đưa tay xoa xoa cái mũi bị đụng mạnh.

“Hử!!! Nếu có thể dễ dàng bỏ qua, vậy phép nước viết ra để làm gì hả???” -Ma Kết giọng tức giận.

“Nếu biết trước hậu quả, thì ngay từ đầu đừng nên làm”

Xử Nữ bặm môi, trợn mắt nhìn hần.

“Phép nước của các người thật không công bằng đâu, vì cái gì nữ nhân thì không được đi thi?? Các người coi thường nữ nhân vừa thôi nga. Những gì ta đã làm, tuyệt không bao giờ hối hận”

Ma Kết hắng giọng.

“Mau đi thôi”

Hần bước nhanh về phía trước, leo lên kiệu. Xử Nữ tính leo lên theo, nhưng Ma Kết đã ló đầu ra, nói.

“Người đi bộ, tội nhân như người không bị gum còng xiềng xích xem ra may rồi, trên đường đi cấm người bỏ chạy nga, bằng không gia quyến của người cũng không yên đâu”

Xử Nữ bĩu môi.

“Ta mới không thêm ngồi chung với kẻ tiểu nhân như người”

“Người vừa nói gì?” -Ma Kết lại lộ đầu ra, nhăn mày hỏi.

“Nào có đâu, đi thôi, đi thôi” -Xử Nữ giả lơ, cười cười nói.

.....

LongNgâmđiện- Ngựthưphòng.

“Mã đệ, đệ không sao chứ?” -Thiên Yết hỏi.

Nhân Mã sắc mặt đã có chút hồng hào, cười nói.

“Trong người đã khỏe hơn trước rồi”

Thiên Yết hài lòng, thở ra, ánh mắt cảm kích nhìn về phía Bảo Bình.

“Lần này cũng nhờ người ra tay cứu chữa cho Mã đệ, người muốn trăm thưởng cái gì?”

Bảo Bình khách sáo cười.

“Việc nên làm mà”

“Bảo Bảo, cô cứ nói ra đi, muốn gì Hoàng thượng ca ca cũng có thể cho cô” -Nhân Mã chêm vào.

“Ừm . . thể thì . . . dân nữ luôn được biết là trong hoàng cung nhất định có nhiều thảo dược trân quý, chỉ tiếc là trong dân gian khó có thể tận mắt thấy . . . không biết là . . .” -Bảo Bình cúi mặt, ấp úng nói, nàng rất mê thảo dược nha.

Thiên Yết ngay lập tức gật đầu đồng ý.

“Hảo! Chuyện này không khó, trăm ban cho lệnh bài này, bất cứ khi nào người cũng có thể ra vào cung tùy ý, thảo dược trân quý rất nhiều, chỉ sợ người xem không hết thôi” -Hắn lấy ra một cái lệnh bài đúc từ vàng ròng, trên lệnh bài có đeo một cái tua rua màu đỏ, trên lệnh bài có khắc niên hiệu ‘Thiên Vương’ của hắn. Bảo Bình mừng rỡ, nhận lấy lệnh bài, rồi rít tạ ơn.

“Chuyện ban thưởng đã xong, hay là nên bàn tới hôn sự của đệ đi” -Song Tử và Thiên Bình từ nãy giờ vẫn ngồi một bên, bây giờ mới lên tiếng.

“Phải a, còn có ta nữa” -Bạch Dương nắm tay Kim Ngưu, gấp gáp nói.

Dù sao cũng là chỗ nam nhân trò chuyện, Thiên Bình và Kim Ngưu cũng không dám lên tiếng gì nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh.

“Hai người vội vội vàng vàng cái gì nha” -Sư Tử từ bên ngoài bước vào, lên tiếng.

“Sư huynh, sao bây giờ huynh mới tới” -Nhân Mã nói.

“Huynh bận tý việc” -Sư Tử trả lời qua loa, thật ra hắn tới từ sớm, nhưng là bận đi tra xét tí việc, nên bây giờ mới lộ mặt.

“Hôn sự của Bạch huynh cùng Mã đệ cứ theo dự kiến mà làm thôi, Thiên Bình công chúa, trăm sắp xếp cho công chúa xuất cung, tạm thời hay là ở phủ của Tể Tướng đi, có được không?”

Thiên Bình cười nhẹ, đáp.

“Cứ theo sắp xếp của Hoàng thượng”

Thiên Yết gật đầu hài lòng, nhìn sang Kim Ngưu.

“Ngưu tiểu thư, phiền cô rồi”

Kim Ngưu nở một nụ cười duyên, nhìn Thiên Yết rồi di chuyển tầm mắt sang Thiên Bình.

“Không phiền đâu”

Thiên Bình nhẹ gật đầu cười, coi như là cảm ơn với Kim Ngưu.

“Hôm nay thiết triều, có kẻ nào làm khó đệ không?” -Sư Tử nói sang việc triều chính.

“Hừ! Bọn họ đương nhiên không từ cơ hội nào rồi, nhất là lão già Thùỵ Thái Úy kia.” -Thiên Yết hừ lạnh.

Bên ngoài, tiếng Hỉ công công the thé vang.

“Hoàng thượng! Có Tam Vương cầu kiến”

56. Chương 55

Thiên Yết thu lại sự giận dữ, trầm giọng nói.

“Cho vào!”

.....

Ma Kết bước vào bên trong, theo sau là Xử Nữ với vẻ mặt nơm nớp lo sợ. Thấy Ma Kết định hành lễ, Thiên Yết liền xua tay.

“Không cần đa lễ!”

“Đệ dẫn theo ai vậy???” -Sư Tử liếc mắt nhìn nữ nhân đang đứng phía bên trái của Ma Kết.

Xử Nữ nghe nhắc tới mình, người co lại, thẳm cầu trời khẩn Phật giúp nàng thoát qua kiếp nạn này.

“Xử tử???” -Bảo Bình nhận ra, liền thốt lên.

Câu nói của Bảo Bình thu hút sự chú ý của Bạch Dương, Song Tử cùng Nhân Mã. Cả đám nhất thời chột dạ, thẳm nghĩ

“Không phải chứ? Sớm như vậy đã bị phát hiện rồi”

“Bảo Bảo, mọi người . . . sao lại . . .”

Xử Nữ ngẩng mặt lên, tròn mắt nhìn một lượt những người đang hiện diện trong phòng, nhưng khi nhìn tới người mặt y phục màu vàng chói thêu rồng, nàng liền cúi gằm mặt, dùng tay phải nhéo má mình, thấp giọng lẩm bẩm “Không phải mơ chứ? Mình được diện kiến long nhan sao??? Là long nhan đó nga!!”

*long nhan: mặt rồng.

Ma Kết đứng bên cạnh nên nghe rõ mồn một, hần bèn cười tà ác dọa Xử Nữ.

“Không mơ đâu, tới khi nhận hình phạt thì cô sẽ biết được ngay thôi”

Xử Nữ trề môi, ánh mắt đầy hận ý liếc Ma Kết, nàng liền nâng chân ngọc lên, hướng tới bàn chân đang đi giày màu trắng của Ma Kết mà hạ xuống. Dường như không thỏa mãn nàng nghiêng rặng, gót chân ra sức nghiền ngẫm bàn chân của Ma Kết. Ma Kết không phải kẻ luyện võ nên tất nhiên sẽ thấy đau, hần thất thanh la lên.

”Aaaaaaaa

~”

Tiếng la của hần kinh động trời đất, chim chóc giạt mình hoảng sợ đập cánh bay tan tác, mấy khóm hoa trong sân Long Ngâm điện bị kinh hãi quá độ, từng cánh từng cánh rụng tràn lan dưới mặt đất. Mọi người trong Ngự thư phòng ai nấy đều bịt chặt tai nhằm bảo vệ màng nhĩ của mình. Ma Kết lê lét tới cái ghế gần

đó, nét mặt nhăn nhó, ôm bàn chân ngà ngọc mà xuýt xoa. Xử Nữ thấy bộ dạng của hần thật mất phong độ, nhin không được mà bụm miệng cười.

“Cô còn cười được sao??” -Ma Kết tức giận chỉ vào Xử Nữ, dứt lời ở bên tai hần liền truyền đến tiếng cười khúc khích.

Ma Kết quay mặt lại, quét mắt nhìn mọi người đang che miệng cười, khóe mắt hần giật giật, gân xanh trên trán nổi lên.

“Các người thấy ta khôn đồn cảm thấy vui lắm sao???” -Ma Kết bực tức vô cùng.

“Thật hiếm khi được thấy bộ dạng đê chặt vật như vậy nha” -Bạch Dương vừa cười vừa nói.

“Huynh cũng thật không ngờ ha ha ha . . . ” -Sư Tử cười lớn, không để ý tới sắc mặt Ma Kết đang tím tái vì giận.

“Kết huynh, đệ giờ mới biết huynh có giọng la thánh thót đến vậy” -Song Tử trêu chọc.

“Tam Vương bị nữ nhân bắt nạt, chuyện này mà truyền ra ngoài thì . . .” -Nhân Mã cũng hòa vào.

“E hèm!” -Thiên Yết hắng giọng.

“Không nên cười đùa như vậy!” -Hần tuy là nói vậy nhưng mà cũng bụm miệng nén cười.

“Xử tử, tỷ sao lại cùng Tam Vương vào cung vậy?” -Bảo Bình đổi chủ đề.

Ma Kết vẻ mặt gian manh, nở một nụ cười khoái trá “Hoàng thượng, trạng nguyên lần này chính là cô ta, cô ta to gan dám giả nam nhân để vào trường thi, bị huynh phát hiện nên đưa tới đây để Hoàng thượng xử lý” Hần lấy ngón tay chỉ chỉ vào Xử Nữ. Bên trong phòng chợt im ắng.

“Chuyện này là thật?” -Thiên Yết khôi phục dáng vẻ thường ngày, mắt sắc nhìn Xử Nữ.

Xử Nữ run sợ, biết là không thể chối tội.

“Vâng!”

“Chuyện này quả thực là chuyện lớn, phải xử theo quy định” -Thiên Yết nói, hần không muốn trở thành một vị vua không công bằng.

“Hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng lấy tính mạng của tỷ tỷ a” -Bảo Bình giật mình trước câu nói của Thiên Yết, bèn vội vàng đứng dậy bước ra giữa quỳ xuống.

“Hoàng thượng, trong chuyện này, chúng ta cũng là kẻ có tội” -Bạch Dương, Song Tử và Nhân Mã đồng thanh, cũng theo đó mà quỳ xuống bên cạnh Bảo Bình. Sư Tử nhú mày.

“Vậy thì nên giải thích lý do vì sao mọi người làm như thế?”

“Họ không có tội, dân nữ mới là kẻ có tội” -Xử Nữ nét mặt hoảng hốt quỳ xuống, nàng không hề có ý làm liên lụy họ. Ma Kết vẻ mặt không thể tin nhìn ba huynh đệ của mình đang quỳ bên dưới.

“Ta tin tưởng giao cho cả ba nhiệm vụ coi chừng quá trình thi, sao ba người lại làm nên chuyện lớn như vậy?????”

Thiên Yết uể oải nhìn đám người đang quỳ, bọn họ quả thực chuyện gì cũng dám làm a. Thiên Yết đứng dậy từ bảo tọa, tiến tới gần ba huynh đệ đang quỳ, đưa tay nâng bọn họ đứng lên.

*bảo tọa: ghế dành cho vua.

Nhưng cả ba người không chịu đứng, thủy chung gán chặt người dưới mặt đất.

.....

Trong lúc đó, bên ngoài Long Ngâm điện.

“Hỉ công công vì sao lại nằm ở đây nha?” -Giọng nói của một cung nữ vang lên.

Người bên cạnh cung nữ cũng nhìn xuống dưới đất, Hỉ công công đang nằm bất tỉnh, mắt trợn ngược.

*Chú ý: Do di chứng tiếng la của Ma Kết nên Hỉ công công đã ngất ngay tại chỗ vì không kịp bịt tai.

“Có phải bên trong xảy ra chuyện gì không?” -Cung nữ ấy lại nói.

“Vào xem sao” -Người bên cạnh cung nữ nói.

“Không được, nguy hiểm lắm nga . . .” -Cung nữ ấy giật mình, nhưng người bên cạnh đã sớm bước vào trong.

.....

“Yết . . .!” -Tiếng gọi yếu ớt vang lên từ bên ngoài.

Một thân ảnh mảnh mai, vận y phục lụa cao cấp, bên trên thêu những bông hoa sống động, nở rộ theo từng bước đi của nàng. Mọi người trong phòng bất ngờ trước sự xuất hiện của nàng và còn bất ngờ hơn khi Thiên Yết kêu lên một tiếng.

“Ái phi!”

Nàng đưa mắt tìm kiếm người mang giọng nói đó, khi đã xác định được hẳn, khóe môi nàng cong thành một nụ cười mỉm.

“Yết!”

Thiên Yết cười ôn nhu tiến lại gần đỡ lấy nàng.

“Ái phi, thân thể nàng chưa khỏe, sao lại tới đây?”

Nàng tính trả lời hẳn nhưng khi mắt nhìn đến những người đang quỳ, đồng tử nàng giãn ra, vẻ mặt kinh hãi, rời khỏi sự nâng đỡ của Thiên Yết, tiến vội tới hai nữ nhân đang quỳ.

*kinh hãi: kinh ngạc + vui mừng.

“Xử tử, Bảo Bảo”

Xử Nữ và Bảo Bình nhận ra giọng nói quá đỗi quen thuộc, ngẩng mặt lên nhìn kỹ người trước mặt.

“Ngư tử!!” -Bảo Bình mừng rỡ.

Xử Nữ cũng vui mừng không kém, cả hai ôm chầm lấy Song Ngư.

“Cha và nương đạo này như thế nào rồi? Vẫn tốt chứ?” -Song Ngư hỏi thăm tình hình.

Bảo Bình mắt rưng rưng, buông Song Ngư ra.

“Khỏe a, vẫn khỏe”

“Đã lâu không gặp muội, muội ốm hơn trước rồi”- Xử Nữ vuốt ve khuôn mặt của Song Ngư, cầm lấy bàn tay gầy yếu của nàng.

Ba tỷ muội được dịp tương phùng, liền hàn huyên một hồi lâu, quên cả những người đang có mặt ở đây, quên luôn cả người đứng đầu một nước. Đợi tới khi hỏi thăm chán chường, Song Ngư mới hỏi tới vấn đề hiện tại.

“Sao mọi người lại ở đây?”

“Hà? Ồ . . . chuyện này . . . ” -Bảo Bình ấp úng, không biết có nên giải thích cho Song Ngư hay không.

Xử Nữ đành kể lại ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện. Sau khi hiểu ra, Song Ngư mắt rưng rưng nước, nhìn Thiên Yết, vẻ van nài.

“Yết . . . tỷ tỷ thiếp chỉ là muốn lập công, báo đáp nước nhà . . . chi bằng . . . chi bằng . . .”

“Hoàng thượng ca ca, đừng xử phạt Xử tử a”- Nhân Mã cũng van xin dùm.

“Huynh bị lòng kiên cường của Xử Nữ cô nương đây khuất phục, cho nên đã ra tay giúp đỡ, chuyện này không phải lỗi ở Xử Nữ” -Bạch Dương vẻ mặt nghiêm nghị.

“Một nữ tử có chí lớn như vậy, lẽ nào huynh lại nỡ xử phạt sao???” -Song Tử cũng dốc lòng cầu xin.

Thiên Bình và Kim Ngưu từ đầu đến cuối vẫn ngồi một bên, nhưng khi thấy tình cảnh như vậy, nhin không được mà cùng nhau lên tiếng.

“Hoàng thượng, vị Xử Nữ cô nương đây quả thực có chí lớn hơn người, nàng vì một lòng muốn trợ giúp người cai trị đất nước, hơn nữa kết quả trong kì thi này nàng thể hiện quá xuất sắc, còn giành lấy vị trí trạng nguyên, Hoàng thượng mới lên ngôi, cần chiêu mộ người tài, vị Xử Nữ đây, tương lai sẽ là trợ thủ đắc lực cho người” -Kim Ngưu đứng dậy, khụy gối, hai tay chắp bên hông, cúi mặt điềm tĩnh nói.

“Hoàng thượng, đã vi phạm phép nước, nhất định phải chịu xử phạt, vậy không bằng, phạt Xử Nữ cô nương phải gắng hết sức cống hiến cho nước nhà, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao?”

Thiên Bình cũng trong tư thế giống Kim Ngưu, giọng nói nhẹ nhàng, nàng luôn luôn coi trọng sự công bằng, vi phạm phép nước tất nhiên là sẽ xử phạt rồi. Ma Kết này giờ vẫn chỉ im lặng, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, biết bao người khẩn cầu như vậy, khiến hắn cũng động tâm a.

“Hoàng thượng, trong khoảng thời gian Xử Nữ cô nương giả trang nam nhân phụ giúp thần trong việc xử lý tấu chương, quả thực cô ta đầu óc khôn ngoan vô cùng, luôn đưa ra những kiến nghị có ích, khiến thần dẹp yên không biết bao nhiêu chuyện, mong Hoàng thượng niệm tình” -Hắn đứng dậy, chắp hai tay trước mặt, hơi cúi người nói.

“Mong Hoàng thượng niệm tình!!!!” -Trong phòng đồng loạt hô vang.

Thiên Yết thở dài, nếu bọn họ đã muốn như vậy, xem ra không thể chối từ.

“Tất cả hãy bình thân đi”

Bọn người bên dưới không chịu nhúc nhích. Thiên Yết cười khổ, phát tay.

“Chuyện này trăm không truy cứu nữa, cứ theo ý của Thiên Bình công chúa mà làm”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, ai nấy lực đực đứng lên.

“Xử Nữ tiếp chỉ!!!” -Thiên Yết đã quay trở lại bảo tọa ngồi xuống, giọng nói mang vẻ uy nghiêm. Xử Nữ vừa đứng lên liền quỳ xuống.

”

Xử Nữ vi phạm vương pháp, làm trái với lệnh trăm, nhưng niệm tình người có chí lớn, quyết tâm muốn giúp trăm phò trợ đất nước, đồng thời giúp trăm xử lý không ít việc. Nay sắc phong làm Thái Phó!”

Xử Nữ ngẩn người, nàng không những không bị phạt, lại còn được sắc phong sao??? Ma Kết thấy nàng ngây ra như vậy, bèn ho ‘khụ khụ’ mấy tiếng để nhắc nhở. Xử Nữ định thần, vội dập đầu tạ ơn.

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Bào Bình và Song Ngưu vội nâng Xử Nữ dậy, nàng giấu không được vẻ vui sướng, miệng cười toe toét.

“Chúc mừng tỷ nga”

“Chúc mừng Xử cô nương” -Song Tử và Bạch Dương cũng vui vẻ không kém, bọn họ đã không hành động sai a.

“Hừ, lên tới nhị phẩm, xem ra cô quả là kẻ may mắn” -Ma Kết hừ lạnh.

Xử Nữ không những không tức giận trước câu nói của Ma Kết mà nàng còn nhào tới ôm lấy cổ hắn.

”Tam Vương, đa tạ Tam Vương a

” -Giọng nói nàng tràn đầy cảm kích, không có hắn nói đỡ liệu nàng có thể leo lên được chức Thái Phó sao?

Ma Kết ngơ mặt, hai má đỏ đỏ, bối rối nói.

“Buông bốn Vương ra, người dám thử cơ ôm ấp sao???”

“Được rồi, các người còn để trăm ở trong mắt nữa hay không?” -Thiên Yết cao giọng trách.

”Hoàng thượng thứ lỗi a

~~” -Bọn họ mè nheo nói.

Thiên Yết bật cười, xua tay.

“Mọi chuyện xử lý ổn thỏa rồi, tất cả lui ra đi”

Bọn họ nhanh chóng cáo từ, lần lượt bước ra khỏi Ngự thư phòng. Trong phòng chỉ còn lại Song Ngư và Sư Tử.

Sư Tử ra hiệu bằng ánh mắt cho Thiên Yết. Thiên Yết hiểu ý, bèn dịu giọng.

“Ái phi, nàng về cung nghỉ ngơi, tối trầm sẽ qua với nàng, được không?”

Song Ngư từ khi trải qua chuyện ấy, liền như chim gãy cánh, luôn luôn bám dính lấy Thiên Yết, một bước cũng không rời.

“Vây . . .”

“Ngoan, mau hồi cung đi” -Thiên Yết đỡ lấy nàng ra khỏi Ngự thư phòng.

Tử Liên luôn đứng chờ ở bên ngoài, thấy Song Ngư và Thiên Yết đi ra định quỳ xuống hành lễ.

“Mau đưa Duyên quý phi hồi cung” -Thiên Yết lạnh giọng ra lệnh.

Tử Liên vâng dạ, vội tiến lên đỡ lấy tay Song Ngư, dìu nàng lên kiệu hồi cung. Thiên Yết xoay người quay trở lại Ngự thư phòng.

“Huỳnh có chuyện gì cần nói sao?”

“Sao đệ lại làm như vậy?” -Sư Tử giọng không vui.

“Huỳnh là đang nói tới chuyện gì?” -Thiên Yết khó hiểu.

“Sao đệ lại sắc phong cho Ngư mỹ nhân???”

“Hiện giờ là Duyên quý phi” -Thiên Yết kiên nhẫn sửa lại.

“Huỳnh mặc kệ đó là mỹ nhân hay quý phi, hành động của đệ như vậy nhất định sẽ gây bất mãn với Thù gia!”

“Một khi ngôi vị Hoàng hậu chưa có ai nắm giữ, bọn họ có cái gì bất mãn đây?”

“Cho dù là vậy, sao đệ không nghĩ tới Giải nhi????” -Sư Tử gần giọng.

“Trầm sao không nghĩ tới?? Chẳng phải trầm đã lập nàng làm Đức phi? Cái gì nàng muốn trầm đều đã đáp ứng, còn không đủ????” -Thiên Yết thực sự đã bị chọc giận.

“Thứ nàng muốn không phải là những thứ đó!!!!” -Sư Tử ánh mắt tức giận, lớn giọng hét, hơi thở hồng hộc, ngực phập phồng.

” . . . ”- Thiên Yết không đáp lời, không gian rơi vào trầm mặc.

“Đừng nghĩ trầm không hay biết điều gì, trầm cũng chỉ có thể cho nàng bấy nhiêu đó, có trách thì tự huỳnh trách bản thân đi”

Thiên Yết không để ý tới Sư Tử, bước ra khỏi Ngự thư phòng, vừa tới cửa, hần dừng lại.

“Đôi khi . . . yêu một người không phải chỉ đơn giản là muốn người đó hạnh phúc, dâng người đó cho người khác. Phải biết đấu tranh, tự mình đem đến hạnh phúc cho người đó”

Sư Tử vẫn đứng bất động tại chỗ, mày nhăn lại, hai tay nắm thành quyền.

57. Chương 56

Thiên Yết ra khỏi Ngự thư phòng, định bụng quay về tẩm cung nghỉ ngơi, nhưng khi nhìn thấy hai nữ nhân đang đứng trong sân Long Ngâm điện, hần liền dừng lại.

“Vẫn chưa xuất cung sao?”

Kim Ngưu và Thiên Bình đang đứng trò chuyện cùng nhau, nghe giọng Thiên Yết liền xoay người lại hành lễ.

“Được rồi, còn lưu lại đây tức là còn có chuyện muốn nói?” -Thiên Yết xua tay.

“Vâng, bẩm Hoàng thượng, cũng xấp xỉ ba ngày nữa là ngày thành hôn của dân nữ và Thiên Bình công chúa, Đức phi vốn là tỷ muội tình thân của dân nữ, nên dân nữ cố ý lưu lại đây để xin Hoàng thượng một việc” -Kim Ngưu ồn tồn nói.

“Vậy truyền ý trẫm, cho phép Đức phi xuất cung cùng các người” -Thiên Yết cũng hiểu ra vấn đề, liền đồng ý.

“Tạ ơn Hoàng thượng” -Kim Ngưu mừng rỡ, rồi rít tạ ơn.

Chờ sau khi Thiên Yết vào tẩm cung rồi, hai nữ nhân mới cùng nhau cất bước về phía Giải Thu cung. Hai nữ nhân đi song song cùng với nhau, theo sau là Lục Nhi.

“Thiên Bình công chúa, sao công chúa lại thích Ngũ Vương vậy?” -Kim Ngưu mở lời hỏi.

“Bản thân ta cũng không biết vì sao nữa, nhưng là ở nơi đất khách quê người như vậy, chỉ có mình Ngũ Vương ở gần bên ta” -Thiên Bình đáp, khoe môi cong lên.

“Ngũ Vương nổi tiếng ‘sát’ gái, trắng hoa lại phong lưu, khắp các tửu lâu trong kinh thành, có ai mà không biết đâu? Ngũ Vương tuy là người không tinh thông võ nghệ, cũng không thể ngắm cảnh mà xuất khẩu thành thơ, nhưng mà không thể công nhận một điều đó là Ngũ Vương đầu óc khôn ngoan, cơ trí hơn người. Chỉ là không biết vì sao lại...” - Kim Ngưu nói những gì nàng biết ra.

“Ta cũng không biết nữa, chỉ là khi lần đầu đặt chân lên đây, người ta thấy đầu tiên lại là chàng ta, chàng ta cũng giống một cơn gió vậy, rất khó nắm bắt, vẻ ngoài lại thu hút nữ nhân, khiến bọn họ cứ bay đến sà vào lòng chàng. Nhưng không hiểu sao ta lại muốn chinh phục cơn gió ấy” -Thiên Bình mỉm cười, nụ cười của nàng như gió xuân, nhẹ nhàng, nếu đem tất cả nữ nhân ra so sánh với nàng, chỉ e nhan sắc của nàng là đệ nhất thiên hạ.

“Ta thật khâm phục Thiên Bình công chúa a” -Kim Ngưu bất ngờ.

“Còn cô, vì sao lại để ý Đại Vương gia?” -Thiên Bình nhìn Kim Ngưu, tò mò hỏi.

“Ta bị nụ cười của chàng hạ gục a, chàng là người điềm tĩnh, võ nghệ lại cao cường, thống lĩnh vạn quân, khí thế uy phong, là một chỗ dựa vững chắc, ở bên cạnh chàng ta thấy an tâm vô cùng. Nhưng là . . .ta vẫn rất sợ . . .” -Kim Ngưu nói, ánh mắt mang chút nét buồn.

“Sợ? Sợ cái gì?”

“Sợ rằng . . . chàng phải ra trận đánh giặc, sợ rằng . . . chàng sẽ bị hạ gục trên chiến trường, sợ rằng . . .” -Kim Ngưu nghẹn ngào nói.

Thiên Bình hiểu được những gì Kim Ngưu nghĩ trong lòng, chỉ có thể vỗ vỗ vai an ủi nàng.

“Đừng như vậy, không phải Đại Vương gia trải qua biết bao cuộc chiến, vẫn khỏe mạnh đấy sao?”

“Vâng. Mong là vậy” -Kim Ngưu yếu ớt cười, nhưng trong tâm nàng vẫn rất lo lắng.

“Ta gọi công chúa là tỷ tỷ được không?”

“Được, muội muội. . . .”

.....

PhượngNghicung.

Song Ngư đang nằm lim dim trên ghế nằm tử đàn, bên cạnh là Tử Liên đang phe phẩy quạt.

*ghế nằm tử đàn: ghế nằm làm ra từ một loại gỗ quý.

Một cung nữ tiến vào bên trong, nhẹ bầm báo.

“Nương nương, có Dung phi cầu kiến” -Song Ngư mở mắt ra, con người lay động.

“Tối đây là tính gây chuyện nữa sao?” -Tử Liên chán ghét nói. Song Ngư chỉ cười nhẹ.

“Mau mời Dung phi tới chính điện, bốn cung sẽ lập tức tới đó”

Cung nữ lui ra ngoài. Từ sau khi được sắc phong, Song Ngư được ban cho thêm cung nữ cùng tiểu thái giám để tiện hầu hạ nàng. Song Ngư ngồi dậy, đưa tay cho Tử Liên đỡ lấy, dìu nàng ra chính điện. Dung phi vẫn bộ dáng kiêu ngạo như thường ngày, ngồi thưởng thức trà ở chính điện.

Khi Song Ngư vừa đi đến, cung nữ Vân Tú bên cạnh Dung phi liền vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến Nương nương”

Dung phi cũng đứng dậy, hơi khuyu gối, tay chấp bên hông hành lễ.

“Tham kiến Duyên quý phi”

Song Ngư không để họ trong mắt, lướt qua cả hai ngồi lên vị trí chủ tọa.

“Miễn lễ” -Song Ngư lười biếng nói.

Dung phi bộ dáng tươi cười, mở miệng nói.

“Nghe Duyên quý phi thân thể không khỏe, muội muội liền có ý tới thăm, nhân tiện dâng lên cho nương nương canh nhân sâm quý này” -Nàng ra hiệu cho Vân Tú đem khay đựng canh đựng nhân sâm tiến lên.

Vân Tú vừa tiến gần tới Song Ngư, khi nâng mắt lên cả người liền run rẩy. Song Ngư khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn Vân Tú toàn thân run rẩy. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng ta lại trượt chân, ngã nhào ra đất. Toàn bộ số canh nhân sâm hất lên người Song Ngư.

“Nô tỳ to gan, dám hất canh nóng vào người Duyên quý phi???” -Tử Liên đứng một bên, tức giận mắng, sau đó vội vã lấy khăn lau đi số canh nhân sâm đang động trên y phục Song Ngư.

Vân Tú hoảng sợ, tim đập thình thịch, lắp bắp phân trần.

“Nương nương, nô tỳ không cố ý, nương nương tha tội”- Nàng liên tục dập đầu nhận lỗi.

Dung phi chán nản nhìn cung nữ hậu đậu của nàng, nhưng vẫn phải cố nén, trưng ra một nụ cười.

“Duyên quý phi, cung nữ của muội thật hành xử không phải, mong nương nương bỏ qua”- Song Ngư trừng mắt nhìn Dung phi.

“Bốn cung bị bóng, có thể bỏ qua sao????” -Song Ngư tức giận lớn tiếng.

Dung phi ngạc nhiên, trợn mắt nhìn Song Ngư. Đây là Song Ngư mềm yếu, nhẫn nhịn trước kia đây sao?

“Nương nương có phải vì chuyện trước kia, nên cố ý gây khó dễ?” -Dung phi giọng nói điêu ngoa.

“Hừ, người nghĩ bốn cung là kẻ tiểu nhân như vậy? Chuyện trước kia cũng do người một tay cố ý làm ra, là ai gây khó dễ ai trước???” -Song Ngư đập bàn, hừ lạnh nói.

Dung phi bị lời này của nàng làm cho toàn thân chấn động.

“Người đâu!!! Mau đem ả cung nữ này ra ngoài, đánh năm mươi trượng” -Song Ngư lớn tiếng.

Hai tiểu thái giám nghe lệnh, liền chạy vào lôi Vân Tú đang quỳ dưới đất, nước mắt nước mũi như mưa.

”Nương nương, tha mạng a, tha mạng a

” -Vân Tú kêu gào thảm thiết, thanh âm của nàng nhỏ dần cho tới khi hai thái giám đã kéo ra ngoài.

Bên ngoài vang lên tiếng la hét của Vân Tú, tiếng gậy liên tiếp giáng xuống, tiếng la của Vân Tú bỗng dừng im bặt, có lẽ là đã bị bịt mồm lại rồi. Dung phi tái mặt.

“Nương nương nhất định không tha cho Vân Tú?” -Dù gì Vân Tú cũng là tâm phúc của Dung phi, luôn luôn trung thành với nàng.

“Khi bốn cung xin tha, người có dờm ngó tới sao????” -Song Ngự liếc mắt, cười lạnh nhìn Dung phi.

Dung phi sững người, chỉ một câu đó của Song Ngự, nàng ta cũng đủ biết, Vân Tú không thể cứu được rồi. Song Ngự được Tử Liên đỡ về tấm cung thay y phục, trước khi đi khuất, nàng bỏ lại một câu.

“Nếu ả ta chịu đựng được năm mươi trượng mà còn sống, bốn cung sẽ tha cho ả, còn nếu ả không thể chịu được, vậy thì Dung phi sau này hãy thay ả chịu tội với bốn cung”

Dung phi giận run nhìn thân ảnh Song Ngự dần đi khuất.

“Năm mươi trượng? Một nữ nhân sao có thể chịu được?”

.....

Giải Thu cung.

Cự Giải đang ngồi ở dưới cái đình trong sân, trên bàn là giấy Tuyên thành, Cự Giải đang cầm bút nhẹ điểm từng nét.

“Nương nương, người vẽ rất đẹp nga” -Thúy Vân đứng một bên cảm thán. Cự Giải không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Giải tỷ . . .” -Kim Ngưu vừa bước vào trong Giải Thu cung, lớn tiếng gọi.

Cự Giải đặt bút xuống nghiên mực, xoay người đứng dậy.

“Ngưu muội, sao muội lại ở đây?”

“Hi hi . . . muội vào cùng với Bạch Dương, bàn chút chuyện hôn sự thôi” -Kim Ngưu nắm tay Thiên Bình tới gần. Thiên Bình cười nhẹ với Cự Giải.

“Mau ngồi đi”

Thúy Vân nhanh tay dọn nghiên mực cùng bức tranh, lát sau bước ra với bộ trà trên tay. Trà nóng được rót ra, khói bay nghi ngút, trong không khí có thể cảm nhận mùi thơm nhẹ nhàng của lá trà.

“Hoàng thượng cho phép tỷ xuất cung để tham dự hôn sự của muội đó nga” -Kim Ngưu thoải thoải tách trà, nhấp một ngụm.

“Vậy . . Hoàng thượng không tham dự sao?” -Cự Giải thắc mắc.

“Vâng? Tất nhiên là có, nhưng là tỷ xuất cung trước a”- Cự Giải gật đầu, lại nhìn sang Thiên Bình.

“Thiên Bình công chúa, chúc mừng công chúa” -Nàng cười thân thiện nói.

Thiên Bình cũng đáp lại bằng một nụ cười khách khí.

“Đa tạ Đức phi đã có lòng”

“Tỷ không chúc muội a?” -Kim Ngưu bĩu môi, khoanh tay nói.

“Sắp lên kiệu hoa, còn trẻ con như vậy sao?” -Cự Giải bật cười nhìn Kim Ngưu.

“Sau này sẽ làm Vương phi đó nga”- Thiên Bình che miệng cười nói.

Kim Ngưu đỏ mặt, nương của nàng cũng nói nàng quá trẻ con a. Nhưng mà . . .haizzz đành phải sửa chữa cái tính cách này vậy.

“Muội đã biết” -Kim Ngưu như con nít phạm lỗi, ủy khuất nói.

“Cũng đã giờ ngo, hay cả hai ở lại dùng bữa với ta?” -Cự Giải đề nghị.

“Chuyện này, có lẽ phải để dịp khác, bây giờ bốn công chúa cùng Kim Ngưu phải xuất cung rồi” -Thiên Bình khéo léo chối từ. Kim Ngưu cũng gật đầu.

“Đúng vậy, có gì sáng mai muội sẽ đợi tỷ ở cửa cung”

Cự Giải cũng không nín kéo gì thêm, gật đầu nói.

“Vậy ngày mai gặp, Thúy Vân, mau lấy điểm tâm ta làm gói lại, đưa cho Ngưu muội”

Kim Ngưu nghe tới điểm tâm, hai mắt sáng rực.

“A! Ta đi cùng người nga” -Nói rồi nàng nhấc váy chạy theo Thúy Vân.

Trong đình còn lại Thiên Bình và Cự Giải.

“Chuyện của Song Ngư, ta không hiểu rõ, vì sao Đức phi không ra tay giúp đỡ?” -Thiên Bình vất vả lắm, mới dám hỏi câu này. Cự Giải vẻ mặt cứng lại.

“Bốn cung có thể làm gì đây?”

Thiên Bình khẽ thở dài.

“Trong chuyện này, ta không phải người trong cuộc, không nên tham dự vào, nhưng là dù sao cả hai cũng xem nhau là hảo tỷ muội, giúp đỡ nhau sinh tồn ở nơi này, thêm một bằng hữu, bớt một kẻ thù”

Kim Ngưu cùng Thúy Vân đã đi ra, Thiên Bình cũng đứng dậy, mỉm cười cáo từ Cự Giải. Cự Giải nhìn hai bọn họ đi xa, trong lòng thầm nghĩ tới lời của Thiên Bình.

“Giải nhi, muội đang suy nghĩ cái gì vậy?” -Giọng nói của Sư Tử vang lên bên tai Cự Giải.

Cự Giải giật mình, ngược nhìn Sư Tử đứng cạnh mình từ lúc nào.

“Huynh tới đây khi nào?”

“Được một lúc rồi, nhưng muội không nhận ra, đi vào trong, huynh có chuyện cần nói” -Sư Tử nói, liền bước luôn vào trong trước.

.....

“Muội vì sao lại làm như vậy?” -Sư Tử nhìn thẳng Cự Giải, hỏi vào vấn đề chính.

“Muội làm gì?” -Cự Giải mơ hồ, không hiểu Sư Tử đang nói đến vấn đề gì.

“Nếu muội không muốn đề cập đến, vậy ta cũng không gượng hỏi thêm làm gì, nhưng muội từ nay trở đi đừng tự mình đích thân hành động nữa, Thiên Yết sẽ không vui khi muội như vậy! Muội hiểu không?”

“Vậy thì huynh muốn như thế nào đây? Địa vị của muội đang lung lay, ngay cả Thiên Yết muội cũng khó mà nắm lấy!” -Cự Giải tức giận, hai mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài trên gò má.

Sư Tử đau lòng nhìn Cự Giải, hắn muốn đưa tay lau đi những giọt nước mắt nhưng có một cái gì đó ngăn cản hắn hành động như vậy.

“Sau này, mọi chuyện hãy cứ để huynh giúp muội”

Cự Giải thôi khóc, ngẩng mặt nhìn Sư Tử, ánh mắt cảm kích. Sư Tử chỉ cười nhẹ, xoa đầu Cự Giải.

“Đừng khóc! Giải nhi . . .” -Hắn nói xong câu đó, liền đứng dậy rời đi ngay.

Cự Giải sững sờ, đưa tay sờ lấy đầu mình, ở đó còn vương chút hơi ấm của Sư Tử . . .

“Giải nhi . . .” -Miệng nàng lẩm bẩm, nơi khóe mắt, nước mắt lại trào ra.

58. Chương 57

Sáng ngày hôm sau. Cự Giải đã chuẩn bị hành lý đứng đợi ở cửa cung.

“Giải tử, đi thôi” -Kim Ngưu cầm tay Cự Giải, kéo lên xe ngựa ngồi cùng nàng và Thiên Bình.

Kiểu rất rộng, ba người ngồi cũng không thấy chật chội, xe ngựa lăn bánh, đi về phía trước. Thúy Vân đem hành lý của Cự Giải về phủ Khánh Vinh cùng với Viên Viên

“Ngưu muội, chúng ta đi đâu đây?” -Cự Giải tò mò lên tiếng.

“Bây giờ chút ta đi chùa cầu phúc a” -Kim Ngưu hớn hờ cười.

“Cầu phúc xong, chúng ta đi dạo mấy cửa hàng trong thành nga, tử muốn sắm chút đồ trang sức” -Thiên Bình tay vén

màn cửa, mắt nhìn ra bên ngoài, nhìn mấy cửa hàng bán trang sức, cảm thấy háo hức không thôi. Xe ngựa tiếp tục đi về phía Chùa Vạn Phúc.

.....

TamVươngphủ.

“Các người tới đây làm cái gì???” -Ma Kết nhìn đám người không mời mà tới ngồi trong đại sảnh, bên cạnh hẳn là Xử Nữ, tay ôm một xấp văn kiện.

“Tới rủ huynh đi chơi a” -Song Tử lên tiếng trước.

“Chẳng phải một là cử hành hôn sự rồi sao? Còn có tâm trí đi chơi???”

“Bây giờ phải tranh thủ a, sau này có nường tử rồi, sao dám ra ngoài chơi đây?” -Bạch Dương giải thích.

Ma Kết lắc đầu nhìn bọn họ.

“Đệ hiện tại không có thời gian đâu”

“Kết huynh có mỹ nhân bên cạnh liền không để huynh đệ chúng ta trong mắt rồi” -Nhân Mã bĩu môi.

“Nè, đệ vu khống ta sao???” -Ma Kết nhéo tai Nhân Mã.

“Thôi thôi, cứ để Kết đệ với mỹ nhân hú hý với nhau đi, bốn huynh đệ chúng ta đi thôi được rồi” -Sư Tử uống hết tách trà, đứng dậy nói.

Thế là cả bọn đồng loạt đứng dậy, phải mông bước ra khỏi Tam Vương phủ. Ma Kết nhìn trên bàn tách trà hỗn độn, vụn điểm tâm vụn vãi khắp bàn.

“Thật tình, bỏ lại mớ hỗn độn này mà đi, bọn họ quá đáng ghê a” -Xử Nữ buông xấp văn kiện xuống, tới dọn dẹp đồng hỗn độn đó.

“Hừ, thói quen sống tùy tiện của bọn họ mãi không thay đổi được, có nói bao nhiêu lần cũng thế thôi” -Ma Kết nhún vai, tiến lên giúp Xử Nữ dọn dẹp.

“Tam Vương không cần làm đâu” -Xử Nữ ngạc nhiên.

“Đừng kêu Tam Vương nữa được không? Kêu Ma Kết được rồi”

Xử Nữ dừng tay, nhìn chằm chằm Ma Kết.

“Nhìn cái gì? Bốn Vương biết Bốn Vương ”nhan sắc” hơn người rồi” -Ma Kết nhéo má Xử Nữ, ngữ khí bình thản nói.

Cái nhéo không đau, thành ra Xử Nữ vẫn ngẩn ngơ như vậy. Ma Kết dọn xong tách trà, ôm lấy văn kiện bước đi.

“Còn không mau đi thôi????” Hấn cao giọng.

Xử Nữ định thần lại, vội chạy theo Ma Kết. Ma Kết từng bước sải chân dài, đi rất nhanh. Xử Nữ vất vả lắm mới đuổi theo kịp. Nàng vội lấy đồng văn kiện trên tay Ma Kết, miệng lí nhí nói.

“Chuyện hôm qua, thành thật cảm ơn Kết huynh” -Xử Nữ thẹn thùng, vội chạy đi trước.

Ma Kết ngơ ra nhìn Xử Nữ chạy mất dạng.

“Ô hay cái cô này . . . . bỗng Vương bảo cô gọi Ma Kết, có nhận cô làm muội muội đâu mà lại gọi Kết huynh???”

.....

Chùa Vạn Phúc.

Hôm nay không phải là ngày lễ gì nên người đi viếng cũng không nhiều, mỗi tội chùa này nằm ở trên núi cao, phải đi mấy trăm bậc tam cấp mới lên tới nơi.

“Lão Thiên a, sao lại xây trên núi chứ???” -Kim Ngưu chật vật từng bước leo lên.

“Nghe nói chùa này rất linh a” -Cự Giải nói, nàng vẫn giữ nguyên vẻ mặt, không hề để lộ chút mệt mỏi.

“Đi chùa là phải thành tâm a, có như vậy mới cầu được như ý” -Thiên Bình dịu lấy Kim Ngưu, đỡ nàng bước lên phía trước. Kim Ngưu nghe vậy, liền phần chấn tinh thần.

“Hảo a, vì ‘nghệp’ lớn, khổ cách mấy muội cũng sẽ leo lên tới nơi nga, bất quá không đi được nữa thì bỏ, thăm quá thì lách vậy”

.....

Cả ba vất vả nửa ngày trời mới lên tới. Nhìn cổng chùa sừng sững trước mặt, Kim Ngưu mừng rỡ không thôi, nàng lau vội mồ hôi trên trán, bước vào bên trong chùa. Thiên Bình nhìn chung quanh đánh giá kiến trúc nơi đây. Bước vào bên trong là con đường lát đá bằng phẳng, hai bên là khoảng sân rộng, có vài vị sư đang đứng quét lá. Ở chính giữa có đặt một cái lư hương loại lớn, ở trong chi chít những cây nhang, cái thì đã cháy hết, cái thì còn đang tỏa hương nghi ngút.

Đặt chân bước vào bên trong gian thờ. Một bức tượng Phật Tổ đồ sộ đang ngồi thiền, bên dưới là đài sen, tượng được mạ vàng, điêu khắc tỉ mỉ, sống động đẹp mắt. Hai bên là các vị Phật khác, còn có Phật bà Quan Âm, mùi khói nhang trong đây nồng hơn, nhưng hương vẫn nhẹ nhàng. Xung quanh là tiếng tụng kinh râm ran của các sư.

Cự Giải vội kéo Kim Ngưu quỳ xuống một tấm đệm tròn màu đỏ, Thiên Bình cũng nhắc váy quỳ xuống. Ba người về mặt thành tâm cầu khẩn. Sau khi đã cầu khẩn xong, Kim Ngưu đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có một số người xếp hàng dài xin xăm, nàng cũng ham hồ, chạy lại xếp hàng. Cự Giải đứng dậy, Thiên Bình cũng đứng dậy theo, dù sao điều nàng cầu khẩn cũng đã cầu rồi, còn có được hay không thì . . . tùy ý giới vậy.

“Đức phi, chúng ta đi dạo một vòng trong chùa nga” -Thiên Bình khoác tay Cự Giải, cười nói.

“Đừng gọi Đức phi khách sáo như vậy, cứ gọi Cự Giải được rồi” -Cự Giải mỉm cười, cùng với Thiên Bình bước ra khỏi gian thờ.

Cả hai bước đi ở trong sân chùa, thỉnh thoảng lại có các vị sư đi ngang, liền chấp tay chào.

“Cuộc sống trong cung của cô như thế nào?”

“Mọi thứ vẫn tốt, dù sao người thân của tôi cũng không còn, chẳng có gì lưu luyến cả” -Cự Giải cười khổ.

“Cự Giải, cô . . .có cảm thấy hạnh phúc không?” -Thiên Bình ngại ngần, nhìn Cự Giải hỏi.

Nụ cười trên môi Cự Giải cứng lại.

“Nơi hậu cung, tồn tại thứ gọi là hạnh phúc sao?”

“Cô không yêu Hoàng thượng sao?”

“Yêu! Thế thì sao?” -Cự Giải nhăn mi, hỏi ngược lại Thiên Bình.

“Tôi không phải người trong cuộc, nhưng nhìn biểu hiện cô như vậy cũng đoán ra năm bảy phần rồi”

“Thiên Bình, cô biết không . . . thực sự đôi lúc tôi đã muốn buông thả, không muốn níu giữ làm gì nữa, nhưng là sao tôi không thể buông ra được . . .” -Cự Giải ưu thương nói, ánh mắt hiện lên nỗi buồn.

Thiên Bình dắt tay Cự Giải tới gần phòng bếp của chùa. Nàng buông Cự Giải ra, sau đó tới gần một vị sư nói to nhỏ gì đó. Khi trở lại, trên tay Thiên Bình cầm một ấm trà, cùng một cái tách. Cự Giải khó hiểu. Nàng ta lấy hai thứ đấy làm gì? Thiên Bình biết Cự Giải thắc mắc, nhưng không vội giải thích, chỉ dúi vào tay Cự Giải cái tách. Cự Giải ngẩn ngơ, đưa nàng cầm cái tách để làm gì đây?

“Cầm chắc nhé” -Thiên Bình cười cười.

Cự Giải gật gật đầu. Thiên Bình cầm ấm trà, rót vào bên trong tách trà. Cự Giải trầm nghĩ ngợi.

“Lạ thật! Nếu muốn mời mình uống trà thì phải rót trà chứ nhỉ? Sao lại rót nước trắng như thế này?”

Thiên Bình vẫn tươi cười, rót nước nóng đều đều vào tách trên tay Cự Giải. Nước nóng trong tách đã gần đầy, Cự Giải tính nói Thiên Bình đừng rót nữa nhưng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Thiên Bình, nàng đành im lặng mặc cho Thiên Bình làm gì thì làm. Nước nóng tràn ra, Cự Giải bị bỏng, vội buông tách trà ra. Tách trà rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh. Cự Giải vội xoa xoa tay bị bỏng.

“Sao cô lại làm như thế?”

Thiên Bình chỉ bình thản, nhướn miệng cười.

“Có đau không?”

Cự Giải nhú mi, không hiểu nổi Thiên Bình đang có ý định gì.

“Cô bảo có những thứ muốn buông mà không thể?”

“Đúng vậy!”

“Đau rồi . . . tự khắc sẽ buông” -Thiên Bình chậm rãi nói.

Cự Giải sững sờ trước câu nói của Thiên Bình. Miệng lẩm bẩm nhắc lại.

“Đau . . . rồi . . . tự khắc sẽ buông . . . ?”

Thiên Bình cười nhẹ, cúi người nhặt lấy những mảnh vỡ của tách trà, trả lại mặt đất sạch sẽ như trước. Xử lý xong xuôi, Thiên Bình tiếp tục khoác tay Cự Giải vẫn còn trầm tư, đi về phía gian thờ.

“Giải tỷ, Bình tỷ, hai người đi đâu vậy?” -Kim Ngưu từ xa chạy lại.

“Ngưu muội, đã xin xăm rồi sao?” -Thiên Bình buông tay Cự Giải, tới gần Kim Ngưu.

“Vâng. Quẻ xăm rất tốt nha” Kim Ngưu tươi cười.

“Chúng ta về thôi” Thiên Bình gật gật đầu. Chuyển hướng mắt nàng nhìn Cự Giải.

“Về thôi”

.....

Lạc Hồng Lâu.

“Song gia, đã lâu không thấy người ghé qua nga” -Một giọng nói ồm ồm vang lên.

Đám người Song Tử vừa bước vào, liền có rất nhiều kĩ nữ vây quanh.

“Aaa . . . buông ra, cô sở soạn cái chi vậy???” -Nhân Mã hét toáng lên.

“Đệ thật là, tính làm mất mặt bọn huynh sao?” -Sư Tử cốc đầu Nhân Mã cảnh cáo.

“Nè . . . đi chỗ khác được không?” -Bạch Dương mắt dáo dác nhìn xung quanh, huých tay Sư Tử.

“Sao lại đi chỗ khác là thế nào??? Chỗ này rất vui mà” -Song Tử chen vào.

“Chưa gì đã sợ lão bà biết được rồi sao?” -Sư Tử cười gian.

*lão bà = vợ.

“Ai ... ai sợ đâu...” -Bạch Dương lúng túng.

“Vậy thì đi thôi” -Song Tử kéo Bạch Dương lên trên lầu.

“AAA đệ muốn về” -Nhân Mã kêu gào.

“Mơ đi cưng” -Sư Tử xách Nhân Mã lên vai, bước lên lầu.

59. Chương 58

Sau khi đi cầu phúc ở chùa, cả ba nữ nhân xinh đẹp liền đi dạo một vòng những cửa hàng nổi tiếng trong kinh thành.

“Đây là nơi chế tạo trân ngọc, vòng tay nổi tiếng nhất kinh thành a” Cự Giải dẫn cả hai người Kim Ngưu và Thiên Bình tới một cửa hàng.

Thiên Bình hứng thú đến xem những vật trang sức đang được trưng bày, cái nào kiểu dáng cũng tinh tế vô cùng.

“Ngưu muội, thứ này hợp với muội này!” Cự Giải lựa ra một cây trân bạc, có đính ngọc màu xanh lam.

“Tiểu thư thật tinh mắt, đây là hàng mới nhất của bốn tiệm a” Chủ hàng niềm nở nói.

Cự Giải khéo léo cài lên búi tóc của Kim Ngưu, lại đem cái gương đồng hình tròn tới cho Kim Ngưu xem.

“Rất đẹp a, nhưng quan trọng là giá bao nhiêu?” Kim Ngưu cũng hài lòng nhìn chính mình trong gương.

“Không mắc đâu, chỉ vỏn vẹn 5000 ngân lượng” Chủ hàng xoa xoa tay, cười nói.

Kim Ngưu bĩu môi “5000 ngân lượng??? Vậy mà bảo không mắc???”

“Ngưu muội, tỷ thấy mấy thứ này thật đẹp, giá cả không thành vấn đề đâu” Thiên Bình đã lựa ra một đồng đồ trang sức nàng thích, hiện tại đang chờ tính tiền.

Kim Ngưu nghe vậy, cũng gật đầu đồng tình, quả thực kiểu dáng nó rất đẹp, viên ngọc trên cây trân cũng hợp nhãn nàng.

“Vậy thì lấy cái này, ông chủ tính tiền đi” Cự Giải nhanh nhẹn cướp lấy cây trân, đưa cho ông chủ để thanh toán.

“Nga? Tỷ không mua cái gì sao?” Kim Ngưu thắc mắc hỏi.

Cự Giải mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều “Đồ trang sức của tỷ rất nhiều, hơn nữa ở trong cung, theo định kỳ thì bên cục Thượng Cung sẽ đưa đồ tới cho tỷ, hiện tại tỷ còn dùng không hết những thứ đó a”

“Oa! Nhiều vậy sao? Chi bằng đưa muội đem bán a, đồ trong cung cơ nhiên sẽ có giá trị vô cùng nha” Kim Ngưu lẩm nhẩm tính toán.

“Nha đầu này, không bao giờ bỏ qua cơ hội kiếm tiền a” Cự Giải bật cười, lắc đầu nhìn Kim Ngưu.

“Đồ cần mua cũng mua đủ rồi, nên đi đâu đó ăn thôi, bây giờ cũng qua giờ Ngọ rồi nga” Thiên Bình nhắc nhở.

“Hảo, để muội cho gia đình tới lấy những vật dụng đã mua đem về phủ trước”

— s2holys2 —

Lạc Hồng Lâu.

Ở trên lầu, trong một căn phòng sang trọng, rộng rãi hạng nhất, phòng này hướng ra bên ngoài mặt tiền, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ người ở bên ngoài, hơn nữa phòng này thoáng đãng, rất thoải mái.

Bốn huynh đệ đang quây tưng bừng, trác táng. Bên cạnh mỗi người là hàng chục mỹ nữ, ăn mặc hở hang, thân hình bốc lửa, tốp thì ca múa, đánh đàn, tốp thì hầu rượu, tốp thì cùng với Song Tử chơi mèo bắt chuột.

“Vị đệ đệ này của Song Gia thật đáng yêu ghê nga” Một kĩ nữ giọng nói mềm mại lên tiếng, nàng ta đưa tay liên tục sờ mó Nhân Mã.

Nhân Mã rung mình với từng cái vuốt ve của cô nàng.

“Tỷ tỷ, làm ơn, ta không có hứng thú với cô đâu” Hắn nhất nhất từ chối sự gần gũi của kĩ nữ.

“Đệ đệ của ta vẫn chưa có ý trung nhân đâu, ráng mà lấy lòng, có khi cô lại được chuộc về làm thiếp cũng nên” Sư Tử hai tay quàng vai hai cô, một cô thì giúp hắn hầu rượu, một cô thì đút thức ăn cho hắn, hắn cứ thoải mái mà hưởng thụ.

Cô nàng kĩ nữ kia nghe như vậy, mắt sáng ra, vội vàng dùng hết kĩ năng của mình để quyến rũ Nhân Mã.

Bạch Dương cũng được khoảng ba cô tận tình phục vụ, hắn dù không thích nhưng cũng không dám động tay động chân với nữ nhân đâu, còn đáng mặt nam nhân hay sao?

“Oa!!! Thân hình của công tử đây thật tráng kiện nga” Một kĩ nữ sờ soạng trước ngực Bạch Dương.

“Cơ bắp cũng thật cứng” Một kĩ nữ thì bắm dính lấy bên tay phải, còn cô kia thì bắm lấy bên trái.

Bạch Dương mặt mày méo xeo, trong lòng thầm than “Trâu Vàng a, ta thật có lỗi với nàng a, thân thể này nàng còn chưa chạm vào, đã bị ba ả hồ ly này lợi dụng sờ mó rồi a, còn đâu sự trong trắng của ta nữa???”

Song Tử thì mãi chơi mèo đuổi chuột với các cô nàng, hắn là khách quen ở đây, hiển nhiên cũng quá thân thuộc. Tiếng đùa cợt, tiếng cười rôm rả vang lên khắp căn phòng.

— s2Holys2 —

“Bảo Bảo, sao lại rảnh rồi tới phủ Tam Vương rủ tỷ đi ăn vậy?” Xử Nữ vừa đi vừa nói.

Bảo Bình khoác tay Xử Nữ, tung tăng bước đi “Ở nhà thực chán lắm, cha và nương suốt ngày đi chơi, có thấy ló mặt về đâu, muội hỏi thăm nhiều người lắm mới biết được đường tới Vương phủ a”

“Nhưng mà muội trong người có mang theo ngân lượng không? Lại còn dám rủ cả Vương gia cùng đi sao?” Xử Nữ nói, mắt hơi liếc nhìn về phía sau.

Ma Kết đang đi chậm chậm theo hai nàng, hắn ăn mặc đơn giản nhưng vẫn toát ra khí thế con nhà đế vương, làm cho không biết bao nhiêu nữ nhân từ nãy tới giờ cứ lén lút quan sát hắn. Ma Kết thật khó chịu vì bị dò xét như vậy, bộ bọn họ lần đầu thấy “mỹ nam” hay sao?

“Muội không có, chắc là tỷ có a” Bảo Bình nhún vai, thản nhiên nói.

Xử Nữ cười mỉa “Tỷ còn chưa chính thức nhận chức, làm gì có tiền lương a”

“Bữa ăn này bốn Vương mời hai người” Ma Kết nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, thở dài nói.

“Đa tạ Vương gia” Bảo Bình cười tíu mắt, kéo Xử Nữ đi nhanh hơn.

“Ồ, phía trước không phải là . . .” Xử Nữ ánh mắt ngạc nhiên, nhìn thẳng về phía ba nữ nhân đang bước tới.

“Bảo Bảo!!!” Phía đối diện, một nữ nhân mừng rỡ lên tiếng.

“Ngưu tỷ!” Bảo Bình cũng nhận ra đối phương, buông Xử Nữ ra chạy tới gần Kim Ngưu.

“Kết huynh, thật tình cờ” Cự Giải cười chào hỏi.

“Mọi người đang đi đâu đây?” Ma Kết cũng mỉm cười xã giao.

“Cả ba đi mua sắm chút đồ, bây giờ đã trưa nên định kiếm một quán ăn nào đó” Thiên Bình cũng gật đầu xem như chào.

“Chi bằng đi chung đi” Xử Nữ lên tiếng đề nghị, đi càng đông càng vui.

Bỗng từ đâu rơi xuống một chiếc giày, chiếc giày chính xác đáp ngay tại mặt Thiên Bình.

“BỐP!”

Thiên Bình khuôn mặt tái lại, gân xanh nổi lên, liếc mắt nhìn lên trên, nơi xuất phát của chiếc giày. Mọi người ở bên dưới cũng ngạc nhiên, đồng loạt cùng nhìn lên.

“Ha ha ha, tiểu mỹ nhân, đừng chạy nữa a” Giọng nói nham nhở của Song Tử vang vọng, hẳn đang cực lực đuổi theo một kĩ nữ.

Ma Kết trợn mắt, không phải chỉ có mình Song Tử, ngay cả . . .

“Thiên Bình, bình tĩnh a” Cự Giải hơi lo sợ thay cho Song Tử.

Kim Ngưu vẻ mặt cũng ngập tràn tức giận, lồng ngực phập phồng, khuôn mặt đỏ gấc.

Bảo Bình biểu tình cũng không khá hơn, ánh mắt sát khí nhìn nam nhân trên lầu.

Ba nữ nhân không hèn mà cùng nhấc chân bước vào Lạc Hồng Lâu. Ma Kết, Xử Nữ, Cự Giải thở dài, đuổi theo sau bọn họ.

“Ba vị tiểu thư, chỗ này không tiếp khách nữ a” Mụ tú bà chặn lại ba người.

Ba người ánh mắt sát khí, liếc nhìn mụ tú bà. Mụ tú bà chột dạ, nhưng vẫn kiên trì “Xin mời đi cho”

Ma Kết đành phải tiến lên, dúi vào tay mụ ấy một thỏi vàng. Được tiền nên cũng không làm khó, mụ tú bà liền tránh người một bên, để bọn họ bước lên trên lầu.

“Rầm!!!” Cánh cửa tội nghiệp bị đá văng.

Toàn bộ người bên trong phòng đều giật mình đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động. Lập tức, bốn nam nhân trong phòng nét mặt tái xanh, ai nấy đều đẩy đẩy đám kĩ nữ tránh xa mình một chút.

“Song Tử!!! Chàng cư nhiên trước khi thành thân đã dám đi kĩ viện??” Thiên Bình bước nhanh tới gần Song Tử, liếc nhìn đám kĩ nữ như ong bướm vây quanh hẳn, thô lỗ đập từng người.

“Ai nha, Song Gia, tiện nhân này dám dă thương thiếp a” Một kĩ nữ mặt dày, làm bộ đau đớn nói.

Song Tử nghe người khác gọi Thiên Bình là “tiện nhân” liền vô cùng không vui, thô bạo đẩy ngã nàng ta.

“Người chỉ là một kĩ nữ, lấy tư cách gì mà so với nàng?”

“Tất cả các cô lui ra hết đi” Sư Tử âm trầm nói, rút ra một xấp ngân phiếu quăng trên bàn, thật không ngờ lại để Cự Giải bất ngờ vui chơi ở nơi này, aiz aiz mất hình tượng quá.

Đám kĩ nữ tranh nhau giành lấy, sau đó mới lần lượt rời khỏi căn phòng. Căn phòng trở về trạng thái im lìm, không gian có hơi khó chịu một chút.

“Bảo Bảo, sao ngươi lại ở đây?” Nhân Mã lên tiếng trước tiên, hẳn vội vàng vàng chỉnh trang lại y phục bị đám kĩ nữ kia giằng xé không thương tiếc.

“Ngươi!!! Mới từng tuổi đầu đã đua đòi vào kĩ viện chơi, ngươi thật hư hỏng quá mà” Bảo Bình nhéo tai Nhân Mã xách lên, tức giận nói.

“Ui ui!! Bảo Bảo, ta đâu có a, ta là bị dụ dỗ a” Nhân Mã bị nhéo, vẻ mặt méo xẹo vì đau.

“Hừ!!! Đi về!! Ta cấm ngươi từ nay về sau lui tới chỗ này, đã nghe rõ chưa??” Bảo Bình lôi xềnh xệch Nhân Mã ra khỏi phòng trước.

“Cự Giải, muội xuất cung hồi nào, sao không nói huynh biết?” Sư Tử vội vọt tới bên cạnh Cự Giải.

Cự Giải cười cười “Vừa mới xuất cung thôi, huynh đó, không nên tới chỗ này nhiều đâu”

“Trâu Vàng à . . .” Bạch Dương rụt rè.

Kim Ngưu không nói gì, vẻ mặt hằn học.

“Nàng giận sao??”

“Hừ!! Ta nói cho chàng biết, nếu chàng thích tới đây tới như vậy, ta bán chàng vào đây luôn!!!” Nói rồi, Kim Ngưu giậm chân, xoay người bước ra khỏi phòng.

Bạch Dương hơi ngỡ ngàng, lát sau mới hoàn hồn, lập tức vọt ra đuổi theo Kim Ngưu.

Thiên Bình vẫn đứng trân trân nhìn Song Tử, biểu hiện đã bình tĩnh hơn trước.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đi!” Sư Tử kéo Cự Giải ra.

“Thiên Bình” Song Tử vẻ mặt khó xử.

“Song đệ, vì sao đệ không chịu thay đổi bản tính? Cứ tưởng đệ thật tâm để ý tới Thiên Bình, nào ngờ cách ngày thành thân vốn vẹn hai ngày mà đệ đã tới đây???” Ma Kết hai mày cau lại, vẻ mặt cực kỳ không hài lòng nói.

“Huynh nói gì? Không chịu thay đổi bản tính??” Song Tử tâm tình cũng không ổn lắm.

“Trong sáu huynh đệ, đệ chính là kẻ vô trách nhiệm nhất” Ma Kết lớn giọng, ngón tay chỉ thẳng vào Song Tử.

“Tam Vương, đừng nóng giận a” Xử Nữ kéo kéo ống tay áo Ma Kết.

“Cứ để bốn Vương nói thẳng” Ma Kết gạt phắt tay Xử Nữ.

Song Tử lao lên, gần giọng “Huynh đừng nghĩ lớn hơn tôi thì muốn phát ngôn gì cũng được”

Ma Kết cười nhếch mép, ánh mắt khinh khỉnh “Vây đệ nghĩ, từ lúc sinh ra tới nay, đệ làm được những gì?? Lúc nào cũng đi gây chuyện, không phải ta đứng ra dàn xếp mọi chuyện nên đệ mới thoát nạn, bộ trước giờ đệ nghĩ mình may mắn vậy sao?”

“Huynh giúp tôi?? Huynh cả ngày chỉ biết giáo huấn, nói liên miên trước mặt tôi!!!” Song Tử gào lên, tia máu trong mắt hần đỏ rực.

“Ta chỉ muốn tốt cho đệ!”

“Im đi!!! Thật lòng mà nói, tôi cũng chẳng ưa gì huynh đâu!!! Tôi có cái gì thua huynh? Vì sao phụ hoàng yêu thương huynh hơn tôi???” Song Tử thét lớn, giọng nói chứa đầy bi thương, nơi khóe mắt hần đỏ gay, như sắp khóc. Hần buông Ma Kết ra, chạy về phía cửa.

Ma Kết thân hình chao đảo như muốn đứng không vững, Xử Nữ vội đỡ lấy hần ngồi xuống ghế.

“Thiên Bình công chúa, ta thay mặt Song đệ, thật xin lỗi công chúa”

Thiên Bình mãi nhìn theo bóng dáng Song Tử, vội gạt mình khi Ma Kết nhắc tới mình.

“Tam Vương, Thiên Bình không dám nhận lời xin lỗi này đâu” Thiên Bình cười gượng, nàng ra hiệu bằng ánh mắt với Xử Nữ, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Xử Nữ vỗ vỗ nhẹ vai hần, nàng ngồi xồm xuống, ngược mặt lên nhìn hần, trong con ngươi hần là sự bối rối cực độ. Xử Nữ mỉm cười, một nụ cười như trấn an hần.

“Kết huynh, có chuyện gì hãy nói với muội, có được không? Nói ra sẽ tốt hơn” Vì hiện tại trong phòng chỉ còn có hai người nên Xử Nữ xưng hô với hần thân mật.

Ma Kết trầm mặc hồi lâu, một khắc sau, môi mỏng hần khẽ mở.

“Huynh đệ ta tổng cộng sáu người tất cả, đều do một thân mẫu hần sinh ra, phụ hoàng cũng chỉ có duy nhất sáu người con là bọn ta. Mỗi người ai nấy đều có một phần nổi trội nhất định, như Song đệ chẳng hạn. . .”

Hần im lặng một lát như hồi tưởng, ánh mắt hần nhìn vào khoảng không vô định.

“Song đệ là người thông minh, từ nhỏ đã luôn vượt trội về mặt này, tất cả các sách đều đã đọc qua, thậm chí là thuộc nằm lòng, tới năm đệ ấy được bảy tuổi, các sư gia ai nấy đều không đủ khả năng để giảng dạy đệ ấy được nữa.”

“Còn ta, ta cũng chỉ là một kẻ bình thường, đầu óc có lẽ không linh động bằng đệ ấy, nhưng ta cái gì cũng suy nghĩ kĩ càng, tâm tình luôn luôn bình tĩnh vì lẽ này mà phụ hoàng lại thích tiếp xúc với ta nhiều hơn, đánh cờ, ngâm thơ . . . đều là cùng với ta”

“Điều này làm Song đệ sinh ra đổ kỵ. Đổ kỵ??? Ta thật không hiểu tại sao ta cảm nhận rõ được điều này. Dù có cố gắng thân thiết thế nào, ta cũng bị đệ ấy gạt qua. Không bao lâu sau thì đệ ấy rời khỏi Hoàng cung, ngao du tứ hải, thậm chí thoát cũng qua mấy năm, đệ ấy từ một hài tử đã trưởng thành hơn, nếu không phải do phụ hoàng băng hà, chỉ sợ đệ ấy không bao giờ về đây . . .”

Ma Kết như trút được gánh nặng, hân hoan ra nhẹ nhõm.

“Nhưng khi về đây Ngũ Vương hình như không hề lộ mặt tham gia chính sự?” Xử Nữ nhíu mày.

Ma Kết cười khổ, đáp lời nàng “Sau quốc tang, đệ ấy lại muốn rời đi, ta cố gắng nài nỉ đệ ấy ở lại, qua năm lần bảy lượt, cuối cùng đệ ấy cũng đồng ý nhưng còn nói ta sẽ hối hận vì điều này”

*quốc tang: cả nước mang tang. Hoàng đế chết mà =’))

“Vậy là kể từ đó . . .”

“Đúng vậy! Đệ ấy không ngừng phá phách, tiêu xài phung phí . . .” Ma Kết thở dài.

Xử Nữ đã hiểu ra vấn đề, nàng khuyên Ma Kết vài câu. Ma Kết chỉ mỉm cười với nàng, nàng thấy trong mắt hắn bao trùm nỗi cô đơn, nàng thấy xót xa.

Ở bên ngoài, một thân ảnh mảnh mai đang nép vào cửa, lắng lắng nghe hết những điều hai người trong phòng nói.

— s2Holys2 —

Hoàng cung.

Phượng Nghi cung nằm sát ngay bên cạnh Long Ngâm điện, trông đồ sộ và nguy nga không kém Long Ngâm điện, có điều về mặt chiều cao thì thua một chút, điều đó thể hiện sự độc tôn, đứng đầu, cũng là một kiểu ám thị vị trí của Hoàng đế, đứng trên vạn người.

Hiện tại đã là giờ Tuất (= 7:00 pm - 9:00 pm)

Song Ngự đã dùng bữa xong, đang nằm trên trường kỷ, hai mắt đã bắt đầu lim dim. Tử Liên đứng một bên hầu hạ nàng.

“Cung nữ bị ta phạt hôm đó sao rồi?” Song Ngự mắt vẫn nhắm nghiền, uể oải hỏi.

“Dạ, em đã làm theo lời tiểu thư, chỉ dặn bọn họ phạt hai mươi trượng, sau khi phạt xong đã cho người đưa về Dung Hạ cung.” Tử Liên báo cáo đầy đủ sự việc.

“Ừm, em làm tốt lắm” Song Ngự gật nhẹ.

“Nhưng sao tiểu thư lại phạt cô ta? Sao không đá động gì đến Dung phi??” Tử Liên vẫn là thắc mắc không thôi.

“Vì cô ta là người trực tiếp động thủ với ta, nhưng do cô ta chỉ là làm theo lời Dung phi, nên ta mới tha cho cô ta lần này” Song Ngự chậm rãi đáp.

Tử Liên “À” một tiếng, rồi gật đầu xem như đã hiểu được vấn đề.

Từ bên ngoài một giọng nói the thé vang lên, làm giật mình cả hai người bên trong.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!” Tiếng hô vang vọng khắp mọi góc ngách trong cung Phượng Nghi.

Song Ngự giật mình, vội vã ngồi dậy nhưng do vướng bộ y phục, nàng chưa kịp đặt chân xuống nền nhà đã trượt, té từ trên trường kỷ xuống.

“Ui da!!”

Tử Liên còn trong tình trạng lúng túng, thấy chủ tử mình ngã, liền đỡ nhưng hết sức khó khăn, thân dưới của Song Ngư còn ở trên kỷ, thân trên thì đã tiếp đất.

“Ha Ha Ha!! Ái phi, nghe trầm tới nàng mừng tới mức này sao???”

Song Ngư đang chống hai tay xuống đất để không bị ngã toàn bộ xuống, do y phục quá rườm rà, khiến nàng không tài nào đứng dậy được, tới khi đôi ủng màu vàng thêu chỉ ánh kim tiến tới trước mặt nàng, nàng mới ngẩng lên, cười mỉu.

“Hoàng thượng, giúp thần thiếp với”

“Nhưng trầm thấy bộ dạng này của nàng cũng rất thú vị, cứ giữ nguyên một tý vậy” Thiên Yết như không có ý giúp nàng, hất ra hiệu cho Tử Liên lui xuống, rồi lại vòng qua nàng ngồi xuống kỷ, tự động rót trà cho mình.

“Yết!!!! Chàng nữ đối xử với ta như vậy sao????” Song Ngư lớn tiếng, vì muốn giữ thể diện cho hấn nên nàng mới gọi hấn một tiếng Hoàng thượng, nhưng giờ phòng không có ai nên nàng thoải mái gọi như trước.

Thiên Yết nhấp một ngụm trà, đặt tách sứ xuống mặt bàn, cười ác nhìn nàng.

“Nàng không nhớ trước đây dám vu oan ta là thái giám sao? Lại còn xua đuổi ta” Hấn không xưng trầm nữa, ban này có người nên hấn vẫn muốn giữ phong thái uy nghiêm, nhưng khi chỉ còn cả hai, hấn mới tháo lột vỏ lạnh băng bên ngoài xuống.

“Thật không ngờ . .. chàng thù dai nhách như vậy!!!”

Thiên Yết chỉ cười, đứng dậy cúi người đỡ nàng lên, bế nàng về phía giường.

“Từ nay đừng mặc y phục rườm rà quá” Đặt nàng nằm xuống giường, hấn xoay người cởi long bào.

Song Ngư nhồm dậy “Khi không lại ”thăng chức” làm chi?? Bọn cung nữ cứ bảo đây là y phục của quý phi, bắt ta phải mặc vào” Nàng cởi lớp áo bên ngoài quăng tán loạn, tiện tay mấy cây trâm ngọc trên đầu, rồi lại chui rúc vào trong chăn.

“Mau xê dịch vào bên trong” Thiên Yết chỉ còn bộ áo lót mỏng bên ngoài, hấn đứng bên cạnh giường nhìn Song Ngư đang nằm trong tư thế chữ Đại.

*Là nằm dang hai tay hai chân rộng ra ý.

Song Ngư lười nhác nhích nhích người, hấn thổi tắt nến, leo lên giường.

“Giường nàng quá chật”

“Vây về Long Ngâm điện mà ngủ”

“Ngày mai ta sẽ cho người đổi cái khác”

“ . . . ”

Song Ngư nằm xoay lưng về phía hấn, nàng không ngủ được, lại xoay người đối diện với hấn. Thiên Yết hai tay gác sau đầu, mắt nhìn trần trần vào màn lụa trên cao.

“Yết!”

Thiên Yết dời tầm mắt sang Song Ngư. “Ừ?”

“Vì sao lại là Duyên quý phi??”

“Nàng đoán xem”

“Chàng tự nói đi”

“Ta thích bí ẩn”

Song Ngư bĩu môi, nhưng trong bóng tối, chỉ có thể dựa vào ánh trăng để nhìn nên Thiên Yết không hề thấy vẻ mặt bất mãn của Song Ngư.

“Ngủ đi” Thiên Yết kéo Song Ngư vào lòng hắt, vỗ về lưng nàng.

“ . . . ”

“Yết!”

“Làm sao?”

“Chàng yêu thứ gì nhất?”

Thiên Yết hơi bất ngờ trước câu hỏi này, nhưng bóng tối đã giúp hắt che dấu điều đó.

“Trong thiên hạ này . . . Trẫm yêu nhất chính là giang sơn”

Song Ngư tròn mắt, dựa vào ánh trăng để nhìn khuôn mặt của người nam nhân đang nằm cạnh nàng đây, trong tâm nàng có hơi chua xót, trong lời nói của hắt, có ngữ khí của một vị vua.

Cũng kể từ đêm đó, hầu như các đêm về sau nàng đều hỏi hắt câu này, câu trả lời nàng nhận được cũng chỉ có một.

“TRẦM YÊU GIANG SƠN”

60. Chương 59

Đại lễ thành thân của hai Vương gia đều theo đúng ngày mà diễn ra, có điều bốn nhân vật chính xem ra vẫn còn giận nhau. Khánh Vinh phủ hôm nay được phủ một màu đỏ rực chói mắt, hai con sư tử đá trước cửa phủ cũng được đeo vào dải lụa đỏ có bông trước ngực, trên cột còn treo cả pháo, người người tới đây chúc mừng không ngớt, Tể Tướng vui vẻ ra mặt, nữ nhi cuối cùng cũng có người chịu rước đi a.

“Xem ra Hoàng thượng rất coi trọng hai Vương gia, của hồi môn nhiều như vậy”

Ngư mẫu tấm tắc khen ngợi những món quà hồi môn được bày chật kín cả căn phòng, toàn lần thứ có giá trị liên thành, quý hiếm vô cùng. Kim Ngư vận bộ hỉ phục màu đỏ, nàng được Viên Viên tỉ mỉ trang điểm. Nàng ngồi ngay ngắn trước gương đồng, nhìn vào chính mình bên trong gương.

Toàn thân nàng một màu đỏ thắm, hỉ phục được may hết sức kĩ lưỡng, từng đường nét đều tôn lên vẻ đẹp của nàng. Làn da trắng tựa như ngọc, hai má hồng, mày thanh tú, mắt phượng linh động, chóp mũi cao, đôi môi hồng nhuận mọi thứ hợp lại trên khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ. Mái tóc dài được búi cao, có cài thêm vài món trang sức.

“Ngư nhi, con xem xem, hôm nay con thật xinh đẹp nga” -Ngư mẫu đứng cạnh Kim Ngư, nhìn vào nàng trong gương.

“Nương!” -Kim Ngư xoay người lại, nắm lấy tay Ngư mẫu.

“Con đi rồi, sẽ rất nhớ nương”

Ngư mẫu cười, xoa xoa tay nàng.

“Phủ ta và phủ Vương gia không xa mấy, còn có thể gặp mà”

Kim Ngư cười buồn, lắc đầu.

“Bạch Dương là tướng quân, mà tướng quân sao có thể ở mãi Kinh thành?”

Ngư mẫu thở dài.

“Xuất giá tòng phu, con phải cứng rắn”

Kim Ngư gật đầu mỉm cười. Ngư mẫu nhẹ lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

“Hôm nay là tân nương, không được khóc”

.....

Bên phòng của Thiên Bình. Cự Giải đẩy cửa bước vào bên trong, trong phòng không chặt kín cửa hồi môn như Kim Ngưu, vì mọi thứ đã được đưa thẳng tới phủ Song Tử từ sớm.

Trong phòng chỉ có mỗi Thiên Bình, bộ hỉ phục nàng thiết kế riêng được nàng vận lên người, trông nàng thật đặc biệt. Thiên Bình dáng vẻ rất tao nhã, từng cử chỉ đều toát lên một vẻ cao quý lạ thường, đối với các tân nương khác thì sẽ hồi hộp, lo lắng nhưng nàng thì vẫn bình tĩnh, ngồi bên bàn mà pha trà.

“Cự Giải, mau ngồi xuống đi”

Cự Giải hơi chần chừ nhưng rốt cuộc cũng nhấc bước tiến lên. Một ấm nước nhỏ đang đun dưới một bếp than loại nhỏ, nước bên trong ấm sôi sùng sục. Thiên Bình vén tay áo, qua miếng khăn dày nơi tay mà nhấc ấm nước lên, rót vào trong tách trà. Đợi khoảng một lúc nàng mới từ từ rót trà vào hai cái tách sứ, một tách đem đặt trước mặt Cự Giải. Thiên Bình cẩn thận nâng tách trà lên, nhắm mắt cảm nhận hương trà. Sau khi nhấp một ngụm trà, Cự Giải mới mở lời.

“Tôi có chuyện muốn hỏi . . . ”

“Là chuyện hôm nọ, phải không?”

“Tôi . . . chính là rất muốn buông, nhưng sao dù đau đớn cỡ nào cũng không . . . ” -Cự Giải hoang mang.

Thiên Bình mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng sang tay Cự Giải.

“Vết bỏng đã đỡ chưa?”

“Hả? À, đã xức thuốc, đỡ nhiều rồi” -Cự Giải bất ngờ, sao lại hỏi tới vết bỏng nhỏ này?

“Thuốc tốt!” -Thiên Bình buông một lời khen, rồi nàng đứng dậy, tiến về bàn trang điểm, trên bàn là một cái khay, trên khay đặt một khăn hỉ màu đỏ.

*khăn hỉ: khăn trùm đầu của tân nương.

Nàng đưa tay chạm vào, chất liệu thật tốt, chạm vào mềm mại, từng đường chỉ đều tỉ mỉ vô cùng, nàng rất hài lòng.

Cự Giải khó hiểu nhìn biểu hiện của Thiên Bình.

“Cự Giải! Thật ra . . . Yêu mà không được yêu như đầu tư không sinh lời, cố đắm ăn xôi lâu ngày thấy đồng vốn bỏ ra trở thành đồng vốn bỏ đi. Được yêu mà không biết đáp lại như người đang lạnh đốt đi mảnh áo của mình để chống chọi với cái lạnh, rồi lại chết vì lạnh . . . ”

“Tình yêu của cô cũng như vết bỏng này vậy, nó có thể đau rát, nhưng chỉ cần dùng đúng thuốc sẽ mau chóng lành lại. Theo thời gian vết thương sẽ không còn đau nữa, có thể sẽ để lại một vết sẹo để khi ta nhìn nó thì ta cảm thấy nhớ, nhưng mọi chuyện đều đã là quá khứ. Buông tay sẽ rất đau đớn nhưng là một thời gian sau cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

“Tôi nghĩ ở đâu đó vẫn có một người chờ đợi cô, yêu thương cô . . . có thể họ gần ngay trước mắt mà cô không thể thấy”

-Cự Giải dường như đã hiểu ra được mọi chuyện, môi nàng mấp máy như muốn nói điều gì. Nhưng từ bên ngoài tiếng của Lục Nhi đã oang oang.

“Công chúa, kiệu hoa đã đến rồi, Vương gia đang chờ trong đại sảnh.”

Thiên Bình mỉm cười gật đầu, cầm lấy khăn hỉ.

“Để tôi” aCự Giải vội tiến lên lấy đi khăn hỉ, thay Thiên Bình đem nó che đi khuôn mặt nàng ấy. Rồi Cự Giải đỡ lấy một tay Thiên Bình, giúp nàng bước ra ngoài.

Khi tiến ra ngoài phòng đã có một bà mối đứng chờ sẵn, nhưng Cự Giải đã khoác tay ý bảo bà ấy không cần tiến lên, nàng muốn chính mình diu Thiên Bình lên kiệu hoa. Thiên Bình cảm kích, siết nhẹ lấy tay Cự Giải.

.....

Đại sảnh.

Bạch Dương và Song Tử toàn thân đều là màu đỏ, riêng đôi ủng thì là màu đen. Trên ngực hai chàng đều có một bông hoa đỏ to tướng, vẻ mặt hai chàng tuần tú, khôi ngô, là hạc giữa bầy gà. Đại lễ thành hôn lần này làm không biết bao nhiêu vị tiểu thư tiếc nuối tới mức sinh bệnh.

“Thật không ngờ, đệ cũng có ngày này” -Song Tử nói.

“Là chuyện tốt, nên vui a” -Bạch Dương khoác vai Song Tử, cười cười nói.

“Huynh vui như vậy . . . có phải Kim Ngưu đã bỏ qua cho huynh???” -Song Tử thắc mắc, nhìn bộ dáng vui vẻ của Bạch Dương.

“Không có, nàng vẫn giận, nhưng hôn lễ vẫn diễn ra, vậy là tốt rồi” -Bạch Dương vẻ mặt ngay lập tức ỉu xiu.

Song Tử cũng thở dài ngao ngán, mắt dáo dác tìm kiếm. Hắn đang tìm tân nương của hắn đây mà. Hai vị tân nương đã xuất hiện. Kim Ngưu được Ngưu mẩu tự mình đỡ ra, còn Thiên Bình đã có Cự Giải. Hai tân lang tuy chưa được nhìn thấy dung nhan của hai tân nương, nhưng trong lòng thầm cảm thán.

“Nhất định đó là tân nương đẹp nhất a”

Tân lang diu lấy Tân nương, bước ra khỏi phủ, hai bên pháo nổ rền trời, không khí náo nhiệt, người dân tới bu đông không thể đếm xuể. Thiên Bình và Kim Ngưu cẩn thận ngồi vào trong kiệu hoa màu đỏ. Những kiệu phu cũng ăn vận đẹp đẽ vô cùng, ai nấy nét mặt đều cười tươi.

Đoàn người rước dâu dài tới tận cuối ngõ, đoàn người đi trước kẻ gióng trống, kẻ thổi kèn, kẻ gõ keng keng. Đi trước tiên là hai tên gia đình mặc y phục đỏ, cầm cán cờ cũng màu đỏ. Bạch Dương và Song Tử leo lên ngựa, một bạch mã, một hắc mã. Đoàn rước dâu bắt đầu xuất phát, hai bên đường dân chúng đứng nép vào cửa sổ cho đội ngũ rước dâu đi, mọi người ai nấy đều tấm tắc khen đại hôn của hai Vương gia tổ chức thật hoành tráng.

Kiệu của Cự Giải theo phía sau kiệu của hai Tân nương, kiệu được trang trí đơn giản, tránh làm bắt mắt, lẫn át sự nổi bật của kiệu tân nương. Nàng tuy là Đức phi nhưng dù sao đây cũng là ngày lễ thành thân của Thiên Bình và Kim Ngưu, không nên đi trước họ.

.....

Sau vài khúc rẽ, đã đến Tam Vương phủ. Nơi đây được chọn là nơi tổ chức lễ thành thân. Trong các phủ Vương gia, có lẽ Tam Vương phủ là lớn nhất. Ma Kết, Xử Nữ, Bảo Bình, Sư Tử, Nhân Mã đã đứng đợi ở phía trước. Người nào người nấy ăn vận xinh đẹp, bọn họ đều là mỹ nam mỹ nữ, mang nhiều vẻ đẹp khác nhau. Dung nhan kiêu lệ của Xử Nữ, vẻ đẹp đáng yêu của Bảo Bình, kiên nghị của Ma Kết, uy phong của Sư Tử, tinh nghịch của Nhân Mã.

“OA! Kiệu hoa tới rồi kìa” -Bảo Bình cao hứng.

Nhân Mã còn tính chạy lại nhưng đã bị Sư Tử túm lấy.

“Đứng yên đây, đừng phá hỏng nga” -Sư Tử ánh mắt sát khí dãn dò.

“Mau mau! Đốt pháo hoa đi” -Bảo Bình lay lay Xử Nữ.

Ma Kết liền cho người đốt pháo hoa, tiếng pháo hoa nổ vô cùng lớn, hơn nữa . . . còn bắn ra bảy màu.

“Ồ . . . Thứ này . . . ” -Sư Tử ngạc nhiên, pháo hoa bình thường đâu có vậy.

“Là do Bảo Bảo làm ra đấy” -Bảo Bình tự hào nói.

BÙM!!!!

Mùi cháy khét xông lên, hai cái cột trước Vương phủ từ màu đỏ chuyển sang màu đen. Những người đứng xung quanh cũng bị ảnh hưởng, cả người cùng toàn màu đen.

“Trời ơi! Muội lại phá hoại nữa rồi!!!” -Xử Nữ trừng mắt nhìn Bảo Bình.

“Uy lực thật kinh hồn” -Nhân Mã nuốt nuốt nước miếng.

“Tam Vương, thật xin lỗi” -Xử Nữ đành thay mặt Bảo Bình tạ lỗi.

“Không sao, không quan trọng, chưa nổ banh phủ là may rồi” -Ma Kết khoác khoác tay.

Đoàn rước dâu đã tới nơi. Bạch Dương và Song Tử nhanh nhẹn leo xuống ngựa, chờ đợi bà mối dẫn hai vị tân nương ra khỏi kiệu. Cự Giải cũng xuống kiệu, bước nhanh về phía đám người Sư Tử đang đứng.

“Muội nghe tiếng nổ, đã xảy ra. . .” -Chưa nói hết câu nàng đã nhìn thấy hai cái cột đang bốc khói, đủ để hiểu ra là cái gì đã nổ.

“Là sự cố thôi” -Sư Tử nhún vai nói.

Tất cả đã tiến vào trong đại sảnh. Nhưng vẫn chưa tiến hành nghi thức bái đường.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!!!”

Mọi người ở trong phủ đều giật mình, đám quan tới tham dự lễ thành thân cũng vội vàng chỉnh trang, quỳ xuống.

Ma Kết cùng vài người bước ra, riêng bốn vị đặc biệt thì vẫn ở trong đại sảnh. Ngự giá của Hoàng thượng mang một màu vàng sáng chói, nổi bật giữa màu đỏ của phủ. Đoàn ngự lâm quân chẳng mấy chốc vây quanh phủ, chỉ có một vài kẻ tiến vào bên trong.

Thiên Yết từ trên ngự liễn bước xuống, sau đó xoay người đỡ lấy một nữ nhân cũng từ trong kiệu đi ra. Đám dân chúng sớm đã quỳ mọp dưới đất, không ai dám ngẩng mặt lên nhìn long nhan. Song Ngư khoác tay Thiên Yết, cùng tiến vào phủ. Theo sau là Hỉ công công đang cầm phát trần.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!!!” -Tiếng hô như có sự chuẩn bị từ trước, vang lên đồng loạt.

“Bình thân!!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!!”

Thiên Yết bước vào trong đại sảnh, cảm thấy có gì đó là lạ, liền xoay người lại.

“Lại đây!!” Giọng hân trầm lãnh vang lên.

Song Ngư đang nán lại bên Xử Nữ và Bảo Bình, miệng cười tươi nói cái gì đó. Nghe tiếng của Thiên Yết nàng mới đưa mắt nhìn hân, rồi lại nhìn Xử Nữ và Bảo Bình.

“Chốc nữa chúng ta sẽ nói chuyện tiếp” -Nói rồi nàng nhắc váy bước về phía Thiên Yết. Thiên Yết trừng mắt, nói khế bên tai nàng.

“Nàng còn không giữ mặt mũi cho ta, đừng trách ta ác nga”

Song Ngư bĩu môi, dường như bỏ ngoài tai lời Thiên Yết. Cả hai ngồi xuống vị trí chủ tọa.

“Tiến hành đi” -Thiên Yết hạ lệnh.

Hôn sự sẽ do Ma Kết chủ trì. Sau khi tân lang tân nương đứng tại vị trí trước mặt Thiên Yết, hai hàng ghế hai bên là Xử Nữ, Bảo Bình, Nhân Mã, Sư Tử cùng Cự Giải. Vị trí của Cự Giải là ngồi bên trái Thiên Yết, còn Song Ngư thì bên phải.

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

Ma Kết cao giọng hô. Nghi lễ bái đường nhanh chóng kết thúc, hai tân nương được đưa về phòng. Ở bên ngoài thì mọi người bắt đầu nhập tiệc, dường như sự có mặt của Hoàng thượng khiến mọi người dè dặt hơn.

“Tất cả hãy thoải mái đi, hôm nay là ngày vui của Bạch Vương và Song Vương!”

Song Ngư rời khỏi chỗ bên cạnh Thiên Yết, tới bên Xử Nữ và Bảo Bình.

“Xử tử, Bảo Bảo, thật nhớ hai người”

“Ngư tử, tử ở trong cung vẫn tốt chứ? Hôm nọ không có dịp để nói nhiều với tử”

“Tiểu Ngư, chờ khi tử được chính thức nhậm chức sẽ có dịp vào cung thăm muội”

“Á, nói tới vào cung, muội được thưởng lệnh bài a, như vậy lúc nào cũng vào thăm Ngư tử được rồi”

Bọn họ trò chuyện rôm rả, tiếng cười của nữ nhi thanh khiết trong đám đông.

“Đức phi, nàng ở Tể Tướng phủ có tốt không?” -Thiên Yết không dùng nhiều, chủ yếu là trò chuyện đôi ba câu với mọi người.

Cự Giải nâng mắt lên nhìn Thiên Yết, không hiểu sao . . .nàng cảm thấy có gì đó nhẹ nhõm vô cùng, có lẽ là sau khi nói chuyện cùng Thiên Bình. Trước đây khi nhìn Thiên Yết, nàng có thể hồi hộp vô cùng, tìm nàng có thể đập nhanh so với bình thường. Nhưng bây giờ thì nó rất ổn định. Nàng nở một nụ cười, khuôn mặt sáng lạn, trong đôi mắt phượng lấp lánh.

“Rất tốt!!”

Thiên Yết gật đầu.

“Chốc nữa cùng thăm hồi cung”

“Nhưng . . . vâng!” -Cự Giải tính nói gì nhưng lại thôi.

“Sao? Muốn ở lại thêm?” -Thiên Yết nhún mày, Cự Giải là phi tử, không thể ở ngoài cung mãi được.

“Chỉ là thiếp muốn đi viếng mộ phụ thân . . . ” -Cự Giải cúi mặt, trọng giọng nói kèm theo sự nài nỉ.

Nhìn bộ dạng của nàng, hắc cũng đành đầu hàng.

“Được! Nhưng ngay hôm sau phải hồi cung”

Cự Giải mừng rỡ tạ ơn. Thật lòng nàng cũng không thích Hoàng cung, nơi đó quá thâm sâu hiểm độc, không thích hợp với người như nàng. Sư Tử ngồi cách đó không xa, những gì Cự Giải nói, hắc đều nghe hết không sót một chữ, nhìn thấy Cự Giải có thể cười tươi như trước, hắc rất an tâm. Hồi tưởng lại khuôn mặt Cự Giải khi gặp ở Giải Thu cung, sắc mặt đờm buồn, nơi khóe mắt chứa nỗi ưu thương, hắc không kiềm được mà xót xa vô cùng. Song Ngư cũng nghe được việc Cự Giải xin ở lại, liền rón rén tới gần Thiên Yết.

“Tới đây làm gì?? Không phải thích ngồi ở kia sao??”

“Nào có đâu, người ta là quan tâm nên tới đây mà” -Song Ngư ranh ma chối.

“Muốn gì hả?” -Thiên Yết nhìn rõ ý đồ của nàng.

“Người ta cũng muốn ở lại một hôm” -Song Ngư chớp chớp mắt.

“Cẩn thận, chớp liên tục như vậy coi chừng rụng lông mi” -Thiên Yết cười ác.

“Đừng trù ẻo chứ” -Song Ngư giật mình, đưa tay sờ sờ lông mi của mình. Hoàn hảo, không có rụng a.

“Cho ở lại một hôm thôi, có được hay không? Người ta rất nhớ nương” -Song Ngư lay lay cánh tay Thiên Yết.

“Không!!” -Thiên Yết dứt khoát.

“Vì sao?? Giải tử . . .A . . . Đức phi được ở lại mà” -Song Ngư chống nạnh nói.

“Còn nàng thì không?” -Thiên Yết mặc kệ nàng, tiếp tục nâng ly uống rượu.

Song Ngự mang một bụng tức, trở về chỗ Xử Nữ.

“Hoàng thượng, chỉ là lưu lại một ngày thôi mà” -Cự Giải có ý, bèn lên tiếng xin thử xem sao.

“Biết là vậy . . . ” -Thiên Yết đặt ly rượu xuống bàn.

“Nhưng là ta không thể an tâm . . . ”

Tiệc mau chóng tàn. Khách khứa cũng mau chóng cáo từ. Thiên Yết đã hồi cung từ sớm, kéo theo Song Ngự. Xử Nữ và Bảo Bình được Nhân Mã đưa về. Cự Giải cũng được sắp xếp một chỗ trong Tam Vương phủ. Sư Tử nói với nàng vài câu rồi mới trở về sơn trang.

Bạch Dương đi phía sau một nha hoàn, dẫn tới hỉ phòng của chàng và Kim Ngự. Song Tử đã say ngà ngà, lảo đảo bước về hỉ phòng của mình, bỗng dừng thân thể chao đảo, dự kiến sẽ ngã thì hắn đã được một người đỡ lấy. Hắn ánh mắt mơ hồ do men say, ngẩng nhìn người đã đỡ hắn. Tuy trời đã tối nhưng trong phủ có thấp đèn, qua đó hắn lơ mơ nhận ra. . .

“Kết huynh . . . ?”

61. Chương 60

Song Tử giảng khỏi cái đỡ của Ma Kết.

“Huynh tới đây làm gì???”

“Đây là phủ của ta”

“Hừ!” -Song Tử hừ lạnh, lảo đảo rời đi.

“Song đệ .. !” -Ma Kết gọi lại.

Song Tử dừng bước nhưng không xoay người đối diện với Ma Kết.

” . . .Huynh rất xin lỗi đệ . . . ” -Ma Kết giọng nói tràn đầy thành khẩn.

Song Tử vẫn không nói gì, chờ đợi điều Ma Kết sắp nói tiếp theo.

“Bản thân huynh cũng rất ganh tỵ với đệ, đệ là người thông minh, lại hiểu biết nhiều thứ. Lần đệ về đây khi phụ hoàng băng hà, đệ đem rất nhiều thứ hiếm lạ từ Tây phương khiến huynh mở rộng tầm mắt điều này lại khiến huynh ganh tỵ hơn”

“Huynh tìm mọi cách giữ đệ lại, trước đây huynh từng có lỗi với đệ nên muốn bù đắp. Bất kể đệ làm nên chuyện tày trời gì, một tay huynh cũng vẫn gắng sức chống giúp đệ”

Dứt lời, Ma Kết xoay gót, tiếng bước chân nặng nề rời đi. Song Tử rút cuộc cũng chịu xoay người lại, nhìn bóng lưng cô quạnh của Ma Kết, hắn cảm thấy mình thật có lỗi vô cùng. Hắn biết, khi hắn về đây đã gây ra không ít chuyện tày trời, Kết huynh một tay chống trời, một tay che mắt thiên hạ, làm cho hắn không biết bao nhiêu lần an toàn thoát nạn.

“Đồ ngốc! Huynh luôn luôn ngốc hơn tôi! Vì thấy huynh quá ngốc nên lần này tôi tha cho huynh” -Song Tử giọng nói rõ ràng, âm lượng vang to.

Ma Kết nghe vậy, lòng mừng rỡ, khi ngoái đầu lại đã thấy Song Tử chạy đi mất. Trên môi Ma Kết vẽ ra một nụ cười.

“Huynh luôn là đồ ngốc!”

.....

Bạch Dương đang đứng trước hỉ phòng, lòng khắp khởi vui mừng nhưng cũng bất an không ít. Viên Viên luôn đứng ở đó, cười khúc khích nhìn bộ dạng Bạch Dương đang khó xử.

“Vô! Hay không vô? Hay là . . .” -Bạch Dương lẩm bẩm, tay hắn vừa chạm tới cửa đã vội bỏ xuống, hắn cứ đi loanh quanh trước hiên phòng như vậy không biết bao nhiêu vòng.

“Vương gia, vẫn là nên vào thôi” -Viên Viên đành lên tiếng.

“Người nói, Trâu Vàng có còn giận ta hay không?”

“Nô tỳ không biết a, vào rồi sẽ rõ” -Viên Viên chỉ đáp gọn lỏn, sau đó rời đi.

Bạch Dương hít một hơi thật sâu, dùng tay đẩy cửa phòng ra.

“Cạch!”

Bạch Dương cẩn thận bước vào, đập vào mắt là Kim Ngưu đang thông dong xử lý toàn bộ thức ăn trên bàn. Nàng quá chăm chú, không để ý tới Bạch Dương đã bước vào.

“Nè? Sao nàng lại tự lấy khăn hi xuống???” Bạch Dương tròn to mắt nhìn Kim Ngưu.

Kim Ngưu ngừng động tác ‘ăn’, trên tay vẫn còn cầm cái đũa ga được nung vàng trông rất ngon mắt.

“Trùm khăn hi thì sao mà ăn được???” -Nàng hỏi vụt lại.

“Nhưng . . . dù là vậy, nàng cũng phải đợi ta tới chứ???” -Bạch Dương cầm lấy khăn hi bị nàng vớt trên nền đất lên.

“Cũng đã cời xuống rồi, có làm sao đâu”

Kim Ngưu phồng má, bắt mồm nói. Chờ hắn tới có khi nàng bị chết vì đói.

“Không được, mau trùm lên đi, rồi ta lại lấy xuống cho nàng” -Bạch Dương mở rộng khăn hi, có ý trùm lên đầu Kim Ngưu.

“Không! Ta không chịu” -Kim Ngưu lắc đầu, cứng đầu không chịu trùm lại khăn hi.

“Ngoan, đừng bướng” -Bạch Dương cũng quyết không chịu thua.

Kim Ngưu biết là nói thế hắn cũng không đổi ý, liền đứng dậy tránh né Bạch Dương. Hai người cứ thế rượt nhau khắp phòng.

.....

“Hộc hộc!!! Được rồi, được rồi, ta thua, trùm thì trùm” -Kim Ngưu thở dốc, bao nhiêu thức ăn vừa mới ăn vào đã bị tiêu hết rồi a.

Bạch Dương cười rạng rỡ, lấy khăn hi trùm lên đầu Kim Ngưu.

“Không hiểu chàng ta ăn gì mà khỏe vậy chứ?” -Kim Ngưu lẩm bẩm.

Bạch Dương sau khi trùm ngay ngắn cái khăn hi, mắt đảo dáo tìm cái hi xứng.

*hi xứng: bạn nào xem đám cưới trong phim TQ cổ thì sẽ thấy chú rể cầm một cây gậy để gỡ khăn hi trùm trên đầu cô dâu lên.

Cầm cái hi xứng trong tay, Bạch Dương cẩn thận đưa hi xứng tới gần khăn hi, nhẹ nhàng gỡ khăn hi lên. Nhìn khuôn mặt đáng yêu phần hồng của Kim Ngưu, hắn kiềm không được mà cười toe toét.

“Đã vừa lòng chưa?” -Kim Ngưu khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương cười ngây ngô, hài lòng gật đầu. Kim Ngưu nhìn bộ dạng của hắn, khóe môi hơi nhếch lên nhưng rất nhanh liền hạ xuống.

“Không phải ta đang giận chàng sao nga?????”

“Sao? Nàng vẫn còn nhớ a?” -Bạch Dương giật mình, cứ tưởng nàng ta hết giận rồi chứ.

“Hừ! Tưởng ta ngốc lắm sao? Mau ra khỏi phòng” -Kim Ngưu đứng dậy, ngón tay chỉ về phía cửa phòng.

“Ngươi nhi, đừng như vậy, sao có thể đuổi tân lang ra khỏi phòng a, thiên hạ mà biết ta còn mặt mũi nào nữa” -Bạch Dương nài nỉ.

Kim Ngưu đảo mắt, ngẫm nghĩ.

“Kể cũng đúng a. Dù sao cũng là Vương gia, giữ chút mặt mũi cho hần vậy”

“Hảo! Nhưng chàng phải nằm dưới đất”

“Cũng được nhưng nàng phải uống rượu giao bôi với ta đã” -Bạch Dương đã rót ra sẵn hai ly rượu.

“Không uống” -Kim Ngưu chu mỏ nói.

“Không uống? Vậy đêm nay ta ngủ trên giường a” -Bạch Dương vẽ mặt thản nhiên, thủng thẳng đi tới giường.

“Nga!! Không cho phép! Uống thì uống” -Kim Ngưu xông ra chắn lại.

Bạch Dương gian trá cười thầm trong lòng. Hai người ngồi đối diện tại bàn. Bạch Dương cầm lấy một ly rượu đưa cho Kim Ngưu, bản thân hần cũng cầm lấy một ly. Cả hai móc tay nhau, cùng uống cạn ly rượu.

.....

Song Tử không giống Bạch Dương, hần bình tĩnh đẩy cửa phòng ra. Trong căn phòng mang một màu đỏ, nền uyên ương được đốt thấp sáng căn phòng. Thiên Bình vẫn duy trì tư thế ngồi yên trên giường, hai tay đặt ở ngay đầu gối. Song Tử không còn trạng thái say xỉn nữa, hần bây giờ rất tỉnh táo. Song Tử cầm lấy hỉ xúng đặt sẵn trên bàn, nhẹ nhàng nhắc khăn hỉ lên. Dung nhan như hoa như ngọc dần dần hiện ra.

“Khăn hỉ cũng đã gỡ xuống rồi, bây giờ chàng sang phòng khác ngủ đi” -Thiên Bình nhún vai nói.

“Bình nhi, đừng như vậy, nghe ta giải thích được không?” -Song Tử ngồi xuống bên cạnh Thiên Bình.

“Còn gì để giải thích sao?” -Thiên Bình trừng mắt, cao giọng.

“Bình nhi, khi giận nàng cũng thật xinh đẹp nga” -Song Tử nhích người sát vào Thiên Bình.

“Chàng đừng đánh trống lảng. Mau đi ra ngoài” -Thiên Bình hai tay đặt lên ngực Song Tử, ra sức đẩy hần tránh xa nàng một chút.

“Còn giận ta? Còn giận thì sao lại vẫn chịu thành thân???” -Song Tử nhanh gọn túm lấy hai tay đang đặt trước ngực, gian xảo chất vấn Thiên Bình.

“Ta . . . ta . . . ta là vì muốn giữ mặt mũi cho chàng thôi” -Thiên Bình lắp bắp trả lời, mặt nàng đỏ ửng, hai tay nàng cố gắng thoát khỏi tay Song Tử, nhưng xem ra sức nàng không đủ.

“Giữ mặt mũi cho ta? Nàng không qua mặt được ta đâu?” -Song Tử tinh ranh cười.

“ . . . ”

“Ta đã nghe được chuyện về chàng?”

“Hửm? Là chuyện gì?” -Song Tử nhếch mày, biểu tình không hiểu.

“Chuyện giữa chàng và Tam Vương” -Thiên Bình cúi mặt, tránh ánh nhìn của Song Tử.

“À . . . nhưng thế thì sao?” -Song Tử hiểu ra.

“Chàng đừng giận Tam Vương nữa, huynh ấy muốn tốt cho chàng” -Thiên Bình thật lòng khuyên nhủ.

“Ha ha ha . . . nữ nhân gốc gác này. Ta không còn giận huynh ấy nữa” -Song Tử bật cười, Bình nhi, nàng thật thiện lương.

“Nếu đã hóa giải hiểu lầm . . . vậy ta cấm chàng từ nay bén mảng tới kỹ viện nữa” -Thiên Bình ánh mắt sát khí nhìn Song Tử.

“Hảo a! Nghe lời nàng” -Song Tử cười nham hiểm .

“Thế bây giờ động phòng được chưa?”

“Hừm! Phải phạt thì chàng mới nhớ . . . cho nên . . .đêm nay đừng hòng động phòng” -Thiên Bình cũng gian manh không kém.

“Nga . . !!! Sao nàng có thể ác như vậy???” -Song Tử nhảy dựng lên.

“Đừng nhiều lời” -Thiên Bình tháo bỏ trang sức và lớp áo ngoài, rồi chui tọt vào chăn ngủ.

“Nè. . . dậy! Không được ngủ!!!” -Song Tử kéo kéo cái chăn.

“Ta ngủ hay không, chàng quản được sao?”

“Động phòng đi mà”

“Không”

“Đi mà”

“Nói nữa thì sang phòng khác ngủ nha”

“Aizzzz!!”

Suốt một đêm, bên hỉ phòng của Song Tử cứ truyền ra tiếng lầm bầm ‘Đi mà! Đi mà! Đi mà!’ nhưng người bên cạnh đã ngủ say từ hồi nào, khiến hấn một mình trong đêm tự kỷ tới sáng.

.....

Trước đó. . .Giữa đêm tịch mịch, ngự giá chậm rãi hướng về phía Hoàng cung đi tới, hàng chục lính ngự lâm quân cảnh giác cao độ, đề phòng bất trắc xảy ra.

“Hôm nay Ngưu Ngưu và Thiên Bình vận hỉ phục thật đẹp a” -Song Ngư ngồi bên trong ngự liễn cùng Thiên Yết, buông lời cảm thán.

“Thì nàng cũng mặc y phục đẹp đấy thôi” -Thiên Yết đang nhắm mắt nghỉ ngơi, người ngã vào đệm êm ở phía sau lưng.

“Thiếp không phải nói về cái đó. Là hỉ phục a”

“Nàng mặc hỉ phục không đẹp đâu”

Song Ngư chán ghét nhìn nam nhân vô tâm trước mặt, chột trong dạ dày của nàng cảm thấy cồn cào, khó chịu vô cùng, mày khẽ cau lại.

“Oe . . !”

“Làm sao vậy?” -Thiên Yết mở mắt ra, di chuyển tầm mắt sang bên cạnh.

“Không có gì, chỉ cảm thấy hơi khó chịu” -Song Ngư che miệng, khoác tay nói.

“Khi về hãy để thái y bắt mạch cho nàng” -Thiên Yết nhắc nhở sau đó cao giọng.

“Hỉ công công, cho đi chậm lại”

Hỉ công công ở bên ngoài nghe vậy hơi ngạc nhiên . . .ngự giá hiện tại đã đi chậm rồi a. Còn muốn chậm nữa? Tuy nghĩ vậy nhưng hấn cũng làm theo, ra lệnh cho tất cả đi chậm lại hơn nữa.

.....

VinhXuânphủ.

“Đa tạ Mã đệ đã đưa bọn tỷ về” -Xử Nữ bước xuống xe ngựa, cười nói.

“Đừng khách sáo”

Xử Nữ và Bảo Bình chào tạm biệt Nhân Mã rồi cùng bước vào phủ.

“À . . .Bảo Bảo” -Nhân Mã gọi lại.

Bảo Bình dừng bước, Xử Nữ cười nhẹ nói gì đó với Bảo Bình, rồi bước vào trong trước.

“Có chuyện gì?”

“Sắp tới là sinh thần của Hoàng thượng ca ca, chờ qua ngày đó là ta có thể cùng cô đi kiếm thảo dược rồi”

“Thật sao?” -Bảo Bình cười mừng rỡ, lộ hàm răng trắng đều.

Nhân Mã ngây người, nhìn đắm đắm vào nữ nhân đáng yêu trước mặt.

“Nè? Người làm sao vậy?” -Bảo Bình cảm thấy lạ, hươ hươ tay trước mặt Nhân Mã.

“Ồ . . .Không, có gì đâu . . . người vào trong đi” -Nhân Mã bình tĩnh, đỏ mặt chối.

“Người về cẩn thận” -Bảo Bình gật đầu, bước vào phủ.

“Ngủ ngon” -Nhân Mã nói lớn.

“Ngủ ngon” -Bảo Bình qua khe hở của cánh cửa, cười đáp.

.....

Ngày mừng bảy tháng mười một, giữa kim điện. Hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ sắc phong Xử Nữ làm Thái Phó, chức quan Nhị phẩm, được ban triều phục giành cho nữ nhân. Trở thành nữ nhân đầu tiên được tham gia vào việc chính sự.

Điều này làm cho đông đảo quan lại không đồng tình, liên tục dâng tấu, mong Hoàng thượng suy xét lại, nhưng những bản tấu đó đều bị gửi trả về, vua há có thể nói chơi sao?

Biết là không thể lay chuyển ý vua, bọn họ không ngừng ra sức làm khó dễ Xử Nữ. Nhưng chỗ dựa Xử Nữ quá vững chắc hơn nữa tài trí xuất chúng. Hiển nhiên không ai có thể dám ra tay với nàng.

Cùng lúc đó, lễ sinh thần của Thiên Yết cũng sắp đến, bên phía Ma Kết đã lo chuẩn bị thiệp mời các nước lân bang tới dự, đảm bảo sẽ là ngày lễ lớn trong năm, kể từ khi Thiên Yết lên ngôi tới giờ đây là lần đầu tiên hân tổ chức lễ thọ với cương vị là một vị vua.

62. Chương 61

Sáng sớm tại Tam Vương phủ. Nắng sớm xuyên qua từng kẽ lá, chiếu sáng cả một vùng sân rộng lớn, tiếng chim chóc hót líu lo vang vọng. Khí trời đã bắt đầu se lạnh, sắp bước vào mùa đông. Cự Giải mặc y phục đơn giản màu trắng tinh, mái tóc thả tự nhiên, chỉ cài duy nhất một chiếc trâm bạc, trông nàng thướt tha, đáng vẻ thoát tục, qua ánh nắng chói chang, nàng nhìn thấy một thân ảnh hiên ngang, đáng người vững chãi, mái tóc dài thắt đuôi sam của hắn bay bay, đáng vẻ tiêu điều, cô độc.

“Sớm a” -Cự Giải cất lời chào hỏi.

Nam nhân đó xoay người lại, ánh mắt trìu mến, mỉm cười nhìn nàng.

“Sớm”

“Thật làm phiền huynh quá” -Cự Giải cùng nam nhân đó cất bước về phía cửa phủ, theo sau nàng là Thúy Vân, trên tay đang cầm một chiếc giỏ nhỏ, bên trên phủ khăn trắng.

“Huynh cũng rảnh rồi mà, hướng hồ muối chỉ còn ở lại đây một hôm, lại phải về Hoàng cung rồi” -Nam nhân ấy vẫn giữ nét cười trên mặt, ánh mắt hân hân lấp lánh, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc. Cự Giải bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

“Làm sao thế?”

“Muội không thích về” -Cự Giải như một tiểu oa nhi, mè nheo nói.

“ . . . Nhưng nơi đó có Thiên Yết . . .” -Vẻ mặt hạnh phúc trên mặt nam nhân ấy biến mất thay vào đó là nét mặt sa sầm.

“Muội nghĩ thông suốt rồi, Thiên Yết dường như không có tình cảm gì với muội, muội cũng không thể cố chấp mà giữ lấy hoài được” -Cự Giải cười đáp, trên mặt không còn nét tiêu tụy, bị thương như trước.

Nam nhân ấy sững sờ trước lời nói của Cự Giải, trong lòng hẩn dấy lên một tia hy vọng mỏng manh.

“Sư huynh, huynh làm sao thế?” -Cự Giải thấy lạ, liềm lay lay người Sư Tử.

Sư Tử giật mình, bối rối nói.

“Không có, không có việc gì đâu! Chúng ta đi thôi”

.....

Tại phòng của Thiên Bình - Song Tử.

Thiên Bình mất khê động, vươn tay ưỡn người uể oải, miệng ngáp dài một tiếng.

“Oa .. . ngủ thật đã a”

Bất chợt nàng chạm đến một thứ gì đó mềm mềm, có hơi ẩm. Tay nàng sờ soạng liên tục hòng xác định thứ đó là gì.

“Nương tử, mới sáng sớm mà nàng đã dê ta rồi sao???” -Một giọng nói càn rỡ vang lên.

Thiên Bình kinh ngạc, mắt mở to, bật người ngồi dậy, chỉ chỉ vào tên nam nhân đang nằm bên cạnh nàng.

“Sao chàng lại nằm đây???”

Song Tử chán nản ngồi dậy.

“Chúng ta đã thành thân rồi a”

“Hồi nào? Sao ta không nhớ???” -Thiên Bình xoa xoa cằm suy nghĩ.

“Nàng giỡn mặt với ta đúng không?” -Song Tử trừng mắt, nhéo nhéo má của Thiên Bình.

“Ui ui . .. ta đùa a, đau nga”

“Hừ! Mau dậy rửa mặt, chúng ta phải hồi phủ” -Song Tử buông tha nàng, đứng dậy, miệng hô to cho đám hạ nhân tiến vào hầu hạ.

Thấy Thiên Bình vẫn còn ngồi thẩn thờ trên giường, Song Tử khó hiểu.

“Sao vậy? Không khỏe sao?”

“Không có, chỉ là nhớ phụ hoàng . . .” -Thiên Bình giọng nói nghẹn ngào.

“Đừng nghĩ nhiều, sắp tới lễ mừng thọ của Hoàng thượng, chắc chắc phụ hoàng nàng cũng sẽ sang đây tham dự vì tình giao bang của hai nước”

“Thật sao??? Tốt quá” -Thiên Bình mừng rỡ, nhảy tưng tưng trên giường.

Song Tử chỉ biết lắc đầu, mỉm cười sủng nịch nhìn nàng.

.....

Tại phòng Kim Ngưu -Bạch Dương.

Kim Ngưu từ trong cơn mộng tỉnh lại, dụi dụi mắt nhìn màn màu đỏ thắm đập vào mắt nàng, hai mắt nàng như muốn dúi lại, khê xoay người, mắt nàng bỗng trợn tròn ngạc nhiên tột độ.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Tiếng la thất thanh vang vọng khắp phủ, độ to của nó có thể đánh bật cả nóc nhà, vách tường nứt nẻ, chim chóc hoảng sợ rụng hết lông, run như cây sậy đậu trên cây. Các hạ nhân trong phủ đều bị tiếng la làm cho khiếp đảm hồn vía, có người nhờ đó mà bị điếc mất cả hai tai, tiếng la vang xa tới nỗi có một gia đình đang tổ chức tang lễ, bà cụ đang nằm yên trong quan tài bỗng dựng bật dậy. Bạch Dương bị tiếng la làm cho tỉnh giấc, mở mắt ra, chép chép miệng.

“Ngưu nhi, mới sáng sớm, chưa gì đã muốn luyện thanh rồi sao?”

“Sao lại leo lên đây????” -Kim Ngưu tức giận, dùng chân đá, đạp, cố gắng đẩy Bạch Dương rớt xuống giường.

“Uy uy . . . sao nàng có thể bạo lực như thế? Ta nằm dưới đất lạnh quá, mới mò lên đây a” -Bạch Dương đỡ lấy những cú đá của Kim Ngưu, luôn mồm giải thích.

“Rõ là nói xạo, chàng là người luyện võ, sao có thể thấy lạnh được???” -Kim Ngưu trừng mắt nhìn Bạch Dương.

“Từ lúc hồi kinh, ta có luyện võ đâu, thân thể cũng không được như trước a” -Bạch Dương co rúm người, vẻ mặt đáng thương.

Kim Ngưu nghĩ bụng, hắn nói cũng có lý à nha, từ lúc về đây toàn ăn sung ở sướng, có phải làm gì nhiều đâu. Bạch Dương thấy vẻ mặt Kim Ngưu đã dịu lại, bèn được nước tới luôn.

“Nàng xem, ta thật đáng thương a, tay chân đều lạnh cóng nga”

Kim Ngưu càng nghe càng mủi lòng, dịu giọng nói.

“Hừm, không truy cứu nữa. Dậy ăn sáng!!!”

Nàng từ trong chăn chui ra, đứng trước giường làm vài động tác thể dục.

“Ăn xong chúng ta đến Hoàng lăng một chuyến” -Bạch Dương cũng ngồi dậy, vươn vai, đêm qua hắn đợi mãi Kim Ngưu mới ngủ, thừa cơ hội hắn thành công leo lên giường, an lành ôm mỹ nhân ngủ cho tới sáng.

*Hoàng lăng: Lăng mộ dành riêng cho Hoàng tộc.

.....

Tại nơi hoang vắng, ít người qua lại, xung quanh là cây cối bao vây, tiếng lá xào xạc như tiếng thì thầm của người đã khuất.

“Cha, nương . . .nữ nhi bất hiếu, bây giờ mới tới thăm hai người”

Cự Giải hốc mắt đỏ, sứt sứt nhìn hai tấm bia khắc tên cha mẹ nàng, thương tâm nói. Nàng nhận lấy giỏ mà Thúy Vân đang cầm, đặt xuống bên cạnh ngôi mộ, lấy từng thứ từng thứ đặt trước hai tấm bia.

“Nương, đây là món bánh khi còn sống nương thích ăn nhất a, là nữ nhi tự tay làm cho người” -Cự Giải vuốt ve tấm bia, cười chua xót.

Nương nàng vì sinh khó, sau khi nàng ra đời liền mất máu nhiều quá mà hương tiêu ngọc vẫn.

“Giải nhi, đừng tự trách mình nữa” -Sư Tử đặt tay lên vai Cự Giải, an ủi nàng.

“Cảm ơn huynh hôm nay đã cùng muội tới đây” -Cự Giải mỉm cười, ánh mắt cảm kích vô cùng.

“Đừng khách sáo, bái tế xong rồi, huynh đưa muội đi dạo phố”

“Được”

Cự Giải lau vội những giọt nước mắt, nàng biết không phải lỗi của nàng mà nương phải chết, cha cũng chưa bao giờ trách nàng, từ lúc sinh ra nàng vẫn luôn được ông yêu thương hết mực. Cự Giải phải phải những chiếc lá dính trên y phục của nàng, Thúy Vân nhanh nhẹn đỡ nàng đứng dậy, cả ba cùng rời khỏi khu rừng hoang vắng.

“Xoạt!”

Một tiếng động lạ vang lên, Sư Tử thính giác nhanh nhạy, hai mắt đảo quanh tìm kiếm nơi phát ra tiếng động ấy.

“Á” -Cự Giải bỗng kêu lên, ngã khụy xuống.

“Nương nương, người làm sao vậy????” -Thúy Vân sắc mặt hoảng sợ, lúng túng đỡ Cự Giải.

“Xoạt!”

Sư Tử nhanh chóng thấy được con vật đang tạo nên những tiếng động đó, hần lập tức xuất ám khí, con vật đó ngay lập tức bất động.

“Giải nhi, muội không sao chứ???” -Sư Tử lo lắng quỳ một chân xuống bên Cự Giải.

Cự Giải sắc mặt tái nhợt.

“Chân . . . ” -Nàng yếu ớt kêu khẽ.

Sư Tử hiểu ra, liền vén váy Cự Giải lên, ở bên bắp chân phải nàng có hai vết thương hình tròn nhỏ, nằm sát gần nhau.

“Hừ, muội bị con rắn đó cắn phải rồi”

Cự Giải tái mặt, nàng không phải sẽ chết chứ? Nàng không muốn đâu? Nàng còn chưa gặp được chân mệnh thiên tử của nàng a. Đang lúc nàng mãi suy nghĩ thì Sư Tử đã một góc áo của hần, buộc chặt bắp chân, sau đó dùng miệng hút máu độc ra. Cự Giải ngất người, mắt ngân ngấn nước nhìn nam nhân không tiếc mạng sống hút máu độc cho nàng.

“Sư huynh . . . ”

“Đừng sợ, huynh sẽ hút hết máu độc ra, muội sẽ không sao” -Sư Tử vẫn giữ bình tĩnh, tận lực giúp Cự Giải loại bỏ chất độc ra khỏi người.

Cự Giải khoe môi run run, mấp máy không nói nên lời, lại chợt nhớ tới lời Thiên Bình từng nói.

“Có đôi lúc . . . người mình tìm lại ở ngay trước mặt”

.....

PhượngNghicung.

“Nàng sao rồi?” -Thiên Yết từ bên ngoài bước vào, đám cung nữ cùng thái giám giật mình quỳ xuống, sao lại không có ai thông báo a.

“Bình thân hết đi” -Thiên Yết phát phát tay. Đám cung nhân liền tạ ơn rồi mau chóng lui ra ngoài, để lại không gian cho hai người.

“Chàng mong thiếp xảy ra chuyện gì sao?” -Song Ngư đang ngồi dùng điểm tâm, nghe tiếng Thiên Yết liền chu môi nói, vẻ mặt xem ra không vui.

“Sao vậy? Khó chịu chuyện gì?” -Thiên Yết nhướn mày, tới bên cạnh Song Ngư ngồi xuống, tiện tay cầm lấy một miếng điểm tâm.

“Đúng! Thiếp chính là rất khó chịu” -Song Ngư bĩu môi, giành lấy miếng điểm tâm chưa kịp ăn từ tay Thiên Yết.

“Đã cho Thái y tới xem thử chưa?” -Thiên Yết lại chuyển sang rót trà, cầm tách trà thơm nghi ngút lên tới gần miệng, nhẹ thổi qua.

“Thiếp không có bệnh, cần gì phải khám” -Song Ngư lại giành lấy tách trà của Thiên Yết, tiện tay đưa tách trà lên miệng uống cạn.

“Vậy thì khó chịu chuyện gì?” -Thiên Yết thở dài, điểm tâm đã không cho ăn, ngay cả trà cũng . . .

“Chàng rõ ràng thương Đức phi hơn thiếp” Song Ngư ủy khuất nói.

“Sao lại nghĩ như vậy” -Thiên Yết nhướn mày, sẽ không phải là đang ghen đấy chứ?

“Chàng cho Đức phi xuất cung tới tận mấy ngày, còn thiếp thì sao chứ?” -Song Ngư chỉ trích Thiên Yết. Rõ ràng là không công bằng nha.

“Vậy ra là ầm ỨC chuyện đó sao? Chuyện này vốn không liên quan tới việc thương ai hơn cả, nàng ấy đã mất cả cha và nương, ta vì chút tình nên mới để nàng ấy lưu lại ngoài cung một ngày để đi bái tế hai người”

“Thiếp cũng có cha và nương nga” -Song Ngư chau mày, đứng bật người dậy, chống nạnh nhìn Thiên Yết.

“Nhưng cha và nương nàng đều còn sống, gặp lúc nào không được?”

“Nhưng . . .” -Song Ngự còn muốn cãi thêm.

“Đủ rồi!” -Thiên Yết đứng phắt dậy, khuôn mặt tỏ rõ việc hấn đang không vui.

“Không nói chuyện này thêm nữa, trầm phải đi xử lý quốc sự” -Hấn phất áo rời khỏi Phượng Nghi cung, không thèm ôm lấy nàng một cái trước khi đi như mọi hôm.

Song Ngự giận run người nhìn bóng lưng Thiên Yết dần khuất, nàng mím môi, hét lớn.

“Đi luôn đi, đừng có tới đây nữa”

.....

Sau khi Cự Giải bị rắn độc cắn, Sư Tử vội đem nàng hồi cung ngay lập tức, vì những thái y trong cung nhất định tay nghề cao hơn.

“Cũng may là đã xử lý kịp thời, nếu không thì Đức phi đây cũng khó lòng mà qua khỏi nga” -Bảo Bình bắt mạch và kiểm tra vết thương nơi chân Cự Giải xong, liền dùng giấy bút kê một đơn thuốc.

“Cảm phiền cô nương rồi” -Cự Giải khách sáo nói.

“Cứu người là quan trọng a” -Bảo Bình nói, đó là nghĩa vụ của một người thầy thuốc.

“Nhưng tại sao ở Ngự Y viện lại chỉ có mình cô vậy?” -Sư Tử thắc mắc, khi hấn tới cũng chỉ có mình Bảo Bình, không hề thấy một thái y nào khác.

“Không có gì quan trọng đâu, ta kê xong thuốc rồi đây, nhớ đúng giờ mà dùng” -Bảo Bình đưa tờ giấy cho Thúy Vân, sau đó cáo từ trở về Ngự Y viện.

“Cũng may là đã không còn nguy hiểm tới tính mạng” -Sư Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Lần này . . . thật sự rất đa tạ huynh” -Cự Giải sụt sịt nói, khóe mắt đã ứa nước.

“Ngốc quá, chuyện nên làm” -Sư Tử cười hiền, ánh mắt ôn nhu nhìn Cự Giải.

Không hiểu sao khi Cự Giải nhìn vào ánh mắt Sư Tử, hai má chợt ửng đỏ, tim đập thành thịch, không phải đó là triệu chứng sau khi bị rắn cắn chứ???

“Huynh phải về sơn trang đây, muội hãy tĩnh dưỡng tốt” -Sư Tử còn căn dặn Thúy Vân vài điều sau đó mới an tâm rời đi.

.....

“Duyên quý phi giá lâm” -Giọng của một công công vang lên.

Cự Giải còn đang nằm nghỉ ngơi, nghe thông báo tuy có chút ngạc nhiên, nhưng nàng rất mau chóng ngồi dậy, chỉnh trang y phục. Song Ngự được Tử Liên dìu một bên bước vào bên trong. Cự Giải liền vội hành lễ.

“Đức phi không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi” -Song Ngự lên tiếng, ngăn Cự Giải hành lễ.

Đợi Song Ngự an tọa rồi, Cự Giải mới ngồi xuống, ra lệnh cho Thúy Vân châm trà. Song Ngự nâng tách trà còn nóng lên, hưởng thụ hương thơm của trà.

“Ồ, là trà Đại Hồng Bào! Đức phi thật sự được Hoàng thượng hết mức ưu ái a”

“Để Duyên quý phi cười chê rồi, đây là loại trà phụ thân hồi còn sống rất thích, nên Hoàng thượng mới . . .”

*Trà Đại Hồng Bào: Được mệnh danh là vua trà, uống xong vẫn còn thơm, mắc nhất thế giới.

“Không nói chuyện này nữa, bổn cung nghe nói Đức phi bị thương, hiện tại thân thể sao rồi?” -Song Ngự đổi chủ đề.

“Đa tạ Duyên quý phi quan tâm, vết thương đã không còn vấn đề gì nữa” -Cự Giải có chút mất tự nhiên trả lời.

“Thế thì tốt, bồn cung không quấy rầy Đức phi nghỉ ngơi nữa” -Song Ngự đặt tách trà chưa uống xuống bàn, đứng dậy nói.

“Cung tiền Duyên quý phi”

Trước khi đi khỏi, Song Ngự còn nói một câu.

“Trà này có vẻ như không hợp với bồn cung, lần sau đừng mang ra nữa”

Cự Giải thần thờ, vẻ mặt không rõ tâm tình.

“Không thể quay về như trước được sao?”

63. Chương 62

Trước ngày lễ mừng thọ. Song Tử cùng Nhân Mã chịu trách nhiệm ngoại giao, tiếp đón các vị vương tôn quý tộc ở nước khác tới, Song Tử vốn hiểu biết nhiều thứ tiếng, việc này không hề làm khó hắn. Đám khách khứa này được an bài ở tại một nơi chuyên dùng để tiếp đón ở trong cung, Bạch Dương chịu trách nhiệm phân phó binh lính canh chừng, bảo vệ bọn họ. Sư Tử thì kiểm tra những món quà mà bọn họ mang tới, đề phòng bất trắc xảy ra.

Ma Kết những ngày này bận túi bụi không kém, hắn phải gánh hết toàn bộ quy trình của lễ mừng thọ. Aizz Aizz thật đau đầu a.

“Kết huynh . . .muội nghĩ nên như thế này . . .”- Xử Nữ đứng bên cạnh Ma Kết, tay chỉ chỉ vào một tờ giấy lớn.

Ma Kết khẽ chau mày, thần sắc mệt mỏi, hắn nhìn vào tờ giấy trước mắt nhưng không tài nào hiểu được nội dung bên trong.

“Kết huynh, sắc mặt huynh kém quá” -Xử Nữ dừng lại chuyện đang nói, hỏi han Ma Kết.

“Không có gì, chỉ là hơi đau đầu một chút”

Ma Kết khoác tay, cầm lấy tờ giấy trên tay Xử Nữ. Kì lạ, sao những chữ này khó đọc thế, trước mắt hắn bây giờ là một mảng quay cuồng, thân hình hắn chao đảo như muốn ngã xuống. Xử Nữ kịp thời đỡ lấy hắn, nam nhân đứng là nặng thật.

“Kết huynh, xem chừng huynh không khỏe thật rồi, chúng ta tới Ngự Y viện” -Xử Nữ cẩn thận dìu Ma Kết đi về hướng Ngự Y viện.

.....

NgựYviện.

Bước vào bên trong viện, không hề có một bóng người, bọn họ đã đi đâu hết rồi???

“Có ai không?” -Xử Nữ đỡ Ma Kết ngồi xuống ghế, gọi to.

Từ bên trong truyền tới tiếng bước chân ‘Bịch Bịch.’

“Tìm ai a~?” -Bảo Bình chạy ra, thở dốc.

“Sao muội lại ở đây?” -Xử Nữ tròn mắt nhìn Bảo Bình.

“Muội vào cung xem sách được a~” -Bảo Bình với lấy tách trà, một tay cầm ấm trà rót đầy vào trong.

“Ra vậy! Thái y trong đây đi đâu hết rồi?” -Xử Nữ đảo mắt, cố gắng tìm lấy một bóng người.

“Bọn họ đi đá dế hết rồi, số khác thì đi phụng mệnh khám bệnh cho các phi tần” -Bảo Bình uống liền mấy ngụm trà, sáng khoái nói.

“Bọn họ thật tắc trách mà” -Xử Nữ tức giận.

“Nga? Có việc gì sao? Tam Vương làm sao thế này?” -Bảo Bình lúc này mới thấy người đang ngồi trên ghế dựa ở gần đó, mở miệng hỏi.

“Tỷ cũng không biết, huynh ấy bảo hơi đau đầu” -Xử Nữ ánh mắt lo lắng nhìn Ma Kết.

“Để muội bắt mạch xem sao” -Bảo Bình xắn tay áo lên, tiến về phía Ma Kết.

“Tam Vương, xin duỗi tay ra a”

Ma Kết toàn thân uể oải, Xử Nữ đành phải tự mình đem cánh tay Ma Kết duỗi thẳng ra, đặt lên miếng đệm nhỏ trên bàn. Bảo Bình tập trung bắt mạch cho Ma Kết, con người nàng khẽ động, sau đó thu hồi tay lại.

“Không có việc gì đâu, chỉ là làm việc quá sức, ngủ không đủ nên mới như vậy thôi, để muội bốc vài loại thuốc bổ cho Tam Vương”

Bảo Bình đứng dậy vươn vai, rảo bước vào bên trong khi đi ra trên tay nàng cầm gói lớn gói nhỏ, đủ loại thuốc, đem tất cả giao tận tay Xử Nữ.

“Sau khi ăn xong thì dùng, một ngày ba lần”

“Được, cảm ơn muội” -Xử Nữ nhận lấy toàn bộ các gói, mỉm cười với Bảo Bình.

“Sao tỷ lại khách sáo như vậy a? Thôi muội còn phải nghiên cứu sách dược, không tiễn tỷ đâu nha” -Bảo Bình lại quay trở vào trong.

Xử Nữ thờ dài, nhìn nam nhân sắc mặt trắng bệch, ngũ quan hắc thật đẹp, ngay khi bệnh cũng không che dấu được sức quyến rũ của hắc a. Azzzz mình đang nghĩ gì thế này.

“Kết huynh, muội tìm người đưa huynh về phủ, huynh ngồi đây đợi chút nga”

Ma Kết không đáp chỉ gật đầu, hai chân mày hắc chau lại, có lẽ là rất mệt mỏi.

.....

PhượngNghi cung.

“Bẩm nương nương, bên cục Thượng Cung đã đem những phục sức và y phục tới” -Một tiểu công công vào bẩm báo.

Mấy ngày nay Thiên Yết dường như không hề tới đây khiến tâm tình Song Ngư không tốt chút nào, nàng đang nằm trên trường kỷ, hai mắt nhắm nghiền. Tử Liên vội trả lời thay nàng.

“Bảo họ đem vào đi”

Tức thì có khoảng năm cung nhân trên tay bưng bê rất nhiều đồ tiến vào. Bọn họ xếp thành hàng ngang ngay ngắn, chỉnh tề.

“Tiểu thư . . .” -Tử Liên gọi nhỏ.

Song Ngư đành uể oải ngồi dậy, đưa mắt nhìn những món đồ được đem tới.

“Hồi đầu tháng các người đã mang tới rồi, sao bây giờ còn . . .” -Song Ngư hơi khó hiểu, bên cục Thượng Cung hề đầu tháng là mang đồ dùng tới.

“Dạ, ngày mai là đại lễ mừng thọ của Hoàng thượng, những món đồ này là đem đến cho nương nương dùng vào hôm đó”

Song Ngư ngạc nhiên, là sinh thần của hắc sao? Như thế nào ta lại không hề hay biết???

“Được rồi, đem tất cả để xuống đi” -Tử Liên phân phó, hiện tại nàng là cung nữ đứng đầu Phượng Nghi cung, phẩm trật tất nhiên cũng cao hơn.

“Em cũng biết đúng không?” -Song Ngư bực tức ngồi lại xuống kỷ.

“Mấy ngày nay trong cung tấp nập chuẩn bị cho đại lễ này, tiểu thư không hề ra khỏi Phượng Nghi cung nên không biết”

Song Ngư thở dài.

“Nhưng em cũng là nên nói với ta”

“Tiểu thư mấy ngày nay đều giận Hoàng thượng, nên em không dám nhắc đến”

“Được rồi, em lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi”

.....

GiảiThụcung.

Thiên Yết xử lý xong chính sự, tiện đường ghé sang đây, thấy Cự Giải đang thưởng trà tại một cái đình trong sân, liền hướng đó mà đi tới.

“Tham kiến Hoàng thượng”

“Bình thân. Lui xuống hết đi”

Bọn cung nhân nhanh chóng tạ ơn rồi kéo nhau lui xuống. Thiên Yết ngồi đối diện Cự Giải, hần lẳng lẳng nhìn Cự Giải châm trà cho mình.

“Hoàng thượng, mời”

“Trẫm nghe nói nàng ở bên ngoài cung bị rắn độc cắn, nhưng do bận quốc sự, bây giờ mới tới đây thăm nàng. Cảm thấy như thế nào rồi?”

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, nhờ phúc của người thần thiếp bây giờ rất tốt”

“Nếu vẫn chưa khỏe thì ngày mai không cần phải có mặt tại yến tiệc”

Thấy Thiên Yết định đứng lên rời đi, Cự Giải vội nói.

“Hoàng thượng, thiếp muốn hỏi điều này .. .”

“Được, nàng hỏi đi”

“Tại sao Hoàng thượng khi ấy lại đồng ý thay phụ thân chăm sóc thần thiếp?”

“Vì ông ấy đã nhờ vả, hướng hồ ông lại là người mà trẫm kính trọng”

“Thiếp mạo muội hỏi câu cuối, có được không?” -Cự Giải rụt rè.

Thiên Yết thấy khó hiểu, Cự Giải bình thường đâu có hỏi nhiều như vậy?

“Được”

“Hoàng thượng có bao giờ có chút tình cảm với thiếp không?” -Cự Giải hít một hơi dài, sau đó nhìn thẳng vào Thiên Yết hỏi.

Thiên Yết trầm mặc hồi lâu, hần dường như đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó, khoảng một khắc sau, hần mới mở miệng trả lời.

“Trẫm là vua. Vua thì không được phép có tình cảm với ai” -Hần trả lời gọn gọn có bấy nhiêu sau đó liền rời đi ngay, không cho Cự Giải có cơ hội hỏi thêm điều gì nữa.

.....

Ngày mười bốn tháng mười một, yến tiệc mừng lễ đại thọ diễn ra, các vương tôn quý tộc các nước đều tham gia đầy đủ. Trong hoàng cung đèn treo sáng rực, nơi được chọn tổ chức yến tiệc càng được trang hoàng lộng lẫy hơn hết thấy, cung nhân tấp nập chạy ngược chạy xuôi, nếu xảy ra bất trắc gì trong suốt yến tiệc chỉ sợ người rơi đầu là bọn họ.

.....

PhượngNghi cung.

“Tiểu thư, sao người không thay y phục??” -Tử Liên nhìn tiểu thư của mình hãy còn đang nằm dài trên giường, khổ sở nói.

“Ta không muốn đi”

“Nhưng . . .”

“Hoàng thượng giá lâm!!!!” -Tử Liên chưa kịp nói đã nghe tiếng của Hỉ công công.

“Tham kiến Hoàng thượng” -Tử Liên quỳ xuống.

Thiên Yết không để mắt tới Tử Liên mà đưa mắt nhìn kẻ đang nằm trên giường.

“Tại sao còn nằm đây? Mau thay y phục. Trẫm chờ”

“Không muốn” -Song Ngư xoay lưng lại, không thèm để ý tới Thiên Yết.

“Mau giúp nương nương người thay y phục” -Thiên Yết nhìn sang Tử Liên.

Tử Liên vâng dạ rồi đứng dậy tới bên giường.

“Tiểu thư . . .”

“Không thay. Đừng đụng vào ta” -Song Ngư cố chấp nói.

“Hừ!! Bãi giá Giải Thu cung” -Thiên Yết không còn kiên nhẫn, lớn giọng nói.

Song Ngư nghe thế, mặt tái đi, môi mím chặt, nước mắt trào ra, thấm ướt cả gối.

Đoàn người Thiên Yết rời khỏi, trả lại sự yên tĩnh cho Phượng Nghi cung. Tử Liên lo lắng cho Song Ngư, nhưng không dám chạm vào nàng.

“Tiểu thư . . . mau thay y phục rồi chúng ta tới yến tiệc nga”

“Không! Em lui ra đi” -Song Ngư giọng nói nức nở.

Tử Liên hết cách, đành phải lui ra ngoài.

.....

GiảiThục cung.

Cự Giải đã chuẩn bị xong đầu vào đây, đang tính lên loan kiệu để tới nơi tổ chức yến tiệc. Từ xa chợt thấy ngự liễn, đám cung nhân quanh nàng đã vội quỳ xuống từ lâu. Thiên Yết vẫn ngồi yên trên ngự liễn, qua bức màn màu vàng, hân trầm giọng nói.

“Đức phi đi cùng trẫm”

Cự Giải hơi bất ngờ, cái gì mà đi cùng? Chỗ đó lẽ ra phải là của Song Ngư a? Hỉ công công thấy Cự Giải vẫn còn chần chừ, liền thúc giục.

“Nương nương, đừng để Hoàng thượng đợi”

Cự Giải đành phải bước lên ngự giá, ngồi bên cạnh Thiên Yết. Khẽ đưa mắt nhìn hân, thấy sắc mặt hân âm lãnh, tỏa ra sát khí. Sẽ không phải là do Song Ngư chọc giận hân đấy chứ?

.....

Tại nơi tổ chức yến tiệc.

Đám khách ngoại quốc được bố trí ngồi ở phía bên phải. Còn các phi tử có phẩm cao thì ngồi bên tay trái, tiếp đó là các trọng thần có máu mặt.

“Phụ hoàng, Bình nhi nhớ người quá” -Thiên Bình được Sư Tử dẫn tới gặp Phụ hoàng của nàng.

“Bình nhi, con ở đây sống tốt chứ?”

“Rất tốt a, Phụ hoàng vẫn khỏe chứ? Trời trở lạnh, người nhớ giữ gìn long thể” -Thiên Bình nước mắt lưng tròng, sụt sịt nói.

“Ta vẫn khỏe” -Nói rồi, phụ hoàng Thiên Bình nhìn sang Song Tử.

“Vương gia, Bình nhi đành nhờ người hảo hảo chăm sóc”

Song Tử cười, nhẹ đặt tay lên vai Thiên Bình.

“Xin Người hãy yên tâm, bôn Vương sẽ chăm sóc cho nàng”

Ở một bàn khác.

“Kết huynh, huynh thật sự đã khỏe rồi chứ?” -Xử Nữ lo lắng hỏi Ma Kết.

Ma Kết sau khi dưỡng bệnh đã khỏe lên rất nhiều, mấy ngày qua đều nhờ có Xử Nữ hằng ngày chăm sóc cho hắn, cũng nhờ vậy mà ngày nào hắn cũng phải nghe nàng cầu nhàu vì chuyện không chịu giữ sức khỏe.

“Ta rất ổn a”

“Có thật là như vậy không? Đừng có mà nói dối nga. Sức khỏe là rất quan trọng, nếu huynh cứ đầu coi thường nó, tới lúc ngã bệnh chẳng có ai chăm sóc cho đâu”

“Hai phu thê các người có tình tứ thì để về phủ rồi tình tứ, giữa bàn dân thiên hạ đông đảo thể này mà quan tâm nhau gớm” -Sư Tử trêu chọc hai người.

“Cái gì mà phu thê a” -Xử Nữ đỏ mặt, ríu rít phủ nhận.

“Đệ thấy Xử tỷ cũng hợp với Kết huynh a, hay là hai người tới luôn đi” -Nhân Mã chêm vào.

“Hảo hảo a, muội tán thành” -Bảo Bình cũng hòa theo.

“Ta sẽ cho người chọn ngày lành tháng tốt nga” -Kim Ngưu lẩm nhẩm tính toán ngày.

“Các người thật là. . . sao có thể tùy tiện quyết định như vậy” -Ma Kết sắc giọng trách.

“Hai người đừng mắc cỡ a” -Bạch Dương cười khà khà, chọc đùa này cũng thú vị mà a.

Cuộc trò chuyện của đám người này bị cắt đứt bởi một tiếng hô.

“Hoàng thượng giá lâm!!!!”

64. Chương 63

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào người mặc long bào sáng chói, nét mặt anh tuấn phi phàm, bên cạnh hắn là một mỹ nhân tuyệt sắc, dung mạo thanh tú, khuôn mặt trái xoan, chiếc cằm thon gọn, cái mũi tinh tế, đôi mắt to tròn, mũi hoặc.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế”

Sau khi Thiên Yết ngồi xuống long ngai, Cự Giải ngồi sát ngay hắn, phía bên phải.

“Bình thân”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Tức thì có một người tiến lên chính giữa, đối diện với long nhan, hắn chấp tay nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần là Lưu Vinh - Vương gia của Vinh Quốc, có chút quà mọn muốn dâng lên Hoàng thượng”

Dứt lời, hắn vỗ vỗ tay, một đám người khệ nệ rinh món quà lên. Đó là một cái hòm lớn, bên trong đựng vô số thứ được quý hiếm.

“Vinh Quốc xưa nay nổi tiếng với nhiều vị thuốc quý, nay dâng lên cho Hoàng thượng, còn có đây là Nhân sâm ngàn năm trân quý, có tác dụng bồi bổ”

“Oa . . . toàn là hàng hiếm nga” -Bảo Bình ngồi gần đó, hai mắt sáng long lanh, nàng muốn nhào tới hảo hảo ngắm kỹ những món thảo dược đó nga.

“Bảo Bảo” -Xử Nữ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Nếu thích thì ban cho người” -Thiên Yết nghe được, cất lời.

“Tạ ơn Hoàng thượng” -Bảo Bình cười tươi, phấn khởi vô cùng.

Lần lượt những người khác cũng tiến lên dâng quà tặng. Cho tới lượt . . .

“Thần là Xà Phu, thái tử của Xà Quốc, xin được ra mắt Hoàng thượng” -Một người tự xưng Xà Phu bước ra, khuôn mặt hắc nom nham hiểm vô cùng.

Nhìn nam nhân vận y phục màu xanh rêu, ngũ quan tinh tế, mày kiếm sắc lạnh, đôi mắt bắn ra tà khí, Cự Giải thoáng hơi rùng mình vì đôi mắt ấy xoáy thẳng vào nàng.

“Thần có chút quà mọn, muốn dâng lên Hoàng thượng”

Hắn nhoẻn miệng cười, tránh người qua một bên. Từ đâu bỗng xuất hiện một thân ảnh mảnh mai mặc y phục đặc trưng của Xà quốc, toàn thân nàng là một màu hồng phấn, từng bước đi uyển chuyển mềm mại.

“Tham kiến Hoàng thượng” -Nữ nhân ấy cất lời, giọng nói tựa như suối rót vào tai, nghe êm dịu vô cùng.

Cự Giải tròn mắt nhìn nữ nhân đang hành lễ bên dưới, ngay lập tức ánh mắt nàng chuyển sang nhìn Thiên Yết. Thiên Yết cũng kinh ngạc không kém, hô hấp dồn dập, từ miệng hắn phát ra hai từ.

“Du nhi”

Hắn xúc động đứng dậy, bước xuống bên dưới, cẩn thận đỡ lấy nữ nhân đang quỳ. Lúc này tiếp xúc gần với dung mạo của nàng, hắn lại càng khẳng định thêm, người trước mặt chính là Du nhi.

Cự Giải mím môi, nhìn tình cảnh lúc này không khác gì năm năm về trước. Về phía các Vương gia, bọn họ vẻ mặt cũng khó hiểu không kém. Trên đời này có bài thuốc ‘hồi sinh’ hay sao????

.....

Năm năm trước.

Khi ấy Thiên Yết vẫn còn là một thái tử, hắn thường có sở thích cùng Sư Tử ra ngoài săn bắn. Trong một lần săn bắn, hắn đã tình cờ gặp được một nữ nhân.

“Lần này huynh thua đệ rồi” -Thiên Yết cười con hắc mã, cười nói nhìn Sư Tử đang cười một con hắc mã đi bên cạnh.

“Chẳng qua là do đệ may mắn thôi” -Sư Tử không phục nói.

“Hahaha . . .Lần sau chúng ta lại so tài”

“Hình như phía bên kia . . .có người” -Sư Tử tinh mắt nhận ra.

“Lại kia xem sao?” -Thiên Yết đề nghị.

Một nữ nhân đang ngồi bên đường, mặt một bộ y phục màu hồng phấn, đang ngồi khóc thút thít.

“Tiểu thư . . tiểu thư làm sao vậy?” -Sư Tử lên tiếng hỏi trước.

Nữ nhân ấy ngẩng mặt lên, khuôn mặt giàn dụa nước mắt, đôi mắt to tròn long lanh, hai má ửng hồng tự nhiên, môi nhỏ hồng nhuận đáng yêu. Thiên Yết lần đầu chạm mặt đã cảm thấy rung động vì vẻ ngoài yếu đuối ấy.

“Tiểu nữ . . tiểu nữ . . bị trặc chân . . không thể tự về nhà được” -Giọng nói nàng ta nức nở, lại càng khóc nhiều hơn.

“Nhà tiểu thư ở đâu?” -Thiên Yết hỏi.

“Nhà tiểu nữ rất gần kinh thành”

“Vậy thì cùng đường rồi, chúng ta đưa cô về” -Sư Tử tốt bụng đề nghị.

“Đa tạ hai vị công tử” -Nữ nhân ấy cảm kích.

“Vậy . . .”

Sư Tử tính đỡ nữ nhân ấy nhưng Thiên Yết đã nhanh tay hơn. Hắn nhẹ nhàng bế nữ nhân ấy lên ngựa. Sư Tử hơi ngẩn người vì hành động khác thường này của Thiên Yết. Nhưng cũng không ý kiến gì, leo lên ngựa.

Kể từ hôm đó, hầu như Thiên Yết lúc nào cũng kiếm cớ tới nhà nữ nhân đó. Qua trò chuyện hắn được biết nữ nhân đó tên “An Du”, nhỏ hơn hắn một tuổi. Dần dà mối quan hệ của cả hai dần thân thiết hơn. Thiên Yết đã nhiều lần có ý định lấy nàng làm Thái Tử Phi.

Hôm đó là một ngày trời trong, mây trôi lững lờ, cũng là ngày kỉ niệm bọn hắn một năm bên nhau kể từ lần gặp đầu tiên. Cơ thể nữ nhân ấy lạnh buốt trong lòng hắn, hắn đau đớn ôm chặt lấy nàng, hơi thở nàng dần dần yếu ớt.

“Yết . . .kiếp này không thể được ở bên chàng . . .”

“Du nhi, đừng nói nữa”

“Hứa với thiếp . . . không được yêu ai khác ngoài thiếp . . .”

“Được, ta hứa với nàng” -Thiên Yết nét mặt đau khổ nhìn nàng.

An Du dần trút hơi thở, mỉm cười ra đi. Sau này Thiên Yết mới biết được, An Du bị mắc bệnh nan y từ lâu, nhưng nàng không nói cho hắn biết. Hắn hối hận vì đã không để ý tới nàng nhiều hơn, kể từ đó lòng hắn khép kín, không bao giờ có chút tình cảm nào với bất kỳ nữ nhân nào nữa.

.....

Xà Phu cười xảo trá, biết là kế hoạch đã thành công. Mọi thứ đúng theo ý hắn, Thiên Yết liền nắm lấy tay nữ nhân đó tiến lên trên. Sắp xếp cho nàng ngồi ngay cạnh hắn.

Bữa yến tiệc lại diễn ra, các phi tử cũng thừa cơ hội lên biểu diễn vài tiết mục mong được Thiên Yết để ý tới, nhưng xem ra mọi sự chú ý của Thiên Yết đều đổ dồn vào nữ nhân bên cạnh.

“Đúng là vua, thấy sắc là mê tít” -Xử Nữ bĩu môi.

“Đừng nói bậy, chuyện này còn có ẩn tình bên trong” -Ma Kết nhắc nhở Xử Nữ.

“Rõ ràng rành ra đây mà” -Bảo Bình cũng không vui, nàng ghét nhất là nam nhân mê gái nha.

“Bảo Bảo ngốc, không biết thì đừng phán xét vội nha” -Nhân Mã cốc đầu Bảo Bình.

“Vậy là còn có chuyện gì đó bí mật” -Kim Ngưu dăm chiêu suy nghĩ.

“Không tiện kể ở đây đâu” -Bạch Dương nói.

“Chừng nào chúng ta tụ họp rồi hắn nói” -Song Tử lên tiếng.

Tiệc tan . . . Thiên Yết đưa nữ nhân ấy về Thanh Loan cung, sắc phong nàng ta làm Chiêu Nghi.

.....

Cự Giải tan tiệc lập tức tới Phượng Nghi cung.

“Song Ngư! Song Ngư !” -Cự Giải lớn tiếng gọi.

Song Ngư đang nằm ủ rũ trên giường, nghe tiếng Cự Giải liền ngồi dậy.

“Giờ này cô còn nằm ở đây được sao??” -Cự Giải trách móc.

“Cái gì chứ? Ai cho phép cô xông vào đây?” -Song Ngư bị chọc giận.

“Cô đó, còn tính toán chuyện cũ sao???”

“Rõ ràng là cô ra tay với tôi trước”

“Đúng vậy, là tôi ghen tị với cô”

“Tôi không hề làm gì có lỗi với cô cả, cũng không hề tranh giành gì cả”

Hai người cứ thế cãi qua cãi lại. Đột nhiên Song Ngư cảm thấy choáng váng, thân thể chao đảo muốn ngã xuống.

“Cô không sao chứ?” -Cự Giải hoảng hốt đỡ lấy Song Ngư.

“Không! Tôi không sao, cảm ơn”

Sau khi đã ngồi xuống, Cự Giải giúp Song Ngư xoa xoa hai bên thái dương.

“Cải vòng vo một hồi mà tôi lại quên hỏi, vì sao cô tới đây?”

“Trong bữa tiệc có người dâng lên cho Hoàng thượng một nữ nhân, Hoàng thượng rất hứng thú nên đã sắc phong cô ta làm Chiêu Nghi”

“Cái gì?” -Song Ngư xúc động đứng bật dậy, lại cảm thấy choáng váng.

“Cô thật là, đừng xúc động như vậy” -Cự Giải đành phải đỡ Song Ngư ngồi xuống trở lại.

“Chuyện này còn có ẩn tình.. . đợi khi cô bình tĩnh, tôi sẽ kể cho cô nghe”

Song Ngư nghe lời Cự Giải, điều hòa lại hơi thở.

“Được rồi . . .cô nói đi”

Cự Giải gật đầu, kể câu chuyện về năm năm trước cho Song Ngư nghe.

.....

ThanhLoancung.

“An Du, nàng là An Du, đúng không?” -Thiên Yết hỏi dồn dập.

Nữ nhân ấy mỉm cười, giọng nói mềm mại.

“Tiểu nữ là Nhạc Vân”

Thiên Yết hơi thất vọng ,nhưng hấn vẫn cố chấp.

“Nàng là An Du, An Du!!!”

Nữ nhân ấy cười khỏ.

“Tiểu nữ không phải An Du . . Hoàng thượng lầm rồi”

Thiên Yết không ép buộc nàng ta thừa nhận nữa, ngắm nhìn khuôn mặt nàng ta lần cuối, rồi hấn phát tay áo rời đi.

Từ bên ngoài, một cung nữ thân cận của Nhạc Vân tiến vào.

“Chủ tử, mọi chuyện diễn biến tốt chứ?”

“Rất tốt, mọi thứ theo kế hoạch của Xà Phu” -Nhạc Vân ánh mắt đanh lại, cười nửa miệng, giọng nói không còn mềm dịu như trước nữa.

.....

“Thái tử . . .người liệu việc như thần”

“Hahaha .. . rồi Hoàng Đạo Hoàng triều sẽ sớm thuộc về tay ta thôi” -Xà Phu cười lớn, giọng nói chứa đầy tham vọng.

“Bảo Nhạc Vân hãy chú ý cẩn trọng, đừng để bị phát hiện”

“Dạ”

.....

Sau khi nghe Cự Giải kể đầu đuôi câu chuyện, Song Ngự ngó người ra. Thấy Song Ngự hiện tại không còn tâm trạng để trò chuyện, Cự Giải đành cáo từ về cung trước, hẹn Song Ngự khi khác lại gặp mặt.

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ còn có mỗi mình Song Ngự cô độc, ngọn đèn chiếu vào nàng, làm cái bóng nàng trải dài trên nền nhà, cô quạnh.

“Thì ra. . . đây là lý do . . .chàng chưa bao giờ nói yêu thiếp . . .” -Song Ngự chua xót cười, nước mắt lăn dài trên gò má, trong đêm tối vang lên tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào.

65. Chương 64

TamVươngphủ.

Ma Kết vừa tỉnh giấc đã có hạ nhân thông báo, đám người Sư Tử đang đợi ở ngoài sảnh lớn.

“Kỳ lạ, mới sáng sớm tối đây làm gì chứ?”

Sau khi rửa mặt và thay y phục hoàn chỉnh, Ma Kết thông dong hướng tới tiền sảnh.

“Ồ, quả là rỗng tới nhà tằm. Không ngờ mới sáng sớm đã có nhiều người tới thăm ta như vậy a”

Ma Kết bất ngờ trước số lượng người trong phòng. Phu thê Bạch Dương, Song Tử, còn có tỷ muội Xử Nữ, Nhân Mã cùng Sư Tử.

“Thăm cái đầu huynh, đệ tới là để hỏi chuyện về nữ nhân đó” -Song Tử lên tiếng trước, vì hẳn trước giờ có ở hoàng cung đâu mà biết Thiên Yết trước đó đã yêu một người con gái chứ.

“Chuyện này đệ có thể hỏi Sư Tử, Nhân Mã mà” -Ma Kết ngồi xuống ghế, ra lệnh cho nha hoàn chuẩn bị trà ấm.

“Huynh vốn từ đầu không thích nữ nhân đó, không có hứng nói tới” -Sư Tử xua tay.

“Đệ khi đó vẫn còn nhỏ, có hiểu tường tận mọi chuyện đâu a, chỉ nhớ dung mạo của nữ nhân đó thôi” -Nhân Mã nhún vai nói.

Ma Kết thờ dãi, rồi lại nhìn một lượt đám người trong phòng, ánh mắt bọn họ đều mong chờ hẳn kể chuyện năm đó ra.

“Kết đệ, huynh cũng tò mò lắm, đệ mau kể đi” -Bạch Dương nóng ruột vô cùng, Thiên Yết từng yêu sao? Bây giờ hẳn mới biết đó nha.

“Đúng đó, kể đi nga, ta cũng muốn biết rõ ngọn ngành”

Kim Ngưu háo hức không thôi, cái tên Hoàng đế đó xưa -nay như tảng đá, không có cảm xúc gì, lý nào bây giờ lại có chuyện hẳn từng si mê nữ nhân a? Nha hoàn đã dâng trà ấm lên, hầu hạ Ma Kết rót ra một tách trà. Ma Kết cẩn thận cầm tách trà lên, mở chiếc nắp sứ tinh xảo, hương trà thật thơm nha, nhấp một ngụm thưởng thức, hẳn nhân nhả đặt tách trà xuống. Bắt đầu câu chuyện.

.....

Hoàngcung- PhượngNghicung.

“Song Ngự, sắc mặt muội thật sự không tốt tý nào” -Cự Giải nhíu mi nhìn Song Ngự đỡ đần ngồi trước mặt, bữa sáng nàng cũng không thêm động đũa.

“Chỉ là đêm qua ngủ không được”

Song Ngự khoác tay nói, nàng không muốn Cự Giải phải lo lắng, sự thật thì đêm qua nàng đã khóc suốt đêm, tới tờ mờ sáng mới có thể chớp mắt được.

*Vì Song Ngự và Cự Giải không còn có khúc mắc gì nữa nên ta cho họ xưng tỷ muội như cũ.

“VẬt mau uống chút canh bổ đi” -Cự Giải múc lấy một bát canh, thổi nhẹ rồi đưa cho Song Ngự.

Song Ngự đưa tay nhận lấy bát canh thì . .

“Tiểu thư, có Vân Chiêu Nghi cầu kiến” -Tử Liên từ bên ngoài bước vào thông báo.

Nghe tới Vân Chiêu Nghi, Song Ngự không nén được xúc động mà đánh rơi bát canh bổ, sắc mặt nàng tệ đi rất nhiều.

“Bảo cô ta đợi ở chính điện, Tử Liên em phải một người vào đây dọn dẹp” -Cự Giải phân phó Tử Liên.

“Tỷ gặp những muội không gặp”

“Muội đừng như vậy, An Du đã chết từ mấy năm trước rồi, người bây giờ là Vân Chiêu Nghi, muội không gặp há chẳng phải muội là đang sợ cô ta sao?”

“Sợ? Muội sao phải sợ???”

“VẬt chúng ta đi thôi”

Cự Giải mỉm cười, khoác tay Song Ngự cùng tiến ra chính điện.

.....

Vừa ra tới chính sảnh, đập vào mắt hai người là Vân Chiêu Nghi trong bộ y phục màu hồng phấn dành riêng cho Chiêu Nghi, không hiểu sao Song Ngự vô cùng ghét màu này.

“Tham kiến Duyên Quý phi” -Nhạc Vân vội hành lễ.

Cự Giải để Song Ngự ngồi xuống, bản thân mình cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Cự Giải nở một nụ cười như hoa, hiền từ vô cùng.

“Trong mắt Vân Chiêu Nghi chỉ có Duyên Quý phi, vậy bổn cung để đâu nhỉ?”

“Nhạc Vân thật thất lễ, tham kiến Đức phi” -Nhạc Vân trưng ra bộ mặt hối lỗi, nhẹ giọng nói.

“Lần đầu ra mắt, nên hành đại lễ a” -Cự Giải vẫn giữ nét mặt cười dịu dàng, nhìn xoáy vào Nhạc Vân.

Nhạc Vân biểu tình ngạc nhiên, nhưng lại đảo mắt nhìn sang Song Ngự, dù sao ở đây Song Ngự vẫn lớn nhất, nên hỏi qua ý nàng ta mới phải. Chỉ tiếc là....

“Bổn cung nghĩ như vậy cũng thỏa đáng, sẽ không phiền Vân Chiêu Nghi chứ?” -Song Ngự giọng nhàn nhạt nói.

Nhạc Vân nhất thời cứng họng, nói như thế tức là ép nàng phải hành đại lễ rồi, Song Ngự chẳng qua là Quý Phi chứ nào có phải Hoàng Hậu đâu? Nhạc Vân thầm rửa xả Song Ngự và Cự Giải trong lòng, nhưng nét mặt ả vẫn cố gắng tươi cười. Nhạc Vân quỳ xuống, hai tay đặt trên nền đất lạnh, cả người cúi thấp xuống, khuôn mặt áp sát, đối diện với nền đất.

“Nhạc Vân tham kiến Duyên Quý phi, Đức phi nương nương”

Song Ngự xem ra không có ý định cho Nhạc Vân đứng dậy.

“Tử Liên, bổn cung muốn uống trà Phổ Nhĩ”

“Vâng” -Tử Liên đáp sau đó lui ra chuẩn bị trà.

“Ngự muội, không bằng dùng thêm chút điểm tâm” -Cự Giải xem ra cũng cùng một phe với Song Ngự.

Hai nữ nhân bề ngoài vẫn tươi cười vui vẻ, uống trà thưởng thức điểm tâm ngon. Mặc kệ nữ nhân đang quỳ bên dưới.

.....

“Mọi chuyện thì ra là như vậy” -Thiên Bình gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu ra tất cả.

“Không nghĩ tới Thiên Yết lại có lúc như thế a” -Bạch Dương thở dài thườn thượt, hần tính ra cũng là quá vô tâm đi, mãi luyện võ nên có để ý gì Thiên Yết đâu.

“Đã là nam nhân thì thấy mỹ nhân phải mê thôi” -Song Tử nói, biểu cảm hết sức bình thường.

“Chàng dám vậy không?” -Thiên Bình trờng mắt cảnh cáo. Song Tử chột dạ, đành ngậm miệng không dám lý sự gì thêm.

“Nhưng . . . sao lại xuất hiện người giống An Du như vậy?” -Kim Ngưu hỏi vào trọng tâm vấn đề.

“Đệ cũng rất thắc mắc đây” -Nhân Mã chống cằm suy nghĩ, dung mạo của nữ nhân ở yến tiệc lúc đó không khác gì so với An Du.

“Người giống người là chuyện bình thường thôi mà” -Xử Nữ nói ra suy nghĩ của mình.

“Muội không nghĩ vậy, trên đời này vẫn còn có một thuật có thể thay đổi khuôn mặt, Thuật-Dịch-Dung” -Câu nói của Bảo Bình làm mọi người như hít phải ngậm khí lạnh.

“Huynh thấy trong chuyện này chắc chắn có vấn đề” -Ma Kết nghiêm túc nói.

“Chuyện này cứ để huynh lo, tai mắt của huynh rất nhiều” -Sư Tử xưng phong nhận việc.

“Có lẽ nên như vậy, mọi chuyện nhờ vào huynh đây” -Ma Kết gạt đầu, Sư Tử là người thích hợp nhất cho việc này.

.....

Qua một chung trà, Nhạc Vân vẫn giữ nguyên tư thế quỳ, hai chân ả ta tê rần, cả người cứng ngắt, ánh mắt ả hần lên tia thù địch.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Từ bên ngoài một thân ảnh mặc hoàng bào bước vào, vẻ anh tuấn nghiêm nghị rạng ngời. Hần đưa mắt nhìn nữ nhân đang quỳ, biểu cảm trên khuôn mặt lộ rõ sự đau xót.

“Du nhi, sao lại quỳ?”

Thiên Yết đỡ nàng ta đứng dậy. Nàng ta thân thể mềm nhũn, ngã vào lòng Thiên Yết. Thiên Yết đưa mắt nhìn về phía hai nữ nhân đang đứng, giọng nói lạnh lẽo.

“Sao lại bắt Du nhi hành đại lễ?”

Cự Giải định lên tiếng, bảo rằng là do mình, nhưng miệng mới hé mở đã vang lên tiếng nói của Song Ngư.

“Là thiếp lệnh cho nàng ta hành đại lễ, có gì sai sao?” -Song Ngư thẳng lưng, mắt nhìn thẳng vào mắt Thiên Yết, dáng kẻ kiên cường.

“Nàng là đang bắt măn?” -Thiên Yết nghiêm mặt, không còn dịu dàng, ôn nhu như trước đây nữa.

“Bắt măn? Thiếp có cái gì bắt măn sao? Chàng xót thương ả ta???” -Song Ngư ngữ khí không còn bình tĩnh, chỉ thẳng tay vào nữ nhân mà Thiên Yết đang ôm trong lòng.

Thiên Yết không đôi co với nàng nữa.

“Từ nay trở về sau, nàng hãy dùng lý trí mà hành động, trẫm không muốn chuyện này lặp lại”

Đoạn hần bế Nhạc Vân, đưa nàng ta rời khỏi Phượng Nghi cung, Nhạc Vân kín đáo, đưa mắt sắc liếc nhìn Song Ngư và Cự Giải, khóe miệng nàng ta nhếch lên, ra vẻ đắc thắng. Song Ngư nhìn đăm đăm vào hai người vừa rời đi, hàng lệ dài từ từ chảy xuống, nàng cố gắng cắn chặt môi để không bật ra tiếng khóc, hai tay giấu trong ống tay áo đã sớm nắm chặt lại thành quyền.

“Song Ngư, đừng như vậy” -Cự Giải hoảng hốt, lay mạnh Song Ngư.

Song Ngư đỡ đầu, nhìn Cự Giải.

“Giải tử, tử nói xem, có phải Yết không còn cần muối nữa???”

Nàng lắc đầu, lẩm bẩm như điên loạn.

“Không, không thể có chuyện đó, không thể”

“Song Ngư, nhìn tử, hãy nhìn tử” -Cự Giải lớn tiếng, nắm chặt hai vai Song Ngư.

Song Ngư đưa đôi mắt đắm nước nhìn Cự Giải, nhìn dáng vẻ của nàng bây giờ hết sức tiêu tụy, không còn nét hồn nhiên như trước.

“Song Ngư, không được phép mềm yếu, muối phải đấu tranh, không thể để Thiên Yết bị ả lừa dối được. An Du - người Thiên Yết yêu ngày trước đã chết, ả ta không phải An Du, nhất định không phải”

Song Ngư bình tĩnh, quệt vội nước mắt.

“Đúng vậy, ả không phải An Du, ả là Nhạc Vân, muối nhất định không để ả yên thân đâu”

.....

Sự việc Nhạc Vân đã qua được nửa tháng, đám người tới tham dự yến tiệc sinh thần của Thiên Yết sớm đã về lại nước, duy chỉ có Xà Phu - Thái Tử Xà Quốc vẫn còn lưu lại. Nhân Mã như lời đã hứa, cùng Bảo Bình đi lên núi ở phía Tây Hoàng Đạo tìm kiếm thảo dược.

Ngũ Vương phủ.

Kể từ ngày thành thân tới nay, Thiên Bình và Song Tử dường như lúc nào cũng gần gũi nhau, Song Tử cũng ít khi lui tới những nơi vui chơi trong kinh thành, ngược lại hẳn bắt đầu tham gia vào chính sự. Những tưởng mọi thứ cứ thế yên bình trôi qua, nào ngờ đâu tai họa lại ập xuống đầu hẳn.

“Vương gia, Vương gia” -Một gia nhân học tốc chạy vào.

Song Tử đang quan sát Thiên Bình vẽ tranh, hai người ở gần nhau như đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, quả thực xứng đôi.

“Có chuyện gì???” -Song Tử nhíu mày, hẳn không vui khi bị người khác làm phiền như vậy.

“Có . . có .. ” -Gia nhân liếc nhìn Thiên Bình, lắp bắp không dám nói ra.

“Mau nói đi” -Song Tử không kiên nhẫn, lớn giọng.

“Có một nữ nhân tới phủ, tự xưng là Xuân Vũ” -Gia nhân đành phải trả lời.

Song Tử nhíu mày, Xuân Vũ? Ta có quen người này sao? Hẳn nhìn sắc mặt của Thiên Bình, vội nói.

“Ta không quen nàng ta nga, đừng nghi oan ta”

“Cứ ra xem sao đã” -Thiên Bình phớt lờ lời chạy chữa của Song Tử, đứng dậy theo gia nhân bước ra ngoài.

.....

Đám hạ nhân ở bên ngoài tùm năm tùm ba lại, nói to nhỏ điều gì đó, mắt bọn họ thỉnh thoảng lại khinh thường liếc nữ nhân đang ngồi ở đại sảnh kia. Nhận ra Vương gia cùng Vương phi đang đi tới, bọn họ nhanh chóng tản ra, không xì xầm bàn tán thêm nữa. Vừa đặt chân bước vào đại sảnh, Song Tử đã bị chấn động bởi một cái ôm, hẳn ta hoảng hốt đẩy nữ nhân ấy ra.

“Này này . . .có làm gì thế???”

Thiên Bình không vui khi nhìn thấy cảnh này, nàng vẫn biết Song Tử đào hoa nhưng không ngờ lại có lúc bị người tìm tới tận nhà.

“Song gia, người như thế nào lại quên thiếp a? Thiếp là Xuân Vũ, là hoa khôi của Lạc Hồng Lâu a, người từng nói rất yêu thích thiếp nha” -Nữ nhân tên Xuân Vũ giọng nói nũng nịu, tay bầu vú chặt cánh tay Song Tử.

“Bổn Vương không còn dính dáng gì tới Lạc Hồng Lâu nữa rồi, cô mau buông ra đi” -Song Tử cố gắng đẩy Xuân Vũ ra xa, hẳn không dám mạnh tay vì dù sao cô ta vẫn là một nữ nhân.

Thiên Bình vẻ mặt sa sầm, đưa tay cầm lấy cánh tay đang bầu chặt cánh tay của Song Tử, giọng nói cảnh cáo.

“Cô nương nên tự trọng”

Xuân Vũ bĩu môi, liếc xéo Thiên Bình, nhưng cũng ngoan ngoãn buông Song Tử ra. Ông à ông ẹo lại ghế ngồi xuống.

“Cô tới đây làm gì?”

Thiên Bình ngồi vào ghế chủ tọa, mắt sắc nhìn Xuân Vũ. Song Tử lủi thủi ngồi bên phải Thiên Bình, hẳn là Vương gia a, sao lại không được ngồi vào ghế chủ tọa.

”

Song gia, thiếp tới để báo tin hỉ cho Song gia a” -Xuân Vũ cười cười, đưa tay vuốt cái bụng phẳng.

Thiên Bình linh cảm ngay điều không lành, trong lòng nàng thầm cầu mong là không phải . . .nhưng hiện thực lại không như ý muốn của nàng.

“Thiếp đã mang hài tử của Song gia”

Câu nói của Xuân Vũ như sét đánh ngang tai, sắc mặt Thiên Bình ngưng đọng không rõ vui buồn hay tức giận.

“Cô đừng có cuồng ngôn. Một kỹ nữ sao lại có tư cách hoài thai hài tử của Bổng Vương” -Song Tử đứng bật dậy khỏi ghế, rống giận nói.

“Người đâu”

Một gia nhân tiến vào.

“Dạ, Vương phi cho gọi”

“Mau mời đại phu tới đây” -Thiên Bình day day huyết thái dương, ra lệnh cho gia nhân.

Song Tử ngạc nhiên, sao Thiên Bình lại hành xử như vậy?

“Bình nhi . . . ”

“Chàng cứ ngồi xuống đã, đợi đại phu tới rồi hãy tính tiếp” -Thiên Bình dịu dàng nói với Song Tử, kéo chàng ngồi xuống.

.....

“Thái Tử, người chuẩn bị về nước rồi sao?” -Giọng nói của một nữ nhân vang lên.

“Ở lâu quá sẽ bị nghi ngờ, ta đã cho người thám thính tình hình ở Hoàng Đạo rồi, người cứ ở lại đây cố gắng kiểm soát tên Hoàng đế đó” -Nam nhân mặc bộ y phục màu xanh rêu nói.

“Dạ . . .” -Nữ nhân đó đáp, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng tối, không ai hay biết.

“Mọi chuyện ta căn dặn, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” -Nam nhân đó chuyển mắt sang một hắc y nhân cũng đang đứng trong phòng.

“Bẩm Thái Tử, đã xong cả rồi”

“Về phần . . .Đức phi .. ”

“Thái Tử đừng lo, chắc chắn chúng ta sẽ thành công đem Đức phi về Xà Quốc”

“Tốt. .. ”

.....

TamVươngphủ.- Tậithưphòng.

“Huỳnh đã điều tra kỹ càng, tuyệt đối không hề có nữ nhân tên Nhạc Vân có dung mạo như vậy ở Xà Quốc”
-Sư Tử hớp một ngụm trà, nói lại những gì mà hắn đã tra ra được.

“Hừ . . . xem chừng Nhạc Vân này quả thực như lời Bảo Bình đã nói” -Ma Kết vuốt cằm, đi đi lại lại trong phòng.

“Trước mắt muội thấy cô ta vẫn chưa có động tĩnh gì, huống hồ dung mạo lại giống với An Du - người Hoàng thượng yêu thương, chúng ta không thể làm gì cô ta được” -Xử Nữ kỹ lưỡng phân tích vấn đề.

“Huỳnh sẽ cho người cải trang vào cung quan sát cô ta” -Sư Tử nói.

“Được, phiền huynh rồi” -Ma Kết gật đầu nói.

“Huỳnh về đây, nếu có chuyện gì thì cho người liên lạc với huynh” -Sư Tử đứng dậy vươn vai, ngáp dài nói sau đó dùng khăn công đi mất dạng.

“Dù cô ta vẫn chưa làm điều gì gây hại, nhưng không có nghĩa là cô ta không có ý đồ đó” -Ma Kết trầm mặc, hắn rất lo cho an nguy của Thiên Yết.

“Bảo Bình cùng Nhân Mã đã đi rồi, hiện tại không có ai giúp chúng ta tìm cách lật tẩy cô ta” -Xử Nữ thở dài, rót một tách trà cho Ma Kết.

“Huỳnh đừng đi đi lại lại như thế nữa, ngồi xuống uống một tách trà đi”

Ma Kết ngồi xuống theo lời Xử Nữ, nhận lấy tách trà.

“Phải rồi, vị thái tử Xà Phu ấy, không hiểu vì sao cứ lưu lại đây chưa chịu về”

“Nhất định có điểm đáng ngờ rồi, lần đầu gặp hắn, muội thấy hắn là một kẻ xảo quyệt vô cùng” -Xử Nữ nhăn mặt, nhớ lại khuôn mặt của Xà Phu ngày hôm ấy.

“Chúng ta chỉ còn cách đề phòng. Nghĩ đi nghĩ lại . . . Xà Quốc chẳng qua là một nước bình thường, sao lại dám có mưu đồ với một cường quốc như Hoàng Đạo?”

“Ai mà chịu được việc bị thu phục chứ? Đã vậy hàng năm Xà Quốc phải tiến cống hàng trăm thứ cho Hoàng Đạo ta, hắn không căm tức mới lạ” -Xử Nữ bình thản nói ra điểm mấu chốt.

Ma Kết sau khi nghe rõ điều đó, im lặng một hồi, hắn đột nhiên hô to.

“A Mạc, mau tiến vào”

Chẳng mấy chốc một nam nhân tên A Mạc đã xuất hiện trong phòng.

“Vương gia, người có gì căn dặn?”

“Mau đi báo với Bạch Vương, lập tức cấp tốc huấn luyện năm ngàn binh lính”

“Dạ” -A Mạc cúi người nhận lệnh, liền đó chạy đi làm việc.

“Kết huynh . . . không lẽ . . .” -Xử Nữ hơi lo lắng.

“Dù sao cũng nên phòng thủ trước . . .không ai biết trước được vấn đề đâu”

Hai người lại trầm mặc hồi lâu . . .

“Mà muội năm nay bao nhiêu tuổi?” -Ma Kết đột nhiên lại hỏi sang vấn đề này, thật là kỳ lạ.

“Hả? À năm nay mười tám rồi” -Xử Nữ ngạc nhiên, đang bàn chuyện quốc sự, sao lại hỏi như vậy?

“Ừ . . . cũng tới tuổi cập kê rồi a”

“Ồ . . . muội vẫn chưa có ý định đó” -Xử Nữ đỏ mặt.

“Không sao, huynh cũng có quen biết nhiều vị công tử, rất hợp với muội. Để huynh giúp đỡ cho” -Ma Kết cười gian nói.

“Muội không có muốn” -Xử Nữ bực mình đứng dậy, ủy khuất nhìn Ma Kết, nàng muốn nói với hắn.

“Người muội thích là huynh” -nhưng lại chẳng có đủ can đảm để nói ra.

“Sao lại không muốn? Không chịu lên kiệu hoa sẽ bị ế đó nga” -Ma Kết hơi bất ngờ trước phản ứng của nàng.

“Mặc kệ muội, ai cần huynh quan tâm đâu” -Xử Nữ cao giọng, nói đoạn nàng vụt chạy ra khỏi thư phòng, không để bản thân rơi lệ trước mặt Ma Kết.

Ma Kết ngơ ngác nhìn thân ảnh nhỏ bé, hắn đã làm sai cái gì sao? Chẳng qua hắn muốn tốt cho Xử Nữ thôi mà. Ma Kết khẽ thở dài.

“Bản thân mình còn lo chưa xong a . . .mà .. .ngẫm nghĩ một hồi vẫn là ta nên ở giá a”

66. Chương 65

“Khởi bẩm Vương gia, cô nương đây xác định là đã mang thai được một tháng” -Vị đại phu sau khi bắt mạch cho Xuân Vũ, cung kính trả lời.

“Cái gì????” -Song Tử trợn tròn mắt.

Thiên Bình hai tay nắm chặt, dù trong lòng nàng hiện tại khó chịu không thôi nhưng nàng không hề làm loạn lên.

“Song gia, là hài tử của người nha” -Xuân Vũ tươi cười nhìn Song Tử nói.

“Người đừng nói bậy, như thế nào người lại hoài thai hài tử của bổn Vương được, có bằng chứng gì chứng minh điều đó sao???” -Song Tử chán ghét nhìn Xuân Vũ.

“Song gia, người sao lại quên, một tháng trước Song gia có tới Lạc Hồng Lâu, lúc đó trời đã chập tối rồi nha”

“Bổn vương . . .” -Song Tử bây giờ mới nhớ ra, rõ ràng một tháng trước sau khi nghe tin Thiên Bình sẽ gả cho Thiên Yết, hắn mới vì đau buồn quá mà vào Lạc Hồng Lâu chơi a.

“Như vậy mọi lời cô nương đây nói là thật” -Thiên Bình muốn xác định lại lần nữa.

Song Tử biết không thể nói dối nàng, đành phải thừa nhận.

“Xác thực là một tháng trước ta có tới Lạc Hồng Lâu, nhưng ta không nhớ là có cùng cô nương đây dây dưa a”

“Cũng phải thôi, lúc ấy Song gia quá say, không nhớ cũng đúng. Cũng tại thiếp không cẩn thận a . . .” -Xuân Vũ làm bộ dùng khăn tay lau nước mắt.

“Bây giờ thiếp đã bị đuổi khỏi Lạc Hồng Lâu .. . không còn chốn nương thân. . . ”

Song Tử biết dù say nhưng bản thân chưa làm gì quá giới hạn.

“Bình nhi, nàng phải tin ta, ta trước giờ có ăn chơi thế nào, cũng tuyệt đối không chạm qua bất kỳ nữ nhân nào trừ nàng”

Thiên Bình dường như không còn lòng tin với Song Tử nữa, ánh mắt nàng xa lạ nhìn Song Tử.

“Người đã tìm đến tận cửa, còn có gì để chối cãi được sao?”

“Lời này chính là nàng muốn nói, nàng không tin ta???” -Song Tử vẻ mặt ngập tràn thất vọng.

“Thiếp còn không hiểu rõ tính chàng sao?” -Thiên Bình cũng không giữ được bình tĩnh nữa, lớn giọng.

“Hiểu ta? Một chút nàng cũng không hiểu được ta”

Song Tử rống lên, giọng nói của hắn vừa tức giận, lại mang theo chút gì đó thất vọng cùng bi thương, hắn tức tối bỏ ra ngoài, để mặt cho Thiên Bình muốn làm gì thì làm.

“Cô xác thực đây là hài tử của Vương gia???” -Thiên Bình nhìn Xuân Vũ, cả người toát ra một cỗ khí uy nghi, rất xứng với danh hiệu Vương phi của nàng.

Xuân Vũ hơi chột dạ, nhưng cũng to mồm khẳng định.

“Tất nhiên rồi”

“Được, bốn phi sẽ cho người sắp xếp chỗ ở cho cô, nhưng bốn phi cũng nói trước, người dù hoài thai hài tử Vương gia, nhưng cũng đừng mong có lấy một danh phận” -Thiên Bình đứng dậy, vừa tiến ra khỏi đại sảnh vừa nói. Trước khi đi bước qua khỏi ngạch cửa, nàng còn nói thêm.

“Nếu hài tử sau khi sinh ra mà không phải là cốt nhục của Vương gia, thì cả mẫu lẫn tử cũng đừng hòng sống yên với bốn phi”

Lời nói tuy là ác độc, nhưng Thiên Bình muốn lấn áp Xuân Vũ trước, tránh cho việc Xuân Vũ ỷ vào đứa bé mà lấn lướt.

Chờ khi Thiên Bình đi rồi, Xuân Vũ mới bặm môi, cảm tức nói “Hừ . . .đừng tưởng ta sẽ sợ người. Bạch Liên!!!”

“Dạ? Chủ tử cho gọi” -Bạch Liên là nha hoàn mà Xuân Vũ mang theo bên người, khi bị đuổi khỏi Lạc Hồng Lâu, Xuân Vũ đã chi một ít ngân lượng để chuộc Bạch Liên.

“Từ giờ vào ở Vương phủ, người nhớ giữ kín miệng” -Xuân Vũ nhắc nhở.

“Dạ”

.....

“Tiểu Mã, người đi chậm chút”

“Người đó, chân ngắn quá mà”

“Người chê chân ta ngắn???? Cũng tại thứ ngựa như người cứ thích đi nhanh, còn trách ta sao????”

“Người đi như vậy thì bao giờ mới tới nơi đây????”

Một kẻ đi trước, một kẻ đi sau không ngừng chửi rửa nhau. Với tốc độ của bọn họ chỉ sợ sang năm mới cũng chưa lếch tới nơi a.

“Ta nghĩ lại rồi, lần sau nên cho người đi thay” -Nhân Mã đề nghị.

“Không được, ta không an tâm giao cho người khác”

Bảo Bình vác một cái túi lớn trên lưng, cực khổ leo sau Nhân Mã. Vị trí của cả hai hiện giờ là núi Diên Vĩ, ở miền tây của Hoàng Đạo, nơi này hiểm trở vô cùng, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

“Á!!” -Bảo Bình vì mãi nói, nhất thời bị trượt chân.

“Pặc!”

Nhân Mã thân thủ nhanh nhẹn, nắm được tay Bảo Bình.

“Phải cẩn thận chút a”

Bảo Bình thở phào nhẹ nhõm.

“Thật may là còn có người”

“Đưa đây. Ta mang dùm người” -Nhân Mã lấy đi cái túi đang vác trên lưng Bảo Bình xuống, đeo lên vai.

“Cám ơn” -Bảo Bình lí nhí nói, nàng thật may mắn khi có hắc cùng đồng hành.

“Đừng khách sáo như người xa lạ như vậy” -Nhân Mã bật cười, xoa xoa đầu Bảo Bình.

Tóc của Bảo Bình bị hắc làm rối lên, nàng bực dọc mắng nhiếc.

“Bỏ bàn tay thói của người ra”

“Xời, cái đầu ỏ quạ, ta không thèm rỏ vào”

“Ta cần người chạm vào chắc???”

Hai người oang oang nói qua nói lại, cứ thế cùng nhau bước về phía trước.

.....

ĐạiVươngphủ.

Bạch Dương đã nhận được thông báo từ Ma Kết, chuyện này Kim Ngưu cũng được biết.

“Chàng định ra biên cương?” -Kim Ngưu lo lắng hỏi, nỗi sợ hãi mà nàng vẫn lo đã tới rồi sao?

“Hiện tại vẫn chưa. Ma Kết chỉ nói ta huấn luyện cấp tốc binh lực, có lẽ mai ta sẽ ra thao trường” -Bạch Dương thở dài đáp, hẳn biết Kim Ngưu đang nghĩ gì trong lòng.

“Ta biết là nàng rất lo lắng, nhưng ta là tướng quân, trách nhiệm của ta là phải bảo vệ người dân ở đất nước này. Quan trọng hơn là, ta phải bảo vệ nàng” -Bạch Dương tiến tới gần Kim Ngưu, ôm lấy nàng từ phía sau, cảm gác lên vai của nàng.

Kim Ngưu trầm mặc, có lẽ nàng đang do dự.

“Ngưu nhi, nghe ta nói, ta luôn luôn mong muốn nàng được hạnh phúc, đối với ta mà nói, nàng không chỉ là một thê tử, mà còn là người bạn đời đồng hành cùng ta đến suốt chặng đường còn lại, ta còn muốn cùng nàng nắm tay nhau, cùng bên nhau đến già”

“Lại còn có cả hài tử, nếu là nữ nhi sẽ xinh đẹp giống nàng, nếu là nam nhi thì sẽ anh tuấn giống ta, chúng ta sẽ là một gia đình bốn người hạnh phúc, nhưng hiện tại đất nước đang bị kẻ xấu rình rập, ta không thể bỏ mặc được, nếu đất nước bị xâm chiếm, rồi chúng ta và các con ta sẽ ra sao?”

Bạch Dương xoay người Kim Ngưu lại, mặt đối mặt với nàng, ánh mắt hẳn thâm tình nhìn nàng, miệng cười, một nụ cười xán lạng, tựa như lúc ban đầu nàng gặp hắn.

“Nàng sẽ ủng hộ ta! Được không?”

Nghe những lời nói ấy của Bạch Dương, Kim Ngưu không thể kiềm được mà rơi lệ, nàng biết hẳn thực sự rất quyết tâm, nàng nên ủng hộ hắn mới phải.

“Hứa với thiếp . . cùng bên nhau tới lúc . . cả hai đầu tóc bạc phơ, có được . . hay không?” -Giọng nói của nàng bị ngắt quãng bởi những tiếng nấc.

“Không chỉ là kiếp này, mà còn kiếp sau, kiếp sau nữa, ta vẫn muốn bên nàng” -Bạch Dương ôm lấy nàng, âu yếm nói.

“Không hối hận?”

“Bạch Dương ta . . cả đời này cũng không hối hận”

.....

Hoàngcung- NgựHoaviên.

“Ngư muội, cứ suốt ngày ở trong phòng vậy cũng không phải việc tốt đâu” -Cự Giải khoác tay Song Ngư, cùng chậm rãi dạo bước trên con đường lát đá ngay ngắn, hai bên là những khóm hoa muôn màu muôn sắc.

“Xem ra những người làm vườn tốn không ít công sức mới có thể duy trì vẻ đẹp của hoa vào những ngày đông này” -Song Ngư cẩn thận đánh giá.

“Phải a, chúng ta tới hồ xem cá đi” -Cự Giải thích thú đề nghị.

“Oa. . quả là hoàng cung có khác nha, cá trong hồ cũng toàn là loài quý hiếm” -Song Ngư đảo mắt nhìn những con cá đang bơi lội trong hồ.

Cùng Cự Giải đi dạo khiến cho tâm tình của Song Ngư khá hơn trước thế nhưng . . chuyện đó đâu ai ngờ.
. .

“Duyên quý phi, Đức phi, thật trùng hợp a” -Một giọng nói quen thuộc, đáng ghét vang lên.

Cự Giải và Song Ngư cùng quay đầu lại, vẻ mặt cả hai một chút vui vẻ cũng không còn.

“Cứ tưởng là ai, hóa ra là Vân Chiêu nghi” -Cự Giải nói, mang theo vài phần châm chọc.

“Thần thiếp có quấy rầy nhã hứng ngắm cảnh của hai tỷ tỷ không?”

Nhạc Vân diện bộ xiêm y màu xanh lam, khoác thêm chiếc áo lông dày bên ngoài tiến về phía Cự Giải và Song Ngư, nhìn bộ dạng yếu đuối của nàng khiến người khác cảm thấy thương hương tiếc ngọc vô cùng.

“Ồ . . .Vân Chiêu nghi nhìn xem, sự xuất hiện của cô làm cá trong hồ hoảng sợ chạy hết rồi” -Song Ngư mỉm cười, nhìn vào hồ nước nói.

Nhạc Vân khi này còn đang tươi cười đột nhiên khuôn mặt trở nên cứng đờ, nhưng nàng ta vẫn nhanh mồm nhanh miệng đắp lại.

“Sao lại thế được? Có khi nào lại do Duyên quý phi?”

“Ban này bỗng cung ở đây bọn cá vẫn không hề bỏ đi, không hiểu sao khi Vân Chiêu nghi tới thì chúng lặng mất tăm a” -Song Ngư thản nhiên trả lời.

Nhạc Vân bị nói thẳng mặt như vậy, tức giận không thôi.

“Vân Chiêu nghi . . .cô quên gì rồi chẳng?” -Cự Giải lên tiếng nhắc nhở.

“Quên? Muội quên gì sao?” -Nhạc Vân dừng dừng đáp.

“Thấy Duyên quý phi và Đức phi tại sao không hành lễ???” -Thúy Vân và Tử Liên đứng một bên này giờ, cùng đồng thanh nói.

Nhạc Vân nhướn mày, khoe miệng câu dẫn một nụ cười.

“Nhạc Vân cũng muốn hành lễ lắm, có điều . . . Hoàng thượng đã ban lệnh, Nhạc Vân không cần phải hành lễ đối với bất kỳ ai, trừ ngài”

“Hừ . . . Vân Chiêu nghi quả thực rất được Hoàng thượng sủng ái a” -Cự Giải khinh thường nói.

“Đức phi nói quá rồi” -Nhạc Vân cười đắc thắng, bất chợt nàng liếc thấy một thân ảnh màu vàng từ xa đang đi tới, trong đầu nàng ta nghĩ ra một mưu kế.

“A .. .” -Nhạc Vân kêu lên một tiếng, đột nhiên cả người nàng ta liểng xiểng, ngã nhào về phía Song Ngư, nàng ta cố ý túm lấy quần áo Song Ngư.

“Cô làm gì vậy???” -Song Ngư hoảng hốt vì sự tiếp cận của Nhạc Vân, vội vàng đẩy cô ta ra.

“Á . . .”

“Ừm!!!”

Song Ngư trợn to mắt nhìn Nhạc Vân bị rơi xuống hồ, hơi thở nàng dồn dập, gấp gáp.

“A . . . mau . . . mau cứu người a”

Một thân ảnh màu vàng lướt qua mắt nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì??? Người đâu!!!!”

Thị vệ nhanh chóng xuất hiện, nhẩy xuống nước cứu người. Sau khi Nhạc Vân đã được cứu lên, nàng đã hôn mê bất tỉnh, Thiên Yết liền cho người đưa nàng ta về Thanh Loan cung.

“Song Ngư, nàng mau giải thích đi” -Thiên Yết lạnh giọng.

“Thiếp không có đẩy nàng ta” -Song Ngư phủ nhận, rõ ràng là nàng không hề dùng chút lực nào, vậy mà nàng ta cứ thế ngã xuống hồ.

“Tận mắt trông thấy nàng còn khẳng khẳng chối???”

“Hoàng thượng, quả thực Song Ngự không hề đẩy Nhạc Vân” -Cự Giải thay Song Ngự nói đỡ với Thiên Yết.

“Nàng không cần phải thay nàng ta giải thích” -Thiên Yết cắt lời Cự Giải, rồi lại chuyển tầm nhìn sang Song Ngự.

“Trẫm cảnh cáo nàng lần cuối, đừng gây thêm hại gì cho Du nhi, bằng không đừng trách trẫm không nể tình”

“Thiếp không có chính là không có” -Song Ngự thực sự đã nhịn không được, cao giọng nói, sau đó dậm chân xoay người rời đi.

Cự Giải thở dài, lắc đầu đuổi theo sau Song Ngự.

“Ngự muội, đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận a”

Cự Giải cố sức đuổi theo Song Ngự, khi đã bắt kịp nàng vội nắm lấy tay Song Ngự giữ lại. Đến lúc này nàng mới nhận ra trên gò má tinh tế của Song Ngự hai hàng lệ thì nhau lăn xuống.

“Sao lại khóc???” -Cự Giải hỏi, đưa hai tay lau đi lệ nóng hổi trên mặt Song Ngự.

“Lúc ấy . . . trong lúc muội muốn tránh xa sự tiếp cận của Nhạc Vân, có lẽ muội vô tình ..”-Nói tới đây, Song Ngự lại tiếp tục bật khóc nức nở.

“Tỷ biết muội không hề cố ý . . . đừng khóc nữa. Hôm khác chúng ta tới tạ lỗi với Nhạc Vân”- Song Ngự cố gắng nín khóc, gật gật đầu.

.....

KhánhVinhphủ.

Xử Nữ sau khi từ Vương phủ trở về trong lòng bức rức, khó chịu không thôi. Bình thường nàng sẽ ôm sách mà nghiền ngẫm cho tới tận khuya nhưng hôm nay nàng không có tâm trạng đó, một chút cũng không. Nàng nằm xấp trên giường, mặt vùi vào gối, suy nghĩ mông lung. Nàng rất cảm phục hần - Ma Kết, trước đây nàng chỉ nghe qua danh tiếng của hần, thật không ngờ giờ đây lại có thể gặp mặt, được ở gần bên hần như vậy.

“Thích thì đã sao??? Chắc gì có thể đến được với nhau đây?”

Nàng chính là không muốn nói ra tình cảm này của mình, lại càng không hề có hi vọng viễn vông, xa vời.

.....

TamVươngphủ.

Nghĩ tới Xử Nữ, trong lòng hần dường như có lớp chắn gì đó không thể diễn tả được. Hần đương nhiên cũng có chút gì đó với Xử Nữ, nhưng là không hình dung được đó là loại cảm giác gì. Hần luôn luôn coi Xử Nữ như một hảo muội muội tốt của mình, chưa từng có ý nghĩ xa hơn.

Nàng đã tới tuổi cập kê, hần nghĩ cho nàng nên mới có ý định làm mai, giúp nàng tìm được ý chung nhân thích hợp, cứ nhiên nàng lại cự tuyệt lòng tốt của hần nha. Còn nữa, hần cũng đâu có nói gì sai đây? Sao nàng lại phản ứng dữ dội tới như vậy?? Nhưng mà nói gì thì nói, bản thân hần còn lo chưa xong, lại đi rồi hơi lo chuyện người khác.

Thế nhưng hần đã xác định rồi a, hần sẽ không lấy thê tử đâu. Nữ nhân rất phiền phức, hần đọc qua nhiều sách như vậy lại chẳng thể nào hiểu được nữ nhân. Haiz Haiz . .

“Vương gia, sao lại thở dài như vậy” -A Mạc tiến vào phòng Ma Kết.

“Bổn Vương đang sầu thay nhân thế a”

“Tạm thời đừng sầu nữa, mau dùng cơm tối thôi”

“Không có tâm trạng”

“Vương gia cao quý của tôi ơi, người mà không ăn thì cơ thể sẽ trở nên yếu ớt, rồi lại sinh bệnh, rồi lại báo hại tôi phải nghe Xử Nữ cô nương cảm râm cả ngày a”- A Mạc than thở.

“Người nói cũng phải, cho người dọn bữa lên đi” -Ma Kết suy nghĩ lại, lời của A Mạc quả thực không sai nha.

.....

“Mọi thứ chuẩn bị xong hết chưa?”

“Dạ bẩm thái tử, đã xong rồi ạ”

“Tốt, ngày mai nhớ thực hiện mọi việc theo kế hoạch, không được phép để xảy ra bất kỳ sơ sót gì”

67. Chương 66

Cứ vào mỗi buổi sáng, Cự Giải có thói quen đi dạo để vận động cơ thể, nàng nghĩ rằng nếu cứ suốt ngày ở trong cung được hầu hạ, chỉ sợ sinh lười và có khi lại chết yếu không chừng. Mặt trời chỉ mới vừa lên, ánh sáng hãy còn yếu ớt, Cự Giải cùng Thúy Vân cước bộ chậm chậm, vừa đi vừa hít thở khí trời buổi sớm. Thật trong lành a!

Vì trời vẫn còn sớm nên hầu như cung nhân không hề thấy đâu, chỉ có hai người thong dong ở nơi hậu cung rộng lớn. Cũng đã gần cuối tháng mười một, trời đã chuyển sang mùa đông, khí lạnh vờn nhẹ lên da thịt non mềm của Cự Giải.

“Nương nương, em đi lấy thêm áo cho người” -Thúy Vân nói, nàng sợ Cự Giải sẽ bị lạnh.

“Được!”

Thúy Vân lập tức chạy về Giải Thu cung, Cự Giải tiến về phía chiếc ghế đá gần đó ngồi xuống đợi Thúy Vân, không gian xung quanh yên ắng vô cùng.

“Xoạt” -Một tiếng động lạ vang lên.

“Ai????” -Cự Giải cảnh giác, đưa mắt nhìn tứ phía, không hề có một bóng người.

“Pặc”

Một hắc y nhân thừa lúc Cự Giải không để ý tới, liền xuất hiện phía sau lưng nàng, chỉ một chiêu đã khiến nàng bất tỉnh. Hắc nhân nhanh nhẹn vác nàng lên vai, biến mất không ai hay biết. Thúy Vân tay cầm chiếc áo khoác lông chồn, vừa tới nơi thì lại không thấy Cự Giải đâu.

“Quái lạ! Nương nương đi đâu rồi?”

Thúy Vân vội vã đi tìm gần đó, nhưng vẫn là không hề thấy bóng dáng Cự Giải đâu. Trong phút chốc Thúy Vân cảm thấy hoảng loạn vô cùng, nhưng nàng không bỏ ý định tìm kiếm Cự Giải, nàng tiếp tục chạy khắp nơi tìm, miệng hô to

“Đức phi nương nương nương” -Lặp đi lặp lại không ngừng.

.....

Sư Tử và Ma Kết hôm nay sẽ thay mặt Thiên Yết đưa tiễn đám người Xà quốc về nước. Sư Tử ngay từ ban đầu đã không hề cảm thấy có thiện cảm với vị thái tử Xà Phu này. Không khí xung quanh Xà Phu có phần quỷ dị khác người, cộng thêm khuôn mặt quỷ quyết của hắn, thoạt nhìn đã biết không phải kẻ tốt lành gì.

“Thật đã làm phiền hai vị vương gia rồi” -Xà Phu khách sáo nói.

“Đây là chức trách của bốn vương” -Sư Tử trả lời hời hợt, trong lòng thầm mong Xà Phu mau mau đi nhanh cho hắn nhõ.

Xà Phu cười cười, bước lên xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn, hắn đưa mắt nhìn Sư Tử đang lên ngựa, liền lên tiếng.

“Không cần tiền đâu”

“Nhưng đây là do Hoàng Thượng căn dặn” -Ma Kết vội nói.

“Quả thực không cần” Xà Phu đánh mặt lại, neho neho mắt nhìn hai vị vương gia.

Sư Tử nhún nhún vai, tốt thôi, đỡ mất công ta a, một thân cao quý như ta, lẽ nào phải đi đưa tiền một thái tử của một tiểu quốc tầm thường? Ma Kết và Sư Tử đứng nhìn đoàn người Xà Phu đi khỏi hoàng cung.

“Trông bọn họ có vẻ gấp gáp quá vậy?” -Ma Kết chợt nói.

Sư Tử chợt nảy sinh một loại cảm giác bất an, hần nhúu mày, biểu tình phức tạp, có phải ta quá đa nghi không???

“Chúng ta đi dạo trong cung một chút đi” -Ma Kết đề nghị.

.....

Hai nam nhân anh tuấn tiêu sái bước trên con đường dài lát đá, vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất, từ xa Thúy Vân tay ôm áo lông, hộc tốc chạy lại. Sư Tử liền nhận ra đó là cung nữ thân cận của Cự Giải.

“Sư Vương, người có thấy Đức phi đâu không??” -Vì quá gấp nên Thúy Vân quên mất chuyện phải hành lễ.

“Muội ấy phải ở Giải Thu cung chứ??”

“Ban sáng, nô tì cùng Đức phi đi dạo, nửa đường nô tì chạy về lấy áo khoác thêm cho Đức phi, khi quay lại thì không thấy người đâu, nô tì đã chạy khắp hậu cung mà cũng không thấy”

Thúy Vân bật khóc nức nở thuật lại sự tình. Sư Tử trong lòng khấn nguyện, lại nhớ đến lúc này bọn người Xà Phu có vẻ gấp gáp, không lẽ . . .

“Xà Phu”

Ma Kết giật mình, nhìn Sư Tử.

“Huynh chắc chắn không???”

“Nhất định là bọn họ, huynh phải đuổi theo, đệ ở đây huy động thêm người”

“Khoan . . .” -Chưa kịp nói hết thì đã không thấy Sư Tử đâu nữa.

“Chuyện lớn rồi a, bỗn Vương đi tìm Bạch Dương, chuyện này khoan hãy kinh động tới Hoàng Thượng, người về cung chờ đợi đi” -Ma Kết dặn dò Thúy Vân, sau đó ba chân bốn cẳng chạy đi mất.

Thúy Vân nước mắt lã chã.

“Đức phi, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì”

.....

Về phần Nhạc Vân, sau khi được cứu lên bờ, thái y đã khám và chuẩn đoán nàng ta bị nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng một tháng. Thiên Yết đã lệnh cho bọn thái y phải nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho Nhạc Vân, thành ra đám thái y ấy vô cùng cẩn thận. Song Ngư nghe tin này, trong lòng thầm trách bản thân.

“Là do mình, cô ấy không khỏe mới ngã vào mình, thế mà mình lại lỡ . . .”

Đúng là Song Ngư không hề thích Nhạc Vân chút nào, nhưng cũng không hề có ý muốn tổn hại tới tính mạng của nàng ta đâu. Chính vì thế mà nàng đã dặn bên Ngự thiện phòng giúp nàng nấu một bát canh nhân sâm quý.

“Tiểu thư, canh đã được chuẩn bị xong”

“Ừm . . .chúng ta đi thôi, À phải rồi, Đức phi .. .”

Chưa đợi Song Ngư nói hết, Tử Liên liền đáp ngay.

“Em đã cho người tới Giải Thu cung, nhưng hình như Đức phi không có ở đó”

Song Ngư gật gật đầu.

“VẬY ta với em đi Thanh Loan cung”

.....

ThanhLoancung.

Song Ngư bước vào phòng trong, quét mắt nhìn đám phi tần tút ta tút tit nịnh bợ Nhạc Vân, toàn một lũ giả dối.

“Ồ kìa, Duyên quý phi sao lại đích thân tới đây a” -Dung phi điều ngoa nói.

“Rõ ràng đã xô người ta xuống hồ, lại còn trơ mặt mà tới đây” -Thục phi châm chọc, giọng nói khinh khỉnh.

Song Ngư tâm tình không tốt, lại bị lời này của Thục phi chọc giận, nàng ngay lập tức tiến lên, giáng một cái tát uy lực xuống má Thục phi, vẻ mặt nàng không hề có chút cảm xúc. Hiền phi trợn tròn mắt, tay ôm mặt, mồm há hốc nhìn Song Ngư.

“Trong phòng này, hiện tại ai là lớn nhất???” -Song Ngư ngữ khí uy hiếp, mặt nghiêm lại, mắt phượng sắc bén nhìn một đám phi tử đang bị cú tát lúc nảy của Song Ngư dành cho Thục phi mà ngây người.

Bọn họ run rẩy quỳ xuống, Dung phi cũng tái xanh mặt cùng Thục phi mặt cắt không còn giọt máu quỳ xuống.

“Tham kiến Duyên Quý phi”

Song Ngư hài lòng, thần sắc giãn ra, cho bọn họ miễn lễ xong, lại quay đầu nhìn Nhạc Vân đang yếu ớt nằm trên giường. Nàng nở một nụ cười thân thiện.

“Vân chiêu nghi, chuyện lần trước thật xin lỗi, hôm nay ta có ý sai nự thiện phòng làm chút canh bổ cho Vân chiêu nghi”

Nhạc Vân hơi bất ngờ trước biểu tình của Song Ngư, theo như nàng nghĩ thì Song Ngư phải căm ghét nàng mới đúng chứ??

“Duyên quý phi đã có lòng, Nhạc Vân đâu dám từ chối”

Nàng ta lập tức cho cung nữ thân cận của mình tiến lên lấy bát canh, cung nữ nhận được cái nháy mắt ám hiệu của Nhạc Vân, liền nhận lấy bát canh, dùng chút tiểu xảo đem thứ bột màu trắng đổ vào bát canh. Nhạc Vân cười cười cảm lấy, uống một hơi.

“Xoảng!” -Chiếc bát rơi xuống đất vỡ tan tành, Nhạc Vân phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Đám phi tần bị dọa, hoảng loạn kêu lên.

“Mau mời thái y”

Song Ngư kinh hoảng nhìn Nhạc Vân bất tỉnh, miệng và y phục dính đầy máu, chuyện gì đã xảy ra thế này??? Sao nàng ta uống xong liền như vậy???

.....

Thái y cấp tốc chạy tới, bắt mạch xem xét tình hình. Cùng lúc này một giọng nói âm lãnh vang lên.

“Đã xảy ra chuyện gì???”

Thiên Yết một thân long bào thêu rồng sống động bước vào, đám người có mặt ở đó liền quỳ xuống.

“Tham kiến Hoàng Thượng”

Tên Thái y cũng vội quỳ xuống.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vân chiêu nghi bị trúng độc mạn đà la, cũng may là phát hiện kịp, chỉ cần dùng chút thuốc sẽ không sao”

“Mau đi làm việc đi”

Thái y dạ một tiếng, đứng dậy chạy đi sắc thuốc. Dung phi giả hoạt cắt tiếng nói.

“Hoàng thượng, sau khi Vân chiêu nghi uống canh Duyên quý phi mang đến, liền nôn ra máu”

Đám phi tần khác cũng phụ họa theo, Thiên Yết lúc này mới để ý tới thân ảnh nhỏ bé của Song Ngư.

“Lại là nàng??”

“Yết . . .thiếp không . . .”

“To gan, Sao dám gọi tục danh của Hoàng thượng???” -Thục phi lập tức mắng người.

Song Ngư lúc này đã lâm vào tình cảnh hoàn toàn bất lợi.

“Nàng lại định chối tội? Lần này có hàng chục phi tần làm chứng, nàng dám khẳng định mình vô tội???”
-Thiên Yết quát.

Song Ngư thực sự bị dọa, nước mắt ngấn dài.

“Thiếp không có, quả thực không có. Chàng phải tin thiếp”

Mặc kệ lời cầu xin của nàng, Thiên Yết liền lớn giọng ra lệnh.

“Người đâu, mang Duyên quý phi tống vào lãnh cung, sám hối ở đó ba tháng, không ai được phép tới thăm”

Lập tức có hai thị vệ tiến vào, đưa Song Ngư đi, Song Ngư không hề giãy dụa, tâm nàng dường như đã chết, Thiên Yết không còn tin tưởng nàng nữa, nàng phản kháng có gì sao??? Chỉ là nàng không thể ngăn bản thân ngừng rơi nước mắt. Dung phi và Thục phi hả hê cười, mà Nhạc Vân đang nằm bất động trên giường, nơi khóe miệng ả ta cong lại, tràn đầy đắc ý.

.....

Sư Tử dùng khinh công, ráo riết đuổi theo đoàn người Xà Phu, nhưng lại không thấy đâu.

“Quái, bọn họ xuất phát chưa được bao lâu, sao lại không thấy người đâu??”

Nhưng dù vậy, hắn vẫn tiến về phía trước tìm kiếm, Xà Quốc nằm ở phía tây, vậy cứ theo hướng đó mà tìm.

.....

Cự Giải từ từ mở mắt ra, nàng hoảng hốt nhìn xung quanh, rõ ràng ta đang ở Hoàng cung, sao bây giờ lại ở nơi cây cối um tùm thế này??? Nàng cử động thì phát hiện bản thân bị trói chặt, miệng bị bịt lại. Trời ơi. . . lẽ nào nàng bị bắt cóc???????????

“Tỉnh rồi sao??”

Cự Giải giật mình khi nghe có tiếng người, nàng nhìn tới nơi phát ra tiếng nói, khi nhìn thấy được đó là ai, nàng liền

‘Ưm Ưm’ như muốn nói gì đó.

Nam nhân nhếch miệng cười, đưa tay kéo miếng vải bịt trên miệng Cự Giải xuống.

“Xà Phu!!! Người vì sao bắt cóc ta?????”

“Ta cũng không muốn, chỉ là do người là kẻ được Hoàng đế Hoàng Đạo sủng ái nhất a” -Xà Phu nói.

“Sủng ái??? Hahahahaha” -Cự Giải bật cười.

Xà Phu nhú mày.

“Người không sợ sao???”

“Ta hỏi người, bắt cóc ta làm gì???”

“Dùng người uy hiếp hắn” -Hắn tổng lời nói của Xà Phu chính là ám chỉ Thiên Yết.

“Người muốn xâm lược Hoàng Đạo???”

“Đó chỉ là chuyện sớm muộn”

“Ta nói cho ngươi hay, ta không phải người Hoàng thượng sủng ái, ngươi bắt lầm rồi”

“Sao có thể??? Hôm ấy ngươi rõ ràng cùng hắn ngồi chung một kiệu tới yến tiệc”

“Ra là thế, tiếc là hôm ấy ái phi của Hoàng thượng không khỏe nên ta mới thay nàng ta sòng bước với Hoàng thượng tới yến tiệc”

Xà Phu vẻ mặt méo mó khó coi, chuyện đại sự như vậy mà lại để ra sai sót.

“Mau thả ta ra”

“Hừ, ngươi không còn giá trị lợi dụng, giữ lại chỉ thêm họa” -Xà Phu lấy ra một thanh kiếm, chuẩn bị đâm về phía Cự Giải.

”Keng!” -Thanh kiếm bị gãy đôi.

Trước mắt Cự Giải xuất hiện một bóng người quen thuộc, hốc mắt nàng ửng đỏ, cảm động nhìn nam nhân đó.

“Ngươi dám giết nàng, bổn Vương sẽ cho ngươi sống không bằng chết”

Xà Phu tức giận nhìn kẻ quấy rối.

“Sư Vương, không ngờ ngươi lại nhanh như vậy đuổi kịp. Ta đã cố ý bỏ xe ngựa, chia làm nhiều nhóm đi con đường khác nhau trở về Xà Quốc, vậy mà lại bị Sư Vương bắt được a”

“Không cần nhiều lời, chờ chết đi”

” Để xem ai mới là người chết trước” -Xà Phu cười ác ý, một đám người đã sớm vây quay Sư Tử, ước chừng có khoảng hơn mười lăm người.

Sư Tử nhanh chóng tháo dây trói cho Cự Giải.

“Muội không sao chứ???”

Cự Giải méo máo nhìn Sư Tử.

“Ô ô ô . .. muội thật sợ quá a. Cứ tưởng là sẽ mất mạng tại nơi đây rồi”

Nàng bật khóc như tiểu oa nhi, ôm chầm lấy Sư Tử, Sư Tử đỏ mặt vì cái ôm ấy, miệng hé mở tính nói gì thì đã bị cắt ngang.

“Hai người tình tứ đủ chưa??? Chuẩn bị xuống hoàng tuyền đi”

Sư Tử vội giấu Cự Giải sau lưng để tiện bảo hộ nàng, tay cầm chắc thanh kiếm, sẵn sàng nghênh chiến.

68. Chương 67

Quay trở lại với Bảo Bình và Nhân Mã, hai cái con người này phải công nhận là thể lực bọn họ tốt thật, vừa đi vừa cãi nhau không ngừng, thú rừng bị tiếng nói thánh thót của bọn họ làm cho kinh sợ.

“Bảo Bình, rốt cuộc là bao giờ mới thấy được thảo dược mà ngươi muốn tìm đây???”

“Sao lại hỏi ta a, cái này phải hỏi ý của lão Thiên” -Bảo Bình than thở, lấy tay chỉ chỉ lên trời.

“Ngươi đừng có mà ngụy biện, biết thế ta không đi cùng ngươi”

Bảo Bình bĩu môi lầm bầm nói xấu Nhân Mã, mắt nàng cứ lảo liên quan sát xung quanh. Hai con mắt bỗng nhiên lóe sáng như thú thấy được con mồi.

Bảo Bình nở một nụ cười man rợ.

“Muaháháhá . . . .lão Thiên thật biết điều, không phụ lòng ta a”

Nàng nhấc váy chạy thẳng lên phía trước, Nhân Mã nhìn nàng chạy lên, dáng vẻ như một tiểu hài tử nghịch ngợm, hần nhoèn miệng cười, chợt nụ cười của hần cứng lại, sắc mặt xấu đi.

“Bảo Bình, đứng lại”

Chỉ tiếc là đã không kịp, Bảo Bình khi vừa chạy tới nơi mới nhận ra là đã quá đà, nàng trượt chân rơi xuống vách núi, cũng may là nàng kịp dùng tay trái bám lấy một cành cây gần đó. Nhân Mã cẩn thận tới gần vách núi.

“Bảo Bình, đừng sợ, ta sẽ kéo ngươi lên”

Bảo Bình rưng rưng nước mắt, thoáng nhìn xuống bên dưới, vách đá dựng đứng, sâu hút, tối tăm không thấy được gì. Bên tai nàng nghe thấy tiếng gió rít gào, cánh tay nắm lấy cành cây trở nên quá mỏi, nàng mếu máo nhìn Nhân Mã.

“Tiểu Mã, ta không muốn chết a”

Nhân Mã nhìn bộ dạng đáng thương của Bảo Bình, cảm thấy hơi nhói lòng.

“Ngươi sẽ không chết”

Nhân Mã nhướn người lên, một tay nắm vào một vật cố định gần đó, một tay đưa về phía Bảo Bình.

“Cầm lấy tay ta”- Bảo Bình gắng chút sức cuối cùng đưa tay phải lên.

“Lão Thiên a, người lý nào lại ác đức như vậy??? Tay ta với không tới a”-Bảo Bình tuyệt vọng, nhìn lên trời mà rống giận.

“Rắc!!”

Nghe tiếng động này, Bảo Bình biết là mình tàn đời rồi, nàng đưa mắt nhìn Nhân Mã lần cuối.

“Hãy giúp ta chăm sóc Xử tử”

Đoạn cành cây bị gãy.

Trước khi nàng rơi xuống, nàng vẫn cố chấp hét lên.

”Lão Thiên thối tha, người nữ nào bắt ta chết thảm như vậy a

~~”

Nàng nhắm mắt mặc kệ số phận, bên tai nàng văng vẳng tiếng gào của Nhân Mã.

“Bảo Bảo”

Hai tiếng này vang lên thê lương vô cùng, dần dần dáng người nhỏ bé của Bảo Bình bị bóng tối hút lấy, không còn thấy đâu. Nhân Mã nhìn trân trân vào nơi đen ngòm ấy, nơi khóe mắt nhỏ một giọt lệ.

.....

Hoàng cung- Ngự thư phòng.

“Chuyện này trẫm sẽ xem xét lại” -Giọng Thiên Yết đều đều vang lên.

“Tam Vương cũng đã hai mươi ba, cũng nên lập Vương phi, thần thấy . . . ”

“Đủ rồi, chuyện này trẫm sẽ tự quyết, không cần Thù Thái Úy phải bận lòng”

“Vây thần xin cáo lui” -Lão già Thù Thái Úy cúi người hành lễ rồi lui ra ngoài.

Thiên Yết ngồi yên trước ngự án, trầm ngâm suy nghĩ . . . .

“Hi công công”

“Dạ, Hoàng Thượng cho gọi” -Hi công công từ bên ngoài tiếng vào, cung kính cúi người.

“Truyền Tam Vương gia vào cung”

.....

TamVươngphủ.

“Xử Nữ, dạo gần đây huynh thấy muội hay tránh mặt huynh quá nga”

Xử Nữ và Ma Kết đang ở trong thư phòng xử lý công văn, hai người song song ngồi bên nhau.

“Đâu có . . .huynh nhầm rồi” -Xử Nữ tránh ánh nhìn của Ma Kết, lúng túng đáp.

“Phải không? Mà sao muội không vào cung thăm Song Ngư??” -Ma Kết hỏi sang việc khác, hắn không muốn gây khó dễ cho nàng.

Xử Nữ vỗ vỗ trán.

“Aizzz cũng tại bận bịu việc chính sự, nào có thời gian a”

Từ bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của A Mạc.

“Có chuyện gì???”

“Vương gia, Hoàng thượng triệu ngài vào cung”

Ma Kết ngạc nhiên, sao lại gọi hắn vào giờ này???

“Huynh đi một chút, muội xử lý tiếp đi”

Ma Kết bước ra ngoài, theo sau là A Mạc.

“Người đã gửi lời nhắn của ta tới Bạch Vương chưa???”

“Dạ, nô tài đã làm rồi a”

“Tốt, chuyện này không được truyền ra ngoài, nhớ giữ mồm giữ miệng”

A Mạc là người hầu thân cận của Ma Kết, đương nhiên sẽ biết nghe lời hắn nha.

.....

ĐạiVươngphủ.

“Rầm!!”

Bạch Dương vẻ mặt ngập tràn tức giận, giáng một cú đánh xuống cái bàn gỗ đáng thương. Cái bàn thoảng chốc đã bị gãy làm đôi, tan tành.

“Hừ!! Một tiểu quốc như Xà Quốc mà dám có ý đồ xâm chiếm Hoàng Đạo???? Không biết tự lượng sức”
-Bạch Dương nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ.

Kim Ngưu một bên trán an hấn.

“Bạch Dương, chàng hãy bình tĩnh có được không???”

“Ta không thể chậm trễ được nữa, Giải muội và Sư đệ đang gặp nguy, ta phải đi cứu nguy cho bọn họ” -Bạch Dương dứt khoát nói.

Kim Ngưu không ngăn cản hấn, ngược lại giúp hấn mặc áo giáp vào, nàng - một thê tử dịu dàng mỉm cười nhìn hấn, trong mắt nàng chứa đựng một sự tin tưởng tuyệt đối.

“Thiếp chờ chàng về”

.....

Cự Giải nép mình sau lưng Sư Tử, run rẩy nhìn đám hắc y nhân vây quanh hai người. Sư Tử ngoái đầu lại, mỉm cười nhìn nàng.

“Đừng sợ”

Cự Giải ngậy ngốc nhìn nam nhân trước mặt, sao bây giờ nàng mới nhận ra, khi hắn cười lại đẹp tới vậy.

“Xông lên” -Xà Phu phát tay ra lệnh, đám hắc y nhân nhận lệnh, cầm kiếm xông lên.

Sư Tử không nao núng lo sợ, ngược lại hắn còn nhướn miệng cười. Hắn vung thanh kiếm báu trong tay lên, quét một vòng, một trận kinh phong nổi lên, cát bụi bay mù mù, trong gió rít gào tiếng múa kiếm. Bọn hắc y nhân liền cảm thấy có điểm không đúng a. Sao lại mát mẻ thế này???? Bọn họ giật mình nhìn lại bản thân, tay chân đầu hoàn toàn còn nguyên . . . thế nhưng mà y phục cùng kiếm trong tay đã bị cắt te tua, những mảnh vỡ của kiếm rơi xuống đất. Bọn họ luống cuống che lại thân thể đang phơi bày không giấu điểm gì trước thiên nhiên.

Nhân lúc bọn họ còn ngây ngời, Sư Tử vội ôm ngang eo Cự Giải, dùng khinh công chạy thoát khỏi vòng vây. Khi cả hai người vừa đi, lập tức những hàng cây cao, khỏe mạnh gần đó liền thay nhau ngã xuống ầm ầm, trên mặt đất chỉ còn lại những gốc cây với đường chém sắc bén.

“Khốn khiếp” -Xà Phu điên tiết, hắn vì đứng xa nên không bị ảnh hưởng nhiều, vội cầm lấy một thanh kiếm khác, nhún người đuổi theo hai kẻ phía trước.

Vì phải ôm theo Cự Giải nên Sư Tử không thể di chuyển nhanh được, chẳng mấy chốc Xà Phu đã đuổi kịp, hắn cười nham hiểm nhìn hai người.

“Đừng hòng trốn thoát”

“Hừ! Chính ta nói điều đó mới phải” -Sư Tử cầm chắc kiếm, để Cự Giải tại nơi an toàn, hắn lúc này mới xông lên giao chiến với Xà Phu.

Xà Phu này quả thực không phải hạng tầm thường. Thân pháp hắn vô cùng nhanh nhẹn, luôn lách tựa như một con mãng xà. Sư Tử lần đầu tiên rơi vào thế chật vật như vậy. Trong tâm trí hắn luôn vang lên tiếng nói.

“Vì Cự Giải, không thể để thua hắn”

Điều đó như tiếp thêm sức mạnh cho Sư Tử, hắn vô cùng uy lực vung kiếm, mặc kệ những vết thương bị Xà Phu chém qua đang rỉ máu, Sư Tử vẫn tiếp tục tấn công.

“Hahaha .. . người nghĩ rằng sẽ thắng được ta???? Kiếm ta được tẩm một loại độc của loài rắn độc nhất Xà Quốc, bị chém phải xem như người không thể bảo toàn mạng sống rồi” -Xà Phu cười gian xảo, hắn tự tin rằng bản thân sẽ nắm chắc phần thắng trong tay.

Cự Giải nghe vậy lại càng lo sợ thay cho Sư Tử, nhưng nàng không thể làm gì hơn, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn, nàng không biết võ công, xông vào chỉ tổ làm vướng tay vướng chân Sư Tử. Sư Tử dường như không nhụt chí, hắn nhất định, nhất định đem Cự Giải bình an trở về.

“Người cũng đừng lo quá, độc này sai bảy ngày mới phát tác, trong thời gian đó nó sẽ hành hạ người, tới lúc đó người sẽ sống không bằng chết” -Xà Phu cười tà ác, nhân lúc Sư Tử để lộ sơ hở liền tung cước đạp ngã Sư Tử.

Sư Tử lúc này đã ngất độc, suy yếu vô cùng, hắn nằm giữa rừng núi bao la, xung quanh là cây cối um tùm, hắn nghe rõ mồn một tiếng xào xạc của lá, trong mắt mọi thứ trở nên mơ hồ.

“Một kẻ đã xong, bây giờ tới lượt Đức phi rồi”

Cự Giải hoảng sợ, chân như nhũn ra, không thể di chuyển, nàng nhìn Xà Phu vẻ mặt hiểm ác đang tiến tới mình. Xà Phu không còn nhân tính, ngay cả một nữ nhi yếu đuối mà hắn cũng ra tay được. Hắn chia kiếm về phía Cự Giải đâm tới.

“Phập!!!”

Xà Phu trợn mắt tức giận khi người trúng phải mũi kiếm ấy không phải Cự Giải mà là Sư Tử.

“Đồ phá đám!!!!!!” -Hắn thô bạo rút kiếm ra khỏi người Sư Tử.

Sư Tử khóe miệng chảy máu, bên bả vai trái của hắn máu chảy ra không ngừng, Cự Giải đứng sau lưng hắn, bật khóc nức nở.

“Sư huynh, huynh là đồ ngốc”

“Giải nhi, đừng khóc, muội cười là đẹp nhất” -Trong thời khắc sinh tử này, hắn vẫn có thể mỉm cười dịu dàng xoa đầu Cự Giải, giọng nói trầm ấm.

Cự Giải thật sự bị hắn làm cho cảm động, môi nhỏ của nàng cố gắng cong lên, tạo nên một nụ cười thật đẹp. Xà Phu bực bội khi thấy cảnh này, liền vung kiếm đâm tới hai người.

“Keng!”

Thanh kiếm của Xà Phu lại bị chặt gãy. Sư Tử trong mắt hắn lên tia máu, luồng sát khí tỏa ra, xung quanh hắn như có lửa bao bọc, hắn dùng thanh kiếm của mình đâm vào ngực Xà Phu, bồi thêm cho hắn vài nhát chém coi như khuyến mãi.

Xà Phu ngã ra đất, máu tươi chảy lan ra. Từ xa nghe thấy tiếng của đám hắc y nhân đã đuổi tới, Sư Tử vội cùng Cự Giải chạy đi. Xà Phu nằm yên bất động, trừng mắt nhìn hai kẻ đang bỏ đi.

“Sư Vương, ta quyết không để ngươi cùng Hoàng Đạo tồn tại dài lâu”

.....

Ngự thư phòng.

“Đệ triệu huynh vào có việc gấp sao???”

Thiên Yết nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói.

“Là chuyện hôn sự của huynh”

“Hôn sự???”

“Đúng vậy, lão cái già Thúy Thái Úy có ý muốn gả con gái thứ của lão cho huynh”

“Lại là lão ta! Đệ đã quyết định thế nào??”

“Vẫn chưa, còn chờ ý huynh ra sao”

Ma Kết vuốt cằm suy nghĩ, rồi thở dài nói.

“Thùy gia hiện tại thế lực quá mạnh, hơn phân nửa người bọn họ đều vào triều làm quan, con trai trưởng của lão cáo già ấy nửa bình quyền trong tay, dù cho Bạch Dương có là đại tướng quân nhưng huynh ấy hoàn toàn hoạt động ở biên cương, quân lại không đông. Binh lính ở Kinh Thành đều là thuộc hạ của con trai lão, đám quan trong triều đa số đều cầu kết cùng hắn có mưu đồ riêng”

“Bây giờ nếu không đồng ý hôn sự . . . chỉ sợ . . . ”

Ma Kết chán nản nói, dù hắn không muốn nhưng vì đại cục trước mắt, phải biết nhẫn nhịn.

“Cứ đồng ý đi, đợi khi thu hồi lại binh quyền rồi huynh hưu con gái lão cũng không muộn”

*hưu = bỏ = li dị.

Ma Kết đứng dậy cáo từ Thiên Yết, vừa bước ra khỏi Long Ngâm điện hắn bắt chợt nghĩ tới Song Ngư, thật hay là Phượng Nghi cung ở gần đây, hắn liền vội bước tới đó.

“Tham kiến Vương gia” -Một cung nữ ở Phượng Nghi cung kính cẩn hành lễ với Ma Kết.

“Không cần đa lễ, Duyên quý phi có ở trong không??”

Cung nữ đột nhiên bật khóc, sụt sùi nói.

“Nương nương phạm tội nên bị Hoàng thượng đày vào lãnh cung sám hối ba tháng, khi đi cũng chỉ mang theo Tử Liên tỷ, nương nương bình thường đối với hạ nhân rất tốt, chưa từng la mắng qua, cũng không yêu cầu gì khác khe, không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện như thế này”

Ma Kết giật mình nghe cung nữ thuật lại sự tình, Song Ngư trong trí nhớ của hắn hoàn toàn không phải người như vậy a. Không được phải tới lãnh cung một chuyến.

“Vương gia, người định tới lãnh cung sao? Hoàng thượng có chỉ không cho phép ai vào thăm nương nường”

Ma Kết vừa định đi đã phải dừng cước bộ. Sao Thiên Yết lại làm như vậy? Chẳng lẽ là do nữ nhân giống An Du gây nên??? Không thể, Thiên Yết không phải người như vậy, nhất định là có ẩn tình bên trong, tiểu nư a, đành phải để muội chịu khổ rồi.

.....

“Kết huynh về rồi sao? Hoàng thượng giao việc quan trọng à?”

Ma Kết mệt mỏi ngồi xuống ghế.

“Chỉ là chuyện hôn sự của huynh thôi”

Xử Nữ nghe được tin động trời từ miệng Ma Kết phán ra, mắt nàng tròn tròn, nét mặt sa sầm không nói nên lời. Ma Kết thấy lạ, liền đứng dậy đưa tay sờ vào trán nàng.

“Muội sao vậy? Đầu có sốt a”

Xử Nữ vội đẩy tay Ma Kết ra, giọng nói ghen ngào.

“Muội chợt nhớ có chút chuyện cần làm, muội đi đây”

Ma Kết ngẩn ngơ nhìn Xử Nữ vội vã đi khỏi, nhìn lại bàn tay bị nàng đẩy ra.

“Mình làm gì sai sao?”

“Vương gia, có Song Vương gia tới chơi” -A Mạc chạy vào thông báo.

“Hửm??” -Ma Kết nhìn sắc trời đã sẩm tối, đệ ấy tới đây làm gì??

.....

Song Tử đi qua đi lại ở tiền sảnh, vẻ mặt sốt ruột như ngồi trên đống lửa.

“Đệ tới đây làm gì?”

Nghe thấy tiếng Ma Kết, hân mừng rỡ nhào tới.

“Kết huynh, huynh phải giúp đệ”

“Ra là vậy”

Sau khi nghe Song Tử kể lại đầu đuôi sự việc, Ma Kết gật gù xoa cằm suy nghĩ.

“Huynh xem bây giờ nên làm thế nào đây???” -Song Tử cầu cứu.

“Cái này . . . thật hết cách rồi, mọi thứ rành rành ra đây”

“Huynh không tin đệ??”

“Cốp!”

“Ui da, sao lại đánh đệ??” -Song Tử xoa xoa cái đầu bị đánh.

“Đồ ngốc, huynh là ai mà đệ hỏi vậy??? Chỉ là huynh không nghĩ ra cách lật tẩy việc này a, chỉ còn cách chờ đứa bé sinh ra”

Song Tử ủ rũ.

“Haizzz tưởng huynh có cao kiến gì a, thôi đệ về phủ đây”

Ma Kết trông bóng lưng của hắn đi khỏi, uể oải nói.

“Tại sao lại lắm chuyện xảy ra vậy??? Haizz”

69. Chương 68

“Đứa con út của Ngư mẫu thật quái dị nga”

“Phải a, phải a, thật không hề giống với người bình thường”

“Người nói xem, có phải đầu óc nó có vấn đề không?”

“Chẳng biết được, đâu ai dám tiếp xúc với nó”

.....

“Cho Bảo Bảo chơi cùng với”

“Không được!”

“Mau tránh xa nó ra”

“Ngư mẫu a, đừng để con cô đi lung tung nữa, lần trước nó làm cho Tiểu Bình nhà tôi bị thương, nằm suốt trên giường cả tháng trời”

Mọi người dần dần xa lánh, không thích chơi với Bảo Bình nữa. Bảo Bình dần dần thu hẹp cuộc sống, chỉ quanh quẩn ở trong phủ, cùng chơi với Song Ngư và Xử Nữ. Bảo Bình luôn luôn có những ý tưởng kỳ lạ, lại hay làm ra những thứ khiến người khác phải hoảng sợ.

“Bảo Bảo, tỷ không thích chơi với muội nữa”

“Bảo Bảo, muội thật khác người a”

“Ngư tỷ, Xử tỷ . . . đừng để muội một mình mà” -Tiếng trẻ con khóc lóc kêu xin.

Bảo Bình nhìn bóng người dần xa khuất dần, xung quanh nàng là bóng đen vây kín.

“Đừng .!!”

Bảo Bình bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, ngực nàng phập phồng, hơi thở gấp gáp.

“Người tỉnh rồi sao???” -Một giọng nói xa lạ truyền đến tai Bảo Bình.

“Người là ai???” -Bảo Bình giật mình, nhìn sang nữ nhân vận xiêm y trắng tinh đang bước vào trong phòng.

“Người dám nói với ân nhân ngươi bằng thái độ đó sao???” -Nữ nhân bạch y trả lời, đem bát thuốc tới trước mặt Bảo Bình.

“Sao??? A . . .” -Bảo Bình bây giờ mới nhớ tới việc mình bị rơi xuống vực.

“Đây là đâu??”

“Trước hết ngươi uống hết bát thuốc này đi” -Nữ bạch y nói.

“Ai biết được trong này có độc hay không???” -Bảo Bình cảnh giác nhìn bát thuốc trong tay nữ bạch y.

“Tùy ngươi, sống hay chết, ta không quan tâm” -Nữ bạch y đặt bát thuốc xuống cái bàn gần đó, bỏ ra ngoài.

Bảo Bình nhìn bát thuốc, ngẫm nghĩ một hồi rồi cuộc cũng đứng dậy cầm lấy bát thuốc uống sạch. Thế rồi nàng bước ra khỏi căn nhà tranh cũ nát, ra tới nơi nàng mới hoảng hồn. Xung quanh toàn là rừng cây đan xen chi chít, sương mù lừng lờ bao phủ cả một vùng không gian rộng lớn, không thể nhìn thấy được ánh mặt trời, nơi này nhiệt độ rất thấp, rét thấu xương. Ở gần đó, nữ bạch y đang loay hoay với những đồng thực vật hết sức kỳ lạ. Bảo Bình tò mò đến gần, nàng dường như ngộp thở với cảnh tượng trước mặt.

“Cái này . . .cái này . . .ta chạm vào được không???” -Bảo Bình xúc động nói.

Nữ bạch y ngoái đầu lại, nhếch mép cười.

“Cứ tưởng ngươi cứng đầu không uống?”

Bảo Bình đỏ mặt cười cười. Rồi nàng cũng ngồi xổm xuống bên cạnh nữ bạch y.

“Đây là loài thảo dược hết sức quý hiếm nha, vì sao lại có ở đây?” -Bảo Bình cẩn thận chạm vào thứ thảo dược được trồng trong đất.

“Người không cần phải biết nhiều như vậy” -Nữ bạch y chỉ cười cười đáp lại.

“Phải rồi, đây là đâu?”

“Một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài”

“Ta ở đây đã bao lâu rồi?”

“Người bất tỉnh đã ba ngày rồi”

“Cái gì??/ Ba ngày?? Người . . . khi cứu ta có thấy một vị bằng hữu không? Hẳn tên Nhân Mã”

“Mặt mũi bằng hữu người ra sao ta còn không biết a” -Nữ bạch y phỉ phỉ bụi đất trên váy, đứng dậy bước vào trong căn nhà tranh.

“Người tên là gì???” -Bảo Bình nhìn theo dáng người nữ tử ấy, thật là kẻ thần bí.

“Thư Quân!”

.....

Nhân Mã ba ngày nay không ngừng tìm kiếm, cho dù Bảo Bình đã không còn, hắn cũng nhất định phải tìm thấy xác. Không thể để nàng tại nơi rừng rú cô độc thế này được. Chỉ trong vòng ba ngày mà hắn tiều tụy hẳn đi, râu mọc lởm chởm dưới cằm, mắt thì thâm quầng, đầu tóc rối bù, hình ảnh tiểu mỹ nam đáng yêu ngày nào đã tàn tạ đi nhiều. Thật đáng thương ~.

“Bảo Bảo a, tất cả là do ta không cẩn thận, Xử tử, đệ thật có lỗi với tỷ vì đã không bảo vệ được Bảo Bình, đệ nhất định phải tìm thấy xác Bảo Bình đem về để an ủi vong linh nàng”

Nhân Mã cứ lằm bằm bầm trong miệng, trên vai thủy chung vác cái giỏ của Bảo Bình, mặc kệ nó có vướng víu thế nào. Hắn thật sự rất nhớ Bảo Bình, nhớ tiếng cười trong veo thuần khiết, nhớ cái điệu bộ trả con đáng yêu, càng nhớ về khuôn mặt Bảo Bình, hắn lại càng thêm đau đớn tự trách mình, giây phút nàng rơi xuống, tìm hắn dường như ngừng đập, cảm giác như bị tuột mất thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Hắn không cho phép bản thân nghỉ ngơi cho tới khi thấy được Bảo Bình, dù nàng còn sống hay đã chết đi chẳng nữa. Có lẽ do ba ngày không hề ngủ, tinh thần hắn có chút sa sút, trước mắt mọi thứ cứ mơ hồ ảo ảo, mí mắt hắn nặng trĩu, cứ muốn dúi lại.

“A”

Hắn vấp té, cái giỏ trên vai bị văng ra xa, toàn thân hắn lảo lảo xuống khe núi.

.....

Ngũ Vương phủ.

Thiên Bình mấy ngày nay tâm tình không thoải mái, ăn không muốn ăn, ngủ cũng chẳng an giấc, cứ mỗi lần nhìn thấy Xuân Vũ kia là cảm giác khó chịu lại dâng trào. Hôm nay nàng muốn thư giãn tâm tình, dẫn theo Lục Nhi đi dạo trong hoa viên của Vương phủ.

“Chủ tử, người có chắc là sẽ không sao không???”

Thiên Bình nhú mi, là giọng nói của nha đầu bên cạnh Xuân Vũ. Thiên Bình ra hiệu cho Lục Nhi im lặng, kéo nàng đến phía sau núi giả nấp. Bên kia núi giả, giọng nói của Xuân Vũ truyền đến.

“Chỉ cần người không nói, ta không nói, thì chẳng ai biết cái thai trong bụng ta không phải của Song gia đâu”

Thiên Bình đầu ong ong, cô ta nói gì??? Cái thai không phải của Song Tử sao??? Vậy những gì Song Tử nói hôm đó là thật . . . chàng chưa từng chạm qua bất kỳ nữ nhân nào trừ mình sao??? Nước mắt Thiên Bình lặng lẽ trào ra, nàng đã trách lầm Song Tử rồi.

Xuân Vũ cùng nha hoàn của ả nói thêm vài lời, sau đó đi khỏi Hoa viên. Thiên Bình ngã ngồi xuống đất, nức nở khóc bật thành tiếng, nàng luôn tự cho mình là người nhìn xa trông rộng, đạo lý ở đời đã biết qua rất nhiều, đáng lẽ nàng nên suy xét, điều tra kỹ lưỡng, chỉ bằng một lời của ả Xuân Vũ mà nàng đã vội bác bỏ lời của Song Tử, phụ lòng tin của hấn đối với nàng.

“Vương phi, người không sao chứ???” Lục Nhi đỡ Thiên Bình đứng dậy.

“Vương gia đang ở đâu?”

“Dạ Vương gia có lẽ đang ở bên Tây Uyển các”

Kể từ lúc hai người giận nhau, Song Tử không ở cùng phòng với Thiên Bình nữa mà chuyển qua Tây Uyển các trong phủ ở.

“Đưa ta đi đến đó”

.....

VinhXuânphủ.

“Thật quý hóa quá, lại được Tam Vương gia tới thăm thế này” -Ngư phụ niềm nở tiếp đón Ma Kết.

“Vương gia thỉnh người dùng trà a, chẳng hay hôm nay người tới đây có việc gì sao???” -Ngư mẫu cũng cười toe toét, tâm trạng vui vẻ không kém.

“Bổn Vương là tới tìm Xử Nữ” -Ma Kết nói.

“Hóa ra là tìm Xử Nhi, nhà đầu này không biết bị làm sao, nhốt mình ở trong phòng ba ngày rồi a” -Ngư mẫu buồn bã nói.

“Sao??? Phiền Ngư mẫu đưa Bổn Vương tới phòng Xử Nữ được không???”

.....

Đẩy cánh cửa gỗ ra, Ma Kết nhẹ nhàng bước vào trong. Khuê phòng của nữ nhi quả thực khác hẳn so với phòng của hấn nha. Trong phòng còn mang theo mùi hương thoang thoảng mà chỉ riêng Xử Nữ mới có. Hấn đảo con người nhìn một lượt căn phòng, bàn ghế ngay ngắn, trên bàn còn đặt một bộ ấm tách bằng sứ, nổi bật nhất vẫn là cái giá sách cao hơn hẳn hai cái đầu. Xử Nữ quả là người ham học nha.

Hấn tiến vào phía bên phải căn phòng, một nữ nhân đang ngồi quay lưng lại trên chiếc ghế dựa gỗ, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thất thần, ánh nắng li ti chiếu lên làn da trắng ngọc của nàng.

Ma Kết chỉ biết ngây ngốc ngắm nhìn mỹ nhân trước mắt. Phải khoảng một khắc sau, hấn mới định thần lại, ta bị làm sao thế này???? Tự gõ gõ vào đầu mình, hấn khẽ ho ‘Khụ Khụ’

Người trên ghế vẫn yên lặng dường như không coi trọng sự tồn tại của hấn, Ma Kết lại bước gần thêm, ghé sát vào tai nàng, giọng nói ma mị.

“Xử muội”

Xử Nữ bị nhột nhột ở tai, giật mình hoàn hồn, quay mặt lại thì . . . khuôn mặt Ma Kết kề sát mặt nàng, mà môi nàng . . .đang chạm vào môi hấn a

~~~

Hai người tròn mắt nhìn nhau không dám chớp mắt, vẫn giữ nguyên trạng thái khiến người khác đỏ mặt.

“A . . .” -Xử Nữ vội đẩy Ma Kết ra, che lấy môi mình, hai mà nàng đỏ bừng bừng, nhiệt độ trong cơ thể cũng tăng cao.

“À ờ . .bổn Vương . . .a bổn Vương tới thăm . . .” -Ma Kết cũng xấu hổ, gãi gãi đầu.

“Huynh tới làm gì . . . về đi” -Xử Nữ giận dỗi, xoay mặt đi hướng khác.

“Hử? Muội làm sao vậy?? Không khỏe sao???” Ma Kết đúng là cái đồ đầu gỗ, sao lại tồn tại thể loại này trên đời chứ.

“Muội rất tốt, không phiền huynh quan tâm” -Xử Nữ phụng phịu, nàng thật không muốn thấy cái bản mặt hằn.

“Muội lớn rồi, có phải tiểu hài tử đâu, để ta gọi thái y trong cung đến xem bệnh cho muội” -Ma Kết kiên nhẫn dỗ dành.

“Không cần!! Huynh mau về phủ chuẩn bị hôn lễ đi”

“Sao?? Ba tháng nữa huynh mới thành thân mà” -Ma Kết ngẩn ra, việc gì phải chuẩn bị sớm như vậy.

“Muội mặc kệ là khi nào, huynh ra khỏi phòng đi”

“Muội đừng bướng bỉnh như vậy được không??? Có chuyện gì thì cứ nói ra, muội không nói đã đành, lại còn vô duyên vô cớ tức giận với huynh, huynh không đủ kiên nhẫn mà ở đây dỗ dành muội” -Ma Kết tức giận, phất áo rời đi, hằn thồ bạo đóng cửa lại.

“Rầm!”

Xử Nữ giật nảy mình, ầm ỨC vô cùng.

“Ai cản huynh dỗ dành đâu, đi mà dỗ thê tử sắp cưới của huynh đi”

Nàng tuy nói thế thôi, nhưng chưa được một lúc đã khóc oa oa như tiểu oa nhi bị giành.

.....

Trong lúc chạy trốn đám hắc y nhân, Sư Tử đã đưa Cự Giải nấp trong một cái thạch động. Trời đã bắt đầu có những đợt tuyết rơi, ở trong thạch động lại càng lạnh hơn.

“Sư huynh, huynh nhất định phải cố gắng cầm cự a” -Cự Giải để Sư Tử gối trên đùi mình, sờ vào khuôn mặt lạnh băng của hắn, nàng lo sợ vô cùng.

Sư Tử mặt trắng bệch, dường như không còn sức sống, mí mắt hắn khẽ động, run rẩy đưa tay ra chạm vào khuôn mặt đầm nước mắt của Cự Giải.

“Đừng khóc, nhất định Bạch huynh sẽ sớm tìm thấy chúng ta thôi”

“Muội rất sợ . .. rất sợ . ..” -Cự Giải cầm lấy tay của Sư Tử, siết chặt.

“Tất cả là do ta, ta không nên sơ suất như vậy” -Sư Tử tự trách.

“Không . . . không hề đâu. Chính huynh đã tới cứu muội đấy thôi”

“Chúng ta nhất định phải kiên trì, nhất định . . . ” -Sư Tử lại dần dần lâm vào trạng thái hôn mê.

Tầm lúc sẩm tối là độc rần lại hành hạ hắn, trong người hắn như bị ngàn con ong độc thi nhau đốt, nóng rực, cơn đau dày vò từng thớ thịt trên người hắn, nếu là người bình thường đã cầu mong bản thân nhanh chóng chết đi đã khỏi bị cơn đau dày vò như thế này.

.....

Tây Uyển các.

“Song Tử, chàng có đây không?” -Thiên Bình tìm khắp mọi căn phòng trong Tây Uyển các, tuyệt nhiên lại chẳng hề thấy hắn đâu.

Nhìn ra sân ở phía sau các, chợt thấy thân ảnh quen thuộc, nàng vội nhấc váy chạy ra ngoài.

“Song Tử” -Nàng mừng rỡ kêu lên.

Song Tử đứng chấp tay sau lưng, tuyết nhẹ rơi phủ trên tóc, trên y phục hắn, từng đợt gió nhẹ thổi lay động y phục, làm hắn thêm phần anh tuấn, tiêu diêu. Song Tử xoay người lại, đối diện với Thiên Bình, khuôn mặt hắn không lộ rõ vui hay buồn, chỉ đơn giản nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

“Nàng tới??”

“Song Tử, thiếp thật xin lỗi chàng” -Thiên Bình thẳng thắn thừa nhận lỗi sai của mình.

“Xin lỗi? Vì sao phải xin lỗi?” -Song Tử nhú mày, đưa tay phủi đi những bông tuyết rơi trên mái tóc dài của Thiên Bình.

“Là thiệp trách lầm chàng”

“Ta nghĩ lại . . .có lẽ hôm đó ta quá say .. .nên . . . ” -Song Tử thở dài nói.

“Không phải . . .cái thai đó . . .”

”

Đừng nhắc tới nó nữa, ta mong nàng xem nó như hài tử của mình mà chăm sóc, được không?”

“Nhưng . . .”

“Vương gia, Hoàng thượng cho gọi” -Một hạ nhân tới báo.

“Chuẩn bị xe đi, Bình nhi, ta đi trước” -Song Tử hôn lên trán nàng, mỉm cười rồi lập tức đi ngay.

Thiên Bình nhìn theo hân . . .Aiz . . .

.....

Giữa rừng núi bao la phủ tuyết trắng xóa, Bạch Dương cùng đội quân của hân không ngừng tìm kiếm Sư Tử cùng Cự Giải.

“Bẩm Vương gia, vẫn chưa tìm thấy tung tích của Sư Vương cùng Đức phi”

“Tiếp tục tìm kiếm”

“Vương gia, phát hiện có vũng máu”

Bạch Dương cấp tốc tới nơi, kiểm tra mọi thứ xung quanh, phát hiện có thanh kiếm bị gãy, hoa văn được khắc ở chuôi kiếm rõ ràng là biểu tượng của Xà Quốc. Về phần vũng máu, đã khô lại, nhưng không thể xác định được là máu của ai.

Bạch Dương cảm thấy lo lắng cho nhị đệ của mình.

“Mau chóng phái thêm người đi tìm kiếm, nhất định phải tìm ra. Xà Quốc . . . người dám khiêu chiến với Hoàng Đạo!!! Bôn Vương nhất định không để các người yên thân!!!!”

.....

“Vương phi, người sao lại đụng vô những thứ này???” -Viên Viên nhìn Kim Ngưu đang bận rộn trong bếp của Vương phủ, cảm thấy kì lạ.

“Ta muốn tự tay mình làm những món Bạch Dương thích a” -Kim Ngưu lau lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt nàng nhễ nhại mồ hôi nhưng trông lại hạnh phúc vô cùng.

“Vương phi là đang làm món gì đây???” -Viên Viên hứng thú tới nhìn.

“Tập làm vài món điểm tâm thôi” -Kim Ngưu cười hề hề, xoay người cúi xuống ôm lấy một túi bột lớn, khệ nệ ôm nó đặt lên bàn.

“Á . . .!!!”

“Vương phi!!!!”

“Cốp. . .!”

“Người đâu . . . người đâu!!!!” -Tiếng Viên Viên kêu thảng thốt, nàng cúi xuống đỡ lấy Kim Ngưu đã bất tỉnh, trên nền đất Máu ướm đầm, chảy lai lángVương phủ một ngày nhộn nhạo

.....

Ngựthưphòng.

“Huynh chắc chắn chứ???” -Song Tử đứng bật dậy khỏi ghế, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Thiên Yết.

Thiên Yết gật đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Được . . . ngày mai đệ lập tức xuất phát”

Hai người lại tiếp tục bàn việc cho tới lúc sẩm tối .. Song Tử đã cáo lui về phủ, Thiên Yết mệt nhoài ngã người dựa trên ghế. Hắn bỗng nhớ tới nữ nhân ấy . . .

“Thật xin lỗi . . . xin lỗi nàng . . .”

Cố gắng chờ thêm một thời gian, khi đại sự hoàn thành, trăm nhất định đền bù cho nàng. Nhất định . . .

.....

Lãnh cung.

“Tiểu thư, người không muốn ăn sao???” -Tử Liên nhìn chỗ cơm trên bàn, lại nhìn Song Ngư đang trầm ngâm ngồi ở mép giường.

“Em kiểm gì đó chua chua được không???” -Song Ngư đáng thương nói.

“Sao??? Em nhớ tiểu thư đâu có thích đồ chua a”

“Không biết, tự nhiên ta lại thấy thèm, kì lạ”

“Để em tìm xem sao, bây giờ ở trong lãnh cung, không được hưởng nhiều ưu đãi nữa”

“Phiền em rồi”

Tử Liên bước ra ngoài. Chỉ còn lại mình Song Ngư ở căn phòng xơ xác, màng nhện giăng đầy, những tấm màn đã rách tươm không còn nguyên vẹn. Gió từ bên ngoài lùa vào lạnh căm. Song Ngư ôm lấy hai vai, xoa xoa. Miệng nàng thở ra khói trắng . . . Mấy đêm này nàng luôn cảm nhận được có ai đó đến đây, sáng ra hỏi Tử Liên thì nàng ấy lại bảo làm gì có ai. Nhưng rõ ràng là cảm nhận có tiếng người nói bên tai, còn cảm nhận được có người chạm vào nàng nha.

.....

Ánh trăng cô quạnh ở trên cao bị màn mây mờ che phủ, tuyết đã ngừng rơi, trong gió mang theo khí lạnh thấu xương.

Một bóng người xuất hiện trong lãnh cung. Hắn liếc nhìn Tử Liên đang say ngủ một bên, lại nhấc chân nhẹ nhàng tới gần giường, nơi Song Ngư đang nằm ngủ say. Hắn cẩn thận ngồi xuống bên mép giường, kéo tấm chăn mỏng manh đắp cho nàng. Đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt tiều tụy đi không ít.

“Ngư nhi, ủy khuất cho nàng rồi . . .”

Hắn cầm lấy tay Song Ngư, xoa nắn để giúp tay nàng ấm lên, trời lạnh mà lại đẩy nàng vào lãnh cung, hắn thấy thật có lỗi vô cùng.

“Chịu khó chờ một thời gian . . . một thời gian . . .nữa thôi, ở nơi đây nàng mới có thể an toàn”- Song Ngư khẽ động người, nhưng vẫn tiếp tục ngủ, hắn mỉm cười sủng nịnh, cúi xuống hôn lên trán nàng.

“Ngủ ngon. Ái phi”

70. Chương 69

“Cái gì?? Bắt cóc?? Tại sao bây giờ huynh mới nói???” -Giọng Thiên Yết không vui kèm theo chút tức giận vang lên.

“Huynh cứ tưởng Bạch Huynh sẽ nhanh chóng tìm ra họ, xem ra . . .lành ít dữ nhiều” -Ma Kết thở dài, bản thân hắn cũng tức giận lắm a.

“Không ngờ bọn họ lại dám cả gan làm vậy ở Hoàng Đạo”

“Đệ tính giải quyết sao đây???”

“Cho người sang Xà Quốc tra xem, cử thêm lính đi tìm hai người” -Thiên Yết nhanh chóng quyết định.

.....

“Song Tử, chàng gấp gấp như vậy làm gì a” -Thiên Bình nhú mày, nhìn Song Tử đem hành lý để lên ngựa.

“Hoàng thượng giao việc hệ trọng. Ta cần đi ngay, nàng ở nhà hảo hảo giữ gìn sức khỏe” -Song Tử ôm lấy Thiên Bình, căn dặn nàng.

“Chàng hãy cẩn thận”

.....

“Đại phu, Vương phi sao rồi??” -Viên Viên lo lắng hỏi.

“Vương phi vết thương vô cùng nghiêm trọng, không thể tỉnh lại ngay được, ta sẽ kê thuốc cho Vương phi”

“Vâng”

Viên Viên tiễn đại phu ra khỏi phủ, lại quay trở lại phòng. Nhìn Kim Ngưu đang nằm trên giường, đầu nàng đã được băng bó bằng vải trắng.

“Vương phi, người mau mau tỉnh lại a, Vương gia mà biết sẽ đau lòng lắm”

.....

“Thư Quân, cô đi đâu a” -Bảo Bình nhìn Thư Quân đeo giỏ lên vai, có lẽ tính đi đâu đó.

“Hải thảo được” -Thư Quân đáp lại ngắn gọn.

“Nha? Cho ta đi với”

Bảo Bình ở mãi trong căn nhà tranh này cũng chán lắm rồi. Thư Quân ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng mang nàng ta đi theo.

“Thư Quân, cô là thầy thuốc sao???”

“ . . . ”

“Ta thấy thật lạ nha, ta rơi xuống núi sâu như vậy, lẽ ra đã mất mạng, cứ nhiên bây giờ vẫn có thể ở đây nói chuyện với cô”

“Biết thế ta không cứu người, tránh bị người lắm nhảm bên tai hoài”

“Xi, cứu người hơn xây bảy tòa tháp mà, nhưng những thứ thuốc của cô lần đầu tiên tôi mới thấy qua nha”

Thư Quân lắc đầu, mặc kệ Bảo Bình cứ luôn mồm nói, một thân hình người đập vào mắt Thư Quân.

“Người xem đó phải Nhân Mã bằng hữu người không??”

Bảo Bình thôi nói mà nhìn về phía Thư Quân chỉ, đồng tử nàng giãn ra, lộ vẻ vui mừng, nàng vội vã chạy lại, lật ngửa người đang nằm dưới đất.

“Đúng là Nhân Mã”

“Xem ra hần bị thương nặng” -Thư Quân cũng bước lại gần.

“Mau giúp ta đưa hần về” -Bảo Bình quàng một tay Nhân Mã qua vai.

“Về đâu?” -Thư Quân nhướn mi hỏi.

“Về căn nhà tồi tàn của cô đấy”

Thư Quân nhếch môi, dám chê nhà ta tàn sao??

“Ta không chứa, người và bằng hữu người đi chỗ khác đi”

Bảo Bình bấu môi, mặc kệ Thư Quân, cố lôi Nhân Mã theo hướng căn nhà tranh mà đi. Thư Quân thở hắt ra.

“Nhà đã nhỏ, lại phải chứa hai kẻ vô dụng. Haiz Haiz”

.....

Đặt Nhân Mã nằm xuống, Bảo Bình lục tung cái tủ gỗ đựng thuốc của Thư Quân. Thư Quân khoanh tay đứng nhìn, mặt dửng dưng.

“Này, thuốc trị thương cô để ở đâu?” -Bảo Bình hỏi, nàng phải mau chóng cứu Nhân Mã a.

“Ta không có ý cứu hần”

“Người đã cứu ta, sao không thể cứu hần???”

“Ta cứu ai còn tùy vào duyên với người đó”

Thư Quân nhàn nhã ngồi xuống bàn làm từ tre, thông thả rót trà uống.

“Cái gì mà duyên này duyên nọ, ta mặc kệ, người phải cứu người” -Bảo Bình xông lên nắm lấy vạt áo của Thư Quân, tức giận nói.

Thư Quân nhú mày không vui, nàng vung tay, chưa chạm vào người Bảo Bình mà Bảo Bình đã bị đẩy ra xa.

“Á”

Bảo Bình ngã ngồi, kêu lên một tiếng, nàng cảm thấy như có một lực vô hình nào đó đẩy nàng ra xa.

“Người . . . người rốt cuộc là ai???”

“Ta vốn là được đồng bên cạnh thái thượng hoàng, vì một lần lỡ tay lấy nhầm thuốc, làm cho Ngọc Hoàng đại đế bị tào tháo rượt bầy ngày liền nên bị đày xuống đây”

Bảo Bình nghi ngờ nhìn Thư Quân.

“Người hãy nhìn lại người, đáng lẽ người đã chết, vậy mà bây giờ vẫn còn đứng đây”

Bảo Bình tròn mắt, quả thực là như vậy a, nàng vội quì xuống dập đầu.

“Thần tiên a, xin hãy cứu Nhân Mã”

“Ta còn chưa nói, một năm ta chỉ cứu sống một người, bằng hữu của người hãy đợi năm sau đi”

“Năm sau hần đã sớm ngồi trên bàn thờ rồi còn đâu” -Bảo Bình đỏ ửng hốc mắt.

Thư Quân trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

“Được, nhưng người phải dùng mạng của người đổi lấy mạng của hần”

Không gian lập tức ngưng đọng. Bảo Bình nhìn sang Nhân Mã đang đau đớn chưa tỉnh lại trên giường, rồi lại nghĩ đến cha, nương, Xử tỷ và Ngự tỷ. . . khoảng một khắc sau, nàng hạ quyết tâm nói.

“Ta đồng ý”

Thư Quân nhếch miệng cười, xem ra nàng ta rất hài lòng với câu trả lời của Bảo Bình.

“Nhưng người có thể nhận ta làm đồ đệ không???”

“Người sắp chết, nhận người làm gì???”

“Dù sao cũng sắp chết, người khoan dung với ta chút đi”

“Cũng được, cứ vậy đi” -Thư Quân nhún vai, khoe miệng lóe ra một nụ cười khó hiểu.

.....

Lânhcung.

Song Ngư ngồi ở dưới hiên, nhìn ra bên ngoài, mặt đất phủ một tầng tuyết mỏng, trắng xóa, nàng khẽ thở dài, đau buồn nhớ về nam nhân đó.

“Duyên quý phi, người ở trong này có quen hay không??” -Giọng nói đanh đá của Thục phi truyền đến.

Song Ngư nhìn về phía trước, Thục phi đang được cung nữ dìu, không nhanh không chậm bước về phía Song Ngư.

“Cô tới đây làm gì??”

“Ta có ý tốt tới xem cô ở đây như thế nào a” -Thục phi cười giả tạo nói.

“Không phải đã có lệnh cấm không ai được vào sao??”

“Thế thì đã sao? Dù sao bây giờ cô cũng chỉ là một phi tần bị thất sủng a”

Nghe tới cụm từ ‘thất sủng’, Song Ngư bực dọc, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Thục phi.

“Im miệng, cô lấy tư cách gì mà vô lễ với bản cung”

“Chát”

Thục phi vung tay tát Song Ngư, móng tay ả cào xước làn da mềm của nàng.

“Ta nói cho ngươi hay, Hoàng thượng trong mắt cũng chỉ có Vân Chiêu nghi, cô chẳng qua chỉ là một kẻ bị thất sủng, sớm muộn gì cô cũng sẽ ở lại đây vĩnh viễn thôi”

Thục phi xoay người rời khỏi lãnh cung, nhưng ả ta không để ý rằng, ở bụi cây gần đó có một người cầm phát trần, y phục xanh thẫm đang đứng quan sát tất cả. Song Ngư chạy ra giữa sân, lấy đá ném, chọi vào Thục phi. Thục phi hoảng hốt, nhấc váy chạy lẻ.

“Nữ nhân đó bị điên rồi”

Sau khi không còn thấy Thục phi nữa, Song Ngư mới quăng cục đá trong tay đi, ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc, má sưng đỏ, hốc mắt đỏ ửng, hai hàng lệ như trân châu không ngừng rơi xuống, mà bầu trời lúc này xám xịt, từng đợt tuyết lại bắt đầu rơi. Song Ngư vẫn ngồi đó .. . cái lạnh lúc này sao sánh bằng cái lạnh trong tâm nàng đây???

.....

“Thái tử đã về nước chưa??”

“Trên đường về ngài bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng”

“Sao lại xảy ra chuyện này??”

“Nhạc Vân, chuyện này không tới phiên cô quản, mau chóng xử lý tốt tên Hoàng đế kia đi”

“Tôi đã biết”

.....

Ngự thư phòng.

“Rầm!!”

Thiên Yết tức giận đập mạnh xuống bàn.

“Ngươi chắc chắn những gì ngươi thấy hoàn toàn là thật??”

“Dạ, nô tài đã tận mắt chứng kiến Thục phi . . .”

Thiên Yết giơ tay lên ý bảo Hỉ công công không cần nói nữa.

“Ả tiện nhân này, cứ nhiên dám ra tay với Ngự nhi”

Thiên Yết sát khí bao trùm, giọng nói âm lãnh.

“Ngươi biết phải xử lý sao rồi chứ???”

“Dạ”

.....

Ngày ngày hôm sau, Thục phi bị phát hiện là dùng những phép tà đạo trù ếm trong cung, lập tức bị xử tội chết, đồng thời cả gia tộc của Thục phi cũng không tránh khỏi liên lụy . . .

.....

Nhân Mã sau khi được cứu sống, hiện tại đã khỏe mạnh hơn nhiều, mà Bảo Bình thì lãnh ngộ không biết bao nhiêu y thuật cao siêu của Thư Quân.

“Bảo Bình người lại đi đâu??”

Nhân Mã vì hiện tại chưa thể vận động được, nên chỉ có thể nằm yên trên giường.

“Ta đi hái ít thảo dược a”

“Không được, không cho phép người đi, người đi rồi ta biết tìm người ở đâu. Phải ở bên cạnh ta, như vậy ta mới có thể lúc nào cũng nhìn thấy người”

Nhân Mã mấy ngày nay tựa hồ như một tiểu hài tử, lúc nào cũng bắt Bảo Bình phải ở cạnh hắn, nửa bước cũng không rời, cả khi ngủ hắn cũng phải nắm tay Bảo Bình mới yên tâm mà chìm vào trong mộng.

“Người đừng như vậy, ta đi rồi về liền mà” -Bảo Bình xoa xoa đầu hắn.

“Để Quân Quân đi đi, người ở với ta”

Thư Quân đang ngồi lựa thảo dược nghe được, phóng ánh mắt sát khí nhìn hai người.

“Còn không mau đi đi”

“Dạ, sư phụ” -Bảo Bình lật đật đi liền, Thư Quân rất khó tính nha.

Thư Quân buông rỏ thảo dược xuống, bước về phía Nhân Mã.

“Nè tính làm gì đó??”

Thư Quân không đáp, đỡ Nhân Mã ngồi dậy, sau đó cũng leo lên giường ngồi sau lưng hắn.”

“Thời gian đã tới, ta sẽ trị thương cho người, sau khi xong thương thế của người sẽ hoàn toàn bình phục, tới lúc đó có thể đi được rồi”

Nhân Mã ‘À’ một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, nhắm mắt tiếp nhận một nội khí đang truyền vào người mình. Thư Quân sắc mặt không đổi, hai tay đặt vào hai vai hắn, ánh mắt tập trung.

.....

“Sư phụ, đồ đệ đã làm xong việc người giao nha” -Bảo Bình bước vào nhà, trợn tròn mắt nhìn Nhân Mã đang nhảy tưng tưng.

“Người bị thương sao lại nhảy nhót như vậy??”

“Hahaha ta hoàn toàn bình phục rồi. Chúng ta có thể trở về kinh thành”

Bảo Bình ngó người, nhưng cũng rất nhanh hiểu ra, nằng dùng ánh mắt cảm kích và biết ơn nhìn Thư Quân.

“Tiểu Mã, thật xin lỗi, ta không về cùng người được”

“Vì sao??” -Nhân Mã thôi cười, nhăn mày khó hiểu.

“Vì . . . ”

.....

“Thái tử, người cảm thấy sao rồi?”

“Khỏe hơn rồi”

Xà Phu đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

“Phải rồi, cái giỏ mà chúng ta lấy được khi trên đường về Xà Quốc, thật sự chứa đựng bảo bối nha”

Xà Phu mở mắt ra, nhìn thuộc hạ vẻ mặt hứng thú.

“Trong đó có gì??”

Tên thuộc hạ không nói, cầm một cuộn giấy dâng lên Xà Phu. Xà Phu mở cuộn giấy ra, trong đó có một bản vẽ, hai mắt hắn liền sáng rực.

“Hahaha . . . trời giúp ta, trời giúp ta a . . . Hahaha Khụ Khụ . . .” -Xà Phu ôm ngực, ho khan vài tiếng.

“Thuộc hạ sẽ cho người cấp tốc làm những thứ bên trong bản vẽ”

Xà Phu gật đầu, giao lại bản vẽ cho hắn.

“Càng nhanh càng tốt”

71. Chương 70

“Quân Quân, sao ngươi có thể độc ác như vậy??” -Nhân Mã cầm hận nhìn Thư Quân.

“Là cô ta tự nguyện”

“Nhân Mã, không phải do sự phụ”

Nhân Mã cắn môi, vuốt ve khuôn mặt mang nét đẹp đáng yêu của Bảo Bình, hắn hiện tại rất hạnh phúc, hạnh phúc khi nhìn thấy nàng. Đoạn hắn quý xuống, giọng van lơn.

“Làm ơn, mạng này ta không cần, hãy để Bảo Bảo sống”

Bảo Bình ngạc nhiên, vội quỳ xuống theo.

“Không, không cần phải làm vậy, sự phụ, mạng này ta không cần, chỉ cần Tiểu Mã được sống”

Bảo Bình nức nở nói, Thư Quân thú vị nhìn hai tên đang quỳ, khóe môi nhếch lên.

“Cũng không phải là không còn cách, ngươi uống viên đan này, cứ mỗi ngày rằm ngươi sẽ chịu một cơn đau giày vò, đau thấu tim gan, đau đến chết đi sống lại, như vậy thì tính mạng cả hai người sẽ được giữ lại”

Thư Quân chìa ra một viên đan. Nhân Mã không suy nghĩ liền chộp lấy nuốt xuống bụng. Thư Quân bất ngờ nhìn hành động của hắn ta, không nhịn được bật cười.

“Hahaha . . . hai người quả là sống chết có nhau nha”

“Tiểu Mã ngốc, sao ngươi lại uống chứ??” -Bảo Bình khóc òa, ôm lấy Nhân Mã, Nhân Mã cũng đưa tay ôm siết nàng.

“Chỉ cần nhìn thấy ngươi sống vui vẻ, cái gì ta cũng chấp nhận”

Nhìn hai người trẻ tuổi tình thương mến thương trong lòng Thư Quân đột nhiên cảm động. Tình yêu bọn họ thật trong sáng, thuần khiết, giống như tâm hồn của cả hai vậy, không màng danh lợi, không màng mạng sống, sẵn sàng hi sinh vì nhau, thật đáng trân trọng.

“Không cần phải khóc lóc như vậy, viên đan ấy chỉ là một viên thuốc bổ bình thường, hai người có thể rời đi rồi”

-Nhân Mã và Bảo Bình nhìn Thư Quân, mắt giật giật.

”Quân Quân, sao ngươi dám lấy bọn ta ra làm trò đùa a

~”

.....

Lưu Luyện chia tay, Thư Quân lặng yên nhìn bóng dáng hai người mờ khuất sau màn sương, tà áo trắng như tuyết của nàng lay động theo gió, từ trên trời một luồng sáng chiếu xuống, một lão bá râu tóc bạc phơ, vận bạch y, vuốt vuốt râu nhìn nàng.

“Nhiệm vụ đã xong, đệ tử về thiên đình được chưa??”

“Hahaha . . .ta tới đón ngươi đây”

Thư Quân lãnh đạm cười, cùng bước lên đám mây với lão già ấy, lập tức cả hai người cùng nhau bay lên không trung, căn nhà tranh cùng vườn được thảo cũng biến mất theo.

“Mà ngươi cũng thật là, ta chỉ sai ngươi truyền thụ y thuật cho cô nhóc Bảo Bình, chứ có bảo ngươi làm khó hai người họ đâu”

“Hành hạ người khác là sở thích của đệ tử a”

Hai người một trẻ, một già, cùng đứng trên một cụm mây, bay thẳng về trời, dần dần biến mất.

.....

Ngũ Vương phủ.

Thiên Bình tới khuê phòng của Xuân Vũ, nàng phải đuổi cô ta đi mới được a. Nhưng khi tới nơi lại không thấy người đâu. Hỏi đám hạ nhân thì được biết là ả ta đang ở trong hoa viên. Thiên Bình lập tức tới nhanh, liền thấy ả đang ngồi trong đình thưởng trà, bên cạnh là Bạch Liên, nô tì của ả. Thiên Bình nâng bước đạp lên tuyết, đi thẳng về phía đình.

“Cô còn ở đây nhàn nhã uống trà?”

Xuân Vũ liếc nhìn Thiên Bình.

“Vương phi tỷ tỷ, sao lại tức giận như vậy?”

“Cô đừng làm trò trước mặt bổn phi, bổn phi sớm biết cái thai của cô không phải của Vương gia, mau cút khỏi đây”-Xuân Vũ chột dạ, lấp bắp ngụy biện “Cô đừng có ngậm máu phun người”

Ả liền đứng dậy, định rời khỏi đình, nhưng khi bước xuống bậc tam cấp, Thiên Bình đã giữ tay ả lại, ả vội giùng giàng, muốn rút tay khỏi tay Thiên Bình.

“A”

Xuân Vũ mất thăng bằng, trượt chân ngã xuống, trên tuyết bị nhiễm máu đỏ tươi.

.....

“Đứa bé không thể giữ được” -Đại phu bắt mạch nói.

Thiên Bình gật đầu, sai người đưa ông ta ít bạc. Xuân Vũ bật dậy khỏi giường, cầm hận chửi Thiên Bình.

“Đồ tiện nhân xấu xa, cô dám hại chết con tôi, Vương gia sẽ không để cô yên đâu”

“Chát”

“Ngươi còn ở đó to mồm?? Đứa bé vốn không phải của Vương gia, mất hay còn, Vương gia cũng không đau lòng. Nể tình cô vừa sẩy thai, bổn phi để cô ở lại vài hôm, khi khỏe lại hãy cút khỏi đây”

Xuân Vũ cắn môi, uất hận nhìn Thiên Bình đi khỏi.

“Vương phi, ta nhất định không để cô yên. Bạch Liên, đem thứ này bỏ vào thức ăn của ả, xong việc chúng ta liền đi ngay”

Xuân Vũ lấy ra một bọc giấy giao cho Bạch Liên.

.....

Ngày hôm sau, Xuân Vũ cùng Bạch Liên lén lút rời khỏi Vương phủ.

“AAAAA”

“Xoảng”

Trong phòng Thiên Bình vang lên tiếng thét kinh hoàng, tiếng vỡ loảng xoảng liên tục không dứt, đám nha hoàn không ai dám bước vào, Lục Nhi vội đẩy cửa, khi vừa vào trong nhìn thấy Thiên Bình, Lục Nhi hoảng hốt ngã ngồi ra đất.

“Vương . . Vương phi . . ”

Thiên Bình vội che mặt lại.

“Đừng, đừng nhìn ta”

Nghe ra được là giọng nói của Thiên Bình, Lục Nhi vội đứng dậy tiến tới gần.

“Vương phi đã xảy ra chuyện gì??”

“Ta không biết, khi vừa ngủ dậy thì . . ”

Thiên Bình nói tới đó đã bật khóc.

“Nhất định là ả Xuân Vũ làm ra”

“Sao em biết??”

“Hạ nhân nói ả Xuân Vũ đã rời đi từ sớm, không ai hay biết”

Thiên Bình tay nắm thành nắm, trong lòng hoảng loạn, nàng cố gắng hít thở, trấn an mình.

“Lục Nhi, em tới Tam Vương phủ, giúp ta cầu cứu Tam Vương gia”

.....

“Tiểu Mã, người tính xem bao lâu chúng ta về tới kinh thành đây?” -Bảo Bình nắm tay Nhân Mã, ngẩng mặt nhìn bầu trời bắt đầu sẩm tối.

“Khoảng trưa mai là tới rồi” -Nhân Mã nhắm tính, nói ra kết luận.

“Lần này chúng ta thật may mắn, gặp được người tốt như sư phụ a”

“Phải, Quân Quân đã có ơn lớn với chúng ta nha”

“Có dịp chúng ta lại lên thăm”

“Được”

.....

Sư Tử đã bị độc rắn hành hạ sáu ngày, chỉ còn một ngày nữa là hần sẽ . . .nếu là người bình thường có lẽ họ sẽ sớm không chịu nổi, còn hần không biết động lực gì đã thúc đẩy hần, khiến hần kiên trì, cố gắng chống chọi với chất độc tới bây giờ.

Cự Giải mỗi ngày vẫn đi ra khỏi thạch động kiếm chút thứ gì có thể ăn được, lại dùng chiếc lá hứng nước đem đến cho Sư Tử uống, nàng dường như không hề ngủ, cố gắng giữ tỉnh táo để chăm sóc Sư Tử, thời tiết càng lúc càng lạnh, trên người nàng cũng chỉ có một bộ y phục mỏng manh, làm sao chống chịu được??

Trời đã tối dần, cơn đau lại kéo đến, mỗi lần như vậy Sư Tử sẽ bị hành hạ khoảng một canh giờ. Nhìn Sư Tử liên tục ra mồ hôi, thấm ướt cả y phục, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thần thái mơ hồ, bạc môi trắng bệch không còn chút sự sống.

“Sư huynh, cố gắng lên a”

Cự Giải xé đi một góc y phục, lau mồ hôi cho Sư Tử. Sư Tử bắt lấy tay Cự Giải, môi mấp máy như muốn nói gì đó.

“Để muội lau mồ hôi cho huynh”

Sư Tử yếu ớt lắc đầu, càng siết chặt lấy tay nàng, mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

“Giải nhi . . . ”

“Sư huynh hãy giữ sức, đừng nói nữa”

Cự Giải thấy Sư Tử bị cơn đau hành hạ, trong giọng nàng mang theo đau xót.

“Không được, huynh sợ sẽ không còn cơ hội . . . hãy nghe huynh nói . . . ”

“Được, huynh nói đi . . .muội đang nghe a” -Cự Giải cố gắng mỉm cười nhìn Sư Tử, nàng biết hẳn thích thấy nàng cười.

“Giải nhi .. . ”

“Tayêunàng”

“Ta . .yêu . . .nàng . . . ”

Giọng Sư Tử khàn khàn, câu được câu mất, hẳn lại càng siết chặt lấy tay Cự Giải. Nghe được ba chữ này, Cự Giải không kiềm được mà rơi nước mắt, từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống trên mặt Sư Tử, nàng nức từng tiếng nghẹn ngào.

“Dù là nàng chưa bao giờ biết đến điều đó . . .dù là nàng trong tim đã chứa hình bóng ai khác. . . thì . . .ta vẫn luôn yêu nàng”

Sư Tử dừng lại một chút, hai lông mày kiếm chau lại, đáng vẻ khổ sở, có lẽ hẳn đang vô cùng đau đớn.

“Ta luôn khao khát có được nàng, nhưng người nàng yêu nào phải ta . . ? . . .Chỉ cần đứng từ xa dõi theo nàng, đối với ta đó cũng là một loại hạnh phúc”

“Đừng nói nữa, đồ ngốc” -Cự Giải không ngừng rơi nước mắt, tay nàng cũng siết chặt lấy tay hắn.

Sư Tử mỉm cười, run run đưa tay lau đi nước mắt của nàng.

“Dù cho ta không thể sống tiếp được . . . thì ta vẫn sẽ luôn ở bên nàng, bảo vệ nàng.”

“Hức hức. . . muội ... cũng yêu huynh” -Cự Giải đáp trả tình yêu của hắn bằng một lời nói rất chân thành.

Tay hắn vô lực buông xuống, mắt nhắm lại, trên môi vẫn mỉm cười, một nụ cười của kẻ đang yêu, Cự Giải cảm nhận hơi thở của hắn đang yếu đi.

“Không . . .đừng để muội lại một mình, đừng mà . . . ” -Cự Giải ôm lấy hắn, khóc tức tưởi . . .

Chợt có tiếng nói ở bên ngoài.

“Bảo Bảo, người sao lại giành ăn với ta”

“Thế ai đã nói vì ta mà không cần mạng sống hả??”

“Aizz được rồi được rồi, nhường cho người”

Cự Giải bật dậy, mừng rỡ lau nước mắt, vội chạy ra khỏi thạch động.

“Cứu với. . . làm ơn cứu với . . . ”

Bảo Bình và Nhân Mã nghe tiếng kêu cứu, mắt đảo dác tìm.

“A .. . Giải tỷ . . . ” -Nhân Mã tinh mắt nhận ra, vội kéo theo Bảo Bình chạy tới.

“Mã đệ . . .là đệ sao???” -Cự Giải mừng rỡ nhìn sang Bảo Bình, đột nhiên nàng nắm lấy tay Bảo Bình.

“Bảo Bình, xin hãy cứu Sư huynh”

“Cái gì?? Sư huynh bị thương??”

Cự Giải không tiện giải thích nhiều, liền kéo hai người vào trong thạch động. Bảo Bình khôi phục phong thái nghiêm túc, vội bắt mạch cho Sư Tử.

“Là trúng xà độc, người bị trúng sớm đã phải chết rồi, thật không ngờ Sư Vương lại có thể cầm cự tới bây giờ”

“Cô có thể cứu huynh ấy không?”

“Cũng may là có xin vào thảo dược của Thư Quân, xem ra mạng Sư Vương còn dài lắm”

Nhân Mã vỗ vỗ vai Cự Giải, gật đầu nhìn nàng. Cự Giải hiểu ra được Sư Tử sẽ không sao, thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi băng bó tốt vết thương, giúp độc tố trong người Sư Tử loại trừ ra ngoài, Bảo Bình thở hắt ra, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán.

“Sư huynh sẽ không sao chứ??” -Cự Giải vẫn muốn nhận được câu trả lời chắc chắn từ Bảo Bình.

“Vâng, không sao đâu, chỉ là từ giờ trong máu Sư Vương vẫn còn lưu lại ít loại độc ấy, kẻ nào lỡ liếm phải một ít máu của Sư Vương, nhẹ thì bị độc hành hạ, nặng thì quy tiên, còn nữa . . .Sư Vương bây giờ là kẻ ngoại độc bất xâm”

*Ngoại độc bất xâm: bất kỳ loại độc nào cũng không gây chết với Sư Tử.

“Oa, thật tuyệt nha” -Nhân Mã ngưỡng mộ, hẳn cũng muốn được như vậy nha.

“Xoạt”

“Mau tìm bên kia”

“Rõ”

“Bên ngoài có tiếng người”

“Đệ ra xem thử, hai người cứ ở yên”

Nhân Mã ra khỏi thạch động, núp sau lùm cây quan sát, hai mắt căng thẳng giãn ra, hẳn ra khỏi chỗ núp, chạy bổ nhào về phía trước.

“Bạch huynh”

Bạch Dương bất ngờ bị ôm.

“Mã đệ, sao lại ở đây”

“À phải rồi, Sư huynh và Giải tỷ đang ở kia”

“Cái gì?? Mau, mau đưa huynh tới đó”

Đám người Bạch Dương ngay đêm đó liền cấp tốc về kinh thành.

.....

Trước đó . . .

“Kết huynh, xin hãy giúp muội”

Thiên Bình dùng một tấm lụa mỏng che mặt, ánh mắt van nài nhìn Ma Kết. Ma Kết nghe Lục Nhi kể lại mọi chuyện liền ra lệnh cho người truy bắt Xuân Vũ và Bạch Liên, đồng thời mời thêm thái y trong cung tới chuẩn đoán cho Thiên Bình.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

“Khởi bẩm Vương gia, Song Vương phi bị trúng một loại độc của loài cóc, khiến da mặt bị sưng rộp lên”

“Có cách cứu chữa không??”

“Thứ cho thần vô năng” -Thái y bối rối nói.

Ma Kết thở dài, cho lão thái y rời đi.

“Bình muội . .xem ra . . .”

“Không thể chữa được, phải không?” -Thiên Bình nói, giọng buồn man mác

“Đừng như vậy . . .Song Tử sẽ vẫn yêu thương muội”

“Huynh không cần an ủi muội, phiền huynh quá rồi, Lục Nhi, thay ta tiễn Vương gia”

.....

“Nghe nói huynh cho mời đám thái y tới phủ”

“Đúng là vậy . . Song Vương phi bị .. bệnh nặng”

“À, thế sao? Song Tử được trầm phái đi làm chút công vụ, ngày mai sẽ về, phía Bạch huynh đã tìm ra Sư huynh và Đức phi chưa?”

“Huynh đã nhận được tin báo, đã tìm ra rồi, ngày mai tất cả sẽ cùng hội tụ”

“Tốt. . . đại sự sắp thành . . . ”

72. Chương 71

Bạch Dương đã thuận lợi đưa đoàn người Nhân Mã, Bảo Bình, Cự Giải, Sư Tử về kinh thành, dường như trút bỏ được nỗi lo lắng mấy ngày qua, Bạch Dương vội trở về phủ ngay lập tức, nhất định Kim Ngưu rất mong hắn trở về.

“Mừng Vương gia hồi phủ” -Hạ nhân trong phủ ai nấy đều ra đón chào hắn, nhưng nét mặt bọn họ không hề mang tí cảm xúc vui vẻ nào.

“Viên Viên, Vương phi đã dậy chưa?” -Bạch Dương mỉm cười với bọn hạ nhân rồi chuyển hướng sang Viên Viên, hắn không để ý tới sắc mặt sa sầm của mọi người.

“Dạ . . . xin Vương gia tha tội”

Viên Viên và đám hạ nhân cùng nhau quỳ xuống, không ai dám ngẩng mặt lên. Bạch Dương khó hiểu nhìn hành động kỳ lạ của họ, hắn nhíu mày suy nghĩ, chợt hắn hốt hoảng vội chạy về chính phòng, phòng dành riêng cho hắn và Kim Ngưu. Hắn mạnh tay đẩy cánh cửa ra, tiến vào phía sâu bên trong, hắn liền thấy một nữ nhân đang nằm yên bất động trên giường, vẻ mặt vô cùng yên bình, dường như nàng đang ngủ. Hắn từng bước, từng bước lại gần, nét mặt đau khổ, hắn run run ngồi xuống bên mép giường, đôi tay thô ráp của hắn chạm vào khuôn mặt tái nhợt của nữ nhân ấy.

“Ngưu nhi . . .”

Hắn lớn tiếng gọi nàng nhưng không dám lay mạnh, hắn sợ làm đau nàng, hắn hi vọng nàng có thể mở mắt mà đáp lại hắn. Viên Viên rụt rè bước vào, Bạch Dương đã thôi không gọi tên Kim Ngưu nữa, hắn chỉ im lặng nắm lấy tay nàng, trong mắt là sự bi thương xót xa.

“Mọi chuyện rốt cuộc là sao???” -Hắn hỏi, giọng khản đặc.

Viên Viên nhìn sắc mặt ảm đạm của hắn, không dám mở miệng. Bạch Dương không kiên nhẫn hét lớn.

“Còn không mau nói???”

Viên Viên giật mình hoảng sợ, vội vã quỳ xuống dập đầu.

“Vương gia xin tha tội, là nô tỳ không cẩn thận”

Hắn bình tĩnh nghe Viên Viên kể lại toàn bộ sự việc, nét mặt hắn lại sa sầm thêm, hắn phát phát tay cho Viên Viên lui ra. Đoạn hắn đỡ nữ nhân đang nằm trên giường, để nàng tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Hắn ôm lấy nàng thật chặt từ phía sau, mắt hắn ngấn nước, đau lòng thều thào.

“Nha đầu gối, là do ta hại nàng trở nên như vậy. Nàng mau tỉnh lại, có được hay không?” -Bạch Dương cứ thế, ôm lấy nàng, không nói gì thêm nữa.

Kim Ngưu nằm trong lòng hắn, mi mắt khẽ động, đôi mắt mơ hồ từ từ mở ra, cảnh vật xung quanh có phần mờ nhạt, mãi một lúc sau mới nhìn thấy rõ ràng. Mũi nhỏ khẽ nhấp nháy.

“Nước . . .”

Một thanh âm quen thuộc truyền tới tai hắn, hắn lấp bắp hỏi.

“Ngưu nhi, nàng tỉnh rồi sao??? Nàng khát sao?? Ta lấy cho nàng”

Bạch Dương nhẹ nhàng đặt Kim Ngưu nằm trở lại, bản thân đi đến bàn rót một tách trà ấm, hắn lại một lần nữa đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận giúp nàng uống. Đặt tách trà xuống, hắn liền hỏi han nàng, thấy nàng tỉnh lại hắn không kiềm nổi niềm vui sướng trong lòng.

“Nàng có đau ở đâu không?? Cơ thể cảm thấy như thế nào??”

Kim Ngưu thoát đầu còn nhìn khắp gian phòng rộng, rồi sau đó mới chuyển tầm mắt dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn của Bạch Dương, trên mặt nàng không hề có chút cảm xúc nào, đôi mắt lơ đãng. Thật lâu sau nàng mới chịu cất tiếng.

“Người là ai???”

Bạch Dương thật sự vô cùng kinh ngạc khi nghe nàng hỏi vậy.

“Nàng không nhận ra sao?? Là ta, Bạch Dương, phu quân của nàng!!!”

“Phu quân? Ta có phu quân sao??” -Kim Ngưu nhăn mi, đưa tay xoa xoa đầu, vết thương vẫn còn đau.

“Nàng làm sao vậy??”

“Ta đau đầu quá”

Bạch Dương đỡ nàng nằm xuống, hắn hiện tại phải thật bình tĩnh suy nghĩ, nhìn nữ nhân đang nằm đó, rõ ràng khuôn mặt là của Kim Ngưu, vì sao nàng lại không nhận ra hắn?? Hay là do hắn đi quá lâu nên sinh giận, muốn mượn cơ hội trả thù hắn?? Không, không đâu, Kim Ngưu vốn không phải người hẹp hòi như vậy.

“Nàng nằm nghỉ, ta đi một lúc rồi rất nhanh sẽ quay trở lại”

Bạch Dương bước nhanh ra phòng, liếc nhìn sang Viên Viên đứng ngoài phòng từ nãy giờ phân phó.

“Người ở đây trông Vương phi, bốn Vương phải vào cung.”

.....

Ngự thư phòng.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào trong phòng, từ bên trong nhìn ra ngoài liền thấy một màn trắng xóa, tuyết tuy đã tạm ngừng rơi nhưng trời vẫn rất lạnh, bây giờ đã bước vào tháng mười hai, chỉ một tháng nữa là năm mới.

“Cự Giải, nàng không sao chứ?? Bọn họ có phi lễ với nàng không??” -Thiên Yết ngồi ở ngự án, nhìn bảy người đang ngồi bên dưới, Cự Giải, Sư Tử, Ma Kết, Xử Nữ ngồi bên hữu, Nhân Mã, Bảo Bình, Song Tử ngồi bên tả.

“Thiếp không sao, thật may mắn là Bạch huynh đến kịp”

Thiên Yết gật đầu, lại di chuyển tầm mắt sang Sư Tử sắc mặt nhợt nhạt đang ngồi bên cạnh Cự Giải.

“Thương thế của Sư huynh như thế nào rồi??”

Lúc này, Bảo Bình vội đứng dậy trả lời thay Sư Tử, Sư Tử hiện tại không thể nói nhiều, thể lực còn quá yếu nhưng vẫn ráng vào cung.

“Thần đã kịp bức độc ra ngoài, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là sẽ hồi phục hoàn toàn”

Sư Tử cười yếu ớt nhìn Thiên Yết, hần tuy suy yếu nhưng vẫn toát ra vẻ uy phong凛冽.

“Lần này Xà Quốc đúng là ăn gan trời.” -Nhân Mã không giấu được sự bức tức trong lòng, hại Nhị huynh của hần ra tới mức này, thật không thể tha thứ.

“Rõ ràng là khơi mào gây chiến với Hoàng Đạo” -Xử Nữ cũng bất bình, đang yên đang lành, sao lại có mưu đồ xâm lược.

“Song đệ, việc huynh giao thế nào rồi?” -Thiên Yết không đề cập tới việc xâm lược, hần lại chuyển sang hỏi Song Tử.

“Thứ cho đệ vô dụng, dù cố hết mọi cách nhưng đệ vẫn không thể đem về thứ đó”

Thiên Yết lộ rõ vẻ thất vọng nhưng rất nhanh che dấu, hần trầm ngâm suy nghĩ.

“Thứ đó là gì?” -Nhân Mã tò mò hỏi.

“Thật ra huynh vừa mới cấp tốc tới phương tây một chuyến, nhưng chỉ mang về được thứ này” -Song Tử rút trong người ra một tập giấy, đưa cho mọi người cùng xem.

Ai nấy đều lộ rõ vẻ lạ lùng trong mắt, đây là thứ gì???

“Hả? Đây chẳng phải là súng sao???” -Bảo Bình chỉ mới nhìn qua đã nhận ra ngay.

“Đúng là như vậy! Nhưng chỉ tiếc huynh chỉ có thể mang về bản vẽ súng, nhưng lại không mang về được thuốc súng”

Song Tử thở dài, hần luôn luôn tự tin vào tài thuyết phục của mình, dù ra đề nghị sẽ trả họ hàng vạn lượng hoàng kim họ cũng nhất quyết không chịu giao ra.

“Thứ này có tác dụng gì?” -Cự Giải ngẩng ngía bản vẽ hồi lâu, thắc mắc hỏi.

“Có thể dùng để tấn công xa, gần đều được” -Song Tử nhiệt tình giải đáp bọn họ.

“Uy lực mạnh tới đâu?” -Ma Kết lên tiếng.

“Chỉ cần trúng phải, mất mạng lập tức” -Song Tử nhún vai, thần nhiên đáp.

“Thật hữu dụng, chúng ta có thể dùng nó để đối đầu với Xà Quốc” -Nhân Mã xoa xoa cằm nghĩ.

“Không thể, súng mà không có thuốc súng thì cũng chẳng khác nào một đồng sắt vụn” -Song Tử gạt bỏ ngay suy nghĩ ấy của Nhân Mã.

“Muội hiện tại đang điều chế nó, trong giỏ của muội có ghi công thức a” -Bảo Bình đập tay, lời nàng nói ra như dấy lên niềm hi vọng cho mọi người.

Thiên Yết ngẩng mặt, trong lời nói là sự chờ mong.

“Thật có thể làm ra???”

Bảo Bình gật đầu, lại nhìn sang Nhân Mã ngồi cạnh.

“Tiểu Mã, giỏ đồ của ta đâu???”

Nhân Mã cười méo xẹo, đảo mắt nhìn một loạt ánh mắt háo hức mong mỏi của mọi người đang chìa vào mình, cúi đầu lí nhí.

“Thật xin lỗi . . . đệ làm mất rồi”- Nhân Mã cúi gằm mặt như đứa trẻ phạm lỗi.

Cả căn phòng buông tiếng thở dài ngao ngán. Bảo Bình cũng thấy tiêng tiếc lắm nhưng đâu thể trách Nhân Mã được, suy đi nghĩ lại một hồi Bảo Bình đành đứng dậy tuyên bố rằng sẽ thử điều chế thứ đó thêm lần nữa. Thiên Yết lập tức cho người cung cấp những nguyên liệu cần thiết đưa tới đủ, về phần Song Tử sẽ nhận toàn bộ công đoạn tạo ra thêm nhiều súng khác. Bọn họ lại tiếp tục bàn tán tới những vấn đề khác, bên cạnh đó thỉnh thoảng Cự Giải vẫn thường để ý tới Sư Tử, luôn miệng hỏi.

“Huynh thế nào rồi? Có khỏe không?”

Điều này hết thấy đều lọt vào mắt Thiên Yết, hẩn kín đáo cười thầm, như muốn tạo thêm cơ hội cho họ, lấy lý do Sư Tử hiện tại chưa bình phục nên giữ lại trong cung để các thái y săn sóc. Trong thư phòng lăm râm tiếng bàn luận bỗng chốc bị phá vỡ bởi cái đập cửa của Bạch Dương.

“Vương gia, đừng manh động a” -Hỉ công công đau khổ nhìn cánh cửa bị đập gãy. Bạch Dương thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, nhiều đó cũng đủ biết hẩn đã tới đây bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Bạch Dương đứng nhìn mọi người trong phòng, tầm mắt dừng lại trên người Bảo Bình, nàng ta cứu được Sư Tử vậy cũng sẽ cứu được Kim Ngưu, hẩn không nói lời nào vội nhào tới lôi kéo Bảo Bình đi với hẩn.

“Nè??? Huỳnh làm sao vậy???” -Nhân Mã vội nắm một tay khác của Bảo Bình giằng lại.

Bạch Dương vẫn kiên quyết lôi Bảo Bình đi mặc kệ ánh mắt khó hiểu của mọi người. Ma Kết đành đứng lên gỡ tay Bạch Dương ra khỏi tay Bảo Bình.

“Huỳnh có chuyện gì mà gấp như vậy???”

Bạch Dương vô cùng hoảng loạn, con người đảo liên tục, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

“Ngưu nhi . . . Ngưu nhi . . . ”

“Ngưu muội xảy ra chuyện gì???” -Cự Giải vội đứng dậy, nắm lấy tay áo Bạch Dương hỏi dồn.

“Nàng . . . nàng bị thương . . . hiện tại không nhớ ra ta là ai . . . ” -Bạch Dương đau khổ gào lên, hẩn nhìn Bảo Bình cầu xin.

“Bảo Bảo, làm ơn, giúp ta”

Bảo Bình không phân vân lập tức cùng Nhân Mã theo Bạch Dương về phủ, cứu người vẫn là quan trọng nhất. Ma Kết chợt vỗ đầu, nhìn sang Song Tử.

“Thiên Bình hiện tại cũng lâm bệnh”

Song Tử tròn mắt, oán trách tại sao Ma Kết không nói sớm, hẩn vội hành lễ cáo từ, chạy vọt về phủ. Ma Kết định nói tình hình của Thiên Bình nhưng chỉ là Song Tử đi nhanh quá, hẩn vừa hé miệng đã không thấy Song Tử đâu, đành vậy, đều là ý trời a.

Ma Kết cùng Xử Nữ đứng dậy cáo lui, ban đầu hai người còn đi song song, vừa bước ra khỏi Long Ngâm điện thì Xử Nữ vội tách hẩn ra, một mình bỏ đi trước, tâm trạng nàng hiện tại vô cùng buồn bực, nàng đã biết chuyện Song Ngư bị đày vào lãnh cung, dù rất muốn đi thăm nhưng lệnh vua lại không cho phép, chuyện này nàng cũng không dám nói cho Ngư mẫu, Ngư phụ biết, chỉ sợ làm họ lo lắng thêm.

Ma Kết thở dài nhìn bóng lưng Xử Nữ càng lúc càng xa, hẩn chính là không biết đã làm sai điều gì khiến nàng giận dữ hẩn lâu như vậy. Tâm tình nữ nhi thật khó đoán mà. Lúc này mọi người đều đã đi hết, Thiên Yết thấy Sư Tử ngồi lâu đã mệt, liền cho người tới đưa hẩn đến Thái Hòa cung nghỉ ngơi, trùng hợp thay . . . Giải Thu cũng ở ngay sát bên cạnh đó. Trước khi Cự Giải bước ra khỏi ngự thư phòng, tiếng Thiên Yết liền truyền tới tai nàng.

“Muội đã tìm thấy?”

Cự Giải hơi ngẩn ra, xoay người lại thì thấy Thiên Yết đang dán mắt vào tấu chương trên ngự án, nàng hoài nghi có phải chính hẩn vừa nãy hỏi nàng câu đó không a. Nhưng rồi nàng mỉm cười, sắc mặt ngập tràn hạnh phúc.

“Thấy rồi, có được rồi, không buông đâu”-Rồi nàng nhắc váy, rời khỏi ngự thư phòng.

Thiên Yết ngẩng mặt lên nhìn cánh cửa dần dần khép lại, nhếch miệng cười, hẩn khẽ nói.

“Hãy giữ chặt”

Hai người hãy chờ một thời gian, một thời gian nữa thôi . . nhất định trăm sẽ thành toàn cho hai người.

.....

Song Tử đã về tới phủ, mặc kệ sự ngênh đón của hạ nhân, hấn vội lao nhanh tới phòng của hấn và Thiên Bình, hấn đẩy cánh cửa gỗ bước vào, trong phòng cửa sổ đều đóng kín mít, không hề có một tia nắng nào lọt vào, một mùi hương quen thuộc xông vào mũi hấn, đây là loại huân hương mà Thiên Bình rất thích, nàng vẫn thường cho người đốt nó trong phòng, hấn nhìn quanh, thấy Thiên Bình đang ngồi thêu khăn, trên mặt mang một tấm lụa mỏng. Hấn mừng rỡ chạy tới ôm nàng. Thiên Bình bất ngờ đánh rơi giá thêu và kim, nàng sững sờ trong chốc lát nhưng cũng rất nhanh ôm lấy hấn.

“Bình nhi, ta rất nhớ nàng” -Song Tử thì thào nói, hấn buông nàng ra, nhìn tấm lụa trước mặt nàng, hấn đưa tay giật lấy tấm lụa.

“Nàng vốn xinh đẹp, cần gì phải đeo . . . ”

Thiên Bình định ngăn cản hấn nhưng không kịp, dung nhan xấu xí đập vào mắt hấn, Song Tử đỡ người, tấm lụa trong tay nhẹ nhàng rơi xuống, đập trên mặt đất.

“Người là ai?” -Trong lời nói tràn đầy nghi hoặc.

“Là thiếp, Thiên Bình đây” -Vẫn chất giọng nhẹ nhàng ấy, Thiên Bình vội đáp.

“Nói dối, người không phải Bình nhi, nói mau, Bình nhi đang ở đâu???” -Song Tử rống giận hét lớn, Thiên Bình ngơ ngàng, Song Tử chưa bao giờ hướng nàng lớn tiếng như vậy.

Một giọt lệ trong suốt rơi từ khóe mắt.

“Người còn làm bộ???” -Song Tử túm lấy vạt áo Thiên Bình, hét to.

Lục Nhi chạy vào, cố gỡ tay hấn ra, cố gắng giải thích nhưng hấn nhất quyết không chịu nghe, hấn luôn mồm lầm bầm như người điên, vẻ lúng túng, rối loạn không giấu được.

“Không phải, không phải . . . người không phải Bình nhi . . . Bình nhi rất đẹp, tựa như tiên nữ . . . Người!! Người là kẻ giả mạo . . . !!!”

Song Tử quay đầu chạy ra khỏi phòng, hấn không thể chấp nhận được sự thật như vậy được, nhất định đó không phải là Thiên Bình. Thiên Bình được Lục Nhi đỡ ngồi xuống, khuôn mặt không cảm xúc, nơi đây mất là nỗi thất vọng, bi thương, đau đớn. Chợt nàng cười lớn, cười thật lâu . . . thể mà . . . nước mắt vẫn lăn dài trên má.

.....

Kim Ngưu như cái xác không hồn nằm trên giường, tay phải đang được Bảo Bình cẩn thận bắt mạch. Sau đó Bảo Bình kiểm tra vết thương ở đầu Kim Ngưu thật tỉ mỉ, xong việc Bảo Bình thở hắt ra.

“Bảo Bảo, như thế nào??” -Bạch Dương vội hỏi.

“Vết thương quá nặng, dù đã cứu kịp nhưng do máu bầm trong đầu vẫn chưa tẩy, có lẽ đó là nguyên nhân vì sao Vương phi bị mất trí nhớ”

“Vậy có chữa được không??”

Bảo Bình im lặng, để lộ sự khó xử, nàng e dè nói.

“Chỉ sợ .. không có cách”

Câu trả lời của Bảo Bình khiến Bạch Dương như rơi vào hố sâu tuyệt vọng, hấn không tức giận gì, chỉ sai người tiến Nhân Mã và Bảo Bình rời phủ. Hấn bất lực ngồi cạnh Kim Ngưu. Kim Ngưu vẫn thê,s trong đôi mắt nàng không bộc lộ tí hi, nộ, ai, lạc nào, vô hồn nhìn Bạch Dương. Nước mắt hấn chậm rãi rơi, từng giọt cứ thế rơi xuống mu bàn tay của Kim Ngưu, bất giác Bạch Dương cảm nhận được đôi tay nhỏ bé của Kim Ngưu đang chạm vào mặt hấn, vụng về lau những giọt nước mắt.

Hấn cười buồn nhìn nàng, thầm hứa mặc kệ nàng có trở nên thế nào, hấn vẫn một mực yêu thương nàng, chăm sóc cho nàng tới suốt quãng đời này. Lời thề hứa giữa nàng và hấn, hấn vĩnh viễn không bao giờ quên.

“Ngưu nhi, ta yêu nàng, yêu tới khi răng long đầu bạc . . . ”

.....

Lânhcung.

“Tiểu thư người có sao không?” -Tử Liên thấm khăn vào chậu nước ấm, vắt khô rồi đắp lên trán Song Ngư.

Tiểu thư nàng mấy ngày trước không biết vì lý do gì mà lại đứng dưới tuyết rất lâu, hậu quả là bây giờ người tiểu thư nóng ran, nàng có đi mời thái y thể nhưng bọn họ đều kiểm cố thoái thác, vốn dĩ họ không hề muốn đến đây, tiểu thư nàng bây giờ đâu còn là người được sủng ái nhất hậu cung này nữa đâu a.

Nghĩ đi nghĩ lại tiểu thư nàng vẫn là thật đáng thương. Tử Liên thở dài nhìn Song Ngư ốm yếu, gầy gò nằm mê man trên giường, ở đây mọi thứ đều hư hại, ngày cả chăn mền cũng không được nguyên vẹn, sợ là tiểu thư nhà nàng không qua được mất thôi.

.....

Song Tử giục ngựa chạy nhanh tới Tam Vương phủ, người dân trong thành bị tiếng vó ngựa dồn dập của hần làm cho kinh sợ, mau chóng tránh sang hai bên đường nhường đi cho hần.

“Híííííííííí!!!”

Song Tử ghìim dây cương lại, ngựa hí một tràng dài, hần vội vội vàng vàng leo xuống ngựa. A Mạc vội chạy ra đón tiếp.

“Kết huynh có ở phủ không??”

“Dạ, Vương gia đã tới Thùỵ phủ, chỉ sợ sẽ về trễ”- A Mạc trả lời.

Song Tử chửi đồng một tiếng, lại leo lên ngựa, quất roi vào mông ngựa, theo lối cũ mà đi. Aizzz, bây giờ về phủ lại phải đối mặt với . . . Hần cau mày, bất ngờ thắng ngựa lại, rẽ sang hướng khác mà đi. Suốt cả đêm hôm đó, hần say mèm ở tửu lâu, miệng thủy chung lẩm bầm tên một người nào đó.

“Bình nhi . . .”

.....

ThanhLoancung.

Tiếng nhạc, tiếng ca hát không ngừng vang lên, tiếng nói cười lảng lơ của nữ nhân nghe thật chói tai. Nhạc Vân vận y phục hở hang, không ngừng uốn éo cơ thể, phô bày những đường cong tuyệt mỹ, khiến nam nhân nhìn vào liền say đắm. Nhưng xem ra, kẻ đang thưởng thức màn múa này không hề bị ả ta mê hoặc, ánh mắt hần vẫn sắc lẹm, lạnh lùng như trước, con người sâu thẳm nhìn xoáy vào ả tiện nhân đang múa may quay cuồng. Tiếng nhạc vừa dứt, Nhạc Vân liền nhào vào lòng Thiên Yết.

“Hoàng thượng, Nhạc Vân múa người có thích không a?”

Nhạc Vân kín đáo dùng ánh mắt ra hiệu đám nhạc công cùng cung nữ trong phòng lui ra ngoài. Bọn họ rất nhanh hiểu được, từng người từng người nối đuôi nhau lui ra, thoáng chốc cả không gian rộng lớn chỉ còn hai người họ.

“Hoàng thượng, người không nói gì nha, Nhạc Vân múa không đẹp sao??”- Nhạc Vân nũng nịu nói, cả người như con mãng xà quấn lấy hần.

“Nhạc Vân múa rất đẹp”

Thiên Yết nhàn nhạt nói, mắt thâm sâu nhìn ả. Nhạc Vân tươi cười, rót cho hần một ly rượu, tự tay giúp hần uống. Thiên Yết cũng không phản đối, mặc kệ nàng ta thích làm gì thì làm. ả cứ thế chuốc rượu Thiên Yết, khoảng một lúc sau, thấy Thiên Yết đã dần mất tự chủ, không còn tỉnh táo như trước. ả liền rút ra một thanh chủy thủ, sát khí lóe ra, ả nhắm ngay ngực Thiên Yết mà hạ lưỡi chủy thủ xuống.

*chủy thủ: dao nhỏ.

73. Chương 72

“Pặc!!!”

Một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy tay ả, ả trợn tròn mắt nhìn Thiên Yết cười nửa miệng, ý vị thâm trường. Thiên Yết đoạt lấy thanh chủ thủ, đè ả xuống, rất nhanh khống chế ả, hai tay ả bị Thiên Yết giữ chặt đằng sau, dung nhan như ngọc bị chèn ép không thương tiếc xuống sàn nhà lạnh lẽo. Ả đảo nhanh con người, nặn ra vài giọt lệ.

“Hoàng thượng, người làm đau Du nhi a”

Thiên Yết hừ lạnh một tiếng, một tay đưa tới lột lấy lớp mặt nạ da bám dính trên mặt ả ta ra.

“Xoẹt!!!”

Dung nhan thật của ả hoàn toàn bị phơi bày, ả cắn cắn môi.

“Người sao có thể phát hiện, rõ ràng người đã say”

“Ồ . . . tửu lượng của trẫm không tồi đâu!”

“Hahaha thế thì đã sao??? Trong rượu có độc a” -Nhạc Vân bật cười đắc ý.

Thiên Yết cười khinh, đơn giản đáp.

“Trẫm đã sớm biết người không phải An Du, trước khi tới đây trẫm đã uống sẵn một viên đan giải bách độc”

Nhạc Vân tròn mắt muốn rớt ra ngoài, mồm há hốc, ả vốn xảo quyệt, Thiên Yết còn xảo quyệt hơn.

“Hừ!! Chuyện đã bại lộ, muốn chém muốn giết tùy người!!!”

“Hiện tại trẫm muốn người sống!! Người đâu!!!!”

Một đám lính xông vào, áp giải Nhạc Vân đi. Hỉ công công cũng vội chạy vào.

“Hoàng thượng, người có sao không?”

Thiên Yết phát phát tay, nhạc bước ra khỏi phòng, chợt hần dừng lại.

“Cho người phá bỏ Thanh Loan cung”

Hỉ công công sửng sốt, chỉ biết cúi người vâng dạ, nơi này bị ả Nhạc Vân kia làm bẩn, giữ lại sẽ khiến Hoàng thượng không vui a. Thiên Yết trở về Long Ngâm điện, hần không về tắm cung mà bước vào Ngự thư phòng. Từ một nơi kín đáo trên giá sách, hần lấy ra một cuộn giấy, cẩn thận mở nó ra, dung nhan xinh đẹp kiều diễm trong nháy mắt hiện ra, vô cùng thân quen.

“Ngư nhi nàng có khỏe không?” -Hần nói, thanh âm nhỏ chỉ mình hần nghe thấy. Hần ngậy người ngẩng nhìn nữ nhân trong tranh một lúc lâu, cho tới khi bên ngoài truyền đến tiếng khóc lóc.

“Hỉ công công, Tử Liên xin công công vào báo Hoàng thượng một tiếng, nương nương bị bệnh nặng, xin Hoàng thượng hãy cứu người”

“Tử Liên, ta nói rồi a, Hoàng thượng đang bận” -Hỉ công công khó xử nói.

Thiên Yết nhíu mày khi nghe tên cung nữ này, đây chẳng phải là cung nữ bên cạnh Song Ngư sao?? Cô ta nói Song Ngư bị bệnh??? Thiên Yết bỗng sực tỉnh, vội buông bức tranh trong tay, hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Ngư nhi bị làm sao?”

Tử Liên bị giọng nói của hần làm cho hoảng sợ, vội quỳ xuống dập đầu, run rẩy nói.

“Nương nương mấy ngày trước đứng dưới tuyết rất lâu nên phát sốt, đã mấy ngày rồi mà bệnh không hề thuyên giảm”

“Chết tiệt” -Thiên Yết rửa thềm, lại quay sang Hỉ công công phân phó.

“Mau truyền thái y!!!!”

Hỉ công công vừa cúi đầu vâng xong ngẩng mặt lên đã không thấy Hoàng thượng cao quý của hần đâu. Bên trong ngự thư phòng, bức tranh An Du yên tĩnh nằm trên mặt đất, nữ nhân xinh đẹp trong tranh đang cười, một nụ cười buồn . ..

. . .

Thiên Yết đạp lên mái ngói đỏ của Hoàng cung, tiếng gió gào rít bên tai, hần cố thi triển khinh công nhanh nhất có thể để tới lãnh cung.

“Khốn khiếp, sao lãnh cung lại xa đến thế!!!” -Hần lẩm bẩm.

.....

“Tam Vương gia, lão phu thấy ngày hôm đó là ngày tốt, ngài thấy thế nào?” AThùy Gia vuốt vuốt chòm râu của lão, cười nói.

Ma Kết ngồi một bên, trên mặt không hề mang nét cười, khách sáo đáp.

“Mọi chuyện Thùy Thái Úy cứ quyết định, bổn Vương không phản đối”

“Hahaha, tốt, rất tốt”

Lão cáo Thùy có ý muốn giữ Ma Kết ở lại lâu thêm nữa, nhưng Ma Kết đành viện cớ trời đã tối, việc hần cần xử lý hiện tại rất nhiều, khéo léo từ chối nhã ý của lão ta. Ngồi trong xe ngựa, hần nhắm mắt dưỡng thần, tiếng vó ngựa đều đều vọng đến tai. Tuy cuộc hôn nhân này hần không quan tâm nhưng mà hần lại không muốn nó xảy ra, như vậy có mâu thuẫn quá không??

Xử Nữ cũng vì hôn sự của hần mà trở mặt với hần, hần nào có làm gì sai đâu?? Suy đi nghĩ lại vẫn là không thể nào hiểu nổi nữ nhân tên Xử Nữ đang nghĩ cái gì. Hần không thích thế tỷ nào, hần vẫn thường quen mùi hương của nàng, quen hương vị trà mà nàng hay làm. Tâm tư hần rối bời, trong tiềm thức bỗng nhiên lại nhớ tới nàng.

.....

TháiHòacung.

“Sư huynh, huynh như thế nào rồi” -Cự Giải thận trọng xem sắc mặt của Sư Tử.

Sư Tử thấy nàng tới, cố gắng ngồi dậy.

“Giải nhi, sao lại tới đây”

“Huynh cứ nằm xuống đi, hiện tại không khỏe đừng cố quá” -Cự Giải đè Sư Tử nằm xuống giường lại.

Cự Giải liên tục hỏi han, dặn dò hần, Sư Tử chỉ lặng yên nằm đó, mắt thâm tình nhìn nàng, miệng lúc nào cũng cười, có lẽ hần đang hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

“Đồ ngốc, huynh nhìn cái gì?” -Cự Giải thấy được hần đang nhìn nàng, đỏ mặt mắng.

“Không có . .huynh mong sao mình không khỏe, lúc nào cũng được mọi người quan tâm như thế này” -Sư Tử thành thực nói.

“Đi nghỉ đi, huynh bệnh quá đâm ra nghĩ bậy rồi” -Cự Giải dùng ngón trỏ chỉ chỉ lên tay trán hần, cười ngọt ngào.

“Không thích! Đi nghỉ rồi mọi người về Giải Thu cung, huynh không thích”

“Thì mai mọi người lại tới thăm huynh, có được không?” -Cự Giải đành phải dỗ dành hần như dỗ đứa trẻ.

“Cũng được!” -Sư Tử cười cười, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

.....

Lãnhcung.

Thiên Yết đáp xuống trước căn phòng xập xệ, màn nhện vẩy kín, cả phòng tối om, không khí lạnh len lỏi vào bên trong. Thiên Yết dựa vào một chút ánh sáng yếu ớt tiến lại gần giường. Ngón tay thon dài chạm vào khuôn mặt đỏ ửng vì sốt, trong phút chốc hần cảm thấy bản thân thật có lỗi vô cùng. Nữ nhân trên giường chợt mở mắt, thều thào nói.

“Yết?”

“Trẫm đây!”

“Trên đời này, chàng yêu gì nhất?”

Song Ngư hỏi xong câu đó, liền lâm vào hôn mê. Thiên Yết quặn lòng, cho tới lúc này, nàng vẫn còn kiên trì hỏi hần câu hỏi đó, cho dù đã biết câu trả lời. Hần nhẹ nhàng bế nàng lên, đưa về Long Ngâm điện, chỉ sợ trễ một giây phút nào, hần sẽ mất nàng.

.....

LongNgâmđiện.

“Hoàng thượng, xin chúc mừng Hoàng thượng” aThái y quỳ xuống, cung kính nói.

“Chúc mừng??? Ái phi của trẫm lâm bệnh! Người còn chúc mừng???” -Thiên Yết quả trách.

“Hoàng thượng, người hiểu sai ý rồi, là nương nương có hỉ mạch a” -Hỉ công công vội đứng ra giải thích.

“Dạ, nương nương đang mang long chủng” -Thái y một lần nữa khẳng định.

Trong vòng một dặm gần Long Ngâm điện, toàn bộ cung nhân, binh lính đều đồng loạt quỳ xuống, miệng tụng hô.

“Chúc mừng Hoàng thượng!!! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn vạn tuế!!!”

Thiên Yết ngây người, tiếng chúc mừng bên tai không dứt, tim hần đập hơi nhanh, nhìn về phía nữ nhân đang nằm mê man trên giường.

“Trẫm có hài nhi . . . trẫm có hài nhi . . .!” -Hần xúc động, nắm lấy tay Song Ngư. Hần muốn nàng mau mau tỉnh lại, hần còn muốn chia sẻ niềm vui này với nàng.

.....

Song Tử suốt đêm ở bên ngoài, không hề về phủ, điều này đương nhiên Thiên Bình biết. Lục Nhi luôn miệng giải thích, an ủi, khuyên nhủ để tâm tình Thiên Bình tốt hơn.

“Vương phi, đã trễ rồi, người nên đi nghỉ thôi.”

“Ừ, em về phòng đi”

Lục Nhi gật đầu cáo lui. Căn phòng tối om, chỉ có ánh sáng yếu ớt của ngọn nến trên bàn. Thiên Bình đắm đắm nhìn ngọn nến đang nhảy múa mà lòng chùng xuống. Nàng vẫn rất thích soi gương, nàng luôn kiêu hãnh vì dung mạo xuất chúng của nàng, nhưng giờ thì sao?? Nàng tháo tấm lụa che mặt xuống, run rẩy đưa tay chạm vào làn da xù xì không được mịn màng như trước.

Nàng từng hỏi Song Tử vì sao thích nàng, kết quả là vì dung nhan tựa tiên của nàng thôi sao?? Nàng không cần điều đó, càng không muốn được yêu thương chỉ vì vẻ bề ngoài. Thiên Bình ngồi trước ngọn nến lâu thật lâu, tới lúc cây nến đã tàn lụi. Nàng đứng dậy tới bên văn án, trả một tờ giấy trắng tinh lên bàn, động tác thành thục mài mực.

Tao nhã vén ống tay áo, Thiên Bình cầm lấy cây bút, điểm nhẹ lên tờ giấy, hàng chữ tinh tế dần xuất hiện, chữ của nàng phủ kín cả tờ giấy, viết xong Thiên Bình đặt bút xuống, dùng nghiên mực đè tờ giấy lại. Nàng đứng dậy ôm lấy cây đàn tiến về phía cửa, tiếng động khẽ khàng vang trong đêm tối, nàng nhìn sắc trời lúc này vẫn còn sớm, có lẽ là giờ Dần, hơi lạnh vẩy lấy nàng. Thiên Bình xoay người, khép cửa lại, rồi nhắc bước tiến về hoa viên.

.....

Đứng trước mặt hồ tĩnh lặng, trên mặt nước trôi nổi những cánh hoa, nhẹ nhàng, yên bình. Thiên Bình ngồi xuống, đặt cây đàn lên đùi mình. Tiếng đàn trong vắt, thê lương vang lên, khuấy động mặt hồ. Nàng vừa đàn vừa hát, giọt lệ lăn dài trên má.

”Trầm ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng

Chìm vào giấc mộng cuồng si . . .

Kiếp này đã không còn tìm kiếm

Dung nhan đã mất đi để lại tiếng thở dài

Lãnh đạm hóa thành một cuộc vui

Quá khứ chỉ còn hoa trước mộng . . .”

Tiếng đàn dừng lại, nàng lặng lẽ đứng dậy, tháo đôi hài đỏ ra, chân trần bước xuống bậc tam cấp, mới chỉ hai bậc mà chân nàng đã cảm nhận được độ lạnh lẽo của nước trong hồ. Thiên Bình nhìn lại toàn bộ vương phủ, lại tiếp tục từng bước, từng bước tiến vào trong lòng hồ. Nước hồ đã tới ngang vai, dần dần nuốt lấy nàng, mặt hồ hơi gợn sóng, Thiên Bình biến mất dần trong làn nước mờ đục.

.....

Song Tử say khướt trở về nhà, đập cửa rầm rầm khiến bọn hạ nhân trong phủ bị giật mình tỉnh giấc.

“Vương gia, sao người lại về trễ thế a”

“Hừ!! Bẩm Vương cần người quản hay sao???” -Song Tử giọng lè nhè, đẩy tên hạ nhân sang một bên, lao đảo bước vào phủ.

Hắn bước vào phòng của nàng và hắn, ngó nghiêng khắp xung quanh, cô ta đi đâu mất rồi?? Hừ .. . đồ giả mạo ấy, chắc bỏ trốn rồi. Đâu đó có ngọn gió lạnh thổi vào, làm tờ giấy trên bàn bị hất lên, hắn bất chợt nhìn thấy được . . .tiền lại cầm lấy tờ giấy, neho neho mắt đọc từng chữ trên đó.

”Gửi Song Tử, phu quân của thiếp.

Kể từ lúc nữ nhân tên Xuân Vũ ấy bảo rằng có hài tử của chàng, thiếp thật sự vô cùng đau đớn cùng tuyệt vọng, dường như thiếp đã đánh mất lòng tin với chàng. Nhưng đó là hài tử của chàng, thiếp không thể làm hại nó được, thiếp đành cắn răng chịu đựng để cô ta ở lại phủ.

Tới một ngày thiếp phát hiện ra hài tử cô ta mang không phải của chàng, thiếp thật sự tức giận, và cũng rất hối hận vì đã không tin tưởng lời của chàng. Thiếp là một thê tử không tốt? Có đúng không? Thiếp đã khoan dung để cô ta lưu lại một ngày, kết quả là cô ta lại ra tay hạ độc với thiếp.

Chàng từng nói, chàng thích thiếp vì thiếp xinh đẹp! Thật đáng buồn làm sao khi giờ đây dung mạo thiếp đã không còn được như xưa .. . thiếp đã không còn xứng đáng đứng bên cạnh chàng nữa, cũng không có tư cách gọi chàng một tiếng phu quân.

Thiếp vẫn luôn muốn có một người yêu thương thiếp không phải vì vẻ ngoài của thiếp, mà là yêu con người bên trong của thiếpxem ra, kiếp này thiếp không thể có cơ hội đó.

Song Tử, thiếp mong chàng luôn luôn hạnh phúc, có được hay không? Dù sao, thiếp cũng chẳng còn gì để nuối tiếc, chàng một lúc nào đó sẽ hiểu được . . . tình yêu vốn không dựa vào vẻ bề ngoài . . .

Nương tử Thiên Bình.”

Song Tử chạm vào mặt chữ, quả thật đó là chữ của Thiên Bình, còn có mùi hương lưu lại của nàng, hai chân hắn run run, ngã ngửa ra đất. Bình nhi của hắn . . . Bình nhi . .

“Vương gia, Vương gia, xảy ra chuyện lớn???” -Một hạ nhân xông vào la lớn.

Song Tử còn đang bàng hoàng, hắn ngẩng mặt nhìn tên hạ nhân.

“Vương phi đã trảm mình . .. tự vẫn”

Tin tức này như sét đánh ngang tai, Song Tử run rẩy đứng lên, chạy vội ra hoa viên. Bình nhi . . . nàng không thể . . . nàng không thể bỏ lại taTa không cho phép!!!

74. Chương 73

Bên hồ đầm hạ nhân đứng kín mít, hắc còn nghe thấy tiếng khóc của Lục Nhi, Thiên Bình chẳng lẽ. . . chẳng lẽ đã . . . Song Tử trống ngực đập thình thịch, chen vào đám người, một thân ảnh nhỏ nhắn nằm bất động trên nền đất, y phục ướt đầm nước, mái tóc dài bị rối tung, khi nhìn thấy dung mạo của nữ nhân đó, Song Tử tuy nhiên vẫn nghi ngờ . . .chợt một đôi hài màu đỏ lọt vào mắt hắc, khiến hắc thở dốc, run rẩy ngồi xuống cầm đôi hài lên.

.....

“Thiên Bình, ta thấy đôi hài này rất đẹp, rất hợp với nàng” -Song Tử tiến vào phòng, lấy ra một đôi hài.

“A, sao không vừa a” -Hắc quỳ xuống mang nó vào cho Thiên Bình.

“Chân nàng nhỏ quá nha”

Thiên Bình nghe vậy cười khúc khích.

“Chân thiếp vốn nhỏ hơn người bình thường a”

“Là vậy sao? Bỗng Vương sẽ cho người làm riêng cho nàng một đôi hài”

.....

“Bình nhi, nàng xem.” -Song Tử chìa ra một đôi hài màu đỏ, thêu bướm rất đẹp. Hắc quỳ một chân xuống mang cho Thiên Bình.

“Vừa in a”

“Tất nhiên rồi, màu đỏ rất hợp với làn da trắng như ngọc của nàng”

“Thiếp thật không dám mang đâu, sợ sẽ mau mòn mất”

“Mòn rồi thì ta lại cho người làm cái khác tặng nàng”

.....

Khung cảnh hai người hạnh phúc hiện ra trong tâm trí hắc, hắc nhìn đôi hài màu đỏ trên tay, để giày đã mòn mà nàng không chịu thay đôi hài mới, hắc buông đôi hài xuống, ôm lấy Thiên Bình mà khóc, hắc khóc rất lâu, rất lâu . . . Bên tai văng vẳng tiếng hạ nhân.

“Mau mời đại phu!!”

“Mau mời đại phu!!!”

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng

.....

VinhXuânphủ.

Bảo Bình từ lúc khám cho Kim Ngưu về liền nhốt mình trong phòng nghiên cứu hàng trăm cuốn sách y. Nàng nhất định phải cứu lấy Kim Ngưu, Kim Ngưu giống như tỷ tỷ ruột thịt của nàng, vậy nên nàng nhất định phải tìm ra biện pháp.

“Rằm!!!”

Cánh cửa bị đập tung.

“Xử tử, tử thật thô bạo nha”

Xử Nữ mặc kệ hình tượng của mình, gấp gáp nói.

“Mau đến ngũ vương phủ, Thiên Bình gặp nạn rồi”

Bảo Bình há hốc mồm, không phải đấy chứ?? Sao ai cũng đua nhau mà ngã bệnh thế này? Thấy Bảo Bình hãy còn đơ người, Xử Nữ đành phải vác lấy hộp thuốc chuyên dụng của Bảo Bình lên vai, kéo tay Bảo Bình đi tới Ngũ Vương phủ.

.....

Ngũ Vương phủ.

Vị quản gia nhanh chóng dẫn đường cho Bảo Bình và Xử Nữ tới phòng Thiên Bình. Trong phòng đã có sự hiện hữu của Ma Kết và Nhân Mã, bọn họ nghe tin đã vội chạy tới đây ngay, đang yên đang lành không biết vì sao Thiên Bình lại tự vẫn chứ??

“Bảo Bảo, mau tiến vào trong xem Bình tử” -Nhân Mã hối thúc nàng.

Bảo Bình âm ừ, vén màn mỏng bước vào trong. Xử Nữ đành ngồi xuống bàn với Ma Kết và Nhân Mã, nàng khẽ liếc nhìn Song Tử đang ngồi cách bọn họ một khoảng, vẻ tuấn lãng của hấn bay đâu mất, nam nhân trước mắt nàng hiện giờ đầu tóc rối bù, ánh mắt đờ đẫn, râu ria mọc lởm chởm, nhất định phu thê họ xảy ra chuyện rồi, Xử Nữ thầm nghĩ trong đầu.

Khoảng một canh giờ sau.

Bảo Bình bước ra, trên trán là một tầng mồ hôi. Xử Nữ liền đứng dậy rút khăn lụa giúp Bảo Bình lau đi.

“Thế nào rồi?”

“Tính mạng không sao, nhưng về dung nhan của Bình tử, muội đã kiểm tra kỹ, là bị trúng độc mới khiến làn da sần sùi như vậy. Trong vòng ba ngày, muội sẽ điều chế thuốc, còn hiệu quả hay không thì . . .”

“Không sao, giữ được mạng là mừng rồi-” Nhân Mã có vẻ không quan tâm đến dung mạo, đối với hấn Thiên Bình tròn méo thế nào thì vĩnh viễn vẫn là chị dâu của hấn.

“Thiên Bình không sao rồi, đệ đừng lo” -Ma Kết tiến đến, vỗ vai Song Tử.

Song Tử gạt tay Ma Kết ra, lưng thưỡn tiến vào trong phòng, dung mạo với hấn bây giờ không quan trọng nữa, hấn không cần nàng phải xinh đẹp tựa tiên, chỉ cần nàng bên cạnh hấn, thế là đủ.

“Đệ đưa hai người về” -Nhân Mã đề nghị.

“Tỷ phải lên triều, đệ đưa Bảo Bình về đi” -Xử Nữ xua tay nói, Nhân Mã gật gật đầu, cùng Bảo Bình lên xe ngựa về.

.....

Vinh Xuân phủ.

Xử Nữ không nán ná lại thêm, nhấc bước đi . . . chợt nàng bị một bàn tay giữ lại.

“Huynh đưa muội đi” -Ma Kết trầm giọng.

“Nhưng huynh đâu phải lên triều a” -Xử Nữ chớp chớp mắt, ngô nghê hỏi.

“Huynh có việc phải vào cung”

Ma Kết trả lời ngắn gọn, nắm lấy tay Xử Nữ kéo đi, Xử Nữ nhìn bóng lưng trước mắt, âm thầm thở dài, nàng đã quyết định không nghĩ tới Ma Kết nữa, một vị tiểu thư danh giá biết chăm lo việc nhà sẽ hợp với Ma Kết hơn một kẻ chỉ biết lo chuyện đại sự quốc gia như mình a.

Tương tự cũng như trà, nhẹ mà thấm tâm, nàng thích trà Bích La Xuân thật, nhưng mà đôi khi cũng cần phải thay đổi, tìm kiếm một loại trà khác cho riêng mình.

.....

Thiên Bình đã tỉnh lại, y phục ướt đã được thay ra, nàng nằm nhìn trần trần lên trần nhà, không biểu hiện gì. Song Tử bước vào thấy nàng như vậy, đau lòng vô cùng.

“Bình nhi, sao nàng làm chuyện dại dột như vậy?”

Thiên Bình chuyển ánh mắt sang khuôn mặt bơ phờ của Song Tử, làn môi trắng bệch mấp máy.

“Ta không phải Thiên Bình”

Song Tử sửng sốt.

“Sao nàng lại nói vậy???”

“Chính người đã nói, ta không phải Thiên Bình”

Lời nói thẳng thừng của Thiên Bình như tát vào mặt hắn, bộ dạng hắn khổ sở vô cùng.

“Là do ta hồ đồ, ta sai rồi, Bình nhi, đừng như vậy nữa”

“Bình nhi của người rất đẹp, ta xấu xí như vậy, nào phải Bình nhi của người?”

Đáp lại hắn là chất giọng lạnh lùng. Nói rồi nàng xoay người nhắm mắt lại. Song Tử hiểu được, nàng hiện tại không muốn nói chuyện với hắn, hắn mím môi đứng dậy hướng Lục Nhi dặn dò “Chăm sóc tốt cho Vương phi”

Tiếng bước chân của hắn nhỏ dần, nhỏ dần, cho tới khi Thiên Bình không còn nghe thấy nữa. Lúc này đây, nước mắt Thiên Bình không ngừng tuôn trào, ướt đầm cả gối.

.....

Buổi thiết triều hôm nay đơn giản là chỉ bàn một số việc chính sự và quan trọng nhất là bố cáo thiên hạ việc Song Ngự mang long chủng. Thiên Yết ra thánh chỉ miễn thuế ba năm cho người dân Hoàng Đạo. Trong kim điện, các quần thần không ngừng tung hô chúc mừng.

Sau khi bãi triều, Xử Nữ liền lưu lại xin Thiên Yết cho phép nàng tới thăm Song Ngự, Thiên Yết liền gật đầu ưng thuận. Xử Nữ liền bước theo sau hắn, từ xa đã thấy Ma Kết đứng đợi bên cạnh ngự giá. Ma Kết chấp tay hành lễ.

“Chúc mừng Hoàng thượng”

Thiên Yết cười cười, dù hắn thích yên tĩnh nhưng mấy ngày nay nghe toàn lời chúc mừng vang đều đều bên tai khiến hắn vui sướng không ít.

.....

LongNgâmđiện.

“Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Vương gia” -Đám cung nhân hành lễ.

Thiên Yết bình thân một tiếng liền hỏi Tử Liên.

“Ngự nhi đã tỉnh chưa???”

“Dạ hồi Hoàng thượng, nương nương vẫn chưa tỉnh!”

“Song Ngự bị gì sao???” -Xử Nữ quên mất cách xưng hô trên dưới, lo lắng hỏi.

Tử Liên bối rối, không biết phải trả lời ra sao.

“Ngự nhi bị nhiễm phong hàn” -Thiên Yết nói.

“Nhiễm phong hàn???” -Xử Nữ tức giận, nhìn thẳng Thiên Yết mà mắng.

“Cũng tại Hoàng thượng, người có mối nói cũ, nghe lời vu oan mà đẩy Song Ngự vào lãnh cung, hại muội ấy ra nông nỗi này, nếu không vì long thai, người sẽ để muội ấy ra khỏi đó sao!!” -Xử Nữ nói xong, thở hồng hộc, trừng mắt nhìn Thiên Yết.

Thiên Yết hơi bất ngờ, tỷ muội nhà Song Ngư thật thú vị, ngay cả Hoàng đế bọn họ cũng coi như người thường. Ma Kết dành cho đám cung nhân lui ra.

“Muội hiểu lầm rồi, Hoàng thượng làm vậy vì không muốn Song Ngư gặp nguy hiểm, khó khăn lắm mới lật mặt được ả Nhạc Vân đó, đồng thời cũng tìm ra không ít kẻ gian trà trộn vào cung!”

“Sao??” -Xử Nữ ngạc nhiên, biết là vừa nãy mình đã thất lễ, vội quỳ xuống hướng Thiên Yết nhận tội.

“Thần thật hồ đồ, không chịu suy xét kĩ, thỉnh Hoàng thượng trách phạt”

Thiên Yết đang ngồi trên long ỷ, phất phất tay.

“Đứng lên đi, không biết không có tội”

Xử Nữ tạ ơn rồi lại tiếp tục vấn đề ban nãy.

“Tra tới đâu rồi?”

“Chuyện này . . . lão cáo già Thù Thái Úy cũng tham gia, hay cho cái mưu đồ tạo phản của hắn” -Ma Kết hần giọng, tay nắm thành đấm.

“Vậy đã có chứng cứ buộc tội lão chưa?”

“Ả Nhạc Vân đó không khai, dùng mọi tra tấn cũng không ăn thua”

Xử Nữ dăm chiêu, xoa xoa cằm.

“Hình như . . . Bảo Bảo có thứ thuốc buộc người ta khai sự thật”

Thiên Yết nghe vậy bỗng bật cười, cô nhóc Bảo Bình này xem ra thứ gì cũng nghĩ ra được, trên đời này có tồn tại thứ thuốc đó sao.

“Vậy việc lấy khẩu cung của phạm nhân, trăm giao cho khanh xử lý”

“Dạ”

“À . . . việc chuẩn bị lễ thành thân sao rồi?”

“Lão ấy bảo cuối tháng sau là ngày tốt, huynh cũng không ý kiến gì nhiều, dù sao huynh cũng không quan tâm lắm”

“Lần này . . . thật ỷ khuất huynh rồi”

“Vì đại sự, lấy một nữ nhân về cũng không phải là khó khăn gì”

Bàn xong chuyện, Xử Nữ và Ma Kết cáo lui, dù sao Song Ngư vẫn chưa tỉnh, đành để hôm khác lại tới thăm vậy.

“Hoàng thượng, nương nương đã tỉnh” -Tử Liên chạy ra chính điện hồi báo.

Thiên Yết đứng dậy bước vào tẩm phòng. “Ngư nhi, nàng thấy thế nào?” -Hắn ngồi xuống long sán, ân cần hỏi han.

Đám cung nữ cũng thức thời, lập tức lui ra khỏi phòng.

Song Ngư vẫn còn sốt, nhúu mày nhìn Thiên Yết, môi mím chặt không đáp. Nàng nhớ trước khi nàng hôn mê, đã mơ hồ nhìn thấy hắn, nàng đã hỏi hắn câu hỏi đó.

“Trên đời này, chàng yêu gì nhất?”

Thiên Yết nghe vậy, cười khổ, câu này nàng đã hỏi hắn mấy trăm lần rồi a.

“Ngư nhi, nàng đã biết câu trả lời, sao lại còn hỏi nữa”

Song Ngư nhìn hắn, một giọt lệ long lanh trong suốt không tự chủ được mà rơi xuống.

“Chàng đã nói dối, người chàng yêu nhất là An Du”

An Du?? Sao nàng lại biết, hắn vốn không muốn để nàng biết quá khứ của hắn về An Du. “Nàng nghĩ nhiều quá rồi” Hắn đưa tay lau nước mắt nàng. Song Ngư gạt tay hắn ra, cảm giận nói.

“Thiếp không cần chàng giả vờ quan tâm”

“Ngư nhi?”

“Đi ra, chàng mau cút ra ngoài” -Song Ngư cố ngồi dậy, dùng chân đạp vào người Thiên Yết, cái đạp không có lấy chút sức nào, Thiên Yết bắt lấy chân Song Ngư, giữ chặt không cho nàng cử động.

“Nàng đang mang thai, đừng đạp lung tung như vậy”

Song Ngư tròn mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên một chút của mình. Thiên Yết vuốt tóc, xoa nhẹ khuôn mặt nàng, dịu dàng nói “Đã được hơn ba tháng, nàng phải tĩnh dưỡng tốt thì hài nhi sinh ra mới khỏe mạnh”

Song Ngư vuốt ve cái bụng của mình, cảm giác vui sướng khi lần đầu được làm mẹ lan tỏa trong tâm trí nàng, ở đây là tồn tại một sinh mệnh a, là cốt nhục của nàng nga.

“Nàng nghỉ ngơi tý đi” -Thiên Yết đứng dậy, hắn còn có việc phải xử lý. Song Ngư ngồi trên long sàng nhìn vạt áo màu vàng chói của hắn dần khuất, lòng nặng trĩu.

“Vì ta mang long thai, nên hắn mới đưa ta ra khỏi lãnh cung sao?”

Phải rồi . . . hắn cả đời này cũng chỉ yêu nữ nhân tên An Du mà thôi.

75. Chương 74

Từ ngày Kim Ngưu bị mất trí nhớ, hầu như ngày nào Bạch Dương cũng ở cạnh nàng, bám sát không rời. Hắn sợ ngộ nhỡ nàng xảy ra chuyện gì, tới lúc đó e ân hận thì đã quá muộn.

“Ngư nhi, sớm như vậy đã dậy rồi sao?” -Bạch Dương bước vào phòng, bộ dạng hắn lúc này phải nói là một trượng phu vô cùng đảm đang nha, hai tay áo xắn cao, bộ đồ lụa cao cấp dính nhem nhuốc dầu mỡ, hai tay và mặt còn dính đầy bột.

Kim Ngưu ngồi trên giường, hai tay chắp nơi đầu gối, ngẩng mặt nhìn hắn. Mấy ngày nay hắn đều ở bên nàng, chăm lo cho nàng đủ thứ, dù nàng không thể nhớ ra hắn là ai, nhưng nàng cảm nhận được hắn thật sự rất quan tâm nàng.

“Mau ra ăn sáng, ta có làm nhiều món nàng thích a!” -Bạch Dương lau lau tay vào y phục, dịu dàng bước ra .

“Còn nữa, cha và nương nàng lát nữa sẽ đến thăm”

Kim Ngưu một tiếng cũng không nói gì, chỉ để cho hắn dìu mình ra ngoài.

.....

“Nào! A!” -Bạch Dương dứt cho Kim Ngưu.

Kim Ngưu nghĩ nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng há miệng ra.

“Nhai cho kỹ, không sẽ nghẹn. Có biết hay không?” -Bạch Dương như một người mẹ thực thụ, hành động của hắn làm cho đám hạ nhân đứng một bên phải nhin cười.

“Vương gia, tể tướng đã tới” -A Tử vào thông báo.

Bạch Dương đặt chén xuống, bảo Viên Viên trông chừng Kim Ngưu, sau đó cùng A Tử bước ra đón tiếp.

Qua vài câu chào hỏi, phu thê tế tướng liền cùng nhau bước vào phủ. Nghe tin Kim Ngưu gặp chuyện, bọn họ lo lắng không nguôi, đặc biệt là Ngưu mẫu. Vừa bước vào trong đã thấy nữ nhi của mình, bà không kiềm được mà ửng đỏ hốc mắt.

“Ngưu nhi, nha đầu này làm ta lo quá a” -Ngưu mẫu sờ soạn khắp người Kim Ngưu, làm Kim Ngưu hơi khó chịu một chút.

“Nha đầu này xuất giá rồi mà vẫn làm bọn ta không yên tâm nha” -Ngưu phụ lên tiếng.

Trông thấy biểu hiện khác thường của Kim Ngưu, Ngưu mẫu không khỏi thắc mắc.

“Ngưu nhi, con làm sao vậy?”

Kim Ngưu vội đứng dậy, tránh xa Ngưu mẫu, chạy núp ở sau lưng Bạch Dương. Hơi ló mặt, lo sợ nhìn Ngưu phụ Ngưu mẫu. Ngưu phụ Ngưu mẫu cũng nhìn hành động của nữ nhi, nàng tránh xa bọn họ như tránh bệnh dịch vậy a.

“Thật raNgưu nhi . . . đã bị mất trí nhớ, hiện tại không nhớ ai cả” -Bạch Dương khó khăn nói.

“Sao??? Hừ!!! Ta yên tâm gả nữ nhi cho Vương gia, tại sao Vương gia lại để Ngưu nhi trở nên như vậy???” -Ngưu phụ tức giận đập bàn.

Bạch Dương không biện minh gì, chỉ im lặng chịu trận, việc này hoàn toàn là lỗi nơi hấn. Kim Ngưu thấy Bạch Dương bị mắng, liền đứng cảm chấn trước mặt hấn, giang hai tay, vẻ mặt kiên cường. Bạch Dương thấy hành động trẻ con của nàng, bất giác bật cười, nữ nhân này thật ngốc a.

“Bổn Vương biết đây hoàn toàn là lỗi của Bổn Vương, bổn Vương sẽ chăm sóc Ngưu nhi”

Ngưu phụ, Ngưu mẫu đành phải thở dài. Việc đã tới nước này . . . Ngưu phụ lắc lắc đầu.

“Phu nhân, chúng ta về thôi”

“Ông nói gì vậy . . . Ngưu nhi . . . ”

“Đi về!! Tôi sẽ tìm đại phu giỏi nhất tới khám cho Kim Ngưu”

.....

Kim Ngưu nắm chặt lấy vạt áo của Bạch Dương, rúc trong người hấn.

“Làm sao vậy? Ta có làm sao đâu” -Bạch Dương ôm Kim Ngưu, ôn nhu nói.

” . . . ”

“Họ là đồ xấu”

Bạch Dương trợn mắt, cứng người một tí, hấn xúc động buông nàng ra, nhìn chăm chăm vào mắt nàng. “Ngưu nhi . . . nàng vừa nói??” Kim Ngưu nhìn hấn, giẫy người rời khỏi hấn, trở về bàn ăn, ngồi xuống ăn tiếp. Bạch Dương như có chút hi vọng, mỉm cười nhìn nàng . . .

“Ngưu nhi . . . nàng nhất định sẽ nhớ lại”

.....

Thái Hòa cung.

“Huynh ăn từ từ thôi” -Cự Giải cùng với Sư Tử ngồi ở trong đình trước sân, nhàn nhã uống trà ăn điểm tâm.

“Ăn nhiều mới mau khỏe. Khỏe rồi mới ra trận chinh phạt Xà Quốc được” -Sư Tử nhai nhồm nhoàm nói.

Cự Giải thở dài, nghĩ tới việc đất nước sắp có chiến tranh, sợ rằng không tránh khỏi việc máu đổ, người chết Sư Tử hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, nhẹ giọng khuyên bảo nàng đừng để tâm nhiều, dựa vào năng lực của hấn, còn có Bạch Dương và Nhân Mã đều là những kẻ võ công cao cường, một Xà Quốc bé nhỏ làm sao có thể địch lại đây? Ban đầu hấn cũng thích ở đây được Cự Giải chăm sóc mỗi ngày nhưng mà không thể lo hưởng thụ mà quên mất việc đại sự quan trọng a.

“Muội nghe nói, Thiên Bình xảy ra chuyện, Song Tử hiện giờ tâm trạng xuống dốc vô cùng, về việc chế tạo thứ . . . su gì gì đó . . . sợ sẽ phải hoãn lại rồi, còn nữa, Ngưu muội cũng có chuyện rồi a, Bạch Dương hiện giờ chỉ ở mãi trong phủ chăm cho muội ấy”

“Cái gì??? Sao lắm chuyện xảy ra vậy???”

Sư Tử đảo mắt suy nghĩ, không được rồi, hắn không thể ở trong này an nhàn được, hiện tại thân thể đã khỏe rồi, liếc mắt nhìn Cự Giải, hắn thật không muốn rời xa nàng đâu . . . Nhưng dù sao . . . Aizzzzz Đành vậy.

“Giải nhi, chờ khi đất nước quy về một mối, Thiên Yết nắm chắc binh quyền trong tay, tới lúc đó ta sẽ cầu xin hãn thành toàn cho chúng ta” -Sư Tử ánh mắt kiên định, nắm lấy tay Cự Giải, giọng nói chắc chắn từng chữ một.

Cự Giải hai má ửng đỏ, vô cùng tin tưởng lời hãn.

“Muội sẽ chờ”

Sư Tử lưu lại Thái Hòa cung chừng vài ngày, sau đó xuất cung trở về sơn trang, huy động lực lượng, đồng thời cũng cho người sang Xà Quốc điều tra kĩ lưỡng. Về phần Song Tử và Bạch Dương, phải nói là . . . phó mặc ý trời thôi.

.....

Kinh Thành đông đúc người qua lại, phải nói nơi đây là nơi phồn thịnh nhất nước, nhìn người người tấp nập, nói cười, nhìn trẻ em nô đùa vui vẻ, Bạch Dương không khỏi thở dài. Họ nào có biết . . . đất nước đang bị kẻ thù và nội phản dòm ngó.

Hôm nay tuyết không rơi, trời lại trong xanh nên Bạch Dương mới dắt Kim Ngưu đi dạo ngoài phố. Kim Ngưu như một tiểu hài nhi, thích thú dòm ngó xung quanh, gần đây biểu hiện của nàng với Bạch Dương đã có chút gần gũi hơn. Kim Ngưu ánh mắt long lanh nhìn một lão nhân đang hô hoán.

“Kẹo hồ lô đây!! Kẹo hồ lô đây!!”

Bạch Dương liền dắt nàng tới đó.

“Ngưu nhi, nàng thích ăn thứ này nhất! Mua cho nàng, chịu không?”

Kim Ngưu hưng phấn cười cười, gật đầu liên tục. Ném thử một quả hồ lô, vị ngọt lan trong miệng, thật thơm nha. Vừa định đi tiếp thì Kim Ngưu bắt gặp ánh mắt thèm thuồng của một đám trẻ ăn mày, quần áo rách nát, vậy bẩn, đầu tóc bù xù.

Kim Ngưu dựa theo ánh mắt bọn chúng nhìn đến kẹo hồ lô trên tay nàng. A muốn thứ này sao? Nàng khẽ nhìn một lượt đám trẻ, có tới hơn năm, sáu đứa, nàng chỉ còn lại một viên kẹo a.

“Sao vậy?” -Bạch Dương trả tiền xong, liền thấy được cảnh này.

“Mấy đứa muốn ăn sao?” -Hắn cười thân thiện nhìn đám trẻ.

Đám trẻ không hẹn mà cùng nhau gật đầu lia lịa. Bạch Dương liền mua hết số kẹo hồ lô của lão nhân, bảo ông ấy đem tới phát cho đám trẻ. Những đứa trẻ ăn mày khác từ xa thấy thế, vội chạy tới mong cũng được cho một cây kẹo. Kim Ngưu thích thú không kém, tự mình cầm lấy từng cây kẹo đưa cho chúng, nhìn vẻ mặt rạng rỡ của chúng, Kim Ngưu bật cười khanh khách.

Bạch Dương nhìn dáng vẻ nàng lúc này, lại âm thầm nghĩ . . . Nếu hãn và nàng có hài tử, chắc chắn nàng sẽ rất thích. Đột nhiên .. .

“Lộc cộc!! Lộc cộc!!”

“Tiểu thư . . . !!! Cẩn thận!!!!” -Một tiếng hét thất thanh truyền đến tai Bạch Dương.

Bạch Dương nhìn về phía đó, vừa lúc thấy một kẻ cưỡi ngựa hung hãn chạy rất nhanh, còn có một vị tiểu thư đang đứng giữa đường. Không nghĩ ngợi nhiều, hãn liền dùng khinh công bay tới, ôm lấy vị tiểu thư ấy nhảy sang một bên.

Vị tiểu thư ấy hãy còn run sợ, nắm chặt lấy áo Bạch Dương không chịu buông ra, hai người tư thế ôm nhau ái muội.

“Vị tiểu thư này, không sao chứ?”

Vị tiểu thư ấy cất tiếng, lại mỉm cười nhìn Bạch Dương.

“Thật đa tạ vị công tử đây ra tay giúp đỡ. Ta là Thiên Trúc, chẳng hay quý danh công tử đây là gì?”

“À . . . trước hãy buông ta ra . . . Ồ . . . Ngươi nhi . . .”-Bạch Dương nói bất chợt hần thấy Kim Ngưu đang đứng trước mặt cách đó không xa, vẻ mặt thần thờ.

Nàng không hiểu sao, khi nhìn thấy Bạch Dương ôm một nữ nhân khác, lại cảm thấy khó chịu trong lòng như vậy, có cái gì đó cồn cào không hiểu được dâng lên. Nàng không muốn nhìn thấy cảnh tượng này chút nào, Kim Ngưu xoay gót, bỏ chạy. . . Bạch Dương vội đẩy Thiên Trúc ra, chạy theo Kim Ngưu. Thiên Trúc đứng nhìn hai người chơi trò rượt bắt, mỉm cười ẩn ý.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” -Một nha hoàn chạy lại.

“Đi thôi ... ”

Chuyệnngoàilề.

Thiên Trúc cùng nha hoàn mình đi tới khu rừng rậm cách xa Kinh Thành, nàng xoay người một cái liền thay đổi sang y phục khác, mà nha hoàn bên cạnh biến thành một con mèo trắng. Thiên Trúc ôm lấy con mèo vào lòng, dưới chân đột xuất hiện một đám mây bông bồng, đưa nàng bay lên.

“Thiên Trúc, ngươi không chịu tu luyện, xuống hạ giới làm gì?” -Một nữ nhân vận bạch y bay tới bên cạnh, vẻ mặt thanh đạm.

Thiên Trúc vuốt ve con mèo, cười nói.

“Aizzz suốt ngày tu luyện, ta chính là không thích! Thấy phu thê bọn họ như vậy, khá thú vị, ta xuống phá một tý, không được sao??”

“Ngươi hiện tại chỉ là một tiểu tiên . . . nên chăm chỉ một chút” -Nữ bạch y lắc đầu.

“Xi!! Ngươi là đại tiên, hiện tại sướng rồi . . .đâu cần làm gì nhiều” -Thiên Trúc chu môi nói.

Nữ bạch y không nói gì thêm, bay nhanh về phía trước.

“A!! Thư Quân . . . ngươi sao lại bay nhanh như vậy!! Chờ ta a!!”

.....

“Ngươi nhi, đừng chạy nữa” -Bạch Dương đuổi theo Kim Ngưu.

Phổ quá đông đúc khiến hần thật khó di chuyển mà Kim Ngưu thì không ngừng đâm đầu chạy về phía trước. Thoáng chốc cuộc rượt đuổi cũng kết thúc, Bạch Dương bắt được tay Kim Ngưu, hần thở hồng hộc, mồ hôi tứa ra, ai đời giữa trời đông như vậy lại đổ mồ hôi chứ. Kim Ngưu bặm môi, cố thoát khỏi tay hần, vùng vẫy.

“Ngươi nhi, đừng có như vậy, chúng ta đang đứng giữa cầu, đừng giẫy a”

Bạch Dương hoảng hốt nói, quan sát tứ phía, chẳng biết chạy thế nào mà lại chạy tới tận đây a, đây là sông Lam Tuyền nổi tiếng của Kinh thành, hiện tại sông đã đóng băng. Kim Ngưu bướng bỉnh, nhất quyết không nghe, giẫy bạo hơn.

“A!” -Bạch Dương kêu lên một tiếng, cả thân hình to lớn chao đảo.

“Rắc!!” -Tiếng vỡ của băng vang lên.

“Ừm!!!”

Kim Ngưu nhìn Bạch Dương rơi xuống hồ băng, có cái gì đó khó hiểu đang diễn ra trong nàng, những đoạn ký ức thì nhau trở về.

.....
“Chàng đừng ra chiến trường nữa”

“Thiếp không muốn mất chàng . . .”

Kim Ngưu từng rất lo sợ . . . lo sợ Bạch Dương sẽ để nàng lại một mình. Nàng vẫn thường hay nằm mộng, nàng thấy Bạch Dương cả người bê bết máu, hơi thở vô cùng yếu ớt. Thật không ngờ, dù rất sợ mất Bạch Dương thế nhưng mà chính lúc này đây Kim Ngưu đã tự tay mình đẩy Bạch Dương vào chỗ chết. Kim Ngưu hoàn hồn, lắc mạnh đầu. Không, chàng không thể chết được.

Kim Ngưu vội nhảy xuống hồ băng, cả người nàng chìm trong nước, lạnh cóng xương, chợt nàng thăm kêu than trong lòng. Nàng nào có biết bơi a

~~ Sao lại xung phong làm mỹ nhân cứu anh hùng cơ chứ??

Lúc này ở phía trên

“Á há há há há Quân Quân, người xem, nữ nhân đó thật quá ngốc đi a” -Thiên Trúc ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Thiên Trúc, người cười man rợ quá” -Thư Quân khoanh tay, lắc đầu nhìn Thiên Trúc nằm lăn lóc trên mây.

“Khụ khụ lần đầu ta thấy một kẻ ngốc như nữ nhân đó” -Thiên Trúc ngồi ngay lại, cố nén cười.

“Người như vậy hèn gì vĩnh viễn là một tiểu tiên . . .”

Bạch Dương nhìn thấy Kim Ngưu đang ra sức quẫy đạp trong nước, đoán chắc là nàng không biết bơi, thế mà vẫn nhảy xuống, một cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong tâm hần, từ trong nước hần bơi nhanh về phía Kim Ngưu. Một cánh tay mạnh mẽ, vững chắc ôm lấy eo Kim Ngưu, kéo nàng lên mặt nước.

“Khụ Khụ . . . Chàng có sao không??” -Kim Ngưu vừa hít thở vừa hỏi han Bạch Dương ngay.

Bạch Dương lắc đầu cười yếu ớt.

“Chúng ta vào bờ đã”

Đám người xúm xít quanh đấy xì xào bàn tán, đó chẳng phải là Đại Vương gia sao?? Kia là Vương phi nha, phu thê bọn họ đúng là hoạn nạn có nhau. Dần dà câu chuyện Bạch Vương phi nhảy xuống hồ băng cứu Vương gia đã loan truyền khắp cả nước, người người ngưỡng mộ.

“Thiếp sai rồi, là thiếp sai rồi a” -Kim Ngưu xụ mặt, hối lỗi nói.

Bạch Dương véo má nàng, nàng đúng là ngốc nghếch mà, khoan đã . . . Kim Ngưu xưng thiếp??? Không lẽ, Bạch Dương há hốc mồm nhìn Kim Ngưu. Kim Ngưu vì lạnh mà hàm răng va chạm nhau, cả người run lập cập những vẫn cố nói.

“Thiếp đã nhớ lại . . . nhớ lại . . .”

Hình ảnh trước mắt bỗng nhòe đi, nàng không thể phân biệt được gì, bỗng chốc tất cả tối đen như mực, trước khi ngất đi, nàng nghe rõ mồn một tiếng Bạch Dương gào lên, lo lắng vô cùng.

“NGUỒN NHI . . .!!!!!!”

76. Chương 75

“Ba cân Ngưu hoàng, hai cân tuyết liên” Bảo Bình cẩn thận điều chế được.

(Ta nghĩ bậy ra tên được, đừng để ý chi cho mất công =')))

Nhân Mã thì đứng một bên đong đếm được liệu cho Bảo Bình.

“Bảo Bảo, muội có chắc rằng sẽ lấy lại dung nhan cho Bình tỷ không?”

“Nếu nghĩ khách quan thì chắc là có”

Bảo Bình vẫn chăm chú, đôi lông mày thanh tú nhíu lại. Nhân Mã thở dài nhìn bộ dạng Bảo Bình lúc này, nàng đã thức mấy ngày liền, sáng thì điều chế được, tối thì nghiên cứu sách y, còn việc điều chế mà Hoàng thượng giao, hiện tại Bảo Bình không thể kiên hết nổi được, đành phải gác sang một bên.

“Cốc cốc” -Tiếng gõ cửa vang lên.

Bảo Bình tập trung tới mức không hề nghe thấy, Nhân Mã đành buông cái cân nhỏ trong tay xuống, bước ra mở cửa.

“Xử tỷ, sao tỷ lại tới đây?” -Nhân Mã nhướn mày, lách người để Xử Nữ vào trong.

“Bảo Bảo, tỷ có việc cần muội giúp”

Bảo Bình đặt lọ sứ trên tay xuống, đối diện với Xử Nữ.

“Tỷ cứ nói đi, nhanh một chút”

“Tỷ nhớ muội có thứ thuốc khiến kẻ khác nói thật, tỷ rất cần nó” -Xử Nữ mạch lạc nói.

Bảo Bình à một tiếng, liền lục trong đồng lọ chai của nàng, chai nhỏ chai lớn lăn lông lóc ra nền nhà.

“May cho tỷ, nó đây” -Bảo Bình chìa ra một lọ sứ trắng. Xử Nữ cầm lấy cái lọ, nói cảm ơn rồi sau đó lại đi ngay, nàng phải nhanh chóng lấy khẩu cung của ả Nhạ Vân đó.

.....

Ngũ Vương phủ.

Song Tử đã thật sự hối hận vì những gì hắn đã làm, dù hắn nhận lỗi, ân hận biết bao nhiêu lần, Thiên Bình vẫn nhất nhất không chịu chấp nhận lời xin lỗi của hắn. Thiên Bình ngồi dưới mái hiên ngắm cảnh, gió thổi làm tấm lụa trên mặt nàng bay lất phất. Dù dung mạo không còn nhưng khí chất của nàng vẫn cao sang như trước.

“Bình nhi” -Song Tử vẫn rất kiên nhẫn, hắn nhất định phải làm nàng chịu tha thứ cho hắn.

“Vương gia, ta đã nói rồi, ta không phải Bình nhi của người” -Thiên Bình lãnh đạm nói, nàng không ngại giải thích nhiều lần với hắn.

“Bình nhi, làm thế nào nàng mới chịu tha thứ cho ta đây?” -Song Tử quỳ một chân xuống, ngẩng mặt lên nhìn Thiên Bình, nắm lấy tay nàng.

Thiên Bình hơi khó chịu, ráng rút tay lại, nhưng mãi mà không thể thoát ra được, Thiên Bình đành để mặc cho hắn nắm còn nàng quay mặt sang hướng khác.

“Bình nhi . . . ta yêu nàng nhưng không phải vì vẻ bề ngoài của nàng, dù nàng xấu đẹp thế nào, ta vẫn sẽ yêu nàng như vậy” -Song Tử chân thành nói.

Thiên Bình cười khinh miệt, ánh mắt phỉ báng.

“Buồn cười thật, người còn nhớ khi nhìn thấy dung mạo xấu xí của ta, người đã chối phăng rằng ta không phải Bình nhi của người”

Tuy trong lời nói của Thiên Bình đầy khinh khi, thế nhưng trong lòng nàng đã có chút lay động. Nàng quả thật là một nữ nhân kiên định, Song Tử nghĩ thầm trong đầu. Nhưng hắn nhất định không bỏ cuộc, hắn đứng dậy buông tay nàng ra, từ trong người rút ra một thanh chủy thủ. Thiên Bình bị thứ nguy hiểm đó làm cho giật mình, Song Tử chàng định làm gì vậy??? Nhịp đập của Thiên Bình tăng nhanh, Song Tử sẽ làm gì với thanh chủy thủ đó???

Song Tử hơi đứng cách xa Thiên Bình, hắn cầm chặt thanh chủy thủ, hít một hơi dài . . .

“Bình nhi, ta biết ta đã tổn thương nàng, thế nên ngay bây giờ đây, ta sẽ tự hủy đi dung mạo của mình, như vậy hai ta lại xứng đôi” -Ngữ khí của hắn rất nghiêm túc, không hề có chút giả dối nào.

Song Tử vung tay, lưỡi dao sắc bén hướng mắt hấn mà lao tới.

“Không được!!” -Thiên Bình kêu lên thất thanh, nhào tới giữ lấy tay Song Tử mặc kệ có nguy hiểm hay không.

“Keng!”

Thanh chủy thủ rớt xuống, va chạm với nền đất phát ra tiếng. Song Tử kinh ngạc nhìn Thiên Bình, liếc xuống bên tay phải nàng liền thấy máu tươi đang chảy tí tách. Song Tử hoảng hốt cầm lấy tay Thiên Bình, miệng trách móc nàng sao lại nhào tới làm gì. Cũng may chỉ bị sượt qua, không nghiêm trọng lắm.

Song Tử vội kéo Thiên Bình vào trong phòng, lục tìm băng trắng mà băng cho nàng. Thiên Bình nhìn cử chỉ vô cùng cẩn thận, vẻ tập trung của hắn như sợ là một tí thì sẽ làm nàng đau, bất giác nàng thấy thật có lỗi.

“Song Tử, sao chàng lại làm vậy?” -Nàng hạ giọng hỏi, Song Tử hơi ngây ra, rồi cũng định thần lại, tiếp tục băng cho nàng và trả lời.

“Ta muốn nàng biết, ta yêu nàng không phải vì vẻ bề ngoài, nếu nàng cảm thấy mình xấu xí, ta liền trở nên xấu xí giống nàng”

Thiên Bình chớp mũi đỏ đỏ, sục sục nghe từng câu từng chữ hắn nói, nàng biết được hắn là đang nói thật, rất thật lòng.

“Vậy tại sao chàng yêu thiếp?”

“Yêu là yêu, thế thôi! Nếu yêu cần đến lý do, vậy tình yêu ta dành cho nàng là giả rồi” -Song Tử nheo nheo mắt cười.

Thiên Bình thật sự đã bị Song Tử làm cho cảm động trước tấm chân tình của hắn, nàng liền nhào tới quàng tay ôm lấy hắn.

“Thiếp cũng rất yêu chàng”

.....

Ngự thư phòng.

Xử Nữ báo lại kết quả tra hỏi, quả nhiên có liên quan tới toàn bộ gia tộc Thùy Gia, chỉ tiếc ở đó canh phòng quá nghiêm ngặt, hơn nữa toàn là cao thủ võ công tuyệt thế, thật không biết làm cách nào để lọt vào đó lấy đi chứng cứ.

Sư Tử cũng có mặt báo cáo sự việc tra được ở Xà Quốc, được biết bọn họ đang cho người chế tạo vũ khí gì đó, mưu đồ xâm lược quá rõ ràng. Ma Kết liền đưa ra phương án giải quyết của mình.

Trước hết là phải lật mặt được Thùy Gia, giặc ngoài không lo, quan trọng là trừ khử bọn nội phản trước, hắn đề xuất đợi tới ngày thành thân của hắn với nhị tiểu thư Thùy Gia, nhân lúc bọn họ lo tập trung vào việc chuẩn bị hỉ sự thì cho người trà trộn vào phủ, tìm những thư từ liên lạc của lão cáo già ấy với Xà Quốc. Và đặc biệt là phải tra ra những kẻ liên thông với lão để lật đổ ngay vị.

Thiên Yết cảm thấy ý kiến của Ma Kết không hề tồi chút nào, liền quyết định theo đó mà làm, đồng thời hắn giao cho Xử Nữ việc nghiên cứu bản đồ, phương hướng thích hợp, điều này có nghĩa Xử Nữ sẽ trở thành quân sư trong trận chiến này, việc này buộc nàng phải cẩn thận vô cùng, tránh những điều đáng tiếc có thể xảy ra.

Sư Tử thì Thiên Yết giao cho việc âm thầm huấn luyện lực lượng, Bạch Dương bây giờ hoàn toàn không có tâm trí đâu mà quan tâm những chuyện này, đành phải phiền Sư Tử một phen vậy.

.....

Phượng Nghịch cung.

Cự Giải nghe tin Song Ngư mang thai, mừng quýnh lên, mang một đồng đồ bỏ sang cho Song Ngư, còn luôn miệng dặn Song Ngư nào là phải giữ gìn sức khỏe, nào là phải ăn uống đầy đủ, nào là phải tránh vận động

mạnh. Song Ngư đành ngậm ngùi mà nghe Cự Giải ca một hơi dài, thật là . . Cự Giải rất giống với nường của Song Ngư a.

“Hai người nom hòa thuận nhỉ”

Xử Nữ xuất hiện, nàng vừa từ Long Ngâm điện đi ra, sẵn tiện ghé thăm Song Ngư xem thử, việc Song Ngư mang thai đã được báo với Ngư phụ Ngư mẫu, nhưng là bọn họ không yên tâm, bắt Xử Nữ phải thường xuyên vào đây thăm Song Ngư.

“Xử tử” -Song Ngư mừng rỡ, toan đứng lên chạy tới bên Xử Nữ, Xử Nữ đã kịp nhanh một bước ẩn nàng ngồi trở lại.

“Muội đang mang thai, đừng có tùy tiện như vậy, dạo này Bảo Bình bận rộn quá, chẳng có thời gian mà vào thăm muội”

Về việc Bảo Bình thì Song Ngư đã được nghe qua rồi, thật thương cho Kim Ngưu và Thiên Bình, sao tai họa lại thi nhau rút xuống thế nhỉ, chỉ cầu bọn họ phúc lớn mạng lớn, sớm vượt qua kiếp nạn này. Xử Nữ, Cự Giải, Song Ngư trò chuyện vui vẻ thì một tiểu thái giám chạy vào báo.

“Nường nường, Dung phi nường nường tới thăm a”

Xử Nữ nhìn Song Ngư nét cười hơi cứng lại, đành lên tiếng tự quyết định cho ả Dung phi tiến vào. Dung phi vừa bước vào đã cảm nhận được không khí áp lực vô cùng.

“Tham kiến Duyên quý phi-” Dung phi hành lễ, hôm nay ả ta có vẻ ngoan ngoãn hơn so với bình thường a. Một luồng ánh mắt ánh mắt lạnh lẽo phóng về ả, khiến ả hơi run rẩy.

“Miễn lễ” -Song Ngư nhàn nhạt nói.

Dung phi tạ ơn sau đó lại luôn mồm liên thoắng bảo là có ý tốt đem vài thứ thuốc bổ sang cho Song Ngư, mong Song Ngư khỏe mạnh để tránh tổn hại long thai. Song Ngư chán ghét phải nghe ả ta cứ khẩu phật tâm xà bên tai, liền cao giọng nói.

“Bổn cung còn nhớ khi bổn cung gặp nạn, chính người đã đẩy bổn cung vào đường cùng, không phải sao?”

Dung phi kinh hoảng vội vã quỳ xuống dập báp nói.

“Là .. là .. thiếp đã hiểu lầm . . xin nường nường thứ tội”

“Người có biết chỉ vì sự hiểu lầm của người mà bổn cung phải chịu khổ sở thế nào không? Mau cút ra ngoài, đừng để bổn cung nhìn thấy mặt người!!” -Song Ngư bật dậy hét lớn, nhất quyết đuổi ả Dung phi ra ngoài, chờ sau khi Dung phi đi rồi Xử Nữ cùng Cự Giải hai bên trấn an Song Ngư.

“Muội đừng kích động như vậy” -Cự Giải vuốt vuốt lồng ngực phập phồng vì giận của Song Ngư.

“Sắp tới hãy cẩn thận một chút, ả Dung phi này tỷ thấy rất đáng nghi” -Xử Nữ nói, liền ra lệnh cho Tử Liên đem đồng hồ Dung phi mang đến đem tất cả vứt hết.

Song Ngư rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, liền đổi sang chủ đề khác để nói chuyện phiếm.

“Tỷ với Ma Kết vương gia tiến triển tới đâu rồi?”

“Cái gì? Xử Nữ cô thích Kết huynh sao?” -Cự Giải há hốc mồm, Ma Kết vốn là một kẻ khô khan chả có tí gì gọi là lãng mạn cả, sao lại đi thích huynh ấy nhỉ? Thật kỳ lạ!

.....

“Hắt xì!!” -Ma Kết quệt quệt mũi.

“Ai nhắc mình thế nhỉ?”

.....

“Chẳng có tiến triển gì hết” -Xử Nữ thở dài, ảo não nói.

“Huynh ấy sắp thành thân rồi”

Lần này Song Ngư và Cự Giải cùng nhau kinh ngạc, một kẻ như Ma Kết cứ nghĩ là hắn sẽ ở giá tới cuối đời, không ngờ lại sắp thành thân nha.

“Hai người đừng trưng ra bộ mặt đó được không? Là thành thân với Nhị tiểu thư Thùy Gia, bắt quá lần này là vì đại sự nên mới thành thân”

Cự Giải cùng Song Ngư gật gật đầu, thì ra là vậy . . . mấy nàng chỉ ở hậu cung, đâu được tham gia chính sự nên cũng chẳng biết gì cả. Chốn quan trường thật phức tạp quá đi, ba tỉ muội bọn họ cùng trò chuyện vui vẻ, chốc chốc lại bật cười khanh khách.

.....

VinhXuânphủ.

Nhân Mã đã nhận được tin của Bạch Dương, hắn vội vã tới phòng được tìm Bảo Bình.

“Không xong rồi Bảo Bảo ơi!!!”

Bảo Bình gơ tay ý bảo Nhân Mã khoan hãy nói, nàng cẩn thận lấy một ít nước thuốc nhỏ vào trong lọ, sau đó đập nắp lắc đều, liền đó nàng lấy ra một tấm da lợn đã nhiễm độc giống độc Thiên Bình nhiễm, nhỏ một giọt lên trên, vết sần sùi có vẻ đã bớt hẳn, chỉ là phải dùng trong một thời gian dài mới có thể hết hẳn.

“Bảo Bảo, muội thành công rồi!!” -Nhân Mã vọt tới, reo lên nhìn thành quả của Bảo Bình.

“Mà huynh muốn báo việc gì?”

Nhân Mã đập tay à một tiếng, liền nói cho Bảo Bình biết việc Kim Ngưu bị hôn mê, tới đây cũng đã hơn năm ngày rồi, đại phu nào cũng đành bó tay, bảo Bạch huynh phải chuẩn bị tang sự đi thôi. Bảo Bình đoán biết Kim Ngưu sẽ xảy ra chuyện này, nàng không biểu hiện gì nhiều, xách lấy hộp thuốc, cầm lọ sứ lúc này giao cho Nhân Mã dặn dò hắn phải thật cẩn thận đưa thứ này tới cho Thiên Bình, một ngày bôi khoảng ba lần, không được bôi thêm, về phần nàng, nàng sẽ tới Đại Vương phủ để cứu lấy Kim Ngưu, Nhân Mã không dài dòng, lập tức cầm lấy lọ sứ chạy vọt đi ngay.

.....

NgũVươngphủ.

Phu thê nhà Song Tử đã hòa thuận như trước, trải qua lần này bọn họ quyết định tuyệt đối tin tưởng đối phương, có chuyện gì thì cùng nhau giải quyết. Điều này làm đám hạ nhân trong nhà vô cùng cảm động, Vương phi tuy mất đi dung nhan nhưng vẫn được Vương gia yêu thương như trước, thế là một đồn mười, mười đồn trăm . . . cả kinh thành không ai là không biết chuyện này. Đám nữ nhân không có dung mạo tuyệt trần vô cùng ngưỡng mộ đôi phu thê này, thầm ước có một nam nhân cũng yêu bọn họ như vậy.

Nhân Mã vừa vào phủ, đã thấy phu thê họ chàng chàng thiếp thiếp đi dạo trong hoa viên, hắn nhìn lọ thuốc trên tay, thầm cười mừng thay họ.

“Song huynh!!” -Nhân Mã phóng nhanh tới chỗ Song Tử và Thiên Bình.

“Mã đệ, sao lại tới đây??”

Nhân Mã gơ lọ thuốc lên, cười hề hề.

“Bảo Bình đã làm ra thuốc rồi a, hơi lâu một tý, Bình Thiên Yết sẽ lại như xưa, đệ tất nhiên là đã nghe tình sử của hai người rồi, nhưng là tỷ tính đeo mặt nạ che mắt cả đời sao?”

Thiên Bình gật đầu đồng tình, cũng đúng a, nàng liền đưa tay nhận lấy lọ sứ, cảm kích vô cùng.

“Thay huynh nói với Bảo Bình một tiếng cảm ơn” -Song Tử quàng vai kéo Thiên Bình sát vào người, giọng nói vô cùng biết ơn. Nhân Mã liền xua tay.

“Đừng khách sáo làm gì, Bình tỷ nhớ dùng ba lần một ngày, rất nhanh sẽ khỏi thôi”

Nhân Mã còn đề cập tới việc chế tạo vũ khí, Bảo Bình sẽ bắt tay vào việc điều chế thuốc súng ngay thôi. Song Tử không chần chừ thêm nữa, ngay ngày hôm sau hắn liền huy động những tay thợ giỏi trong nước, âm thầm chế tạo vũ khí, không ai hay biết.

.....
ĐạiVươngphủ.

Bảo Bình vừa bước tới đã thấy Vương phủ mang một bầu không khí vô cùng ảm đạm, ở một số nơi đã phủ đầy vải trắng, đám hạ nhân đi ngang hầu như toàn nước mắt sụt sùi, nàng bất giác lắc đầu cười, Vương phi bọn họ sẽ rất nhanh không sao thôi mà.

Bảo Bình lại ngẩng mặt nhìn lên cao, mây trắng phủ đầy trời, không hề có một tia nắng nào, tiết trời se lạnh, trong gió mang theo hơi hướng của mùa xuân đang về.

“Sư phụ Quân Quân! Người cố ý nhận ta làm đồ đệ là muốn ta cứu họ sao?” -Bảo Bình hít một hơi dài, dựa theo trí nhớ mà bước đến phòng Kim Ngưu.

Mở cửa ra nàng đã thấy Bạch Dương ngồi thẫn thờ trước giường, mắt nhìn đăm đăm vào Kim Ngưu đang nằm trên giường, nét mặt nàng vô cùng thanh thản tựa như người ngủ say.

“Vương gia” -Bảo Bình gọi một tiếng, nhưng Bạch Dương không trả lời, nàng gọi thêm nhiều lần nhưng cũng vậy, quá tức tối Bảo Bình liền tiến lên giậm mạnh chân Bạch Dương.

“VƯƠNG GIA!!!!”

Bạch Dương hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Bảo Bình, mới có mấy ngày mà trên mặt hằn quần thâm hiện rõ rệt, hai mắt trũng sâu như người sắp chết. Bảo Bình âm thầm thở dài.

“Bảo Bình tới đây để cứu lấy Ngưu tỷ”

Nghe được ‘cứu lấy Ngưu tỷ’, Bạch Dương xúc động đứng dậy nắm lấy vai Bảo Bình mà lay.

“Muội nói sao?? Kim Ngưu cứu được sao?? Không phải muội nói . . .”

Bảo Bình khó khăn gỡ tay Bạch Dương ra, bảo hẩn giúp nàng đỡ Kim Ngưu ngồi dậy, Bảo Bình đặt hộp thuốc xuống, lấy ra một túi da, bên trong toàn là ngân châm bạc. Bảo Bình diễn giải quá trình chữa trị Kim Ngưu cho Bạch Dương nghe. Nàng sẽ dùng thuật châm cứu để làm máu bơm trong não Kim Ngưu tan ra, châm đủ bảy lần là sẽ không sao. Bạch Dương nghe thế tuy không hiểu gì nhưng cũng tin tưởng tài năng của Bảo Bình.

Quả nhiên thần kỳ, sau bảy ngày bảy lần châm cứu, Kim Ngưu đã hoàn toàn tỉnh lại, hơn nữa không hề bị tổn thương nào về mặt trí nhớ, điều này làm Bạch Dương mừng rỡ không thôi. Đám người Ma Kết, Nhân Mã, Song Tử, Thiên Bình cũng tới chúc mừng, Cự Giải và Song Ngư chỉ có thể gửi quà mừng. Sau khi Kim Ngưu khỏe lại, Bạch Dương liền dốc toàn tâm toàn trí cho việc huấn luyện binh lính. Kim Ngưu không từ bỏ ý định vào bếp, liền hợp tác cùng Bảo Bình nghĩ ra nhiều món ăn kết hợp với dược liệu để bồi bổ sức lực.

Chẳng biết thế nào mà đám binh lính trong quân doanh ai nấy đều yêu quý Kim Ngưu, khẩu phần ăn mà Kim Ngưu nghĩ ra đã giúp bọn họ điều tiết sức lực đối đầu với những yêu cầu gắt gao của Bạch Dương đề ra. Tin tức Bảo Bình cứu chữa thành công Thiên Bình Vương phi và Kim Ngưu Vương phi nhanh chóng lan rộng. Thiên Yết liền hạ thánh chỉ ban cho Bảo Bình danh hiệu ‘Y Tiên’, ban cho kim bài miễn tử, phải nói là Bảo Bình nhận lãnh vô vàn hoàng ân từ hoàng đế khiến gia đình nàng cũng được thơm lây.

.....
PhượngNghicung.

“Bảo Bình, chúc mừng muội”

Song Ngư nắm tay Bảo Bình, tươi cười nói. Bảo Bình đỏ mặt, nàng cũng là tiện tay cứu người thôi, thế mà lại được ban danh hiệu cao quý như vậy. Bây giờ ra đường là người gọi một tiếng y tiên, người chào một tiếng y tiên, thật lòng mà ói trong lòng nàng cũng vui sướng lắm chứ bộ.

“Hoàng thượng giá lâm” -Tiếng the thé của Hỉ công công vang lên.

Cả cung ai nấy đều quỳ xuống, kể cả Bảo Bình.

“Tham kiến Hoàng thượng”

Thiên Yết một thân long bào sáng chói bước vào, uy nghiêm bức người. Song Ngự vẫn an tĩnh ngồi trên ghế, không hề có ý hành lễ. Thiên Yết cũng không câu nệ lễ tiết làm gì, phất tay cho tất cả bình thân, hần liền ngồi xuống bên Song Ngự, Bảo Bình thức thời liền lui ra một bên.

“Nàng thế nào rồi? Có không khỏe chỗ nào không?” -Giọng nói của hần tràn đầy sự quan tâm.

Song Ngự không thèm nhìn lấy hần một cái, lạnh giọng nói.

“Chàng hỏi thiếp hay là hỏi hài nhi trong bụng thiếp?” -Song Ngự vuốt vuốt cái bụng đã bắt đầu to của nàng.

Thiên Yết cứng họng, kể từ lúc đem Song Ngự ra khỏi lãnh cung thì nàng liền lạnh nhạt với hần như vậy. Cho dù hần có giải thích lý do nhưng liền bị nàng phản bác, muốn tốt cho nàng thì còn nhiều cách khác, cơ thể nàng vốn không khỏe, thế mà hần lại nhẫn tâm đẩy nàng vào lãnh cung. Đồng ý là hần không yêu nàng, cho nên hần đã không chút thương tiếc khi làm như vậy, lần này may nhờ có đứa trẻ này nếu không nàng còn lưu lại đó dài dài. Song Ngự đã quyết định không tin tưởng, không đặt tình cảm nơi Thiên Yết nữa. Nàng phải cứng rắn lên, không được lung lay trước sự quan tâm giả vờ của hần. Bậc đế vương vốn dĩ vô tình, câu nói này quả thật không sai . . .

77. Chương 76

Thẩm thoát đã gần cuối tháng chạp. Hôn lễ của Ma Kết đã sớm được chuẩn bị đầy đủ. Những lồng đèn màu đỏ, bên trên dán chữ hỉ được treo khắp cả phủ. Hạ nhân ai nấy đều tập nập ra ra vào vào, đi tới đi lui, không khí rất sôi nổi.

Ma Kết hôm nay là tân lang, nhưng trên mặt hần chẳng hề có chút vui vẻ nào, hần thật sự không hề thích nhị tiểu thư Thùy Gia, khuôn mặt cô ta thế nào, hần còn chưa gặp qua nữa là . . .

Bất giác hần lại nhớ tới Xử Nữ, nàng đã thay hần sắp xếp hôn lễ này, mọi thứ đều rất kĩ lưỡng, tuyệt không hề có chút sai sót nào.

“Két” -Tiếng mở cửa vang lên.

Ma Kết quay đầu nhìn về phía đó, Xử Nữ hôm nay ăn vận vô cùng đơn giản, sắc mặt nhợt nhạt, để ý kĩ sẽ thấy trên mắt đã xuất hiện quần thâm.

“Huynh chuẩn bị xong hết rồi chứ?” -Xử Nữ ôn tồn hỏi, nàng đắm đắm nhìn Ma Kết vận hỉ phục đồ tươi, càng tăng thêm vẻ tuấn đạt của hần. Nàng hơi sững người.

“Ừm, đã xong từ sớm” -Ma Kết gượng cười đáp, một nụ cười rất mất tự nhiên.

Cả hai đột nhiên im lặng không biết nói gì nữa. Xử Nữ khẽ thở dài.

“Thôi, muội ra tiếp khách”

Ma Kết ậm ừ nhìn Xử Nữ xoay người bước ra khỏi cửa, chợt Xử Nữ dừng chân, hít một hơi thật dài, Xử Nữ cố nặn ra một nụ cười, quay lại nhìn hần, nói.

“Huynh hãy hạnh phúc nhé”

Rồi nàng rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại mình Ma Kết.

Ma Kết cười khổ, cái gì mà hạnh phúc?? Đây rõ ràng là vì đại sự a, hạnh phúc gì ở đây??? Xử Nữ, nàng thật ngốc nghếch!!!

.....

Ở bên ngoài, một đám người núp trong bụi cây gần đó nín thở quan sát tình hình, chờ khi Xử Nữ đi khuất, một người lên tiếng.

“Xử tử thật lạ nha” -Người đó là Bảo Bình.

“Đúng là như vậy, ngày vui của Kết huynh, sao lại xử mặt thế kia?” -Nhân Mã xoa xoa cằm đánh giá.

“Ta là ta thấy, Xử Nữ có tình ý với Ma Kết huynh đó nha” -Tới lượt Thiên Bình dăm chiêu.

Mọi người trợn mắt ngạc nhiên, có lầm lẫn không đó???? Cự Giải đứng gần đó bật cười khúc khích, nàng được Thiên Yết cho phép xuất cung trước, nên thành ra nàng cũng đứng đây rình mò với đám nhiều chuyện này.

“Là thật, Xử Nữ có tình cảm với Kết huynh đó”

Câu nói của Cự Giải đã khẳng định chắc chắn suy nghĩ của Thiên Bình.

“Ôi chao, nhìn người mình yêu lấy người khác, thật đáng buồn nha” -Sư Tử tiếc rẻ, hiếm khi có người thật tâm thích Ma Kết a.

“Theo như những gì đệ biết, nhị tiểu thư Thùy Gia hai mươi tuổi mà vẫn không hề có ai tới cửa cầu hôn, các món tài nghệ thì chẳng tinh thông cái nào, nghe nói dung nhan cô ta rất khó nhìn a.” -Song Tử rành rọt nói.

“Một nữ nhân như vậy, sao xứng với Kết đệ chứ???” -Bạch Dương nhú mày, hẳn không hài lòng về nhị tiểu thư Thùy Gia chút nào.

Mọi người âm thầm thở dài, tiếc thay cho Ma Kết, một người tuyệt vời như huynh ấy lại phải rước một nương tử không ra gì vào cửa, đáng xấu hổ. Thật đáng xấu hổ!!

“Ta có cách này” -Kim Ngưu vừa ăn xong điểm tâm mang theo, liền phỉ phỉ tay nói.

“Cách gì???” -Tất cả cùng nhìn Kim Ngưu đồng thanh nói.

“Chẳng phải lễ thành thân hôm nay là múa rìu qua mắt thợ sao??? Chủ yếu là cái chứng cứ tạo phản của lão cáo già Thùy Gia, đâu nhất thiết phải thật sự lấy nữ nhi của lão, ta tính thế này . . .”

.....

Hoàng cung.

“Ngư nhi, nàng đã xong chưa?” -Giọng Thiên Yết đều đều vang lên, hẳn nhanh chân bước vào phòng Song Ngư, vừa vén màn lên đã thấy dáng người nhỏ nhắn vận y phục màu đỏ, chất liệu vải cao cấp, có thêu hình hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng lấp lánh.

Song Ngư xoay người lại đối mặt với Thiên Yết, mi khẽ cau lại, bất mãn nói.

“Bụng to quá, mặc gì cũng không đẹp”

Thiên Yết ngó người, lại nhìn cái bụng Song Ngư, đúng là to hơn trước rồi. Cự Giải mỗi ngày đều mang đồ ăn ngon tới cho Song Ngư, khiến Song Ngư trở nên béo tốt vô cùng.

“Không sao, vẫn rất đẹp” -Thiên Yết cười dịu dàng, tiến đến đỡ lấy nàng, tay vừa chạm vào đã bị nàng gạt ra.

“Tử Liên đi được rồi” -Song Ngư lãnh đạm nói, nàng không thích tiếp xúc với Thiên Yết nữa, đứa trẻ này là của nàng, tự nàng sẽ chiều cổ nó, không cần tới hẳn phải bận tâm.

Tay Thiên Yết cứng đờ giữa không trung, nhìn Tử Liên đi nàng bước ra khỏi phòng, một cảm xúc hỗn độn trào lên nơi lồng ngực, hẳn không thích nàng như thế, hẳn nhớ Ngư nhi ngày trước, hoạt bát, đáng yêu, không như bây giờ, lạnh lùng, xa cách. Đôi lúc hẳn tự nghĩ, tình cảm hẳn dành cho nàng rốt cuộc là gì?? Là thích?? Là sự sùng ái?? Là cảm giác thoáng qua??? Hay . . . Là yêu?!

.....

Xử Nữ mệt mỏi kiểm một chỗ trong khuôn viên của phủ, ngồi xuống ghế đá. Nàng nắn nắn cái vai mỗi nhừ, nhìn khắp nơi đều là màu đỏ rực rỡ, nàng phiền lòng thở dài.

“Xử Nữ” -Tiếng Cự Giải từ xa truyền tới, nàng uyển chuyển tiến về Xử Nữ, trên tay bưng một cái khay, trên khay là một bát súp trắng.

Xử Nữ nghe người gọi mình, quay đầu lại.

“Là cô sao?”

Cự Giải mỉm cười hì hì.

“Hôm nay vất vả cho cô rồi, tôi có nấu canh này cho cô, rất bổ đó nha, cô uống đi”

Xử Nữ suy nghĩ một hồi, quả thực rất mệt, nàng không nghĩ nữa mà đem bát canh nóng lên, dùng thìa hớt một ít, đưa lên gần miệng thổi nhẹ.

“Ừm . . .rất ngon, cảm ơn cô” -Xử Nữ mỉm cười, nàng tiếp tục uống hết bát canh.

Vừa đặt bát súp về lại trên khay, một cơn choáng váng liền ập tới, mọi thứ xoay vòng vòng, Xử Nữ nheo mắt, đau đầu quá, ta bị sao thế này? Trước mắt trở thành một mảnh tối om. Cự Giải nhìn Xử Nữ bất tỉnh trên ghế đá, liền đưa tay chột chột Xử Nữ, thấy không có phản ứng gì, liền vẫy vẫy tay về phía bụi rậm gần đó. Sư Tử liền xuất hiện.

“Thuốc của Bảo Bình công hiệu thật!”

“Tất nhiên rồi, mà Bạch huynh đã xong chưa??” -Cự Giải nói, mắt liên tục đảo đảo nhìn quanh, cũng may đám hạ nhân tập trung ở khu chính nên khuôn viên không một bóng người, thích hợp để làm việc xấu.

“Huynh đây!!” -Bạch Dương xuất hiện, đầu dính đầy lá cây, trên vai là một bạch đen rất to.

Cái bạch khê động, có tiếng người phát ra.

“Ừm Ừm”

“Cốp!!!”

Kim Ngưu lập tức giáng một cú đánh xuống, bạch đen lập tức im ru.

“Dem nhị tiểu thư ném vào nhà kho đi” -Bảo Bình cũng xuất hiện, nàng đã kiểm tra rồi, nhà kho là nơi thích hợp nhất.

Bạch Dương và Kim Ngưu cùng cái bạch đen theo sự dẫn đường của Bảo Bình liền rời đi trước.

“Uy uy, còn đứng đó làm gì??? Đi thôi!!” -Thiên Bình từ đâu chui ra, quắc quắc Cự Giải, Cự Giải liền thúc dục Sư Tử vác Xử Nữ đang bất tỉnh lên vai, theo Thiên Bình chạy ra khỏi phủ theo lối cửa sau.

Ở đó đã có Song Tử chờ sẵn, bên cạnh là một chiếc xe ngựa. Không chần chừ Sư Tử liền vác Xử Nữ vào trong, Thiên Bình cũng chui vào. Sau đó Sư Tử liền ngồi ở vị trí phu xe, điều khiển ngựa chạy về phía Thù phủ. Còn lại Cự Giải và Song Tử đứng nhìn xe ngựa đi khuất.

“Huynh nói xem, liệu có thành công không?”

Song Tử nhún nhún vai.

“Không biết, còn tùy ý ông trời thôi, chúng ta vào trong đi”

Cự Giải gật gật đầu, nhìn theo hướng xe ngựa đi lần nữa, rồi quay gót bước trở vào trong phủ. Chỉ mong, mọi sự sẽ thành công.

.....

ThùPhủ.

“Uy, sao bây giờ mới tới???” -Nhân Mã vận hắc phục, đen từ đầu tới chân.

“Đã nhanh lắm rồi a, đợi tý huynh thay y phục khác đã” -Sư Tử nhảy xuống xe ngựa, cầm lấy một gói đồ.

Nhân Mã vén màn xe, bên trong là Thiên Bình và Xử Nữ, Xử Nữ đã được thay một bộ y phục khác, nói đúng hơn là .. . hỉ phục, khuôn mặt cũng được trang điểm kĩ càng, đầu đội mũ phượng trông rất đẹp. Xử Nữ vẫn còn đang bất tỉnh không biết trời trăng gì.

Sư Tử rất nhanh đã trở lại, mặc bộ hắc phục giống hệt Nhân Mã. Tiếp đó hắn vác Xử Nữ lên vai, cùng Thiên Bình lén lút vào trong phủ, Nhân Mã cũng theo sau quan sát xung quanh.

Nhân Mã đã xem qua một lượt Thùy Phủ, nhớ rất rõ đường đi, chẳng mấy chốc đã tới khuê phòng của Nhị tiểu thư Thùy Gia. Ở bên ngoài có vài nha hoàn cùng một bà mai đang đứng đợi. Sư Tử liếc mắt ra hiệu cho Nhân Mã, Nhân Mã đáp lại bằng cái gật đầu, rồi tiến lên trước đánh bất tỉnh đám nha hoàn cùng bà mai, nhanh nhẹn giấu bọn họ vào một rậm cây gần đó.

Cảm giác được người trên vai có vẻ sắp tỉnh, Sư Tử nhắc Thiên Bình cho Xử Nữ uống thêm một viên thuốc khác, khiến thần trí Xử Nữ mơ hồ. Sư Tử để Xử Nữ xuống, nàng có thể đứng được nhưng phượng hướng không rõ ràng, không hề biết việc gì đang xảy ra.

Sư Tử ném cho Thiên Bình một cái mặt nạ da, Thiên Bình ban đầu hơi kinh hãi.

“Đeo vào đi, hôm nay muội là bà mai, muốn bị người khác nhận ra sao????”

Thiên Bình gật gù, lật đặt đeo mặt nạ da vào, mặt nạ da vừa in, không hề có chút sơ hở nào, Sư Tử giao Xử Nữ cho Thiên Bình dìu ra bên ngoài, hắn đoán chừng giờ này kiệu hoa đã tới rồi.

“Nhân Mã, đệ hãy cẩn thận, huynh về Tam Phủ trước, mọi chuyện nhờ đệ”

Nhân Mã gật đầu, nhún người một cái đã biến mất. Nhiệm vụ lần này của hắn là tìm bằng chứng kết tội lão Thùy Gia.

.....

Ngự giá từ Hoàng cung tiến về Tam Vương Phủ. Hai bên đường người dân đều im thin thít quỳ xuống. Màu vàng cao quý của Ngự giá sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Uy nghiêm bức người. Bên trong Ngự giá, Song Ngự ngồi cách Thiên Yết một khoảng khá xa, khoảng chừng bốn gang tay, nàng yên lặng nhìn ra bên ngoài, chốc chốc lại thỉnh thoảng xoa xoa cái bụng tròn. Thiên Yết vẫn thường hay âm thầm nhìn sang nàng, khẽ thở ra, hắn đưa tay kéo nàng xích lại gần bên. Song Ngự hơi giật mình, nhăn nhó nhìn hắn.

“Phiền quá, không thích!!”

Thiên Yết cau mày nhìn Song Ngự, cái gì mà không thích??

“Nàng làm sao vậy??? Tính khí như vậy?? Rốt cuộc bất mãn cái gì???”

“Thiếp bất mãn cái gì??? Chàng không biết sao???” -Song Ngự cũng không vừa, lớn giọng cãi.

“Nàng im miệng!!! Trẫm là vua một nước, nàng dám lớn giọng với trẫm?????” -Thiên Yết thật sự không nhịn được nữa.

Song Ngự bị ngữ khí băng lãnh của hắn làm hoảng sợ, rụt rè co người lại, tránh xa hắn. Ánh mắt lúng túng không dám đối diện.

“Trước mặt trẫm, nàng còn không thêm hành lễ, nói năng không có trên dưới, trẫm cái gì cũng nhịn!! Nàng muốn thế nào trẫm đều chiều ý. Nàng có cái gì không vừa lòng?????”

Song Ngự lắp bắp.

“Thiếp . . . thiếp . . .” -Con người Song Ngự đảo nhanh, không biết trả lời thế nào.

“Nếu nàng thích như vậy! Kể từ nay trẫm không quan tâm gì đến nàng nữa, nàng muốn làm gì thì làm” -Thiên Yết dứt khoát nói, vừa lúc đó ngự giá đã tới Tam Vương phủ, hắn liền phát áo bước xuống khỏi Ngự giá, để lại Song Ngự còn hầy kinh hãi, bất ngờ.

Tử Liên e dè đỡ Song Ngự bước xuống, ban nãy giọng Thiên Yết quá lớn, những người đi gần đều nghe thấy . . .

“Tiểu thư . . .”

“Không sao, ta không sao” -Song Ngự cười gượng gạo.

“Hoàng thượng giá lâm!!” -Hỉ công công cao giọng khiến mọi người trong phủ tạm ngưng hoạt động, lạnh lẽo quỳ xuống nghênh đón.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế!!! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!!!”

Thiên Yết tâm trạng không vui, không thèm nói một tiếng ‘Bình thần’ mà bước vào trong phủ, mặc bọn người đang quỳ hai bên. Tử Liên cũng dìu Song Ngự theo, bất chợt Song Ngự lại dừng lại, nhìn vào một khoảng sân trong phủ.

Thiên Yết cảm nhận được Song Ngự vẫn chưa theo kịp, đã bực mình nay còn bực thêm, hất xoay người lại, thấy nàng đang ngẩn ngơ nhìn một cái cây to, vì là mùa đông nên hoa trên cây vẫn chưa nở, chỉ là những nụ hoa màu hồng phấn đang ngủ yên. Nhưng vẫn toát lên một sức hút lạ kỳ. Hắn lại chuyển sang nhìn sắc mặt của Song Ngự.

“Nàng thích nó sao?”

78. Chương 77

Kiện hoa rất nhanh đã về tới Tam Vương Phủ. Xử Nữ thì như người bị bỏ bùa, để mặc Thiên Bình điều khiển nàng ta từ lúc bái đường thành thân cho tới khi đưa vào động phòng. Khép cửa lại Thiên Bình tháo lớp mặt nạ ra, vội vã chạy về bên Song Tử và đám người kia.

“Mọi việc êm xuôi cả chứ??” -Cự Giải lo lắng, bộp chộp không yên.

Thiên Bình gật đầu chắc chắn.

“Đều theo như kế hoạch của Kim Ngưu a”

“Bây giờ chỉ còn chờ tin tức của Nhân Mã thôi, hi vọng đệ ấy không sao”

Tiệc mừng rất nhanh cũng tới lúc tàn, khách khứa đều đã ra về, lẽ đương nhiên Thiên Yết cùng Song Ngự cũng đã hồi cung trước. Cự Giải quyền luyến, bịn rịn lắm mới chịu nói tạm biệt với Sư Tử.

Ma Kết đích thân ra tiễn Thiên Yết, đợi khi Song Ngự bước lên ngự giá rồi, Thiên Yết mới xoay người hỏi nhỏ Ma Kết.

“Cây trong sân huynh là cây gì?”

Ma Kết ngẩn ra, vuốt vuốt cằm suy nghĩ.

“Hình như là anh đào, cây này ở Hoàng Đạo không có, huynh vất vả lắm mới trồng được một cây trong phủ a”

Thiên Yết nhú mày đăm chiêu, đoạn hắc nói với giọng dừng dừng.

“Thế thì bứng nó lên, đem vào cung trồng”

Ma Kết há hốc mồm nhìn Thiên Yết lên Ngự giá, gì chứ??? Khó khăn lắm mới nuôi dưỡng nó lớn từng ấy, bây giờ bảo bứng là bứng sao?? Ma Kết lại nghĩ Thiên Yết nào giờ đâu có hứng thú với cây cối, phải chăng . . .Ma Kết nhìn ngự giá đã đi xa, ý vị thâm trường.

“Kết huynh, bọn đệ cũng về đây, động phòng vui vẻ nga” -Song Tử cùng đám người khác bước ra.

Ma Kết liếc nhìn một lượt, cái đám này thật lạ, đứa nào đứa nấy cười đầy ẩn ý, vẻ mặt gian xảo vô cùng. Ma Kết cũng đã quá mệt mỏi, phẩy phẩy tay đuổi bọn họ đi, nhìn phủ của mình ban này còn đầy ắp người, giờ đây chỉ có bóng dáng vài hạ nhân đang thu dọn tàn cuộc, hắn ảo não trở về hi phòng của mình. Ban đầu, hắn vốn định về thư phòng xem sách tới sáng, nhưng hắn nhớ khi hắn bái đường, đứng gần tân nương,

hắn tình cờ ngửi thấy mùi hương quen thuộc, vì thế hắn không kiềm được mà muốn gặp mặt tân nương của hắn.

.....

Nhân Mã âm thầm trong thư phòng của Lão Thù Gia lục tung mọi thứ, lão già này thật tinh ranh, giấu kỹ như vậy, biết chừng nào mới tìm ra đây? Nhân Mã đã lục hết đồng giấy trên kệ, trong ngăn nhưng vẫn không tìm ra, hắn lơ đãng nhìn quanh căn phòng, ánh trăng yếu ớt rọi vào trong phòng, rọi lên cả những bức thư pháp trên tường, bất ngờ Nhân Mã cảm thấy có điểm kì lạ, hắn buông đồng giấy trên tay xuống, bước lại gần bức thư pháp có đề chữ Phúc rất lớn, hắn đưa tay tháo xuống, đằng sau quả nhiên có một cái lỗ hổng hình vuông, trong đó có khá nhiều giấy viết kín chữ.

Nhân Mã hồi hộp lấy hết ra, thử đọc qua một lượt, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, hắn cẩn thận gom hết lại, nhét vào trong áo. Liền đó hắn đẩy cửa hé hé, nhìn ra ngoài liền thấy vài tên thị vệ đứng canh, Nhân Mã cũng không muốn phí sức với bọn tôm tép, liền tiến tới thư án cầm lấy vài cây bút lông, chuẩn xác ném trúng huyệt đạo của đám lính, bọn chúng đổ rạp, nằm la liệt ra đất. Nhân Mã cười thầm, nhún người bay mất khỏi Thù Phủ, nếu cứ ở lại sẽ bị đám cao thủ bủa vây, tới lúc đó muốn trốn cũng không được. Hắn vội vã vào cung ngay, không muốn chần chừ, làm lỡ đại sự thêm phút giây nào.

.....

Ma Kết bước vào căn phòng bao trùm bởi màu đỏ, chữ Hỉ được dán khắp phòng, nền uyên ương thấp sáng, hắn mơ hồ nhìn thấy một nữ nhân vận hỉ phục đỏ, trùm khăn hỉ, ngồi im thín thít trên giường. Cầm lấy hỉ xứng trong tay, hắn hơi hồi hộp nâng khăn hỉ lên . . . tìm hắn thành thịch, thành thịch từng tiếng. Dung nhan thân thuộc dần lộ hiện ra, khiến hắn chấn kinh. Hỉ xứng trong tay rơi xuống đất, hắn ngạc nhiên không thốt nên lời nào. Tân nương ngẩng mặt nhìn hắn, ánh mắt mơ hồ, hai má nàng hồng hồng, môi nhỏ chúm chím. Chợt nàng đứng dậy, nhào tới ôm hắn . . . Ma Kết cảm nhận được hơi nóng từ người nàng.

Đoạn Xử Nữ không tự chủ được mà cởi hỉ phục ra, luôn miệng nói ‘nóng quá, nóng quá’, nhìn biểu hiện của nàng Ma Kết mới hiểu ra . . . nàng đã bị trúng xuân dược. Nhất định là bọn kia đã bày trò!!! Ma Kết mắng thầm, ảo não nhìn nữ nhân trước mắt. Hắn không phải loại nam nhân thừa cơ nữ nhân không phòng bị mà dễ dàng ăn sạch người ta như vậy, còn đáng mặt nam nhân sao?? Nhưng hiện tại người báỉ đường với hắn là Xử Nữ a! Danh chính ngôn thuận trở thành thê tử của hắn, hắn có ăn sạch nàng cũng có ai ý kiến gì đâu? Ôi trời, Ma Kết, mi đang nghĩ bậy cái gì vậy a???

Rốt cuộc sau một hồi tranh đấu, Ma Kết vẫn giữ vững phong độ của một đấng nam nhi, nhất quyết không lợi dụng nữ nhân khi họ không phòng bị.

Hắn háng giọng.

“A Mạc!!! A Mạc!!!”

Tiếng A Mạc từ bên ngoài đáp lại.

“Dạ, Vương gia có gì phân phó?”

“Đến Vinh Xuân Phủ, bắt Bảo Bình giao thuốc giải ra đây!!!!”

A Mạc vội đi ngay. Ma Kết nhìn nữ nhân tựa như yêu xà quấn lấy hắn, lắc đầu thở dài, đồ ăn ngon trước mắt, như thế nào hắn lại không thể ăn.

Phải nhẫn!

Nhẫn!!

.....

NgựThưphòng.

Thiên Yết kinh hãi nhìn xấp giấy trên tay, lòng mừng rỡ, luôn mồm khen ngợi Nhân Mã có công.

“Người đâu!!! Dẫn Ngự lâm quân bao vây Thù Phủ!!!!”

Lần này, lão cái ấy chết chắc rồi!!!!

.....

DungHạ cung.

“Cái gì??? Hoàng thượng cho người vây bắt phụ thân???” -Dung phi kích động nói.

Cung nữ bên cạnh nàng e dè gật đầu, nhìn sắc mặt lo sợ của Dung phi, thầm đoán . . . kỳ này . . . Hiền phi, Thục phi đều không cònbây giờ Dung phi cũng khó lòng trụ lại. Dung phi phất phất tay cho cung nữ lui ra, nàng run rẩy nắm chặt lấy tay ghế.

“Không được, không được không thể để thế này được!!! Còn cái ghế Hoàng Hậu . . . ta vẫn còn chưa ngồi được . . .”

Chợt một ý nghĩ lóe lênDung phi âm thầm đứng dậy, hạ quyết tâm, nàng cầm theo một cây kéo sắt, bước ra khỏi Dung Hạ cung, không cho cung nữ nào theo. Dung phi hướng Phượng Nghi cung mà tiến lên . . .

.....

ThùyPhủ.

Ngự Lâm quân vây chặtkhông hề để lộ ra một kẻ hở. Nhân Mã dẫn đầu, hẩn lanh tay mở thánh chỉ trong tay ra, giọng nói vô cùng uy hiếp.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thùy Thái Úy cấu kết loạn đảng, mưu đồ tạo phản, nay chứng cứ rành rành, khó lòng chối tội, bắt về quy án, người nhà cũng không thoát tội!!!! Khâm thử!!”

Thùy Thái Úy đang quỳ dưới đất cả thân người đổ rạp xuống, bất tỉnh tại chỗ, người nhà của lão cũng run sợ không thôi. Vì một chút hư vinh mà hại cả nhà từ già tới trẻ. Thùy Thái Úy, ông thật ngu ngốc!!!

.....

Sau khi uống thuốc giải xong Xử Nữ mặt đỏ như quả gấc, then một nỗi muốn đào hố mà chui xuống ủ nầm, nàng ngồi cách Ma Kết một khoảng, không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

“Xử Nữ . . .” -Giọng nói trầm thấp của Ma Kết vang lên, bầu không khí yên tĩnh bị phá vỡ. Xử Nữ lắp bắp vâng, dạ . . . rồi loạn cả lên.

“Cái nàyhuynh . . . dù gì gạo cũng nấu thành cơm rồi huynh không thể trở thành một nam nhân vô trách nhiệm như vậy . . . sẽ ủy khuất cho muội ...”

“Không, không có gì đâu a muội không có ủy khuất” -Xử Nữ xua tay nói, cùng lắm nàng trở về Vinh Xuân phủ, bắt đám người Bảo Bình trả tân nương cho hấn a. Ma Kết nhìn thẳng vào mắt Xử Nữ, nắm chặt lấy tay nàng . . .

“Người báai đường với huynh là muội . . . vậy nênhuynh sẽ đối đãi với muội như nương tử của mình . . .”

Xử Nữ mặt nóng ran, rụt rè nhìn hấn, hai má ửng hồng.

“Nhưngmuội không phải tiểu thư danh giá”

“Huynh không quan tâm”

“Nhưng muội không phải một nương tử đảm đang, ở nhà chờ đợi phu quân . . .”

“Huynh thích được làm việc cùng muội”

“Nhưng . . . lấy một người huynh không yêu huynh cam lòng sao?”

“Ngốc!! Ai nói không yêu???” -Ma Kết cốc đầu Xử Nữ, mắng nàng.

Xử Nữ ngó người ra . . . chẳng lẽMa Kết dướn người lên, hôn nhẹ trán nàng.

“Huynh chính là đã yêu muội”

.....

Nhận được tin lão già Thùy cùng đồng đảng đã bị bắt toàn bộ, rốt cuộc Thiên Yết cũng có thể an tâm thở ra. Hẳn chờ ngày này đã lâu lắm rồi . . . Đương nhắm mắt nghỉ ngơi thì tiếng the thé, hối hả của Hỉ công công vang vọng.

“Hoàng Thượng!! Hoàng Thượng!! Nguy rồi!”

Thiên Yết chau mày . . . nhưng vì hiện tại tâm trạng khá tốt nên không trách mắng Hỉ công công.

“Chuyện gì?”

“Nương nương . . . Nương nương bị Dung phi .. . A . . là . . . Dung phi muốn làm hại nương nương” -Hỉ công công lúng túng, lắp bắp không biết nên nói sao.

“Nương nương?? Là nương nương nào?”

Hỉ công công nuốt ực một cái, run rẩy nói ra.

“Là Duyên quý phi”

.....

Tại Tử Lâu trong kinh thành. Sư Tử đang đứng bên ngoài, nghe một tên lính thông báo tình hình, thỉnh thoảng hắt lại gật gật đầu. Tên lính nói xong, chấp tay hành lễ cáo lui. Sư Tử quay trở lại bên trong tử lâu. Lúc này Bảo Bình, Song Tử, Thiên Bình, Kim Ngưu, Bạch Dương đang quây quần ở đây, trên bàn la liệt đồ ăn cùng khá nhiều hũ rượu.

“Đã nhận được tin, đại sự thành công!”

“Tuyệt!!! Nội phản đã giải quyết xong!!” -Song Tử reo hò, lại tiếp tục nâng ly.

“Nội phản xong, nhưng còn ngoại phản?? Aizzz” -Bạch Dương thở dài, hẳn vẫn còn chưa yên tâm.

“Không sao, từ từ sẽ dẹp hết, không nên gấp gáp” -Kim Ngưu nói, tiếp tục rót rượu giúp phu quân mình.

“Đáng lẽ hôm nay song hỷ lâm môn rồi a, tự nhiên Kết huynh lại đòi thuốc giải” -Bảo Bình đã hơi say, mặt đỏ ửng, lè nhè nói.

“Cốp!”

“Ai ui, Bình tỷ, sao lại cốc muối?” -Bảo Bình nhăn mặt, xoa xoa cái đầu bị cốc.

“Muội cũng thật là . . . sao lại để Xử Nữ uống xuân dược!” -Thiên Bình trách mắng.

“Nhưng huynh thấy, thế lại hay, làm cầu nối giữa Xử Nữ và Ma Kết” -Sư Tử lại đồng tình với cách làm của Bảo Bình, liền giúp Bảo Bình xoa xoa cái đầu.

“Kết huynh vốn là thế . . .con người khô khan . . . tính tình khó ai hiểu lắm . . . ” -Song Tử trầm mặc . . .

“Được rồi, tiếp tục ăn mừng, đừng rầu rĩ nữa” -Kim Ngưu đập đập bàn, rót đầy rượu hết các ly.

Ở đây bọn họ ăn chơi vui vẻ . . .mà nơi Hoàng cung . . .

.....

Phượng Nghịch cung.

“Cô . . cô muốn làm gì?” -Song Ngự hoảng loạn, run rẩy nói.

Dung phi dùng dao kề ngay cổ Song Ngự, đứng đằng sau nàng, ánh mắt căm thù, phẫn hận. Tử Liên đứng đối diện, sắc mặt tái nhợt.

“Đừng . . đừng làm hại tiểu thư . . . ”

“Hừ . . .cô!! Cũng tại cô cả!! Cướp mất tất cả của tôi!!! Còn mang long thai!!” -Dung phi ngữ khí oán hận, nói đều đều bên tai Song Ngự.

“Tôi không cướp gì cả! Đừng làm hại con tôi!” -Song Ngư bị dọa cho sợ, nàng không sợ mất mạng . . nhưng sợ con mình xảy ra chuyện gì.

Từ bên ngoài . . . Thiên Yết xông vào, long bào trắng thớm hiện tại bị nhàu . . . vẻ mặt hắn có chút hoảng sợ.

“Dung phi!! Người không được làm vậy!!!” -Thiên Yết lớn tiếng, nhìn Song Ngư bị Dung phi uy hiếp . . . mà lòng chùng xuống, hắn cố gắng giữ bình tĩnh trên khuôn mặt.

“Hừ!! Bây giờ cả nhà ta khó tránh khỏi tội mưu phản, nhưng dù có chết, ta cũng lôi người người yêu theo cùng!!!”-Dung phi dường như đã rất quyết tâm khi nói ra những lời này.

Thiên Yết tay nắm chặt lại, từng khớp xương kêu răng rắc, hắn tự trấn an chính mình, hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ lãnh đạm như thường ngày, giọng nói bằng lãnh vang lên.

“Yêu?? Người trầm yêu sao??? Có nhầm lẫn gì ở đây không?”

Dung phi nhíu mày . . .hắn đang nói cái gì thế. Mà Song Ngư khi nghe đượclòng cũng chùng xuống, không muốn ngẩng mặt nhìn hắn.

“Nàng ta đáng để trầm yêu sao?? Đáng để lên ngôi Hoàng Hậu sao?? Xét về mọi mặt chính là không xứng đáng!!!”

Thiên Yết nhếch miệng cười, làm ra vẻ bình thản.Dung phi bặm môi . . . thật không thể ngờ . . . nàng lẽ nào lại đoán sai?? Đó là điều không thể!!!

“Người nói láo!!!!”

“Trầm không nói láo! Thanh mai trúc mã của trầm chẳng phải Đức phi sao? Tương lai trầm sẽ lập nàng lên làm Hoàng Hậu! Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi”

Thiên Yết đứng đưng, ánh mắt uy hiếp nhìn xoáy vào Dung phi. Dung phi cảm nhận được ngữ khí cứng rắn của hắn . . . biết là bản thân đã nhầm lẫn . . . loại vua như hắn dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, cũng giống sự kiện của ả Nhạc Vân ngày trướcthật không ngờ mình cũng có ngày bị sập bẫy hắn. Dung phi xô ngã Song Ngư ra, tự dùng dao tự vẫn máu chảy lan ra .. . Dung phi nằm trong vũng máu nhưng vẻ mặt không hề thanh thản . . .tựa hồ có điều mình muốn mà chưa hoàn thành xong Thiên Yết nhanh nhạy đỡ lấy Song Ngư.

“Nàng không sao chứ?”

Song Ngư tự mình đứng vững, giẫy người ra khỏi hắn

“Đừng chạm vào tôi!”

79. Chương 78

Xử Nữ và Ma Kết từ xưng hô huynh muội bây giờ lại đổi thành nương tử, tướng công, hai người này thật làm người khác buồn nôn a. Phải nói là bọn họ ai cũng tìm được hạnh phúc cho riêng mình rồi, thế nhưng nào ai biết được, vị hoàng đế uy quyền của Hoàng Đạo thật cô đơn biết nhường nào? Theo như kim khâu của Thiên Yết phun ra, Ma Kết đành ngậm ngùi, nghẹn ngào nhìn người ta bứng cây đào quý lên, đem vào cung. Xót ruột! Thật xót ruột a!!!!

*kim khâu = miệng vàng.

.....

PhượngNghicung.

Song Ngư đang dùng bữa sáng cùng Cự Giải, bên ngoài đã có tiếng nhón nháo của đám cung nhân. Tò mò liền khệ nệ ôm bụng ra xem.

“Cây này chẳng phải là cây trong phủ Kết huynh sao?” -Cự Giải ngạc nhiên nói, tìm khắp nước cũng chỉ có duy nhất một mình cây này thôi.

Một tiểu thái giám hơn hờ chạy lại bẩm.

“Nương nương, Tam Vương gia đem cây này tặng cho nương nương a”

Song Ngư vẫn còn đang bị bất ngờ, chỉ gật gật đầu, sững sờ nhìn cây đào đã được trồng trong Phượng Nghi cung, nghênh ngang đứng đón ánh mặt trời. Đám cung nhân xong việc cũng nhanh hành lễ lui ra. Song Ngư được Tử Liên dìu tiến về cây đào, nàng đưa tay chạm vào thân cây, ngẩng mặt nhìn những búp hoa màu hồng, trong lòng thật mong tới lúc hoa nở sẽ như thế nào?

.....

Hỉ công công lon ton chạy vào Ngư thư phòng, cúi người bẩm báo.

“Hoàng thượng, đã xong việc rồi a”

Thiên Yết dời mắt khỏi tấu chương, ngẩng lên nhìn Hỉ công công.

“Nàng như thế nào?”

“Nương nương xem chừng có vẻ rất vui”

Thiên Yết gật gật đầu, lại cúi mặt đọc tấu chương. Vui là tốt rồi!

.....

Kể từ sau sự kiện Dung phi, Song Ngư luôn không thích nhìn thấy hắc, hễ nhìn thấy là tâm tình không tốt, nên hắc cố gắng không xuất hiện trước mặt nàng. Nhưng vẫn thường thông qua Cự Giải để hỏi chi tiết tình hình hiện tại của Song Ngư, chỉ cần Song Ngư muốn gì, hắc đều đáp ứng tốt. Bảo Bình được giao trách nhiệm dưỡng thai cho Song Ngư, cô nhóc này có nói không nên để tâm tình Song Ngư xấu đi, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe và hài nhi trong bụng. Thiên Yết thường phê chuẩn tấu chương tới tận khuya, trước khi đi nghỉ vẫn thường ghé sang nhìn Song Ngư ngủ một lúc rồi mới an tâm về Long Ngâm điện. Không nhìn thấy nàng . . . chỉ sợ sẽ không ngủ được!

.....

Thật tiếc thương cho sự hi sinh của Ma Kết, cây đào chỉ đem vào cung được chừng bảy ngày thì mấy búp hoa đã rụng xuống, không còn búp nào đậu lại trên cây. Dần dà cả cây đào cũng chết theo. Song Ngư luyện tiết nhìn mọi người hì hục chuyển cây đào đã chết đi, thở dài hựt hắng, những tưởng tới mùa xuân thì sẽ được ngắm hoa anh đào đón năm mới, thật không ngờ . . .

Người làm vườn nói là do đất ở hai nơi khác nhau, vì đổi chỗ trồng nên cây không thích ứng được, cây đào thật không dễ trồng, chính vì vậy mà Hoàng Đạo chỉ có duy nhất một cây của Ma Kết, nào ngờ nó cũng chết luôn.

.....

Hỉ công công cũng đã báo lại với Thiên Yết, Thiên Yết trầm ngâm không nói gìĐảo mặt một hồi hắc cất giọng ra lệnh cho Hỉ công công.

“Người thay trầm”

.....

Thoắt cái thì đã tới năm mới . . . tiết trời mang chút lạnh lẽo của mùa đông, trong không khí còn mang theo hương vị của mùa xuân. Hoàng cung nhón nháo tổ chức tiệc mừng năm mới, văn võ bá quan đều cùng tham dự. Các vương gia cũng có cặp có đôi xuất hiện tại yến tiệc. Thiên Yết nhìn vẻ rạng rỡ của bọn họ mà lòng chùng xuống, hắc nhìn Cự Giải và Sư Tử cũng vui vẻ nói cười một bên, bất giác đưa mắt nhìn sang bên hữu.

Trống không . . . Hấn cảm thấy bản thân thật cô đơn hơn bao giờ hết. Tiệc tàn . . . người tan . . .

Thiên Yết thong thả bước trên con đường lát đá phẳng tấp, Hỉ công công khúm núm theo sau. Trong lòng hấn ngổn ngang bao mối cảm xúc. Một phần là lo lắng chuyện chính sự, một phần lại lo cho Song Ngư. Mặc dù muốn làm lành với nàng . . . nhưng nàng rất cứng đầu không nghe giải thích, sợ nàng kích động nên hấn kiềm chế, chờ khi nào nàng an toàn sinh đứa bé xong, hấn sẽ đem tâm tư mình nói ra hết thảy. Nhưng . . . hấn nào biết . . . Người tính, không bằng trời tính.

Năm tháng sau . . . Bên phía Xà Quốc đã có rục rịch, theo như tin điều tra của Sư Tử, bọn chúng đã chế tạo thành công món vũ khí nào đó. Điều này làm cho Thiên Yết rất đau đầu, không biết nên ứng phó thế nào.

“Hoàng huynh, đệ đã ngày đêm quản lý, đốc thúc đám thợ, nay đã thành công rèn ra đủ số vũ khí cần thiết” -Sư Tử rành rọt trình bày những việc đã làm trong khoảng thời gian qua.

Sư Tử vừa dứt lời liền đó Bảo Bình cũng bấm báo.

“Bẩm Hoàng thượng, thần đã nghiên cứu và thực nghiệm cùng Song Vương, thuốc súng đã được hoàn thiện”

Tới lượt Bạch Dương lên tiếng.

“Huynh đã huấn luyện một đội quân tinh nhuệ, trung thành, sẵn sàng tham chiến bất kỳ lúc nào”

Thiên Yết gật đầu hài lòng vì kết quả của họ, hướng ánh mắt sang Sư Tử.

“Huynh hãy tiếp tục cho người điều tra bên phía Xà Quốc. Còn nữa, Kết huynh, công việc bên huynh thế nào rồi?”

“Huynh cùng Xử Nữ nghiên cứu trận hình, đã tìm ra phương pháp ứng chiến thích hợp, việc này đệ cứ yên tâm giao phó cho bọn ta”

“Rất tốt!”

Không khí bàn luận sôi nổi, tiếng người thay phiên nhau nói không ngừng, thái độ của họ ai nấy đều nghiêm túc, không hề có một chút lơ là. Giữa chừng, cuộc bàn luận bị ngắt đoạn vì tiếng hoảng hốt của Hỉ công công truyền đến.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng!!!!” -Hấn mặt mày tái nhợt chạy vào ngự thư phòng, gấp tới nỗi quên cả hành lễ. Thiên Yết nhíu mày nhìn hấn, miệng hé mở định trách móc, lời chưa nói ra đã phải nuốt trở vào trong.

“Nương nương đau bụng . . . có lẽ sắp sinh!!!!”

“Cái gì??? Chỉ mới tám tháng, sinh non sao???” -Bảo Bình phản ứng đầu tiên, vội gạt Hỉ công công sang một bên, bước ra khỏi ngự thư phòng tiến về Phượng Nghi cung trước.

Thiên Yết còn ngạc nhiên chưa kịp định thần, tới khi Ma Kết hắng giọng hấn mới giật mình, hơi hoảng loạn nói.

“Mau! Tới Phượng Nghi cung!”

Tim hấn đập nhanh, hồi hộp vô cùng, hài nhi của hấn sắp chào đời.

.....

Phượng Nghi cung.

Cung nhân ai nấy đều nhốn nháo cả lên, vừa thấy Hoàng thượng tới vội vã hành lễ. Thiên Yết chỉ phát phát tay qua loa, cùng mọi người vào trong chính điện. Cự Giải đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng, tâm trạng bồn chồn.

“Thế nào rồi?” -Sư Tử vội bước lại, Cự Giải dừng bước, bấu chặt lấy tay Sư Tử.

“Làm sao đây?? Song Ngư sinh sớm hơn dự định, sẽ không sao chứ??” -Hai mắt nàng đã phấp phồng từ bao giờ, lúng túng nói.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” -Xử Nữ cũng rất lo lắng.

“Không có, sáng nay mọi việc đều tốt, bữa trưa ăn uống vẫn bình thường, buổi chiều khi đang cùng muội ấy đi dạo thì . . . muội ấy ôm bụng kêu đau .. .” -Cự Giải khóc nức lên . . . thuật lại toàn bộ sự việc.

Dứt lời tiếng Song Ngư kêu la thất vọng tới, vừa nghe đã thấy Song Ngư hiện tại đang đau đớn vô cùng. Thiên Yết sa sầm mặt, vội vào bên trong phòng. Song Tử trợn mắt, chạy lên ngăn cản.

“Không được, huynh là thiên tử, không nên vào phòng lúc này, sẽ không tốt đâu”

Thiên Yết gầm lên.

“Cút!!! Trẫm mặc kệ cái gì thiên tử, mặc kệ cái danh hiệu hoàng đế!!” Nói rồi, hấn gạt Song Tử ngã một bên, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào đã nhìn thấy Song Ngư đầm đìa mồ hôi, chân mày nhú chặt, cổ họng phát ra từng tiếng kêu thống khổ.

Bảo Bình đang một bên xem tình trạng của Song Ngư, còn bà đỡ thì luôn mồm bảo Song Ngư hít thở đều, dùng sức một chút.

Thấy Thiên Yết tiến tới, Bảo Bình có hơi chút bị dọa cho sợ, chỗ nữ nhân sinh nở, hấn là vua mà vào đây làm gì? Thiên Yết ngồi xổm bên giường, nắm lấy bàn tay đầm đìa mồ hôi của Song Ngư, nhẹ giọng trấn an.

“Đừng sợ”

Lúc này mắt Song Ngư đã bị nhòe đi bởi nước mắt giàn dụa vì cơn đau, nàng không nhìn rõ khuôn mặt hấn lúc này, tay bắt giắc siết chặt.

“Thiếp đau lắm”

Thiên Yết xót xa, vén đám tóc hỗn độn trên trán Song Ngư.

“Cố sức một chút, sẽ không đau nữa”

Song Ngư càng rớt nước mắt nhiều thêm,

“Có khi nào thiếp sẽ chết không?” -Nàng nức nở nói, nước mắt trào ra không ngừng.

“Ngoan, đừng nói bậy. Mọi chuyện sẽ mau chóng qua thôi. Vì hài tử, nàng hãy cố lên, lẽ nào nàng không muốn nhìn mặt con?”

“Muốn, thiếp muốn”

Câu nói của Thiên Yết như tiếp thêm sức mạnh cho Song Ngư, vật vã suốt hai canh giờ, từ Phụng Nghi cung cất lên tiếng trẻ con khóc. Song Ngư vì quá mất sức mà mí mắt nặng nề, trước lúc thiếp đi nàng nghe rõ bên tai tiếng hoan hỉ của bà đỡ.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương đã hạ sinh một Hoàng tử”

.....

Đám người bên ngoài chính điện nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, trong lòng khắp khởi vui mừng, từ phòng Song Ngư bước ra, Thiên Yết cẩn thận bế đưa bé quấn khăn lụa vàng trên tay. Cự Giải và Xử Nữ nhào tới trước tiên.

“Thật đáng yêu nha”

“Là công chúa hay hoàng tử đây??”

Thiên Yết mỉm cười nhìn hài tử nhỏ bé, hạnh phúc nói, giọng khàn khàn xúc động.

“Là một hoàng tử”

Ở bên ngoài một lần nữa lại ngân vang tiếng chúc mừng, tám tháng trước họ chúc mừng hấn sắp có hài tử, tám tháng sau họ chúc mừng hấn có Hoàng tử. Tiếng chúc tụng còn vang to hơn lần trước.

“Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng tử vạn tuế, vạn vạn tuế!!!!”

Các Vương gia cùng Cự Giải, Xử Nữ cũng đồng loạt quỳ xuống chúc mừng.

.....

Song Ngư sau khi sinh sức khỏe quá yếu, cần tĩnh dưỡng thêm, Thiên Yết ở bên nàng tới tối, rồi lại về ngự thư phòng xử lý tấu chương, sáng ra lại tới Phượng Nghi cung thăm nàng. Trên con đường thẳng tắp, Thiên Yết tâm trạng vui vẻ sải bước dài.

“Soạt!”

Nghe được tiếng động, hần vội cảnh giác, quắc mắt quan sát xung quanh. Bỗng từ đâu khoảng năm tên Hắc y nhân xuất hiện, che mặt kín mít, tay cầm kiếm bủa vây. Hỉ công công hoảng sợ, mồm la oai oái.

“Người đâu!!! Mau hộ giá!!!”

Ngự lâm quân nghe tiếng kêu, lập tức chạy tới hiện trường, chỉ thấy Thiên Yết đang một mình chống đỡ năm tên, Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã trùng hợp tiến cung để bàn việc, liền xông vào giúp Thiên Yết. Tiếng va chạm vang lên loạn xạ, khuấy động cả một vùng. Một tên hắc y nhân khác núp ở đâu đó không xa, giương cung nhắm hướng Thiên Yết mà bắn.

“Vút!”

Mũi tên xé gió, lao vun vút.

“Hoàng thượng, cẩn thận!!!” -Hỉ công công kinh hô một tiếng, Thiên Yết bị tấn công bất ngờ không né được, bất động nhìn mũi tên nhắm vào mình.

Một thân ảnh nhỏ nhắn rơi vào tầm mắt, nàng ôm lấy hần, đỡ giúp hần mũi tên tàn ác ấy.

“A!”

Thiên Yết run rẩy nhìn nữ nhân trong lòng, máu chảy thấm ướt cả lớp áo mỏng, nàng ngất đi, sắc mặt tái nhợt.

“Ngư nhi!! Ngư nhi!!!”

Lúc này Nhân Mã và Bạch Dương đã hạ xong năm tên, Sư Tử đuổi theo tên bắn cung còn lại.

.....

Bảo Bình nghe tin vội vã vào cung ngay. Bất mạch xong, Bảo Bình không giấu được nỗi bi thương.

“Nàng sao rồi?” -Thiên Yết hỏi, lòng hoảng sợ nhìn Song Ngư tái nhợt nằm trên giường.

Bạch Dương, Nhân Mã, Sư Tử lúc này đã bước vào bẩm báo.

“Đã bắt được, là thích khách do Xà Quốc phái tới”

Ma Kết, Xử Nữ, Song Tử, Thiên Bình, Kim Ngưu, Cự Giải trợn mắt. Bọn chúng gan tới vậy sao??? Về phần Kim Ngưu và Thiên Bình, vì để cho an toàn nên nàng cũng được phu quân của mình bắt tiến cung theo. Bảo Bình lúc này mới mở miệng.

“Mũi tên đó vốn không phải mũi tên tầm thường, đầu mũi tên đã được tẩm một loại cực độc, dù đã rút tên ra và sơ cứu vết thương nhưng độc tố thì . . .” aBảo Bình nói tới đây thì ngừng, không dám nói tiếp.

“Không có cách cứu sao?”

Bảo Bình hít một hơi dài, nặng nề thở ra, quết mắt nhìn loạt người trong phòng.

“Muội chỉ có thể giữ lại mạng của Ngư tỷ, nhưng về sau . . . tỷ ấy sẽ trở thành . . . một hoạt tử nhân . . .”

*hoạt tử nhân: giống người thật vật đối. Ý tưởng được lấy từ bộ truyện Bạo Vương Liệt Phi.

“Như vậy là . . .” -Thiên Yết ngập ngừng . . .

“Song Ngư sẽ không tỉnh lại nữa, mà cứ ngủ vùi . . .” -Xử Nữ khó khăn nói . . .

.....

Thiên Yết sững người, cổ họng nghẹn lại . . . hần run rẩy nhìn nữ nhân mà hần yêu thương nằm yên bất động. . . Giọng nói tràn ngập đau đớn . . . hần kêu lên một tiếng.

“Ái Phi!!”

Đoạn cả người hần đổ sụp xuống, hai đầu gối chống trên nền đất lạnh lẽo, hần đau đớn ôm lấy ngực, cảm thấy vô cùng khó thở . . . Con rồng được thêu chỉ vàng trước long bào bị tay hần vò lấy, nhàu đi . . . không còn nhìn rõ hành dạng.

Một vị vua đứng trên vạn người như hần .. . cả đời được người ta quý lại, lúc này đây . . . hần lại đang quý bên cạnh Song Ngư . . . Thân thể hần run lên bần bật . . . không nén nổi bi thương . . . Một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống nền nhà . . .

80. Chương 79

Phải mất hồi lâu . . . Thiên Yết mới đứng dậy. Mọi người nhìn hần với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn thương xót. Hần là người thế nào? Một vị vua đa mưu, gian xảo, bề ngoài lạnh băng, âm lãnh, luôn luôn gây áp lực cho đối phương, vậy mà giờ đây hần vứt bỏ tất cả, trở nên một nam nhân vì người yêu mà đau đớn, dằn vặt. Thiên Yết bế Song Ngư lên, ôm nàng ra khỏi Phượng Nghi cung. Những người khác cũng theo sau những giữ khoảng cách khá xa.

“Huynh ấy làm gì vậy?” -Song Tử thắc mắc, không lẽ hóa điên rồi???

“Thật tội nghiệp hai người ấy a” -Thiên Bình nói, mắt dõi theo thân ảnh vàng chói phía trước, nàng thật tiếc thương cho số phận hai người.

Kim Ngư đi bên cạnh Bạch Dương, bắt giắc siết chặt tay hần, Bạch Dương nhìn nàng rồi lại nhìn Thiên Yết phía trước, cũng thâm hiểu ra vấn đề.

“Nếu chàng xảy ra chuyện gì! Dù là âm dương xa cách, thiếp nhất định tìm cách xuống đó để lại được ở bên chàng” -Giọng nói Kim Ngư rất nhỏ, nhưng chắc chắn vô cùng.

“Bây nào, chúng ta sẽ cùng bên nhau tới già”

.....

“Cự Giải, nếu ta có gì . . . ừm . . . bất trắc, xin nàng đừng đau thương, hãy luôn sống tốt và mỉm cười, nhưng đừng quên mất ta, thỉnh thoảng hãy nhớ về ta, được không?”

Cự Giải dừng bước, nhìn vào mắt Sư Tử, mắt nàng đỏ hoe khi biết Song Ngư sẽ thành hoạt tử nhân, thế mà giờ Sư Tử lại nói với nàng những lời này, nàng lại khóc tiếp.

“Không cho phép chàng rời xa thiếp!”

Sư Tử thấy nàng khóc, luống cuống cả lên, dịu dàng lau nước mắt.

“Được được, ta không bao giờ rời xa nàng”

.....

“Nhân Mã này, chúng ta đã vào sinh ra tử có nhau, nếu như ta rơi vào hoàn cảnh như Ngư tử, nửa sống nửa chết, người sẽ thế nào?” -Bảo Bình nắm tay Nhân Mã, nghiêng đầu hỏi.

Nhân Mã mỉm cười nheo nhéo má Bảo Bình.

“Sẽ rất đau lòng . . . ”

.....

“Được rồi, đừng ở đó mà nói linh tinh, thực tế chút đi” -Xử Nữ hắng giọng nhắc nhở.

“Có vẻ Thiên Yết muốn đưa Song Ngư tới ngự hoa viên . . .vì sao nhỉ?” -Ma Kết ngẫm nghĩ, không hiểu được vấn đề.

Hỉ công công này giờ đều đi sau cùng, lúc này mới lên tiếng.

“Chuyện này . . . nô tài biết a, vì ở đó có”

.....

Đi sâu vào rừng cây trong ngự hoa viên, cây mọc um tùm . . . cước bộ Thiên Yết dừng lại. Hắn ôm Song Ngư ngồi xuống bên một gốc cây, để Song Ngư nằm trong lòng. Hắn nhẹ giọng thì thào.

“Ngư nhi, nàng mau nhìn xem”

Song Ngư vẫn còn sót lại một chút tỉnh táo, chậm rãi mở mắt . . .con người to tròn đảo một vòng xung quanh. Khung cảnh rực rỡ hiện ra, xung quanh là những cây đào đứng sừng sững, từng cánh hoa màu hồng rơi lất phất trong không trung, đậu lại trên tóc, trên y phục nàng.

“Ta biết nàng thích nó, khó khăn lắm mới trồng được ở đây, vì muốn nàng được ngắm nó lúc nở hoa nên ta đã sai những thợ vườn giỏi nhất về chăm sóc . . .rất cuộc cũng đã nở. Xuân không ngắm được, bây giờ thì ngắm được rồi, nàng có thích không?”

Song Ngư thôi nhìn cảnh đẹp trước mắt, nàng di chuyển tầm mắt sang Thiên Yết, nhìn thẳng vào con người đen láy của hắn, nơi khóe mắt hắn còn vương lại chút ướt át, hơi ửng đỏ. Bàn tay trắng muốt chạm vào mặt hắn, ngón tay vuốt ve nơi khóe mắt.

“Chàng . . . khóc sao?” -Song Ngư nói, giọng rất yếu, dường như hòa vào gió trời đi.

Thiên Yết cúi mặt gần sát mặt nàng mới nghe rõ được.

“Vua một nước không được phép khóc, con chúng ta sẽ bắt chước tật xấu của chàng mất”

Thiên Yết nắm lấy bàn tay đang đặt trên mặt hắn, cười ôn nhu.

“Sẽ không, con chúng ta mai này sẽ rất kiên cường”

Song Ngư mỉm cười, mắt nàng dời sang hướng khác, nhìn vào khoảng không vô định.

“Thiếp hỏi chàng một câu được không?”

Thiên Yết biết, câu nàng muốn hỏi là gì . . .

“Nàng biết không, ta là vua một nước, trong tay nắm cả thiên hạ, muốn gì không được? Vàng bạc châu báu, những thứ trân bảo quý hiếm, muốn gì có đó, hậu cung ba ngàn giai lệ ai nấy đều xinh đẹp xuất chúng . . .nhưng . . .những cái đó không thể cho ta cái gọi là chân tình”

Thiên Yết ngừng một chút, lát sau mới tiếp tục nói.

“Vì thiên hạ ta không ngại trả giá, cả đời nhất thế một đôi nhân, mất nàng, trừ bỏ giang sơn . . . ta cái gì cũng không có”

Những lời thật lòng của hắn khiến Song Ngư xúc động, nước mắt như những hạt trân châu không ngừng chảy dài, mà ở phía xa xa, đám người theo họ từ này giờ cũng bị câu nói của Thiên Yết làm cho cảm động, Cự Giải, Kim Ngưu,Thiên Bình, Bảo Bình, Xử Nữ đều rơi nước mắt, riêng Hỉ công công thì khóc rống cả lên.

.....

“Nghe được những lời này của chàng .. . ta đã thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian này rồi . . .”
-Hơi thở Song Ngư dần dần chậm lại . . .

Thiên Yết ôm nàng chặt hơn, nhưng muốn đem nàng khóa chặt bên mình, như muốn giữ lấy chút thanh tĩnh nơi nàng, không muốn để mất nàng.

“Yết . . . ta . . . yêu .. . chàng . . .” -Song Ngư thìu thào, giọng ngắt quãng, đôi mắt nàng dần dần khép lại, người trước mắt mờ đi, không còn thấy gì nữa . .

Thiên Yết đau khổ siết chặt nàng, gào lên như một con thú bị thương.

“KHÔNG!!!!”

Nước mắt hắt lại rơi, từng giọt từng giọt đáp lên khuôn mặt Song Ngư . . hai mắt nàng đã nhắm nghiền, đáng vẻ như người ngủ say . . . Thiên Yết cứ thế ôm nàng mà khóc, hấn giờ đây yếu đuối hơn bao giờ hết.

.....

Tới khi Thiên Yết ngừng khóc, trời đã sẩm tối . .. Ma Kết lúc này không nhận được nữa, cùng mọi người tiến lên.

“Thiên Yết, đừng quá đau buồn, mau hồi cung thôi”

Thiên Yết trầm ngâm không nói, đưa tay đón cánh hoa đào rơi xuống . . . nét mặt vô hồn, hấn vo bàn tay lại, nắm chặt cánh hoa trong tay, rồi cuộc cũng bế Song Ngư lên trở về Long Ngâm điện, trước khi đi hấn còn lạnh lùng gần từng chữ, giọng nói đầy phần nộ cùng căm hận.

“Ngày mai xuất binh . . . SAN! BẰNG! XÀ! QUỐC!!!!!!”

Xà Phu . . . người gây ra những chuyện này, trăm nhất định không tha cho người và cả đất nước của người!!!! Mọi người sững người khi thấy sát khí dày đặc vây quanh Thiên Yết . .. kết cục của Xà Quốc, xem ra . . . ý trời đã định!

Trở lại Long Ngâm điện, Thiên Yết nhẹ nhàng đặt Song Ngư nằm xuống, nàng tựa như đang ngủ say, chỉ tiếc đó là giấc ngủ dài không thể tỉnh lại, hấn cho người đưa hoàng tử nhỏ đến. Ấm hài nhi trên tay, hấn ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu của hài tử, vừa giống hấn, lại vừa giống Song Ngư.

“Ta đặt tên con là Tư Khanh!”

*Chú thích: Tư Khanh = Nhớ nàng

Ngay đêm hôm đó, Thiên Yết tự tay viết thánh chỉ, tuyên bố với thiên hạ về việc lập Duyên quý phi lên làm hoàng hậu, trở thành mẫu nghi thiên hạ, lập Tư Khanh hoàng tử thành Đông Cung thái tử, đồng thời trực xuất hậu cung.

Hậu cung trước nay vẫn thường được xem là nơi đặc trưng nhất qua bao đời vua, là nơi không thể thiếu ở chốn hoàng cung này, giờ đây hoàng thượng lại muốn trực xuất nó, các phi tần đều được đưa về với gia đình, điều này làm cho các bá quan phản đối kịch liệt, nhưng trước sự kiên định của hấn, bọn họ cũng đành chấp nhận.

“Ngư nhi, hậu cung của trẫm, chỉ cần có mình nàng!”

.....

Tháng năm năm Thiên Vương thứ hai, Hoàng Đạo chính thức tuyên chiến với Xà Quốc. Nhân Mã được phong làm tướng quân. Hoàng Đế cũng đích thân ra trận. Cùng Bạch Dương thống lãnh hơn mười vạn quân tấn công biên giới, mở đường cho Sư Tử.

Nhân Mã tấn công ở mạn phía Nam, còn Thiên Yết và Bạch Dương tấn công ở phía Tây của Xà Quốc. Sư Tử cùng năm vạn quân của mình, đa số là các huynh đệ trong sơn trang, tấn công thẳng vào kinh đô của Xà Quốc. Phía bên Xà Quốc vẫn háo thắng không biết tự lượng sức, ỷ vào vũ khí mới, bọn chúng không ngừng dùng nó để làm hao tổn lực lượng Hoàng Đạo.

“Thiên Yết, đừng xông lên, uy lực của thứ đó không phải tầm thường!” - Bạch Dương khoác chiến giáp bạc, cưỡi con bạch mã, mắt dõi về phía xa xa mà nói.

Thiên Yết lúc này mặc chiến giáp vàng, ở giữa ngực còn chạm nổi hình rồng nhẹ nhàng múa vuốt, cưỡi con hắc mã hung mãnh.

“Hừ!!! Lê nào vũ khí chúng ta lại không bằng chúng?”

“Không biết bên Mã đệ như thế nào rồi, cứ tình hình này làm sao chúng ta mở đường cho Sư Tử tấn công vào kinh đô?”

Thiên Yết mím môi, nhất thời không biết suy tính làm sao.

.....

“Chết tiệt! Thật không ngờ bản vẽ đó lại lọt vào tay Xà Phu, còn có công thức làm thuốc nổ!” - Bảo Bình nghiêng rằng, mắt trừng trừng nhìn đám quân Xà Quốc đang sử dụng đồ của mình.

“Thứ đó là gì?” - Kim Ngưu chau mày, nhìn uy lực khủng khiếp của nó.

“Đây hình như khá giống với bách phát bách trúng của muối!” - Xử Nữ nghi hoặc nói.

Bảo Bình gật đầu.

“Đúng, nhưng đã được cải tiến, không phải lấp mũi tên mà dùng để lấp thuốc nổ, kích thước cũng to lớn hơn!”

“Súng của chúng ta khó lòng địch lại được!” - Song Tử khoanh tay, đứng nhìn cuộc chiến đang diễn ra ở phía xa.

“Hahaha, lần này Xà Quốc tự rước họa vào người rồi!!!” - Bảo Bình đột nhiên bật cười.

Thiên Bình nhướng mi.

“Muội điên rồi à, nói thế là sao???”

Mọi người cũng ngờ nghệch trước biểu hiện của Bảo Bình.

“Thuốc nổ đó thực sự vẫn chưa hoàn thiện, giữa trời mùa hè, nắng oi nồng thế này, kho thuốc nổ của bọn họ nhất định bị mặt trời nung nóng, lúc đó sẽ...”-Nói tới đây thì Bảo Bình ngừng, mặt cười gian manh.

“Sẽ làm sao???” - Thiên Bình bị Bảo Bình làm cho tò mò, nhao nhao nói.

“Sẽ nổ tung!”- Ma Kết nãy giờ chỉ nghe bàn luận, rốt cuộc bây giờ mới lên tiếng.

“Hahaha đúng, chính là như vậy!” - Bảo Bình gật đầu khẳng định, nàng cười đến toe toét.

“Nhưng bây giờ nắng vẫn chưa thật sự gay gắt!” - Kim Ngưu nhìn sắc trời, kiểm tra nhiệt độ đoán chừng.

“Đúng vậy!” - Thiên Bình đáp, chờ tới khi thuốc nổ bị nung nóng chỉ sợ quân Hoàng Đạo đã hi sinh không ít.

“Đành chờ thời thôi, không còn cách nào khác!” - Song Tử thở dài.

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía xa, hiện tại họ đang đứng trên một cái đài cao, nơi có thể dễ dàng quan sát trận chiến máu lửa đang xảy ra. Tiếng binh khí va chạm, tiếng nổ oanh liệt, xác người nằm phơi thân, khói trắng bốc lên nghi ngút.

.....

Lúc này, ở trên cao kia, sau những gợn mây bồng bềnh. Bốn thân ảnh lúc ẩn lúc hiện sau màn mây, một người mặc bạch y, một người mặc lục y, một người mặc hắc y và một lam y.

“Xem ra... Hoàng Đạo khó giành thắng lợi rồi!” - Lục y nói.

“Có lẽ chúng ta nên giúp họ một tay!” - Bạch y cười cười.

“Hả? Giúp?” - Ba người cùng nhìn bạch y, ngạc nhiên nói.

“Có thể sao? Như vậy không tốt đâu!” - Lam y phát biểu ý kiến.

“Chúng ta không thể nhúng tay vào việc của loài người được!”

“Oa! Ta cũng muốn giúp nha!” - Lục y hào hứng nói, mắt sáng rực nói.

“Chúng ta không trực tiếp giúp, chỉ là tạo điều kiện cho họ thắng trận thôi!” - Bạch y nhún vai.

“Vậy chúng ta làm gì???”

“Hắc Long, mau gọi con hỏa long người mới nuôi ra, làm tăng nhiệt độ. Tiểu Phong, chờ khi mọi thứ bốc cháy, người hãy nổi gió để đám cháy lan rộng ra!” - Bạch y nhìn ba người phân phó.

“Được!” - Hắc Long và Tiểu Phong gật đầu, lập tức đi làm.

“Còn ta, còn ta! Thư Quân, ta cũng muốn giúp!” - Lục y hào hứng, chỉ chỉ ngón trỏ vào mặt mình.

“Người hả?” - Thư Quân nhìn lục y, nhướn mi.

“Người tiếp tục tu luyện tiếp cho ta!”

“Tại sao???”

“Thiên Trúc à, tiểu tiên như ngươi, không nên bon chen!” - Thư Quân cười cười, xoa đầu Thiên Trúc, ánh mắt đe dọa. Thiên Trúc đành phải ủy khuất, ngồi yên xem trận chiến với Thư Quân. Nàng thật đáng thương a!

.....

Nhiệt độ đột nhiên tăng cao, khí nóng bức người, nóng thiêu da, đốt thịt. Kho thuốc nổ của Xà Quốc cũng bị ảnh hưởng, rốt cuộc cũng nổ tung. Tiếng nổ làm rung lay đất trời, hàng vạn quân Xà Quốc bị tử vong, mà phía bên Hoàng Đạo do không ở quá gần nơi phát nổ, an toàn không hề bị sao.

Nhìn cảnh tượng đám quân Xà Quốc bị lửa vây khốn, bên phía Hoàng Đạo như mở cờ trong lòng, chẳng biết vì sao mà bên đó lại tự phát nổ, tóm lại là quân Hoàng Đạo cứ vui mừng reo hò.

“Trời giúp ta!” - Xử Nữ nhạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, mới đây thôi Xà Quốc còn ở thế chủ động, thế mà bây giờ lại tan tác không còn mống người nào.

Bên phía Nhân Mã cũng có người đưa tin, kho thuốc nổ của địch cũng đột nhiên phát nổ, thắng không tốn sức.

“Haha!!! Công này hoàn toàn nhờ vào Nhân Mã vì đã đánh rơi giỏ đồ!” - Bảo Bình đắc ý nói.

“Hoàng Đạo còn chờ gì nữa? Mau thừa thắng xông lên thôi!!!” - Song Tử hào hứng nói.

.....

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” - Bạch Dương dụi dụi mắt.

Một binh lính cưỡi ngựa tới thông báo cho họ sự việc, Thiên Yết ghé tai nghe, gật gù đầu.

“Trời giúp ta rồi, thuốc nổ vốn là của Bảo Bình, nhưng chưa hoàn thiện thành ra đã phát nổ dưới nắng trời oi bức thế này!” - Thiên Yết đáp, mắt đảo quanh nhìn lửa đang lan ra.

“Nhưng đám cháy này, làm sao dập tắt đây?” - Bạch Dương méo mặt, cháy mãi thế này làm sao xông lên???

.....

“Thiên Trúc, mau cho mưa đi!”

Thiên Trúc đang u sầu, ử rử một bên, nghe vậy liền nhảy dựng cả lên.

“Hảo hảo, ta lập tức đi làm liền!”

.....

Trời đột nhiên đổ cơn mưa, dập tắt đám cháy. Mọi người đều ngỡ ngàng, không thể trùng hợp như vậy chứ??? Bạch Dương liền biết cơ hội đã tới, lập tức cho quân mình xông lên. Sư Tử được mở đường, dẫn quân công phá vào kinh thành. Nhân Mã đánh xong trận cũng lập tức rút binh.

Trong vòng ba ngày, Sư Tử đã tới kinh đô Xà Quốc. Đám quan lại đã chạy trốn mất dạng, Sư Tử tránh không đụng chạm tới người dân mà tiến thẳng vào hoàng cung.

.....

Tại kim điện của Xà Quốc.

Hoàng đế Xà Quốc sớm đã chạy thoát thân, chỉ còn Xà Phu ở lại chống đỡ, ngoan cố tới cùng. Hắn hiện tại đang ung dung ngồi trên ngai vàng, dường như đứng vững với mọi thứ.

“Xà Phu, xem ra ngươi biết chạy không thoát sao?” - Sư Tử tiến vào kim điện, bên ngoài là quân hãn đang đứng vây quanh.

“Ồ, là Sư Vương đây sao? Đã lâu không gặp! Ta cứ nghĩ ngươi đã sớm quy tiên rồi chứ?” - Xà Phu nhếch mép cười.

“Chẳng qua ta phúc lớn, mạng lớn thế nào? Có nên so tài một trận?” - Sư Tử vẫn còn ám ức chuyện bị tên Xà Phu này đánh cho tơi tả lần trước.

“Hiện tại thì không hứng thú!” - Xà Phu cười, ra hiệu cho đám sát thủ xuất hiện.

Xoẹt!

Sáu mũi kiếm lập tức chĩa vào Sư Tử, sáu tên sát thủ ai nấy đều thuộc hàng cao thủ. Chỉ cần lính của Sư Tử xông lên liền bị đánh bật ra. Sư Tử rơi vào tình thế không thể tấn công, cũng không thể thoái lui, hãn tức giận trừng mắt nhìn Xà Phu. Lần nào tên khốn này cũng dùng thủ đoạn, ta quyết không chịu thua hắn!!!

81. Chương 80

“Sư Vương, xem ra lần này . . . ngươi không thoát được rồi?” -Xà Phu cười đắc thắng . . .

“Hừ!!” -Sư Tử hừ lạnh, tính mở miệng thì bị một giọng nói khác chen ngang.

“Dừng mừng vội!!!!”

Giọng nói có vẻ quen quen, Sư Tử quay đầu lại nhìn. . . mắt mở to . . . mồm há hốc. Ba nam nhân anh tuấn ngồi ngời, hào quang lấp lánh, mỉm cười tiêu sái bước vào chính điện.

“Ba người . . . Bạch Dương, Nhân Mã, Thiên Yết . . .sao lại . . . ”

“Bọn ta chính là ham vui athật không ngờ vừa tới đã gặp cảnh tượng này!” -Bạch Dương cười cười, coi những tên sát thủ như không khí.

“Sư huynh, sao lại để chúng chĩa kiếm thế này” -Nhân Mã làm bộ mặt cú con, tiến lên đẩy những mũi kiếm đang chĩa về Sư Tử.

Bọn sát thủ tính phản kháng, nhưng mà dường như lực Nhân Mã quá mạnh, khiến cây kiếm bị dời đi không chút khó khăn nào. Đám sát thủ biết không phải hạng xoàng, liền đứng yên không manh động.

“Ồ . . . thật không ngờ cả Hoàng Đế Hoàng Đạo cũng hạ cố tới thăm Xà Quốc nhỏ bé” -Xà Phu vẫn ngạo nghễ như trước.

“Tốt thôi, tất cả cùng chết chung!!”

“Xông lên!!!!”

Đám sát thủ nhận lệnh, lập tức xông lên tấn công, Xà Phu vẫn ngồi yên trên ngai mà xem cuộc đấu.

“Không biết lượng sức” -Bạch Dương lạnh giọng, thần thái tập trung, rút kiếm bên hông ra, tư thế sẵn sàng.

“Hừ. . . để xem bản lĩnh thế nào mà đòi đối đầu với bọn ta?” -Nhân Mã nhếch miệng, coi khinh đám sát thủ.

Thiên Yết từ đầu không có hứng thú mở lời, chỉ muốn nhanh chóng hạ gục cái tên Xà Phu, trả thù cho những gì hắn gây ra. Tiếng kiếm chạm vào nhau ‘leng keng’ nghe rất chói tai, kẻ bay lên, người đáp xuống, kẻ né đòn, người tấn công. Ý chí chiến đấu sục sôi. Không cần tốn nhiều thời gian . . . đám sát thủ liền lần

lượt bị hạ gục. Sư Tử thừa cơ hội, xông lên tấn công Xà Phu, trả mối hận xưa. Xà Phu không phải hạng tép riu, tất nhiên không dễ dàng bị hạ gục. Hắn rất nhanh rút kiếm ra nghênh chiến.

Sư Tử cẩn thận hơn lần trước, nhất định cây kiếm đó đã sớm tẩm độc, trúng một nhát liền mất mạng như chơi . . . mắt hắn luôn luôn quan sát sơ hở đối phương để nhân cơ hội mà tấn công. Hai bên người ở thế chủ động, người thế phòng thủ cứ thế thay phiên nhau.

“Sư Vương, người vĩnh viễn là kẻ bại trận!!!”

Câu nói của Xà Phu như châm ngòi cho sự tức giận của Sư Tử. Tròng mắt Sư Tử hằn lên tia máu, sát khí tỏa ra. Trên mặt Sư Tử hiện lên ba chữ ‘Đừng tới gần!!!!’.

“Xà Phu ơi Xà Phu . . . chọc giận ai cũng được . . .sao lại dám đi chọc giận cái Sư Tử ấy chứ” -Bạch Dương lắc đầu . . . nhìn Xà Phu với ánh mắt cảm thông.

Xà Phu nhìn bọn họ rồi lại nhìn Sư Tử . .cái gì mà không nên chọc Sư Tử??? Hừ . . . ta đây không sợ, một kẻ từng bại dưới tay ta . . há có thể ngóc đầu lên được sao??? Sư Tử không quan tâm tới gì, chỉ có sự tức giận vây quanh, Sư Tử hằn cả đời oanh oanh liệt liệt, chưa bao giờ bại trận trước ai, lần đó là vì có Cự Giải nên hắn mới để Xà Phu làm tàn. Lần này thì không!!!!

Sư Tử liền lao đến, tấn công Xà Phu liên tục, hắn như một con mãnh thú thèm khát . . .ra sức tóm lấy con mồi. Từng đường kiếm của hắn đều chí mạng . . .Xà Phu bị tấn công dồn dập, thần trí bàng hoàng . . nghi ngờ người trước mặt có phải là Sư Vương hay không? Xà Phu lăm le thanh kiếm trên tay chỉ cần một nhát . . . Sư Tử sẽ toi mạng, độc lần này còn mạnh, độc hơn cả lần trước .. .hắn cười thầm trong lòng. Vừa hay thấy được sơ hở, Xà Phu liền vung kiếm . . .

“Keng!!!”

Thanh kiếm Xà Phu bị chém gãy đôi . . .còn thanh kiếm của Sư Tử đang kề sát cổ hắn . . .

“Người nên nhớ. . .lần trước ta đúng là bị người làm cho bị thương, nhưng người lúc đó cũng không khá khẩm là bao, nằm dưới đất giữa vũng máu mà chờ thuộc hạ tới cứu!” Sư Tử nghiêm mặt, rành rọt nói. “Hay nói cách khác, chúng ta ngang sức ngang tài . . . cho tới lúc này . . .”-Sư Tử nhếch miệng cười.

“Phập!”

Thanh kiếm đâm thẳng vào ngực Xà Phu, máu từ miệng hắn chảy ra, hai mắt hắn trợn ngược . . .

“Người . . . người . . . ”

Sư Tử rút kiếm ra, đá ngã Xà Phu, Xà Phu lăn xuống bậc tam cấp trong kim điện . . . Sư Tử lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống hắn . . .

“Để xem lần này . . .có ai cứu được người?”

.....

Tháng sáu năm Thiên Vương thứ hai, Xà Quốc chính thức bị xóa khỏi bản đồ, thay vào đó được đổi tên thành Nhật Nguyệt Quốc. Sư Tử chính thẳng đăng ngôi, trở thành Hoàng Đế Nhật Nguyệt Quốc lấy niên hiệu là Hỏa Vương. Cự Giải trở thành Hoàng Hậu của Nhật Nguyệt Quốc. Trong đêm tân hôn, khi Cự Giải hỏi vì sao đặt tên là Nhật Nguyệt, Sư Tử chỉ đơn giản mỉm cười trả lời.

“Ta là Nhật, nàng là Nguyệt . . . rất xứng đôi!”

*Mặt trời và Mặt trăng . . . không phải rất xứng đôi sao ^ ^

Chẳng bao lâu sau thì Cự Giải sinh hạ một hoàng tử nhỏ . . . Sư Tử đặt cho hắn một cái tên rất kiêu ngạo ‘Kiêu Đường’ ngụ ý mặt trời chói chang.

.....

Bạch Dương quyết định rời xa chốn chiến trường khốc liệt, trở về với nương tử của mình là Kim Ngưu bắt đầu kế hoạch buôn bán. Trong vòng ba năm đã trở thành gia đình Vương giả giàu có nhất nước, tiền tài

nhiều vô số kể. Bọn họ cũng sinh một cặp long phụng, hai đứa trẻ này rất phá phách, khiến cho Bạch Dương dở khóc dở cười. Có một lần tiết trời trong xanh. Ba mẹ con rủ nhau ra hồ ngắm cá.

Kim Ngưu nhìn đám cá ú na ú núc bơi trong hồ, đột nhiên còn cào muốn ăn cá. Thế là hai hài tử bé nhỏ vì ‘thương’ mẹ, liền chạy đi lấy mấy thỏi vàng ném xuống hồ, chẳng mấy chốc xác cá nổi lênh bênh, sùi bọt mép.

Bạch Dương đau lòng nhìn đám cá vàng trị giá hàng vạn ngân lượng của hần, lại nhìn nường tử và hai hài tử làm bộ mặt cún con vô tội, đành ghen ngào mà cho qua. Lại có lần đêm khuya thanh vắng, Kim Ngưu lại đòi ngắm hoa. Giữa mùa đông thì hoa đâu mà ngắm!!!!

Hai tên tiểu hài tử lại loi chơi, đi lấy một đồng trân bảo có hình dáng bông hoa đem treo trên cây, treo thôi thì nói làm gì!! Đàng này chúng vật cả nụ hoa mới nhú ra, vật sạch lá, nói vậy để cho dễ ngắm mấy thứ vừa treo. Ôi trời ơi!! Cây mai tứ quý tốn hàng trăm vạn lượng, chờ tới mùa xuân là nở . . . ấy thế mà chúng nở vật sạch!!! Bạch Dương vì thế mà khóc ròng bảy ngày trời, xuân năm đó hần không thêm đón, cứ ủ rũ nằm nhà ôm nỗi buồn. Dù vậy nhưng gia đình họ vẫn cứ yên ấm như thường, cuộc đời giàu sang phú quý . . .

*cặp long phụng: sinh đôi trai gái.

.....

Còn Nhân Mã và Bảo Bình, phải hai năm sau họ mới thành thân. Bảo Bình trở thành một mỹ nữ không thua kém hai tỷ tỷ của mình, cười một cái đã làm khuynh đảo chúng sinh. Sau khi thành thân thì họ liền lên đường đi khắp nước chữa bệnh, đồng thời cũng tìm kiếm được liệu quý. Danh tiếng của họ vang xa lấy lừng, ai nấy nghe tên đều biết.

Danh hiệu Y Tiên cũng nhờ đó mà càng được chứng minh, lưu danh muôn đời. Bọn họ dù ở độ tuổi bao nhiêu, vẫn giữ nguyên tính tình trẻ con, lúc nào cũng có thể cười đùa. Con cháu họ mai sau trở thành những thầy thuốc xuất sắc, số khác lại thành hiệp khách chuyên giúp đỡ người dân.

Về phần Xử Nữ và Ma Kết. Hai người đều từ quan mở trường dạy học, không phân biệt nam nữ, chỉ cần có lòng hiếu học đều được nhận. Những học đồ qua tay họ rèn luyện, người nào người nấy thi đỗ bằng vàng, vào triều làm quan tứ phẩm trở lên. Nhờ có Xử Nữ mà giờ đây nữ nhân cũng được phép vào triều làm quan, cống hiến cho xã tắc. Xử Nữ được lưu danh sử sách, được nữ nhân ngưỡng mộ vô cùng, lấy nàng ra làm tấm gương để noi theo. Họ sinh được ba người con trai, đều thông minh khác thường. Con cháu họ mai sau cũng thành những vị quan văn nức tiếng.

Ma Kết thỉnh thoảng vẫn đứng phía sau trợ giúp triều đình, nhiều lần Nhân Mã qua dụ dỗ dấy võ cho ba đứa trẻ liền bị Ma Kết đuổi đi. Hần nói .. cái gì mà . . . mưu trí mới cần thiết, còn võ nghệ không hợp với ba đứa trẻ. Nhìn chung . . . gia đình Vương gia này chủ yếu thích dạy học, trường học của họ cũng được mở rộng, các kỳ thi cử, đề thi đa số đều do họ chuẩn bị. Trở thành một phần không thể thiếu của triều đình.

.....

Phụ Hoàng của Thiên Bình bằng hà, nàng cùng Song Tử về Thiên Quốc. Khoảng vài tháng sau . . . do không có con trai, lại chỉ có một mình Thiên Bình là con . . . nên Song Tử đã lên ngôi lấy niên hiệu là Phong Vương. Thiên Bình trở thành Thiên Bình Hoàng Hậu. Đất nước nhỏ này dưới sự dẫn dắt của Song Tử năm năm tháng tháng phồn thịnh, chuyên giao thương với các nước khác.

Thiên Bình sinh hạ một công chúa, xinh đẹp không thua kém gì mẫu hậu của mình. Cô nhóc này tuy nhỏ tuổi thế nhưng đã có người tới tận nơi để cầu thân. Người đời truyền miệng nhau gia đình Hoàng tộc có bài thuốc bí truyền, khiến bọn họ trẻ mãi không già . . . Quả đúng là trẻ mãi thật, vì Thiên Bình và Song Tử dung mạo đều không thay đổi nhiều, dù tuổi có cao đi chăng nữa . . . từ nơi này xuất phát thêm nhiều mỹ nữ, mỹ nam đệ nhất thiên hạ. Có lẽ là do nòi giống đặc biệt . . . từ hoàng tử tới công chúa ai nấy đều đẹp dễ lạ thường.

.....

Banămqua . . .

Song Ngư vẫn ngủ vùi, không hề có dấu hiệu tỉnh lại, Bảo Bình định kỳ vẫn về cung để xem mạch cho Song Ngư, kết quả mọi lần đều như nhau. Thiên Yết không còn ở Long Ngâm điện nữa mà chuyển sang Phượng Nghi cung ở, hắn nói chỉ có nơi đây mới có hình bóng của nàng. Hắn đặt làm riêng cho Song Ngư một chiếc giường, xây thêm một tòa nhà riêng ở Phượng Nghi cung, để nàng ở tại nơi đó.

Ở tòa nhà này luôn luôn mang theo mùi thuốc . . .nên Thiên Yết không thể ở lại. Bảo Bình nói chỉ bằng cách này mới có thể duy trì mạng sống Song Ngư . . . dù là nàng ở trạng thái thực vật. Phượng Nghi cung được đổi tên thành Vĩnh Hằng cung. Thiên Yết ngoại trừ phê duyệt tấu chương ra . . . thỉnh thoảng hắn sẽ ngồi bên ngự án mà vẽ tranh.

Ba năm qua hắn không ngừng vẽ tranh, các bức vẽ đều treo đầy thư phòng. Mà nhân vật trung tâm của bức vẽ đều là một nữ nhân.

Đúng vậy .. đó là Song Ngư. Những biểu hiện hỉ, nộ, ai, lạc của nàng đều được hắn vẽ qua, bức vẽ nào cũng tỉ mỉ, chăm chút, khung cảnh mỗi bức vẽ là bốn mùa khác nhau . . .cứ thế thay phiên. Mỗi tối trước khi ngủ hắn đều tới thăm nàng.

“Ngư nhi . . . con chúng ta đã tròn ba tuổi, ở ngoài kia yến tiệc náo nhiệt, nhưng xem ra con thích gặp nàng hơn. Nàng mau tỉnh dậy ôm con, được không?” -Thiên Yết bế Tư Đăng, đặt hài tử bé nhỏ nằm cạnh Song Ngư.

Tư Đăng nhồm người, tay nắm lấy tóc Song Ngư mà kéo.

“Đăng nhi ngoan, đừng nghịch, sẽ đau mẫu hậu” -Thiên Yết nhẹ nhàng gỡ tay Tư Đăng ra.

“Ngư nhi, nàng mau tỉnh lại đi, ta và Đăng nhi rất nhớ nàng”

.....

“Ngư nhi, cây đào lại nở hoa rồi, rất đẹp, nàng mau tỉnh lại để xem đi, chẳng phải nàng thích nhất chính là nó sao?”

.....

“Ngư nhi, ta rất nhớ nàng, nàng tỉnh lại đi có được không?”

.....

Hắn mỗi ngày đều thăm nàng như thế, lần nào cũng nhắc nàng hãy tỉnh lại .. . Tới một ngày . . . hắn bận xử lý chính sự, không tới thăm nàng, phải tới tờ mờ sáng hôm sau hắn mới tới. Khi tới nơi hắn thấy nơi khóe mắt nàng hơi đỏ, còn gối thì đã ướt đầm, hắn kinh ngạc.

“Ngư nhi, nàng khóc sao? Nàng tỉnh lại rồi phải không???”

Không có ai đáp cả. . . nhưng nước mắt Song Ngư lại tiếp tục chảy dài . . . Dù lay thế nào Song Ngư vẫn không mở mắt . . . rất lạ. Hôm sau Thiên Yết dành cho người tìm Bảo Bình về.

.....

“Vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Hoàng thượng người cố nhớ xem .. . có điều gì tác động đến Ngư tỷ không?” -Bảo Bình hỏi.

“À. . .trăm mỗi ngày cứ tới giờ Ngọ sẽ thăm nàng, hôm đó trăm bận chút việc, sáng sớm hôm sau mới đến . . .” -Thiên Yết kể lại ngày hôm đó.

“Vậy là việc Hoàng huynh thăm Ngư tỷ đã thành một thói quen, cứ tới giờ đó là tới, thế nhưng hôm đó lại tới trễ . . . có lẽ . . . Ngư tỷ tưởng rằng Hoàng huynh xảy ra chuyện gì . . .cho nên đã khóc” -Nhân Mã phân tích vấn đề.

“Nếu vậy . . .Ngư tỷ cần chất kích thích!” -Bảo Bình đập tay.

“Kích thích thế nào đây?” -Thiên Yết nhíu mày, không hiểu nhìn hai người.

“Cứ làm thế này .. .”

.....

Giờngọ

.

Cánh cửa lại được mở ra. Thiên Yết chậm chậm bước tới bên giường, hẩn vuốt ve khuôn mặt Song Ngư . . giọng nói hơi nghẹn.

“Ngư nhi . . ta thật có lỗi với nàng . . .Đẳng nhi . . .Đẳng nhĩ đã .. .”

Nói tới đây hẩn liền rên rỉ khóc lóc. Lúc sau .. hẩn mới tiếp tục . . .

“Đẳng nhi bị đậu mùa, hiện tại . .đang rất nguy kịch. Còn Bảo Bình thì đổ bệnh suy yếu không thể cử động được . . .”

-Thiên Yết lại tiếp tục khóc lóc, hẩn đưa mắt liếc nhìn Song Ngư, thật ngạc nhiên khi nàng cũng khóc, tâm hẩn có hơi chút kích động.

“Hoàng huynh, không hay rồi!!!!” -Nhân Mã từ đâu xông vào cửa.

“Chuyện gì?”

“Tư Đẳng . . .Tử Đẳng . . . khó thở. .. có lẽ không qua khỏi”

Thiên Yết còn chưa kịp đọc tiếp lời thoại thì Song Ngư từ trên giường bật người dậy, nước mắt giàn dụa . . . Trước sự kinh ngạc của Thiên Yết và Nhân Mã, nàng leo xuống giường, chân trần chạy về phía Đông Cung.

“Đẳng nhi . . .con không được xảy ra chuyện gì . . .”

.....

ĐôngCung.

“Rầm!” -Cánh cửa thô bạo bị đẩy ra.

Bảo Bình đang ẵm Tư Đẳng trên tay, hát ru cho hài tử ngủ, chợt nàng dừng lại, trợn tròn mắt nhìn Song Ngư đang đứng trước mặt.

“Đẳng nhi . . .” -Song Ngư nhào tới ôm lấy Tư Đẳng. Dường như Tư Đẳng nhận ra đó là mẫu hậu của mình, liền bật cười khanh khách.

“Ngư tỷ . . .” - Bảo Bình lấp bắp . . .mắt nhìn về phía cửa, Thiên Yết và Nhân Mã cũng đã tới nơi.

Bảo Bình nhìn Song Ngư sau đó lui rađể Thiên Yết ở lại trong phòng.

“Ngư nhi . . .”

Song Ngư đang nựng tiểu hài tử, nghe Thiên Yết gọi mình chợt sững người, nàng xoay người nhìn hẩn, nước mắt lại tuôn.

“Yết . . .”

Thiên Yết đứng yên không nhúc nhích, mỉm cười nhìn nàng.

“Ngư nhi . . . ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi .. .”

“Ta yêu nàng”

Ba chữ hẩn nói ra, rất dứt khoát, rất nhẹ nhàng, rất chân thực. Song Ngư đặt hài tử vào trong nôi, chạy tới ôm lấy hẩn, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp mà khóc. Nàng đã chờ. . . đã chờ câu nói này của hẩn từ rất lâu . . . rất lâu rồi. . . .

.....

“Óahu hu hu hu hu hu”

“Trời ơi . . . Hỉ công công . . . có cần khóc tới mức đó không??” -Nhân Mã giật giật khóe mắt . . . nhìn Hỉ công công khóc bù lu bù loa.

“Ba năm rồi a . . . rất cuộc . . . đã đoàn tụ a . . .” -Hỉ công sụt sịt nói.

.....

Phải, ba năm chờ đợi, ba năm ngóng trông, ba năm nhung nhớ. Hắn nhớ tiếng cười, nhớ giọng nói, nhớ từng cái nhíu mi, nhớ từng cái cử chỉ . . . hắn không có lúc nào là thôi nhớ về nàng. Ba năm, không là dài, không là ngắn . . . dù cho thế nào . . . hắn vẫn sẽ đợi nàng . . . Rất cuộc . . . mong muốn của hắn đã được thực hiện!

THE END.

82. Series Lời Chưa Nói

1] Lời chưa nói - Xử Nữ

Ta - một nữ nhân mười tám tuổi. Cái tuổi phong hoa tuyết nguyệt chứa bao nhiêu mơ mộng. Ta không giống những vị tiểu thư danh giá trong vùng, chỉ biết thưởng trà, ngắm cảnh, ngày ngày ở trong nhà chờ người tới cầu thân.

Ta thiết nghĩ, tại sao nữ nhân lại chỉ có thể làm được có vậy? Trong khi nam nhân bên ngoài làm nên đại sự, còn đám nữ nhân thì ở nhà ngóng ngóng trông trông. Đây rất cuộc là cái đạo lý gì??

Ta không thể trở nên giống họ, ta không thể hoang phí tuổi xuân như thế được. Ta phải chứng minh cho thiên hạ này thấy rằng, nữ nhân cũng làm nên nghiệp lớn.

Cầm, kỳ, thi, họa thứ gì ta cũng tinh thông, nhưng ham mê nhất vẫn là đọc sách. Ta có thể đọc mà không cần tới ăn, dường như sách trở thành nguồn lương thực nuôi sống ta. Mẫu thân ta vì điều này mà lúc nào cũng cảm râm, lải nhải bên tai ta mãi.

Này, con nhất định sẽ để mẫu thân sáng mắt ra, con không tầm thường như họ. Con không thể uống phí cả đời mình được. Để tránh mẫu thân ta đành phải dọn đồ trốn sang Vinh Xuân phủ, nơi ở của bá bá ta. Bá bá ta có hai nữ nhi, người tỷ tên Song Ngư, muội muội là Bảo Bình.

Hai tỷ muội này rất trái ngược nhau. Bảo Bình hiếu động, linh hoạt, thông minh, đứa trẻ này rất thích y học, có một lần ta vào phòng muội ấy, trong đấy chất ngổn ngang sách y. Nói ra thì chắc chẳng ai tin, nhưng sự thật là những hiểu biết của muội ấy về Y học hoàn toàn đều do đọc sách, muội ấy chưa từng học qua vị sư nào cả.

Còn Song Ngư, một nữ nhân kỳ lạ, bình thường muội ấy rất hay cười, vẻ ngoài ngây thơ dễ đánh lừa ánh mắt kẻ khác, nhưng muội ấy lại có một tuyệt chiêu rất lạ, đó là "Khóc". Còn nhớ . . . muội ấy cùng Bảo Bình nghịch dại, làm chậu cây quý của bá bá bị rụng rơi bởi, bá bá nổi giận, đem roi gia bảo ra giáo huấn, roi vừa vung lên thì bá bá gặp phải ánh mắt long lanh, ngây thơ, đáng thương của Song Ngư thì khựng lại. Đành phải ậm ừ dặn không được tái phạm nữa, thế là cả hai tỷ muội được tha, về sau họ lại tái phạm thế nhưng vẫn không bị đánh. Khi ấy ta phải công nhận rằng, tuyệt chiêu của Song Ngư thật công hiệu, chỉ tiếc nó không hợp với ta.

Trong kinh thành luôn luôn sôi nổi về một vị Vương gia. Hình như là Tam Vương gia . . . Đi khắp quán trà, từ điểm nào cũng có lời bàn luận về vị Vương gia ấy. Người ta nói hắn là kẻ thông minh xuất chúng. Người ta nói hắn mưu trí hơn người Người ta nói diện mạo hắn rất anh tuấn Người ta nói . . .

Không biết bao nhiêu lời hay ý đẹp đồn đại về hắn, rồi chẳng biết khi nào . . . ta bắt đầu đem hắn trở thành vị thần của mình mà tôn thờ. Trong lòng ta luôn thầm mong sẽ có một lần được nhìn xem thấy hắn. Vào một ngày trời thu ẩm đậm . . . Song Ngư có tên trong danh sách tuyển tú, liền ngay đó phải nhập cung. Ngư phụ và Ngư mẫu khóc lóc suốt, còn Bảo Bình thì cũng ủ rũ đi nhiều. Còn ta .. ta thật sự không nỡ

rời xa vị muối muối này. Oa. . . có đánh chết ta cũng không ngờ nha . . . ta lại có thể thấy mặt vị Tam Vương gia trong truyền thuyết, hẳn quả thực như lời đồn đại thế mà khi ấy ta lại không nhận raAizzz thật ngốc, thật ngốc a.

Thế nhưng mà việc Song Ngư vào cung lại đem tới cơ hội cho ta, cơ hội để quen biết hẳnRất cuộc ý nguyện của ta đã được thỏa lòng mong ước. Trong lòng ta xúc động vô cùng. Hội thi hằng năm được tổ chức như thường lệ . . . ta đã mài dũa kiến thức bao lâu nay . . . rất cuộc đã tới lúc . . .Ta bất chấp tất cả, bất chấp cái mạng nhỏ bé này . . . quyết tâm đồ bằng vàng. Và hình như ông trời thật ưu ái ta . . . ta đồ cao Trạng Nguyên, ta được làm người bên cạnh hẳn.

Có phải ta đang mơ không????

Khi làm việc cùng hẳn . . . tìm ta vẫn thường đập nhanh so với bình thường . . . Thỉnh thoảng ta vẫn thừa cơ hội . . . len lén liếc mắt nhìn hẳn. Hình như ta rất dễ thỏa mãn hay sao ý . . . chỉ cần nhìn hẳn . . là ta hạnh phúc. . . Ta chỉ mong mỗi ngày trôi qua như vậy . . . êm đềm . . . nhẹ nhàng . . .

Tin tức hẳn thành thân như sét đánh bên tai, ta giật mình từ trong cõi mộng tỉnh dậy . . . Một cảm giác ghen tị, tức giận, chua xót dâng trào trong lòng ta. Chuyện gì thế này??? Ta không muốn điều này . . . ta không muốn!!!!!! Tới khi ta nhận ra cảm giác của mình, tới khi ta nhận ra . . . ta yêu hẳn. . .

Liệu có quá muộn?!

[2] Lời chưa nói - Ma Kết

Ta ngay từ khi được sinh ra đã trở nên khác biệt với hai hoàng huynh. Hai hoàng huynh chỉ thích võ, cả ngày toàn là mồ hôi cùng những vết thương ngoài da chồng chéo lên nhau. Ta thật không thích bộ dạng của họ tý nào, nhưng mỗi lần ta đi ngang qua sân tập võ thì thấy bọn họ dù mệt mỏi, mồ hôi tuôn như tắm thế nhưng mà vẫn cười nói vui vẻ rôm rả. Ta bĩu môi nhìn bọn họ. Bọn họ cười thật xấu!!

Đối với ta mà nói . . . mưu trí vẫn là điều cần thiết hơn hết. Vì sao?? Cho dù võ nghệ cao cường mà đầu óc trống rỗng, rất cuộc có ích gì? Ta không ngừng ra sức cố gắng, hằng ngày chú tâm nghe thái sư giảng, ngay cả cầm, kỳ, thi, họa cái gì mà ta không biết? Thậm chí ta còn giỏi hơn cả các vị tiểu thư danh giá khác.

Nói tới họ ta lại cảm thấy ngán, lúc nào cũng ông à ông ọ, làm bộ yếu điệu thực nữ. Thực chất toàn là giả vờta phi!! Phi!!

*phi = không thêm.

Phụ hoàng rất yêu thương ta, ta hưởng hết vô vàn ân sủng của người, dường như đó là lúc ta cảm thấy vô cùng kiêu hãnh nhất. Nhưng . . . haizzzz. Chỉ vài năm sau đó liền lòi ra thêm ba đệ đệ.

Tứ đệ: Thiên Yết.

Ngũ đệ: Song Tử.

Lục đệ: Nhân Mã.

Ta thân thiết với Tứ đệ nhất, hơn nữa tính tình hẳn vô cùng trầm lặng, hẳn có vẻ chịu khó đọc sách, song song đó hẳn cũng thích luyện tập võ nghệ. Hẳn bảo như vậy vừa rèn luyện thân thể vừa có thứ để mà phòng thân. Chợt ta nhìn lại ta . . . tới khi gặp nạn không biết ta dùng cái gì để phòng thân đây?

Lục đệ Nhân Mã rất nhí nhố, vô cùng trẻ con, hẳn giống hai hoàng huynh, rất mê võ. Thân thủ hẳn rất mau lẹ, linh động. Ta từng nói với hẳn khi nào ta gặp nạn, hãy nhớ bảo vệ ta dùm với. Haizzz làm hoàng huynh như ta thật mất mặt a.

Riêng Ngũ đệ, ta có vẻ không thích hẳn. Hẳn quá sôi nổi chẳng? Trong cung ai ở gần hẳn liền cất tiếng cười giòn. Hẳn được quá nhiều người yêu mến Ta sợ . . . sợ Phụ hoàng sẽ chuyển hướng sủng ái của ta lên người hẳn. Ta quá ích kỉ?

Nhưng xem ra ta quá lo xa. . . vì Phụ hoàng vẫn nhất nhất sủng ái ta, không hề suy giảm. Điều này làm Ngũ đệ căm ghét. Dùng một cái hẳn đòi rời khỏi Hoàng Đạo, đi ngao du tứ hải. Phụ hoàng cũng không hề ép hẳn ở lại, còn giúp hẳn mọi thứ để hẳn lên đường. Tháng tháng năm năm dần qua Song Tử chưa một lần trở về. . . Cho tới khi Phụ hoàng băng hà . . .

Giữa ta và hắn cứ mãi có một khoảng cách vô hình . . . khiến ta và hắn không thể nào gần gũi nhau được nữa . . .

Những tưởng sẽ không thể vãn hồi nhưng xem ra ông trời không phụ người có lòng. Huynh đệ ta hiện tại đã trở nên rất tốt, rất thân thiết với nhau . . .

Lần đầu tiên gặp nàng, ta không có ấn tượng gì nhiều lắm . . . nhưng dần dần nghị lực của nàng làm ta phải khâm phục và cảm thấy hổ thẹn thay cho đám nam nhân khác.

Nàng thích Bích La Xuân.

Ta cũng thế.

Nàng thích đọc sách.

Ta cũng thế.

Nàng . . .

Ta . . .

Ta và nàng có nhiều điểm tương đồng như nhau, khiến ta cảm thấy thân thiết với nàng vô cùng. Ta thích mùi hương pha lẫn hương trà của nàng. Thỉnh thoảng ta cũng hay lén lút quan sát nàng. . .Được cùng nàng trải qua mỗi ngày như vậy . . .cảm thấy thật thú vị, ta rất dễ mãn nguyện. Có phải không?

[3] Lời chưa nói - Sư Tử

Ta là một kẻ ương ngạnh, bá đạo, luôn thích nổi trội so với người khác, ta không thích đọc sách, ngâm thơ, càng không thích thưởng trà, ngắm trăng. Những thứ đó quá ư là nhàm chán!!!

Ta thích nhất chính là luyện tập võ nghệ, thế nhưng ta không thích làm việc trong vòng kiểm soát của triều đình, ta thích tự do làm những gì mình thích mà không phải để ý tới bất kỳ ai.

Ta thích kẻ khác phải khâm phục ta, nhưng không phải theo cách ép buộc, mà chính ta phải khiến họ vâng phục. Tính cách ta là thế . . . Thế mà khi đứng trước nàng, ta lại trở thành kẻ bị khuất phục.Thật xấu hổ!! Lần đầu nhìn thấy nàng, nàng chỉ là một tiểu oa nhi chưa hiểu sự đời. Nàng vận bộ y phục màu xanh dương linh động, đùa nghịch dưới ánh mặt trời chói lọi, tiếng cười sang sảng nghe rất êm tai.

Nàng luôn miệng gọi ta Sư huynh, Sư huynh. Ta yêu thích nàng tới nỗi chỉ cần nàng mở miệng nói thích, cho dù là sao trên trời ta cũng sẵn sàng hái xuống cho nàng.Tình cảm dành cho nàng cứ lớn dần lên trong tim ta.Nàng từ một tiểu oa nhi bây giờ đã trở thành một thiếu nữ dịu dàng, đáng yêu. Cứ mỗi lần nhìn thấy nàng là tim ta lại đập thình thịch, cả người ta nóng ran.

Hôm ấy là một ngày trời trong, ta đến phủ nhà nàng với ý định muốn cùng nàng kết thân, muốn cùng nàng nên nghĩa phu thê. Nhưng ý định đó đã bị dập tắt khi ta nhìn thấy ánh mắt chan chứa yêu thương của nàng nhìn hắn . . .

Tim ta như bị ai bóp nghẹt, nghẹn ngào không nói nên lời. Đau khổ bỏ đi. . . Có lẽ ta với nàng có duyên nhưng không có phận.

Dù thế ta vẫn mong nàng được hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy nàng từ phía xa, ta đã thấy ngập tràn hạnh phúc.

Ta cứ nghĩ nàng sẽ hạnh phúc khi ở bên hắn . . . nhưng ta đã lầm, hắn không hề yêu thương nàng, hắn đối với nàng chỉ là như huynh muội. Nàng đau khổ ta cũng đau khổ muôn phần, ta từng muốn đem nàng thoát ra khỏi nơi đó, cùng nàng cao chạy xa bay.

Ta hận nữ nhân đã cướp mọi thứ từ tay nàng, nhưng khi nhìn thấy nữ nhân ấy, ta liền không thể ra tay, nữ nhân ấy quá yếu mềm, ta không hề nhìn ra sự gian trá trong mắt cô ta, chính vì vậy ta bỏ ý định đó . . .Tin tức nàng bị bắt cóc khiến ta như bị rơi xuống đáy vực tối tăm, sâu hoắc, lạnh lẽo. Không được! Ta phải đem nàng trở về . . . Phải giữ nàng thật chặt, dù cho nàng đồng ý hay từ chối, ta vẫn muốn nói lời thật tâm xuất phát từ đáy lòng ta.

Rằng . . .

Ta yêu nàng . . .

[4] Lời chưa nói - Cự Giải

Phụ thân, phụ mẫu ta qua đời quá sớm, bỏ lại ta một mình cô đơn ở thế gian này, ta luôn muốn tìm một nơi nương tựa vững chắc, an toàn cho mình.

Nói chính xác hơn . . .ta muốn tìm một người thân . . . Khi vừa nhìn thấy hần, lòng ta đã bắt đầu lung lay. Ta âm thầm theo dõi hần, hần thật anh tuấn, lạnh lùng. Ta luôn bối rối khi đứng trước mặt hần . . .

Lòng ta đem đặt nơi hần, thầm mong có thể trở thành nương tử của hần, ước mơ của ta cuối cùng cũng thành hiện thực. Nhưng hiện thực lại không như ta mong muốn .. hần chưa hề . . .chưa từng yêu ta . . . Ta không trách hần, không oán hận hần.

Nhìn thấy cách hần đối xử ôn nhu với nữ nhân đó, ta đã ganh tị, vô cùng ganh tị. Lần đầu tiên trong đời . . . ta lại hành động như vậy. Nữ nhân ấy mềm mại, yếu đuối là thế . . . bị Dung phi bắt nạt . . . đáng lẽ ta phải ra tay giúp nàng . . . thế nhưng . . .

Sau khi rời khỏi hoa viên về cung. . . ta đã run rẩy nhìn bàn tay đỏ ửng của mình . . . ta hối hận . . . dẫn vật không thôi . . . Trải qua bao nhiêu chuyện . . . rốt cuộc ta và nữ nhân ấy cũng hóa giải được mọi khúc mắc . . . trở thành tỷ muội tốt của nhau . . .

Ta bị bắt cóc!!!!

Này này . . . ta sống rất có công đức nha, vì cái gì mà bị bắt cóc??? Nhìn thấy thanh kiếm như muốn chém ta ra làm đôi, ta thầm nghĩ . . . đời mình tới đây là tàn rồi . . . Thế nhưng chàng đã xuất hiện.Chàng như vầng thái dương rực rỡ chiếu sáng khoảnh khắc vô vọng trong cuộc đời ta . . .Bóng lưng chàng cao lớn, che chở ta . . . Chàng vì ta không tiếc cả mạng sống mình . . . Ta đã rung động . . .Thật sự rung động.

Nghe từng câu từng chữ yêu thương của chàng, nước mắt ta lăn dài . . không thể ngừng được.Khoảnh khắc ấy . . .ta thấy mình chính là kẻ hạnh phúc nhất thế gian? Như thế nào . . .sao ta lại quên mất . . .

.....

“Sư huynh, muội muốn thứ này . . .!!”

“Sư huynh, muội thích cái kia . . .!!”

Mặc cho những đòi hỏi khó khăn của tiểu oa nhi, chàng thanh niên ấy vẫn giữ nét cười trên mặt, giọng nói ôn nhu vô cùng.

”Chỉ cần muội thích . . .sao trên trời huynh cũng đem xuống tặng muội!

.....

“Sư huynh, muội đau quá . . .!!!” -Tiểu oa nhi khóc nức nở, chỉ chỉ nơi đầu gối đang rỉ máu.

“Đừng khóc!” -Chàng thanh niên mỉm cười, thổi thổi vào vết thương nơi đầu gối của nàng, giúp nàng băng bó vết thương.

.....

Ta như thế nào lại quên . . . Vẫn luôn có một người dõi theo, quan tâm, yêu thương ta. . . Sao ta lại vô tâm như vậy

Nhưng với ta, yêu thương sẽ không bao giờ là quá muộn . . . Ta không thể buông tay . . . ta không được phép phạm phải sai lầm trước đây . . . Cho dù là hơi trễ . . . Thế nhưng . . .ta vẫn muốn nói với chàng. Rằng . . . Ta yêu chàng . . .

[5] Lời chưa nói - Bạch Dương

Ta là huynh trưởng. . . trong một gia đình . . . hà hà như thế nào nhỉ . . .Ừm chính là . . . không được bình thường như bao kẻ khác . . .Phụ thân ta chính là Hoàng đế bệ hạ . . . cao cao tại thượng.Mẫu thân ta chính là Hoàng hậu . . . đứng đầu tam cung lục viện. Từ nhỏ ta đã phải sống trong cung, quanh đi quẩn

lại . . . thật nhàm chán. Hoàng thất vẫn thường tổ chức những bữa yến tiệc thiết đãi các quần thần trong triều, họ còn đem cả nữ nhi của họ tới . . .

Mẫu hậu khẽ nói . . . hãy lựa chọn một nữ nhân ưng ý cho riêng mình . . .

Chính là ta nhìn khắp một lượt . . . không hề có ai lọt vào mắt ta. Bọn họ yếu đuối, giọng nói thì thật khó nghe . . . bọn họ như ong bướm vây lấy ta . . . Ngày này . . . ta không có mặt đâu mà cho các người hút . . . tránh ra, tránh ra. . .

Cái gì mà yếu đuối thực nữ, quân tử hảo cầu??? Đẹp, đẹp hết. Ta chỉ thích là chính mình, thích múa võ, thích luyện kiếm, khao khát được xông pha trận mạc.

Cuối cùng ước muốn của ta cũng đạt được, ta thống lĩnh hàng vạn quân tinh nhuệ, ta cầm chắc cương ngựa, trên người là bộ giáp bạc sáng óng ánh dưới ánh nắng mặt trời. Ta chinh phạt hàng chục các quốc gia khác, được người đời xưng tụng là Chiến Thần. Địch hễ nghe thấy danh ta liền lui bước. Tướng địch nghe uy đã vội đầu hàng. Ta cứ ngỡ cả đời của ta cũng sẽ chỉ đơn giản là như vậy . . . Thế nhưng duyên trời đã cho ta gặp nàng . . . Nàng có một cái tên rất là khỏe mạnh.

Nàng không giống những nữ nhân khác. Nàng không tinh thông cầm, kỳ, thi, họa. Thậm chí cả vào bếp cũng không biết cách. Nàng mang một vẻ đẹp đáng yêu đến lạ kỳ, ta thích ngắm nhìn nàng, thích thấy nàng vui vẻ ăn uống, thích cách nàng không hề đòi thưởng thức thứ này, thứ kia. Tâm tính nàng vô cùng lương thiện, thuần khiết không vướng bụi trần.

Nàng lúc nào cũng cản dận ta không được có ý đồ với nữ nhân khác, nếu nàng mà phát hiện sẽ tiễn ta đi theo nữ nhân đó luôn? Có nhiều lúc ngăn ngại một mình, ta lại bật cười khi nhớ về nàng. Ta hỏi nàng thích ăn món gì nhất, nàng lại bảo món nào ngon cũng thích.

Còn ta, nàng biết không? Món ngon thì nhiều vô số kể . . . Mà món ta thích . . . Lại chỉ có một!

[6] Lời chưa nói - Kim Ngưu

Mẫu thân ta rất hay cảm râm ta . . . Nữ nhi là phải yếu đuối. Nữ nhi là phải biết cầm, kỳ, thi, họa. Nữ nhi là phải . . . Phải . . . Aizzz Aizzz . . . ta không thích trở nên giống đám nữ nhân khác . . .

Ta muốn là chính mình, muốn làm những gì mình thích, dù có ép buộc ta thế nào . . . cũng đừng hòng khiến ta vâng phục. Sở thích của ta chính là ăn uống, mẫu thân ta lại bảo . . . sở thích của ta giống trư thế??? Xùy xùy . . . mẫu thân thật không biết đạo lý gì a . . .

Món ăn chính là cả một nghệ thuật nha, mà người thưởng thức nó chính là nghệ nhân. Không phải món nào ta cũng thích đâu a . . . ta khá là kén chọn, món ta khen ngon, chính là ngon. Đảm bảo không sai bao giờ. Cuộc sống ta cứ trôi qua như vậy .. . món ngon nào trong nước. . . ta cũng đều đã nếm qua . . . Thế nhưng . . . khi gặp chàng.

Chàng lại chính là món ngon, lạ nhất mà ta từng thấy qua. Chàng mang hương vị của nắng và . . . một chút phong trần.

Khi chàng cười hàm răng trắng đều lộ ra, sáng rực rỡ. Nụ cười của chàng so với vàng thái dương chỉ sợ hơn chứ không kém. Chàng rất đặc biệt, không nhơ nhỡ như người học văn . . . chàng mang khí chất hào hùng, khí thế, mang lại một cảm giác vô cùng an toàn.

Chỉ cần có chàng ở bên . . . ta không sợ hãi điều gì cả. Chàng không chê ta . . . một nữ nhân không biết gì . . . hi hi . . .

Thậm chí chàng còn đồng ý thú ta làm thê tử của chàng. Còn hứa cùng ta . . . Hạnh phúc tới rằng long đầu bạc.

Ta nói với chàng rằng . . . món nào ngon ta đều thích . . .

Nhưng chàng nào có biết. Món ngon nhất . . . Chính là chàng . . .

[7] Lời chưa nói - Bảo Bình

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình . . . ừm như thế nào nhỉ? Có lẽ là . . . một gia đình khác người. Cha ta là một tri huyện nhỏ của một tỉnh nhỏ gần kinh thành, nơi đây phải nói là quanh năm yên bình, người dân lương thiện, không có cướp giết, giết người gì xảy ra khiến cha ta thấy nhàm chán vô cùng, ông thường hện bạn bè đánh cờ, câu cá . . .v. . .v..

Nương ta thì tùm năm tùm ba bà tám với các vị phu nhân khác, tỷ tỷ ta, Song Ngư . . . dịu dàng, thướt tha như nước, lúc nào cũng chỉ thích tập đàn, ngâm thơ với Xử tỷ. Rốt cuộc chỉ còn mình ta bơ vơ . . . đám nhóc khác không thèm chơi với ta, bảo là ta không được bình thường, tránh xa ta càng tốt, nhiều khi ta cứ nghĩ . . . liệu ta có phải là con lụm không???

Ta dò hỏi nhiều lần nhưng cha, nương, Ngư tỷ chỉ cốc đầu mắng ta ngốc tử. Ưc chế quá ta liền dứt tã bỏ nhà ra đi, nước mắt ròng ròng, khi ấy ta chỉ mới năm tuổi.

.....

Ta lang thang khắp nơi, gặp đủ loại người, với đôi chân ngắn ngủn của ta chẳng đi bao xa được. Ta tá túc ở một ngôi chùa hoang, ở đó có khá nhiều ăn mày. Trong một đêm mưa gió bão bùng, sấm chớp giạt kinh người. Một người ăn mày đã già đương lúc hấp hối, những tên ăn mày khác khóc ầm ĩ.

Ta mới hỏi vì sao không mời đại phu? Ta để ý thấy người này bệnh đã mấy ngày trời. Họ đau khổ đáp lại.

“Tiền không có làm sao mời đại phu được”

Ta ngẩn ngơ nhìn người ăn mày già nhắm mắt trút hơi thở . . . khi đó ta đã quyết tâm, thật sự quyết tâm. Ta nhất định phải trở thành một thầy thuốc giỏi nhất thiên hạ, cứu chữa muôn người!!!

.....

Ngày hôm sau ta đã bị phát hiện ra, và bị lôi về Vinh Xuân phủ, nghe cha và nương giáo huấn hồi lâu, lời tuy nặng nhưng mà ta để ý thấy cha và nương hai mắt đỏ hoe . . .ta đã bật khóc!!

“Cha, nương, con sai rồi!”

Về sau tuy cha nương cũng như trước, cứ thích rong chơi bên ngoài, Ngư tỷ thỉnh thoảng mới chơi cùng ta, ta vừa nghiên cứu sách y, vừa tự chế ra những trò chơi lạ, cuộc sống cứ thế trôi qua.

.....

Khi ta mười lăm tuổi, Ngư tỷ tiến cung, Xử tỷ thì được làm quan trong triều, chỉ còn mình ta . . . sự xuất hiện của hần đã đem lại niềm vui nho nhỏ cho ta. Mặc dù hần phá phách không ngừng, làm hỏng không biết bao nhiêu thứ, dù bề ngoài ta trách mắng nhưng trong thâm tâm ta lại đang tươi cười. Hần theo như lời đã hứa, cùng ta đi xa hái thảo dược. Trên đường núi gập ghềnh, nhờ có hần mà ta cảm thấy an toàn hơn, nhờ hần bên cạnh đồng hành cùng trò chuyện, làm ta vui vẻ không ít.

Thật xui xẻo biết mấy . . .ta lại bị trượt chân ngã xuống vực, may mắn là có một người tự xưng Thư Quân cứu sống ta, nàng ta tuy bí ẩn nhưng không phải người xấu. Trong một lần cùng Thư Quân hái thuốc, ta bắt gặp hần đang nằm bất tỉnh, vừa mừng rỡ, vừa lo sợ, ta vội đưa hần về căn nhà tranh.

Năn nỉ ỉ ôi Thư Quân giúp ta cứu hần, Thư Quân muốn ta dùng mạng của mình đổi lấy mạng hần. Ta nhìn hần mê man nằm trên giường, lòng vô cùng hối hận vì đã bắt hần phải tới đây cùng ta, lúc ta nhìn thấy hần nằm bất tỉnh, tìm ta như ngừng đập, ta sợ mất hần.

Cố kiềm không cho nước mắt rơi . . . ta không ngần ngại đồng ý điều kiện của Thư Quân. Vì hần . . . ta một chút cũng không tiếc mạng sống của mình!

[8] Lời chưa nói - Nhân Mã

Là hoàng tử út trong gia đình Hoàng tộc, Phụ Hoàng và Mẫu Hậu rất cưng chiều ta. Các Hoàng huynh cũng nhường nhịn ta không ít. Ta thích leo đèo theo sau Sư huynh, bám dai vô cùng. Ta lớn lên no đủ, hạnh phúc, muốn gì có đó, kẻ khác nhìn vào . . . thập phần ghen tị.

Ta ham mê võ nghệ, thường xuyên luyện tập, tới năm mười sáu kỹ năng dùng kiếm, kinh công cùng các thể võ của ta đã đạt mức thượng thừa. Ta vẫn khát khao được xông pha chiến trận nhưng các hoàng huynh không cho . . . ta biết vì ta là nhỏ nhất nên họ không muốn ta bị thương tổn gì.

.....

Lúc gặp nàng . . . ta đã ngẩn ngơ, miệng bật ra câu ‘Nàng thật đáng yêu’ mà không suy nghĩ, hình ảnh nhí nhố, tiếng cười như chuông bạc, nàng giống một tiểu hài tử vô lo, ta nhất thời cảm nắng nàng.

Mãi sau ta mới trở lại trạng thái ban đầu, nhưng khi gặp lại nàng. Nhịn không được mà tìm đập thình thịch, tuy bề ngoài ta làm bộ không để ý nhưng thỉnh thoảng vẫn hay lén lút nhìn nàng. Ta thích trêu chọc nàng, nhìn nàng tức giận thật rất đáng yêu, sau lễ mừng thọ của Hoàng thượng ca ca, ta y lời cùng nàng đi xa hái thảo dược. Trên đường ta cố trêu chọc nàng, đem tiếng cười đến cho nàng, để nàng quên đi sự mệt mỏi.

Ta đã quyết bảo vệ nàng an toàn thể nhưng chính mình lại sơ sẩy để nàng trượt chân ngã xuống vực . . . Vực sâu thăm thẳm . . . rõ ràng cơ hội sống sót e là quá thấp . . . thế nhưng ta không từ bỏ ý định, ta nhất định phải tìm được nàng . . . đem nàng về nhà . . . Phải! Cùng nhau về nhà . . .

Ông trời quả không phụ tấm lòng ta . . . rốt cuộc ta cũng tìm được nàng. Thế mà Quân Quân đáng ghét lại nở ra điều kiện đổi mạng sống . . . ta thật tức chết . . . Ta sẵn sàng đứng chỉ vào mặt Quân Quân, rống lên rằng.

“Mạng Bảo Bảo vô cùng quan trọng, so với mạng của ta vốn là gì đâu!!!!”

Mạng ta, ta không cần. Chỉ cần nàng sống tốt!

[9] Lời chưa nói - Thiên Bình

Là công chúa của một tiểu quốc, là nữ nhi duy nhất của Phụ Hoàng . . . thừa hưởng nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Mẫu Hậu . . . mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý.

Chính là ta - Thiên Bình công chúa!

Ta may mắn hơn những người khác . . . dung mạo, gia thế . . . ông trời quá ưu ái ta . . . nhưng được cái này thì mất cái kia . . . Ta càng lớn càng xinh đẹp, bao vương tôn quý tộc tới cầu thân . . . bọn họ vì mê luyện võ ngoài mà muốn thú ta về làm nương tử . . . bọn họ không ngại đưa ra bao nhiêu là của hồi môn quý giá. Họ nào có biết . . . thứ ta cần không phải là vật chất.

.....

Mười bảy tuổi . . . ta phải sang Hoàng Đạo để hòa thân, ta phải xa phụ hoàng, xa quê hương của mình để tới một đất nước xa lạ. Hoàng Đế của Hoàng Đạo rất có khí chất, bề ngoài phải nói là một hảo mỹ nam nhưng ta lại không thấy có một chút thích thú gì . . . Ta không muốn thành phi tử, tranh giành sủng ái nơi hậu cung, ta muốn một vợ, một chồng . . . đồng giường cộng chẩm.

Đối với vị Hoàng Đế quyền lực ta không hứng thú, thế mà chàng . . . thì . . . Chàng mang một gương mặt rạng ngời, ngũ quan cân đối, cười một cái đã làm cả vùng trời bừng sáng. Ha ha . . . ta có nói quá không nhỉ? Nhưng là . . . ta cảm nhận được . . . chính là như vậy.

Chàng là người biết cách ăn nói, biết cách lấy lòng, lại đào hoa phong lưu. . . ta cố giữ cho bản thân không phải lòng chàng . . . vì ta sợ . . . yêu một người như chàng sẽ khiến bản thân chịu nhiều ủy khuất. Ấy thế mà . . . ta lại chấp nhận thành thân . . . trở thành nương tử của chàng. Chàng đối xử với ta rất tốt, không còn lui tới kỹ viện nữa, hầu hết thời gian chàng đều ở bên ta, hoặc là xử lý một chút công việc mà Ma Kết huynh giao.

Ta đang hưởng thụ hạnh phúc . . . bỗng từ đâu xuất hiện một nữ nhân tự nhận mình mang thai con chàng . . . buộc chúng ta phải nuôi ả. Chàng đã phủ nhận . . . không phải của chàng, thế nhưng ta lại không tin chàng. Mãi về sau khi mọi việc được phơi bày . . . ta mới biết ta đã trách lầm chàng. Ta bị ả hại . . . dung nhan mất đi . . . ta chẳng còn gì . . .

Chàng không nhận ra ta, luôn miệng bảo ta không phải Bình nhi của chàng, luôn miệng bảo ta giao Bình nhi ra. . . .ta đau đớn vô cùng . . .

Bình nhi . . ở ngay trước mặt chàng đây mà . . .Ta tuyệt vọng tìm tới cái chết . . . Khi ta cảm thấy cơ thể dần dần mất đi sức lực cùng hơi thở . . ta lại được kéo lên bờ . . .Khi tỉnh lại, thấy chàng ở bên xin ta tha thứ . . .ta thấy lạnh lẽo trong lòng . . . vì sao? Chẳng phải chàng chối bỏ ta trước sao? Chẳng phải chàng đã bảo ta không phải Bình nhi của chàng?

Lòng ta quặn thắt lại . . . đau đớn hơn bị ngàn mũi tên xuyên thấu . . . tưởng rằng đã gặp được một nửa đích thật . . . thế nhưng ta lại không có phúc phần đó.

Ta cứ nghĩ cả đời sẽ không tha thứ cho chàng thế nhưng hành động của chàng đã làm ta lung lay Chàng sẵn sàng không ngại đau đớntừ bỏ dung mạo của mình chỉ vì ta . . . thử hỏi . . . tấm lòng của chàng, chân tình của chàng . . . ta sao nỡ chối từ? Sóng gió đi qua . . . bầu trời lặng yên trở lại . . . Chúng ta lại thuộc về nhau!

[10] Lời chưa nói - Song Tử

Là một kẻ phong lưu . . . e hèm . . . cái này không phải do ta nói à nha! Là thiên hạ đồn thổi ta thành ra như vậy. Có lẽ là ta ham chơi thật, phong lưu thật . . . nhưng chỉ là qua đường . . .

Ta chính là đang đợi một nửa thực sự! Một nửa sẽ cùng ta chung sống tới già. Một nửa sẽ cùng ta đi chung con đường.

Một nửa mà ta yêu hơn mạng sống . . . Rốt cuộc ta cũng gặp được một nửa của mình . . . Nàng như một cơn gió xuân nhẹ thổi vào đời ta . . . mát mẻ, trong veo, thuần khiết.Dung nhan tựa như tiên giáng trần, xinh đẹp động lòng người.. .ta đã say đắm trước vẻ đẹp đó. Nàng là một đóa hoa nở rộ, tràn ngập hương thơm . . . ta thật không đưa tay ra hái . . .

Nhưng . . . khi biết nàng sắp gả cho Hoàng thượng . . .hắn thấy rất bức rức, khó chịu, hắn muốn là kẻ duy nhất sở hữu đóa hoa đẹp ấy, không cho bất kỳ ai chạm vào. Nhưng hắn không muốn gây mất tình huynh đệchẳng biết nên xử trí thế nào . . . Hắn đấu tranh tư tưởng dữ dội . . .nhưng không biết nên làm thế nào . . . đành phải đi mua vui giải sầu.

Nào có ngờ . . từ đó mà xảy ra chuyện lớn Ta xin thề với đất, với trời . . . ta tuy phong lưu nhưng không bao giờ chung đụng với nữ nhân . . . chẳng qua là đùa giỡn mà thôi . . . mùi vị nữ nhân thế nào ta còn chưa biết nữa là . . . oan ức quá, khi không lại lời ra một cái “hài nhi” chưa sinh.

Giải thích bao nhiêu lần thế mà nhất nhất không tin tưởng ta . . .khiến ta thất vô cùng . . .nhưng không thể trách nàng được, ai bảo ta bị mang cái danh phong lưu chứ. Ta không còn lời nào để giải thích . . . mặc kệ nàng nghĩ sao thì nghĩ. Ta ngay thẳng, vốn là vậy!!!! Ta liền từ hôm đó ít ở phủ hơn, nên khi nàng gặp nguy nan ta lại chẳng ở bên để chống đỡ cho nàng. Đứa trẻ quả thực không phải con ta, sự trong sạch của ta đã được chứng minh! Đổi lại nàng bị chúng hãm hại . . . mất đi dung nhan. Ta một mực phủ nhận.

“Nàng không phải Bình nhi!!!”

Ta nào có muốn nói lời tổn thương nàng . . . nhưng do thần trí ta quá rối loạn . . . không tự làm chủ được lời mình . . . Khi nghĩ lại . . ta thấy mình là một nam nhân tệ hại!! Vì dung nhan xấu đi mà chối bỏ nàng. Ta đi tìm rượu giải sầu . . . khi trở về đã say khướt . . .nghe tin nàng trầm mình tự vẫn . . .ta như người rơi xuống đáy vực . . . đau khổ không cách nào nguôi. Nhìn đôi hài đỏ nằm bên cạnh thân thể ướt nước của nàng . . .ta mới biết . . . ta chính là có mắt như mù . . .

Nàng ở ngay trước mắt thế mà ta lại không nhận ra . . .

Ta phải rơi lệ bao nhiêu lần thì tâm mới hết đau? Ôm nàng vào lòngta tự trách bản thân đã quá sai lầm. Ta nguyện trở nên như nàng, không cần cái bề ngoài này nữa . . . ta chỉ cần có nàng. Tấm lòng này là thật!

Chân tình này cũng là thật!

Hết thấy của ta đều thuộc về nàng . . . !

11] Lời chưa nói - Thiên Yết

Ghi chép của Hoàng Đế.

Trẫm . . . là vua một nước. Đứng đầu thiên hạ, mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay, hậu cung ba ngàn giai lệ . . . muôn hoa đua nở, hoa nào cũng đẹp . . . nhưng trẫm một chút cũng không hứng thú.

Trẫm còn nhớ trước đây . . . khi vẫn còn là một tứ hoàng tử. Trẫm luôn là một kẻ trầm tính, tĩnh lặng, rất khó gần gũi với người khác, người thân thiết nhất với trẫm chính là Ma Kết.

Trẫm thường thích đọc sách cùng hân . . . hai huynh đệ rất hiểu nhau. Lúc rảnh rỗi trẫm lại luyện tập võ, dùng để phòng thân. Nói đúng ra là . . . trẫm là kẻ văn võ song toàn.

Phụ Hoàng? . . . Ngay cả mặt của người như thế nào trẫm còn không nhớ kĩ . . . hai tiếng Phụ Hoàng ta rất ít khi gặp ta, và Mẫu Hậu cũng thế. Dù sao trẫm cũng không quan tâm cho lắm . . . gặp rồi cũng biết nói gì đâu.

Ấy thế mà . . . người được lựa chọn làm thái tử lại chính là trẫm!!

Phụ Hoàng!! Người đừng có đùa!!! Trẫm cứ thế bị bọn họ quay như chong chóng, từ y phục hoàng tử đổi sang thái tử, trẫm được chuyển về Đông Cung ở, nơi dành riêng cho thái tử. Trẫm bắt đầu chịu sự giáo dục của một vị vua tương lai, chịu rất nhiều áp lực đè lên. Nhìn các hoàng huynh, hoàng đệ lúc nào cũng vui vẻ, nói cười trong các bữa tiệc . . . trẫm ganh tị . . .

Thầy dạy trẫm là Tể Tướng đương triều, là một người tận trung với nước, hiếu với dân, ông có một nữ nhi duy nhất, tên Cự Giải, xinh đẹp, dịu dàng, phẩm chất đạo đức không ai sánh bằng, lại biết cách đối nhân xử thế. Trước khi lâm chung . . . ông nhờ trẫm chăm sóc nàng, trẫm biết nàng có cái gọi là tình ý với trẫm . . . thế nhưng trẫm khi ấy không có cảm hứng mà xảy ra tình yêu nam nữ . . . trẫm chỉ tập trung học tập và xem Cự Giải như một muội muội mà đối đãi.

Chẳng bao lâu sau . . . Phụ Hoàng băng hà . . . trước khi lâm chung, ông đã nắm chặt tay trẫm, trước mặt các huynh đệ khác . . . dặn dò trẫm hãy bảo vệ giang sơn, dặn dò trẫm hãy cứng rắn kiên cường, dặn trẫm hãy yêu lấy đất nước này, người dân nơi đây, làm một vị vua tốt.

Trẫm khi ấy đã hứa với người. . . sẽ giữ lấy giang sơn của người. Ngày trẫm lên ngôi, cả hoàng cung rộng lớn ai nấy đều quỳ dưới chân trẫm. Miệng tụng hô chúc mừng. Tiếng hô như sấm rền bên tai, bất giác trẫm cảm thấy . . . mình đã có được thiên hạ trong tay.

Vài tháng sau Ma Kết tổ chức tuyển tú, trẫm không quan tâm lắm, mặc kệ hân tuyển ai thì tuyển.

Trẫm theo như lời đã hứa, lập Cự Giải làm Đức phi, cung cấp đầy đủ mọi thứ cho nàng, để nàng sống sung túc, không phải lo sầu điều chi.

Trẫm cứ tưởng cuộc đời trẫm sẽ ảm đạm trôi qua như vậy . . . nào ngờ sự xuất hiện của nàng đã làm đổi mới tất cả.

Ta gặp nàng một cách rất tình cờ . . . hai lần ở tại cùng một nơi. Có lẽ chúng ta có duyên.

Ta anh tuấn, soái ca thế này mà nàng lại nghĩ ta là thái giám . . . ta cười khổ trong lòng, nhưng cũng không muốn nói ra thân phận thật của mình.

Ta thích nhìn thấy nàng khi đứng dưới trăng . . . mơ hồ . . . khó nắm bắt. Ngũ quan nàng tinh tế, nét đẹp dịu dàng như nước . . . khiến ta nhung nhớ không thôi.

Chợt nhận ra . . . hình ảnh nàng đã ngập tràn trong tâm trí ta . . . Từ cách xưng hô trẫm quen thuộc thế mà khi đứng trước nàng ta lại xưng hô bằng ‘Ta’. Ta không muốn với tư cách là vua trước mặt nàng, mà với tư cách là một phu quân của nàng.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra, nàng biết thân phận thật sự của ta . . . thế nhưng chỉ giận dữ chút ít, hôm sau lại tươi cười như trước. . . .

Nơi hậu cung này . . . sóng gió quá nhiều, ta rất sợ nàng bị kẻ xấu hãm hại. Ta tui là vua nhưng cũng có những cái giới hạn của một vị vua.

Ta chỉ vì một chút ham vui, để nàng lại hậu cung một mình, khiến nàng bị kẻ khác hãm hại, xót thương nhìn nàng hao gầy ốm yếu, ta tự hận chính mình đã quá lơ là. Những ai dám đụng đến nàng, ta sẽ cho bọn họ sống không yên thân!!!!

Ta sắc phong cho nàng làm Quý phi, ban cho chữ Duyên . . . vì ta thấy chữ này tặng nàng rất hợp, ta và nàng tình cờ gặp nhau, hoàn toàn là do duyên số.

Ngày đại hôn của hoàng huynh và hoàng đệ, khi đang ngồi trên ngự giá trở về cung sau buổi tiệc, nàng chỉ đơn giản nói muốn mặc hỉ phục, mà ta đã hiểu sai lệch.

Ta là Vua, ngoại trừ Hoàng Hậu ra, không ai được phép mặc hỉ phục. Nàng nói thế khiến ta nghĩ . . .nàng muốn làm Hoàng Hậu. Ta không tin tưởng vào nữ nhân ở chốn hậu cung này nên đã nhẫn tâm nói rằng nàng mặc hỉ phục sẽ không hợp.

Vào ngày mừng thọ cho ta, từ trong đám người, tên Xà Phu ấy xuất hiện cùng một nữ nhân. Lúc đầu ta rất kích động, cứ ngỡ An Du . . . nhưng lý trí đã đánh thức ta . . . nữ nhân đó nhất định không phải An Du, ta còn lạ gì tính Xà Phu?

Thế là ta liền tương kế tựu kế. Sớm biết ả Nhạc Vân đó sẽ gây tổn hại cho nàng, ta đành đẩy nàng vào lãnh cung, có như vậy . . . ả mới không để ý nhiều tới nàng nữa, tiện bề để ta ra tay lật mặt ả. Ta đối xử lạnh nhạt với Song Ngự nhưng trong lòng cũng đau đớn lắm.

Đêm khuya . . .ta chờ khi nàng ngủ rồi mới đến bên cạnh nàng, ở cái nơi lãnh cung tối tăm này . . . thật ỷ khuất cho nàng. Chỉ mong nàng hãy kiên trì . . . nhẫn nại chờ ta. Ý đồ của ta rốt cuộc cũng thành công, đưa ả vào tròng. Ta trở về ngự thư phòng . . . lấy ra bức tranh vẽ An Du. . . nữ nhân trong tranh mang dáng vẻ cô đơn đượm buồn, ánh mắt nàng luôn nhìn về phía xa xôi . . . dường như nàng là kẻ không thuộc về nơi này. Ta rất yêu nàng . . . khi nàng chết đi . . .ta đã hứa không yêu ai nữa .. .chính vì thế mà ta đã không thừa nhận yêu với Song Ngự.

Tin dữ truyền đến tai . . .ta hồi hải tới lãnh cung . . . chỉ thấy nàng mê man nằm đó . . .trước khi ngất đi nàng vẫn thủy chung hỏi ta câu hỏi ấy. Câu hỏi mà ta không dám trả lời thật lòng mình.

“Trên đời này, chàng yêu gì nhất?”

Khi ấy ta đã định buộc miệng đáp lại . . . nhưng lời chưa nói đã bị kiềm lạiThái y tới bắt mạch cho nàng, khẳng định nàng đã hoài thai hài tử của ta.

Lòng ta rạo rức không thôi, muốn lay nàng dậy để cùng chia sẻ niềm vui này. Thế nhưng nàng sau khi tỉnh lại vẫn mặt lạnh với ta, không thềm để tâm tới ta . . . ngay cả nhìn một cái cũng không.

Ta biết ta có lỗi với nàng, ta cũng không muốn biện minh gì nhiều, chỉ âm thầm ở đằng sau quan sát nàng, không để nàng bị bất kỳ kỳ thương tổn gì nữa.

Cho tới lúc nàng lâm bồn . . . ta ở bên ngoài bồn chồn không yên . . . bất chấp nơi sinh nở của nữ nhân, ta lao luôn vào trong. Cố gắng trấn an nàng, không để nàng suy nghĩ lung tung. Cuối cùng nàng cũng an toàn sinh hài nhi

Ta hạnh phúc ôm đứa trẻ trong lòng, ngắm nhìn nó . . . cảm giác lần đầu được làm cha . . . thật rất mới lạ, ta cứ thích ôm nó mãi không thôi.

Nhưng . . . tên Xà Phu ấy lại quá to gan, cho người hành thích ta, đáng lẽ ra ta là người hứng mũi tên ấy, thế nhưng mànàng lại xuất hiện. Ôm nàng đầm máu trong lòng, ta lo sợ mất nàng, khi ấy ta rất hối hận vì sao trước đây không chịu nói yêu nàng sớm hơn?

Nàng trở thành một hoạt tử nhân . . . vĩnh viễn ngủ vui.

Ta đau đớn vô cùng, đau tận xương tủy, lần đầu tiên trong cuộc đờita đã khóc ai bảo nam nhân không được khóc?

Dù lúc An Du chết đi . . . ta cũng không khóc. Thế mà với nàng . . . lệ không kiềm được mà rơi . . . Ngự nhi . . . nàng biết không . . . lời yêu thật sự không nhất thiết phải nói rachỉ cần trong tim ta có nàngchỉ bằng hành động của ta . . . đủ để chứng minh

Ta yêu nàng!

*Những lời này do chính tay Hoàng Đế thứ mười hai của Hoàng Đạo viết ra, sử sách không có lưu lại, cũng không ai đề cập đến. Thế nhưng khi vị Hoàng Đế này băng hà . . . những ghi chép của hắn được chôn cất theo cùng. Tấm chân tình của hắn . . . không cần phải cho thiên hạ biết . . . chỉ cần nàng biết!

[12] Lời chưa nói - Song Ngự

Một kẻ cả đời không ham danh lợi, cũng chẳng ưa hư vinh, ta chỉ muốn sống đơn giản, làm một cái nữ nhân bình thường, hiểu biết cầm, kỳ, thi, họa sau đó được gả đi, rồi lại sinh con đẻ cái, nuôi dưỡng chúng . . . rồi an hưởng tuổi già.

Xử tử thường nói ta không phải là kẻ cầu tiến, chỉ biết thả mình mặc kệ mọi thứ diễn ra. Có lẽ là vậy thật. Bình thường ta đều ở nhà chẳng ra đường nửa bước, hiếm có lắm mới đặt chân ra ngoài.

Thế mà có nằm mơ ta cũng không nghĩ mình có ngày này, tên ta có trong sổ danh sách tuyển tú, kỳ lạ, ta rõ ràng rất ít ra ngoài, làm sao họ biết đến ta? Thầm nghĩ . . . phụ thân ta chỉ là một quan nhỏ, ta tiến cung chắc gì đã được làm phi tần phẩm cao.

Ngày ta đi, cha và nương khóc suốt suốt, ta cố gắng giữ vẻ mặt vui vẻ trước bọn họ nhưng khi bắt đầu khởi kiệu, ta đã bật khóc nức nở cho tới lúc cửa cung, ta mới bình tĩnh lại, ngừng khóc.

Hoàng cung là nơi thế nào? Uy nghiêm, tráng lệ, xa hoa . . . mọi thứ đều rất rực rỡ. Ta bước ra khỏi kiệu, ngẩng mặt nhìn vào bên trong cửa cung, mọi thứ đều thật lộng lẫy.

Nơi nào thâm sâu tựa đáy vực, thăm thẳm, tối tăm không có đường ra. Nơi nào lòng người thâm hiểm, ngoan độc được ngụy trang bằng những vẻ đẹp hoàn mỹ. Nơi nào chỉ có bước chân vào mà cánh cổng đằng sau mãi mãi khép kín lại.

Nơi nào mỗi bước đi đều là một bước tính toán chuẩn xác đến từng ly từng tý nếu không sẽ phải trả giá bằng chính mạng của mình.

Nơi nào tình yêu chỉ là phù du, hoa trong gương, trăng trong nước, mãi mãi không tồn tại một thứ gọi là chân tình? Ta hiện đang đứng ở nơi như thế . . . ta nhìn xung quanh . . . chẳng ai thân thiết. Bọn họ hôm nay có thể cười nói vui vẻ, chẳng biết mai sau có dùng thủ đoạn để triệt hạ đối phương không? Nhưng với một kẻ bình thường như ta, không chắc là có cơ hội được sủng ái. . .

Thế nhưng ông trời liệu có quá ưu ái ta? Ta thi thố tài nghệ nào, đều hoàn thành xuất sắc, là do ta có tài hay do ta may mắn gặp phải đối thủ bình thường? Nhưng ta vốn biết dù đạt kết quả cao thì sao? Với gia thế của ta . . .cùng lắm chỉ được phong làm thất hoặc lục phẩm.

Quả vậy . . . ta chỉ được phong làm bậc Mỹ Nhân. Với những kẻ khác . . .dù không tài năng cũng leo lên bậc Phi. Vốn biết kết quả như thế nên ta không có buồn hay thất vọng gì cả. Hoàng Đế hình như là một người rất yêu nước thương dân thì phải, sau khi hậu cung được lấp đầy các phi tử hình như còn chưa thấy hắn tới cung của bất kỳ ai, ngoại trừ lâu lâu lại tới chỗ của Đức phi. Họ vốn là thanh mai trúc mã . . . yêu nhau là chuyện thường tình, ta cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, thân phận ta như vậy thì phải chấp nhận thôi.

Ta đã từng mơ tới một tình yêu hoàn mỹ, được ở bên người đó tới tận khi răng long đầu bạc, tận khi đất trời sụp đổ.

Xem ra hoa trong gương, trăng trong nước, giấc mộng này khó mà thành sự thật.

Lần đầu tiên ta mới gặp được một nam nhân xuất chúng như vậy, ngũ quan của hắn như được điêu khắc, nét nào nét nấy đều hoàn mỹ vô cùng.

Hắn bắt cho ta cái tiểu bạch thỏ làm ta thích thú vô cùng. Trò chuyện vài câu với hắn biết được hắn tên là Thiên Yết, nhưng ta vẫn thích gọi hắn là Tiểu Yết hơn.

Lần thứ hai gặp hắn là sau buổi tiệc thiết đãi Vương gia gì gì ấy. Mãi sau ta mới nhớ, là Bạch Vương gia.

Giữa trời đêm tịch mịch, ở bên cạnh cái hồ, mặt nước yên bình tĩnh lặng, hấn đứng đó . . . ngẩng mặt nhìn vầng trăng khuyết, ánh sáng dịu dịu soi rọi trên khuôn mặt anh tuấn của hấn, từng đợt gió nhẹ thổi tà áo hấn bay lất phất. Nhìn bóng hấn đổ dài dưới đất . . . một mình lẻ loi . . . thật cô đơn.

Lần thứ ba gặp hấn là khi ta đã trở thành phi tần của Hoàng Đế, được phong làm Mỹ Nhân. Sau khi rời khỏi yến tiệc, ta liền đi tạo tới ngự hoa viên, ta cũng đứng ở vị trí của hấn khi đó, ngẩng mặt thưởng trăng . . . tiếng xì xào của lá cây vang lên bên tai, rất êm dịu.

Ta gặp hấn trong bộ đồ của thái giám, suýt chút nữa ta đã bò lăn ra cười, một kẻ soái ca như vậy mà lại là thái giám sao? Đáng tiếc, thật đáng tiếc a. Hấn đứng gần ta, cao hơn ta một cái đầu, ta cúi mặt nhìn bóng cả hai người hòa vào nhau bất giác ta mỉm cười.

Cái bóng giờ đã có đôi . . .

Ta nhìn khung cảnh xung quanh, trong lòng ta có một dư vị lạ lùng.

Ba lần gặp, đều cùng một chỗ. . .

Tránh được hỉ, nộ, ái, ố . . . chẳng tránh được một chữ.

Duyên!

Đúng là tránh không khỏi.

Hấn cư nhiên lại chính là Hoàng Đế . . . là phu quân của ta, à không là của hàng vạn phi tần. Lòng ta hơi chua xót. Ta vừa tức hấn vì sao dám nói dối ta? Lại tức hơn khi hấn biết rõ ta là ai . . . mà lại không đá động gì. Có lẽ đây là sở thích của hấn, thích vờn con mồi.

Ở bên hấn thời gian không dài . . . có lẽ vì quá thân thuộc nên ta không câu nệ lễ tiết gì với hấn . . . mà hấn cũng không để ý gì về vấn đề ấy. Tim ta trao hấn từ lúc nào, bản thân ta không biết . . . nương nói nữ nhân trao lần đầu cho một nam nhân, sẽ liền có tình cảm với nam nhân ấy. Đó là lý do vì sao các tiểu thư dù phải chịu sự sắp xếp hôn sự của cha mẹ nhưng họ vẫn sống tốt đời sống phu thê.

Có lẽ ta cũng vậy . . .

Ta luôn hỏi hấn. . .

“Trên đời này, chàng yêu gì nhất?”

Hỏi đi hỏi lại câu đó không biết bao nhiêu lần . . . nhưng câu trả lời vẫn như thế. Hấn yêu giang sơn . . .

Ha ha ha . . . Yêu giang sơn???? Chàng đang xem thiếp là một đứa trẻ sao? Giang sơn của chàng? Vĩnh viễn thuộc về chàng . . . Và cả nàng ta. . . Vĩnh viễn được chàng yêu thương . . .

Cho dù âm dương cách biệt . . . Thiếp không là kẻ ngốc! Thiếp hiểu được cái gì tình cảm sâu nặng . . . nhất là mối tình đầu.

Và chàng chính là tình đầu của thiếp . . . !

Thiếp không sợ tranh đấu hậu cung, không sợ kẻ khác ám hại . . . với một người mang thân phận như thiếp, dù có được ban danh phận ‘Quý Phi’ thì đã sao?? Thiếp vĩnh viễn vẫn là một kẻ tầm thường . . .

Hoài thai long chủng . . . Ta vừa vui, vừa sợ . . . Vui mừng vì ta sắp được làm mẹ. Lo sợ sẽ có kẻ hãm hại . . . Ta không muốn hài nhi của ta khi chưa ra đời đã chết đi từ trong bụng . . . Ta lúc này đã không có được hấn . . không thể không có đứa trẻ này.

Dưới sự bảo trợ của hấn, ta bình an sinh đứa trẻ ra. Sáng hôm ấy vừa tỉnh lại . . ta đã nghe tiếng binh khí va vào nhau.

Ta nhìn thấy một mũi tên lao vun vút về phía hấn, trực chờ lấy mạng hấn. Khoảnh khắc ấy . . . trong đầu ta chỉ có hình ảnh của hấn khi nói cười. . . Ta sợ hấn sẽ trở thành một cái xác lạnh lẽo . . . Không cần động lực nào thúc đẩy . . ta tự lao mình ra. Khi mũi tên xuyên vào da thịt, ta đau đớn vô cùng, ngã vào lòng ngực hấn . . ta chợt mỉm cười . . chết đi trong vòng tay hấn.

Cũng đủ để ta thấy hạnh phúc. Ta đã hối hận, vô cùng hối hận, vì sao trước đây khi hấn đối xử tốt, vì sao ta biết rõ hấn không cố ý khiến ta vào lãnh cung, tại sao khi ấy ta không chịu tha thứ?? Chẳng phải cả hai sẽ có những giờ phút mặn nồng sao?

Ta tự giấu bản thân mình . . ta đã sai . . . Hấn không yêu ta cũng được, ta chỉ muốn ở bên cạnh hấn. Vẫn biết mọi thứ ta cần, chỉ cần mở miệng, sẽ có người đem đến, tất cả đều là do hấn đáp ứng. Những gì hấn làm, lẽ nào ta không biết ..

.....

Trong cơn mê man, ta nghe Bảo Bình nói ta sẽ thành hoạt tử nhân. . . . không được . . . còn con của ta . . . ta còn muốn nuôi dưỡng hấn lớn lên, còn muốn dạy hấn nói . . . ta còn muốn nhiều thứ lắm . . .

Lần đầu tiên trong đời, ta thấy nhiều hoa anh đào như thế, rơi lả tả, lất phất, trong không khí còn mang theo mùi hương dịu nhẹ . . . Cả một rừng hoa . . rất đẹp. Cả một khung cảnh mang sắc hồng .. ta rất muốn đứng đây, nhảy múa giữa rừng hoa . . . nhưng thân thể đã quá suy nhược. Ta thôi ngẩng nhìn tiên cảnh, lại nhìn sang khuôn mặt hao gầy của hấn . . . nơi khóe mắt hấn còn chút ướm át. Ta biết hấn đã khóc

Ta lại muốn hỏi hấn câu hỏi ấy dù cho câu trả lời thế nào Thế nhưng .. câu trả lời lần này hoàn toàn khác . . .

“Mất nàng, trừ bỏ giang sơn . . . ta cái gì cũng không có!”

Không phải một câu nói yêu thương gì, nhưng nó chứa đựng những gì ngọt ngào nhất trên thế gian này. Ai nói bậc đế vương vĩnh viễn là kẻ vô tình. Ai nói tình yêu nơi hoàng cung không tồn tại. Ai nói chân tình là thứ hoa trong gương, trắng trong nước.

Cuối cùng . . . điều ta mong chờ đã thành hiện thực!

Ta không biết ta ngủ đã bao lâu trong tiềm thức của ta, mỗi ngày ở nơi đây đều có sương khói vây quanh, mơ hồ ảo ảo . . . Thường thường có một nữ bạch y tới nói chuyện cùng ta . . . Ta có hỏi vì sao ta lại phải ở đây? Nàng ta chỉ đáp . . .

“Chờ đợi kỳ tích”

Kỳ tích mà nàng ta nói, rốt cuộc là gì?

Mỗi ngày, chàng đều đến thăm ta, nói chuyện cho ta nghe, kể về những gì xảy ra trong ngày. Lần nào chàng cũng nhắc ta, mau mau tỉnh dậy. Chàng thường bế Đăng nhi tới thăm ta, ta thật sự muốn tỉnh dậy để ôm lấy con. Nhưng cố gắng ra sao . . . vẫn không thể làm được. Giờ Ngọ nào hấn cũng tới. Hôm đó thì không . . ta lo sợ, phải chăng chàng có chuyện gì . . . phải chăng chàng ngã bệnh rồi? Hay là . . . Ta đã khóc, khóc rất nhiều . . . thân thể ta cũng khóc . .

Vài ngày sau. Đúng giờ chàng lại đến, chàng nói Đăng nhi xảy ra chuyện, không sống nổi. Không . . Đăng nhi là bảo bối tâm can ta. . . mất Đăng nhi rồi chàng sẽ còn ai? Ta không muốn chàng cô đơn cả đời . . . ta đã không thể ở bên cạnh chàng, ông trời không được phép cướp Đăng nhi đi. . . !!!

Không được!!!!

Một luồng sức mạnh lan tỏa cả cơ thể, hồn của ta hòa làm một với thân xác . . . ta lấy lại được hơi thở như trước, từ trên giường ta đã bật dậy . . . Chẳng lẽ. . . đây chính là kỳ tích?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-dao-vuong-trieu>